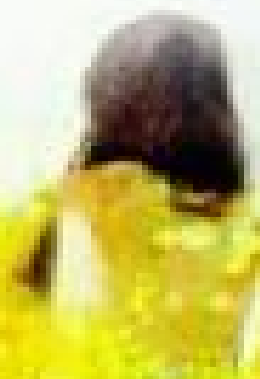

L A R A J E A N I
M I C H E L L E

Em
chờ
anh
Giữa
mùa
xuân

Rosa
edit

Mục lục

- Chương 1: Anh Giống Như Ánh Trăng (1)
- Chương 2: Anh Giống Như Ánh Trăng (2)
- Chương 3: Anh Giống Như Ánh Trăng (3)
- Chương 4: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (1)
- Chương 5: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (2)
- Chương 6: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (3)
- Chương 7: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (1)
- Chương 8: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (2)
- Chương 9: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (3)
- Chương 10: Hoa Nở Hoa Rụng (1)
- Chương 11: Hoa Nở Hoa Rụng (2)
- Chương 12: Hoa Nở Hoa Rụng (3)
- Chương 13: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (1)
- Chương 14: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (2)
- Chương 15: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (3)
- Chương 16: Biển Hình (1)
- Chương 17: Biển Hình (2)
- Chương 18: Biển Hình (3)
- Chương 19: Hoa Hướng Dương (1)
- Chương 20: Hoa Hướng Dương (2)
- Chương 21: Hoa Hướng Dương (3)
- Chương 22: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (1)
- Chương 23: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (2)
- Chương 24: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (3)
- Chương 25: Đường Gió (1)
- Chương 26: Đường Gió (2)
- Chương 27: Đường Gió (3)
- Chương 28: Khi Trời Mờ Sáng (1)
- Chương 29: Khi Trời Mờ Sáng (2)
- Chương 30: Khi Trời Mờ Sáng (3)
- Chương 31: Cái Bóng Của Tâm Hồn (1)
- Chương 32: Cái Bóng Của Tâm Hồn (2)
- Chương 33: Cái Bóng Của Tâm Hồn (3)
- Chương 34: Thiên Nga (1)
- Chương 35: Thiên Nga (2)
- Chương 36: Thiên Nga (3)
- Chương 37: Thiên Nga (4)
- Chương 38: Thợ Săn Hươu (1)
- Chương 39: Thợ Săn Hươu (2)
- Chương 40: Thợ Săn Hươu (3)
- Chương 41: Thợ Săn Hươu (4)
- Chương 42: Thợ Săn Hươu (5)
- Chương 43: Thợ Săn Hươu (6)

Chương 44: Sương Mù (1).
Chương 45: Sương Mù (2).
Chương 46: Sương Mù (3).
Chương 47: Sương Mù (4).
Chương 48: Sương Mù (5).
Chương 49: Sương Mù (6).
Chương 50: Sương Mù (7).
Chương 51: Sương Mù (8).
Chương 52: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (1).
Chương 53: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (2).
Chương 54: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (3).
Chương 55: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (4).
Chương 56: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (5).
Chương 57: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (6).
Chương 58: Thủy Triều Đêm (1).
Chương 59: Thủy Triều Đêm (2).
Chương 60: Thủy Triều Đêm (3).
Chương 61: Thủy Triều Đêm (4).
Chương 62: Thủy Triều Đêm (5).
Chương 63: Ngọt Ngào Trở Lại (1).
Chương 64: Ngọt Ngào Trở Lại (2).
Chương 65: Ngọt Ngào Trở Lại (3).
Chương 66: Ngọt Ngào Trở Lại (4).
Chương 67: Ngọt Ngào Trở Lại (5).
Chương 68: Ngọt Ngào Trở Lại (6).
Chương 69: Câu Chuyện (1).
Chương 70: Câu Chuyện (2).
Chương 71: Câu Chuyện (3).
Chương 72: Câu Chuyện (4).
Chương 73: Câu Chuyện (5).
Chương 74: Câu Chuyện (6).
Chương 75: Người Đi Trà Cũng Nguội (1).
Chương 76: Người Đi Trà Cũng Nguội (2).
Chương 77: Người Đi Trà Cũng Nguội (3).
Chương 78: Người Đi Trà Cũng Nguội (4).
Chương 79: Kết Cục
Chương 80: Phiên Ngoại (1).
Chương 81: Phiên Ngoại (2).
Chương 82: Phiên Ngoại (3).

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 1: Anh Giống Như Ánh Trăng (1)

Biên tập: Rosa

Một nhóm bốn người ngồi trên xe, khuất sau cây tuyết tùng cao lớn.

Chung Tấn là người phụ nữ duy nhất trong xe, ngồi ở ghế phụ. Lái xe là một viên cảnh sát của thành phố Hàng Châu, Mục Đào và Cảnh Thiên Nhất ngồi ở ghế sau.

Bốn người ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cửa chính của hội trường Đại học Z, bên trong thỉnh thoảng còn truyền đến từng trận vỗ tay. Buổi giao lưu cả nước về khoa học kỹ thuật cao cấp năm 2011 được tổ chức ở đây. Mục Đào và Cảnh Thiên Nhất trao đổi ánh mắt, chắc bây giờ ông ta đang phát biểu. Trong tay bọn họ đang nắm lệnh bắt giữ, hoàn toàn có thể trực tiếp đi vào bắt người.

Cả hai nhìn nhau cười, chỉ sợ nhiều loạn buổi hội đàm cao cấp như vậy, hậu quả bọn họ gánh không nổi.

Lúc xuất phát, sếp đã dặn dò, vụ án này chưa chính thức khởi tố, nhất định phải kín tiếng và kín tiếng.

Sếp lớn đứng trước cửa sổ, thờ dài một tiếng: ông ta là Thích Bác Viễn đó!

Thích Bác Viễn là kỹ sư thiết kế đường ray đường sắt của công ty đường sắt Viễn Phương, có một số sáng chế trong kỹ thuật động lực học phân tán, đóng góp xuất sắc trong sự nghiệp xây dựng đường sắt cao tốc của quốc gia. Khi EMU [1] được đưa vào hoạt động trên mọi tuyến đường cũng là lúc cái tên này có thể hình dung bằng câu “nghe nhiều nên thuộc”.

[1] tên đầy đủ của EMU (D-Series High-Speed Train), là một loại tàu hiện đại, bao gồm ít nhất hai toa xe lửa và đầu máy xe lửa hoặc động lực của một số phần của cabin mà không cần sức mạnh đó.

“Thật ra đây là một vụ án đơn giản nhưng cũng là một trận đấu ác liệt.”

Từ sau khi nhận được điện thoại tố giác, chưa đến nửa ngày Cảnh Thiên Nhất đã phá được án, kể đó là nhận được lệnh bắt giữ từ cấp trên chuyển xuống, cho đến khi vụ án kết thúc, phần còn lại sẽ thực hiện theo trình tự của pháp luật.

Mục Đào gật đầu, bọn họ sắp phải đánh một trận với giới truyền thông. Thích Bác Viễn giết người, nhưng không phải kẻ thù hay kẻ xấu mà là người ông ta yêu thương, điều này cũng đủ để đảm bảo chí truyền thông lớn nhỏ điên cuồng, trên mạng còn gọi vụ án này là “án giết vợ”.

Vậy nên, chỉ một vụ án đơn giản như vậy cũng phải để trưởng ban trinh sát viện kiểm soát tỉnh như anh phải “tự thân xuất mã”.

Chung Tẫn còn chưa thể thích ứng với không khí ngưng trọng và căng thẳng như vậy, không bao lâu, cô đã cảm thấy mắt cay cay, cổ cứng đờ, hít thở không thông.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia phá án, một tuần trước, cô mới được điều từ viện kiểm sát thành phố Giang Châu đến viện kiểm sát tỉnh. Ở Giang Châu, cô phụ trách sửa sang tài liệu kháng án, mới đó mà đã bốn năm.

Nhẹ nhàng vặn cổ, rời mắt đi, định để đôi mắt nghỉ ngơi một chút.

Từ ngọn cây, mặt trời ngả dần về phía tây chiếu vào vài tia nắng không có độ ấm, cách cửa sổ thủy tinh, dường như vẫn có thể cảm giác được hơi lạnh đang tăng lên. Hai bên đường trồng vài cây ngọc lan.

Giang Nam xuân sớm, ngọc lan sắp nở hoa, nhánh cây thanh tú, thận trọng mà cao quý vươn thẳng về trước.

Lúc này, xa xa vang lên tiếng ồn ào.

“Hội nghị đã xong.”

Mục Đào nói rồi cùng Cảnh Thiên Nhất một trái một phải nhảy xuống xe, Chung Tấn cũng vội vàng đuổi theo.

Ba người đều mặc thường phục nên không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, viên cảnh sát quay đầu xe lại, sẵn sàng chờ mọi người lên, giây tiếp theo sẽ chạy vụt ra ngoài.

Dòng người tấp nập đổ ra từ trong hội trường, bất giác, tim Chung Tấn đập nhanh hơn, hai đầu gối run lẩy bẩy, cô liềm mạng nắm chặt hai tay ra lệnh cho mình phải bình tĩnh.

“Mục tiêu xuất hiện.” Người nói là Cảnh Thiên Nhất.

Chung Tấn nhìn theo ánh mắt của anh ta, từ xa có một người đàn ông tóc hoa râm đang bị mấy người vây quanh, ông ta đang bước xuống cầu thang, mặc một chiếc áo bành tô màu đen, khăn quàng cổ lông dê kẻ sọc trắng và nâu.

Thích Bác Viễn ngẩng đầu, đón chút nắng tàn của hoàng hôn, cặp kính trên sống mũi phản chiếu một tia sáng, ông ta dùng ngón tay trở đẩy lên theo bản năng.

Cùng một hình ảnh như vậy, cùng một động tác như vậy, trong nháy mắt đầu óc Chung Tấn hoàn toàn trống rỗng, như thể có hàng vạn cây kim đang cắm chặt trên phổi, mỗi lần hít thở đều cảm thấy đau nhói.

Thật sự rất giống!

Những ký ức đã mờ nhạt và phai màu từ một góc nào đó xông ra, không thể diễn tả hết trong một chữ “đau”. Chung Tấn há miệng thật lâu mới khép lại, gắng gượng nuốt xuống cơn đau này, cô đã sớm không còn dùng bất kỳ hồi ức nào để tra tấn bản thân nữa.

Mục Đào và Cảnh Thiên Nhất chạy về phía Thích Bác Viễn như lốc xoáy.

Sắc mặt Thích Bác Viễn khỏe mạnh hồng hào, đôi mắt của ông khi chuyển động tựa như tia sáng nổi trên mặt nước giếng nhưng cũng sâu thẳm khiến người ta không dễ dàng thấy rõ được bên trong.

Ông không hoảng loạn, không biện bạch cũng không giãi dụa, có lẽ ông ta biết kết cục này sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Mục Đào mở cửa xe, Thích Bác Viễn nghiêm trang nói cảm ơn. Cởi chiếc nút dưới cùng của áo khoác rồi khom người lên xe. Cảnh Thiên Nhất lấy còng tay ra, không phải sợ ông ta chạy trốn mà là phòng ngừa ông ta tự làm mình bị thương hoặc tự sát.

Thích Bác Viễn nhìn thật kỹ chiếc còng trên cổ tay.

“Nếu muốn cuộc sống phong phú thì phải tự trải nghiệm, hôm nay coi như cũng có chút thu hoạch.”

Vừa nhắc mắt, ông thấy Chung Tấn ngồi ở ghế trước, trên mặt hiện lên chút ý cười.

“Bọn họ một người là trưởng ban trinh sát, một người là đội trưởng đội hình sự, cô gái, cô là ai, hay chỉ đi ‘mua nước tương?’ ”
[2]

[2] thuật ngữ mạng ý chỉ đi ngang qua, không liên quan.

Bị ông ta trêu ghẹo, Chung Tấn có hơi ngớ ra.

“Kiểm sát trưởng Chung Tấn.” Mục Đào trả lời thay Chung Tấn.

“Mấy cô gái không phải đều thích dùng chữ ‘Tĩnh’ à, vì sao gọi là ‘Tấn?’” Thích Bác Viễn hứng thú hỏi.

Chung Tấn quay đầu lại, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, không nói gì.

Ô tô giống như mũi tên rời cung lao về phía sân bay.

Hoàng hôn như thủy triều lên, từng bóng đèn đường như đóa hoa đồng loạt nở rộ.

Thích Bác Viễn nhìn ra cửa sổ, nhìn từng cảnh thành phố lùi về sau mà thở dài.

“Hàng Châu đúng là thiên đường, ngay cả cảnh đêm cũng đẹp như vậy, thật đáng tiếc, lần này không thể thưởng thức được trọn vẹn.”

Chung Tấn cũng đang nhìn, giúp ông ta nhìn nhiều hơn một chút, đây là lần cuối cùng ông ta được thưởng thức vẻ đẹp của thiên đường.

Xe dừng lại trước sảnh đón khách của sân bay.

Mục Đào xuống xe trước, vì bị còng tay nên Thích Bác Viễn không thể dùng sức, chỉ phải từ từ chuyển người ra ngoài.

Một cô gái vừa bước xuống xe taxi nhìn thấy chiếc còng trên tay ông ta thì mặt lộ vẻ hoảng sợ, che miệng, liên tiếp lùi về sau cứ như ông ta bị bệnh truyền nhiễm vậy. Chung Tấn cắn mạnh môi.

“Đợi đã!”

Cô vòng qua đầu xe, đứng chắn trước mặt Thích Bác Viễn, sau đó tháo khăn quàng cổ xuống, cuộn hai vòng trên tay ông ta che khuất hoàn toàn chiếc còng số 8.

“Vào trong đi!”

Cô đỡ lấy cánh tay ông ta.

Thích Bác Viễn nhún vai như người Tây, đuôi lông mày giơ lên như thể rất uất ức.

Nửa tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay Ninh thành trong bóng đêm dày đặc.

Lựa chọn đêm khuya trở về, chủ yếu là để tránh giới truyền thông. Trong sân bay rất im ắng, hành khách ra vào có trật tự, không có ai chú ý tới đám người bọn họ.

Vừa ra cổng sân bay, gió đêm se lạnh đập vào mặt khiến Chung Tấn không khỏi rùng mình rụt cổ lại. Nhiệt độ ở Ninh thành còn thấp hơn Hàng Châu mấy độ C, có cảm giác như trời đông giá rét ngừng trú tại đây vậy.

Thích Bác Viễn cười với cô, nâng cổ tay lên.

“Đeo khăn quàng lên đi, tôi không sao.”

“Xe sắp tới rồi.”

Chung Tấn xua tay, đứng sau lưng Cảnh Thiên Nhất tránh gió, ai bảo anh ta cao lớn như một bức tường làm gì!

Xe còn chưa tới, tài xế nói bị tắc đường, đã thông báo cho đoàn điều một xe cảnh sát khác đến, bảo bọn họ chờ thêm một lát.

Bốn người bắt đầu quay lại cổng sân bay. Chung Tấn cảm thấy ngồi xuống sẽ lạnh hơn nên chỉ đứng chà xát hai tay, đưa mắt nhìn một cửa hàng tiện lợi đang có vài người đang đứng, hơi nóng như sương mù từ trong bay ra.

“Tôi đi mua mấy cốc đồ nóng uống cho ấm người.” Cô nói với Mục Đào.

Mục Đào dặn dò: “Đừng đi lâu quá.”

Cô nhắm đếm bằng mắt, có năm người đang xếp hàng, chắc sẽ không lâu lắm.

Cửa hàng tiện lợi này không chỉ bán đồ uống nóng mà còn có cả xúc xích nóng. Chung Tấn lấy di động ra giết thời gian, bỗng thấy có một tin nhắn. Là anh họ Hà Kính, hỏi cô mùa xuân năm nay có trở về An Trấn [3] ngắm hoa cải vàng không.

[3] một thị trấn nằm phía đông thành phố Vô Tích, quận Tây Sơn, TQ.

Nếu không phải bây giờ đã muộn, cô rất muốn gọi lại, lớn tiếng nói cho anh họ rằng: về, em nhất định sẽ về.

Trên mạng bình chọn ra mười nơi có hoa cải vàng đẹp nhất cả nước, không có An Trấn. Chung Tấn luôn cố chấp cho rằng, không nơi nào có hoa cải vàng đẹp như ở An Trấn cả.

Hoa cải vàng ở An Trấn nở rộ sau tiết thanh minh. Trên bờ kênh, bên đầm lau sậy, ven đường, trước cửa sau nhà, um tùm rục rỡ, hòa trong gió lộng, mát mũi đều ngập tràn mùi hoa. An Trấn là vùng sông nước, nếu muốn xem hoa cải vàng, có thể đi bộ cũng có thể ngồi thuyền.

Thuyền trôi trên sông, người dạo chơi ngắm hoa. Không đẹp sao?

Với Chung Tấn, trong một năm, ngày quan trọng nhất không phải tết âm lịch mà là ngày về An Trấn ngắm hoa cải vàng.

Còn một người nữa...

Chung Tấn cất di động, bỗng nhiên, cô cảm thấy gáy có chút nóng nóng, bèn đưa tay lên sờ thử.

Cô quay người lại, ánh mắt chuyển dần lên, đầu tiên cô nhìn thấy một đôi chân to mang dép lê đi biển, sau đó là quần ngang gói lộ ra đôi chân lông lá xồm xoàm, phía trên là... một chiếc áo khoác lớn bằng bông, lên trên nữa, là một cái đầu tóc xoăn tít không biết là uốn qua hay tự nhiên, trên cái đầu to đó còn có một đôi mắt như mắt báo, miệng há to thở hồng hộc phả hơi vào gáy cô.

Chung Tấn cứng mặt, định nhắc nhở anh ta giữ khoảng cách một chút thì đầu to đã dùng ánh mắt khó chịu và không kiên nhẫn ngăn cô lại:

“Tôi bề bộn nhiều việc, muốn bắt chuyện thì tìm người khác đi.”

Sau đó nhìn lướt qua vai cô, dừng trên đĩa xúc xích mới ra lò, ánh mắt tóe lửa, yết hầu thô to còn phối hợp động vài cái.

Chung Tấn há miệng, máu dồn lên: “Vị tiên sinh này, xin hỏi trong nhà anh có gương không?”

Đầu to phút chốc thu hồi ánh mắt: “Không có.”

“Tôi có thể tặng anh một cái.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh có thể tự nhìn xem mình có đẹp trai đến mức hoa gặp hoa nở người gặp người thích không?”

Hắn nghĩ mình là nhân dân tệ chắc?

Đầu to nhìn Chung Tẫn bằng ánh mắt khinh bỉ, chậm chạp rút ví trong túi ra rồi đưa một tấm ảnh về phía cô.

“Cô ấy đẹp hơn cô đúng không?”

Dù Chung Tẫn không muốn nghe hắn nói nhưng tầm mắt lại không không chế được.

Là một mỹ nữ, mang một loại khí chất thoát tục, làm cho khuôn mặt xinh đẹp tản ra sức quyến rũ của sự yên tĩnh và thuần khiết.

“Là cô ấy chủ động theo đuổi tôi, tôi thấy thuận mắt nên mới đồng ý qua lại.” Đầu to lạnh lùng hừ một tiếng rồi cất ví tiền.

“Xưa nay tôi ghét nhất loại người tự cho mình là đẹp.”

Chung Tẫn tức giận đến cả người phát run, nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nghiến răng kèn kẹt.

“Nếu cô không mua thì đừng chắn đường người khác.” Đầu to duỗi tay định đẩy Chung Tẫn.

Chung Tẫn nhắm mắt rồi lại mở ra: “Mua, tôi mua hết xúc xích và đồ uống!”

“Loại phụ nữ như cô thật khó ưa!” Đầu to nổi điên, hai mắt như dao, hận không thể băm cô ra trăm mảnh.

Chung Tẫn chậm chạp rút thẻ tín dụng trong ví ra đưa cho em gái ở quầy thu, hai tròng mắt xoay chuyển, lạnh lùng trả lời: “Tôi có quyền mà, đúng không?”

Khi xách theo hai túi xúc xích và thức uống nóng trở về cô cảm thấy hơi đặc ý, tuy nhiên cũng chỉ kéo dài một lúc. Chung Tẫn nghĩ,

chuyện này giống một bản nhạc đệm nho nhỏ xảy ra trong một ngày nào đó của một năm nào đó, cũng như khi bạn đang đi trên đường, vô tình bị người khác dẫm vào chân, ai lại giữ những chuyện nhỏ nhặt như vậy trong lòng? Cho nên cô không thèm quay lại, không thèm liếc tên đầu to kia dù chỉ một lần.

Nhưng cô không hề biết câu chuyện chỉ vừa mới bắt đầu!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 2: Anh Giống Như Ánh Trăng (2)

Biên tập: Rosa

Thích Bác Viễn bị giam ở trại giam Long Hoa.

Cảnh Thiên Nhất ném cho Mục Đào một điều thuốc, anh ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ, trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Mục Đào gỡ điều thuốc trong tay vài cái rồi cúi đầu châm lửa.

“Trong nhà Thích Bác Viễn còn ai nữa không?”

“Có một cô con gái đang công tác ở Bắc Kinh, đã thông báo rồi.”
Cảnh Thiên Nhất nhả ra một ngụm khói: “Phải báo tin để cô ta tìm luật sư bào chữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Khó đấy, nếu làm không tốt, cuối cùng tòa án phải chỉ định luật sư bào chữa. Anh nói xem, vụ án này xảy ra ở đây, ai nhận cũng thua, mấy vị luật sư có chút tiếng tăm cũng không muốn vứt đi mặt mũi của mình. Vả lại, có thể cô con gái kia không muốn thuê luật sư, ba mình là kẻ giết người, cô ta muốn ông ta nhận được sự trừng phạt thích đáng hơn là tìm cách để ông ta cầu thả câu sinh [1]?”

[1] ý chỉ hành động giúp cho cái ác tồn tại, sống sót (chỉ lo trước mắt) mà không quan tâm đến mối họa trong tương lai.

Mục Đào cau mày: “Tôi không quan tâm đến những chuyện đó.”

Cảnh Thiên Nhất cười lên: “Anh đã cân nhắc để công tố viên nào nhận vụ án này chưa hay vẫn muốn tự mình ra trận?”

Mục Đào ngẩng đầu lên, đêm nay, vài ngôi sao kim làm nền cho vàng trắng khuyết sáng trong và lấp lánh. Anh nhìn vào phòng họp sáng đèn.

“Chung Tấn viết xong tài liệu chưa?”

“Không phải chứ?”

Đôi mắt Cảnh Thiên Nhất tập trung vào Chung Tấn – người đang bận rộn trước máy tính.

“Ngoại trừ thân thiện đặc thù của người bị tình nghi thì vụ án này cũng không quá phức tạp, cứ để cô ấy rèn luyện thêm đi.”

Cảnh Thiên Nhất ngậm điều thuốc trong miệng, cười xấu xa: “Ảnh tượng của cô ấy với Thích Bác Viễn cũng không tồi, đừng để lúc lên tòa án không nắm chắc phần thắng là được.”

Mục Đào cười khế: “Anh ghét Thích Bác Viễn?”

“Tôi không có tình cảm phong phú như vậy, ôi không nói nữa, tôi đi trước đây, không thì vợ tôi lại cảm râm không ngừng. Thật hâm mộ trưởng khoa Mục, cô giáo Hồ luôn ngoan ngoãn nghe lời anh, nói chuyện thì nhẹ nhàng, khi cười lộ lên hai mắt chan chứa tình cảm, cô ấy và vợ tôi hoàn toàn là hai người của hai hành tinh mà.”

“Đi đi đi, càng nói càng hăng nhỉ?”

Sau khi hai người âm ỉ một trận, Cảnh Thiên Nhất lái xe về nhà, Mục Đào quay lại văn phòng công nghị xem tài liệu, đến khi kết thúc mọi việc thì đã là mười hai giờ khuya.

Mục Đào đưa Chung Tấn về.

Chung Tấn còn chưa thân với Mục Đào lắm nên khá câu nệ, Mục Đào hỏi cái gì, cô sẽ trả lời cái đó, rất ít khi chủ động nói chuyện.

Lúc chia tay, Mục Đào bảo Chung Tấn phải để ý kỹ vụ án của Thích Bác Viễn, anh đã đề nghị với viện trưởng để cô đảm nhiệm vai trò công tố viên.

Chung Tấn ngây ra, cô chỉ vừa mới đến viện kiểm sát, làm sao có tư cách này?

“Tin tưởng chính mình.” Mục Đào giẫm chân ga rời đi.

Chung Tấn không biết mình đã về nhà thế nào, hai chân như đang đạp trên mây. Lúc lấy chìa khóa ra mở cửa, cô mới phát hiện tay mình đang run rẩy, trong đêm khuya, tiếng chiếc chìa khóa trượt khỏi tay, rơi xuống sàn đá hoa cương nghe mà giật mình. Chung Tấn vội vã nhặt lên, lấy lại bình tĩnh rồi nhẹ nhàng mở cửa ra.

Hoàn hảo, ba mẹ không bị đánh thức.

Phương Nghi – mẹ Chung Tấn là một mỹ nhân phong thái tuyệt vời, mặc dù đã già đi, nhưng vẻ đẹp an tĩnh và điềm đạm vẫn chưa bao giờ bị năm tháng rửa trôi. Vị mỹ nhân này rất quý trọng bản thân mình, trừ phi xảy ra chuyện gì lớn, nếu không bà tuyệt đối không đi ngủ quá mười giờ. Danh ngôn chí tôn của bà là: người đẹp đều nhờ ngủ mà có.

Mỗi giây mỗi phút đều được Phương Nghi tính toán chính xác như trong phim võ thuật, nếu có ai phá vỡ những tính toán này, tạo ra những ý tưởng mới thì đó là điều bà không thể tha thứ nhất.

Ba cô – Chung Thu Giai là một người đàn ông rất bình thường nhưng công việc của ông lại không bình thường giống vậy, là một nhân viên phụ trách phê duyệt kế hoạch tại một công ty chuyên về sản xuất thuốc lá, tuy bận bịu nhưng lại là công việc rất béo bở. Thu nhập cao, địa vị trong nhà cũng cao, ông là người dù thất bại cũng không cần người khác giúp đỡ, duy chỉ có một sở thích là viết thư pháp.

Chung Tấn rón rén vào phòng ngủ, nằm lên giường, ôm gối bông, lắng nghe từng tế bào trong người đang kêu gào vì mệt, mí mắt không kìm được mà dính vào nhau, cô làm bầm: “Ngủ một lát rồi tắm sau.”

Phương Nghi từng nói trên người phụ nữ không thể có mùi lạ, mỗi ngày phải chăm tắm rửa. Ngày bé, cô không thích tắm, thường xuyên tìm nhiều lý do để trốn. Có một hôm, Phương Nghi dẫn cô đến chỗ máy giặt, chỉ vào đồng quần áo đang xoay tròn không ngừng rồi nói nếu lần sau cô không tắm bà sẽ nhét cô vào đó.

Kể từ đó, Chung Tấn trở nên rất thích tắm rửa.

Thói quen quả là một thứ đáng sợ, mặc kệ mệt mỏi, Chung Tấn vẫn đứng dậy vọt vào phòng tắm. Sau khi tắm xong thì cơn buồn ngủ cũng biến mất, Chung Tấn bật đèn lên, đang muốn tìm một cuốn sách để đọc thì thấy trên tủ đầu giường có thêm mấy tấm ảnh.

Trong bóng đêm, Chung Tấn ngả đầu lại vào gối, không cần xem cũng biết, đó đều là những chàng trai không tòi. Mắt nhìn người của

Phương Nghi rất cao, bình thường chẳng có mấy ai lọt vào mắt xanh của bà.

Trong bốn năm ở Giang Châu, trái tim của Phương Nghi vẫn luôn treo trên cao, sợ cô ở Giang Châu an cư lạc nghiệp.

Giang Châu cách Nam Kinh hơn 600 km, mất sáu tiếng lái xe trên cao tốc mới đến. Mặc dù ở đây là một thành phố cấp quận, nhưng trong mắt Phương Nghi chẳng khác gì vùng nông thôn, bà không muốn có một chàng rể quê mùa, chuyện này sẽ là một sự sỉ nhục trong cuộc đời của bà. Ngay từ năm đầu tiên, Phương Nghi đã nhờ người tìm vài đối tượng cho Chung Tấn. Có một lần gần như thành công nhưng Chung Tấn lại bỏ cuộc, không vì lý do gì cả. Sau chuyện đó, Phương Nghi đã không nói chuyện với cô gần nửa năm. Lần này được điều đến viện kiểm sát tỉnh, là do Chung Tấn tự ý tham gia cuộc thi chiêu sinh công khai và được thông qua.

Tất nhiên, nhân dịp này Phương Nghi lại bắt đầu bận rộn cho việc hôn nhân của cô.

Chung Tấn thờ dài cảm khái, vụ án của Thích Bác Viễn đến thật đúng lúc, ít nhất bây giờ cô cũng có lý do hợp tình hợp lý để ứng phó với Phương Nghi. Nhắc tới vụ án, cô không khỏi nhớ đến câu nói kia của Mục Đào lúc gần đi, Chung Tấn trở mình, úp mặt trong gối mềm mà rên rỉ.

Sáng sớm, một trận đau mỗi quen thuộc khiến Chung Tấn tỉnh dậy, cô đi vào toilet, quả nhiên, là bà dì [2] đến. Cũng không biết như thế nào, hai tháng này kinh nguyệt của Chung Tấn hơi rối loạn, mỗi

lần đều là đột nhiên quang lâm. Trước đây, cô rất ít khi bị đau bụng, vậy mà bây giờ lại bắt đầu thấy đau, đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

[2] kinh nguyệt.

Có tiếng động phát ra từ trong phòng làm việc, là Chung Thuơ Giai đang luyện thư pháp. Phương Nghi chỉ rời giường sau 7 giờ. Bốn mùa trong năm, bữa sáng của nhà họ Chung luôn là sữa, bánh mì và trái cây, mỗi người tự ăn đồ ăn riêng của mình.

Chung Tẫn thích luộc cho mình một quả trứng gà.

Bỏ trứng gà vào nước lạnh và luộc bảy phút, sau đó vớt ra, ngâm trong nước lạnh trong ba phút rồi nhẹ nhàng lột vỏ, cách luộc trứng như vậy sẽ cho ra một quả trứng trắng noãn, không bị nát, có độ đàn hồi, độ ẩm vừa phải và đường cong tuyệt đẹp mà không mất đi chất dinh dưỡng.

Cô bạn học Hoa Bội thấy cô luộc trứng cầu kỳ và mất nhiều thời gian như vậy thì luôn chặc lưỡi khinh thường. Thật ra, Chung Tẫn cũng thấy mình luộc trứng như một con rùa cần mẫn và chậm chạp, nhưng cứ mỗi khi nấu, cô vẫn sẽ làm theo trình tự như vậy.

Cô đã thấy trong một cuốn tạp chí y khoa giải thích cho chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này.

Bên trong phòng, tiếng chuông di động vang lên như giục hồn, Chung Thuơ Giai bị giật mình, tiếng ông vọng ra từ phòng làm việc: “Ai vậy?”

Là Hoa Bội.

Mở miệng đã cười, mang theo mấy phần nhin nọt: “Chỉ vài câu thôi, tôi nói xong thì cậu hăng ngủ. Nghe nói, tối hôm qua Thích Bác Viễn bị bắt?”

Hoa Bội xuất thân từ đại học Truyền Thông, sau khi tốt nghiệp thì làm trong tòa soạn của tỉnh. Cô gái này có khuôn mặt xinh đẹp, rất dễ câu hồn người khác, quả thật người cũng như tên, chỉ một chữ “hoa” cũng được xem là một nửa trong tầng lớp những người trẻ tuổi [3].

[3] chỉ tầng lớp giới trẻ thích văn hóa và nghệ thuật, sự tồn tại của những người đó dựa trên nền tảng văn hoá và nghệ thuật nhất định.

“Tôi nhớ là cậu làm việc trong ban giải trí mà.” Chung Tấn hạ thấp âm lượng, nhìn chăm chú vào cánh cửa.

“Bây giờ tôi đã là người phụ nữ trí thức, tôi muốn là người đầu tiên biết được tin độc quyền của Thích Bác Viễn, không cho phép cậu từ chối, tôi biết cậu có tham gia vào vụ án này.”

Chuyện này đâu phải là thỉnh cầu là mệnh lệnh thì đúng hơn.

“Tôi cũng không phải người phát ngôn của viện kiểm sát tỉnh, làm sao có quyền này?”

“Cậu chỉ cần tiết lộ một ít tin tức là được, tôi sẽ không bán đứng cậu cũng không gây tổn hại cho cậu. À... cậu đừng vội, tôi biết cậu làm việc cho chính phủ nên không nhận hối lộ. Thế này đi, tôi có một tin muốn đổi lấy tin của cậu, được chứ?”

“Tin gì?” Mắt trái của Chung Tấn đột nhiên nảy mạnh lên.

“Người nào đó...” Hoa Bội cố ý kéo dài giọng.

Chung Tấn cúp máy, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa nói. Mới sáng tinh mơ, cô ghét nhất phải chơi trò đoán mò, cũng giống như Phương Nghi ghét nhất bị đánh thức.

“Lại là tòa soạn báo kia?” Phương Nghi vẫn bị đánh thức, bà mang dép lê thêu hoa đi vào, vì dậy sớm hơn nửa tiếng nên sắc mặt giống như đám cỏ đọng sương lạnh ngoài cửa sổ.

“Dạ.” Chung Tấn dịch cái chần trên giường ra để cho Phương Nghi ngồi xuống.

“Sao con còn liên lạc với cô ta, con bé đó có một khuôn mặt quá lẳng lơ.”

Tuy Chung Tấn không thích Phương Nghi dùng giọng điệu ngạo mạn này để nói xấu Hoa Bội nhưng cô sẽ không cãi lại. Vì theo quy củ của nhà họ Chung, khi Phương Nghi nói chuyện, cô và Chung Thư Giai không được phép xen mồm vào.

Phương Nghi khép áo ngủ lại, nhìn về phía tủ đầu giường: “Đã xem ảnh chưa?”

“Mẹ, con vừa mới chuyển công tác, hơn nữa lãnh đạo đã chỉ định con tham gia vào một vụ án lớn, thời gian... khá gấp.”

Mặt Phương Nghi trầm xuống: “Được rồi, chờ khi con rảnh chúng ta sẽ bàn lại việc này, bây giờ con đã 26, nếu không mau tìm đối tượng họ hàng sẽ nghĩ nhà chúng ta có vấn đề đấy!”

Chung Tấn cúi đầu im lặng, 26 tuổi rất già ư? Các chuyên gia về tình cảm nhất trí cho rằng bước ngoặt của một người phụ nữ là ở

tuổi 27, nếu qua bước ngoặt này mà vẫn chưa gả đi sẽ được gọi là thặng nữ. Bây giờ Chung Tấn vẫn còn là một gốc cây sinh trưởng tươi tốt.

Mí mắt phải lại nảy lên, Chung Tấn ra sức véo mấy lần.

Khi Chung Tấn rời khỏi phòng, Phương Nghi đang nướng bánh trong nhà bếp, còn Chung Thư Giai thì ngồi trước bàn ăn đọc báo buổi sáng.

“Mẹ, con đi làm đây.”

Có thể là không nghe thấy nên Phương Nghi không lên tiếng. Ngược lại Chung Thư Giai cất lời:

“Chung Tấn, hai ngày qua con phải vất vả chen chúc đi xe buýt rồi, hôm nay tan tầm ba sẽ đi chọn một chiếc xe, tranh thủ mua về trong tháng này để tiện con đi làm.”

“Cám ơn ba!” Chung Tấn đóng cửa lại và bước xuống lầu.

Có ba mẹ quan tâm và yêu thương mình như vậy, cô phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng!

Mỗi bước đi đều khiến bụng đau đớn vô cùng, còn chưa tới trạm xe Chung Tấn có thể cảm giác được áo lót bên trong đã ướt đầm, không để ý trên băng ghế dài kia có bẩn hay không, cô ôm túi xách ngồi xuống.

Trời âm u, mấy cây ngô đồng già bên đường đang kết quả, nhìn qua không thấy chút hương vị nào của mùa xuân, sáng sớm, gió xuân lành lạnh, thổi qua xào xạc, so với Giang Châu đã coi như là ấm áp lắm rồi.

Giang Châu là thành phố ven biển nằm ở phía bắc Ninh thành, vào mùa này thỉnh thoảng sẽ đón được một trận tuyết xuân mỏng, còn ở đây rất khó nhìn thấy tuyết rơi.

Di động có chuông báo tin nhắn.

Là Hoa Bội gửi đến: ‘Mùa đông dài như vậy, đừng làm khó mình, tìm ai đó sưởi ấm đi!’

Ngữ điệu uyển chuyển thế này không giống phong cách của Hoa Bội, Chung Tẫn xem đến vui vẻ. Lúc cười lên, bụng lại hơi đau.

Cô nhắn lại: ‘Tìm người sẽ rất phiền phức, chi bằng đến cửa hàng tổng hợp mua chiếc túi chườm nóng về ôm, vừa rẻ vừa đẹp!’

Chung Tẫn trực tiếp đến trại giam, hôm nay có phiên thẩm vấn Thích Bác Viễn. Trong túi công văn có hai cuốn tài liệu khá nặng về vụ án của Thích Bác Viễn.

Một chiếc xe Lexus màu bạc đang đậu bên ngoài trại giam, bề ngoài quý phái và tao nhã của nó khiến ai đi qua cũng vô thức nhìn thêm mấy lần. Chung Tẫn đưa giấy chứng nhận cho bảo vệ cổng cũng nhìn liếc qua một cái.

“Sớm như vậy đã có người đến ư?”

“Thích Bác Viễn đang gặp luật sư.” Bảo vệ để Chung Tẫn đi vào, chỉ vào camera giám sát gắn trên tường sau lưng mình.

Nhanh như vậy sao? Chung Tẫn đang rất ngạc nhiên, sau đó cô bỗng kêu lên thất thanh: “Anh ta đang làm gì thế?”

Trên màn hình, một người đàn ông cao lớn đang đứng trong phòng tiếp khách, tay cầm máy ảnh, Thích Bác Viễn thì xoay qua xoay lại thậm chí còn vén quần áo lên, há miệng ra, trông như một ngôi sao đang đi trên thảm đỏ trong ánh đèn flash chớp nháy không dứt.

“Chung kiểm, đó là một chuyên gia.” Bảo vệ nói: “Anh ta đang chụp ảnh lại, đề phòng chúng ta dùng hình lúc thẩm vấn.”

Chung Tấn ghé sát vào màn hình, nhìn kỹ những lọn tóc xoắn lộn xộn trông cực kỳ bắt mắt của người đàn ông. Như thể biết được có ai đó đang quan sát mình, anh ta rất phối hợp xoay mặt lại, khoe miệng nhếch lên một nửa, cười như không cười.

Hả! Đầu to! Nếu không phải đang mím chặt môi, không chừng Chung Tấn sẽ hét lớn lên.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 3: Anh Giống Như Ánh Trăng (3)

Biên tập: Rosa

Bên ngoài phòng thẩm vấn, hai người chạm mặt nhau.

So với tối qua thì cách ăn mặc hôm nay của Đầu to đã giống người bình thường một chút, bộ âu phục tối màu trông rất có phong thái của người đàn ông công sở, chỉ có mái tóc kia là vẫn xoắn tít như cũ.

“Thường Hạo!” Mặt anh ta không chút thay đổi gật đầu một cái.

Thật là tích chữ như vàng!

Chung Tấn nhìn đăm đăm Đầu to. Thật ngạc nhiên! Chuyện anh ta là luật sư của Thích Bác Viễn vẫn khiến Chung Tấn chưa thể hoàn hồn.

“Không biết này hai chữ viết thế nào?”

Vừa mở miệng, lại là dáng vẻ thiếu kiên nhẫn và coi thường người khác này. Chung Tấn cau mày: “Dù tên anh là Lý Xương Hạo [1], tôi cũng sẽ không viết sai dù chỉ một nét.”

[1] phát âm là Li Chang Yi (Lee Chang Ho) là vận động viên chơi cờ vua chuyên nghiệp của Hàn Quốc.

Thường Hạo bỗng nhiên người được loại hơi thở khác thường, lần đầu gặp nữ công tố viên trước mặt này, giọng điệu của cô đã không mấy thân thiện nhưng anh cũng không muốn để ý nhiều. Chẳng qua Thường Hạo vẫn lễ phép chào hỏi để tiện liên hệ nếu sau này muốn tra cứu tài liệu hay cố vấn gì đó.

Anh rất ít khi nhận vụ án hình sự kiểu này, nó quả thật giống như một tên hề làm nền cho hình tượng cao lớn của công tố viên, thu phí cũng không thể quá cao. Lúc nhận được điện thoại của công ty Viễn Phương, Thường Hạo đang tắm nắng ở Hải Nam. Anh vừa kết thúc một vụ kiện lớn, đang muốn nghỉ ngơi vài ngày. Nghe xong lời trần thuật của đối phương, anh đã đề nghị đối phương tìm một luật sư nào đó trong công ty Luật là được, chi một khoản tiền lớn như vậy không đáng. Nhưng đối phương lại nói, vấn đề không phải là tiền. Mà vì EMU đưa vào sử dụng phát hiện nhiều vấn đề, Thích Bác Viễn là chuyên gia và cần anh đến giải quyết, tới mức này Thường Hạo không thể không đi.

Thường Hạo cười nhạt: “Vậy anh bảo ông ta đừng giết người!”

Bên kia nói rằng chuyện cũng đã xảy ra, nói mấy lời này cũng vô dụng, có thể mời luật sư Thường nghĩ cách hoãn án tử hình gì gì đó hay không. Người nọ quát rầy anh hơn một tiếng, còn làm hao hết pin điện thoại của anh, tuy bản thân không muốn nhận vụ án này nhưng khi nghe tin Thích Bác Viễn bị cảnh sát bắt, anh đã lập tức bay tới.

Đang định nhấc chân rời đi thì Chung Tấn gọi anh lại, mặt đầy nghiêm túc.

“Luật sư Thường, có phải trong có ghi “Luật sư bào chữa không thể thông đồng bịa đặt khẩu cung cho người bị tình nghi, nghiêm

cấm các hành vi dụ dỗ nhân chứng, thay đổi lời khai hoặc làm giả chứng cứ gây nhiễu loạn các thủ tục tố tụng của cơ quan tư pháp” hay không?”

Điều 38! Một chút trào phúng lướt nhanh qua mặt Thường Hạo. Không ngờ cô kiểm sát trưởng này dám ở trước mặt anh khoe khoang.

“Cám ơn kiểm sát trưởng đã nhắc nhở, tôi đúng là không thể nhớ được điều này, tôi chỉ biết luật sư bào chữa phải bảo vệ quyền lợi hợp pháp của người ủy thác, đề phòng sự chủ quan và phiến diện của công tố viên, tạo thành án oan.”

Sắc mặt Chung Tấn vốn tái nhợt vì đau bụng, bây giờ hai má lại hiện lên vết đỏ ửng vì bị anh công kích: “Đây chỉ là phán đoán của anh thôi, bất kỳ kẻ nào coi thường pháp luật, đều sẽ bị đưa ra công lý.”

“Tôi không phải phụ nữ, khi nói chuyện không phán đoán, không mơ tưởng, tôi chỉ nói sự thật. Cần tôi cho ví dụ không?” Thường Hạo kêu căng hát cảm lên.

“Sự thật là Thích Bác Viễn đã giết vợ mình.” Chung Tấn cũng không biết vì sao mình lại dễ kích động như vậy, trước giờ cô không phải người thích tranh cãi với người khác.

Thường Hạo cười, khóe miệng cong lên, nụ cười vừa ngán vừa nhẹ, không mấy may che giấu sự mỉa mai: “Ý cô là vụ án này các người đã nắm chắc phần thắng rồi?”

“Chúng tôi sẽ dùng bằng chứng để nói chuyện.”

Ánh mắt âm u của Thường Hạo không kiêng dè quét qua khuôn mặt của Chung Tấn.

“Xin hỏi kiểm sát trưởng họ gì?”

“Chung!”

“Quý danh là?”

“Chung Tấn!” Trong mắt anh ta, Chung Tấn thấy được khuôn mặt tái mét của mình.

Thường Hạo gật đầu, ghi nhớ.

“Chung Tấn tiểu thư, có lẽ cô còn chưa biết Thường Hạo này, con người tôi ghét nhất là bị người khác khiêu khích, đặc biệt là phụ nữ, dù thắng hay thua tôi cũng sẽ liều mình tiếp đến cùng. Kết quả của vụ án là gì đừng vội kết luận, chúng ta cùng xem thử. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu: tòa án không phải quán bar, Chung Tấn tiểu thư đừng hy vọng tôi thương hoa tiếc ngọc.”

“Được, gặp lại trên toà!”

Chung Tấn xoay người sang chỗ khác, phát hiện tay phải mình cứ run rẩy suốt, có đau bụng, cũng có tức giận. Chung Tấn chưa thấy tên đàn ông nào kiêu ngạo, vô lễ và thô lỗ như thế cả, giống như lúc nào cũng có thể đổi trắng thành đen. Hai lần gặp nhau là hai lần anh ta làm cô tức giận đến mức không thể kiểm soát được.

Chung Tấn hít sâu hai lần, ra lệnh cho mình sắp xếp lại cảm xúc, không thể nói chuyện tùy tiện nữa, làm vậy sẽ dễ khiến người khác bắt được đầu đề câu chuyện, từ đó mất đi quyền chủ động. Tuy nhiên, không có gì phải lo lắng cả. Vụ án của Thích Bác Viễn đã có

đầy đủ thời gian phạm tội, hung khí phạm tội, địa điểm phạm tội, còn có cả nhân chứng, chỉ thiếu lý do phạm tội mà thôi.

“Chung Tẫn!” Mục Đào húng háng vài tiếng trong cổ họng rồi mới mở miệng gọi Chung Tẫn đang trầm tư, sợ sẽ khiến cô giật mình.

Chung Tẫn ngẩng đầu, mặt nóng lên, cô không biết một màn vừa rồi Mục Đào nhìn thấy được bao nhiêu.

“Chào trưởng khoa Mục, tôi.... vừa đến.”

Mục Đào gật đầu.

“Chuyện thăm vấn Thích Bác Viễn hôm nay miễn bàn, cô dành chút thời gian xem cho kỹ tài liệu đội trưởng Cảnh đưa tới đi, tập làm quen với toàn bộ vụ án một chút.”

“Được.”

Mục Đào trầm ngâm một lát rồi nói thêm: “Trên toà, bị cáo có thể phản cung, lời nói của luật sư bào chữa cũng sẽ rất sắc bén, tinh ranh. Là một công tố viên, tâm lý phải chín chắn. Một khi bị khống chế, sẽ bị bọn họ chi phối.”

Chung Tẫn rất muốn tìm cái lỗi để chui xuống, có vẻ Mục Đào đã không bỏ lỡ bất cứ điều gì.

“...tôi sẽ cố gắng học hỏi.”

“Sắc mặt cô rất kém, về nhà nghỉ ngơi trước đi. Hãy đi cửa sau, phía trước đã bị đám phóng viên chặn rồi.”

Chung Tẫn vô thức nhìn cánh cửa lớn được đóng kín. Mục Đào cau mày, rõ ràng áp lực rất lớn.

“Vậy phải làm thế nào?” Bên ngoài đang bị vây kín, những sự táo bạo và kích động thế này sẽ nhanh chóng làm leo thang sự nguy hiểm cho trung tâm giam giữ, thần kinh của mỗi người đều bị kéo căng đến cực hạn.

“Lát nữa phát ngôn viên của viện kiểm sát tỉnh sẽ mở một cuộc họp báo để giới thiệu tình hình.”

Chung Tấn do dự vài giây, cuối cùng vẫn muốn chứng thực một chuyện: “Trưởng khoa Mục, danh tiếng của luật sư Thường ở tỉnh rất lớn sao?”

Dường như câu hỏi này rất kỳ lạ, Mục Đào nâng mắt: “Anh ta chưa từng nhận vụ án nào ở Giang Tô.” Mục Đào chỉ trả lời như vậy.

Cửa sau nằm ngay bên cạnh nhà bếp của trung tâm giam giữ, bình thường rất ít mở, hôm nay cũng có bảo vệ đứng gác. Chung Tấn vừa mới bước ra, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, phía sau cửa đã có một vài phóng viên mai phục sẵn. Nhìn thấy cô bước ra, súng dài súng ngắn gì đều nhắm vào mặt cô rồi liên tục đặt câu hỏi.

“Xin hỏi Thích Bác Viễn có phải bị giam ở đây không?”

“Ông ta cảm thấy thế nào khi ở trong đó?”

“Lý do gì khiến ông ta nổi lên ý định giết vợ?”

.....

Chung Tấn chưa từng trải qua chuyện như thế này bao giờ, nói không hoảng loạn là giả, chỉ phải cố gắng giơ túi công văn lên che khuất mặt, dùng hết sức đẩy máy ảnh ra: “Xin lỗi, tôi không biết gì cả!”

Một chiếc Honda màu đỏ đang đỗ ở ven đường, cửa kính mở ra, Hoa Bội ngồi trên ghế lái, cười đến run rẩy cả người.

Biết phía trước là cái hố nhưng Chung Tấn vẫn nhắm chặt mắt, ra sức nhảy qua.

“Cậu nợ tôi một lần.” Hoa Bội đánh xe chạy đến một góc cua mới phát hiện người bên cạnh không lên tiếng, đang ôm bụng, cả người cong lại: “Cậu bị sao vậy?”

“Đưa tôi đến bệnh viện trước đi.” Chung Tấn bị đau, hơi thở mong manh.

“Đi cũng được, cậu phải đưa cho tôi tin độc quyền trước.” Tuy nói vậy, nhưng Hoa Bội không quên đạp chân ga bên dưới.

“Cậu không có nhân tính sao, tôi đang đau muốn chết đây.” Chung Tấn nghiến răng nghiến lợi.

“Cậu sẽ không chết được đâu!”

“Cũng không phải chưa từng chết qua.” Chung Tấn đưa tay áp lên trán, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hoa Bội bỗng dưng im miệng, gương mặt tươi cười dần yên tĩnh thành một đầm nước lạnh lẽo, ra sức nhấn mạnh chân ga.

Vì đăng ký khám gấp nên bác sĩ chỉ hỏi vài câu rồi đưa Chung Tấn đi kiểm tra, sau khi tiêm cho cô một mũi thuốc giảm đau thì làm thêm siêu âm B. Rất nhanh đã có kết quả: “Tốt rồi, không bị u nang buồng trứng.” Bác sĩ thở ra, hỏi: “Đã kết hôn rồi?”

“Chưa.” Hoa Bội trả lời, nhìn qua Chung Tấn, sờ sờ cái mũi, muốn nói lại thôi.

Đôi mắt phía sau chiếc kính của bác sĩ lướt lên trên, tò mò nhìn Hoa Bội rồi lại nhìn sang Chung Tấn.

Chung Tấn giống như đang rất lạnh, hai hàm răng đánh nhau cập cập, run rẩy đến độ không thể ngồi yên.

“Nhưng... đã từng phá thai một lần, liệu có để lại di chứng gì không?” Hoa Bội ôm lấy cô từ phía sau.

Tử cung của phụ nữ, giống như quả lê treo ngược, nó cực kỳ mềm mại và xinh đẹp, có thể mang lại cảm giác hạnh phúc nhưng cũng sẽ mang lại đau khổ.

Chung Tấn không uống được thuốc viên, mỗi lần uống sẽ nôn hết ra, cuối cùng không có cách nào khác ngoài việc nghiền nát viên thuốc, hòa với nước rồi nuốt vào bụng.

Cơn đau đớn giống một chiếc rìu bổ mạnh xuống khoang bụng từng nhát từng nhát. Vì bất an mà tử cung co giật dữ dội khiến cơn đau ngày càng nghiêm trọng hơn. Chung Tấn ngồi trong nhà vệ sinh, hai tay nắm chặt vòi nước trên tường, môi dưới bị cắn đến rỉ máu, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, sau đó cơ thể chỉ là một cái xác, còn linh hồn thì đang bồng bênh giữa không trung.

“Tấn, bác sĩ đang hỏi cậu đó?”

Chung Tấn xoay mặt qua, đúng lúc thấy được khuôn miệng đang hé ra rồi khép lại của Hoa Bội.

Bác sĩ đẩy gọng kính lên, lặp lại lần nữa: “Có phải gần đây áp lực công việc quá lớn không? Hay môi trường bị thay đổi?”

Chung Tấn lau đi mồ hôi lạnh trên trán: “Vừa thay đổi đơn vị công tác.”

“Trong tiềm thức, cô vừa lưu luyến quá khứ vừa bài xích hoàn cảnh mới, cộng thêm thể chất hư nhược nên mới ảnh hưởng đến hệ thống sinh lý.” Bác sĩ cầm bút, viết lên đơn thuốc mấy chữ.

“Trước tiên uống thuốc điều trị, chú ý giữ ấm, quan trọng nhất là nên thả lỏng tinh thần.”

Hoa Bội cầm theo thuốc trở lại xe. Cả người Chung Tấn cong như một con tôm, tiều tụy ngồi trên ghế, chiếc cổ mảnh khảnh không ngừng run rẩy. Hoa Bội đóng sầm cửa xe, nhìn chằm chằm về phía trước, ngón tay gõ mạnh vào vô lăng.

Rất lâu sau, cô mới thở dài một hơi: “Tấn, tôi cảm thấy mình vẫn còn nợ cậu một lời xin lỗi.”

Chung Tấn thấy khó hiểu, nhìn sang.

“Nếu tôi không nổi điên chạy đến Giang Châu ngắm biển, cậu sẽ không tình cờ gặp được anh ta, không có nhiều chuyện xảy ra sau đó, cậu cũng sẽ không trở thành cái dạng này.” Hoa Bội dùng sức hít mũi, cố kìm nén không để mình khóc.

Chung Tấn lắc đầu: “Cậu sai rồi, Bội. Nếu cậu từng yêu một người chân thành tha thiết, cho dù sau này anh ấy có thay đổi, có khiến cậu tổn thương một nghìn lần, một vạn lần, cậu cũng không cảm thấy hối hận vì đã gặp anh ấy. Bởi vì, đó là tình yêu thực sự.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 4: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (1)

Biên tập: Rosa

Giang Châu là thành phố nhỏ, dân cư hơn sáu trăm nghìn, những tòa nhà ở đây không cao lắm, đường cũng không quá kẹt xe, nhưng mức độ phủ xanh cực kỳ tốt.

Thành phố Giang Châu nằm về phía Đông, có những bãi bùn lớn. Trên bãi bùn là nơi sinh sống của nhiều động vật quý hiếm, đi xa chút nữa sẽ là biển. Máy tuyến đường trong thành phố đều được đặt theo tên thực vật, có đường Ngô Đồng, đường Bạch Quả, đường Hoa Quế... Cuối hè đầu thu là mùa đẹp nhất ở Giang Châu, lá cây ó vàng, khắp thành phố ngập tràn trong mùi hoa quế. Nếu có hứng thú, có thể lái xe nửa giờ đến vườn lê lớn ở vùng ngoại thành, vừa thưởng thức phong cảnh mùa thu vừa hái trái cây ăn.

Viện kiểm sát nằm trên đường Bạch Quả, bên trái là cục công an, bên phải là tòa án, còn văn phòng chính quyền thành phố thì ở đối diện. Giờ cơm trưa là lúc náo nhiệt nhất trong ngày, mọi người đều đổ xô đến căn tin của tòa nhà chính phủ. Cơm nước xong, ai nấy cũng thông thả đi bộ xung quanh để tiêu hóa, ngẩng đầu lên có thể thấy từng chùm quả bạch quả kết đầy trên cành.

Tuy đã viết cho Hoa Bội một lá thư thật dài nhưng Chung Tấn vẫn cảm thấy mình chưa viết ra hết vẻ đẹp của Giang Châu. Chỉ hai tháng sau khi làm việc ở Giang Châu, cô đã thích thành phố nhỏ

này. Ở cuối thư, cô viết: Bội, tìm một ngày nghỉ đến Giang Châu đi, tôi cùng cậu ngắm biển.

Vào kỳ nghỉ dài ngày của lễ quốc khánh. Hoa Bội thật sự đến đây, còn mang theo một người đàn ông.

Chung Tấn đến nhà ga đón. Vì đang trong kì nghỉ lễ nên lượng người bên trong đông hơn bình thường, máy quán hàng rong, đồ ăn vặt bên đường cũng nhiều lên, có một số món Chung Tấn chưa từng ăn qua, cô vừa đi vừa nghĩ: chờ Hoa Bội tới rồi cùng nhau nếm thử.

Vì nghĩ đến xuất thần nên cô không chú ý đến một chiếc xe máy đang phóng ra rất nhanh từ ngã tư, trên xe có tiếng nhạc, là nhạc dance, desibel lớn đến nỗi chấn động màng nhĩ, người lái là một thằng nhóc tóc đỏ, đầu không ngừng lắc lắc như một kẻ đang phê thuốc.

Lúc chiếc xe lao đến Chung Tấn đã không tránh kịp nữa, chỉ biết thét chói tai theo bản năng.

Người đi đường hoảng sợ nhìn qua, dường như sắp có thảm họa xảy ra.

Chung Tấn từ từ nhắm mắt lại, bên tai ong ong tiếng gió. Lúc mở mắt ra, cô thấy một đôi tay dài đang đặt lên eo mình, đập vào mắt là một khuôn mặt đẹp trai.

“Cô có sao không?”

Chung Tấn khó khăn xoay chuyển con người, giơ bàn tay ra, vẫn là năm ngón.

“Tôi... còn tốt!” Nói xong, Chung Tấn quay người sang, thấy một mảng máu lớn dính trên tay áo thì lại hét lên: “Á!”

“Đó là máu của tôi, không cần thận dính vào quần áo của cô.”

Chung Tấn im bật, cô ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên trên tay anh có một mảng màu đỏ. Thằng nhóc lái xe đâm cô cũng ngã sấp xuống, nằm bẹp trên mặt đất lớn tiếng mắng nhiếc, máu chảy không ít nhưng không bị thương đến xương cốt. Chiếc xe máy sau khi phi nước đại cũng chỉ bị vỡ kính nằm im một bên. Chỉ có Chung Tấn là không bị thương tổn gì.

“Anh ta ôm cả người cô lăn mấy vòng giống như đang đóng phim võ thuật vậy, động tác nhanh đến mức chúng tôi đều không nhìn rõ, chàng trai cậu là cảnh sát à?” Bác gái bán bánh kếp Sơn Đông [1] cười hỏi.

[1] bánh Kếp Sơn Đông

 image

Chung Tấn vẫn chưa hoàn hồn, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ.

Anh mỉm cười rồi tiện tay lấy hai miếng giấy ăn ở chỗ bác gái lau lau cánh tay. Chỗ da bị ma sát rách một mảng lớn, vết thương trông có chút đáng sợ.

“Mau đến bệnh viện băng bó lại đi, nếu không sẽ bị uốn ván đấy!” Bác gái lại nói.

Anh lắc đầu: “Không cần đâu, cháu da thô thịt dày, một chút vết thương này không là gì.” Nói xong, anh chạy đến giúp thằng nhóc

kia nâng xe dậy, nhìn qua thì đèn xe đã vỡ nát, kính chắn gió bị nứt một đường.

Thằng nhóc kia luôn miệng mắng mỗ, bị anh trừng mắt một cái thì nhanh chóng ngậm miệng, sau đó, đoạt lấy xe, lão đảo phóng đi. Người đàn ông liếc nhìn xung quanh rồi khẽ nói: “Ồ..... ở đây.”

Anh khom người xuống nhặt lên một cái kính mắt đã bị biến dạng, nhìn không được mà cười tự giễu: “Có vẻ như mày đã bị sa thải.” Sau đó tiện tay vứt nó vào thùng rác ven đường.

Cuối cùng Chung Tấn cũng lấy lại được thần trí, liên tục nói cảm ơn, muốn đưa anh đến bệnh viện băng bó lại cánh tay và đến cửa hàng mắt kính mua một chiếc kính mới.

Nhưng anh không chút để ý mà xua tay: “Tôi nói rồi tôi không sao. Kính này là kính không độ, tôi tự mua là được.”

Chung Tấn buồn bực quan sát anh, đã không cạnh thị thì mang kính làm gì? Giả bộ nhả nhận?

“Lần sau qua đường hãy cẩn thận.”

Anh không giải thích gì, chỉ nói một câu như vậy rồi đi về phía nhà ga. Được vài bước, nghe thấy tiếng động ở phía sau, anh quay đầu lại, Chung Tấn nhìn anh cười, vừa xấu hổ vừa áy náy.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu lên mái tóc cô, mạ thành một vòng cung ấm áp.

“Cô đi đi, tôi thật sự không sao.”

Chung Tấn đá hòn đá bên chân, không được tự nhiên mà nói: “Tôi... không phải theo dõi anh đâu, tôi đang đón một người bạn. Anh... có tiện cho tôi cách liên lạc không? Tôi muốn bày tỏ lòng cảm ơn.”

“Nếu cô đã nói như vậy, tôi cũng chỉ đành tiếp nhận thôi.” Biết Chung Tấn cũng đến đây đón người, anh bước chậm lại sóng vai với cô.

“VẬY... tối nay tôi mời anh ăn cơm.” Lời nói vừa ra khỏi miệng Chung Tấn mới cảm thấy mình quá đường đột, vội bổ sung thêm một câu: “Không phải chỉ có anh và tôi mà còn có bạn học của tôi và bạn của cô ấy nữa!”

Đôi mắt anh đen như mực và sáng rực như sao trời, Chung Tấn vô thức ngước lên rồi ngẫu nhiên chạm phải, cả người trở nên hoảng hốt.

Giây phút đó, ánh sáng từ đôi mắt kia giống như một thanh kiếm đâm thẳng vào tim cô một cách sạch sẽ gọn gàng. Thế là, một giây kia, có một hình ảnh đã dừng lại mãi mãi.

“Cảm ơn cô. Nhưng tối nay tôi có hẹn với một đàn em hồi đại học rồi.”

Chung Tấn thẫn thờ nhìn đường ray xe lửa thật dài, hai tay đan vào nhau, không biết phải nói gì hay làm gì.

Anh rất cao lớn, tuy gầy nhưng không hề yếu ớt, lúc giơ tay lên có thể nhìn thấy rõ cơ bắp. Từ bộ quần áo giản dị đến cổ áo sạch sẽ có thể nhìn ra được anh có cuộc sống rất nề nếp, lúc cười sẽ tản ra sự trầm tĩnh và chín chắn nhưng không mất đi sự dịu dàng, khi

không nói chuyện, chỉ cần đứng yên, khí thế đó cũng sẽ khiến người khác sợ hãi. Anh rất ít nói nhưng lại mang đến một hơi thở lịch sự và hiểu biết, sự ấm áp ẩn bên trong con người anh đã hòa tan vẻ uy nghiêm và lạnh lùng đi rất nhiều.

Vốn là hai kẻ xa lạ nên bầu không khí không được tự nhiên lắm, sự im lặng càng làm cho không khí thêm lúng túng. Giữa lúc xấu hổ thì tiếng đoàn tàu kịp thời vang lên.

Chung Tấn và anh cùng nhau ngẩng đầu.

Từ phía tây, ánh chiều vàng rực rỡ và mềm mại đổ xuống, phủ kín cả sân ga, gió nhẹ phơ phất khẽ lay những chiếc lá, ánh sáng như nước hồ, dâng lên những gợn sóng dịu dàng.

Trái tim bỗng cảm thấy tĩnh lặng, nhẹ nhàng.

Lúc Hoa Bội và một người đàn ông đầu đình trông rất thân mật xuống tàu, cô giơ tay lên, anh cũng giơ tay lên. Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

“Đây là... phân vụ(*) sao?” Hoa Bội tựa vào ngực bạn trai, nhìn hai người, nói một cách sâu xa.

(*) Phân vụ [yuén fán] đồng âm với từ duyên phận [yuán fèn]

Anh mỉm cười: Có một chút. À, đã quên tự giới thiệu, xin chào, tôi là Lăng Hãn.

Hồi ức như café vừa mới nấu xong, tản ra một mùi thơm đắng ngắt.

Chung Tấn nhắm mắt lại, ngực đập phồng dữ dội. Nếu thật sự không đè nén được, cô chỉ cho phép bản thân nhớ lại một chút. Quá khứ giống một món bánh ngọt ngon miệng không nỡ ăn liền một mạch, lại giống như một bộ phim kinh dị, chỉ dám xem vài lần, nếu không trái tim sẽ không chịu nổi.

Có khi, Chung Tấn sẽ cho rằng đó là một giấc mơ. Nhưng mà, cảnh tượng trong giấc mơ lại quá chân thật, chân thật như cái cây, như chiếc xe hơi và con đường bên ngoài cửa sổ vậy.

“Được rồi, bản thảo đã gửi.” Hoa Bội đóng laptop lại: “Tuy không có gì hấp dẫn, nhưng dù sao tôi cũng là người đầu tiên gửi. Nói, muốn ăn cái gì, tôi đi mua.”

Nơi này là căn hộ mà Hoa Bội thuê, dù sao Phương Nghi và Chung Thư Giai đều đi làm hết, Chung Tấn về nhà thì cũng chỉ có một mình nên Hoa Bội đón cô đến đây.

“Tôi muốn ăn cháo.” Chung Tấn rất đói bụng nhưng lại không có khẩu vị gì.

“Tôi muốn ăn cơm, ăn thịt, đi, chúng ta đến nhà hàng Thượng Hải gọi bốn món mặn và một món canh.” Hoa Bội hung hăng lườm cô, đáng vẻ không cho phép thương lượng.

Chung Tấn cười khổ: “Vậy còn hỏi tôi làm gì?”

“Là lẽ phép khi đãi khách thôi, ai bảo cậu làm thật. Mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, tôi sẽ trở lại ngay.” Hoa Bội lấy một xấp tiền trong ví ra, nhắc chân đi. Lúc sắp đóng cửa, cô bỗng quay đầu lại, nói: “Tôi đã nói cho cậu biết chuyện này chưa, gần đây anh ta đã xuất bản một cuốn sách về tâm lý tội phạm hình sự.”

“Bây giờ thì tôi biết rồi.” Cái người này, cũng không thèm đưa cho cô cái túi chườm nóng! Chung Tấn ấn bụng, than thở.

“Những thứ chuyên môn đó, tôi cũng không biết phải viết như thế nào. Con bà nó, tốt với không tốt thì mắc mớ gì đến chúng tôi.” Một tiếng đóng cửa rất mạnh vang lên ngay sau đó.

Lần sau phải nhắc nhở Hoa Bội không thể nói tục, sẽ tổn hại đến khí chất văn nghệ thanh niên.

Hoa Bội có bao nhiêu người bạn trai, Chung Tấn không nhớ rõ, cô chỉ nhớ được vị cảnh sát đầu đình kia. Tiếc là, cả hai đã chia tay.

“Cảm giác lúc đó rất tốt, anh anh em em, nhất thời không thấy đồ mồ hôi lạnh. Nhưng ở lâu, càng nhìn càng thấy sợ, sợ bị người khác cướp mất. Nếu cả hai cứ đối mặt với nhau cả đời bằng vẻ mặt đó, không ngốc thì cũng bị điên, vậy nên chúng tôi chia tay.”

Hoa Bội đã dùng mấy câu như thế để tổng kết lại mối tình kéo dài nửa năm của mình. Về sau, mỗi khi Chung Tấn nhắc lại, cô đều dùng vẻ mặt mờ mịt mà hỏi: “Cậu nói ai? Tôi thật sự từng nói chuyện về hắn à? Sao tôi không có chút ấn tượng nào vậy?”

Chung Tấn thật sự hâm mộ tính chóng quên của Hoa Bội.

Yêu, hoặc là gần nhau, hoặc là quên nhau.

Nhưng yêu mà không thể bên nhau, không thể quên nhau mới là điều đau đớn nhất.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 5: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (2)

Biên tập: Rosa

Lần thứ nhất thăm vấn Thích Bác Viễn, Chung Tấn đặt hẹn vào lúc 9 giờ sáng. Hôm nay, ánh mặt trời thật đẹp, cách lan can hàng rào sắt, lẳng lẳng chiếu xuống, lò mờ hiện ra màu xanh mềm mại giữa ngọn cây.

Người thư ký đi cùng cô là một chàng trai trẻ có khuôn mặt đoan chính và trên môi luôn mang theo nụ cười. Cậu ta hít một hơi thật sâu rồi nói với Chung Tấn: “Chung kiểm, đây chính là hương vị của mùa xuân!”

Hương xuân loáng thoáng theo cơn gió lạnh bay đến như hứa hẹn sẽ chấm dứt những ngày tháng buồn chán vì chờ đợi những đám mây dày đặc trên bầu trời tan đi. Và nụ cười của bạn sẽ nói cho tôi biết hạnh phúc đang đến...

Chung Tấn khẽ cười, chỉ mong hạnh phúc của cô cũng đang trên đường đến đây.

“Chúng ta vào thôi!”

Thích Bác Viễn vẫn mặc bộ quần áo lúc ở Hàng Châu, hai ngày không cạo râu, trông ông ta khá tiêu tụy nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt. Ông mỉm cười và gật đầu khi Chung Tấn đến chào hỏi.

Chung Tấn vỗ nhẹ tập hồ sơ trên bàn, suy nghĩ nên làm thế nào để mở miệng hỏi. Vụ án này xảy ra vào trưa ngày 24 tháng 2, Thích Bác Viễn dùng dao gọt hoa quả đâm chết vợ mình ở trong phòng làm việc. Hiện trường không có dấu hiệu xô xát hay ẩu đả. Một nhát này, đâm thẳng đến vị trí tim, xuyên qua áo len và áo lót, khiến vợ của Thích Bác Viễn tử vong tại chỗ. Điều khiến Cảnh Thiên Nhất và Mục Đạo cảm thấy kỳ lạ là nhát dao này rất tàn nhẫn, lực rất mạnh và vị trí nhắm rất chuẩn xác như thể đã tập luyện vài lần. Theo lời của Cảnh Thiên Nhất thì Thích Bác Viễn là một trí thức yếu đuối không có gan cũng như sức lực lớn như vậy.

Sự thật như thế nào, chỉ có thể chờ Thích Bác Viễn giải đáp mọi nghi vấn mà thôi.

Trước tiên, Thích Bác Viễn phàn nàn về một số chuyện ảnh hưởng đến giấc ngủ của mình: nào là giường ngủ quá cứng, chăn không sạch, mấy người cùng phòng quá ồn ào, mùi trong nhà vệ sinh quá nặng.

Cậu thư kí đứng bên cạnh suýt nữa là cười phá lên, nếu trại giam cũng giống khách sạn, ai lại không muốn đến?

Chung Tấn đồng tình, cười cười, thật ra bất kỳ ai bước vào đây đều sẽ phàn nàn, chẳng qua không ai dám nói mà thôi. Mở tập hồ sơ ra, ánh mắt cô dừng lại trên tấm ảnh chụp hiện trường vụ án, Chung Tấn nhắm mắt lại, thở sâu một hơi rồi mới mở mắt ra.

“Kỹ sư Thích...” Chung Tấn không gọi thẳng tên ông: “Vào ngày ngày 24 tháng 2, hôm đó...”

“Chiếc khăn quàng cổ cô đưa tôi bị một cảnh sát tịch thu rồi, có thể bảo họ trả lại cho tôi được không?” Thích Bác Viễn ngắt lời cô:

“Tôi cũng đã vài ngày không uống thuốc, cơ thể rất khó chịu.”

“Ông thấy khó chịu ở đâu?” Chung Tấn cau mày, bỗng dưng có một loại dự cảm rằng lần thăm vấn hôm nay sẽ không được thuận lợi. Một là: Thích Bác Viễn thật sự là một người trí thức không màng thế sự, ngoại trừ chuyên môn thì những phương diện khác đều rất kém. Hai là: người này là một kẻ tâm kế, nhìn phải nói trái để dời đi lực chú ý của cô.

“Khi người ta già đi, các chức năng của cơ thể sẽ bị suy thoái, thường phải dùng một ít thuốc. Tôi đã đề cập chuyện này với luật sư Thường, anh ta nói hôm nay sẽ đưa đến.”

“Ông không báo cho con gái mình biết?”

“Con gái? À, con bé đang mang thai, đi lại rất bất tiện nên tôi ủy thác cho luật sư Thường.”

Vị luật sư Thường này cũng thật tận tụy với công việc! Trong lòng Chung Tấn khẽ hừ một tiếng rồi đóng hồ sơ lại, chờ Thích Bác Viễn tiếp tục. Chung Tấn cho rằng Thích Bác Viễn đã cố ý vẽ một vòng tròn lớn ở bên ngoài để bảo vệ mình, nhưng không ngờ ông sẽ trả lời câu hỏi của cô:

“Ngày 24, hôm đó tôi đang họp ở công ty.”

“Sau khi dự cuộc họp về báo cáo tình hình kết quả hoạt động của EMU kéo dài từ 9 giờ sáng đến 11 giờ, ông đã đi đâu?” Vì không muốn Thích Bác Viễn phản cảm, Chung Tấn nói chuyện một cách thận trọng và chậm rãi, không quá hung hăng.

“Tôi có chuyến bay đến Hàng Châu vào buổi chiều nên đã yêu cầu tài xế đưa mình về nhà.”

Tình huống lúc đó đã được Cảnh Thiên Nhất điều tra từ người tài xế kia. Sau khi ăn cơm trưa ở công ty thì Thích Bác Viễn mới về nhà, khi đó đã là 12 giờ. Tài xế ở dưới lầu chờ gần một tiếng thì ông ta mới đi xuống.

Bỗng nhiên, tim Chung Tấn đập nhanh hơn, đường gân trên trán hiện ra, cô vừa hưng phấn vừa căng thẳng hỏi: “Lúc ấy vợ ông cũng có ở nhà?”

“Đúng vậy!” Thích Bác Viễn trả lời rất nhanh.

“Vì sao hai người cãi nhau?”

Thích Bác Viễn lắc đầu: “Kết hôn hai mươi năm chưa bao giờ chúng tôi cãi nhau.”

Thật kỳ lạ!

Thích Bác Viễn có địa vị cao trong xã hội, được nhiều cô gái yêu thích là chuyện rất bình thường, gần như trong nhiều năm qua ông chưa từng dính vào bất kỳ vụ tai tiếng tình dục nào. Tuy đã có tuổi nhưng vẫn có thể hình dung bằng hai từ “đẹp trai”. Trong công ty, Thích Bác Viễn là người ôn hòa và tử tế, được rất nhiều người tôn trọng. Ở trong mắt hàng xóm thì nho nhã lễ độ, là một người cha một người chồng tốt.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

Thích Bác Viễn rơi vào trầm tư, mãi một lát sau ông mới nói: “Hình như không có gì. Khi tôi đang in một tập tài liệu cho bài phát biểu trong phòng làm việc thì bà ấy bưng một ít trái cây vào.”

Hơi thở Chung Tấn chậm lại: “Trái cây được cất trong phòng làm việc?”

“Ha ha, cô gái trẻ, cô chưa từng làm việc nhà à, dĩ nhiên phải cất trái cây trong phòng bếp rồi.” Thích Bác Viễn cười, câu nói của ông mang theo một chút nuông chiều của bậc trưởng bối đối với văn bối.

“Ông có ăn không?”

“Lái xe đang chờ dưới lầu, tôi cũng đang vội nên bà ấy dùng dao gọt hoa quả xiên một miếng táo cho tôi.”

Suy nghĩ của Chung Tấn có chút không theo kịp: “Trái cây cũng đâu nhất thiết phải cất ở phòng bếp? Hơn nữa, nếu muốn ăn không phải thường dùng tăm để xiên hay sao?”

Thích Bác Viễn nhướn mày: “Không phải ai cũng tuân theo những quy tắc cũ.”

Chung Tấn không muốn mất nhiều thời gian cho vấn đề này, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Chuyện sau đó không phải đội trưởng Cảnh đã điều tra rõ ràng rồi sao?”

Ồ! Chung Tấn trừng mắt: “Ông đã giết vợ mình?”

Sâu trong nội tâm Chung Tấn vẫn luôn hy vọng Thích Bác Viễn sẽ phủ nhận vì trên thực tế vụ án này còn có ẩn tình gì đó.

Nhưng Thích Bác Viễn không hề phủ nhận. Ông ta ăn miếng táo bà ấy đưa cho, sau đó thì cầm lấy con dao và đâm ngược lại vợ mình.

“Lúc ông ra tay, bà ấy không tránh đi sao?”

“Bà ấy đang nhìn máy tính, không chú ý.”

Nhìn Thích Bác Viễn bình thản mở miệng hết như đang nói về một kế hoạch sản xuất sắp được thực hiện. Chung Tấn nghe mà sợ đến nổi hết cả da gà. Sau khi giết người, Thích Bác Viễn đi chuẩn bị hành lý, xong xuôi hết mới đi khỏi, lúc ở trong thang máy thì gặp một người hàng xóm, cả hai hỏi thăm sức khỏe lẫn nhau. Khi đã lên xe, ông ta còn xin lỗi tài xế vì bắt anh ta đợi lâu. Mọi hành vi, cử chỉ đều bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn.

“Ông ... có yêu vợ mình không?” Chung Tấn chợt hỏi một câu không liên quan đến vụ án.

Thích Bác Viễn trả lời: “Tôi yêu người trong lòng mình nhưng vẫn trung thành với cuộc hôn nhân này.”

Lòng người sâu như biển.

Lời khai của Thích Bác Viễn rất rõ ràng, không hề giấu diếm điều gì. Bên phía pháp y đã có kết luận, trên hung khí có dấu vân tay của ông ta, trong nhà cũng không có dấu chân của người thứ ba.

Đây thật sự là một vụ án đơn giản không có gì thú vị, việc bây giờ là đợi tài liệu chống án được sửa xong sẽ mở một phiên tòa phúc thẩm.

Tuy nhiên, mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi khiến Chung Tấn cảm thấy rất bất thường. Thích Bác Viễn không phải là một sát thủ chuyên nghiệp, không nên hành xử một cách bình tĩnh như vậy.

“Tâm lý ông của ta sẽ không có vấn đề gì chứ?” Cô hỏi Mục Đào.

Mục Đào đang nhìn biên bản thẩm vấn của cô, mày nhíu chặt lại: “Trong máy tính của ông ta có gì?”

“Ờ?” Chung Tấn suy nghĩ rồi trả lời: “Ông ta nói là bài phát biểu.”

“Còn gì khác không?”

Chung Tấn lắc đầu. Chỉ thấy Mục Đào ghi một hàng chữ vào trong hồ sơ.

“Lời khai này của ông ta có điểm đáng ngờ, cần cân nhắc thật kỹ. Trước khi ăn táo, bà Thích đang nhìn vào máy tính, dường như điều này đã khiến ông ta nổi lên ý định giết người. Cô đi tìm đội trưởng Cảnh, hai người nhanh chóng đến nhà của Thích Bác Viễn để kiểm tra lại máy tính, tìm một nhân viên chuyên về máy tính đi theo luôn.”

Chung Tấn toát mồ hôi, những ghi chép này cô đã xem đi xem lại rất nhiều lần nhưng lại không hề chú ý đến điều này.

Ăn xong cơm trưa, Chung Tấn vội vàng đến sở cảnh sát tìm Cảnh Thiên Nhất. Khi bước xuống bậc thang thì nghe thấy tiếng còi xe, một chiếc Lexus màu bạc tiêu sái chạy nhanh vào viện kiểm sát, Thường Hạo đeo kính râm từ bên trong bước ra.

Chung Tấn không muốn chào hỏi anh, định giả bộ không nhìn thấy nhưng Thường Hạo lại không để cô thực hiện được.

“Nghe nói, sáng nay Chung kiểm đã thẩm vấn thân chủ của tôi?” Gió xuân thổi mạnh qua khiến mái tóc xoăn của Thường Hạo ngã trái ngã phải, làm người ta có cảm giác như anh ta đang đội một tổ chim lớn trên đầu.

Chung Tấn nghĩ thầm: tại sao vị mỹ nữ trong tấm ảnh hôm đó không đề nghị anh ta đội mũ lên hoặc cạo trọc luôn nhỉ? Bây giờ, nhìn anh ta như vậy rất ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.

“Ờ.” Chung Tấn không đề cập đến chuyện kia: “Phòng lưu trữ hồ sơ ở lầu 4, anh có thể đi thang bộ cũng có thể đi thang máy.”

Phòng lưu trữ hồ sơ này là nơi luật sư biện hộ có thể tìm đọc, trích dẫn, sao chép các tài liệu kiện tụng cũng như các tài liệu thẩm định kỹ thuật kể từ ngày Viện kiểm sát nhân dân kiểm tra và truy tố vụ án. Cô chỉ đường cho anh ta đã coi như lễ phép lắm rồi.

“Không ngờ hiểu biết của Chung kiểm đối với “Bộ luật tố tụng hình sự” thật không ít!” Thường Hạo tháo kính râm xuống rồi chặc lưỡi: “Nhưng mà, tôi không cần bất kỳ tài liệu nào trong đó.”

Chung Tấn không thể bình tĩnh nổi, cô oán thăm: khẩu khí lớn như vậy tại sao còn đến đây?

Dường như Thường Hạo nghe được tiếng bụng của cô: “Tôi sẽ nghe ngóng thời gian mở phiên tòa. Trong tay tôi còn có rất nhiều vụ kiện khác nên không thể cứ kéo dài ở đây mãi, tôi sẽ lên kế hoạch cho lịch trình của mình.”

“Vậy thì anh đến nhằm chỗ rồi, ở đây là viện kiểm sát không phải tòa án.”

“Tòa án cho biết vẫn chưa nhận được tài liệu truy tố từ phía mấy người. Mấy người không thể nhanh lên chút sao, thân chủ của tôi đã lớn tuổi, ở thêm một ngày trong trại giam sức khỏe sẽ không được đảm bảo.”

Chung Tẫn hít sâu rồi lại hít sâu. Công bằng mà nói, mặc dù mặt mũi của anh ta không tính là quá xấu nhưng cái tính kiêu ngạo, cái tên kiêu ngạo, mái tóc kiêu ngạo và ánh mắt kiêu ngạo kia cũng đủ khiến người ta thấy ghét rồi.

Chung Tẫn thề, kể từ đây, ngoại trừ trên tòa, cô sẽ không nói chuyện với anh ta thêm lần nào nữa.

Tuy nhiên, Thường Hạo lại không nhận ra rằng bản thân anh đang không được hoan nghênh, có lẽ là anh vốn không quan tâm đến. Thường Hạo lấy ra một điều thuốc từ trong túi áo: “Nếu mấy người không thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục vậy thì trong thời gian chờ thẩm vấn tôi sẽ phải cân nhắc tìm người đến bảo lãnh.”

Dáng vẻ ngậm điều thuốc của anh ta trông vừa huênh hoang vừa khoa trương.

Những lời này thành công khiến Chung Tẫn phải quay mặt lại, cô không nghe nhầm chứ? Đầu to bị nước vào não sao? Pháp luật quy định rằng, việc tìm người bảo lãnh trong quá trình xét xử không áp dụng với người bị kết án tù.

“Cô không tin?”

Chung Tẫn mím môi duy trì sự im lặng.

“Thành công của một luật sư chính là tìm ra manh mối trong các sự kiện mà người khác không thấy được, bóp méo cả trời đất, biến không thể thành có thể. Đây là lần đầu tiên Chung kiểm nhận vụ án sao?”

“Lần đầu tiên nhận vụ án không có nghĩa là tôi ngu ngốc.” Chung Tẫn muốn điên rồi, cơn tức đột nhiên lại nháy lên.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy, ít nhất Chung kiểm đã học thuộc lòng <Luật hình sự> và “Luật tố tụng” rất tốt.” Thường Hạo khích lệ cô bằng giọng điệu vô cùng chân thành.

Chung Tẫn dùng hết sức lực mới kiềm chế được xúc động muốn ném túi công văn trong tay vào mặt anh ta, cô nhất định phải kiểm soát tâm trạng của mình, bởi vì cuộc chiến thật sự là ở trên tòa án chứ không phải lãng phí sức lực ở đây đấu võ mồm.

Nhàn nhạt gật đầu một cái, Chung Tẫn đi lướt qua anh ta, ra cổng chính bắt xe. Khi một chiếc taxi dừng lại thì con Lexus màu bạc cũng chạy qua nhanh như gió, vênh váo hòa vào dòng xe cộ đông đúc.

Chung Tẫn khinh thường mà liếc mắt, xe cũng như chủ, đều kiêu căng, tự cao tự đại.

Cảnh Thiên Nhất không ở trong cục, một vị cảnh sát đang trực ban nói cho Chung Tẫn, hôm nay cả anh ta và nhóm đội viên đều đến đại sảnh dự một buổi tọa đàm, nghe xong, cô lập tức chạy đến đó. Lúc tìm được phòng hội nghị lớn thì cánh cửa đã đóng kín.

Chung Tẫn không biết tình hình bên trong thế nào nên không dám liều lĩnh gõ cửa, chỉ ở bên ngoài xoay tới xoay lui, đúng lúc này trùng hợp có một người đi ra, cô nhờ người nọ gọi giúp Cảnh Thiên Nhất. Cảnh Thiên Nhất thò đầu ra nhưng không đi ra mà kéo luôn Chung Tẫn vào trong.

“Tọa đàm rất xuất sắc, sẽ xong ngay thôi, cô cũng vào nghe chút đi.” Cảnh Thiên Nhất hạ thấp giọng và ngồi vào dãy cuối với cô. May mắn, hàng trăm người ngồi chật kín cả phòng hội nghị này không một ai chú ý đến Chung Tẫn đang mất tự nhiên.

“Buổi tọa đàm về tâm lý học tội phạm đến đây là kết thúc, đồng chí nào có vấn đề gì xin cứ đặt câu hỏi.”

Cả người Chung Tấn cứng lại thành một cây cột đá. Giọng nói vừa trong trẻo vừa lạnh lùng này có bao nhiêu là quen thuộc.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông mặc âu phục màu xanh thẫm đứng phía sau bục giảng đang dùng ngón trỏ đẩy kính mắt, mỉm cười nhìn xuống bên dưới.

“Thật ra anh ấy không bị cận đâu, mang kính mắt là muốn che đi sự lạnh lùng. Người như vậy, trời sinh chính là khắc tinh của những phần tử phạm tội. Lúc Trần Nghị nhậm chức bộ trưởng bộ ngoại giao phải đi công du nước ngoài, thủ tướng Chu đã cho phép anh ta mang kính râm, nếu không, một khi bị nhìn chăm chú cả người sẽ không rét mà run, chuyện này là thật đó. Trước đây anh ta là đặc công xử lý nhiều vụ án lớn. Nhưng, kể từ khi vô tình bắn chết một phạm nhân quan trọng trong khi làm nhiệm vụ thì đã bỏ võ theo văn, chuyên tâm viết sách, với mười mấy năm kinh nghiệm phá án kết hợp với tâm lý học đã cho ra một cuốn sách. Hiện tại, nhiều cục cảnh sát của các tỉnh đều mời anh ấy đến thuyết giảng về tâm lý học tội phạm. Nhìn thấy không, có một vết sẹo hình lưỡi liềm trên cánh tay phải của anh ấy, chắc là lúc làm nhiệm vụ nào đó bị thương rồi, tôi còn nghe nói đối phương là một nữ đặc công, ha ha... không biết có đúng không? Cô... cô sợ à?”

Cảnh Thiên Nhất nhíu mày nhìn Chung Tấn. Đôi mắt của nữ kiểm sát trưởng này đang tròn tròn, hít thở có chút khó khăn.

“À, không có, tôi... chỉ là không nghĩ đội trưởng Cảnh cũng bát quái như vậy.” Người đàn ông kia quá lạnh lùng, Chung Tấn cảm thấy chân tay lạnh ngắt như thể đang đứng giữa trời đông giá rét.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 6: Đi Tới Con Sông Ngày Hôm Qua (3)

Biên tập: Rosa

“Tôi sẽ chờ anh bên ngoài”. Những ví dụ về tội phạm có tính cách vụn vẹo được nêu ra trong tâm lý học hình sự hết sức đáng sợ, nghe tiếng gió thổi vù vù sau lưng, Chung Tấn không thể ngồi yên được nữa, rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Cảnh Thiên Nhất nhìn cô: “VẬY CHÚNG TA ĐI THÔI, TUY VẪN CÒN MẤY PHẦN SAU NỮA NHƯNG THÔI VẬY, LẦN TỚI TÔI NGHE LẠI CŨNG ĐƯỢC.”

Ánh mặt trời đã chạy trốn bật vô âm tín, chỉ để lại bầu trời u ám và một cơn mưa phùn dày đặc, gió đang thổi mạnh hơn.

“Ba, ba, ba” những tiếng động nghe như tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên.

“Trời ạ, là mưa đá.” Ai đó chọt hô lớn.

VẬY SAO? TỪNG HẠT MƯA ĐÁ NHƯ NHỮNG HẠT ĐẬU NÀNH LỚN KHÔNG NGỪNG TRÚT XUỐNG, BỊ GIÓ THỔI LĂN TRÊN MẶT ĐẤT, CÓ HẠT RƠI TRÊN NÓC XE Ô TÔ, NHỮNG TIẾNG VANG ĐỀU KHIẾN MỌI NGƯỜI SỢ HÃI.

“Chết tiệt, năm 2012 đến sớm à?” Cảnh Thiên Nhất thắp giọng rủa một câu, rồi quay lại đại sảnh cùng Chung Tấn: “Xem ra chúng ta còn phải ở đây lâu đấy!”

Chung Tấn thở dài, chỉ biết cười khổ.

“Cô tìm tôi gấp như vậy là vì vụ án của Thích Bác Viễn có điểm đáng ngờ sao?” Cảnh Thiên Nhất luồn một tay vào túi, vuốt nhẹ hộp thuốc lá định hút, nhưng thấy Chung Tấn bên cạnh thì cố gắng chịu đựng cơn thèm.

“Là muốn mời đội trưởng Cảnh đi với tôi đến nhà Thích Bác Viễn kiểm tra lần nữa.”

“Nhưng bây giờ chỗ đó đã bị niêm phong, hiện trường cũng dọn dẹp qua rồi.”

“Không phải đến xem hiện trường mà là kiểm tra máy tính của Thích Bác Viễn.”

Cảnh Thiên Nhất nhíu mày: “Chung kiểm, chuyện này khá rắc rối đấy. Thích Bác Viễn là kỹ sư của công ty Viễn Phương, trong máy tính sẽ có những bí mật thương mại, nếu muốn xem, phải được sự cho phép của Viễn Phương trước đã, sau đó, khi cần thiết phải để cho một người nào đó trong công ty can thiệp vào. Rốt cuộc là vì sao phải kiểm tra máy tính, chuyện đó có liên quan gì đến vụ án?”

Chung Tấn trả lời: “Muốn biết có liên quan hay không thì cần phải kiểm tra thì mới xác định được. Đội trưởng Cảnh, xem ra hôm nay không đi được rồi. Thế này đi, sau khi tôi thương lượng tốt với công ty Viễn Phương sẽ lại đến tìm anh.”

Cảnh Thiên Nhất gật đầu: “Được.”

“Đội trưởng Cảnh, viện trưởng Ngô tìm anh!” Một gương mặt non nớt hé ra từ cầu thang, do chạy nhanh nên hơi thở có chút hỗn hển.

Chắc là sinh viên mới vào. Chung Tấn bỗng nhớ lúc mình vừa mới đến viện kiểm sát thì suốt ngày ở văn phòng tiếp điện thoại, sao chép tài liệu. Nhưng đây là chuyện của bốn năm trước, bây giờ hồi tưởng, không ngờ lại dài đằng đẵng như một thế kỷ vậy.

“Cô cứ tìm một chỗ ngồi đi, tôi giải quyết xong việc sẽ đưa cô về.” Cảnh Thiên Nhất đi được vài bước thì quay đầu lại nói.

Chung Tấn xua tay.

Không đến 10 phút thì cơn mưa đã ngừng lại nhưng cơn mưa phùn thì càng lúc càng lớn. Những viên đá khi nãy không biết bị nước mưa gạt trôi đi đâu, chỉ thấy trong màn mưa cuối đông là những chiếc lá khô héo bay đầy trời.

Chung Tấn nhắm tính khoảng cách từ tòa nhà ra cổng, tự hỏi: phải chạy bao nhiêu phút để không bị ướt quá nhiều?

Từ xa, một chiếc xe thương vụ màu bạc đang từ từ chạy lại gần và dừng bên ngoài hành lang của đại sảnh.

Chung Tấn tránh sang bên cạnh.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, từ trong thang máy, một nhóm người vừa cười vừa nói đi về phía chiếc xe.

Trên bậc thang, đã có người mở ô đứng chờ sẵn. Cửa xe của chiếc xe thương vụ cũng được mở ra.

Theo lễ phép mà chào tạm biệt, sau khi ngồi vào chỗ thì đúng lúc đôi mắt tuấn lãng nhìn thấy một bóng dáng trên bậc thang. Hơn nửa ngày, anh thử nhắm mắt lại rồi mở ra, lúc đầu anh cho rằng người trước mắt là do bản thân nhìn nhầm. Nhưng khi mở to mắt lần nữa,

bóng dáng xinh đẹp kia vẫn đứng đó, vẻ mặt hơi nôn nóng, có lẽ là vì cơn mưa lạnh bất thành linh này.

Cửa xe cứ mở toang như vậy, nhóm người ra tiền đang đợi mà tài xế cũng đang đợi.

“Chung Tẫn...”

Thuyết giảng liên tục mấy tiếng đồng hồ, cổ họng đã hơi khàn. Hai tiếng này vừa nhẹ như nỉ non vừa nặng tựa ngàn cân, phảng phất như sắp biến mất trong tiếng mưa tí tách.

Cảnh Thiên Nhất này là đội trưởng đội hình sự đấy à? thật quá lè mè!

Chung Tẫn khinh bỉ hừ một tiếng, quyết định không đợi anh ta nữa mà chạy nước rút một trăm mét vào trong mưa, lúc gần đến phòng trực ban thì tăng tốc. Khoảng nửa phút sau, Chung Tẫn lau đi nước mưa trên mặt, mỉm cười nói với vị cảnh sát bên trong: “Xin cho tôi mượn một chiếc ô!”

Nếu không có tiếng di động vang lên, Lăng Hãn không biết mình còn có thể thất thần bao lâu.

Ngượng ngùng cười với mọi người, cửa xe một lần nữa được đóng lại. Đưa chiếc điện thoại sát vào tai, giọng nói hơi lo lắng của Vệ Lam truyền đến.

“Lăng Hãn, sao anh còn chưa về khách sạn?”

“Bên này đang mưa, trên đường khá kẹt xe. Khi nào cô tới?”

Vệ Lam nhẹ nhàng thở ra: “Dự tính là ngày kia. Chuyện tìm nhà sao rồi?”

“Chờ cô đến là có thể chuyển vào.”

“Buổi tọa đàm được chứ?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Được rồi, tôi cúp đây, ngày kia gặp!”

“Ngày kia gặp!”

Lăng Hãn cúp máy, quay đầu nhìn bên ngoài cửa xe nhưng đã không còn thấy bóng dáng Chung Tấn đâu nữa.

Hoàng hôn buông xuống sớm khiến sắc trời trở nên tối mịt, từng dòng người bên đường vội vàng đi nhanh hơn vì lo lắng. Thời tiết xấu luôn làm cho tâm tình người ta không thoải mái.

Anh muốn gọi cho Hoa Bội nhưng chỉ bấm vài con số thì bỏ cuộc.

Hai năm này, tin tức liên quan đến Chung Tấn, chỉ có thể khái quát bằng mấy câu. Mỗi khi nói chuyện với Hoa Bội, anh lại hay hỏi một chút.

“Anh không cảm thấy mình rất độc ác sao?” Miệng của Hoa Bội giống như một con dao nhỏ, từ trước đến nay không bỏ qua cho bất kỳ ai.

“Tôi không phải linh mục, không có nghĩa vụ nghe anh sám hối. Nhưng mà, anh cũng đừng quá coi trọng bản thân, không có anh Chung Tấn vẫn sống rất tốt. Lần này, với thành tích thứ nhất trong kỳ thi tuyển dụng nhân viên ở viện kiểm sát tỉnh, cấp trên đã trực

tiếp điều cô ấy đến phòng điều tra, Chung Tấn bây giờ đã là nữ công tố viên xinh đẹp, nở mày nở mặt biết bao nhiêu.”

Gần đây, khi Lăng Hãn liên lạc với Hoa Bội, cô đã nói những lời đầy giễu cợt và trào phúng như vậy. Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên, Chung Tấn trông rất tốt.

Cô vẫn xinh đẹp như vậy, không thay đổi gì so với lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Thật ra đây chỉ là vẻ bề ngoài của cô thôi, một khi ở gần sẽ phát hiện cô rất hoạt bát và ngây thơ, đôi lúc còn hơi trẻ con.

Ngoài cửa sổ, mọi thứ không ngừng biến ảo, từ những tòa nhà cao chót vót, những cây cầu vượt, đến những cột đèn giao thông xanh đỏ vàng... Cơn mưa bụi dai dẳng vẫn lặng lẽ rơi trên mặt đất, một cơn gió thổi qua phiêu tán đi những suy nghĩ của anh.

Khi Lăng Hãn nhận được điện thoại của một đàn em cùng trường đại học thì khá bất ngờ. Anh thuộc loại nhân tài của tỉnh bị cử đến Giang Châu làm việc, vì không ở đây lâu nên cũng không thông báo cho bạn bè hay bạn học nào.

Đàn em muốn hòa giải với bạn gái nên đưa cô ấy đến đây ngắm biển, gọi cho anh vì không biết hỏi thăm ai. Lăng Hãn định đặt khách sạn giúp họ nhưng cậu ta từ chối, còn nói rằng cậu ta sẽ ngủ với anh còn bạn gái sẽ ngủ với bạn học cô ấy. Khi Lăng Hãn đến nhà ga đón người thì gặp được Chung Tấn.

Mấy ngày sau, anh lái xe dẫn bọn họ đến con đê trên biển, tham quan một vòng mấy khu du lịch nổi tiếng, buổi tối thì ăn hải sản ngay

tại bờ biển.

Đàn em bạn yêu đương tha thiết với Hoa Bội không coi ai ra gì, biểu hiện ân ái ngọt ngào làm anh với Chung Tấn xấu hổ đến mức không biết nhìn đi đâu. Lãng Hãn đến Giang Châu sớm hơn Chung Tấn một năm, để không khí không quá im lặng, anh đã tán gẫu với cô về vài điển cố và lịch sử của Giang Châu, còn cả mấy món đặc sản nữa. Lãng Hãn nhớ Chung Tấn đã nói rằng lần nghỉ dài hạn này, có vẻ như anh là người bọn họ mời riêng để đi với cô.

Lúc nói mấy lời này về mặt của cô có hơi lúng túng và tự giễu, thậm chí còn cười và nháy mắt mấy cái với anh. Chung Tấn là cô gái lớn lên ở thành phố, có gia giáo và hoàn cảnh gia đình rất tốt, cho nên nụ cười của cô sáng ngời và trong vắt.

Hoa Bội và đàn em phải đi, Lãng Hãn đã mời bọn họ đến một quán bán món cay Tứ Xuyên ở Giang Châu xem như là tiệc chia tay.

Khi món cá luộc được mang lên, Chung Tấn gấp một miếng, sau đó hai mày run rẩy và xin phục vụ một chén cơm. Lãng Hãn thấy vẻ mặt cô đau đớn và không ngừng nghẹn ngào nên đã hỏi cô làm sao nhưng cô chỉ bảo mình hơi đói.

Ăn xong một chén cơm, Chung Tấn lại uống hết một bát dấm chua, cuối cùng cô không động đũa nữa.

Sau khi học đệ và Hoa Bội lên xe lửa. Chung Tấn nói còn có việc, không ngồi xe anh được. Nhưng Lãng Hãn đã sớm nhận ra cô bị mắc xương cá nên đã bảo cô lên xe đi bệnh viện.

Nhưng Chung Tấn lắc đầu như trống bỏi: “Không, không cần đâu.”

“Mau lên đây” Lăng Hãn giục. Cô nuốt nước miếng, đau khổ nhìn anh.

“Rất xấu... tôi... hai bên đều có răng sâu... giống như hai cái hố đen vậy.” Cô cúi đầu xuống, bất đắc dĩ nói thật ra.

Lăng Hãn mỉm cười và nói: “Người Trung Quốc ai mà không có răng sâu.”

Chung Tấn miễn cưỡng đến bệnh viện với anh, bác sĩ kiểm tra xong, thấy vẻ mặt cô đau khổ, mặt trầm xuống quát anh:

“Trông anh cũng không phải người ngu ngốc tại sao để cô ấy làm chuyện điên rồ như vậy, anh cũng tin khi mắc xương phải uống dấm chua, nuốt cơm sao? Đây là một cách làm sai lầm, nhìn đi, cổ họng cô ấy bị chảy máu, sưng đỏ lên rồi.”

Miệng cô bị giữ nên không nói được gì chỉ áy náy nhìn anh.

Lăng Hãn biết cô đang khó chịu, mỉm cười với cô rồi xoay người ra ngoài chờ.

Một miếng xương cá vừa nhỏ vừa dài đâm vào vòm họng, trùng hợp nằm ngang ở cuống họng, khi bác sĩ dùng镊 gấp nó ra có bảo anh đến nhìn.

Trên đường trở về, vì xấu hổ nên Chung Tấn không hề mở miệng nói chuyện.

Thật là kỳ lạ, trước khi đàn em của anh và Hoa Bội đến đây, đơn vị của anh nằm sát ngay đơn vị của cô. Tuy chưa chạm mặt nhưng hai người thường ăn trưa chung một căn tin. Bây giờ chỉ mới quen biết không lâu, lại thường xuyên gặp gỡ.

Mấy vị đồng nghiệp trong cục thấy anh tiếp đón Chung Tấn vài lần thì trêu ghẹo hỏi anh có phải đang theo đuổi cô hay không? Khi anh nói rằng giữa họ không có gì cả, thì có vị đồng nghiệp kia cười nói:

“Nếu anh không theo đuổi, tôi sẽ đuổi theo.”

Lăng Hãn nghe được những lời này thì trong lòng rất khó chịu.

Từ tháng 5 đến tháng 10, là mùa lũ ở Giang Châu. Năm ấy, khí hậu rất khác thường, một tuần nghỉ lễ Quốc Khánh trời liên tục mưa to. Giang Châu vốn là thành phố biển, nay mưa to nhiều ngày khiến cánh cổng bên bờ biển bị đóng lại, khắp nơi đều ngập trong biển nước. Đường Bạch Quả là khu vực thấp nhất trong thành phố, nước đã ngập đến đầu gối. Vì thế trong đơn vị đã phát cho mỗi người một đôi ủng dài.

Có một hôm Lăng Hãn đi làm nhiệm vụ, lúc xong việc thì trời đã sấm tối, khi anh đang ăn cơm ở căn tin thì thấy cô đang đứng ở ven đường, cúi đầu sửa sang lại ống quần, đôi ủng có vẻ lớn khiến ống quần bị bung ra khi đứng thẳng người. Chung Tấn bước đi khó khăn, trọng tâm cũng không ổn định, chiếc ô trong tay ngã trái ngã phải.

Lăng Hãn chần chừ một chút rồi lội qua chỗ cô.

“Khi nào nước mới rút đây, khó chịu muốn chết!” Cô nhỏ giọng phàn nàn với anh.

“Tôi đỡ em.” Lăng Hãn chìa tay ra.

Chung Tẫn vén sợi tóc lòa xòa trước mắt ra sau tai rồi ngượng ngùng nói cảm ơn, cô nhát gan nắm lấy tay anh, lúc mười ngón chạm nhau hai người đều cảm thấy bối rối.

Nước quá lớn khiến Chung Tẫn đi rất chậm, trên chóp mũi rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Lăng Hãn nhìn sắc trời ngày càng tối đi, thấp giọng nói: “Tôi cõng em.”

Chung Tẫn cho rằng mình nghe nhầm, có hơi lơ mơ như nằm mộng.

“Leo lên đi, như vậy sẽ nhanh hơn.” Lăng Hãn khom người xuống, kéo cánh tay cô. Toàn thân Chung Tẫn cứng ngắc nhưng lại không thể không đối mặt với thực tế. Cô vòng hai tay qua vai anh rồi leo lên.

“Ồi, rớt!” Đôi ủng trên bấp chân trượt xuống nước, Chung Tẫn kêu lên, cô rất muốn khóc. Còn Lăng Hãn thì nghĩ rằng cô sắp ngã nên vội vàng dùng sức bế cô lên. Mùi hương thơm ngát và cơ thể mềm mại chỉ có ở phái nữ cứ như vậy mà đánh vỡ mọi phòng thủ, lan tỏa trên mỗi tấc da thớ thịt của anh.

Bùm bùm bùm. Trái tim Lăng Hãn chọt đập nhanh. Chung Tẫn chôn mặt trong cổ anh, xấu hổ đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng như trái cà chua chín.

Có chiếc ô trong tay, tầm nhìn của những người khác đều bị chặn ở bên ngoài.

Mưa, càng lúc càng nặng hạt.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 7: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (1)

Biên tập: Rosa

Sáng hôm sau, trên bàn ăn, Chung Tấn thấy tin Lăng Hãn đến Ninh thành tọa đàm được đăng trên một tờ báo sáng. Độ dài không lớn, còn đăng kèm một tấm ảnh. Lăng Hãn mặc áo sơ mi trắng, đeo kính không độ, đang khoanh tay đứng trước tủ sách, rất có dáng vẻ phong độ của học giả.

“Bây giờ không còn nhiều người trẻ vừa giỏi văn vừa giỏi võ như vậy đâu.” Trong mắt Chung Thu Giai, đặc công thuộc loại người thô lỗ, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản.

Đặt tờ báo xuống, Chung Tấn đến phòng bếp luộc trứng gà và làm ít ngũ cốc. Sau khi vừa tiêm vừa uống thuốc thì bụng đã bớt đau, nhưng cô vẫn không dám lơ là.

“Mang cho ba một chén ngũ cốc đi.” Chung Thu Giai nói xong, liếc thấy Phương Nghi đi ra từ phòng ngủ thì vội vàng im miệng.

Phương Nghi đã trang điểm nhưng chưa thay quần áo, chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu quả quýt: “Mấy hôm trước kiểm tra sức khỏe ông không thấy lượng đường trong máu mình là bao nhiêu à? Ông xem bụng mình đi, cứ như có bầu ba tháng vậy. Trừ một ly nước ép trái cây, những thứ khác không được.”

Chung Thu Giai nhếch miệng: “Đều từng này tuổi, cái này không được cái kia không được, sống còn gì thú vị?”

“Tôi chỉ muốn tốt cho ông thôi. Hai chúng ta cùng đi ra ngoài, có người nói ông giống ba tôi, ông thấy dễ chịu sao?”

Bình thường, nếu Phương Nghi nói như vậy, Chung Thu Giai nghe xong sẽ cười cười bỏ qua, nhưng hôm nay ông lại đột nhiên tức giận: “Bớt hoạnh hợ đi, bà chưa chắc được xem là một người phụ nữ thực sự đâu, vì lương tâm tôi tốt nên mới khoan dung với bà. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, liệu bà có được như bây giờ không?”

“Ông ...” Phương Nghi chưa từng bị ai nhục mạ như vậy, tức giận đến đỏ mặt tím tai. Bà ném chiếc gạt tàn trên bàn trà vào người Chung Thu Giai.

“Còn ông... vừa xấu xí vừa lùn như bí đao, ai thèm nhìn hả?”

Chung Thu Giai tránh đi, gạt tàn rơi xuống đất, lăn tròn mấy vòng: “Bà không thèm nhìn nhưng người khác thì có đấy!” Nói xong, ông nghiêm mặt, vào phòng lấy áo khoác rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Có giỏi thì đừng về đây nữa!” Phương Nghi tức giận không chỗ trút, bà chạy vào thư phòng xé nát mấy tấm thư pháp Chung Thu Giai thích nhất ra thành từng mảnh.

Chung Tấn đứng cạnh bàn bếp, nấu xong ngũ cốc thì đổ vào trong bát, lúc cầm lên, cô cảm thấy lòng bàn tay âm ẩm. Trúng gà trong nồi đã bắt đầu sôi, Chung Tấn nhìn chăm chăm đồng hồ, chuẩn bị vớt ra.

Chuyện người lớn cãi nhau như thế này, trẻ con nên làm gì? Đây cũng là một trong những quy củ của nhà họ Chung mà Chung Tấn đã được dạy dỗ. Trên thực tế, Chung Thư Giai rất ít khi cãi nhau với Phương Nghi. Đối với Phương Nghi, ông ấy vừa thương vừa sợ.

Xét về ngoại hình, hai người cũng không phải không xứng. Xét về công việc, Phương Nghi làm ở cấp trung gian ở bộ phận thuế và không hề kém cạnh so với ông. Trong nhà, địa vị của bà tương đương với nữ vương. Một khi nữ vương đã ra lệnh, làm thần dân còn dám không theo?

Hôm nay, bề tôi phạm thượng, đây là tội nặng, không biết nữ vương có thể xử trí một cách khoan dung hay không? Chung Tấn cảm thấy kết cục của bề tôi chỉ có thể là chịu đòn nhận tội mà thôi.

Phương Nghi nghiêm mặt ngồi trên bàn ăn.

“Mẹ, uống sữa hay ngũ cốc?” Chung Tấn hỏi.

Phương Nghi nhác mắt, nói: “Con ngồi xuống.”

Chung Tấn kéo ghế, ngồi xuống trước mặt bà.

“Chung Tấn, mấy năm nay, mẹ có yêu thương con không?”

Chung Tấn nháy mắt mấy cái: “Mẹ, tại sao hỏi như vậy?”

Phương Nghi nắm tay Chung Tấn kéo qua, đôi mắt đẹp hiện lên hơi nước:

“Phụ nữ rất đáng thương, con vừa xinh đẹp vừa thông minh thế này, nếu sống với chồng mình mấy thập niên thì lúc đó trong mắt hắn, con ngay cả cây cỏ cũng chẳng bằng. Đàn ông đều không đáng

tin, chỉ có phụ nữ mới là thật. Chung Tấn, mẹ chuẩn bị mua một căn hộ lớn, sau khi con kết hôn, đừng chuyển đi, đến ở với mẹ. Đối tượng tự con chọn, chuyện này nghe mẹ, được không?”

“Được rồi mẹ.” Đây là lần đầu tiên Chung Tấn thấy vẻ mặt bất lực như vậy của Phương Nghi, cô không nghĩ ngợi gì mà gật đầu đồng ý ngay.

Phương Nghi nuốt nước mắt xuống rồi cười vui vẻ: “Mau đi làm đi! À, nghe ba con nói, đã đặt xe rồi, là một chiếc Volkswagen màu trắng phổ biến, rất hợp với mấy cô gái trẻ.”

Chung Tấn nói dạ, vào phòng thay quần áo đi làm. Đi đến cầu thang, cô nhìn xuống phía dưới, hít một hơi thật dài.

Việc đầu tiên Chung Tấn làm khi đến văn phòng là liên lạc với công ty Viễn Phương nói chuyện kiểm tra máy tính của Thích Bác Viễn, tuy nhiên bên kia vẫn cứ áp úng. Lúc Mục Đào đi vào, anh nhận lấy điện thoại rồi nghiêm túc nói: “Chúng tôi đang tiến hành tìm thêm chứng cứ, hy vọng mọi người phối hợp.” Khiến bên kia vâng vâng dạ dạ đồng ý.

“Chúng ta đang phá án, không phải tìm bọn họ kinh doanh, thái độ phải thẳng thắn, đừng khiêm tốn như vậy!” Mục Đào nói với Chung Tấn: “Những bí mật thương mại luôn là thứ khiến những kẻ gián điệp thương mại cảm thấy hứng thú, nhưng đối với chúng ta nó chỉ giống như biển quảng cáo thuốc được dán trên đường mà thôi!”

Chung Tấn ngược mắt lên nhìn Mục Đào, không dám nói chuyện. Ở phòng điều tra này có tất cả sáu người, Chung Tấn là người có ít kinh nghiệm nhất. Lần đầu tiên nhận vụ án lớn như vậy, cô cần phải cố gắng học hỏi, may mắn có Mục Đào ở phía sau chỉ bảo rất nhiều.

Nghe đồng nghiệp nói, vợ của Mục Đào không quá xinh đẹp nhưng tính tình rất tốt, tình cảm hai người rất ân ái, con gái cũng đã bốn tuổi. Lúc đi siêu thị hay dạo bộ đều nắm tay nhau. Mỗi dịp sinh nhật vợ, Mục Đào sẽ luôn tặng hoa và quà. Trên bàn làm việc của anh còn có một khung ảnh, trong ảnh là một nhà ba người họ, Mục Đào đang ôm vợ trong lòng còn cô con gái thì ngồi trên vai anh.

Hạnh phúc trên thế giới đều giống nhau: được ngủ trên giường nhà mình, được ăn thức ăn ba mẹ làm cho, được nghe những lời yêu thương từ người mình yêu và được chơi đùa với con cái của mình.

Mục Đào thật hạnh phúc.

Việc điều tra chứng cứ rất nhanh sẽ ổn thỏa. Mục Đào không thông báo cho Cảnh Thiên Nhất mà tự lái xe chở Chung Tấn đến nhà Thích Bác Viễn. Lúc vào tiểu khu, có hai người đàn ông mặc âu phục ra tiếp đón rồi tự giới thiệu về mình, một người là quản lý của bộ phận nghiên cứu và phát triển (R&D) của hạng mục, một người là thư ký của Thích Bác Viễn.

Nhà của Thích Bác Viễn rất sạch sẽ và tao nhã, có thể nhìn ra được gu thẩm mỹ của nữ chủ nhân không hề tầm thường chút nào. Hầu như trên tường không trang trí gì ngoài mấy khung tranh sơn dầu. Đồ đạc trong nhà cũng ít, nhưng từ bàn trà, sofa, kệ hoa đến tủ sách đều được sắp xếp rất hợp lý. Bên góc tường, vài chậu bách hợp dù đã héo rũ nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt.

Trong phòng làm việc cũng không có gì đặc sắc, hai chiếc tủ sách lớn, chiếc máy tính được để phía trên giá sách, tất cả mọi thứ đều rất gọn gàng và ngăn nắp. Nếu trên sàn nhà không có một đường vẽ

màu trắng để ký hiệu [1], sẽ không ai nghĩ ở đây từng xảy ra một vụ giết người.

[1] nếu ai từng xem phim hình sự hay phá án sẽ biết được ký hiệu đường vẽ này thường là tư thế đã chết của nạn nhân ở hiện trường.

Thư ký mở máy tính ra. Thích Bác Viễn hẳn không phải là người có những ham thích như người bình thường, trong máy tính không có MSN, không có QQ, không có ứng dụng nghe nhạc hay phát video nào, trong không gian lớn như vậy chỉ có một thư mục ghi lại công việc, kế hoạch, tiến độ dự án...v.v, còn có luận văn gần đây nhất và các bài báo trong năm năm qua.

Chung Tẫn nhìn tới nhìn lui mấy lần cũng không thấy gì liên quan đến vụ án, cô quay đầu nhìn Mục Đào thì thấy anh đang nhíu mày.

Cô lại tự kiểm tra một lần nữa.

“Người này là ai?” Rốt cuộc Chung Tẫn cũng phát hiện một tấm ảnh trong một thư mục cách đây năm năm. Trong ảnh là một người phụ nữ đã qua tuổi trung niên nhưng hai mắt đen láy, môi hồng răng trắng. Tuy diện mạo của vợ Thích Bác Viễn không tệ nhưng so sánh với người phụ nữ này, chênh lệch không phải là một chút.

Quản lí và thư ký đều lắc đầu và nói rằng chưa thấy qua.

“Sao chép tấm hình gốc ra đi.” Mục Đào nói.

Trên đường trở về viện kiểm sát, Chung Tẫn vẫn trầm mặc không nói, Mục Đào hỏi cô có cách gì không?

“Trưởng khoa Mục, lòng đố kỵ của phụ nữ rất đáng sợ nhưng liệu có thể khiến cho một người đàn ông không thể nhin được mà ra tay không?”

“Cô có chắc người kia là tình nhân của Thích Bác Viễn không?”

“Không phải tình nhân thì cũng là một người đặc biệt.”

“Đừng để những phán đoán chủ quan làm mờ mắt, mọi chuyện cần phải suy xét một cách toàn diện. Cô đã liên lạc với con gái Thích Bác Viễn chưa?”

“Bây giờ cô ấy đang ở Nam Kinh sao?”

“Ngày mai sẽ đến Ninh thành, cô hãy hẹn thời gian gặp mặt đi.”

Chung Tấn sợ mình sẽ quên, vội vàng ghi lại.

Buổi chiều, Chung Tấn đến phòng lưu trữ hồ sơ tham khảo một ít vụ án hình sự cũ, cùng là một loại án giết vợ nhưng có đến 60% là vì người thứ ba, còn lại là hành vi bạo lực gia đình – lỡ tay đánh chết. Một số người, vì muốn đạt được mục đích mà có thể dành ra vài năm thân không biết quý không hay sử dụng thủ đoạn ngầm.

Điển hình là vụ án của một chính trị gia nổi tiếng. Chỉ vì muốn tái hợp với mối tình đầu và cũng chính là tình nhân của mình mà anh ta đã đưa người vợ bị hen suyễn đi ăn hải sản. Vợ anh ta rất cảm động và đã ăn rất nhiều. Sau khi ăn xong, cơn hen suyễn của người vợ tái phát và chết ngay trong đêm đó. Anh ta đã khóc lóc thảm thiết vì muốn tỏ ra mình là người có tình có nghĩa, nếu không phải bố vợ anh ta phát hiện một cuốn tạp chí y khoa về chứng hen suyễn và đồ hải sản ở nhà thì sẽ chẳng ai nghi ngờ anh ta cả.

Rốt cuộc Thích Bác Viễn thuộc loại nào?

Mãi đến khi tan tầm Chung Tấn vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này. Lúc ra khỏi tòa nhà thì thấy Hoa Bội đang dựa người vào trước mui xe, cười tươi như hoa.

Cách ăn mặc hôm nay của Hoa Bội khiến người ta trầm trồ, bên trong áo khoác là một chiếc váy đuôi cá màu tím bó sát lộ ra đường cong hoàn mỹ, chỉ là có phải quá chật rồi không?

“Sao lại đến đây thế?” Chung Tấn kéo tay Hoa Bội.

“Muốn xem thử cậu còn sống hay không?” Hoa Bội ném một cái nhìn khinh thường qua: “Hôm đó cậu đau đớn như vậy làm tôi sợ muốn chết. Còn không mời tôi ăn cơm tối đi?”

“Đi đâu?”

“Bích thủy ngư trang.”

“Muốn chết à, chỗ đó là nơi để người bình thường đến sao?” Bích thủy ngư trang là nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất trong tỉnh, ăn cơm ở đó thôi ít nhất cũng phải bốn con số.

Hoa Bội bĩu môi, mở cửa chiếc xe Honda màu đỏ ra, ánh mắt ghét bỏ mà liếc Chung Tấn: “Dù gì cũng là kiểm sát trưởng mà sao bủn xỉn vậy! Thôi quên đi, tìm ai đó trả hộ là được rồi. Thật là nhớ món cá Tô Mi ở đó quá!” Hoa Bội vừa nói vừa nuốt nước bọt một cách khoa trương.

“Cậu lại xao trúc giang [2] ai nữa vậy?”

[2] chỉ hành động lợi dụng nhược điểm của người khác hoặc lấy cớ đe dọa để tống tiền.

“Lát nữa sẽ giới thiệu cho cậu biết!” Hoa Bội đứng đưa mái tóc như cuộn sóng của mình. Lúc khởi động xe, cô nghiêng mặt nhìn Chung Tấn, hít một hơi thật sâu rồi thốt ra: “Tấn, tôi cứ nghĩ cậu sẽ gọi điện thoại cho tôi.”

Chung Tấn khó hiểu.

“Ban đầu người phỏng vấn Lăng Hãn là tôi nhưng tôi đã từ chối. Cho nên tin tức của Lăng Hãn đã chuyển sang cho một đồng nghiệp khác.”

Chung Tấn “à” một tiếng: “Tôi đã xem tin đó và cũng gặp anh ấy rồi, cậu muốn hỏi gì?”

“Cậu...” Hoa Bội ấp úng, nửa muốn nói nửa lại không.

“Bội, tuy tôi không thấy hối hận vì đã gặp Lăng Hãn nhưng không có nghĩa là tôi sẽ mong chờ chuyện gặp lại anh ấy. Lăng Hãn bây giờ không phải Lăng Hãn của trước đây nữa, chỉ là người xa lạ mà thôi. Lái xe đi, tôi đói rồi.” Chung Tấn nhắm mắt lại: “Hiện tại cậu đang chạy tin tức gì?”

“Thích Bác Viễn, hôm nay thật vất vả mới hẹn được luật sư biện hộ của ông ta đến phỏng vấn, tên kia khá kiêu căng.”

Chung Tấn bỗng nhiên mở mắt ra, nhảy dựng lên: “Vậy bây giờ cậu biết rất rõ về anh ta?”

“Cứ cho là vậy đi!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 8: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (2)

Biên tập: Rosa

Họ tên: Thường Hạo

Công việc: Luật sư trưởng của công ty luật Tùng Lâm Bắc Kinh (PS: Tùng Lâm là một trong mười công ty Luật hàng đầu ở Bắc Kinh từng thắng vụ kiện kinh tế xuyên quốc gia.)

Địa chỉ: Bắc Kinh.

Quê quán: Không rõ. Có thể là người Sơn Đông, Tế Nam, Thanh Đảo, Yên Đài...

Hoàn cảnh gia đình: Không rõ

Trình độ học vấn: Tốt nghiệp học viện Chính trị và Pháp luật Tây Nam [1].

[1] Tây Nam: chỉ các tỉnh phía tây nam Trung Quốc gồm Tứ Xuyên, Vân Nam, Quý Châu và Tây Tạng.

Công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp: trợ lý cho một luật sư ở một văn phòng luật sư nhỏ trong vòng ba tháng. Phụ trách mua cơm hộp, pha cafe, in ấn tài liệu, lái xe, xách đồ... và những việc lặt vặt khác.

Sau đó, anh ta nhận được một vụ kiện.

Vụ án này có liên quan đến một tổ chức bạo động ở Đông Bắc từng gây xôn xao trong dư luận. Cha của kẻ được xem là “Lão đại” của tổ chức này, đã mời rất nhiều luật sư nổi tiếng nhưng đều bị từ chối. Hơn nữa không ai có thể gặp được vị “Lão đại” này cho nên chủ động biết khó mà lui, không nhận. Lúc này, Thương Hạo Mao Toại tự tiến [2] tuyên bố trong vòng năm ngày sẽ gặp được tên “Lão đại” đó. Người cha kia bắt đắ dĩ, bán tín bán nghi mà ủy thác Thương Hạo làm luật sư bào chữa cho con mình.

[2] Mao Toại tự tiến: Mao Toại tự đề cử mình (Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử). Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

Thường Hạo mất hai ngày để chuẩn bị tốt những điều khoản Pháp luật liên quan cũng như những lý lẽ cho cuộc tranh luận sắp tới. Đến ngày thứ ba, anh ta đã gặp được “Lão đại”, một lượng lớn các sự kiện xảy ra đều chứng minh “lãnh đạo của băng đảng phản động” này có tội, hơn nữa là hành vi phạm tội cực kỳ nghiêm trọng. Tuy nhiên, dựa trên việc nắm chắc những điều căn bản, Thường Hạo đã biện hộ cho hắn xuống thành “tội nhẹ”. Thẩm phán đầu tiên kết án bị cáo tội tử hình, còn thẩm phán thứ hai sau khi tiếp nhận ý kiến biện hộ của Thường Hạo cũng phán tử hình nhưng hoãn lại hai năm mới chấp hành.

Thường Hạo một trận thành danh.

Có lần, anh ta nhận vụ kiện của một người phạm tội gây quỹ bất hợp pháp, với sở trường giải quyết những vụ kiện khó gắ như thế

này, Thường Hạo đã bào chữa và giúp người kia rửa sạch tội danh. Từ đó tiếng tăm của anh ta càng thêm nổi, những người tìm đến nhiều vô số kể.

“Tôi hỏi anh ta có bí quyết gì khi nhận những vụ kiện có tính thách thức với quan tòa không thì anh ta nói rằng “chỉ cần nắm chắc kiến thức pháp luật, có kỹ xảo tố tụng, có sự cẩn thận, nghiêm túc và hơn hết là cần có thiên phú”.”

Hoa Bội không chịu nổi, nhún vai: “Chưa từng thấy ai tự kỷ nặng như anh ta cả. Tôi còn hỏi anh ta vì sao không chăm sóc mái tóc của mình để lưu lại ấn tượng tốt cho khách hàng, anh ta đã trả lời rằng “cuộc sống cần sự chân thực, không cần phải tô son trét phấn hay ngụy trang, chuyện này không liên quan đến việc gây ấn tượng với khách hàng”, cái vẻ mặt đó cứ như trúng số vậy.”

Chung Tẫn không thấy ngạc nhiên với giọng điệu đó của Thường Hạo. Cứ cho là anh ta nổi tiếng đi, vậy thì sao nào? Thích Bác Viễn đã nhận tội, ở Trung quốc, giết người phải đền mạng, Chung Tẫn cũng không tin anh ta có thể sửa lại “Luật Hình Sự”.

“Gặp được đối thủ như vậy áp lực rất lớn nhỉ?” Hoa Bội thông cảm, hỏi.

“Vụ án này không có gì phức tạp nên không áp lực.”

Những ánh đèn neon đã được bật sáng lên, đập vào mắt là một Bích thủy ngư Trang trông như cá chép vượt long môn, ven đường đỗ một hàng xe, ở đây kinh doanh thật tốt. Lúc xuống xe, Hoa Bội nhìn mình trong gương chiếu hậu lần nữa rồi hỏi Chung Tẫn: “Đẹp không?”

Chung Tấn hơi ngạc nhiên. Thường Hạo và Hoa Bội rất giống nhau, nếu Thường Hạo có sự tự kỷ mù quáng về khả năng kiện tụng thì từ xưa đến nay, Hoa Bội cũng vô cùng tự tin với nhan sắc xinh đẹp của mình.

“Đẹp hơn hoa.”

Hoa Bội cười tíu mắt, đẩy Chung Tấn một cái, vuốt lại mái tóc rồi mới thướt tha xuống xe. Trong nhà hàng, nhiệt độ vừa phải, bàn ghế đều bằng gỗ, tiếng nước róc rách như tiếng nhạc nhẹ nhàng bay bổng, khắp nơi tràn ngập không khí yên tĩnh khiến người ta như được tìm về với tự nhiên để buông lỏng hết những phiền muộn trong cuộc sống.

“Bàn số 8.” Hoa Bội hát cầm, nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người vòng qua mấy chiếc bàn đến một bức tường nước lớn phía sau dãy hành lang dài, xuyên qua bức tường, một bên là quảng trường thành phố, một bên là đài phun nước.

Hoa Bội từng nói, trong nhà hàng, vị trí gần cửa sổ chỉ dành cho những người phụ nữ xinh đẹp. Như vậy mới có được một khung hình đẹp.

Hai chiếc bếp điện từ đã được đặt sẵn trên bàn, nhiều loại cá san hô cũng được đặt đúng chỗ. Trong những chiếc đĩa nhỏ màu trắng như tuyết là nước chấm, nước tương hoặc gia vị khác. Hải sản rất phong phú, đầu tiên là một đĩa cá mú đỏ, cá rất tươi, toàn thân màu cam pha đỏ lại được rắc lên một ít đốm trắng.

Tiếp đến là đĩa cá Tô Mi màu xanh lam đất tiền, màu xanh nhạt cộng thêm màu của làn khói, vừa giống đỉnh đầu của lão thọ tinh [3] vừa giống hình vẽ ba chiều của một mạng lưới mê cung, trên đỉnh được bao phủ bởi những chấm đậu xanh tuyệt đẹp. Từng lớp da được cắt ra dày như vỏ tôm, ở phần mặt cắt ngang của da có màu xanh lục, có cảm giác như nhựa keo trong suốt hiện ra.

[3] lão thọ tinh

ltd

(*) P/s: Câu so sánh trên có ý là “Đầu của cá Tô Mi nhô lên giống đầu của lão thọ tinh”

tô mi

“Những món này đều là Thang thiếu chọn cho cô Bội, hai vị còn cần gì nữa không?” Phục vụ kéo ghế giúp Hoa Bội.

Mặt Hoa Bội u ám: “Anh ta đâu?”

“Thang thiếu còn có một buổi tiệc xã giao khác, bảo tôi thông báo cho hai cô không cần đợi.”

Hoa Bội xua tay để bồi bàn đi, sau đó vội vàng lấy di động ra gọi. Một lát sau mới có người nghe máy.

“Thang thiếu, anh lại trêu người ta rồi, không phải đã nói đêm nay sẽ cùng ăn tối với người ta à? Người ta kích động mang theo bạn đến mà anh lại như vậy, người ta biết giấu mặt ở đâu đây?” Hoa Bội vừa nói vừa uốn éo cơ thể, hai lúm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện.

Bên kia không biết nói gì đó khiến Hoa Bội cười khanh khách, giọng nói càng thêm hờn dỗi: “Được rồi, hôm nay tôi sẽ tha thứ cho anh, chỉ cho phép lần này thôi, nhưng mà, người ta sẽ nhớ mối thù này đấy.”

Cúp máy, nụ cười của Hoa Bội biến mất: “Con bà nó, coi tôi là con cóc à, xã giao cái quỷ gì, không biết đang ở cùng ả hồ ly lẳng lơ nào.”

“Đã biết như vậy, cậu còn chọc vào?” Chung Tấn rót một cốc nước đưa cho Hoa Bội.

“Tôi thay trời hành đạo không được sao?” Hoa Bội khó chịu hừ một tiếng.

Chung Tấn thở dài. Lúc phục vụ gọi Hoa Bội là “cô Bội” mà không phải là “cô Hoa”, cô đã cảm thấy vị “Thang thiếu” kia không phải là người tầm thường. Để người khác cảm động, chẳng cần thề non hẹn biển, chỉ cần một chi tiết nhỏ đã có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện chịu trôi rồi.

Hoa Bội giơ tay lên: “Không cần nói gì cả, Tấn, anh ta là người thế nào tôi biết rất rõ. Không đến gặp chúng ta thật ra là không muốn thừa nhận mối quan hệ này. Mặc dù anh ta không đáng để tôi yêu nhưng tôi không nghĩ đến chuyện chia tay. Đến tận bây giờ, trong số những người đàn ông tôi biết, anh ta là người có điều kiện tốt nhất. Trên thế giới này, cậu không biết được có tiền có quyền sẽ tốt đến thế nào đâu... gia cảnh cậu tốt, vật chất đầy đủ cho nên cậu không giống tôi, càng thể hiểu được suy nghĩ của tôi. Đừng lo lắng, tự tôi biết chừng mực. Nếu đã đến đây rồi, chúng ta không nên làm khó mình, cứ chọn món đắt tiền mà ăn, ăn đến no căng thì thôi, dù sao cũng không phải lo lắng chuyện tiền bạc.”

Hoa Bội giận dữ gấp một miếng cá lớn bỏ vào miệng làm hai má phình lên, còn chưa nuốt xuống thì đã gấp thêm miếng nữa. Chung Tấn thấy tướng ăn mạnh mẽ của cô thì trong lòng buồn bã.

Nhà Hoa Bội ở vùng ngoại thành, ba Hoa là một kỹ sư điện. Trong một lần làm việc trên cao, không cẩn thận ngã từ cột điện xuống, dù mạng được cứu về nhưng lại bị tàn tật. Lúc Hoa Bội còn đi học, phương diện kinh tế vẫn luôn khá khó khăn.

“Một người phụ nữ có thể yêu đương rất nhiều lần trong đời, nhưng chỉ có một lần để kết hôn, vì vậy cô ấy nhất định phải thật thận trọng. Tuy tình yêu thật đẹp nhưng cũng khiến con người dễ tức giận, dễ tổn thương, dễ cảm động và cũng dễ nghi ngờ, đã vậy tôi có cái gì vui vẻ để nói? Trong hôn nhân, chỉ cần có thể duy trì 100% sự tỉnh táo và vô cảm thì mới có thể bền vững. Tấn, cậu đừng quá cố chấp, hãy nghĩ thông đi, cái gì mà tình yêu chứ? Chính cậu không phải đã trải qua một đồng chuyện rắc rối hay sao? Vợ Thích Bác Viễn yêu ông ta, kết quả không phải bị chính ông ta đâm chết?”

Chung Tấn im lặng. Hoa Bội hiểu được mình đang làm gì, dù là bạn bè cũng phải có chừng mực, biết dừng lại đúng lúc. Bỗng nhiên, Hoa Bội cảm thấy chỉ ăn cá thôi thì không đủ, cô ngoắc tay bảo phục vụ mang lên một chai rượu đỏ năm 85.

“Cậu còn phải lái xe đấy!” Chung Tấn ngăn cô ấy lại.

“Nếu tôi say, cậu hãy gọi vào số này.” Hoa Bội mở di động lên, dùng ngón tay chọc chọc vào một dãy số, trên màn hình hiện lên hai chữ “đang gọi”.

Chung Tấn không muốn nghe giọng nói nũng nịu sồn gai ốc của cô ấy nên đứng dậy đi vệ sinh.

Vì chỗ của bọn họ ở bên trong nên đường đến nhà vệ sinh khá xa. Khi Chung Tấn đi qua một căn phòng thì thấy một người đàn ông đang đứng ở phía trước, thông thả nhả một ngậm khói thuốc, chiếc điện thoại trong tay không ngừng vang lên. Chung Tấn khó hiểu, liếc anh ta một cái, anh ta khẽ nhếch môi, kéo ra một nụ cười nhạt.

Chung Tấn vội dời ánh mắt sang căn phòng đối diện, có nhân viên phục vụ đang bưng một đĩa cá hồi đẩy cửa đi vào. Chung Tấn chỉ nhìn thoáng qua, nhưng bằng một loại trực giác cô lập tức quay đầu lại.

Trên một bàn ăn có thể đủ cho 7 đến 8 người, Chung Thư Giai đang ngồi cùng một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi. Người phụ nữ đó có chiếc cằm nhọn và ngũ quan như một tác phẩm điêu khắc. Cánh tay trái đặt trên bàn, những ngón tay thon thả đang cầm một chiếc Esse [4], tay phải cũng đặt trên bàn, nói đúng hơn là đang đặt trong tay Chung Thư Giai.

[4] nhãn hiệu thuốc lá dáng dài dành cho phụ nữ của Hàn Quốc, tên tiếng trung gọi là Aixi.

Hai người công khai tay nắm tay, hai mắt đối diện, nói chuyện từ từ và nhỏ nhẹ với nhau như thể toàn bộ thế giới chỉ vì họ mà tồn tại.

Lời Chung Thư Giai nói là thật, Phương Nghi không thèm nhìn ông nhưng có người khác nhìn.

Hoa Bội đã uống hơn nửa chai rượu đỏ, híp mắt nhìn Chung Tấn, cười ngây ngốc: “Đúng là rượu chính thống, rất có giá, cậu cũng thử đi?”

“Cậu ăn xong chưa?” Hơi thở của Chung Tấn có chút dồn dập.

“Đêm còn dài vội cái gì?”

“Tôi đi trước đây.” Chung Tấn cảm thấy lồng ngực ngày càng bị ép chặt, cô cầm túi công văn đứng lên.

Hoa Bội chớp mắt, nhìn một bàn đầy đồ ăn, đột nhiên úp cái mâm xuống, mấy miếng cá phi lê và gia vị rắc tung tóe trên bàn: “Tôi không ăn được cũng không cho người khác đụng vào.”

Hoa Bội vỗ tay, trông rất đắc ý: “Đi thôi!”

Chung Tấn túm lấy Hoa Bội chạy thật nhanh ra ngoài. Hoa Bội suýt chút nữa thì ngã sấp, cô nhìn ra đằng sau, hỏi: “Cậu gặp ai à?”

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, Chung Tấn cũng không đợi mà chạy một mạch xuống cầu thang:

“Đừng hỏi gì cả, để tôi lái xe cho.”

“Là Lăng Hãn?” Hoa Bội thật cẩn thận nhìn sắc mặt Chung Tấn.

Nếu là Lăng Hãn, Chung Tấn sẽ không cần phải trốn, chỉ cần không nhìn là được rồi. Tim Chung Tấn đập rất nhanh, nếu lúc đó đối mặt với Chung Thu Giai cô thật sự không biết mình nên làm gì?

Hoa Bội hỏi không ra cái gì, ngoan ngoãn giao ra chìa khóa xe, đứng chờ phía sau chậu cây cảnh.

Dưới ánh đèn mờ trong bãi đỗ xe. Chung Tấn đi một vòng cũng không thấy được chiếc Honda màu đỏ của Hoa Bội đâu. Cô đang lằm bằm thì chợt nghe tiếng nam nữ trêu đùa theo gió đêm thổi vào.

“A Viện, nhắm mắt lại đi, anh có một món quà tặng em.”

Lòng Chung Tấn trầm xuống, theo bản năng trốn ra sau một chiếc xe. Đây là một chiếc xe mới, đúng là chiếc Volkswagen màu trắng mà Phương Nghi nói lúc sáng, biển số xe còn chưa được lắp.

“Là thư pháp nữa sao? Em đã sưu tập rất nhiều tấm, sắp mở triển lãm thư pháp được rồi đấy.”

“Hôm nay sinh nhật em, tặng cái kia thì quá bình thường.”

“Vậy là cái gì? Nói mau, nói mau, em tò mò quá!”

“Thứ em vẫn luôn muốn có...”

“Volkswagen màu trắng?” Giọng nữ cao đến độ phá âm: “Nhưng... nếu lão yêu bà tự cho mình mãi mãi tuổi 18 trong nhà anh biết được sẽ giết anh mất!”

“Đừng nhắc đến bà ấy, anh muốn tặng em cái gì là quyền của anh.”

“Vậy... là anh yêu cầu em nhận, không phải là em bắt anh mua?”

“Tất nhiên, tất nhiên! Em định cảm ơn anh thế nào đây?”

“Đáng ghét, sẽ có người thấy mất! Chúng ta lên xe đi...”

Tim Chung Tấn như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực. Trên ghế lái trong chiếc xe bên cạnh mơ hồ phản chiếu một bóng người, Chung Tấn cũng không để ý bất cứ điều gì, vòng qua đuôi xe, mở cửa chui vào trong.

Người ngồi trên ghế lái đang nói chuyện điện thoại thì nghe được tiếng động, theo bản năng quay đầu lại. Chung Tấn ngậy ra, một mái tóc xoăn bù xù đột nhiên đập vào mắt suýt nữa dọa cô ngất đi, nhìn

người gần sát bên cạnh, Chung Tấn nghĩ thầm: đúng là oan gia ngõ hẹp.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 9: Tình Yêu Như Một Trang Giấy (3)

Biên tập: Rosa

Dù vậy, Chung Tấn vẫn mặt dày ở lại. Tuy chỗ này khá nguy hiểm nhưng vẫn an toàn hơn bên ngoài.

Thường Hạo nháy mắt mấy cái, thật sự nghĩ rằng mắt mình có vấn đề, vẻ mặt như thấy quỷ của cô kiểm sát trưởng kia vẫn chưa biến mất, anh mở miệng hỏi:

“Chung kiểm, có thể nói cho tôi biết bây giờ là tình huống gì không?”

Chung Tấn hơi cau mày, im lặng một lát, buộc mình phải bình tĩnh: “Tôi... muốn bắt một chuyến xe về thành phố.”

Thường Hạo không khỏi nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề, hình như chỗ này không phải vùng ngoại ô!

“À, đúng rồi, tôi định nói với anh mấy chuyện. Anh có biết Thích Bác Viễn có một cô con gái không?”

Trong đêm tối, hai bóng đèn của chiếc Volks màu trắng kia sáng như hai quả cầu lửa, rọi thẳng về trước như muốn xuyên thủng bóng đêm. Người phụ nữ ngồi trên ghế lái nghiêng người qua ghế phụ hôn môi Chung Thu Giai, thân xe từ từ di chuyển.

“Không ngờ cô lại rất chuyên nghiệp.” Thường Hạo nặn ra một câu từ trong kẽ răng, khởi động xe.

Chung Tẫn cười khô khan: “Nhân viên công vụ cần phải chuyên nghiệp.”

Răng của Thường Hạo suýt chút nữa là rớt hết xuống: “Nhân viên công vụ có nhận hối lộ không?”

“Nghề nào mà không có vài con sâu làm rầu nồi canh?”

Chiếc Volks ra khỏi cổng lớn của Bích Thủy ngư trang, chạy về hướng cầu Giang Đại, Chung Tẫn lạng lẽ nhắm mắt lại. Ở trên cầu, ngắm sao, ngắm đèn trên thuyền, cả thời gian và địa điểm đều rất lãng mạn.

Thường Hạo cười lạnh một cái, không muốn tán dóc mà quay lại đề tài vừa nãy: “Tôi biết Thích Bác Viễn có một cô con gái, tôi còn biết rất nhiều tình huống khác của Thích Bác Viễn, cần tôi báo cáo từng chuyện với cô không?”

“Không cần.” Chung Tẫn lấy lại được ý thức, cô đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, bây giờ mới phát hiện Thường Hạo đã mở cửa sổ ra: “Đóng cửa lại đi.”

Thường Hạo nhún vai: “Tôi thích cảm giác bị gió thổi.”

Chung Tẫn hít hít cái mũi, phát hiện mùi rượu nhàn nhạt trong không khí: “Anh uống rượu sao?”

Thường Hạo đen mặt, chân mày liên tục chau lại.

“Đã uống rượu mà anh còn dám lái xe sao? Tôi vẫn còn ở trên xe đó.” Chung Tấn nóng nảy, nhìn ra ngoài cửa xe, khung cảnh thành phố, cây cối vụt nhanh qua tầm mắt, cô hét lên: “Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Một tiếng phanh chói tai vang lên, chiếc Lexus màu bạc cứ như vậy mà dừng giữa đường.

Chung Tấn nhanh chóng ngậm miệng, cô chắc chắn thứ lóe lên trong mắt Thường Hạo lúc này không phải ánh sáng mà là tức giận. Không khí hạ thấp xuống đến mức đóng băng, âm thanh duy nhất là tiếng thở trầm đục của anh.

“Chung kiểm, thứ nhất... cô... không phải mẹ tôi, thứ hai không phải vợ tôi, tôi không có nghĩa vụ chịu đựng sự ngang ngược, tùy hứng và vô lý của cô. Vì vậy, cô phải xin lỗi tôi vì những lời nói và hành động đêm nay của mình.”

Chung Tấn suýt nữa đã quên... là cô tự ý ngồi lên xe anh, vì uống rượu nên khi lái xe anh phải mở cửa sổ, đi đến chân trời hay hải đảo đều là quyền của anh.

“Xin lỗi!” Chung Tấn không thể phản bác.

Lời xin lỗi cũng không làm cho cơn tức của Thường Hạo ngừng lại: “Cô được đàn ông cưng chiều quen rồi sao? Cho rằng người nào cũng nâng niu cô trong lòng bàn tay hả? Tôi nói cho cô biết, đừng mơ mộng hão huyền nữa!”

Chung Tấn ngạc nhiên ngẩng đầu lên... được đàn ông cưng chiều ư?

Thường Hạo đã chuẩn bị nghênh chiến với màn vung đao múa kiếm của Chung Tẫn nhưng sự im lặng của cô khiến anh hơi bất ngờ: “Cô còn gì muốn nói không?”

“Tạm biệt!” Cô mở cửa ra và bước xuống xe.

Người phụ nữ này! Thường Hạo cắn chặt răng nhảy xuống xe. Chung Tẫn cẩn thận tránh dòng xe cộ chảy xiết và đi về phía con đường đối diện, sau đó, cô nhìn quanh khắp nơi như muốn xác định vị trí.

“Này...” Thường Hạo túm tóc, kêu lên một tiếng.

Nhưng Chung Tẫn vẫn tiếp tục đi về phía trước, không quay đầu lại.

“Shit!” Thường Hạo nhìn cô queo vào một cái ngõ nhỏ, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy áy náy. Anh thấy ghét cái cảm giác này, bởi vì anh cho rằng mình không làm sai, cũng không nói sai.

Chung Tẫn dừng bước, không nghĩ mình sẽ trở lại đây. Đêm nay là đêm duy nhất khiến tâm trạng vui vẻ ngoài ý muốn.

Con đường này, Chung Tẫn rất quen thuộc, trong suốt sáu năm trung học, mỗi khi đến trường, cô đều phải đi bộ hai lần một ngày. Dù sau này có đi làm, nhưng chỉ cần mỗi lần về nhà cô đều sẽ dành thời gian đến đây đi dạo. Ngõ nhỏ này gọi là ngõ Ngô Đồng vì bên trong có một cây ngô đồng già được trồng từ cuối thời Minh. Nếu Chung Tẫn đạp xe đến trường thì không nhất thiết phải đi đường này, nếu muốn đi cô phải đi đường vòng, rất xa.

Từ đầu ngõ đi vào, đi xe là hai phút, đi bộ là 272 bước. Đến rồi!

“Phòng nhỏ” của cô.

Trong một tòa tháp cao chót vót có một ngôi nhà ba tầng được gọi là “phòng nhỏ”. “Phòng nhỏ” có chút lịch sử. Chủ nhà đầu tiên là một sĩ quan của Quốc Dân Đảng từ nước ngoài du học về. Sau khi đánh bại chiến dịch Độ Giang [1], ông đã phụng mệnh rút quân về Đài Loan. Thế là “phòng nhỏ” để lại cho quản gia, nhưng con trai của người quản gia rất có triển vọng, sau khi ra nước ngoài học tập, người con trai đã định cư và đón người quản gia sang đó sinh sống. Từ đó, “phòng nhỏ” được cho thuê nhưng chủ yếu là khách nước ngoài đến ở. Nơi đây là khu vực vừa yên tĩnh lại vừa tao nhã, giá cả đất đỏ âu cũng là chuyện hợp lý.

[1] xem chi tiết ở đây:

Ngoài sân, cây ngô đồng vẫn còn treo những chùm quả của năm trước, trong vườn, những cánh hoa tử đằng khô héo, xơ xác và ảm đạm. Nhưng chỉ qua ít ngày nữa thôi, một khi cơn mưa xuân trút xuống lần nữa, khung cảnh trong sân sẽ là xuân ý dạt dào, ngay cả những nhành hoa dại trong những kẽ hở ở góc tường cũng chuẩn bị vươn thân, lay động, phô bày vẻ đẹp của mình. Chung Tấn đã từng trông thấy cảnh tượng như vậy nên mới lưu luyến mãi, cô gọi nơi này là “Thành phố của An Trấn.”

Hoa Bội từng nói cô có “tư tưởng nông dân”, Chung Tấn không hề phủ nhận điều đó.

Chung Tấn từng đưa Lăng Hãn đến “phòng nhỏ” và nói với anh: nếu sau này có tiền, em sẽ thuê một căn phòng ở đây. Khi ấy, Lăng Hãn đã cười và nói rằng, vậy anh nên làm việc thật chăm chỉ, cố gắng kiếm tiền.

Chung Tẫn nhìn ánh sáng rơi xuống từ trên ban công “phòng nhỏ” mà không khỏi suy nghĩ: Lúc đó, rốt cuộc quan hệ giữa cô và Lăng Hãn là gì?

Mối quan hệ của bọn họ thay đổi từ khi Lăng Hãn được điều đến tỉnh lân cận để điều tra một vụ cướp ngân hàng có vũ khí nóng. Lúc làm nhiệm vụ, anh rất ít khi mở máy, vì không thể liên lạc nên mỗi ngày Chung Tẫn phải lên mạng để đọc tin tức. Chính quyền trung ương rất quan tâm đến vụ án này, trước khi kẻ tình nghi bị bại lộ ở tỉnh bên cạnh thì hắn ta đã liên tiếp gây án ở năm tỉnh, giết hơn 10 người. Tin tức được cảnh sát cung cấp rất ít, mỗi ngày đều không có tiến triển gì lớn.

Khi Chung Tẫn ăn cơm trưa, cô cố ý ngồi chung với những đồng nghiệp của Lăng Hãn. Nhóm đồng nghiệp thấy cô thì đều trêu ghẹo “lòng dạ Tư Mã Chiêu – người qua đường đều biết”, tuy nhiên ngay cả bọn họ cũng không biết tin tức nội bộ.

Chung Tẫn nghĩ mình không đến mức như câu “sống một ngày như một năm” nhưng trái tim cô thì giống như bị ai đó bóp chặt, ngay cả cười cũng rất miễn cưỡng. Vào tuần cuối cùng của mỗi tháng Chung Tẫn đều phải trở về. Nhưng tháng đó, cô lại không về.

Một buổi chiều của nửa tháng sau, trên đường đến tòa án chuyển giao tài liệu khởi tố, Chung Tẫn gặp được một đồng nghiệp của Lăng Hãn. Người kia nói với cô anh đã trở lại.

Chung Tẫn không rụt rè chút nào, cứ ôm tài liệu chạy một mạch đến cục công an. Lăng Hãn đang bị một nhóm đồng nghiệp vây quanh, anh một câu tôi một câu, do mãi ứng phó nên không chú ý đến Chung Tẫn đang đứng ở cửa nhìn anh.

Lăng Hãn đen đi, mặt đầy phong trần, tóc cũng dài ra, lúc cười khoe miệng có thêm mấy nếp nhăn.

Vành mắt Chung Tẫn chợt đỏ lên. Cô không quấy rầy bất kỳ ai mà lặng lẽ bỏ đi. Chung Tẫn rất muốn chạy lên ôm chặt lấy anh, mang hết nửa tháng lo lắng, sợ hãi kia mà gào ra, khóc ra, nhưng lại phát hiện bản thân không có lý do để làm vậy.

Buổi tối, Chung Tẫn phải tăng ca vì có một phần tài liệu chống án cần được sửa gấp. Cơm tối vẫn là cơm hộp được đồng nghiệp gọi mua, hôm nay có rau cần tây xào thịt, Chung Tẫn ghét ăn cần tây nên sau khi mở hộp cơm ra thì đóng lại ngay.

9:30, Chung Tẫn tắt đèn rồi trở về nhà trọ. Trên đường đi, lòng cô ngổn ngang trăm mối, nhin không được muốn thờ dài.

Nhà trọ cô thuê ở phía sau viện kiểm sát, chỉ mất 10 phút đi bộ. Ở đây đều là tiểu khu cơ quan nên trị an rất tốt. Ánh trăng cuối thu, vừa trong trẻo vừa lành lạnh. Một chiếc lá chậm rãi rơi xuống, yên tĩnh đến mức khiến lòng người run rẩy. Người đi trên đường vốn đã rất ít, cho nên, khi một cái bóng xuất hiện và chắn trước mặt, cô thật sự sợ hết hồn.

“Hi!” Lăng Hãn cầm một cái túi lớn trong tay.

“Có chuyện gì không?” Chung Tẫn muốn cười một cái nhưng không thành công, chỉ hít hít cái mũi.

“Tôi... đang đợi em.” Lăng Hãn bước lại gần.

Trái tim, luống cuống và hoảng loạn.

“Tôi ở tầng 2.” Cô chỉ lên phía trên.

“À, tôi không có chìa khóa.” Thật ra Lăng Hãn cũng căng thẳng, nhưng độ căng thẳng của cô còn lớn hơn anh, trông anh khá tự nhiên.

“Tôi có.” Chung Tẫn đứng ở ven đường lục lọi túi xách, chỉ thiếu dúi đầu vào trong thôi.

“Tìm được rồi.” Cô lắc lắc chùm chìa khóa.

Lăng Hãn cười, anh rất muốn dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc lúc này của cô. Chung Tẫn sẽ không biết về mặt cố gắng bình tĩnh kia của mình đáng yêu thế nào đâu!

Đây là lần đầu tiên Lăng Hãn đến nhà trọ của cô, dù thời gian đã trễ nhưng không ai nghĩ thế này có thích hợp hay không.

Lúc lên lầu, Chung Tẫn đi phía trước, Lăng Hãn đi phía sau, đến một khúc cua, cái bóng của hai người chồng lên nhau thành một.

Lăng Hãn xuống tàu thì về cục gặp lãnh đạo và đồng nghiệp trước, sau đó cơm tối cũng chưa ăn mà trực tiếp đến đây. Như một tên ngốc, dù đứng chờ hơn hai tiếng nhưng cảm thấy việc chờ đợi không hề dài, ngược lại trong lòng vừa ngọt ngào vừa an tĩnh.

“Có thể tìm cho tôi một cái khăn được không? Phải rửa mặt cho sạch nếu không không thể gặp ai được.” Anh ngại ngùng cười.

Chung Tẫn vội vàng nấu nước nóng, tìm một cái khăn mặt mới và một bánh xà phòng đưa cho anh. Xà phòng là loại hình tròn và nhỏ dành cho mấy cô gái, Lăng Hãn cầm nó trong tay, nhìn qua cảm thấy khá mới lạ. Không nghĩ tới nó còn rất bướng bỉnh, mới xoa xoa mấy lần đã trượt từ cổ xuống, anh xoa hồi lâu cũng không xoa được.

Lăng Hãn thấy lúng túng, khuôn mặt đen đi vì phơi nắng bỗng nóng đến lạ thường.

Chung Tẫn – người này giờ vẫn luôn đứng bên cạnh không nhin được mà cười lên: “Để tôi!”

Lăng Hãn không có cơ hội để ngăn cô, mà có lẽ chính anh cũng không muốn điều đó, cánh tay nhỏ bé mát lạnh trong chiếc áo sơ mi chậm rãi di chuyển lên trên, lúc lòng bàn tay cô kề sát vào da thịt nóng bỏng của anh cả hai đã đờ người cùng lúc.

Tim đập hình thịch như nổi trống, cơ thể nhin không được bắt đầu run rẩy.

Hơi thở của anh mất trật tự, đầu óc trống rỗng, xoay người một cái, nhẹ nhàng ôm lấy cô theo bản năng.

Chung Tẫn cho rằng Lăng Hãn muốn hôn mình, sợ tới mức nhắm chặt hai mắt. Nhưng anh không làm vậy, chỉ là chạm nhẹ môi mình vào sau tai cô. Phía sau tai, chỗ da anh chạm qua run lên từng hồi như bị điện giật, dường như có một sợi dây nhỏ nối liền đến tim, thắt chặt trái tim đang đập liên hồi.

“Mỗi ngày, thời gian nghỉ ngơi đều rất ít, nhưng cứ mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu tôi đều hiện lên gương mặt của em. Tôi... rất nhớ em.”

Chung Tẫn càng thêm run rẩy hơn.

Lăng Hãn cúi đầu xuống, thở dài một hơi, ép đôi môi vừa ấm vừa mềm của mình xuống môi cô. Đầu óc Chung Tẫn mê muội, vụng về phối hợp. Cô đụng vào răng anh. Anh nếm mùi vị nước mắt của cô.

Bồn rửa tay không một vết nứt, chậu nước ấm đã đổ sạch sẽ xuống ống thoát nước, chiếc khăn mặt ướt sũng nằm im dưới đáy bồn rửa tay. Nhưng không một ai quan tâm.

Chung Tấn chôn mặt trước ngực Lăng Hãn, bên tai là tiếng tim đập rõ ràng của anh, nỗi sợ hãi và lo lắng cả ngày hôm nay từ từ rơi xuống. Hóa ra anh cũng thích cô.

Chung Tấn len lén mừng thầm.

“Ngày mai, chúng ta sẽ bắt đầu.” Đôi môi Lăng Hãn như lông vũ, quyến luyến cọ xát gò má trắng mịn của cô.

“Vậy hôm nay tính là gì?” Tay cô chơi đùa với nút áo sơ mi của anh, e thẹn hỏi.

“Hôm nay là thông báo.”

“Ngày mai...”

“Ngày mai chúng ta chính thức yêu nhau.”

Chung Tấn cảm thấy mình như một bông tuyết, nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió, lặng lẽ rơi xuống dòng sông rồi tan vào trong nước, thể xác và tinh thần không bao giờ trở lại được nữa.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 10: Hoa Nở Hoa Rụng (1)

Biên tập: Rosa

Hôm sau là thứ Sáu, Chung Tấn cũng không biết mình đã trải qua ngày hôm đó thế nào, qua một lát, không phải nhìn đồng hồ thì là bấm điện thoại. Không hiểu sao Chung Tấn vẫn cảm thấy bất an, cô sợ tối hôm qua chỉ là một giấc mơ, vì thế, cô ngần ngại tựa mình vào cửa sổ.

Lúc Lăng Hãn đến, là 10 phút trước khi tan tầm, Chung Tấn nghe tiếng anh chào hỏi nhóm đồng nghiệp thì đỏ mặt.

Bọn họ yêu nhau là chuyện nước chảy thành sông, không ai thấy bất ngờ.

Khi xuống lầu, Chung Tấn xấu hổ đến mức không dám nhìn anh, thẹn thùng đi sóng vai với anh. Đi đến cuối đường Bạch Quả, hai người lặng lẽ quay về.

Nhìn Lăng Hãn đứng cách đó một mét, cô cong môi, mỉm cười với anh.

Bên cạnh Chung Tấn là một cây bạch quả đã ố vàng, bên ngoài tán cây là bầu trời với những mảng mây xám xịt và thời tiết lạnh lẽo.

Sẽ có những ngày, trên bầu trời xa xôi, xa đến một nơi không biết tên, nơi mà mắt người không thể thấy được, nơi mà chỉ có cô, nhẹ

nhàng nghiêng đầu, mỉm cười với anh.

Lăng Hãn sai bước chân, tiến lên nắm lấy tay cô. Anh hỏi: Cơm tối em muốn ăn gì? Cô nói muốn ăn vằn thắn. Lăng Hãn đưa cô đến cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa, món vằn thắn ở đó cũng không tệ lắm.

Cửa hàng Vĩnh Hòa được xây bên cạnh thành phố, kinh doanh rất tốt. Hai người đợi một lát mới tìm được hai chỗ ngồi trong góc. Vằn thắn rất nhanh được mang lên, bên trên được rắc vài lát tỏi, hương thơm nức mũi. Chung Tấn cầm lấy thìa, định múc một muỗng nước dùng thì bát đã bị Lăng Hãn lấy đi, anh khuấy tỏi với vằn thắn, sau đó bưng bát lên thổi thổi, khi xác định không quá nóng mới đặt lại trước mặt cô.

“Nhân có chút nóng, từ từ ăn.”

Lúc đó, trái tim của Chung Tấn cũng giống như tờ khăn giấy được cô gấp lại rồi xếp gọn gàng vậy.

Ăn xong vằn thắn anh và cô đi xem phim. Bộ phim đã chiếu được một nửa, một tấm poster lớn của bộ phim hoạt hình “Kungfu Fanda” được đặt trước cửa rạp, bên trong, từng trận cười vang lên. Khi hai người vào xem thì thời gian còn rất ít, cô gần như dán chặt mắt vào màn hình, bỗng ngô anh mua bị bỏ sang một bên, tay anh nắm chặt lấy tay cô, dấy không ra.

Lúc tan cuộc, đám người đông đúc bên trong tản ra, hai tay Lăng Hãn bảo bọc cả người Chung Tấn, không để người khác đụng vào cô dù chỉ một chút. Chung Tấn ngẩng mặt lên nhìn anh, anh cũng nhìn cô và mỉm cười thật dịu dàng.

Hôm nay, bọn họ xem như là người yêu chính thức rồi!

Yêu đương có bao nhiêu bước bao nhiêu trình tự, Lăng Hãn không bỏ qua bước nào, mỗi một bước đều rất nghiêm túc và kiên định.

Sau khi Giang Châu bắt đầu vào đông, bầu trời luôn luôn có tuyết rơi, tuyết trắng xóa bao vây vạn vật nhưng không thể ngăn trở được tình yêu như lửa của bọn họ.

Dần dần, bọn họ không đến căn tin của tòa nhà chính phủ ăn trưa nữa mà đến nhà trọ của cô. Chung Tấn mua đồ ăn, Lăng Hãn nấu. Vào Tết âm lịch năm đó, thị trường nông sản rất phong phú, Chung Tấn lại có kỹ năng mặc cả điêu luyện, có thể mua được nguyên liệu tốt mà chỉ trả rất ít tiền, còn kỹ năng nấu nướng của anh cũng đột nhiên tăng mạnh.

Trong công viên, mai vàng nở nộ, hai người thường đến đây ngắm mai vào mỗi chủ nhật. Có cây mai đã được vài thập niên nhưng thân cây vẫn đặc biệt tươi tốt, những chùm hoa màu vàng tô điểm cho những gốc cây cằn cỗi, mùi hương thoang thoảng đánh úp vào người. Chung Tấn nói: nơi mùi hương thơm nhất chắc chắn là chùm hoa trên cao kia. Anh hỏi cô có muốn người thử không? Cô nhún mày: muốn chứ, nhưng mà cao quá, chi bằng, để em ngồi lên vai anh đi?

Chung Tấn chỉ đang làm nũng, đang nói đùa với anh thôi nhưng Lăng Hãn thật sự ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai và nói: Em cẩn thận một chút, tránh những cành cây, đừng để đâm vào mặt.

Chung Tấn đã không người chùm hoa mai kia mà ôm chặt lấy anh, không nói gì.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng cả hai cũng có những tranh chấp nhỏ, đó đều là khi cô gặp áp lực lớn tìm anh trút ra nỗi lòng, còn cố tình gây sự. Những lúc này, Lăng Hãn sẽ làm cho cô món bánh hải sản, đó cũng là món cô thích nhất.

Lăng Hãn luôn nói: Em có thể vì món bánh hải sản này mà tha thứ cho anh một lần không? Khi đó, Chung Tấn sẽ nhảy dựng lên, cười ha ha rồi đuổi theo anh âm ỉ. Cuối cùng, cô sẽ bị anh kéo vào trong ngực và kết thúc chiến tranh bằng một nụ hôn.

Làm thế nào đây? Anh cứ nuông chiều em như vậy, em sẽ biến thành người xấu mất thôi! Nụ hôn lần này của anh nóng bỏng hơn những lần trước, từ đỉnh đầu đến ngón chân đều mềm yếu đi, trong lòng như có một sợi dây mây không ngừng sinh trưởng, muốn tìm một thứ gì đó để cuốn chặt lấy.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi nhiều hơn. Đột nhiên, Chung Tấn cảm thấy nếu lát nữa anh rời đi, nơi này sẽ chỉ còn lại một mình cô với sự yên tĩnh và lạnh lẽo.

Lúc này, hai cánh tay vòng qua lưng cô không khỏi mạnh thêm. Đôi môi anh lướt xuống cái cổ mảnh khảnh rồi di chuyển đến xương quai xanh: Dù em có tốt hay xấu thì đều là của anh. Tiếng nói của anh mang theo chút khàn khàn như ai đó lướt nhẹ qua dây cung của đàn cầm vậy.

Một chiếc nút tròn của áo ngủ bị mở ra, cô căng thẳng, cô bối rối, cô xấu hổ nhưng không hề né tránh. Ông trời đã để cô gặp được anh, có thể trở thành một cây xương sườn trong cơ thể anh, có thể gần gũi và thân mật như vậy với anh là chuyện may mắn biết bao. Hơi thở ấm áp của Lăng Hãn trở nên hỗn độn, giọng nói thấp đến không thể nghe thấy.

Cơ thể đột nhiên cách xa mặt đất, Chung Tấn gát gao ôm chặt lấy cổ anh, Lăng Hãn vậy mà lại bế cô lên. Nụ hôn của anh không còn dịu dàng và săn sóc như trước nữa mà mang theo một sự bá đạo, eo bị anh siết chặt, cô dường như không thể thở được. Khi anh tiến vào, Chung Tấn cắn môi và nhắm mắt lại, bên tai đầy tiếng đập mạnh mẽ của trái tim anh.

Một đêm mê ly, Chung Tấn nhìn anh đi từ phòng tắm ra, nhìn anh từ từ đi đến bên giường nhìn cô, hai mắt Chung Tấn không dám chớp, cô rất sợ chuyện này chỉ là một giấc mơ.

Lăng Hãn nhíu mày lại rồi bước đi.

“Anh đi đâu?” Chung Tấn nắm lấy góc áo ngủ của anh.

“Anh đi lấy cái khăn, em chưa lau chân mà! Ngoan, lên giường ngồi đi.”

Anh ngồi xổm trước giường, quăn cả bàn chân cô trong một chiếc khăn mềm, lau nhẹ từng ngón chân rồi đến từng khe, sau khi kiểm tra một lần thì đổi sang chân kia.

Tự nhiên, Chung Tấn nghĩ tới thiên trường địa cửu. Cứ ở bên nhau như thế này đi, mãi mãi, mãi mãi.

Mãi mãi rốt cuộc có xa lắm không?

Lời hứa liệu có mấy phần là thật?

“Meooo meoooo!” Trong sân, một con mèo đột nhiên nhảy từ trên tường xuống. Chung Tấn giật mình hoàn hồn, lúc này chuông điện thoại cũng vang lên.

“Ai ở bên ngoài vậy?” Cánh cửa ban công được mở ra, một bóng người từ bên trong ló ra.

Chung Tấn cầm di động, vội vàng chạy đi. Cô đã quên mất Hoa Bội, chắc giờ cô ấy vẫn còn ngây ngốc ngồi chờ ở Bích Thủy ngư trang.

“Đã hai tiếng rồi, cậu tìm xe hay là tìm vàng vậy hả?” Bị đêm gió thổi qua, cả người Hoa Bội lạnh cóng, giống như một con thú mẹ đang nổi giận, rống lên như sấm.

Chung Tấn áy náy: “Tôi đến ngay đây, 10 phút, không... 5 phút.”

Khi ra khỏi con ngõ, Chung Tấn quay đầu nhìn “phòng nhỏ” lần nữa. Trong bóng đêm, một người đàn ông đang đứng trên ban công hút thuốc, ánh lửa giữa các ngón tay lập lòe nửa sáng nửa tối.

Đêm nay, phải đến sáng sớm Chung Thư Giai mới về nhà. Ông nói với Chung Tấn là mình đánh bài cùng mấy người bạn. Tiếng của ông rất lớn, âm lượng như vậy là cố ý để Phương Nghi ở trong phòng ngủ có thể nghe được. Đây là lần đầu tiên Chung Thư Giai đi qua đêm.

Chung Thư Giai sẽ không vì một người phụ nữ mà trắng đêm không về. Ông có nguyên tắc riêng của mình. Gia đình và hôn nhân đều có ý nghĩa pháp lý, mà pháp luật là thần thánh, không thể bị lung lay.

Những năm gần đây, khuôn mặt xinh đẹp và tài năng của Phương Nghi cũng đủ làm cho những người tiền nhiệm phải dè chừng và nể mặt. Cho đến bây giờ, không có người phụ nữ nào đủ

sức kéo ông ra khỏi cuộc hôn nhân này, cho dù là A Viện cũng không thể làm lung lay trách nhiệm của ông đối với gia đình.

Tối hôm qua là ngoại lệ.

Trong phòng ngủ không có một tiếng động nào, Chung Thuơ Giai sờ sờ cái mũi, vẻ mặt khó coi mà đi vào phòng tắm rửa mặt.

Chung Tẫn đang nấu cháo, cúi đầu húp một ngụm, cháo ở cổ họng tràn trọc một lát, bị cô nhổ lại vào bát.

Mưa rơi liên tục.

Từng cơn mưa xuân rơi xuống, cành lá bắt đầu đậm mầm chồi xanh, hoa cũng bắt đầu trở bông, nhiệt độ dần ấm lại.

Trong sân ga, có nhiều vũng nước, Chung Tẫn tránh đi. Mưa không lớn nhưng lại dày đặc, bung ô lên không phải vì mưa mà là chắn gió.

Hôm nay, cô muốn thăm vấn Thích Bác Viễn lần hai. Sau khi lệnh bắt giữ được ban hành, sẽ có hai tháng để thẩm tra, nếu cảm thấy thời gian quá nhanh thì có thể kéo dài đến bốn tháng. Nhưng Chung Tẫn cho rằng vụ án của Thích Bác Viễn không cần kéo dài.

Đôi mắt Thích Bác Viễn lạnh nhạt như nước, ông đã không còn phàn nàn điều kiện kém ở trại giam nữa mà hỏi Chung Tẫn có thể mang vài cuốn sách vào không vì trong này rất buồn chán.

“Tôi sẽ tranh thủ nhìn xem.”

Vào những ngày mưa, nhiệt độ trong căn phòng thẩm vấn ở phía bắc rất ẩm ướt và lạnh lẽo, lại không có điều hòa. Chung Tẫn đành

phải nhận một ly trà nóng để uống, muốn để mình ấm áp một chút.

“Cơ thể đã tốt hơn chưa?” Chung Tấn nhớ một cai ngục đã nói với cô chuyện Thường Hạo đưa thuốc đến cho Thích Bác Viễn.

“Tạm thời kiểm soát được!” Tinh thần Thích Bác Viễn hôm nay rất tệ, nói chuyện cũng chậm chạp.

“Thi thể của vợ ông đã được pháp y kiểm nghiệm, sau khi con gái ông đến là có thể nhận về và chôn cất.” Chung Tấn yên lặng, nhìn chăm chú vào sự thay đổi trên khuôn mặt của Thích Bác Viễn.

Ánh mắt Thích Bác Viễn di chuyển ra ngoài song sắt rồi dừng trên người Chung Tấn: “Cô có biết tranh Trung Quốc và tranh Phương Tây khác nhau ở đâu không?”

Chung Tấn ngó ra, thành thật lắc đầu: “Tôi không hiểu hội họa.”

“Mấy đứa trẻ trong thành phố này, ngày bé không phải học vẽ thì cũng là âm nhạc hay cái gì đó chứ.” Thích Bác Viễn lẩm bẩm.

“Tôi học đàn hạc.”

“Ồ! Đó là một nhạc cụ tuyệt đẹp nhưng cũng là một trong những nhạc cụ khó chơi nhất.”

Đúng vậy, từ lúc mới bắt đầu học, các ngón tay đều nổi lên những bong nước, ánh mắt phải nhận ra một cách chính xác 47 dây đàn, tay và chân phối hợp đồng điệu để diễn giải khúc nhạc. Chung Tấn đã học nó từ năm 7 tuổi đến 19 tuổi, kéo dài suốt từ tiểu học đến trung học. Ở Nam Kinh, có rất ít giáo viên dạy đàn hạc, may là ở phía nam thành phố, có một thầy giáo người nước ngoài từng diễn tấu đàn hạc ở cung điện hoàng gia Châu Âu đã dạy cho Chung Tấn.

Lúc đầu, Chung Thuơ Giai đã đề nghị cô học đàn tranh, đàn nhị, ..., ông còn nói nếu cô không muốn thì có thể học nhạc phương Tây, sau đó ông còn chọn nhạc cụ nữa, nào là violon nào là piano...

Nhưng Phương Nghi hy vọng cô không giống người bình thường.

Lần đầu tiên thấy đàn hạc, Chung Tấn đã choáng vàng và kinh ngạc vì dáng vẻ của nó, cô xúc động đến mức nói không nên lời.

“Bây giờ cô còn chơi nữa không?”

“Đã nhiều năm không động đến rồi.” Chung Tấn cười, nhắc nhở Thích Bác Viễn: “Bây giờ chúng ta nói về hội họa.”

Thích Bác Viễn thờ dài: “Thật đáng tiếc.”

Những chuyện này thì tính là gì. Với một chút nỗ lực, những nốt nhạc đẹp vẫn có thể quần quanh bên cạnh. Nhưng có vài thứ, giống như gió, một khi thổi qua liền biến mất không dấu vết.

“Một mảnh giấy đầy những nét vẽ, không một chút chỗ trống là tranh sơn dầu của phương Tây. Một mảnh giấy khác lác đác chỉ vài nét vẽ trên giấy Tuyên là tranh Trung Quốc. Phương Tây nhiệt tình, Trung Quốc thanh lịch. Cô thích loại nào?” Thích Bác Viễn hỏi.

“Muốn nghe tôi nói thật?” Chung Tấn nâng cằm.

“Tất nhiên!”

“Nếu muốn tôi nói thật thì ông cũng phải nói thật với tôi, được không?”

Đôi mắt Thích Bác Viễn sáng ngời: “Nếu cô trả lời thật lòng những câu hỏi của tôi thì tôi cũng sẽ nói thật với cô giống như vậy,

có qua có lại.”

“Tôi thích tranh Trung Quốc vì những dư vị mà nó lưu lại. Chẳng hạn như dư vị của không gian trống, nó khiến nhiều người phát huy sức tưởng tượng phong phú, giúp giữ lại rất nhiều không gian cá nhân. Chính vì không quá dày quá chặt nên nhìn mãi sẽ không thấy chán.”

“Giọng cô có chút thương cảm.”

Chung Tấn “ồ” một tiếng: “Đến lượt ông. Lúc cầm dao đâm vợ mình, ông đã nghĩ gì?”

“Lúc tôi biết bà ấy thì bà ấy đã kết hôn rồi. Lần thứ hai gặp nhau, bà ấy nói vì tôi mà đã ly hôn. Khi đó, hiểu biết của tôi về bà ấy chỉ là một cái tên mà thôi. Tôi có thể nói là tôi đã rất rất sốc. Bà ấy nói, sẽ không ép tôi chấp nhận bà ấy ngay mà chỉ muốn tôi biết rằng bà ấy có thể làm bất cứ điều gì vì tôi. Bà ấy từ chối vào công ty của tôi làm việc mà đến làm ở công đoàn để có thời gian giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa cho tôi. Khi ba tôi ở quê lên chơi, tôi không rảnh chăm sóc ông, đều là bà ấy dẫn ông ra ngoài ăn cơm, đi dạo phố, mua quà tặng. Dường như tôi nhất định phải cưới bà ấy cho nên tôi liền cưới. Nhưng trong lòng tôi vẫn luôn tự hỏi mình: Vì sao bà ấy lại hy sinh cho tôi nhiều như vậy? Rốt cuộc vẫn là vì một mục đích. Sau này, tôi đã phát hiện ra mục đích đó.”

“Bà ấy rất yêu ông?”

Thích Bác Viễn lắc đầu: “Yêu là mờ mịt, không có mục đích.”

“Vậy thì là gì?”

“Tôi nói quá nhiều rồi. Nói về tên của cô đi, chữ “Tấn” này có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

Chung Tấn sửng sờ một lát. Tấn, là tên một thực vật thân thảo thuộc loại cây ngắn ngày, thân rất nhỏ, hoa có màu xám, xanh biếc hoặc tím, thân và lá có thể làm thuốc nhuộm, làm sợi và bột giấy.

Tấn cũng giống như tàn [1].

[1] Hai chữ này phát âm gần giống nhau: “Tấn” [Jǐn] (蔕) là tên của nữ chính; “Tàn” [Jìn] (烬) có nghĩa là tro bụi, tro tàn.

Chữ này rất ít được dùng để đặt tên cho con gái, mà Phương Nghi lại muốn Chung Tấn không giống người thường

“Thật ra, trước đây tên tôi là Tĩnh, Hà Tĩnh, không phải Chung Tấn.” Chung Tấn bình tĩnh nói.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 11: Hoa Nở Hoa Rụng (2)

Biên tập: Rosa

Đây là bí mật không một ai biết, cũng chưa từng được nhắc tới.

Phương Nghi vừa xinh đẹp vừa là sinh viên đại học đầu tiên ở An Trán. Rất nhiều về năm trước, khi công việc của sinh viên còn phải chờ được phân bổ, bà rất may mắn được bố trí vào cục thuế của tỉnh. Mọi chuyện càng thuận lợi hơn khi Phương Nghi tìm được một người chồng tốt, tuy không đẹp trai nhưng lại rất yêu thương bà.

Lúc đó, Phương Nghi là thần tượng của đám trẻ con ở An Trán, cũng là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ba Phương mẹ Phương.

Vì công việc bận bịu nên một năm Phương Nghi chỉ có thể về An Trán một lần. Năm đó, khi bà trở về, An Trán tựa như đến Tết, trong sân ngoài sân nhà họ Phương đứng đầy người. Đứa trẻ nào có thể nói chuyện với Phương Nghi mấy câu đều sẽ hưng phấn đến nỗi ban đêm không ngủ được.

Phương Nghi có một cô em gái tên là Phương Tình, không được may mắn như chị gái mình. Khuôn mặt khá giống đàn ông, học xong cấp 2 thì ở lại An Trán giúp ba mẹ chăm sóc vườn ươm. Lấy chồng cũng là người An Trán, làm thợ mộc ở một công ty kiến trúc.

Nhưng... nói theo lời của mẹ Phương thì là: ông trời luôn chia sự may mắn rất công bằng cho mọi người.

Phương Nghi kết hôn năm năm, uống không biết bao nhiêu là thuốc, từ trung sang tây, nhiều đến nỗi có thể xếp đầy vào một bao tải lớn, điều trị qua nhiều bác sĩ khắp cả nước nhưng vẫn không thể mang thai. Mà Phương Tình kết hôn được một năm liền sinh ra một cặp long phượng, người anh sinh trước 20 phút tên là Hà Kính còn cô em gái tên Hà Tĩnh. Bất kể là trai hay gái thì đều tập hợp những ưu điểm của hai vợ chồng, đặc biệt là Hà Tĩnh, quả thật chính là một bản sao nhí của Phương Nghi.

Trước mặt mọi người, Phương Nghi cười rất vui vẻ, nhưng sau lưng thì lặng lẽ khóc. Chung Thuơ Giai không nở nên đã nói với bà: nếu thật sự muốn có một đứa con, chúng ta nhận nuôi Hà Tĩnh đi! Dù sao cô ấy với em cũng có quan hệ huyết thống, dì cũng là mẹ.

Hai vợ chồng Phương Tình không đồng ý với đề nghị này vì bọn họ cho rằng thai sinh đôi không thể lớn lên nếu tách ra. Nhưng Phương Nghi đã dùng nước mắt để làm mềm lòng Phương Tình.

Chung Tấn rời khỏi An Trấn là vào tháng tư, giữa lúc hoa cải vàng nở rộ. Sáng hôm đó, Phương Tình giúp cô gội đầu thật sạch, còn mặc cho cô một bộ quần áo mới. Phương Tình nói: Dì cả sẽ cho con học trường tốt nhất, mua cho con quần áo đẹp nhất, còn mang con đi công viên chơi, về sau phải gọi dì cả là mẹ, còn mẹ, con phải gọi là dì nhỏ.

Hà Kính dẫu môi đứng cạnh khung cửa, cậu rất muốn đi cùng em gái nhưng ba lại không cho.

Chung Tấn hỏi mẹ mình: con phải ở nhà dì cả bao nhiêu ngày ạ?

Phương Tình xoay người đi, lau nước mắt.

Sau đó, Chung Thư Giai đi vào nhà, ôm lấy Chung Tấn. Chung Tấn đã nói: Dượng cả, con đã lớn rồi, con có thể tự đi được.

Năm ấy, cô năm tuổi và nhớ rất rõ mọi chuyện.

An Trấn là vùng sông nước, muốn đến Nam Kinh phải ngồi thuyền trước sau đó là ngồi xe. Trên bến tàu ẩm ướt, khi con thuyền Chung Tấn đang ngồi trượt một đoạn trên sông, cô đột nhiên muốn gặp mẹ nên đã quay đầu lại.

Nhưng... ba, mẹ và cả anh hai đều đi mất, Chung Tấn chỉ nhìn thấy những bông hoa cải vàng mọc đầy bên bờ sông, đung đưa trong gió!

Kết thúc lần thẩm vấn thứ hai, lời khai của Thích Bác Viễn vẫn giống lần đầu tiên, Chung Tấn đưa cho ông ta đọc và ký tên.

Sau khi xem xét lại vài lần, nếu lời khai không có gì khác nhau thì có thể đệ đơn lên tòa. Về động cơ giết người của Thích Bác Viễn, Chung Tấn rất tự tin rằng mình sẽ nhanh chóng khai thác ra được.

Để đối đãi với người có IQ cực kỳ cao như Thích Bác Viễn, thì không thể cho đăng các bài viết trên mạng, không thể dùng luật pháp áp chế càng không thể dùng điều kiện hấp dẫn để dụ dỗ hay gì khác, tất cả đều sẽ vô dụng, mà chỉ có thể từ từ lấy được sự tín nhiệm rồi khiến đối phương chủ động mở ra đề tài.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, mưa vẫn chưa ngừng lại, Chung Tấn đi đến văn phòng cảnh sát tư pháp để chào hỏi mọi người, thuận tiện hỏi chuyện con gái Thích Bác Viễn có đến thăm hỏi hay không, vị

cảnh sát tư pháp nói cô ấy không đến, ngay cả vị luật sư kia cũng vậy.

Chung Tẫn có hơi ngạc nhiên nhưng cũng dễ hiểu.

Cô có được số điện thoại của con gái Thích Bác Viễn từ chỗ Cảnh Thiên Nhất, lúc Chung Tẫn nhận được một mẫu giấy, bên trên chỉ viết: cô Thích và mười một con số viết ngoáy bằng tay.

Lần đầu tiên, Chung Tẫn đã gọi nhầm số của một người đàn ông nào đó. Đến lần thứ hai, dù là giọng nữ nghe máy nhưng xem ra không được lịch sự lắm.

“Có chuyện gì?” Ngay cả mở miệng cũng không kiên nhẫn.

Chung Tẫn nói: “Tôi là công tố viên Chung Tẫn, muốn hỏi cô một số tình huống về vụ án của Thích Bác Viễn, hôm nay cô có rảnh không?”

“Không rảnh. Tôi ghét Nam Kinh, mùa mưa ở đây dường như là vô tận.”

“Sẽ không mất quá nhiều thời gian của cô đâu.”

“Tôi nói không rảnh thì là không rảnh.”

“Vậy khi nào cô mới rảnh?”

“Đến lúc đó rồi nói sau!” Cứ như vậy mà cúp máy.

Chung Tẫn nhìn điện thoại, bĩu môi, dờ khóc dờ cười.

Trở lại viện kiểm sát, từng hạt mưa như những hạt ngọc trai rơi xuống tán ô, Chung Tẫn đứng trước cửa thang máy, dậm chân một

cái rời liếc mắt nhìn bảng thông báo. Mục Đào nói, nếu trong viện kiểm sát có thông báo, hoạt động hay gì gì đó đều sẽ được dán lên đây.

<Tọa đàm về tâm lý học tội phạm – Lăng Hãn>, khi mấy hàng chữ cỡ lớn và rõ ràng như vậy đập vào mắt, cả cơ thể Chung Tẫn bỗng chấn động, nhưng cô đã lấy lại bình tĩnh ngay sau đó. Lần này Viện kiểm sát và Tòa án cùng hợp tác tổ chức một buổi tọa đàm, còn mời cả đài truyền hình đến thu hình và phát sóng. Rõ ràng, buổi tọa đàm lần đó ở cục công an rất thành công, viện kiểm sát và tòa án cũng là nơi tiếp xúc với phần tử phạm tội, cũng cần phải nghe.

Trong thang máy, có tiếng nói chuyện vui vẻ của hai đồng nghiệp nữ không quá quen biết, bọn họ bàn chuyện về buổi tọa đàm sắp tới chẳng khác nào đang thay Lăng Hãn quảng cáo về cuốn sách mới ra. Quả thật, bây giờ Lăng Hãn có thể gọi là đã nổi lại càng thêm nổi.

Chung Tẫn cúi đầu nhìn đôi giày dính nước mưa của mình, không biết vì sao có chút khó chịu như thể anh vẫn còn là người đàn ông của cô vậy.

Bọn họ xa nhau ba năm, hơn một ngàn ngày, đã đủ lâu.

Một mùi thơm thoang thoảng của lá tống điệp [1] bay ra từ trong văn phòng, những đồng nghiệp vốn định đến căn tin ăn trưa thì giờ lại đang tụ tập với nhau, trên tay mỗi người đều cầm một cái bánh chưng, cắn đến vui vẻ.

[1] lá tống điệp (mị không biết lá này ở Việt Nam gọi là gì nên để theo bản raw)

lá tổng diệp

“Cô là Chung Tấn phải không?” Nói chuyện với cô là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, rất gầy, đầu nhỏ, làn da hơi tối màu nhưng lúc cười lên rất xinh đẹp và thân nhiên.

Chung Tấn giật mình đảo mắt qua khung ảnh trên bàn Mục Đào: “Cô giáo Hồ, xin chào!”

Cô nhận ra đây chính là vợ của Mục Đào – Hồ Vi Lam, là một giáo viên mầm non.

“Nhiều lần nghe Mục Đào nói về cô nhưng chưa có cơ hội gặp mặt. Hôm nay rốt cuộc cũng được thấy!” Hồ Vi Lam cầm hai túi bánh chưng đặt lên bàn làm việc của Chung Tấn.

“Mục Đào thích ăn bánh chưng nên nhà chúng tôi thường xuyên làm, tuy được gói bằng lá tổng diệp năm ngoái nhưng ăn vào hương vị vẫn giống nhau.”

“Cô giáo Hồ, trưởng khoa Mục sẽ không mập mờ gì với nữ kiểm sát xinh đẹp chứ?” Một vị đồng nghiệp trêu ghẹo.

“Ừ ừ, Chung Tấn rất đẹp, mấy người và cô ấy là cận thủy lâu thai [2] cho nên đừng bao giờ đánh mất vàng trắng sáng này.”

[2] thành ngữ chỉ ưu thế về địa lý, gần quan ban lộc.

Trong nhóm đồng nghiệp có hai người chưa lập gia đình vội vàng giơ tay lên học theo những bộ phim Hàn Quốc mà la to khẩu hiệu: “Cố lên, cố lên!”

Trong văn phòng, mọi người cười ầm lên, ngay cả Mục Đào, người vẫn luôn mang vẻ mặt nghiêm nghị cũng phải co rút khóe miệng.

“Trong phòng có một cô gái, không khí thật khác biệt, không như trước đây toàn là đàn ông, lúc tôi bước vào cũng không dám thở mạnh.” Hồ Vi Lam cười.

“Cô giáo Hồ khoa trưởng quá rồi, chị là sếp của trưởng khoa Mục, anh ấy lại là sếp của bọn tôi, phải là khi thấy chị chúng tôi không dám thở mạnh mới đúng.”

“Được rồi, đừng có lắm lời, ăn xong thì rửa tay rồi làm việc đi.” Ở văn phòng Mục Đào vẫn muốn giữ cho mình chút uy tín.

Một đám đàn ông như ong vỡ tổ mà đi ra ngoài hết, Mục Đào nhìn Chung Tấn đầy thâm ý rồi nói muốn đến phòng hồ sơ tìm tư liệu, trong văn phòng chỉ còn lại Hồ Vi Lam và Chung Tấn.

Chung Tấn không muốn phụ lòng tốt của Hồ Vi Lam nên bỏ hồ sơ xuống bàn, cầm bánh chưng lên, nhẹ nhàng bóc miếng lá tống diệp ra, là nhân hạt dẻ, cô thích. Hồ Vi Lam quan tâm rót cho cô một chén trà nóng sau đó kéo ghế ngồi cạnh cô:

“Trong bốn người qua được kỳ thi tuyển nhân viên công khai vào viện kiểm sát của tỉnh thì chỉ có cô là nữ. Mục Đào chỉ đích danh cô làm đội trưởng đội điều tra nhưng rất nhiều người không phục. Mục Đào nói, cô đã có nhiều năm kinh nghiệm trong việc chỉnh lý những tài liệu truy tố, một khi vận dụng vào thực tế rất nhanh sẽ trở thành một kiểm sát trưởng ưu tú.”

Vẻ mặt và giọng nói của Hồ Vi Lam đều rất chân thành nhưng Chung Tẫn lại cảm thấy là lạ. Cô chưa từng gặp người nhà của cấp trên vì vậy không biết là nên nói cảm ơn hay nên tỏ ra khiêm tốn nữa. Do dự một lát, Chung Tẫn quyết định chỉ mỉm cười và im lặng ăn bánh chưng.

“Nghe nói, ba cô làm ở cục thuốc lá còn mẹ cô làm ở cục Thuế tỉnh, cũng đúng, chỉ khi sống trong một gia đình tốt mới sinh ra người có khí chất thanh nhã như vậy.” Hồ Vi Lam đoan trang nhìn cô.

Chung Tẫn cũng nhìn Hồ Vi Lam. Bỗng nhớ lại lời Thích Bác Viễn từng nói “Mọi điều tốt đẹp trên đời này đều có mục đích.”

“Cô có bạn trai chưa?”

Chung Tẫn lắc đầu.

“Cũng đúng, nếu tôi là ba mẹ cô cũng sẽ không đồng ý để cô ở Giang Châu tìm bạn trai đâu, dù gì đây cũng chỉ là một thành phố nhỏ. Tôi có quen một anh chàng, điều kiện rất tốt, bộ dáng cũng không tệ, có cơ hội chúng ta cùng nhau uống trà, được không?”

Ăn bánh chưng là phần nhạc dạo, đây mới là nội dung chính của ngày hôm nay.

“Đừng nóng nảy, chỉ là gặp mặt thôi không có gì khác. Hiện giờ, đàn ông tốt không nhiều, vì em là đồng nghiệp của Mục Đào nên chị mới giúp em để ý.” Hồ Vi Lam tự động kéo gần khoảng cách với Chung Tẫn.

Dường như đây là một “lẽ vật” rất lớn, nếu cô từ chối, có phải rất không hiểu chuyện hay không?

“Cám ơn chị Hồ!”

Được rồi, gặp thì gặp, coi như là để cảm ơn sự quan tâm của trưởng khoa Mục đối với cô trong thời gian qua đi.

Quả nhiên, Hồ Vi Lam rất mừng rỡ: “Nói vậy là em đồng ý rồi? Vậy thì tối mai đi, đợi chị chọn được địa điểm tốt sẽ nhắn tin qua. Em rất đẹp, nhưng cũng cần trang điểm thêm để xinh đẹp hơn nữa.”

“Tối mai?” Chung Tấn sửng sốt.

“Càng sớm càng tốt. Chị nói cho em biết, có khá nhiều cô gái đang theo đuổi anh ta đấy!”

À, Chung Tấn nhẹ nhàng thở ra, cô nghĩ: vậy đơn giản là đi uống trà thôi.

Ban đêm khi tan tầm về nhà, dù đã hết mưa nhưng những đám mây trên trời vẫn còn rất dày. Chung Tấn không trực tiếp về nhà mà bắt xe đến cửa hàng 4S [3]. Cô nói với nhân viên cửa hàng rằng mình muốn đặt mua một chiếc Volkswagen màu trắng.

[3] mô hình cửa hàng gồm các hoạt động như bán xe (Sale), phụ tùng (Sparepart), dịch vụ (Service) và phản hồi (Survey) hay còn gọi là Automobile Sales Servicshop 4S.

Nhân viên cửa hàng nhăn mặt nhíu mày, nói: “Bây giờ dòng xe này đang bán rất chạy, sắp tới có thể sẽ không có hàng, còn tăng giá, nếu không, cô hãy đổi sang loại xe khác?”

Chung Tấn nói: “Tôi chỉ muốn chiếc xe đó, nhưng không trả hết được, tôi có thể thế chấp.”

Nhân viên cửa hàng kích động dẫn Chung Tấn đi làm thủ tục, bây giờ ai mua xe cũng thế chấp, chỉ có kẻ ngốc mới trả đủ thôi!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 12: Hoa Nở Hoa Rụng (3)

Biên tập: Rosa

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, Chung Tấn có nghe thấy nhưng hai mắt vẫn không thể mở ra, dường như là rất rất buồn ngủ, đồng thời, cô còn nghe được tiếng Chung Thu Giai rời giường một cách không kiên dè, quả thật từ trước đến nay chưa từng có.

Chỉ trong thời gian ngắn, mùi khói dầu của món gà rán xuyên qua khe hở của cánh cửa bay vào, Chung Tấn ho khan, từ trên giường ngồi dậy.

“Chung Tấn, con có muốn một miếng trứng rán không?” Chung Thu Giai cũng bị sặc khói, trên mặt toàn nước mũi và nước mắt.

Chung Tấn nín thở, đi vào bếp, bật máy hút khói lên. Miếng trứng trong chảo đen sì sì, nhìn không ra thứ gì.

“Ba, để con nấu cho!” Chung Tấn thật sự không thể khen tay nghề nấu nướng của Chung Thu Giai được. Nhưng mà, như vậy là đã tiến bộ hơn trước lắm rồi.

Chung Thu Giai xua tay: “Không cần, tự mình động thủ, cơm no áo ấm.”

Chung Tấn nhìn ông cẩn thận gấp miếng trứng đen thui kia vào đĩa, còn bỏ thêm đường. Nếu Phương Nghi thấy, không biết sẽ phát

hỏa như thế nào?

Trong phòng ngủ không có tiếng động nào, rõ ràng Phương Nghi không ở bên trong: “Mẹ đâu ạ?”

“Đi khiêu vũ rồi.” Chung Thuơ Giai rất vừa lòng với kiệt tác của mình, vui vẻ gấp một miếng.

“Hôm nay, ba phải đi Hải Nam công tác bốn ngày. À, chuyện mua xe cho con... đành phải trễ vài ngày, nó có vẻ đắt hàng.”

Chung Tấn cười một tiếng, trở về phòng thay quần áo.

Mục Đào giao cho Chung Tấn một nhiệm vụ, đó là sáng hôm nay sẽ đi với anh đến tòa án để tham dự một phiên tòa xét xử.

Vụ án kia cũng là “án giết vợ”, Mục Đào là công tố viên.

Có một đôi vợ chồng từ Sơn Tây đến Ninh thành làm thuê. Người chồng làm gia công sắt thép ở công trường xây dựng, còn người vợ thì làm ở bộ phận dây chuyền sản xuất đồ điện trong một nhà máy. Nhưng người vợ mới làm được ba ngày thì không chịu nổi khổ cực, nên đã đi tìm việc ở một thẩm mỹ viện. Làm việc ở thẩm mỹ viện rất nhàn, tiền kiếm được cũng nhiều hơn. Lúc đầu, người chồng rất vui mừng, nhưng sau khi nghe người khác nói mấy cửa hàng thẩm mỹ này thực chất là treo đầu dê bán thịt chó. Số tiền mà vợ anh kiếm được là do cô ta làm gái. Dưới cơn giận dữ, anh ta đã dùng một cây thép đâm chết vợ mình trong đêm.

Chung Tấn gạt qua gạt lại mấy bộ quần áo trong tủ, cuối cùng vẫn quyết định mặc đồng phục.

Hôm nay, Chung Thu Giai đã tự nấu ăn lại còn tự rửa bát. Chung Tấn để ý đến chiếc caravat màu hồng nhạt mà ông đang đeo, nhìn hơi lòe loẹt.

Mục Đào đến đón Chung Tấn, hai người trực tiếp đến thẳng tòa án. Khi Chung Tấn lên xe, Mục Đào liếc nhìn cô, đánh giá từ trên xuống dưới, há miệng muốn nói nhưng lại thôi.

Phiên tòa được mở vào lúc 9 giờ, phía gia đình người vợ chỉ có mẹ và chị gái có mặt, nghe nói là người cha tức giận đến nổi sinh bệnh, phải nằm liệt trên giường. Bên phía người chồng thì đến rất đông, trong đó có một cô bé, đôi mắt đen nhánh, tò mò xoay tới xoay lui.

Mục Đào sắp xếp chỗ ngồi cho Chung Tấn để quan sát, còn anh ngồi một mình một chỗ ở ghế công tố viên. Ở trong mắt Mục Đào, vụ án như vậy không tính là lớn.

Từ trước đến giờ, người bị phạm tội tình nghi sẽ được tòa án chỉ định luật sư biện hộ, chưa có ngoại lệ. Không biết là trợ lý ở văn phòng luật sư nhà ai mà vừa nhỏ vừa gầy, tuy bộ âu phục mặc trên người nhìn như một cái giá mắc quần áo nhưng giọng nói lại rất lớn. Có lẽ là nghe con mới sinh không sợ hổ, cũng có lẽ đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, cùng lắm là bị phán tử hình, cho nên, anh ta đặc biệt thoải mái.

Anh ta cho rằng: nghi can có tội nhưng không đáng phải chết. Tuy đã phạm tội ác tà trời nhưng bản chất hẳn không phải là người xấu, nghi can chỉ ngẫu nhiên phạm tội, không có âm mưu từ trước, là vì quá mù quáng trước tin vợ mình làm gái mại dâm mà mất đi lý trí. Bản thân nghi can trên, còn có cha mẹ già, dưới, còn có con gái nhỏ chưa tới tuổi đi học, hẳn còn rất nhiều nghĩa vụ và trách nhiệm

chưa hoàn thành, pháp luật vô tình con người có tình, tòa án hãy khoan hồng, cho hắn một cơ hội sửa đổi.

Lời của anh chàng luật sư nhỏ con vừa phong phú vừa tình cảm, sau cặp kính thật dày là những giọt nước mắt trong suốt.

So với sự kích tình của vị luật sư kia, Mục Đào quá mức lạnh lùng và trật tự. Về nghi can, anh chỉ xác định ba chuyện: thứ nhất, lúc nào hắn biết vợ mình làm gái mại dâm? Nghi can trả lời là 2 tháng trước khi vụ án xảy ra. Thứ hai, tiền cô ấy kiếm được có nhiều hơn hắn không? Hắn nói là, tiền lương ở công trường nửa năm sẽ phát một lần, bình thường hắn chỉ có chút phí sinh hoạt, tiền gửi về cho cha mẹ đều là cô ấy gửi. Thứ ba, ở công trường hắn có uống rượu, đánh bạc không? Lần này thì hắn im lặng thật lâu, nhìn Mục Đào với ánh mắt cầu xin, cuối cùng gật đầu.

Mục Đào nói với thẩm phán: “Từ những điểm đã nêu có thể thấy được, nghi can là người đàn ông không có trách nhiệm với gia đình, ngược lại dung túng thói quen ném tất cả mọi chuyện cho người chết. Chuyện vợ nghi can làm nghề mại dâm là đáng xấu hổ nhưng khi còn sống là bị ép buộc. Sâu trong nội tâm, cô ấy luôn nghĩ đến đứa con, nghĩ đến cha mẹ còn có chồng của mình. Xét về tình cảm cô ấy không hề phản bội chồng mình. Ngay từ đầu, nghi can đã biết rõ vợ mình đang làm nghề mại dâm nhưng không ngăn cản, điều này đồng nghĩa với việc ngầm đồng ý hành vi của cô ấy, cũng yên dạ yên lòng hưởng thụ tiền cô ấy kiếm được. Về sau, khi chủ nghĩa đàn ông tác quái, vì không chịu nổi sự châm chọc của nhóm nhân viên tạp vụ nên anh ta đã tàn nhẫn sát hại vợ mình. Nên biết, quãng đường từ công trường đến khu nhà trọ của bọn họ là 500m, vì sao trong phòng trọ lại xuất hiện một cây thép, vật mà vốn chỉ có ở công trường? Điều này sao có thể coi là không có ý định mưu sát?”

Trên toà án lặng ngắt như tờ, thật lâu sau, nghi can đột nhiên khóc lên, tiếp theo, người nhà của hắn cũng khóc.

Thẩm phán là một phụ nữ trung niên hơn 40, họ Nhậm, bà ấy tuyên cáo ngừng phiên xét xử, đợi ngày khác thẩm tra lại.

Anh chàng luật sư nhỏ con kia nghiêm mặt, phòng má, hàm hừ mà trừng mắt với Mục Đào, chẳng biết vì sao khi nhìn về mặt kia Chung Tấn lại nhớ đến Thường Hạo, không biết dáng vẻ lần đầu tiên anh ta đứng trước tòa có giống như vậy không?

Mục Đào từ từ uống nước, vừa rồi thao thao bất tuyệt khiến anh cảm thấy miệng khô họng khát.

Anh nói với Chung Tấn: “Trên tòa, công tố viên nhất định phải thật tỉnh táo, nhớ lấy, không thể để luật sư bào chữa thao túng suy nghĩ của mình. Luật pháp là vũ khí giúp một quốc gia trừng trị bọn tội phạm, không nên móc nối với tình cảm.”

Chung Tấn xấu hổ, tự trách mình, vừa rồi có một phút, cô thật sự bị luật sư kia làm cho cảm động.

Thẩm phán Nhậm mời Mục Đào và Chung Tấn ở lại ăn cơm trưa. Tọa đàm của Lăng Hãn là vào buổi chiều, tổ chức ở một phòng xét xử lớn nhất trong tòa án. Nếu ở đây ăn cơm sẽ đỡ phải chạy tới chạy lui.

Mục Đào vui vẻ đồng ý, ra khỏi toà án, cả anh và thẩm phán Nhậm đều rất ăn ý, không đề cập đến vụ án lúc này. Chung Tấn từng nghe đồng nghiệp nói, công – kiểm – pháp [1] là ba cơ quan thực thi pháp luật lớn nhất, được mệnh danh là “ba ngành lớn”. Căn tin của tòa án là tuyệt nhất, món thịt lợn xào chua ngọt và món gà

chiên giòn ở đây ăn thế nào cũng không thấy ngán. Bất kể là khách nào đến, tòa án đều sẽ dùng hai món này khoản đãi.

[1] gồm: công an – kiểm sát – tòa án

Quả nhiên, nhóm Chung Tấn vừa mới ngồi xuống thì một vị đầu bếp đã cười ha ha mang mang hai món này lên. Chung Tấn còn chưa hít được mùi thơm vào bụng thì bên ngoài có một nhóm người đi vào. Mọi người đều đứng lên, Mục Đào vươn tay ra, bắt tay với một người đi đằng trước, ông ta nói mình là Viện trưởng Ngô.

Viện trưởng Ngô giới thiệu cho Mục Đào người bên cạnh mình, chỉ nghe Mục Đào cười nói: Thầy Lăng ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

“Đâu có, đâu có!” Lăng Hãn vừa cười vừa dùng đầu ngón tay đẩy chiếc kính lên.

Cơm trưa rất phong phú, nhóm đầu bếp lại bưng lên những món khác nữa, nào là: đầu sư tử [2], ruốc khô xào cần tây, rau salad, cá Lư hấp... Mục Đào và thẩm phán Nhậm bị viện trưởng Ngô gọi qua mời rượu Lăng Hãn. Còn Chung Tấn và mấy người bí thư cùng bàn chuyên tâm ăn, ăn đến rất tụt tại.

[2] món đầu sư tử

đầu sư tử

Viện trưởng Ngô chịu trách nhiệm tuyên truyền giáo dục và xử lý hậu cần ở tòa án, sang năm sẽ nghỉ hưu, là người rất thân thiện với mọi người.

“Thầy Lãng đã kết hôn chưa?” Mục Đào đưa một ly nước trái cây cho Lãng Hãn.

Lãng Hãn mỉm cười nói cảm ơn: “Đang xem xét.”

“Bạn gái là người Bắc Kinh sao?” Những lời này là thẩm phán Nhậm hỏi.

“Cô ấy là người Nam Kinh.” Lãng Hãn bình tĩnh trả lời.

“Ha ha, vậy lần này đến Ninh thành toạ đàm là nhất cử lưỡng tiện nhỉ, vừa vặn có thể hỏi thăm sức khỏe ba mẹ vợ luôn.”

Lãng Hãn thản nhiên cười.

Chung Tẫn ăn rất nhanh, chào hỏi với vài người trên bàn rồi đứng dậy đi trước. Cô muốn tìm một gian phòng để uống nước rồi ngồi nghỉ một lát.

“Chung Tẫn...” Có người ở phía sau chạy đến giúp Chung Tẫn mở cửa phòng họp.

Cô cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn thẳng vào chiếc sofa đặt cạnh bức tường. Trong không khí còn lưu lại mùi thuốc lá, cô rất muốn mở cửa sổ ra để hít thở một chút không khí trong lành.

“Là anh!” Người phía sau lại nói.

“Tôi biết.” Chung Tẫn cứ nghĩ mình sẽ không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì nhưng một khi đã mở miệng, cô mới phát hiện bản thân rất bình tĩnh.

“Nếu anh không gọi em, có phải cả đời em sẽ không nói chuyện với anh nữa không?” Anh khẽ thở dài.

Chung Tẫn nắm chặt góc áo đồng phục rồi từ từ quay đầu lại.

Không phải không nói lời nào, mà là có thể nói gì đây?

Đứng giữa hành lang u tối, hai tay Lăng Hãn hơi run rẩy. Thật sự là buồn cười, đội trưởng đội đặc công cũng sẽ có lúc căng thẳng như vậy?

Chung Tẫn rất muốn giả vờ như không nhìn thấy, cứ vậy mà bỏ đi. Nhưng cuối cùng cô lại không làm thế, lặng lẽ trải qua khoảnh khắc đau đớn này, đó chính là sự trưởng thành.

Thế giới chợt yên ắng, không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

“Anh khỏe không?” Anh rất tốt, Chung Tẫn có thể nhìn ra được. Cô chỉ là muốn nói một câu gì đó thôi, dù gì hôm nay anh cũng là khách quý được mời đến cô không thể đắc tội.

“Còn em thì sao?” Anh lấy kính ra, ở trước mặt cô, con ngươi của anh vẫn phát ra ánh sáng ấm áp, mềm mại và tự nhiên như vậy.

Có một lần, vì muốn nhìn thấy anh tức giận nên cô đã giấu kính của anh đi, cô muốn được tận mắt thấy đôi mắt không rét mà run trong truyền thuyết. Nhưng Lăng Hãn chỉ bật cười, xoa xoa tóc cô khiến Chung Tẫn ầm ĩ lên.

“Đến đây nào!” Vậy mà cô lại liếc mắt đưa tình, muốn quyến rũ anh.

Lăng Hãn ôm chầm lấy cô và nói: Anh thật sự không làm được.

Cô nói: Vậy chứng minh truyền thuyết này chỉ là nói khoác.

Anh nhẹ nhàng cười ra tiếng, con ngươi mềm mại như hồ nước.

“Tôi rất khỏe!”

Lúc này, giữa họ chỉ còn là những lời hỏi thăm trống rỗng và cứng nhắc như vậy mà thôi. Chung Tấn nhún vai, bắt đầu cảm thấy không còn sức lực.

“Tôi muốn nghỉ ngơi một lát để buổi chiều chuyên tâm nghe anh thuyết giảng.”

Chung Tấn quay đầu nhìn sang phòng họp.

“Buổi tối, chúng ta cùng ăn bữa cơm được không?” Lăng Hãn không nở nháy mắt dù chỉ một cái, anh đã không còn nhớ lần cuối cùng được ở gần cô là khi nào nữa.

“Xin lỗi, tối nay tôi có hẹn rồi.”

Nói xong, tiếng chuông báo tin nhắn đúng lúc vang lên. Chung Tấn mở máy nhìn, cô giáo Hồ nhắn cho cô địa chỉ của một chỗ gần đây: Cửa hàng bánh ngọt LISA.

“Anh sẽ ở lại Nam Kinh một thời gian, có tiện cho anh số điện thoại của em không?” Dù trong giọng nói của cô có ý bài xích nhưng anh lựa chọn bỏ qua.

Chung Tấn nhướng mày: “Tôi cho rằng tâm lý của mình rất bình thường, cũng không có suy nghĩ muốn phạm tội, không cần phiền đến chuyên gia.”

Trong lòng anh hiểu được đã đến lúc phải nói lời tạm biệt. Một hồi lâu, Lăng Hãn không hé răng, thật sự không cam lòng mà bỏ đi như vậy nên đành tìm chủ đề để hỏi: “Tối nay em định đi đâu?”

“Hẹn hò!” Chung Tấn rất muốn để cho giọng mình nghe thật mạnh mẽ giống như đang trúng số vậy, nhưng kết quả, cô chỉ cảm thấy trái tim mình buồn bã, suýt nữa là không nhìn được mà rơi nước mắt.

Khoe khoang chuyện này ra thật đau xót, phải không?

Từng là một cặp tình nhân yêu nhau thật lòng, mà nay, anh sẽ kết hôn, còn cô cũng đang chạy nhanh trên con đường hẹn hò của mình.

Một đời một kiếp gì đó nói không có thì sẽ không có.

Hoa trong gương, trăng trong nước, cuối cùng sẽ chỉ còn là một khoảng không trống rỗng.

Lăng Hãn lặng lẽ đeo kính lên, đập vào mắt cô là một vết sẹo hình lưỡi liềm.

“Hẹn hò vui vẻ. Tạm biệt em!” Nói xong, xoay người, biến mất ở cuối hành lang.

Hà tất phải hỏi nhiều như vậy làm gì... Lăng Hãn hy vọng cô được hạnh phúc, hy vọng sẽ có người trân quý cô như sinh mệnh của mình. Một khi đã như vậy, anh sẽ không cần hỏi nhiều như thế nữa.

Bước từng bước đến gần sofa, mở cửa sổ, mặc cho cơn gió bắc lạnh lẽo vù vù đập vào người, Chung Tấn nhắm mắt lại, cảm giác nóng rát xông thẳng lên.

Đêm như nước...

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 13: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (1)

Biên tập: Rosa

“Em... sao lại mặc như vậy mà đến chứ?” Hồ Vi Lam trừng to mắt, thật hy vọng trước mặt chỉ là một ảo ảnh.

Chung Tấn cúi đầu nhìn bộ đồng phục vừa chỉnh tề vừa sạch sẽ trên người mình, thản nhiên nói:

“Toạ đàm kết thúc muộn quá, em cũng muốn về nhà thay đồ nhưng để cho người ta chờ lâu thì không tốt lắm. Vội lại, đây là nghề nghiệp của em, không có gì phải giấu diếm.”

Hồ Vi Lam phát điên, cô kiểm sát trưởng này nhìn thì dịu dàng ít nói thế mà sao lại ngốc như vậy? Mặc thế này mà đến hẹn hò sao? Rõ ràng là đến phá án mới đúng, từ trong cửa hàng bánh có thể thấy được khuôn mặt căng thẳng của anh chàng đứng mở cửa.

“Em vào đi, anh ta đã đến rồi.” Mọi chuyện đến nước này, chỉ có thể đối mặt với sự thật. Hồ Vi Lam cười khổ, trong lòng đã không còn ôm bất kỳ ý nghĩ gì nữa.

Giáo viên trong nhà trẻ, ai cũng biết hát biết nhảy, muốn diện mạo có diện mạo, muốn thân hình có thân hình, nhưng, trong một lần đến đây, anh ta lại không thèm liếc ai dù chỉ một cái. Khi cô ta tình cờ nhắc đến Chung Tấn, anh ta mới miễn cưỡng đáp lại một

chữ “ò”. Hồ Vi Lam không hiểu lắm nên đã thử hỏi xem anh ta có muốn gặp mặt không? Thì anh ta chỉ “ừ” một tiếng.

Đêm nay, anh ta đến rất đúng giờ khiến cô thấy bất ngờ.

“Chị... không vào với em sao?” Chung Tấn thầm nghĩ kiểu làm quen như thế này thật quá xui xẻo, cô cũng không phải thật sự muốn tới. Cứ nghĩ đến chuyện hai người xa lạ đờ mắt đối diện nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, muốn bao nhiêu ngu ngốc sẽ có bấy nhiêu.

Hồ Vi Lam cười: “Cậu ta không ăn thịt em đâu, đừng sợ. Cảm thấy tốt thì nói nhiều vài câu, nếu thấy không tốt thì khi ăn xong hãy tìm cớ mà chuồn. Cửa hàng bánh ngọt này nổi tiếng nhất Ninh thành đấy, bình thường người đến mua đều phải xếp hàng. Con gái còn chờ chị ở nhà, chị đi trước đây!”

Chung Tấn từng nghe Hoa Bội nói về cửa hàng bánh ngọt LISA, xây hơn hai năm mới khai trương. Nói là bánh ngọt nhưng thật ra là kinh doanh theo quán cà phê kiểu Anh, hai món bánh là tiramisu và mứt việt quất được bán rất chạy, số lượng cung cấp mỗi ngày đều phải tính toán thật kỹ. Đối với bánh ngọt, Chung Tấn không biết nhiều, cô chỉ thích những kiểu bánh của Trung Quốc như bánh bao, bánh sủi cảo... còn có bánh hải sản.

Ngực có chút buồn bực, cô hít sâu mấy hơi, đối mặt với anh chàng mở cửa đang nhìn cô một cách căng thẳng kia, Chung Tấn cũng chỉ mỉm cười rồi đi vào.

Bên trong trang trí rất xa xỉ, những chiếc màn in hoa treo trên cửa sổ Pháp được thiết kế theo phong cách Anh Quốc. Bàn ăn màu trắng được chạm trổ hoa văn cùng những chiếc ghế bành cao lớn.

Trên bàn ăn còn đặt một bó hoa hồng trắng đã nở rộ, phối với màu hồng cánh sen của tấm khăn trải bàn khiến không gian trông cực kỳ sang trọng và trang nhã.

Hẹn hò ở cửa hàng bánh ngọt, tuy khác người nhưng Chung Tấn thích. Ít nhất, nơi này có ánh đèn sáng rực và hương thơm ngọt ngào từ những chiếc bánh lan tỏa khắp căn phòng, trên gương mặt của những vị khách đều lộ ra sự vui vẻ. Khoảnh khắc khi Chung Tấn bước vào, nụ cười của mọi người không hẹn mà cùng cứng đờ.

Tiệm bánh có dạng hình tròn, bàn ăn vây quanh vách tường, ở giữa đặt một cây đàn dương cầm. Chung Tấn liếc nhìn một vòng, thu vào đáy mắt những người đang ở đây nhưng không phát hiện người kia đâu. Đa số khách hàng là ba mẹ mang theo con cái của mình, có hai cặp tình nhân, phía sau cây đàn là hai cái bàn trống.

Trong ánh mắt cảnh giác của mọi người, Chung Tấn giống như một con khỉ ở vườn bách thú, đi tới đi lui hai vòng.

Một anh quản đốc mặc bộ đồ Tây nhin không được mà chạy tới, hạ thấp giọng hỏi Chung Tấn cần giúp gì không?

“Tôi có thể ngồi bên kia không?” Chung Tấn chỉ vào một cái bàn ăn trống, bỏ đi ý định tìm người.

Sắc mặt người quản đốc lộ ra vẻ khó xử: “Hai bàn kia đều đã có khách đặt trước rồi ạ. Nếu không, chúng tôi mang thêm bàn cho cô nhé?”

“Không cần.”

Chẳng biết từ đâu chui ra một người đàn ông thay cô trả lời anh quản đốc. Anh ta cao hơn người quản đốc một cái đầu, chắc là trên

1m8, mày rậm mắt to, chiếc áo len cổ cao màu đen kết hợp với chiếc quần jean xanh đậm khiến anh ta trông rất đẹp trai.

Khi anh ta nhìn bạn một cách chăm chú, đôi mắt ấy không ngừng lóe ra những ánh sáng lấp lánh, còn khi cười lên, đường cong nơi khóe miệng sẽ làm cho người ta cảm thấy người đàn ông này tác phong không đứng đắn, cũng có thể gọi là “sexy”.

Chung Tẫn không nhìn được mà “Ồ” một tiếng.

Cô đã gặp anh ta ở Bích Thủy ngư trang, là người đàn ông đứng hút thuốc đối diện căn phòng mà Chung Thư Giai và người phụ nữ tên A Viện ăn cơm với nhau, mặc kệ chiếc điện thoại không ngừng vang lên trong tay mà nhìn cô cười tà mị.

Những chuyện xảy ra đêm đó khiến Chung Tẫn rất ngạc nhiên, mỗi một chi tiết, cô đều muốn quên đi nhưng lại không làm được.

“Chúng tôi đi cùng nhau.” Anh ta nói với người quản đốc, ánh mắt khóa chặt Chung Tẫn.

Người quản đốc cười: “Như vậy sao, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Không biết là đang nói cho bọn họ nghe hay là đang tự an ủi mình.

Chung Tẫn nhìn thật kỹ khuôn mặt của người đàn ông, cô cảm thấy anh ta đã nhận sai người. Mặc dù, cô không giống với Hoa Bội từng gặp vô số đàn ông, nhưng Chung Tẫn vẫn hiểu, người đàn ông như vậy không nên trở thành đối tượng hẹn hò.

“Có thể tôi sẽ nhận sai người, nhưng sẽ không nhận sai bộ đồng phục trên người em.” Giống như là có tuệ nhãn, anh ta chỉ nhìn lướt qua mà đã nhìn thấu được suy nghĩ của Chung Tẫn.

“Mau ngồi xuống đi, em không thấy mình đang ảnh hưởng đến khẩu vị của người khác sao?”

Có lẽ, luôn luôn có một vài bất ngờ xảy đến.

Người đàn ông giúp Chung Tẫn kéo ghế ra rồi ngồi xuống phía đối diện: “Tôi đã gọi sẵn tiramisu, bánh mứt việt quất còn có trà sữa Hoàng gia [1], em có muốn gọi thêm gì nữa không?”

[1] là một loại trà sữa được làm trực tiếp từ sữa và được pha với trà đen.

“Cho tôi một ly nước chanh ấm.” Chung Tẫn nói.

Lông mày của người đàn ông nhướng lên, ánh mắt híp lại: “Có phải thú vui của kiểm sát trưởng là đả kích người khác không?”

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật.” Chung Tẫn suy nghĩ theo hướng nhân vật phản diện mà cho rằng, vừa nãy, anh ta không bỏ đi mà đứng ở góc khuất nào đó lặng lẽ quan sát cô. Nếu cô không giống như những gì anh ta nghĩ, nói không chừng anh ta sẽ không xuất hiện. Nghĩ vậy, cả người Chung Tẫn như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than.

“Tôi cho rằng mấy cô gái đều thích ăn đồ ngọt, xem ra kiểm sát trưởng không giống những cô gái bình thường.”

Án đường Chung Tẫn xoắn lại: “Gọi tôi Chung Tẫn là được.”

“À, tôi tên Thần Phi. Tôi cũng ăn ngay nói thật, thật ra hôm nay tôi không muốn đến đây.”

Chung Tấn nửa ngày không nói gì, một hồi lâu mới hỏi: “Là ai ép anh đến?”

“Tôi ấy à, không thích công tố viên. Không phải nói em mà là cái nghề này. Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, “mỗi người đều cất giấu một cái “nhỏ” bên dưới da bào của mình” [2], có ai chưa từng làm qua một hai chuyện xấu chứ! Nếu như một ngày ở cạnh kiểm sát trưởng, trong lúc ngủ mơ không cẩn thận nói gì đó để em nghe được, không phải tôi sẽ chết chắc ư?”

[2] trích truyện ngắn “Một vấn đề nhỏ” của Lỗ Tấn.

“Anh đâu có “nhỏ”, rõ ràng là “lớn” mà.”

Thần Phi cười to, lộ ra một hàm răng chính tề và trắng tinh khiến Chung Tấn có chút hâm mộ.

“Gần như thế. Nhưng mà tôi vẫn đến đây, định sửa lại thái độ của mình dù biết không có kết quả.”

Chung Tấn không khỏi xấu hổ vì những suy đoán lung tung vừa rồi, vẻ mặt ôn hòa đi rất nhiều.

“Nếu đám bạn kia của tôi biết được tôi có bạn gái làm công tố viên, không chừng bọn họ sẽ cắt đứt quan hệ với tôi mất. Để tôi nói cho em một bí mật, phía dưới da bào của bọn họ không phải “lớn” mà là “rất lớn”.”

Không biết vì sao nghe những lời này Chung Tấn lại cảm thấy quái gở, nhưng không nói được nó quái gở ở đâu, chỉ đành cười trừ, chuyển tầm mắt đánh giá những món đồ trang trí được sắp xếp trong phòng, định ở lại thêm vài phút nữa rồi về.

“Không phải lúc nào nói thật cũng tốt, chẳng hạn như bây giờ em không hề để ý đến tôi.” Thần Phi bi thương mà nhướn mày.

Chung Tẫn vội vàng quay đầu lại: “Không có, thật ra tôi cũng không muốn đến, chỉ là...”

“Thịnh tình không thể chối từ?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, thì ra số phận của chúng ta rất giống nhau! Chúng ta có thể làm bạn không? Không phải người yêu mà là bạn bè hữu nghị. Có một người bạn làm ở viện kiểm sát, tôi cũng nở mày nở mặt.”

Chung Tẫn cảm thấy cách Thần Phi nói chuyện rất thuận thực, một khi anh ta đã nói vậy, cô chỉ có thể cười rồi thuận miệng nói “ừ”.

Thần Phi hy vọng có thể trao đổi số điện thoại với cô, Chung Tẫn đọc một dãy số, Thần Phi cũng đưa cô số điện thoại cố định, email, MSN của mình.

Bánh ngọt và trà sữa được mang lên, Thần Phi khích lệ cô nếm thử nhưng Chung Tẫn khéo léo từ chối. Vậy là anh ta bảo nhân viên phục vụ gói hết số bánh này lại, ngoài ra còn mua thêm mấy món bánh khác nữa để cô mang về nhà.

“Đừng nói không, cô để cho một người đàn ông ăn đồ ngọt chẳng khác nào đang sỉ nhục anh ta, tiền cũng đã trả rồi chẳng lẽ cô muốn lãng phí sao?”

Bộ dáng nghiêm túc này của Thần Phi thật là một loại mỉa mai hoặc trí mạng với người đối diện, khiến người ta vô lực phản bác.

Anh ta cũng gọi một ly trà chanh để cùng cô đối ẩm [4].

[3] đối ẩm: Ngồi trước mặt nhau, hướng vào nhau mà uống trà, uống rượu. (Từ điển Nguyễn Quốc Hùng)

“Cửa hàng bánh ngọt LISA này chắc đã ghi chúng ta vào sổ đen rồi.” Thần Phi nghiêng đầu, thấy cảnh người quản đốc đang lái nhái với nhân viên phục vụ thì quay sang nói nhỏ với Chung Tấn.

“Đến đây không ăn bánh ngọt mà chỉ uống trà, đây là lần đầu tiên của tôi đấy. Em là con một trong nhà à?”

Chung Tấn hơi do dự một chút nhưng cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

“Em có từng muốn có một anh trai hay chị gái không?”

Chung Tấn đề phòng nhìn anh ta, không trả lời.

“Tôi rất muốn... muốn có một đứa em gái nhưng mẹ tôi đã qua đời khi tôi mới năm tuổi.” Lúc này, đôi mắt quyến rũ của anh ta chợt hiện lên một tầng sương mù.

“Là... bệnh nan y sao?”

“Chỉ là bị cảm nhẹ, tối hôm đó, vì sốt cao nên dẫn đến điếc, phải ở lại bệnh viện quan sát. Nửa đêm, bệnh viện cháy, tất cả mọi người đều chạy ra ngoài nhưng vì bà không nghe thấy nên mới bỏ lỡ cơ hội sống sót.”

Giọng Thần Phi càng ngày càng thấp, có chút nghẹn ngào, khuôn mặt lộ vẻ đau đớn.

Chung Tẫn mím môi, muốn an ủi Thần Phi vài câu nhưng không biết nên nói gì. Cô vỗ nhẹ bàn tay đang để trên bàn của Thần Phi: “Anh ổn chứ?”

Hai vai anh ta càng run mạnh hơn.

“Đừng buồn, mọi thứ đều đã qua.” Tay chân cô luống cuống.

“Ha ha!” Thần Phi nhin không được mà cười ra tiếng: “Em tin à?”

Chung Tẫn ngồi ở kia, giống như bị ai đó đột nhiên đẩy mạnh một cái, vì bất ngờ không kịp đề phòng nên rơi từ trên cao xuống. Cô nhanh chóng cầm lấy túi công văn rồi đứng lên, đi ra ngoài.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sai rồi.” Thần Phi đuổi theo. Trong lúc rối ren, anh ta không quên cầm lấy hộp bánh.

Ở ngoài cửa, Thần Phi kéo Chung Tẫn lại: “Tha thứ cho tôi đi, nếu biết em sẽ căng thẳng như vậy tôi đã không làm rồi, tôi chỉ muốn thay đổi không khí một chút mà thôi.”

“Sao anh có thể tùy tiện nói đùa mấy chuyện như vậy? Bà ấy là mẹ anh, anh không sợ...”, “thành sự thật” ba chữ này Chung Tẫn chỉ đành nuốt vào bụng.

“Không có gì đáng sợ, bà ấy ở thế giới kia rất tốt.”

Bị bóng tối che khuất, Chung Tẫn không thể nhìn thấy vẻ mặt của Thang Thần Phi, nhưng cô cảm nhận được, hình như lần này không phải là một trò đùa nữa.

“Cám ơn đã mời tôi uống trà, tạm biệt!”

“Tôi đưa em về.” Thần Phi ấn chìa khóa xe, đèn của một chiếc Land Rover màu đen lóe sáng đáp lại, không đợi Chung Tấn nói gì, anh ta đã cướp lời trước: “Không phải muốn dò la địa chỉ nhà em đâu, chỉ muốn xác định rằng em về nhà an toàn thôi, tôi cũng dễ ăn nói với cô giáo Hồ hơn.”

Chung Tấn chần chừ hai giây rồi xoay người ngồi lên chiếc Land Rover, cô nói một địa chỉ cho anh. Thần Phi nhìn Chung Tấn, cười bí hiểm.

“Sau này tôi muốn mời em ra ngoài chơi, em sẽ không từ chối chứ?”

Chung Tấn cho rằng Thần Phi hỏi vậy chẳng qua là xuất phát từ sự lễ phép mà thôi, anh ta và cô vốn là người của hai thế giới, vì vậy bọn họ tuyệt đối không thể.

Thần Phi cho xe dừng lại trước cổng của tiểu khu, Chung Tấn bảo anh ta không cần đi vào, cô muốn xuống ở đây.

Anh ta đưa mắt nhìn làn xe trong tiểu khu rồi nói: “Vị trí không tồi, giá thuê phòng có phải rất đắt không?”

“Có một chút.” Chung Tấn không yên lòng mà trả lời, hy vọng Hoa Bội đêm nay có ở nhà, nếu không chuyến này coi như công cốc.

Thần Phi cũng xuống xe, đưa hộp bánh cho Chung Tấn. Chung Tấn định đưa tay nhận lấy nhưng anh ta lại nắm chặt không buông.

“Chung Tấn, tôi phát hiện em rất đặc biệt.” Đôi môi mỏng hiện ra một nụ cười nhẹ.

“Cám ơn!” Chung Tấn giật lấy hộp bánh nhưng vẫn không nhúc nhích tí nào.

“Làm sao đây? Tôi có linh cảm rằng, tôi có thể sẽ vì em mà bỏ đi một số nguyên tắc của mình.” Đôi mắt yêu nghiệt bỗng cong lại một nửa, giống như hai hồ nước trong vắt khẽ xao động, dịu dàng không chút nào che giấu.

“Ngủ ngon!” Cuối cùng cũng lấy được hộp bánh về tay. Chung Tấn nghĩ rằng, bọn họ tuyệt đối không có khả năng. Thần Phi nâng cằm nhìn theo bóng cô, vẻ mặt u ám.

Thật may, đèn trong phòng Hoa Bội còn sáng.

Cửa vừa mở ra, Chung Tấn đã giơ hộp bánh lên: “Bội, nhìn xem tôi mang gì đến cho cậu này?”

Hoa Bội nhào qua: “Kiểm sát trưởng Chung Tấn, tôi thật sự rất yêu rất yêu cậu.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 14: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (2)

Biên tập: Rosa

Khóe miệng Hoa Bội đều là bờ, bánh trong miệng còn chưa nuốt xuống bụng, tay lại duỗi tới hộp khác, miệng không ngừng lầm bầm: “Sao cuộc sống có thể tốt đẹp như vậy chứ!”

Chung Tấn buồn cười.

Việc cô làm bạn với Hoa Bội khiến rất nhiều bạn học cảm thấy kỳ lạ. Trong mắt họ, vẻ ngoài của Hoa Bội làm cho nhiều người ghen tị, mà trí tuệ và ngoại hình của cô lại tỉ lệ thuận với nhau, điều này có chút không thể tha thứ.

Với Hoa Bội, của nặng hơn người, chỉ cần là mấy hoạt động hay tụ họp gì liên quan đến chuyện tiền bạc thì cô chưa từng tham gia. Ngoại trừ mấy nam sinh đến bắt chuyện thì đa số những người còn lại đều đối xử với cô như một chiếc bàn học bình thường trong lớp.

Còn Chung Tấn lại có tiếng là học sinh ngoan ngoãn, rất dễ sống chung.

Chung Tấn rất hâm mộ Hoa Bội, hâm mộ cô ấy có thể đường hoàng là chính mình, hâm mộ sự tinh táo, sự độc lập và cả sự hiểu biết của cô ấy nữa.

Hoa Bội biết làm thế nào để mua được đồ ăn vừa ngon vừa rẻ, biết ở đâu có cuốn sách bán chạy nhất có thể đến đọc miễn phí, biết nên rẽ vào con hẻm nào vào thành phố nhanh hơn để xem bộ phim bom tấn mới nhất, biết phải nói những gì khi lần đầu tiên hẹn họ với bạn trai, cô còn biết pha cà phê, đan khăn quàng cổ...

Hoa Bội giống như một quyển bách khoa toàn thư xuất sắc mở ra trước mắt Chung Tấn. Làm bạn với Hoa Bội là lần đầu tiên Chung Tấn làm trái lời của Phương Nghi.

“Cậu thật sự không ăn một chút nào sao?” Khi hộp bánh to đã nhanh thấy đáy, Hoa Bội mới áy náy hỏi Chung Tấn.

Chung Tấn trêu ghẹo: “Ăn ngon đến vậy hả?”

Hoa Bội tròn mắt: “Đương nhiên, tôi đã từng đi ăn với Thang thiếu một lần, một lần cũng khiến người ta nghiện. Có mấy lần, định cắn răng chạy đi mua, ôi, cảnh tượng người đứng xếp hàng kia làm tôi sợ.”

“Bây giờ hai người tốt không?” Chung Tấn nhớ lại chuyện Hoa Bội bị vị Thang thiếu kia cho leo cây hôm đó.

Hoa Bội liếm đầu ngón tay dính bơ, miệng méo xệch: “Không tệ lắm, hôm qua bọn tôi đã ăn tối với nhau, sau đó đi xe dọc bờ sông, bọn tôi còn nói chuyện về cậu nữa đó.”

“Gì chứ? Nói về tôi?”

“Là anh ấy chủ động hỏi, lần trước không phải không gặp được sao, tôi đã nói, cậu vừa chơi được đàn hạc vừa là một kiểm sát trưởng, người lại xinh đẹp. Nói thật, trong mấy người bạn cũng chỉ có cậu mới có thể làm tôi nở mày nở mặt mà thôi.”

“Biển!” Chung Tấn cười, đá Hoa Bội một cước, Hoa Bội cười ha ha rồi nhào qua lại, muốn trét bơ lên mặt Chung Tấn, Chung Tấn ra sức la hét: “Quý bản, phấn ngay, nhanh đi rửa tay.”

Hoa Bội làm mặt quỷ, vặn vòng eo như bánh quai chèo rồi vào phòng tắm.

“Bội, tôi cũng muốn có một căn hộ nhỏ như cậu.” Nghe tiếng nước xả ào ào bên trong, Chung Tấn đột nhiên nói một câu.

“Đúng là kẻ có tiền thích thờ ngấn than dài vì mấy chuyện không đâu. Chuyện này thì có gì tốt chứ, mỗi ngày làm việc bận rộn như một con chó rồi trở về, chờ đón tôi là một căn phòng quạnh quẽ. Bụng đói đến dán vào lưng cũng chỉ có thể ăn mì gói. Còn cậu, có ba đầu mẹ yêu, có công nhân theo giờ giặt quần áo, muốn ăn cái gì chỉ cần mở miệng. Cậu chính là điển hình của kẻ có phúc mà không biết hưởng.”

Hoa Bội hừ hai tiếng, nghe bên ngoài không có ai đáp lại, cô vội vàng im miệng, lúc chạy ra thì thấy Chung Tấn đang đổi giày.

“Phải đi về sao?”

“Ừ, hôm nay ba tôi đi công tác, tôi phải về nhà với mẹ.”

Hoa Bội nhíu mày: “Ít khoe khoang mình hiểu thuận trước mặt cô gái ác độc này đi, đi đi!”

Hoa Bội sau khi tốt nghiệp thì rất ít khi về nhà, ba Hoa mẹ Hoa giúp cô tìm đối tượng nhưng cô không đồng ý, từ sau chuyện đó, quan hệ của Hoa Bội và người nhà rơi vào bế tắc.

Chung Tấn cười, có chút cô đơn đóng cửa lại.

Bầu trời đen như mực, không một ngôi sao. Dưới ánh đèn vàng nhạt, chiếc bóng của Chung Tấn bị kéo dài từ cây này sang cây kia, một trận gió lạnh thấu xương thổi qua. Chung Tấn rụt cổ và đi rất chậm. Trong lòng có rất nhiều chuyện đè nén, cô muốn tiêu hóa từng thứ một trước khi về đến nhà.

Vừa rồi, Chung Tấn rất muốn nói chuyện mình gặp lại Lăng Hãn với Hoa Bội, nhưng cô biết, hoặc là Hoa Bội đồng tình an ủi hoặc là nghiêng răng nghiêng lợi mắng Lăng Hãn là đồ cặn bã, những lời đó cũng không phải điều mà Chung Tấn muốn nghe.

Dựa vào đặc thù công việc của Viện kiểm sát và Tòa án nên buổi tọa đàm hôm nay, Lăng Hãn đặc biệt nói đến những ví dụ tiêu biểu hơn thường lệ. Đó là một vụ án xảy ra ở Mỹ, thủ phạm là một lưu học sinh người Hàn Quốc đã bắn chết thầy giáo và bạn học của mình.

Còn có một vụ án xảy ra ở quận Đại Hưng của Bắc Kinh, kẻ sát nhân tên Lý Lỗi đã giết tổng cộng năm mạng người trong một gia đình từ vợ con, cha mẹ đến em gái của hắn.

Lăng Hãn nói: phạm tội phân thành hai loại, loại thứ nhất là do nhân cách và loại còn lại là do khúc mắc. Cả hai vụ án trên đều thuộc loại khúc mắc. Người phạm tội cảm thấy không ai yêu thương hắn, bị xã hội vứt bỏ, vì thế, hắn đầy oán hận với toàn bộ thế giới, một khi hận thù bị khuếch đại sẽ bắt đầu trả thù. Nếu phát hiện sớm những bóng ma trong lòng họ, giúp họ thoát khỏi nó, thì họ mới có được một cuộc sống tươi sáng. Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục [1].

[1] Trích từ câu nói trong Phật giáo:

Nhất niệm thượng thiên đường

Nhất niệm nhập địa ngục

Địa ngục thiên đường tiên phân vinh nhục

Tự lập niệm đầu yếu chân

Bất khả tùy nhân lục lục.

Có nghĩa là: Một niệm nghĩ sinh lên thiên đường, một niệm nghĩ sa xuống địa ngục, địa ngục thiên đường liền phân vinh nhục. Do tự niệm nghĩ ban đầu, cần phải chân thực, chớ đua theo người niệm nghĩ lung tung.

Chung Tẫn ngồi ở chính giữa, cô toàn cúi đầu nghe toạ đàm.

Khi còn ở Giang Châu, mỗi lần Lăng Hãn thực hiện một nhiệm vụ nào đó, Chung Tẫn đều sẽ nghe được rất nhiều lời khen ngợi về anh. Cô cười toe toét, trong lòng mừng rỡ như đóa hoa. Chồng được vinh quang vợ cũng thơm lây, Chung Tẫn nghĩ loại cảm giác đó rất đúng với mình.

Hơn hai tiếng toạ đàm, từng trận vỗ tay vang lên.

Dù có thay đổi nghề nghiệp thì anh vẫn rất ưu tú, chỉ là đã không còn quan hệ gì với cô nữa.

Toạ đàm chấm dứt, rất nhiều người rời khỏi chỗ ngồi để đến gần bục giảng, hy vọng được giao lưu thân thiết với Lăng Hãn, hy vọng có thể nhận được chữ ký của anh.

Chung Tẫn tránh khỏi đám đông, vừa định đi ra ngoài từ cửa phụ thì bị Mục Đào gọi lại, anh đưa cho cô một quyển sách rồi nói Hồ Vi

Lam gọi đến nhắc cô đừng quên cuộc hẹn tối nay.

Cô nhận lấy quyển sách rồi bước đi.

Đêm nay, thật khát khao có được một không gian mà không có bất kỳ ai quấy rầy, tắt đèn đi rồi mặc cho nước mắt điên cuồng chảy xuống.

Phương Nghi ngồi ở trên sofa xem tivi, bên cạnh đặt một chiếc túi giấy đựng bộ nội y định hình đường cong cơ thể mới mua. Dù thân thể của bà được giữ gìn rất khá nhưng cũng không ngăn được sự tàn phá của thời gian, da thịt đã bắt đầu lão hóa.

“Mẹ không đi khiêu vũ nữa, vừa phải dậy sớm, vừa phải chịu đựng đám đàn ông già nhằn lại gần mình, người nào cũng hôi hét.” Phương Nghi oán giận: “Nghe nói bộ nội y này có thể khổng chế mỡ bụng không bị thông xuống.”

Chung Tấn siết chặt bộ nội y chặt ních trong lòng bàn tay, lo lắng việc Phương Nghi mặc vào sẽ không thể thở được. “Mẹ, mẹ không mập, đừng làm khổ mình như vậy.”

“Bộ dáng của phụ nữ có liên quan đến hạnh phúc của họ, bất kỳ lúc nào cũng không thể lơ là. Con cũng nên mua một bộ sản phẩm chăm sóc da đi, xem sắc mặt kìa, con thật khó coi.”

Chung Tấn sờ sờ mặt, hình như gần đây cằm đã nhọn hơn.

“Ba con có gọi điện thoại cho con không?” Phương Nghi hỏi.

“Hôm nay vừa đi, vừa phải báo cáo trình diện, vừa phải tìm khách sạn, ba nào có thời gian gọi điện thoại!”

Phương Nghi xoay mặt qua, nhìn Chung Tấn với ánh mắt rất kỳ lạ, rất lâu sau mới nói: “Hôm nay mẹ đã gọi tới văn phòng của ông ấy, người ta nói ông ấy xin nghỉ phép 4 ngày.”

Da đầu Chung Tấn ngay lập tức tê dại: “Người đó... có khi nào nhầm không?”

“Dù muốn hay không, ông ấy cũng phải trở về căn nhà này.” Phương Nghi đoan trang đi vào phòng ngủ, Chung Tấn cũng theo vào. Cô giúp bà trải giường, chỉ để lại một chiếc đèn tường nhỏ.

“Con ngồi xuống, chờ mẹ ngủ rồi hẵng đi.” Phương Nghi nắm chặt tay Chung Tấn. Những ngón tay lạnh buốt của bà khiến Chung Tấn ngạc nhiên: “Mẹ...”

Phương Nghi rất sợ hãi, không giống như bề ngoài thờ ơ của bà.

“Nếu muốn che giấu cho ba con thì đừng chọc thủng lời nói dối của ông ấy như vậy, làm thế chỉ khiến con ám ức thêm thôi. Nếu lúc 30 tuổi, ông ta có gan làm việc này, mẹ nhất định sẽ bỏ cuộc. Nhưng năm nay mẹ đã 54, rất nhanh sẽ về hưu, con nói xem mẹ phải làm gì đây?”

“Mẹ...” Chung Tấn khom người xuống ôm lấy bà.

“May mà còn có con... Chung Tấn, ngàn vạn lần đừng làm mẹ đau lòng!” Phương Nghi cố gắng nuốt những giọt nước mắt xuống, nếu không sáng mai, mắt sẽ sưng lên.

Cuộc sống của mỗi người phụ nữ, đều từ những viên ngọc trai trở thành mắt cá.

Chung Tấn ngồi yên không động đậy, mặc cho Phương Nghi nắm chặt tay mình. Thật lâu sau, khi nghe được tiếng ngáy nhẹ nhàng của bà, cô tắt đèn, nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài.

Chung Tấn kiểm tra tủ lạnh mới phát hiện đã hết cam. Cô mặc thêm áo khoác, đi một chuyến đến siêu thị đối diện tiểu khu, Phương Nghi luôn uống nước cam vào mỗi buổi sáng.

Tốt nghiệp năm ấy, Viện kiểm sát tỉnh cũng tuyển dụng công chức, nhưng cô lại bỏ gần tìm xa chọn Viện kiểm sát Giang Châu. Chung Tấn nói với Phương Nghi rằng trong tỉnh nhiều người đến ghi danh, cạnh tranh quá lớn nên cô không nắm chắc, chỉ bằng khúc tuyến cứu quốc [2], cứ đi Giang Châu làm việc trước, rồi sau đó sẽ tìm cách chuyển về lại.

[2] thuật ngữ dùng trong chiến tranh chống Nhật chỉ phương thức gián tiếp để cứu đất nước.

Mặc dù nói như vậy nhưng ý tưởng thật sự trong lòng cô là được đến một nơi xa lạ, ở đó cô không phải Hà Tĩnh cũng không phải Chung Tấn, cô sẽ đường hoàng là chính mình.

Nhưng, cô đã quên rằng mình đã sớm không còn quyền lợi đó nữa.

Sáng mai, Chung Tấn định làm một bữa sáng kiểu phương Tây, trừu cà phê, sữa và bánh mì, cô sẽ làm thêm trứng ốp lết, xúc xích hầm và một đĩa salad tươi. Chung Tấn muốn nói cho Phương Nghi, xinh đẹp không quan trọng, sống khỏe mạnh mới là điều người mạnh mẽ nên làm.

Sau khi từ siêu thị trở về, Chung Tấn kiểm tra toàn bộ cửa sổ, sau đó đi vào phòng nhìn Phương Nghi một chút rồi mới rửa mặt và leo lên giường.

Chung Tấn đưa tay vào túi xách, định lấy di động ra đặt báo thức thì lại chạm phải một vật lạnh lẽo. Tay cô cứng ngắc, chỉ kéo cuốn sách ra mà cả người như bị trút hết sức lực.

< Tâm lý tội phạm và sự ngộ nhận tình cảm >, tác giả: Lăng Hãn.

Lăng Hãn, cái tên gồm năm chấm thủy [3], ba mươi nét bút, Chung Tấn đã từng cho rằng đây là cái tên hay nhất, hạnh phúc nhất trên thế giới này.

[3] Nét chấm thủy là một nét trong tiếng Trung, có hình giống như giọt nước.

 chấm

Bộ Bãng: có 2 nét trong khung xanh.

Bộ Thủy: có 3 nét

= Tổng là 5 nét.

*P/S: Cảm ơn bạn Đông Hyc của “Bạch Ngọc Sách” đã giúp mì ^^

Tay gập vào rồi duỗi ra, duỗi ra rồi gập vào... cuối cùng vẫn duỗi tay ra, vuốt nhẹ bề mặt cuốn sách, sau đó từ từ nâng nó lên, bình tĩnh nhìn cái tên kia.

Khẽ thờ dài.

Cô nhắm mắt, từ từ hạ môi xuống.

Cho dù năm tháng thay đổi thế nào, cho dù cảnh còn người mất, cô vẫn như xưa, vì anh y đai tiệm khoan, vì anh dung nhan tiều tụy [4].

[4] Y đai tiệm khoan, dung nhan tiều tụy: ý chỉ áo quần rộng dãn (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy mà hao gầy tiều tụy, trích trong “Điệp luyến hoa” của Liễu Vĩnh.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 15: Hạt Mưa Không Ngừng Rơi Trên Đỉnh Đầu (3)

Biên tập: Rosa

Thích Bác Viễn bị bệnh.

Mấy bức tường ở trại giam cao như vậy, lại có cả hàng rào lưới sắt thế mà cũng không thể ngăn chặn được bệnh cúm truyền vào. Chỉ trong một đêm, toàn bộ triệu chứng của cảm cúm như sốt cao, phát lạnh, ra mồ hôi trộm đều xuất hiện trên người ông ta.

Long Hoa thuộc loại trại giam điển hình, bảo vệ các phạm nhân rất tốt, chuyên dùng giấm trắng để khử trùng trong các phòng giam, còn mời cả bác sĩ đến khám và chữa bệnh. Nhưng, Thích Bác Viễn lại từ chối việc trị liệu. Mỗi lần bác sĩ đến phòng giam, ông ta sẽ la hét điên cuồng rồi cố gắng nhào tới cửa sắt. Tiếp đó, ông bắt đầu nhịn ăn nhịn uống.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Chung Tấn gặp được giám đốc trại giam, ông ấy khó chịu lắc đầu, hiện giờ, Thích Bác Viễn được cai ngục giám sát 24/24, ngàn vạn lần không để xảy ra chuyện gì trước ngày xét xử. Chung Tấn hỏi giám đốc đã thông báo cho người nhà Thích Bác Viễn chưa? Ông ấy nói rằng cô con gái vì bận bịu tang sự của mẹ nên không chăm sóc cho ông ta được.

Chung Tấn ngần ra rồi gọi điện thoại ngay cho Cảnh Thiên Nhất.

Cảnh Thiên Nhất đang phá một vụ án ở bên ngoài, hiện trường lộn xộn, đáp lời cô là những tiếng gào thét: “Đúng, thi thể đã được nhận về, hôm qua con gái Thích Bác Viễn đã đến đây làm thủ tục. Nói thật, lúc tiếp cô ta và người đi cùng tôi đã bị dọa cho nhảy dựng. Mẹ nó, quay đi quay lại, thế giới này đúng là không hề nhỏ tí nào. Không nói nữa, tôi đang bận.”

Chung Tẫn vốn định hỏi thăm chút tin tức của con gái Thích Bác Viễn, kết quả, cuộc gọi này gọi mà như không gọi. Cô thông báo cho giám đốc trại giam một tiếng rồi theo cai ngục đến phòng giam hỏi thăm sức khỏe Thích Bác Viễn.

Hiện tại, Thích Bác Viễn đã được chuyển qua phòng đơn. Phòng giam không có cửa sổ, bốn vách tường làm bằng xi măng màu xám đậm, trong góc chỉ đặt một chiếc giường đơn nhỏ. Thích Bác Viễn đang ngồi yên trên giường, phía trước để một cái bàn cũ, có mấy quyển sách và giấy bị vứt tán loạn ở trên. Thích Bác Viễn mặc quần áo tù nhân màu vàng, người gầy đi nhiều, hai gò má hõm sâu. Trừ ánh mắt còn chút thần thái thì cả người từ trên xuống dưới chẳng khác nào một ông già.

Trong lòng Chung Tẫn lặng lẽ căng thẳng, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt ông ở thành phố Hàng Châu, một người từng nho nhã, hào phóng, tự tin và hài hước so với hôm nay lại như hai người hoàn toàn khác nhau.

Cảnh ngục đem một chiếc ghế gỗ vào trong rồi đứng chờ ở bên ngoài, Chung Tẫn ngồi xuống trước mặt Thích Bác Viễn, rót một chén trà nóng và cầm viên thuốc đặt trước mặt ông.

“Thật xin lỗi, e rằng hôm nay tôi không thể nói chuyện phiếm với cô được.” Thích Bác Viễn liếm đôi môi nứt nẻ của mình, mỉm cười

hỏi lỗi.

“Vì sao từ chối trị liệu?” Chung Tấn không nghĩ ra nguyên do, nhìn Thích Bác Viễn cũng không giống người không có ý chí.

Thích Bác Viễn quay mặt nhìn ra bên ngoài và nói nhanh bốn chữ.

Chung Tấn ngây người, ông ta nói: tự bảo vệ mình.

“Cho dù không uống thuốc thì sau một tuần bệnh cúm cũng sẽ khỏi. Tại sao tôi phải để bản thân rơi vào tình trạng nguy hiểm như vậy?”

Chung Tấn cảm thấy đây là câu chuyện cười nhạt nhẽo nhất mà cô từng nghe, tuy rất muốn cười khích lệ nhưng cô không làm được.

“Tôi không tin bọn họ, ai biết được chuyện này có phải là một âm mưu hay không? Rất nhiều người chết vì bệnh cảm, tôi muốn sống, còn sống thì mới có thể vạch trần sự thật, chứng minh mình vô tội.”

Thích Bác Viễn không phải đang nói đùa mà vì sốt cao nên đầu óc bị hỏng.

“Nếu bọn họ muốn làm bất cứ điều gì xấu với ông thì đồ ăn cũng có thể làm vãn.” Cô thở dài.

“Đồ ăn rất dễ bị nghi ngờ, chỉ có thuốc mới có thể làm được mà không để lại dấu vết gì.”

Thật hết chỗ nói! Chung Tấn nhìn vào khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc của Thích Bác Viễn: “Vậy ông tin ai? Luật sư Thường? Hay người nhà?”

“Luật sư Thường lấy tiền để làm việc, anh ta cũng có đạo đức nghề nghiệp của mình, trong trường hợp này, tôi có thể hoàn toàn tin tưởng anh ta, nhưng nếu là chuyện khác thì rất khó nói. Người nhà hẳn là cũng có thể... tin tưởng vô điều kiện, nhưng...”

Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chung kiểm, tôi tin cô.”

Chung Tấn kinh hãi: “Tôi không phải người nhà của ông. Vả lại, tôi còn là công tố viên của vụ án này.”

Khóe miệng Thích Bác Viễn hiện lên một chút bí hiểm: “Tôi biết. Nhưng có một số việc, còn chưa đến lúc tiết lộ. Cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ nói cho cô nghe.”

Chung Tấn dờ khóc dờ cười đẩy viên thuốc và cốc nước trà tới trước mặt ông: “Những cái này là tôi mang đến, chắc chắn không có độc.”

Thích Bác Viễn nhìn cô một cách cảm kích rồi bỏ viên thuốc vào trong miệng, sau đó ngửa đầu uống sạch cốc nước.

Chung Tấn lại đến căn tin mua một bát cháo trắng, amidan của Thích Bác Viễn hơi sưng, lúc nuốt xuống, ông nhíu mày trông rất đau đớn nhưng không hề lãng phí mà vẫn ăn sạch bát cháo. Ăn xong, Thích Bác Viễn hơi thở dốc, cả người vã mồ hôi, ông ta nói muốn đi ngủ.

Thích Bác Viễn cũng không cởi quần áo ra ngay mà sau khi tiễn Chung Tấn đi khỏi mới cởi, sau đó thì leo lên giường nằm.

Trên hành lang, Chung Tấn đứng im suy nghĩ: Tất cả những biểu hiện của Thích Bác Viễn cũng không giống như bị sốt đến hồng não,

nhưng những câu nói lúc này... chẳng lẽ là bị Thường Hạo tẩy não sao?

Chung Tẫn có được số điện thoại di động của Thường Hạo từ Hoa Bội, không thể tưởng tượng được có một ngày, cô sẽ phải chủ động gọi cho anh ta. Đáng giận là, anh ta không nghe máy. Chung Tẫn buồn bã đến trạm xe buýt. Được nửa đường thì có một tin nhắn gửi đến, Thần Phi mời cô đến một buổi triển lãm ô tô.

Ai là Thần Phi? Chung Tẫn nhìn điện thoại, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ, là người Hồ Vi Lam giới thiệu. Chung Tẫn không nghĩ là sẽ liên lạc với anh ta, chuyện gặp mặt ngày đó chỉ đi cho có lệ, vì vậy đại não của cô đã tự động xóa đi người này.

[Tôi đang đi công tác bên ngoài, cảm ơn lời mời của anh]. Chung Tẫn nhìn tin nhắn hồi âm lễ phép của mình, ấn nút gửi.

Dường như Thần Phi đang đợi điện thoại của cô, chỉ một phút đã nhắn qua [Đi mấy ngày?]

Cô trả lời [ba ngày]

Thần Phi lại hỏi [Ngồi máy bay hay xe lửa? Mấy giờ em đến trạm?]

Chung Tẫn mếu máo, cô cúp máy, mặc kệ.

Trước khi lên lầu, Chung Tẫn có nhìn sang bảng thông báo gần lan can, buổi tọa đàm của Lăng Hãn đã sớm được thay bằng bảng hoạt động cho ngày quốc tế Phụ nữ 8-3. Chung Tẫn thu mắt về, nghe được tiếng cửa thang máy thì vội vàng chạy qua.

Vừa bước vào văn phòng, Chung Tẫn bất ngờ nhìn thấy Thần Phi đang ngồi sau bàn làm việc của mình, nhìn cô cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Chung Tẫn đứng đờ ngay tại chỗ, tạm thời không thể phát ra tiếng.

Thần Phi đến đây vốn là tìm Mục Đào nhưng lại trùng hợp gặp cô ở đây.

Có ma mới tin!

Giữa lúc xấu hổ, cuộc gọi của Thường Hạo đã giải cứu cho Chung Tẫn, chỉ bằng điều này thôi, Chung Tẫn đã cảm thấy cô cần phải nói chuyện lễ phép với anh một chút rồi.

Cô đặt túi công văn xuống bàn, tránh ra ban công nghe máy.

“Toà án thẩm vấn vừa mới kết thúc, cô gọi tôi có chuyện gì?” Thường Hạo hiếm khi giải thích vì sao anh ta lâu như vậy mà không bắt máy.

Chung Tẫn khẽ trả lời: “Không có gì, thật ra cũng không có chuyện gì lớn, tôi chỉ muốn nhờ anh chút chuyện của Thích Bác Viễn...”

Thường Hạo nhanh chóng ngắt lời Chung Tẫn: “Tôi không phải người ngồi uống trà tay cầm báo giống mấy người, cũng không phải nhân viên chính phủ được nhận lương mỗi tháng. Lát nữa tôi sẽ có một vụ, ngày mai cũng có một vụ. Trong từ điển của tôi không có từ “nhờ” này, nếu cô thật sự có chuyện gì muốn tư vấn thì tôi không ngại nói cho cô biết, giá thực tế của tôi đã được niêm yết. Tư vấn pháp luật 200 vạn một tiếng, cụ thể, án giết người 400 vạn một

tiếng. Nếu cô muốn, xin vui lòng hẹn trước với trợ lý của tôi, từ 9h sáng đến 5h chiều, hoan nghênh cô đến bất cứ lúc nào, cúp đây!”

Suýt nữa là Chung Tấn không thể thờ được, xem ra, có một số người thật sự không thể đối xử như đồng nghiệp được.

Trở lại văn phòng, Thang Thành Phi vẫn còn ngồi đó, ung dung nhìn cô. Tư thế kia, Chung Tấn biết không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Ngồi trên chiếc Land Rover, Chung Tấn nói với Thành Phi bằng một giọng cực kỳ nghiêm túc: “Anh đừng phí thời gian trên người tôi, cho dù là bạn bè bình thường hay bạn bè hữu nghị đi nữa thì chúng ta cũng không thích hợp.”

Thành Phi nhàn nhạt nói một câu: “Kiểm sát trưởng, em suy nghĩ nhiều quá, tôi chỉ tìm một người bạn để đi xem triển lãm ô tô thôi mà.”

“Tôi vừa mới đặt hàng một chiếc xe, không có hứng thú xem triển lãm ô tô.”

Thành Phi nhìn cô như người ngoài hành tinh: “Em cho rằng đến xem triển lãm là đi mua xe sao?”

“Dù sao tôi cũng không có hứng thú với máy móc gì đó.”

“Tôi biết, tôi sẽ từ từ bồi dưỡng em.” Thành Phi huýt sáo, giẫm chân ga khởi động xe, chiếc LandRover chạy vào đi khiến Chung Tấn nhào về trước, suýt nữa là đụng vào kính chắn gió.

Năm nay, triển lãm ô tô quốc tế ở Nam Kinh được chia ra rất nhiều gian hàng với quy mô lớn hơn mấy năm trước. Đủ mọi loại xe,

từ loại xe theo mô hình kinh tế mở rộng [1] đến những mẫu xe mới nhất khiến người ta ngạc nhiên, ngoài ra, những mẫu xe dành cho nữ cũng gây ra sự cạnh tranh lớn. Người đến xem ô tô giống như những con kiến băng qua đường trước khi trời mưa, Chung Tấn cũng là một con trong số đó.

[1] Mô hình kinh tế mở rộng: có nghĩa là tăng yếu tố sản xuất đầu vào, cụ thể là tăng cường đầu tư, mở rộng nhà máy, tăng đầu vào lao động, tăng sản lượng, phương thức tăng trưởng kinh tế này còn được gọi là chế độ tăng trưởng epitaxy. Tính năng cơ bản của nó là mở rộng quy mô sản xuất và tăng trưởng kinh tế bằng cách tăng đầu vào của các yếu tố sản xuất.

“Nhìn kia, người đàn ông kia hít mũi liên tục, hẳn đang dựa vào khứu giác để tìm kiếm chiếc xe mình thích, hy vọng không bỏ sót thứ gì.”

Vài lần, Thần Phi muốn dắt tay của Chung Tấn nhưng cô đều tránh được, anh ta cười trừ, cũng không để bụng.

“Em nhìn người kia đi, hai mắt trống rỗng mờ mịt, đây là điển hình của người không có tiền mua mà chỉ đến xem náo nhiệt. Hey, em thấy cô gái kia không, hai mắt cô ta đang phát sáng lên đấy, ha ha, người mù biết mỹ nhân, cô ta chỉ đến xem mấy mẫu xe cho nữ.”

“Còn anh? Anh là loại nào?” Chung Tấn phát hiện, bất luận là ở đại sảnh hay hành lang bên ngoài khu triển lãm thì người ngày một nhiều lên, chật chội đến mức không chịu nổi.

“Em... biết rõ còn hỏi.” Thần Phi bắt lấy cổ tay Chung Tấn một cách rất chính xác. Đây không phải là hành động cợt nhả gì cả, nếu anh ta không nắm lấy tay cô, cô sẽ bị đám người tách ra.

Máu toàn thân Chung Tấn đột nhiên đông lại. Lòng bàn tay Thần Phi rất ấm áp, sạch sẽ hoàn toàn khác với một bàn tay có những vết chai thật dày do cầm súng, bàn tay kia to lớn và khô ráo, có thể bao kín cả tay cô, mỗi khi cô vừa cười vừa ở bên trong gãi ngứa, anh vẫn có thể không biến sắc.

“Bỏ ra!” Chung Tấn khế quát, trong mắt một mảnh dày đặc.

“Phụ nữ quá nhạy cảm sẽ không ai thích đâu.” Thần Phi nhíu mày.

“Tôi nói bỏ ra.” Chung Tấn dùng sức rút tay về, còn đặc biệt chà xát ống tay áo.

Mặt Thần Phi đóng băng nhìn chằm chằm cái tay kia: “Chung Tấn, em đang sỉ nhục tôi đấy.”

Chung Tấn im lặng.

“Rõ ràng trong lòng em có người đàn ông khác nhưng lại đồng ý hẹn hò với tôi. Hẹn hò có thể có hai loại khả năng là rung động và không rung động. Tôi phải nói rằng em đã khiến tôi rung động. Tuy bây giờ còn chưa phải là yêu, nhưng em đã châm lên ngọn lửa hy vọng trong tôi rồi.”

“Quá khứ của anh là một tờ giấy trắng sao?” Tiếng ồn trong đại sảnh quá lớn, Chung Tấn không thể không tăng âm lượng.

“Không phải.”

“Điều này là công bằng.”

“Tôi sẽ dùng tẩy để xóa sạch hết, chỉ để lại một trang giấy trắng, còn em thì không, em vẫn đang viết đi viết lại từng nét, em vốn không muốn quên đi quá khứ, em vẫn đang chờ anh ta quay về.”

“Anh là chuyên gia tâm lý?” Sắc mặt Chung Tẫn ngày càng trắng bệch.

“Mấy nhà tâm lý học toàn là kẻ điên, tôi chỉ là người bình thường.” Thần Phi nhấn mạnh từng chữ một.

Chung Tẫn cứ thế mà trừng mắt với anh ta, Chung Tẫn có cảm giác nếu không phải cô điên thì là Thần Phi điên rồi, bọn họ thân thiết đến mức nào mà nói những chuyện này chứ?

“Đúng, đúng, anh nói rất chính xác, tôi xin lỗi.” Chung Tẫn còn muốn chạy lấy người.

“Tôi không cần lời xin lỗi của em, tôi muốn em hoàn toàn quên đi anh ta!” Thần Phi rất ngoan cố.

Chung Tẫn hất tóc: “Thần Phi, tôi nghe nói anh từng theo đuổi rất nhiều cô gái, có lẽ anh cho rằng ai cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Xin lỗi tôi không có thói quen như vậy, lần trước gặp anh là nể mặt cô giáo Hồ, còn lần này là nể mặt trưởng khoa Mục, không có lần sau đâu. Không khí ở đây quá nhàm chán, tôi đi trước đây.”

Ngất, sao giọng điệu này nghe giống Đâu to thế nhỉ? Không đợi Thần Phi đáp lại, Chung Tẫn đã nhanh chóng biến mất trong dòng người

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 16: Biến Hình (1)

Biên tập: Rosa

Phương Nghi không đi khiêu vũ mà đăng ký tham gia một lớp học Yoga.

Phòng tập Yoga được xây dưới cầu Lâm Giang, khi mở cửa sổ sẽ thấy nước sông cuộn cuộn không ngừng, như một chốn bồng lai tiên cảnh. Cô giáo dạy Yoga mặt mũi hiền lành được các học viên đánh giá là có vài phần tướng mạo của Quan Âm. Lúc Phương Nghi đi học, việc đầu tiên bà làm là đốt một cây Tạng hương [1] trên lư hương để trong không khí thoang thoang mùi hương như có như không. Âm nhạc không phải tiêu, mà là ổng sáo. Là loại âm thanh biến ảo khôn lường đến từ vùng núi, chỉ cần nghe một chút thì những hỗn loạn trong lòng sẽ như được thổi hết ra.

[1]Hương trầm dây Tây Tạng (một loại nhang dây sản xuất ở Tây Tạng, nguyên liệu chính là đàn hương, cỏ vân hương, cây ngải: có hai loại màu đen và vàng. Dân tộc Tạng dùng để cúng Phật)

Cô giáo không bao giờ lên tiếng xoi mói học trò, cả người cô như đang đắm chìm trong tiếng nhạc kia và muốn hóa thành một phần của thiên nhiên.

Phương Nghi chỉ đến một lần đã thích cô giáo này, bà lập tức làm thẻ VIP để chuẩn bị đến đây ít nhất hai lần. Điều khiến cho bà vui vẻ hơn là sau khi luyện xong bài tập Yoga, bà đã nhìn thấy sự ao ước

và hâm mộ của những người học viên khác trong lớp, điều đó khiến bà tìm được một chút tự tin và kinh hỉ.

Phương Nghi đứng ngắm mình trong gương và nghĩ: mình còn chưa già mà, đúng không?

Có một học viên từng hỏi bà có phải 40 tuổi hay không, Phương Nghi chỉ đáp lại bằng một nụ cười, tuổi tác của phụ nữ phải dùng tính mạng để giữ bí mật.

Hôm nay Chung Thu Giai về Ninh thành, lúc ở trên máy bay đã gọi điện hỏi bà có rảnh đến sân bay đón ông không? Cái giọng điệu cẩn thận và nịnh hót này khiến Phương Nghi cảm thấy ghê tởm, bà biết ông ta cố ý quang minh chính đại nên bà cười và nói được.

Đột nhiên, Chung Thu Giai im bật, dường như Phương Nghi đã bị ai đánh tráo. Hơn 30 năm kết hôn, bà chưa bao giờ vì ông làm mấy chuyện vụn vặt như ra sân bay đón cả. Chung Thu Giai nhìn bộ trang phục vừa lỏng lẻo vừa nóng bỏng của A Viện ở phía sau thì càng thêm luống cuống tay chân.

Chung Thu Giai ôm một tia hy vọng hỏi: “Bà đến sân bay thế nào?”

Phương Nghi sẽ không lái xe, cũng tuyệt đối không chen chúc trên các phương tiện giao thông công cộng.

“Tìm một chiếc xe không phải chuyện gì khó.” Phương Nghi thoải mái trả lời.

Bây giờ, Chung Thu Giai ngay cả thở cũng không có.

Lúc này Phương Nghi đang ngồi ở văn phòng công ty bất động sản Phi Hồng, trước khi nhận điện thoại của Chung Thư Giai, bà vừa ký xong bản hợp đồng mua một căn hộ.

Công việc của Phương Nghi rất thuận lợi vì bà có mối quan hệ rất tốt với các công ty bất động sản. Phi Hồng đã bán cho bà một tòa nhà kếp ở khu Lâm Giang Uyển với mức giá rất ưu đãi.

Người quản lý bán nhà đã tự mình tiếp Phương Nghi, tòa nhà có 26 tầng, bây giờ đã được hoàn thiện đến tầng 18, đợi qua một năm nữa là có thể bàn giao. Người quản lý giới thiệu trên lầu có ba phòng ngủ lớn, một phòng làm việc, dưới lầu là phòng khách, nhà ăn, phòng bếp còn có phòng sinh hoạt, không gian rất rộng rãi.

Phương Nghi rất vừa lòng với căn hộ này, bà định sửa phòng sinh hoạt thành phòng tập Yoga. Lúc người quản lý hỏi bà tên chủ hộ là ai, bà đã suy nghĩ một lát rồi nói: Viết tên Chung Tấn đi.

Điều này thật buồn, người chồng hơn 30 năm tương nhu dĩ mã [2] của bà đã không còn mang lại cho bà cảm giác an toàn nữa, bà không thể không bố trí phòng vệ khắp nơi. 2/3 tài sản đã được thế chấp bằng căn hộ này, Phương Nghi đang làm mọi chuyện để chuẩn bị phản bội lại Chung Thư Giai.

[2] Nghĩa đen của thành ngữ miêu tả tình cảnh của hai chú cá sống trong một suối cạn nước, đã cùng phun nước bọt để làm ướt cho nhau. Nghĩa bóng của thành ngữ là lúc hoạn nạn thì hãy giúp đỡ lẫn nhau.

Ý nghĩa và tầm quan trọng của hôn nhân khiến mọi người nghĩ rằng hôn nhân là một loại trói buộc nhưng lại không để ý đến một thực tế rằng, nó cũng là một loại bảo vệ.

Đúng giờ, Phương Nghi không già mồm nữa, trực tiếp mở miệng mượn xe của người quản lý rồi lái đến sân bay.

Bà xuống xe, vừa mới vào đại sảnh thì Chung Thu Giai cũng từ bên trong đi ra.

Phương Nghi trốn ở phía sau một cây cột nhìn Chung Thu Giai đang kéo hành lý, đi được mấy bước thì quay đầu lại, lúc đi thang cuốn cũng đứng không vững, nếu không có người phía trước đỡ thì suýt nữa là ngã sấp. Hành động như vậy chứng minh ông ta vừa không yên lòng vừa nôn nóng bất an.

Phương Nghi thấy ông ta thật đáng thương, yêu đương vụng trộm rất kích thích nhưng cũng phải trả cái giá rất đắt.

“Ông xã!” Phương Nghi cười tươi như hoa tiến lên đón, còn ôm ông một cái.

Chung Thu Giai cười như muốn khóc, da mặt co giật: “Mình... tới rồi à, trên đường đi có mệt không?” Ông len lén lau mồ hôi.

“Có mệt cũng đâu vất vả bằng ông! Đã mua quà cho tôi và Chung Tấn chưa?” Phương Nghi nhìn “người đồng hành” của Chung Thu Giai, trông giống một người phụ nữ giàu có nhưng tâm trạng có vẻ không tốt lắm, cả khuôn mặt tái mét.

“Có bột dứa, kẹo dứa... còn có...” Chung Thu Giai không dám nhìn loạn, không chỉ tay run mà ngay cả chân cũng như đang nhũn ra: “Chúng ta...lên xe rồi xem.”

Nhưng Phương Nghi lại không vội: “Còn gì nữa không, lấy ra cho tôi xem.”

Mồ hôi thấm ướt thái dương của Chung Thu Giai, ông có thể cảm giác được sự oán hận của A Viện đang gào thét nhưng lại không biết làm thế nào.

“Cô, chú, hai người đi du lịch ạ?” Chợt, một giọng nói vang lên, hai người không hẹn mà cùng quay đầu qua.

Người nói chuyện là Hoa Bội, Phương Nghi “ừ” một tiếng, nhàn nhạt gật đầu một cái.

Chung Thu Giai nhìn A Viện đi ngang qua người, lúc hai vai kề sát, cô đã vút cho ông một cái nhìn hung dữ, dường như đang cười nhạo ông là người đàn ông không có tiền đồ, dám làm không dám nhận.

“Cháu làm gì ở đây?” Chung Thu Giai uể oải chào hỏi Hoa Bội.

“Cháu đến đón người. Ôi, anh ấy đến rồi, nói chuyện với cô chú sau ạ!” Hoa Bội vẫy tay rồi bỏ đi.

A Viện đã không còn, Phương Nghi không cần phải diễn trò, cũng không thèm nhìn Chung Thu Giai nữa, bà lấy một chiếc khăn lụa từ trong vali ra, thẳng lưng, mày đẹp nhắc lên: “Xe đang đợi, đi thôi.”

Chung Thu Giai kéo khóa vali lại rồi vui vẻ đuổi theo sau.

Phương Nghi chê ông chậm chạp, đi đến gần cửa thì quay đầu giục: “Thật lè mè, ông không thể nhanh lên chút sao?”

Ồ, tiểu yêu nữ kia đang đón một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh. Phương Nghi khinh thường nhìn Hoa Bội đang vẫy tay, xoay người sang chỗ khác.

“Đó là ba mẹ Chung Tấn. Chung Tấn, anh còn nhớ chứ? Là kiểm sát trưởng phụ trách vụ án của Thích Bác Viễn, hai chúng tôi là bạn học cũng là bạn thân.” Hoa Bội cười duyên, cả người gần như dán vào Thường Hạo.

Cô không còn cách nào khác, phía Chung Tấn có nguyên tắc riêng của mình, không tiết lộ bất kỳ tin tức gì, Hoa Bội chỉ có thể đi con đường Thường Hạo này. Thật ra, cô khá sợ Thường Hạo.

Thường Hạo đang đi nhanh thì chợt dừng bước, nhìn Phương Nghi và Chung Thu Giai ở đằng xa, lại nhìn Hoa Bội. Anh đâu chỉ nhớ kỹ Chung Tấn, cô quả thật là âm hồn không tan. Thường Hạo định hai ngày nữa mới đến Ninh thành, nhưng chỉ một cuộc của cô đã khiến kế hoạch của anh đảo lộn hết, làm Thường Hạo vừa kết thúc một vụ kiện đã phải đến sân bay ngay. Ai ngờ vừa xuống máy bay lại gặp phải cô phóng viên Hoa này.

Phóng viên Hoa ăn mặc như hoa, cười tươi như hoa, nhưng ánh mắt của Thường Hạo không hoa [3].

[3] hoa ở đây có nghĩa là tiêu (tiền) cho một thứ (hoặc một ai) đó.

“Mẹ Chung Tấn là một mỹ nhân nên cô ấy cũng rất đẹp phải không?” Hoa Bội hiếm khi thấy luật sư Thường sững sờ, vội vàng nắm chặt thời cơ.

“Tôi không nghĩ vậy.” Thường Hạo khôi phục lại khuôn mặt vô cảm như lúc nãy, bước chân cũng nhanh hơn khiến Hoa Bội phải chạy chậm mới có thể theo kịp: “Luật sư Thường, tôi nghe nói anh đã tìm được một chứng cứ cực kỳ có lợi cho Thích Bác Viễn, có chuyện này không? Lần này anh đến Ninh thành là để gặp riêng con gái của Thích Bác Viễn sao?”

Thường Hạo cười lạnh: “Nếu tôi có thì bây giờ Thích Bác Viễn còn ngồi trong tù để làm gì?”

“Ý của anh là... anh cũng cho rằng Thích Bác Viễn có tội?”

“Có tội hay không là do thẩm phán định đoạt. Xin lỗi, xe của tôi đến rồi.”

Một chiếc Mercedes màu đen từ từ ngừng lại, Thường Hạo ném hành lý cho tài xế, mở cửa sau rồi ngồi vào trong.

“Hi hi, có thể cho tôi ngồi nhờ xe không?” Hoa Bội hất tóc, chớp chớp mắt.

Thường Hạo miễn cưỡng dịch người vào trong, Hoa Bội mỉm cười với tài xế, nói: “Cho tôi xuống trước tòa soạn báo Nam Kinh là được. Luật sư Thường, từ trước đến nay, những vụ án do anh bào chữa rất ít khi thua, không biết lần này anh có nắm chắc phần thắng không?”

“Phóng viên Hoa, cô ngồi gần tôi như vậy là muốn tôi ôm hay muốn tôi sờ?” Thường Hạo hỏi.

Anh tài xế bỗng cười phá lên.

Khuôn mặt Hoa Bội bỗng chốc đỏ bừng, nhanh chóng dịch người ra.

“Cô không phải bạn thân của Chung kiểm sao? Cô hỏi cô ấy, xác suất cô ấy thắng là bao nhiêu thì phần còn lại chính là của tôi.” Thường Hạo nói xong thì nhắm mắt lại, dáng vẻ xin đừng quấy rầy.

Hoa Bội bị thái độ cao cao tại thượng này làm cho nổi giận: “Anh nghĩ rằng tôi không dám hả?”

Thường Hạo không lên tiếng.

Hoa Bội bấm số, gọi cho Chung Tấn: “Tấn, cậu đang ở văn phòng hay trại giam vậy?”

Thường Hạo khẽ dịch người, tìm kiếm một tư thế thoải mái để nằm.

“Cậu có hẹn với con gái Thích Bác Viễn à? Ừm ừm, vậy chúng ta liên lạc sau nhé!”

Đột nhiên Thường Hạo mở mắt ra, hỏi tài xế: “Đến nội thành nhanh nhất mất bao lâu?”

“15 phút.”

“Tốt, vậy phiền anh đưa tôi đến hẻm Ngô Đồng.”

“Anh đến hẻm Ngô Đồng làm gì?” Hoa Bội biết hẻm Ngô Đồng, ở đó có “phòng nhỏ” của Chung Tấn.

“Phóng viên Hoa, tôi có quyền không trả lời vấn đề này.” Thường Hạo ngồi thẳng lưng lên, thắt lại chiếc caravat vừa bị nới lỏng, còn dùng tay vuốt tóc hai lần.

Hoa Bội bất mãn liếc anh một cái, bĩu môi nghĩ: có vuốt thì cũng là tổ chim thôi, hừ!

Trước tiên, tài xế đưa Thường Hạo đến hẻm Ngô Đồng rồi mới đưa Hoa Bội đến tòa soạn. Hoa Bội định đi theo nhưng phải từ bỏ ý định vì ánh mắt lạnh thấu xương của Thường Hạo.

Hôm nay, Nam Kinh lại mưa khiến con đường được lát gạch xanh vào hẻm ẩm ướt và trơn trượt, từ những kẽ hở vài cọng cỏ nhỏ nhú lên những búp mầm, cây trong sân cũng vươn những chồi hoa ra khỏi bức tường, không lâu nữa, khắp nơi trong con hẻm nhỏ này sẽ tràn ngập màu sắc của muôn hoa đua nở.

Thường Hạo đi vài bước thì thấy Chung Tẫn.

Chung Tẫn vẫn mang theo chiếc túi công văn màu đen kia, trên người mặc một chiếc áo khoác bông xanh sẫm, toàn thân từ trên xuống dưới cũng chỉ có chiếc khăn quàng cổ ca rô xám trắng là có màu sắc tươi sáng. Chung Tẫn đứng sát góc tường, ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt, mặc cho những giọt mưa rơi xuống.

Thường Hạo hừ lạnh một tiếng. Quả nhiên, phụ nữ là những sinh vật khó hiểu. Vậy nên anh chỉ thích tiền, không thích phụ nữ.

“Cô làm gì ở đây?”

Chung Tẫn mở mắt ra, thấy rõ người tới thì tức tối hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Tới gặp người ủy thác của tôi.”

“Hình như người ủy thác của anh là công ty Viễn Phương!”

Thường Hạo không nói gì, yên lặng nhìn Chung Tẫn, thần sắc trong mắt biến đổi trong chốc lát, một lát sau mới từ từ mở miệng: “Cô ấy cũng là một nhân chứng quan trọng của tôi.”

“Vậy thì ai đến trước xếp trước, ai đến sau xếp sau.”

“Tôi đã hẹn trước sáng hôm qua, còn cô?”

Chung Tấn cắn môi: “Được, anh vào trước, tôi sẽ chờ bên ngoài.

“Cô không sợ tôi biết những chuyện có thể gây bất lợi cho việc truy tố của cô sao?”

“Đồ thần kinh! Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Trong lòng Chung Tấn vốn đang rất buồn bực, hiện giờ còn tệ hơn.

“Cho cô cơ hội bình đẳng, cả hai chúng ta cùng đi vào. Cô dám không?”

Chung Tấn mỉm cười: “Nếu tôi không chấp nhận chiến thư của anh thì sẽ là kẻ bất tài sao?”

Mặt Thường Hạo đóng băng, đi về phía trước.

Ở sau, Chung Tấn nắm chặt quả đấm, giơ chân lên với Thường Hạo, trong ngực mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Sao cô Thích lại thuê nơi này? Đây là “phòng nhỏ” của cô mà!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 17: Biến Hình (2)

Biên tập: Rosa

Người mở cửa là một cô gái khoảng 30 tuổi, làn da trắng sứ, mái tóc dài mềm mại lại đen bóng. Cô ấy có một đôi mắt nhỏ và dài, môi cũng mỏng, nhưng những điều đó không hề ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của cô ấy, ngược lại càng khiến ngũ quan có vẻ tinh tế và nhỏ nhắn. Cô ấy mặc một bộ đồ ở nhà màu hồng cánh sen, đứng dưới khung cửa làm từ cây tử đằng xanh, duyên dáng xinh đẹp khiến người ta ngừng thở.

Trong lòng Thường Hạo không khỏi ngạc nhiên một trận, ghé mắt quan sát Chung Tẫn, biểu hiện của cô không khác hơn anh là bao, cả gương mặt đều cứng ngắc lại.

“Tôi là Vệ Lam.” Cô gái vươn tay ra một cách tao nhã.

Chung Tẫn vô thức nắm chặt tay, lúc này không chỉ có vẻ mặt mà ngay cả máu toàn thân của cô cũng đông cứng lại rồi. Ngực trướng lên đau đớn, trong hốc mắt nóng bỏng như có lửa đốt, một cỗ tanh ngọt từ từ lan tràn từ trái tim đến cổ họng.

Chung Tẫn rên rỉ trong lòng: Ông trời, xin ông đừng tàn nhẫn như vậy.

Nhưng ông trời đã không nghe được lời khẩn cầu của cô.

“Bên ngoài đang mưa, mau vào nhà đi.” Lăng Hãn đứng dưới mái hiên, đầu tay đẩy mắt kính.

Có lẽ đã đứng lâu, hai vai áo của anh bị mưa bụi làm ướt, trên mắt kính cũng phủ một tầng hơi nước mỏng.

Đôi mắt phía sau cặp kính kia như một tấm lưới thép quấn chặt lấy Chung Tẫn khiến cô không thể nhúc nhích cũng không thể thở.

Ngày đó, cũng là cảm giác như vậy.

Chung Tẫn ngồi xe lửa một đêm, rạng sáng thì tới được Bắc Kinh, đi một tuyến xe buýt rồi một tuyến tàu điện ngầm mới đến tòa nhà kia.

Chung Tẫn không có cách thông báo cho anh cô đã đến đây, vì điện thoại của anh, một là tắt máy hai là không có người nghe.

Mà cô, thật sự không thể chờ đợi thêm được nữa.

Anh ở tầng 4.

Cô xách túi, khom eo, ôm ngực bước từng bước lên, cuối cùng, lúc đến được tầng 4 cũng là lúc cô cảm thấy trái tim này dường như không phải là của mình nữa. Chung Tẫn dùng chút sức lực cuối cùng gõ cửa ba lần. Vài giây sau, cánh cửa mở ra, Lăng Hãn mặc áo ngủ đứng trước mặt cô. Phút giây nhìn thấy cô, giọng nói của anh gần như là hoảng sợ: Chung Tẫn, em... sao em lại tới đây?

Chung Tẫn từ từ ổn định hơi thở, vừa muốn trả lời anh thì trong phòng bếp vang lên tiếng ‘cách’, tiếp đó là giọng nói của một người phụ nữ: “Lăng Hãn, tôi không cần thận làm vỡ chén rồi.” Một gương

mặt xinh đẹp đập vào tầm mắt của Chung Tấn. Người đẹp như vậy chỉ cần liếc mắt cũng sẽ không quên được.

Trong mắt cô gái xinh đẹp đó chỉ có anh, không hề thấy cô – người đang đứng ngoài cửa.

Chung Tấn xoay người xuống lầu, bước chân nhẹ nhàng như đang giẫm trên phong hỏa luân [1].

[1] hai bánh xe lửa của Na Tra

Không hiểu vì sao cuộc sống lại thích sắp đặt những tình tiết cầu huyết như vậy, chẳng lẽ nó thật sự kinh điển, có thể thôi thúc người ta rơi lệ hay có thể làm người ta trầm mê?

Thật ra kết cục đã là HE rồi, bọn họ vẫn sống hạnh phúc bên nhau. Thích Bác Viễn nói con gái mang thai, Lăng Hãn lại nói muốn kết hôn, Cảnh Thiên Nhất cũng nói người đi với cô Thích đã dọa anh ta nhảy dựng, quả thật thế giới không hề nhỏ.

Chút ảo giác sinh ra lúc mới gặp Thích Bác Viễn thì ra là có nguyên nhân, bọn họ là người một nhà, mưa dầm thấm đất, tự nhiên sẽ có những chỗ giống nhau.

Là cô quá ngu ngốc.

Yêu nhau là thật, nhưng mà cả đời thật sự quá dài, trong sinh mệnh dài đằng đẵng này ai có thể chắc chắn mình sẽ không gặp được người khác rồi yêu họ?

Gió, thổi qua khoảng sân, lay động làn mưa bụi, lay động đám hoa cỏ và lay động cả bầu trời xám xịt như chì.

“Chung kiểm, mời dùng trà.” Chung Tấn không biết mình tiến vào nhà như thế nào. Bọn họ đã phân xong chủ-khách. Đặt trước mặt cô là một ly trà hoa nhài, còn Thường Hạo là bích loa xuân, bất luận là loại nào thì mùi hương cũng thơm dịu lan tỏa khắp người.

Hoa nhài là loài hoa cô thích nhất, màu trắng bệch yếu ớt lại có vị đắng chát.

Lăng Hãn ngồi đối diện Chung Tấn, khi hai mắt chạm nhau, cô xoay đầu đi, nhìn trời mưa bên ngoài, hình như mưa càng lúc càng nặng hạt, đáng lẽ cô nên mang theo ô trước khi đến đây.

Thường Hạo không thể ngừng nhìn chằm chằm Chung Tấn, anh không nhìn nhầm chứ? Cô đang thất thần sao?

“Để tôi nói rõ trước, hãy gọi tôi là cô Vệ hoặc Vệ Lam, tôi không phải họ Thích.” Vệ Lam nói: “Thích Bác Viễn là Thích Bác Viễn, tôi là tôi. Người kết hôn với ông ta là mẹ tôi, tôi không có quan hệ gì với ông ta cả. Từ sau khi vào đại học, tôi chưa bao giờ gặp lại ông ta.”

“Cô hận ông ấy sao?” Thường Hạo hỏi.

“Trước đây thì không, nhưng cũng không có ấn tượng gì tốt cả, còn giờ thì tôi càng không thể kính trọng một kẻ đã giết hại mẹ tôi.” Giọng nói của Vệ Lam không hề che giấu sự căm hận.

“Theo tôi được biết, bà ấy và Thích Bác Viễn là một đôi vợ chồng rất ân ái.”

Vệ Lam cười lạnh: “Những hạt bụi bị ô nhiễm trong không khí rõ ràng có tồn tại nhưng anh có thể thấy nó bằng mắt thường không? Anh đi dạo trong công viên, đối mình đối người mà hít thở không khí trong lành nhưng sự thật là vậy sao?”

Thường Hạo gạt đầu, liếc mắt thấy Chung Tấn đã thu hồi tầm mắt, nhìn chăm chú vào tấm thảm lông dê nhập khẩu của Nga bên dưới bàn cafe, còn ánh mắt của Lăng Hãn ngồi ở đối diện đã chuyển ra ngoài cửa.

“Ồ, hóa ra đó là giả!”

Vệ Lam kích động đứng lên: “Trăm phần trăm ông ta là một kẻ đạo đức giả thích ra vẻ đạo mạo, rất nhiều người bị ông ta lừa gạt. Vì ông ta, mẹ tôi sẵn sàng vứt bỏ ba tôi – người bạn học thanh mai trúc mã với bà. Mà ông ta đã xem bà ấy như cái gì? Bảo mẫu, tù nhân? Ông ta không cho phép mẹ tôi nói chuyện với người khác, không cho phép mẹ đưa bạn bè về nhà, thậm chí còn lắp camera giám sát trong nhà để theo dõi nhất cử nhất động của bà nữa. Nhưng mẹ tôi luôn chịu đựng, vậy nên tôi rất ghét bà ấy. Bà ấy bị giết, là do bà ấy tự tìm, đây là báo ứng... Thật ra bọn họ đã ly thân nhiều năm rồi, quan hệ vợ chồng chỉ trên danh nghĩa mà thôi... tôi... xin lỗi...”

Đột nhiên Vệ Lam che miệng, chạy vào toilet.

“Đã ba tháng rồi mà Vệ Lam vẫn còn nghén rất dữ!” Lăng Hãn quay người lại, sự lo lắng nhàn nhạt chảy xuôi nơi đáy mắt trong suốt.

Một cơn gió lạnh mang theo dấu hiệu sắp mưa thổi vào nhà, Chung Tấn chỉ cảm thấy nơi lồng ngực bị gió lạnh xuyên qua như có hàng vạn cây kim đâm vào, đau đớn lan tràn từng chút từng chút.

Sau khi súc miệng sạch sẽ thì Vệ Lam trở lại, trên gương mặt trắng nhợt hiện lên một tầng đỏ ửng.

“Thích Bác Viễn có từng ngược đãi cô không?” Thường Hạo chờ cô ấy ngồi xuống rồi mới hỏi.

Vệ Lam trừng mắt với Thường Hạo: “Sao anh có thể bênh vực cho ông ta chứ, ông ta đã cho anh bao nhiêu tiền để anh làm vậy? Người như ông ta không nên chết đi sao? Tôi đến Nam Kinh không phải để giải vây cho ông ta mà là không bỏ được mẹ mình. Bà ngoại và các dì của tôi đều cắt đứt quan hệ với bà chỉ vì Thích Bác Viễn. Các người có biết, mấy năm nay bà ấy đáng thương như thế nào không?”

Vệ Lam khóc. Khóc đến tan nát cõi lòng, lê hoa đái vữa.

Lăng Hãn vỗ nhẹ vào lưng của Vệ Lam, cô rất vất vả mới ngừng lại được.

“Tôi nhận một vụ án, có khi vì tiền, có khi vì thách đấu.” Thường Hạo cũng không thương hoa tiếc ngọc, trả lời một cách hùng hồn đầy lý lẽ.

“Kiểm sát trưởng, cô có gì muốn hỏi không? Nếu không có, tôi muốn vào phòng nghỉ ngơi.”

“Thích Bác Viễn ông ấy... có quan hệ tốt với người bạn khác phái nào không?” Chung Tấn mở miệng, cổ họng sần sật giống như cành cây khô trong sân bị hạt mưa đánh vào.

“Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng mà, cho dù có, liệu ông ta có thể để cho người khác biết không? Đừng quên, Thích Bác Viễn là một chuyên gia trong giới tri thức, IQ cao hơn người bình thường nhiều.”

Lăng Hãn – người vẫn luôn im lặng bỗng thở dài khe khẽ.

Vệ Lam đứng lên: “Tôi chỉ biết đến đây thôi, xin lỗi không tiếp được.” Cô ấy nhìn mưa rồi nói thêm: “Mưa quá lớn, hai người hãy ở lại ăn cơm tối đi! Lăng Hãn, vừa nãy tôi có thấy tôm anh mua trong tủ lạnh, anh làm bánh hải sản đi, tôi muốn ăn!”

“Đã làm phiền rồi, tôi sẽ liên lạc lại sau, tạm biệt!” Giây tiếp theo, Chung Tấn nhảy dựng lên rồi chạy ra ngoài, cứ như không thấy bên ngoài đang mưa.

Bỗng, một bàn tay đầy những vết chai vươn ra siết chặt lấy cổ tay Chung Tấn: “Ở lại đi!” Môi mỏng khẽ nhếch, đôi con ngươi tuấn lãng u ám, không chút ánh sáng.

“Cảm ơn ý tốt của hai người nhưng tôi còn có việc!” Cô mỉm cười, giọng nói đầy kiên định.

“Sẽ không tốn quá nhiều thời gian của cô đâu.”

“Anh cho rằng tôi sẽ có khẩu vị sao?” Gió lạnh thổi những sợi tóc trên vai bay tán loạn, những lọn tóc đen nhánh và mềm mại bị thổi ngược lại, dán vào bên gáy thậm chí trên hai gò má. Dường như Chung Tấn không còn cảm giác gì nữa, cô đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn Lăng Hãn đang đứng trước mặt.

Cô đã đáng thương như vậy rồi, anh còn muốn như thế nào nữa đây?

Cuộc sống hạnh phúc của anh, không có gì sai, mà cô, cũng không có gì sai cả!

Cô bây giờ, rất dễ yếu đuối, rất dễ nhạy cảm, rất dễ tổn thương.

Lăng Hãn im lặng, một lúc lâu mới từ từ buông lỏng cổ tay cô ra: “Tôi đi lấy ô cho em.”

Lúc anh xoay người thì cũng là lúc Chung Tấn chạy ào vào màn mưa.

“Anh đã nói gì với cô ấy vậy?” Vệ Lam hỏi.

Lăng Hãn không nói lời nào mà đi thẳng vào phòng.

Thường Hạo cũng chào tạm biệt rồi đi ra, kiểm sát trưởng chạy trốn cũng nhanh thật, mới đó mà đã đến đầu hẻm rồi.

“Sao vẻ mặt cô giống như đang chịu đả kích sâu sắc vậy?”
Thường Hạo nghiêng ô về phía Chung Tấn: “Đã biết khoảng cách của mình khi so sánh với cô Vệ rồi sao?”

“Câm miệng!” Chung Tấn đã run rẩy đến mức không chịu nổi nữa.

Thường Hạo cười, giọng nói vừa mỉa mai vừa chế giễu: “Đụng phải chỗ đau của cô rồi à? Tôi nhớ, trước đây cô rất mạnh mẽ cơ mà, hóa ra chỉ là éch ngòi đá giống, trước giờ không biết núi cao còn có núi cao hơn...”

Cô dừng bước, hít thở sâu, đột nhiên xoay người lại, giơ túi công văn lên, bất chấp tất cả mà đánh tới.

“Anh là đồ cặn bã, đồ biến thái, kiêu căng, ngông cuồng, tôi hận anh, tôi hận anh...”

Thường Hạo dường như không phản ứng kịp, chỉ biết đứng tại chỗ để cô đánh cho vài cú thật mạnh, cái ô trên tay cũng rơi xuống.

Chung Tấn há miệng thở phì phò, những đau đớn tích tụ trong một thời gian dài, ngay lúc này chợt bộc phát ra.

Đúng vậy, cô hận, cô hận, hận đến toàn thân đều phát run! Cô phải đánh, dùng hết sức mà đánh!

“Người phụ nữ này!” Đôi mắt Thường Hạo chợt lạnh đi, anh tiến sát lại, giật lấy túi công văn, cái bóng của anh bao phủ cả khuôn mặt Chung Tấn. Mặt của hai người kề sát nhau, cơn giận dữ của anh phát qua hai gò má của cô nhưng cô không hề nhúc nhích.

“Điên hả?” Anh đẩy cô một cái.

Toàn bộ sức lực của Chung Tấn đều mất hết, chỉ cần một cái vung tay cũng đủ để đánh bại cô. Chung Tấn ngã ngò trên mặt đất, chỗ mắt cá chân lập tức vừa nóng vừa đau, mưa nhỏ giọt, trượt dọc theo hai gò má, tiếp đó là những giọt nước mắt không thể ngừng chảy của cô.

“Cô...” Thường Hạo gãi đầu, không biết phải đối phó thế nào, người nổi điên là cô, thế nào mà nước mắt trên mặt cô còn chảy nhanh hơn cả mưa chứ? Tuy bọn họ đã cãi nhau nhưng anh cũng chưa nói gì cả!

Thường Hạo do dự một chút rồi ngòi xổm xuống muốn kéo cô đứng dậy.

“Xin anh, đừng tới đây.” Chung Tấn luống cuống chùi nước mắt.

Cả người Thường Hạo chấn động, cánh tay cứng lại giữa không trung.

Mặc cho nước mắt chảy dài, Chung Tấn vẫn chống tay xuống đất, trượt chân vài lần mới miễn cưỡng đứng lên được.

Cô lấy lại túi công văn rồi khập khiễng bước đi. Không hiểu sao nhìn bóng lưng nghiêng ngả kia, trái tim vốn luôn cứng cỏi của Thường Hạo lại nhũn ra, có chút trướng đau.

Cách đó hai mươi mét, Lăng Hãn đứng yên, đôi môi trắng bệch không chút máu.

“Chắc bọn họ xảy ra tranh chấp gì đó, luật sư Thường cũng thật là, không có phong độ đàn ông gì cả? Sao anh không đến dìu Chung kiểm?” Vệ Lam đứng trong sân, nhíu mày nghi hoặc.

“Con đường của cô ấy còn rất dài. Lần này tôi dìu cô ấy, nếu lần sau lại ngã, ai sẽ dìu đây? Cho nên, cô ấy nhất định phải kiên cường.”

“Lời anh nói thật khó hiểu. Lăng Hãn, cái tên Chung Tấn này nghe rất quen, nhưng nghe cũng bình thường, người trùng tên này có rất nhiều mà.” Vệ Lam nhún vai đi vào nhà.

Lăng Hãn vẫn đứng yên, hệt như một bức tượng.

Mãi đến khi bóng dáng Chung Tấn rời khỏi con hẻm Lăng Hãn mới hạ mắt xuống. Lúc này, anh chợt cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, cúi đầu nhìn thì thấy một mảng đỏ thẫm, thì ra cán ô trong tay anh đã bị bẻ gãy từ lúc nào không hay.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 18: Biến Hình (3)

Biên tập: Rosa

Mưa rất lớn, mưa xối ướt quần áo, ướt trái tim và ướt cả thành phố.

Không biết chiếc khăn quàng cổ đã biến mất từ lúc nào, nhưng, không có gì phải tiếc cả, nó sớm nên biến mất vì nó vốn không thuộc về cô.

Đầu óc Chung Tấn trống rỗng, ngay cả phương hướng cũng không thể phân biệt rõ, chỉ biết đi dọc theo con đường, phía trước sẽ có gì cô không hề biết. Lý trí duy nhất còn sót lại là phải bảo vệ túi công văn, bên trong có rất nhiều bản ghi chép của mấy lần thẩm vấn Thích Bác Viễn, còn có những nội dung quan trọng trong khi truy tố mà cô chính tay viết nữa. Lúc đầu, chiếc túi vốn được xách đi, nhưng sau đó lại được ôm vào ngực, lúc này nó đã trở thành thứ duy nhất để cô chống đỡ.

Mưa trút xuống, trượt dọc theo cổ áo mở rộng, Chung Tấn có thể cảm thấy chỗ trái tim thật lạnh lẽo. Gần đây có một quảng trường, nếu không phải trời đang mưa thì sẽ có rất nhiều người đến đây khiêu vũ. Âm nhạc đều là những bài hát thịnh hành được cải biên để dễ dàng kích thích sự cộng hưởng của mọi người.

Tìm thấy một chiếc ghế đá, Chung Tấn mệt mỏi ngồi xuống.

Tối nay, cả quảng trường to như vậy chỉ thuộc về một mình cô.

Năm tuổi đến Nam Kinh, đi Giang Châu bốn năm, hiện tại cô hai mươi sáu. Mặc dù đã sống ở thành phố này gần mười chín năm, nhưng Chung Tấn luôn cảm thấy mình chỉ là một người khách qua đường, vẫn không ngừng phiêu bạt, trơ trọi không nơi nương tựa.

Chung Tấn muốn gọi điện cho Hoa Bội, muốn ôm lấy Phương Nghi mà khóc lên.

Một người, dùng cả sinh mạng để yêu một lần, nhưng sau khi yêu rồi, mọi thứ chẳng qua chỉ là lý luận suông, trái tim cũng đã trống rỗng.

Đừng bao giờ tin rằng thời gian là liều thuốc tốt nhất giúp xóa sạch mọi thứ, cũng đừng tin một tình yêu mới có thể thay thế quá khứ.

Yêu, là khắc vào trong xương, tan vào trong máu.

Cái gọi là mạnh mẽ, cái gọi là quên, chẳng qua là tự an ủi bản thân mà thôi.

Chung Tấn không biết làm gì, chỉ biết siết chặt lấy chiếc túi, cơ thể có chút nặng nề như lá cây ướt nhẹ, hạt mưa rơi nhẹ làm mờ đi tầm mắt.

Mang thai là chuyện vừa tuyệt vời vừa kỳ diệu, Chung Tấn rất miễn cảm cho nên cô có thể cảm giác được quá trình cấy trứng và thụ thai.

Chung Tấn ghen rất dữ, ở trong văn phòng một ngụm nước cũng không dám uống, thậm chí, chỉ cần nghe được tiếng đồng

nghiệp uống nước thối cũng sẽ thấy buồn nôn.

Anh và cô đều là nhân viên làm việc trong cơ quan, tuy tư tưởng của mọi người không còn lỗi thời như trước nữa, nhưng bên ngoài vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt những quan niệm đạo đức.

Nhưng, bọn họ đang yêu nhau, tình nồng ý đậm, đương nhiên có khát vọng gần gũi nhau. Mỗi lần quan hệ, Lăng Hãn vẫn luôn nghiêm túc dùng biện pháp tránh thai, nhưng làm sao tránh được những tai nạn bất ngờ?

Đây là một bất ngờ thật đẹp.

Lăng Hãn được điều đến Lữ đoàn đặc công đặc biệt ở quân khu Bắc Kinh trước sáu tháng, một tháng trở về một lần đã là rất tốt rồi. Nhiệm vụ mà anh thi hành luôn nguy hiểm và gian khổ, Chung Tấn sợ làm anh phân tâm nên khi gọi điện không hề nhắc đến chuyện mang thai, cô chỉ làm nũng nói muốn anh, rất muốn rất muốn. Anh nói đợi khi nhiệm vụ đầu tiên kết thúc, anh sẽ trở về Giang Châu gặp cô.

Thời gian trôi qua rất chậm, giống như đứng dưới tàng cây mà xem lá lớn dần vậy.

Khi Lăng Hãn về Giang Châu trước 15 ngày, Chung Tấn đã sụt hơn 2kg, đồng nghiệp đều cười và nói cô vì tư tưởng mà gầy đi, Chung Tấn cũng chỉ cười ngượng ngùng. Cô rất cẩn thận nên không ai nhìn ra cô mang thai.

Lăng Hãn đi xe lửa suốt đêm, lúc đến Giang Châu đã là gần rạng sáng.

Đầu đông, những bông tuyết nhỏ mịn bay đầy trời Giang Châu, vẽ ra những dòng chảy từ tầm mắt của cô. Chung Tẫn đưa tay ra đón lấy một mảnh. Bông tuyết rất dễ sinh lòng yêu thương, chỉ cần duỗi tay ra thì khoảng cách của người và tuyết sẽ hợp lại thành một.

Chung Tẫn nghe được tiếng xe lửa vào trạm, trong sách nói mang thai ba tháng đầu rất nguy hiểm, động tác không nên quá mạnh. Cô lẳng lặng đứng yên, chờ anh đi tới.

Lăng Hãn nhìn qua khá mệt mỏi nhưng không ảnh hưởng đến dáng vẻ sáng sủa và đẹp trai của anh. Không biết sinh mệnh nhỏ nhỏ trong bụng cô là con trai hay con gái nhỉ? Nếu là con trai, liệu có đẹp trai như anh không?

Chung Tẫn run rẩy vươn tay ra, đầu ngón tay lạnh lẽo mơn trớn hai gò má của anh, cô nói: “Ôm em đi!”

Lăng Hãn thoáng sửng sốt rồi bất ngờ dang rộng hai tay kéo cô vào lòng ngực, ôm chặt. Bên cạnh có người huýt sáo, còn có người kêu lên: nhanh về nhà mà thân mật đi!

Hai người bắt xe trở về. Phòng trọ của Chung Tẫn rất gần cơ quan, khắp nơi đều là người quen, còn Lăng Hãn thuê một nhà trọ có đầy đủ dụng cụ ở ngoại thành. Bọn họ sẽ tới đây khi cả hai đều ở Giang Châu.

Lăng Hãn ăn cơm xong, tắm rửa sạch sẽ rồi mới vào phòng ngủ, vừa vào thì thấy Chung Tẫn đang mặc váy ngủ, ưỡn bụng lên, đứng trước gương mà xoay tới xoay lui.

“Rất lạnh!” Anh ôm cô lên giường rồi nhét vào trong chăn.

“Lăng Hãn...” Chung Tẫn kéo tay anh qua, đưa vào váy ngủ.

Anh hôn nhẹ cô, chế nhạo nói: “Nhiệt tình như vậy à!”

Mặt Chung Tấn đỏ bừng lên nhưng không cười. Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp và dịu dàng của anh bao phủ lên bụng, cô hỏi: “Có cảm giác được gì không?”

Quầng thâm dưới vành mắt đã chuyển sang màu xanh, trong mắt đầy tơ máu. Lăng Hãn nhìn chằm chằm Chung Tấn một hồi, sau đó vẻ mặt chợt thay đổi: “Em mang thai?”

Giọng nói không phải ngạc nhiên vui mừng, mà là ngạc nhiên đến ngây người. Chung Tấn mãi chìm đắm trong niềm vui nên không phát hiện, hai tay cô đặt trên vai anh: “Đúng vậy, anh sắp làm ba ba rồi.”

Cô cho rằng, tiếp đó Lăng Hãn rất nhanh sẽ quyết định lấy giấy đăng ký kết hôn, trước khi bụng cô to lên sẽ cử hành hôn lễ. Cho đến nay, tất cả mọi chuyện của hai người cô đều đã sắp xếp ổn thỏa như vậy.

Nhưng thái độ của anh rất lạ, mày chau chặt, tâm trạng có vẻ rất nặng nề.

“Anh không vui sao?”

Lăng Hãn cười gượng: “Vui chứ, nhưng có rất nhiều chuyện anh cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

Anh hôn lên trán cô, giúp cô ghém chặn rồi tắt đèn. Nguyên một đêm này, anh không ở trên giường. Sáng hôm sau, Chung Tấn thấy trên sàn nhà ngoài ban công đầy tàn thuốc.

Cô không thể ăn được bữa sáng, cố gắng uống hết một ly sữa nhưng cũng nôn sạch.

Lăng Hãn đứng trước toilet, nhìn cả người cô lọt thỏm trong chiếc áo bông rộng thùng thình mà nói: “Chung Tẫn, nôn nghén khổ sở như thế, không bằng... chúng ta tạm thời bỏ đứa bé đi!”

Chung Tẫn gất lên: “Làm mẹ đâu có dễ dàng như vậy, nhưng mà, đây là một sự tra tấn ngọt ngào, em có thể chịu đựng.”

Anh thở dài, đi vào trong giúp cô rửa sạch mặt.

Điện thoại bên Bắc Kinh thúc dục không ngừng, Lăng Hãn chỉ ở Giang Châu một đêm rồi phải đi, trước khi đi anh nói với cô: anh sẽ sớm trở lại.

Một tuần sau, anh trở lại. Nhiệm vụ lần này dường như rất gian khổ, anh tiêu tụy đi nhiều, cũng rất ít nói chuyện.

Chung Tẫn nắm lấy hai tay anh, cười hỏi: “Đội trưởng Lăng, anh chuẩn bị xử trí với hai người mẹ của chúng ta thế nào đây?”

Anh thở dài: “Hiện giờ, chúng ta đang ở riêng hai nơi, kinh tế cũng chẳng khá giả, có lẽ không thể cho con lớn lên trong điều kiện tốt nhất được. Chung Tẫn, đợi thêm... hai năm nữa đi!”

Những lời này không giống như lời anh nên nói, nhưng nó rõ ràng lại đi ra từ miệng của anh, điều này khiến Chung Tẫn khó chịu: “Anh đừng tàn nhẫn như vậy, đây là con của chúng ta, là một sinh mạng nhỏ bé. Nếu anh không muốn thì cứ nói với em, em... muốn con!”

Lăng Hãn chỉ im lặng nhìn cô rồi lại đi.

Trên xe lửa, Chung Tấn nhắn cho anh một tin, nhắc anh chú ý cẩn thận.

Cô có một loại dự cảm xấu, giống như có chuyện gì đó sẽ xảy ra mà cô rất sợ phải biết.

Lăng Hãn lại không nghe máy. Mỗi ngày, Chung Tấn đều mạnh mẽ lên tinh thần, đến viện kiểm sát đi làm nhưng cảm giác choáng váng, buồn nôn, tay chân uể oải ngày càng nhiều khiến cô không thể không xin phép ở nhà nghỉ ngơi.

Thời tiết ngày càng lạnh, trong lòng cũng ngày càng... sợ hãi hơn.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Chung Tấn quyết định đến Bắc Kinh tìm anh.

Cô tìm được anh, nhưng lại phát hiện tất cả mọi khác thường đều có nguyên nhân cả. Thật ra, đây không phải một vở kịch có nội dung độc đáo hay mới mẻ gì.

Anh cũng không phải thần thánh, anh cũng chỉ là một người đàn ông rất bình thường. Đàn ông bình thường cũng sẽ phạm những sai lầm bình thường, mà anh không thể may mắn thoát khỏi.

Chung Tấn nghĩ, nếu cô không mang thai thì đến khi nào anh mới thành thật nói cho cô biết? Sinh mệnh nhỏ bé này không phải là kết tinh tình yêu của bọn họ, mà là thứ hủy diệt đi tình yêu của bọn họ.

Lăng Hãn đuổi theo, cùng cô về Giang Châu.

Vì không muốn nhìn thấy anh nên cô đã đổi chỗ ngồi với người khác. Không biết là thấy mình có bao nhiêu đáng thương hay là vì trời quá lạnh, Chung Tấn cuộn người lại thành một đoàn.

Xe lửa lao nhanh qua bóng đêm đen như mực, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy những ngôi sao luôn sáng lấp lánh.

Lúc xuống tàu, ở Giang Châu đã là buổi sáng, gió thổi rất mạnh, đất trời mù mịt nhưng vẫn có thể thấy rõ bên đường, từng trận lá cây và bông tuyết xoay tròn, vờn bay trên không trung.

Lăng Hãn không giải thích chuyện ở Bắc Kinh, chỉ luôn lặp đi lặp lại rằng anh không muốn giữ đứa con này.

“Đứa bé không liên quan gì đến anh cả, anh cứ yên tâm!” Chung Tấn bắt đầu thu dọn hành lý của mình, cực kỳ trật tự, không hề hoảng loạn.

“Huyết thống là thứ không thể chia cắt, đừng khiến cuộc sống của chúng ta trở nên phức tạp nữa.” Anh đau đớn gầm nhẹ: “Dù em có che giấu, cũng không thể phủ nhận chuyện anh là ba của nó. Có người ba như anh đây, em cho rằng nó sẽ vui vẻ sao?”

Anh tự mình hiểu lấy, thật ra anh đang xóa sạch tất cả những chướng ngại đang cản trở con đường thênh thang và hạnh phúc của mình.

“Sau này, em sẽ có cuộc sống mới, đừng đánh cuộc chỉ vì một phút nóng giận.”

Chung Tấn không hề giận dữ, cô chỉ là muốn bảo vệ chút hồi ức tốt đẹp trước đây mà thôi. Nhìn gương mặt khô ngô vạm vẹo không

ngừng của anh, nghe những lời nói lạnh lùng của anh, cô im lặng, mặc cho hai hàng nước mắt chảy xuống.

Ai cũng đều có những mộng tưởng, nhưng mộng tưởng rồi cũng phải khuất phục trước hiện thực tàn nhẫn.

Chung Tấn không thể trở thành một bà mẹ đơn thân vì công việc của cô, vì Phương Nghi, dì nhỏ, dượng nhỏ và anh họ ở An Trấn cũng sẽ không để cô làm vậy.

Cô vẫn còn đang bước đi trong thế giới này, cô không thể đối địch với toàn bộ thế giới được.

Lăng Hãn đến cửa hàng thuốc tây mua sáu viên Mifepristone [2] và ba viên Misoprostol [3]. Sắc mặt Chung Tấn tái nhợt, vuốt ve bụng dưới của mình, trong lòng khẽ nói: Tạm biệt con, bảo bối của mẹ.

[2] Mifepristone: (còn được biết đến với tên RU 486) được sử dụng để phá thai ở giai đoạn đầu của thai kỳ. Thuốc cũng còn được sử dụng cho đến tuần thứ 7 của thai kỳ (49 ngày sau ngày đầu tiên của ngày hành kinh cuối cùng). Mifepristone ngăn chặn progesterone cần thiết cho thai nhi phát triển. Thuốc này cũng thường được sử dụng chung với misoprostol.

[3] Misoprostol: là thuốc ngăn ngừa chứng viêm loét dạ dày, cũng còn được sử dụng kết hợp chung với loại thuốc khác (mifepristone) để phá thai.

Chung Tấn uống thuốc vào.

Năm phút sau, cô nôn hết dịch mật ra. Uống thêm lần nữa, cũng vẫn nôn ra.

Lăng Hãn đành phải nghiền nát thuốc pha chung với nước để cô uống vào.

Hai tiếng sau, khoang bụng truyền đến cảm giác đau đớn mơ hồ, cơn đau như thủy triều lên, như từng đợt sóng không ngừng dâng cao. Bên trong có một sinh mệnh nhỏ bé đáng thương đang giãy dụa, Chung Tấn cắn môi.

Anh ôm lấy cô rồi hỏi: “Đau không em?”

Chung Tấn một đầu đầy mồ hôi, cô ngẩng mặt lên, bắt lấy tay anh rồi đưa vào miệng cắn.

Lăng Hãn không hề nhú mày, chỉ im lặng nhìn cô.

Chỗ cổ tay anh máu thịt lẫn lộn

“Chúng ta huề nhau.”

Vết sẹo hình lưỡi liềm đó, rất cuộc, cả đời này không thể xóa được.

Khi phôi thai kia rời khỏi cơ thể, cô cảm thấy một phần nào đó trong người mình cũng chết theo.

Lại là một cơn đau đến xé rách, thảm cảnh máu chảy đầm đìa lan tràn ra vô tận. Cô hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, Hoa Bội đang đứng trước giường. Ngoài cửa sổ, mặt trời vừa ló dạng, ánh sáng ấm áp và nhẹ nhàng chiếu vào, xuyên qua ô cửa sổ.

Anh đi rồi, lần này là đi luôn, không bao giờ trở về Giang Châu nữa. Nguyên nhân là vì công việc, nhân tài như anh đã sớm được

tỉnh chuyển thẳng đến Bắc Kinh. Trong một môi trường mới, lấy tài năng của anh nhất định sẽ như hồ mọc thêm cánh.

Bọn họ cứ như vậy mà chia tay, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa nói.

Lăng Hãn rất biết ơn Hoa Bội vì cô đã nhanh chóng đến đây, Hoa Bội trả lời anh: “Con mẹ nó, anh cảm ơn tôi làm gì, liên quan gì đến anh?”

Anh đến trước giường cô, Chung Tấn từ từ nhắm hai mắt, giống như đang ngủ rất say.

Anh ngồi xuống, đưa tay ôm lấy cô, khẽ nói mấy lời bên tai cô.

Hoa Bội hỏi cô: “Anh ta nói xin lỗi?”

Không phải xin lỗi. Anh ta nói: Anh yêu em.

Chuyện này thật châm chọc đúng không?

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 19: Hoa Hướng Dương (1)

Biên tập: Rosa

Phải rồi, trong một khoảnh khắc, cũng có mấy phần giả dối bị đánh tráo đi, chỉ là, ai sẽ tin điều đó?

Yêu, là không chấp nhận lừa dối, dù chỉ là một chút. Cho dù bây giờ, hai mắt có mờ đi nhưng đến một ngày nào đó, khi thời gian đã quét sạch hết tất cả những vết bẩn và bụi bặm, làm sao để biện minh cho mình nữa đây?

Nên thức dậy thôi, đã ngủ lâu lắm rồi!

Hết mưa rồi sao? Ừ, gió đã ngừng thổi, chắc mặt trời cũng đã xuất hiện?

Chung Tấn chớp mắt một lúc lâu mới miễn cưỡng hé mắt ra. Cô xoay mặt sang một bên, thật vất vả mới thích ứng được ánh sáng trong phòng.

Lọt vào tầm mắt là những đồ vật quen thuộc, trí nhớ chợt xuất hiện nhưng vẫn có một đoạn trống rỗng, Chung Tấn không thể nhớ nổi là cô về nhà thế nào, có lẽ là do hai chân tự tìm đường trở về.

Chuyện này không có gì lạ cả, Lăng Hãn đi mất khiến thế giới của cô đột nhiên yếu ớt đi, cô đã nghĩ mình sẽ không thể vượt qua được. Nhưng tiềm lực của con người là vô hạn, cô không chỉ sống

một mình ở Giang Châu ba năm, mà công việc còn được nhảy lên một bậc thang mới.

Cho nên, không có gì là không thể vượt qua, những tổn thương và đau khổ kia đã tan biến ở ngày nào đó rồi.

Môi hơi khô, Chung Tấn muốn ngồi dậy nhưng lại phát hiện tay chân không còn nghe theo đại não sai khiến nữa, thử nâng cánh tay lên mới thấy người mình đầy mồ hôi.

Có tiếng cười xuyên qua khe hở của cánh cửa, tiếng cười vui vẻ như ánh mặt trời, loáng thoáng truyền đến. Là Phương Nghi sao? Cười sáng lạn đến vậy ư? Chung Tấn cho rằng tiếng cười lạnh lạnh như vậy chỉ có khi bà tiếp đãi một vị lãnh đạo cao cấp nào đó thôi.

“Giám đốc Thang, cảm ơn vì bó hoa, nó rất đẹp. Hôm nay Chung Tấn đã hết sốt, thân thể cũng đã khá hơn nhiều. Mời ngồi.”

“Dì à, cháu là bạn của Chung Tấn, dì cứ gọi cháu là Thần Phi. Cháu... có thể vào thăm cô ấy được không?”

“Đương nhiên rồi. Thật là áy náy, Chung Tấn chỉ bị cảm nhẹ thôi mà cháu đã đến đây ba lần rồi. Cháu uống nước trước, để dì vào xem Chung Tấn dậy hay chưa? Lão Chung, ông mau đến đây tiếp Thần Phi đi.” Phương Nghi đổi cách xưng hô rất nhanh.

Lúc này, Chung Thu Giai đang ở nhà: “Đến đây!”

Cánh cửa chỉ mở ra một chút, Phương Nghi chui vào rồi nhanh chóng đóng lại.

“Chung Tấn, con gái bảo bối của mẹ, con dậy rồi à!” Phương Nghi hưng phấn đến nỗi cả khuôn mặt đều nhuộm sắc xuân, bà ôm

lấy mặt Chung Tấn rồi hôn lên hai gò má của cô.

Chung Tấn cứng đờ, trong ấn tượng của cô, hai người chưa từng có hành động thân mật như vậy.

“Con đúng là tri kỷ của mẹ mà, biết tâm trạng mẹ không tốt liền cho mẹ một tin kinh hỉ lớn như vậy. Nhưng mà, mẹ có hơi giận đấy, chuyện lớn như vậy sao không nói sớm hả? Cũng không biết mẹ có chỗ nào thất lễ không? Thôi thôi không nghĩ nữa, con ngồi dậy đi, để mẹ rửa mặt chải đầu cho, không thể để Thần Phi thấy bộ dáng rối bù của con được.” Nói xong, Phương Nghi đưa cái đệm dựa qua, từ từ đỡ Chung Tấn ngồi dậy, sau đó chạy vào phòng tắm mang một chậu nước và khăn mặt ra.

Chung Tấn đưa tay sờ trán, nhiệt độ cũng không quá nóng, vậy sao cô nghe không hiểu những gì Phương Nghi nói vậy?

Giống như con rối gỗ, cô để mặc Phương Nghi rửa mặt, lau tay rồi chải tóc.

“Ba con nói, qua mấy ngày nữa sẽ mời trưởng khoa Mục của con ăn một bữa cơm, người ta thật sự chăm sóc con rất chu đáo, không những trong công việc mà ngay cả trong cuộc sống cũng quan tâm như vậy.”

“Mẹ, mấy giờ rồi ạ?” Chung Tấn hỏi.

“Sắp mười giờ rồi.”

Ôi, thế là đã lỡ thời gian đi làm hôm nay.

“Mình ngủ lâu như vậy sao?” Chung Tấn lầm bầm.

Mày đẹp của Phương Nghi cau lại: “Từ nhỏ đến lớn cũng từng bị cảm lạnh, nhưng không nặng đến vậy, con ngủ cũng phải gần ba mươi tiếng đấy.”

“Xin lỗi mẹ!”

“Lần sau, nếu không khỏe thì hãy gọi điện cho mẹ, đừng tự mình chịu đựng. Con có biết, lúc mới mở cửa ra, mẹ suýt nữa là bị dọa sợ không? Cả người con ớn sùng, cũng không biết va vào đâu mà trên quần áo toàn là máu, gọi con, con cũng không đáp. Cũng may tự con mua thuốc về, nếu không chắc mẹ phải xông vào mua đưa con đi bệnh viện mất.”

Mua thuốc? Chung Tấn thật sự không nhớ mình đã làm việc này.

Phương Nghi đánh giá Chung Tấn, mặt mộc, mệt mỏi tựa vào giường, nhìn qua cực kỳ yếu ớt, trống rỗng, có chút hương vị khiến người ta thương tiếc, bà rất hài lòng về điểm này.

Tiếp đó, Phương Nghi nhìn bốn phía xung quanh, từ trước đến nay phòng ngủ của Chung Tấn vẫn luôn được quét dọn sạch sẽ không một hạt bụi, cũng không có áo ngủ hồng nhạt hay nội y ren gì.

Bà mở cửa phòng ra, đặt một chiếc ghế tựa ở đầu giường Chung Tấn.

Thần Phi theo bà đi vào.

Chung Tấn chỉ hơi kinh ngạc, không hề tỏ ra xấu hổ hay khó xử gì cả.

Yêu, hoặc là khiến người ta hồi hộp, hoặc là khiến người ta chán rở. Bọn họ chẳng qua chỉ là hai người xa lạ, không thể bóp nặn ra

những cảm xúc gì khác.

Phương Nghi nhiệt tình nói: “Thần Phi, cháu ngồi xuống nói chuyện với Chung Tấn đi, dì vào phòng bếp làm ly nước trái cây cho Chung Tấn.”

Thần Phi gật đầu.

Phương Nghi nhìn Chung Tấn, lúc ra khỏi phòng còn không quên đóng cửa lại.

Lúc Thần Phi đi vào, ánh mắt đã dừng trên cây đàn hạc ở góc tường. Thật ra, rất khó mà không chú ý đến vì hình dáng của nó, chiếm một không gian rất lớn trong căn phòng.

“Không phải khoác lác, thì ra là biết chơi đàn thật!” Thần Phi xoa cằm, làm bằm.

Khi nghiêng người sang thì bắt gặp ánh mắt chất vấn của Chung Tấn, Thần Phi chớp chớp mắt, ngồi xuống, nâng chân lên, mũi chân nhẹ nhàng rung rung.

“Không ngờ kiểm sát trưởng lại mảnh mai như vậy!”

Chung Tấn nhớ trong một quyển sách có viết: đàn ông thích rung chân được chia làm hai loại, loại thứ nhất là người mắc chứng bệnh sợ giao tiếp, nếu đến những chỗ công cộng hay nơi đông người sẽ căng thẳng, vô thức mà rung chân, hành động này đã biểu hiện sự lo lắng tốt độ của hấn. Một loại khác thì không đơn giản như vậy, loại này là ám chỉ những người có tính ích kỷ và nguyên tắc, cái tôi của họ khá lớn nên không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Thần Phi rõ ràng là loại thứ hai.

“Sao anh đến nhà của tôi được?”

“Chỉ có em mới được điều tra người khác, còn người khác thì không thể điều tra em được sao?”

“Tôi điều tra người khác là vì công việc, còn anh?”

Thần Phi cười: “Vừa mới hết sốt thôi mà ăn nói vẫn còn lạnh lợi lắm, xem ra đầu óc không bị hỏng. Tất nhiên là muốn hiểu thêm về em rồi! Có phải rất có cảm giác thành tựu không? Em nói người khác cúi đầu nghe theo tôi, bây giờ tôi để em làm chủ, tôi bắt chước làm theo.”

Chung Tẫn không cười, càng không nói tới cảm động. Loại người có thể tùy tiện nói ra những lời này, cô cũng sẽ đối đãi tùy tiện.

“Được rồi, em thắng, đừng trưng ra vẻ mặt cứng ngắc đó nữa.” Thần Phi thoáng nhìn cô, ánh mắt đầy sủng nịch.

Chung Tẫn vô lực nhắm mắt lại: “Tôi mặc kệ anh xuất phát từ động cơ gì, nhưng ngoại trừ cảm ơn, thì vẫn là cảm ơn.”

“Nếu em phát hiện được điểm tốt của tôi, em sẽ thấy hối hận khi nói những lời này đấy. Chúng ta cần thêm thời gian.”

“Thời gian chỉ biết vạch trần những xấu xí của sự thật mà thôi. Đừng làm phiền ba mẹ tôi, họ đã lớn tuổi rồi.” Có Mục Đào làm nội ứng, Thần Phi bước vào nhà cô không phải việc gì khó.

“Nếu dễ dàng bỏ cuộc như vậy tôi sẽ không phải là Thang Thần Phi, kiểm sát trưởng chúng ta cùng chờ xem!”

Khóe miệng Thần Phi hiện lên một nụ cười tự tin: “Chờ em hết bệnh hãy đàn cho tôi một khúc. Nghe nói âm sắc của đàn hạc tuyệt vời không gì sánh được, mặc dù âm lượng không quá lớn nhưng mềm mại như cầu vồng, dạt dào ý thơ, khi thì ôn tồn khi thì huyền bí, tập trung nói về những cảnh đẹp của thiên nhiên.”

Chung Tẫn không nói gì, liếc anh ta một cái.

Trong âm nhạc thính phòng, đàn hạc chắc chắn là loại nhạc cụ lãng mạn và thơ mộng nhất, nhưng giá của nó rất cao. Cây đàn hạc của Chung Tẫn không có bất kỳ đồ trang trí nào nhưng Phương Nghi đã bỏ ra 15000 vạn – số tiền hơn mười mấy năm tích góp của bà để mua. Bà đem 15000 vạn đó đặt trong tay của một đứa trẻ, khiến mỗi ngày, trái tim nó đều treo giữa cổ họng, sợ rằng một khi... không chú ý... sẽ gây ra họa lớn.

Không một ai biết được nỗi sợ hãi và kinh hoàng của cô lúc ấy. Vì ôm những suy nghĩ đó nên dù âm nhạc có tuyệt vời đến đâu cô vẫn cảm thấy như đang bị dày vò. Tuy Chung Tẫn đàn cũng không tồi, nhưng một khi bước vào cổng trường đại học, nếu có thể tránh được cô nhất định sẽ không đụng vào nó. Sau khi đến Giang Châu, cô hoàn toàn xa rời đàn hạc.

Lăng Hãn nghe chuyện cô học đàn hạc đã đau lòng nói: Tuổi thơ của em rất nặng nề.

Chung Tẫn nghe xong thì nước mắt giàn giụa.

Bây giờ, những kỷ niệm anh để lại cho cô cũng rất nặng nề.

“Nhớ tới cái gì vậy?” Thần Phi sáp đến, Chung Tẫn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người anh ta. Đàn ông dùng nước hoa, lý

do để cô chán ghét anh ta lại nhiều thêm một cái.

“Sao anh còn chưa đi? Tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô không chút khách khí mà đuổi khách, thật sự không còn hơi sức để đối phó với anh ta nữa.

Ý cười của Thần Phi không giảm: “Em đúng là cần phải nghỉ ngơi, ngày mai tôi lại đến. Bên Mục Đào tôi đã chào hỏi rồi, em muốn nghỉ bao lâu thì cứ nghỉ.”

Cũng không biết người nào đã cho anh ta cái quyền lớn như vậy. Chung Tẫn trào phúng, khẽ nhếch đôi môi khô nứt.

Có vẻ như Phương Nghi và Chung Thu Giai đã đích thân đưa khách quý xuống lầu, tiễn ra tận xe. Sau khi vào nhà, hai người vẫn còn cực kỳ kích động.

Tuy thái độ luôn tự cho mình là đúng của Thần Phi khiến người ta bất mãn, nhưng có thể làm cho Phương Nghi và Chung Thu Giai bắt tay làm đồng minh nhanh như vậy, cũng coi như là một bước ngoặt lớn rồi.

Phương Nghi bưng nước trái cây đi vào, đồng thời đưa di động cho Chung Tẫn.

“Có một người cứ gọi suốt từ tối qua đến bây giờ, cậu ta nói là đồng nghiệp của con, mẹ có nói là chờ con tỉnh sẽ gọi lại.”

Chung Tẫn nhận lấy di động, vì dãy số này cô không lưu lại nên không quá quen.

“Vừa nãy ở dưới lầu mẹ nghe được một chuyện, nghe nói mấy ngày nay, vào lúc nửa đêm đều có một cái bóng đen đến đây đứng

đổi diện bồn hoa rồi bỏ đi trước khi trời sáng, không biết là người hay quỷ. Sau này tan tầm xong đứng ở bên ngoài quá lâu, nhớ về nhà sớm một chút.” Phương Nghi nói xong thì tiếng chuông cửa vang lên, bà xoay người ra khỏi phòng.

Chung Thu Giai mở cửa, có hai người đang đứng bên ngoài, một người là em gái làm việc trong cửa hàng hoa tươi, còn người kia là một dì làm việc trong tiệm giặt ủi.

“Là ai tặng vậy?” Chung Thu Giai vừa ký tên vừa hỏi em gái đưa hoa.

Em gái trả lời một cách giòn giã: “Anh ấy không viết thiệp chúc mừng, chỉ nhờ tôi chuyển đến một tin nhắn, chúc cô Chung sớm ngày bình phục.”

Chung Thu Giai mang hoa và quần áo lên phòng cho Chung Tấn, hoa là một bó hướng dương được bao bằng giấy bóng, còn quần áo là đồ của Chung Tấn.

Phương Nghi tùy tiện vứt bó hoa hướng dương sang một bên, lấy từ bên ngoài vào một bó hoa hồng trắng: “Một người biết thưởng thức thì chỉ cần nhìn thôi là đã biết ai cao ai thấp rồi.”

Chung Tấn không nghe thấy những gì bà đang nói, trong túi quần áo đã giặt xong, chiếc khăn quàng cổ ca rô xám trắng kia lộ ra khiến ngực cô cứng lại: “Mẹ, cái khăn quàng cổ này?”

“Không phải của con à, cũng đã vứt rồi nên mẹ đưa đi giặt chung luôn.”

Chung Tấn nhớ, hình như đêm đó khăn quàng cổ đã mất. Lúc ra khỏi “phòng nhỏ”, cô chỉ cảm thấy nó giống như một sợi dây thừng

sít chặt lấy cổ, khiến cô không thể thở được nên đã tháo xuống.

Là cô nhớ sai ư?

“Thần Phi nói ngày mai sẽ đến, con nhất định phải giữ cậu ấy ở lại ăn bữa cơm đấy. Tất nhiên là đến nhà hàng cũng tốt, nhưng mẹ nghĩ công việc của ba cậu ấy bận rộn như vậy, chắc là có rất ít cơ hội được ăn cơm nhà nấu.” Phương Nghi nói.

“Ba anh ta?” Chung Tấn khó hiểu: “Hai người biết ông ấy sao?”

Phương Nghi cười: “Con không biết sao, là giám đốc Thang của sở cảnh sát tỉnh.”

Chung Tấn thật sự không biết.

Chung Thu Giai đứng bên cạnh tiếp lời: “Người Nam Kinh biết đến Thang Chí Vi không phải vì làm chức lớn mà vì vụ án giết người hơn 20 năm trước. Lúc đó, Thang Chí Vi còn là đội trưởng đội hình sự, còn mẹ Thần Phi làm việc ở một nông trường cải tạo lao động ở ngoại thành. Có một tối mẹ cậu ấy trực đêm, không biết người nào đã xông vào tàn nhẫn giết hại bà ấy, tiếp đó còn phóng hỏa xóa sạch dấu vết. Vụ án này đến nay cũng chưa điều tra ra được. Lúc ấy, Thần Phi còn rất nhỏ, chắc chưa tới mười tuổi đâu! Haizz, thật là một đứa trẻ đáng thương.”

Chung Tấn chợt rung mình một cái, không khỏi nhớ tới lần gặp Thần Phi ở tiệm bánh ngọt, anh ta từng nói cho cô nghe chuyện liên quan đến mẹ mình, tuy sau này có phủ nhận nhưng hóa ra vẫn có một ít là sự thật.

“Thần Phi là con trai độc nhất của Thang Chí Vi, tuy không có mẹ, nhưng rất có triển vọng, tuổi còn trẻ mà đã là giám đốc kế

hoạch của Ủy ban Kinh Tế và Thương Mại rồi, biết bao nhiêu người ngửa cổ mà nhìn đấy!” Đôi mắt đẹp của Phương Nghi sáng lên như ngôi sao lấp lánh.

Chung Tấn hiểu ý tứ của Phương Nghi, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả, bậc cha mẹ nào trên thế giới cũng đều hy vọng con gái lấy được một người chồng thật tốt.

Nhưng mà cô...

Không đủ sức để nghĩ gì nữa, trái tim đau đớn như bị xé rách ra.

Phương Nghi giục cô uống hết ly nước trái cây rồi kéo Chung Thư Giai ra ngoài. Chung Tấn cầm di động, ấn gọi dãy số lạ kia.

Không đợi đối phương lên tiếng, chỉ cần nghe tiếng hít thở ồm ồm kia Chung Tấn cũng biết đó là ai: “Có chuyện gì không, luật sư Thường?”

“Cái đó... cái đó...”

Vậy mà Thường Hạo lại lấp bắp, điều này khiến Chung Tấn rất ngạc nhiên.

“Mẹ cô nói cô bị bệnh, cô... đã khỏe hơn chưa?” Cuối cùng Thường Hạo cũng gào lên.

“Cảm ơn, tốt hơn rồi!”

“Hoa hướng dương là tôi tặng! Tôi đưa hoa không phải xin lỗi, mà là...tùy tiện thôi, cô cũng đừng nghĩ nhiều! Hôm đó, không phải lỗi của tôi, là cô ra tay trước, tôi cũng không dùng nhiều lực, ai biết cô lại yếu ớt như vậy.”

Chung Tấn không hề chối cãi: “Ừ, xin lỗi anh, cảm xúc hôm đó của tôi không được tốt.”

Ơ ơ? Chung Tấn lễ phép như vậy khiến Thường Hạo muốn hét to “tôi chịu không nổi”.

“Tôi... cũng có sai một chút, tôi không nên nói đùa như thế. Vậy, cô cứ dưỡng bệnh đi, chúng ta gặp lại trên tòa!” Cứ như lửa cháy đến nơi vậy, Thường Hạo nhanh chóng cúp máy.

Chung Tấn nghe tiếng đò đò, ánh mắt đã ươn ướt.

Thường Hạo không biết, mấy câu trêu đùa vô tâm của anh, từng câu từng chữ như kim đâm thẳng vào trái tim cô.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 20: Hoa Hướng Dương (2)

Biên tập: Rosa

Thang Thần Phi luôn bắt đầu bữa sáng của mình bằng một tách trà nóng.

Anh ta không thích uống cafe, chí ít là vào buổi sáng sẽ không, nếu buổi tối có đến quán cafe với bạn, anh ta sẽ uống một tách nhỏ nhưng tuyệt đối không đụng vào cafe đen. Thần Phi đặc biệt tự tin về năng lực và ý chí của mình, không cần phải dùng đến bất kỳ chất kích thích nào.

Một ngụm hồng trà ấm vào bụng, ngay lập tức, từ trong ra ngoài, từng lỗ chân lông của Thần Phi đều nở ra, sức sống bừng bừng chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo.

Kể đó, Thang Thần Phi muốn đến nhà Chung Tẫn.

Hôm nay là thứ bảy, chỉ vì muốn dùng mỗi giây mỗi phút để ở bên cô mà anh ta đã quyết định hủy hết những lịch trình công việc. Nếu là những cô gái khác chắc sẽ vui mừng đến phát khóc, nhưng Chung Tẫn chắc chắn sẽ chau mày thật chặt, hận không thể khiến người tài giỏi như anh ta bốc hơi đi.

Khóe miệng Thang Thần Phi nhếch lên, cười một tiếng.

Anh ta không phải người thích khiêu chiến, cũng không phải người có dục vọng chinh phục mà là đang cảm thấy mới mẻ.

Ba anh ta – ông Thang Chí Vi từng nói tình cảm của anh không ổn định, thay bạn gái hết người này đến người kia, rồi có một ngày, anh ta sẽ chịu báo ứng. Nhưng Thần Phi đã phản đối mà trả lời rằng: Một người đàn ông hoàn hảo quá mức nên thuộc loại tài sản tập thể, không ai có thể chiếm được mới là công bằng.

Thang Chí Vi tức giận đến thối râu tròng mắt.

Từ lúc 9 tuổi, Thang Thần Phi đã biết điểm yếu của ba mình là ở đâu. Tuy cả hai thường xuyên đối chọi nhưng anh ta chưa bao giờ là người chịu lép vế.

Khi đã đi làm, Thang Thần Phi chuyển ra ngoài sống. Cả anh ta và Thang Chí Vi đều có những người bạn riêng trong giới, nếu cả hai ở chung sẽ không quá tiện. Hơn nữa ông ấy có Phó Yến – mẹ kế của anh ta ở bên, chắc sẽ không cô đơn.

Mùa đông năm đó, hai năm sau khi mẹ anh ta mất, Phó Yến được gả tới đây. Ba mươi tuổi, làm giáo viên tiểu học, khuôn mặt xinh đẹp, năng lực mạnh mẽ, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đáng ngưỡng mộ nhất là chuyện cô ta vẫn còn là một cô gái chưa chồng.

Sự xuất hiện của Phó Yến ngay lập tức mang cho Thang Chí Vi một tình yêu nồng đậm. Cô ta thủ thân như ngọc, chịu đựng cái nhìn xem thường của thế tục hết năm này tới năm khác, chỉ để đợi một ngày nào đó có thể ở bên cạnh ông.

Phó Yến kiên trì tổ chức một hôn lễ đơn giản. Sau khi lấy giấy chứng nhận thì đặt hai bàn tiệc rượu ở khách sạn để ăn một bữa cơm với cha mẹ hai bên, tiếp đó một nhà ba người đi Hải Nam hưởng tuần trăng mật. Trên bãi biển, trong rừng dừa, dưới bầu trời đầy sao, anh ta là ngọn đèn mang cho họ ánh sáng rực rỡ nhất.

Phó Yến đối xử với anh không tệ lắm, để cho một cô gái phải xem một cậu bé 8 tuổi như con mình, đó là yêu cầu vô lý. Nhưng Phó Yến vẫn đủ khả năng đối xử tốt với anh ta. Anh ta cũng không phải đứa trẻ nghịch ngợm, lảm nhảm kể hay nghịch ngợm khiến cô ta khó xử. Ba người ở chung rất hài hòa, tình cảm của Phó Yến và Thang Chí Vi cũng ngày càng bền chặt hơn.

Có một lần, Thang Thần Phi đưa cô bạn gái nào đó đến bệnh viện chỉnh hình để cắt mắt hai mí. Thật ra, Thần Phi thích những cô gái có vẻ đẹp tự nhiên hơn là những người đã động dao kéo trên mặt. Anh ta chỉ vô tình đùa một câu với người bạn gái rằng chỗ nào cô ấy cũng đẹp cả trừ đôi mắt một mí kia. Lúc ấy cô bạn gái đã khóc rồi quyết định đi cắt mí. Thần Phi nghe xong thì trong lòng suy nghĩ đến chuyện chia tay, anh ta đưa cô ta đến bệnh viện coi như là quà chia tay.

Trong hành lang của bệnh viện, Thần Phi gặp được Phó Yến. Cô ta mang kính râm. Dù cô ta cũng nhìn thấy anh ta nhưng cả hai cứ thế mà bước qua nhau như hai người xa lạ, không một câu chào hỏi.

Một cô y tá nhỏ lạng lẽ nói cho anh ta, Phó Yến tới đây cắt bông mỡ mắt, xóa nếp nhăn.

Anh ta “ồ” một tiếng rồi nháy mắt trêu chọc cô y tá nhỏ khiến mặt cô bé đỏ bừng lên.

Muốn trói buộc trái tim của một người đàn ông thì dù là dạng phụ nữ nào đều phải trả giá bằng “máu” của mình.

Đầu năm nay, ai cũng yêu quan nhị đại [1]. Quan nhị đại giống như một cây hoa lan quý phái được nuôi dưỡng trong nhà kính, được hưởng thụ ánh sáng mặt trời thích hợp nhất, được tắm gội bằng nguồn nước mưa dồi dào nhất, một khí chất quý tộc trời sinh.

[1] từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc, chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc, nó cũng dùng để mô tả những hành vi xấu của các quan chức cấp cao.

Thần Phi mạo muội gõ cửa nhà họ Chung, lúc tự giới thiệu đã khéo léo nói ra công việc và gia cảnh của mình. Anh ta biết đây là một chiếc chìa khóa vạn năng, quả nhiên, gương mặt lạnh lùng lúc đầu của Phương Nghi đã nhanh chóng thay bằng một nụ cười rực rỡ như mặt trời. Còn tay của Chung Thu Giai khi bắt tay anh ta thì không ngừng run rẩy.

Vậy mà, hết lần này đến lần khác Chung Tẫn đều trốn tránh anh ta, cô không giống người bình thường.

Anh ta thích độc nhất vô nhị!

Ngoài ban công, trời trong xanh hơn sau cơn mưa, một tia nắng vàng nhảy ra từ đám mây, khiến đất trời sáng lên rực rỡ. Nhắm mắt lại, dường như có thể nghe thấy một khúc nhạc từ tiếng cây cối đung đưa.

Hôm nay là một buổi sáng tràn ngập hy vọng. Thang Thần Phi tự rót cho mình một tách hồng trà thứ hai, anh ta cảm thấy hơi khát.

Trà nóng được đổ xuống, đột nhiên trong cái tách màu trắng sạch sẽ xuất hiện một vết rạn nhỏ, Thần Phi còn chưa làm phản ứng gì thì cái tách đã nứt thành hai, nước nóng bắn vào tay khiến anh ta phải kêu lên.

Có lẽ trước đó, cái tách đã nứt sẵn nhưng anh ta không biết. Dù đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng không biết vì sao trong lòng Thang Thần Phi lại nặng nề, giống như có cái gì đó đang mắc kẹt trong cổ họng.

Mọi chuyện thật sự không ổn.

Khi Land Rover ra khỏi cổng chính tiểu khu thì va chạm với một đũa nhỏ đi xe đạp. Dù anh ta không hề tông trúng nhưng nó đã ngã xuống đám cỏ phía trước, tay và mặt đều bị thương, trông rất thê thảm. Thần Phi đưa cho nó 1000 vạn mới xử lý xong việc này.

Lúc đến nhà họ Chung, Thần Phi không gặp được Chung Tấn. Phương Nghi vừa xin lỗi vừa nói với anh ta rằng sáng nay Chung Tấn đã đến trại giam.

“Không phải cô ấy đang bệnh sao ạ?” Anh ta nóng nảy.

Phương Nghi nói: “Đúng thế, nhưng khuyên thế nào cũng không nghe, con bé nói vụ án này không thể kéo dài được.”

“Thích Bác Viễn?” Đây không phải là tin gì mới, mỗi ngày đều được đăng lên báo.

“Đúng vậy, dì thấy trận cảm cúm lần này của Chung Tấn là do vụ án kia gây sức ép. Không biết có cái gì khó, lấy mạng đền mạng, cứ phán cho Thích Bác Viễn tử hình là được.”

Thần Phi chỉ ngồi 5 phút rồi đi.

Đương nhiên, anh ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc mà lái xe thẳng đến trại giam.

Trại giam Long Hoa ở Thành Tây, trước kia là vùng ngoại thành. Ngày trước chính là nông trường Long Hoa, là nơi để phạm nhân dưới 5 năm tù cải tạo lao động. Năm ấy, mẹ anh ta bị giết hại tại đây.

Chuyện cũ như làn khói, Thần Phi hít sâu một hơi.

Nếu có thể, anh ta sẽ cố gắng không đến Thành Tây. Thật ra, Thành Tây thay đổi rất lớn, không nhìn ra dấu vết của ngày trước, khiến anh ta phải dùng đến bản đồ hướng dẫn mới tìm được trại giam Long Hoa.

Tìm nơi đỗ xe xong, anh ta mở cửa sổ, lấy một điều thuốc ra. Tuy là thứ bầy nhưng trại giam không hề vắng vẻ, bên ngoài đỗ không ít xe, có lẽ là người nhà đến thăm hỏi phạm nhân.

Còn anh ta là người duy nhất chạy đến đây để theo đuổi phụ nữ.

Dưới một cái cây ven đường, có một người đàn ông cũng đang hút thuốc giống anh ta, làn da ngăm đen, râu rất nhiều, nhìn qua hơn 40 tuổi, ăn mặc như một dân công nhập cư. Anh ta hút thuốc rất nhanh, một điều chỉ cần hút mấy lần, cũng không thèm vút đi mà lấy ra một điều khác, trực tiếp dùng lửa từ đầu tàn thuốc đang cháy.

Trên đường, người xe qua lại không dứt nhưng anh ta không hề nâng mắt, giống như hút thuốc là một chuyện rất quan trọng vậy.

Thang Thần Phi lơ đãng liếc nhìn anh ta một cái rồi dời mắt đi.

Chung Tẫn không để cho anh ta đợi lâu, nửa tiếng sau thì xuất hiện trước cửa phòng bảo vệ cùng với giám đốc trại giam. Cô mặc áo khoác đen, đeo khẩu trang. Hai màu trắng đen rõ ràng như vậy khiến cô trông mạnh mẽ hơn.

Giám đốc đang nói chuyện gì đó, còn Chung Tẫn thì không ngừng gật đầu. Bên trong có người gọi, ông ta đáp một tiếng rồi đi vào.

Chung Tẫn xách túi công văn, cúi đầu, bước chậm rãi.

“Chung Tẫn!” Thần Phi như một chàng hoàng tử, dịu dàng nhìn cô chăm chú rồi tao nhã bước đến gần.

Chung Tẫn hoảng sợ, ngẩng đầu lên.

Đột nhiên, người đàn ông hút thuốc kia cũng quay đầu, ánh mắt lướt qua Thần Phi rồi dừng trên người Chung Tẫn.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 21: Hoa Hướng Dương (3)

Biên tập: Rosa

Thần Phi đang chờ phản ứng của Chung Tấn, hai mắt cô giựt giựt, chưa kịp làm gì đã bị anh ta khóa cả người vào cây liễu phía sau.

Mưa lạnh và bầu trời u ám nhiều ngày khiến Chung Tấn quên đi thời tiết đã bước vào xuân. Những nhánh cây liễu khô héo và tang thương như lúc còn vào đông, nay đã xuất hiện những chồi xanh giữa những cành cây. Màu xanh như vậy, rất mềm mại, mềm như giọt sương đêm trong sớm mai, đợi mặt trời lên cao sẽ bốc hơi đi, màu xanh như vậy, rất dễ vỡ, khiến người ta vô thức ngừng thở.

Bên cạnh cây liễu là cây hoa mai vừa mới nở một nửa. Nụ hoa xinh đẹp, đỏ hồng, hơi nghiêng khi hé mở, cành cành nhánh nhánh đều được tô điểm những đóa hoa, dù không có lá làm nền nhưng vẫn sáng rực như mây rắng chiều.

Tầm nhìn cứ như vậy mà sáng rõ lên, ánh mắt Chung Tấn trong trẻo như một ao nước trong, hồn nhiên, trong veo, lấp lánh những vệt sáng nhỏ, đó cũng chính là nội tâm đang cuộn cuộn sóng lớn của cô.

“Chung Tấn?” Thần Phi lại gọi một tiếng, sẵn sóc đón lấy chiếc túi công văn trong tay cô.

Chung Tấn lắc đầu với anh ta: “Đừng nói gì cả.”

Thần Phi ngó ra rồi lập tức cười lên, anh ta nghĩ rằng cô nhất định đang nhớ lại cuộc thẩm vấn vừa nãy. Thần Phi mở cửa xe, đưa tay ra làm động tác “mời”. Chung Tấn không có cơ hội từ chối khiến Thần Phi âm thầm vui vẻ.

Cửa xe đóng lại, Chung Tấn quay đầu nhìn cây liễu và cây mai kia. Ánh mắt bất giác lướt qua người đàn ông có làn da ngăm đen kia, nhưng cũng chỉ một lúc.

Ngay từ đầu Chung Tấn không hề chú ý tới người này, lúc đăng ký nghe cai ngục nói nhỏ mới ngẩng đầu nhìn xem.

Cai ngục nói: “Anh ta là người câm điếc, dù có ở phía sau gõ chiêng thì anh ta cũng không quay đầu lại. Thần trí cũng không được tỉnh táo, mỗi ngày đều đứng ngơ ngẩn ở góc tường, cô cho anh ta bánh bao, anh ta không đưa tay ra cũng không xua tay, vẻ mặt như bị liệt kia sẽ khiến cô muốn chửi tục đấy!”

Gần trại giam cũng không ít nhà xưởng, những công nhân từ bên ngoài vào làm việc rất nhiều, nếu đi xe buýt sẽ thường xuyên gặp được họ. Chung Tấn đưa sổ đăng ký cho cai ngục, căn bản không nghe vào tai.

Thần Phi chuyên chú lái xe, vài tia nắng mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu trên mặt anh ta, không ngừng nhấp nhót. Nhiệt độ trong xe rất dễ chịu, Chung Tấn từ từ nhắm mắt lại.

Đàn ông theo đuổi phụ nữ, tình tiết thường xuyên được diễn trong những bộ phim truyền hình hạng ba. Đầu tiên là gõ cửa nhà, tặng hoa, sau đó là đưa cô ấy đi trên chiếc xe sang trọng, một bữa

tối dưới ánh nến, đến hơn nửa đêm thì sẽ chạy đến ngọn núi nào đó ngắm sao, tắm trăng, quan trọng là cầm thẻ VIP đến những cửa hàng độc quyền về trang sức... mới có thể đánh hạ thành trì.

Chung Tấn cười lạnh trong lòng, cái gọi là tình yêu nam nữ toàn dùng tiền tài và quyền thế để tạo ra. Thay vì nói phụ nữ ham mê vật chất, không bằng nói đàn ông thật yếu đuối, nếu một ngày không còn tiền tài làm chỗ dựa hẳn còn dám hy vọng ai sẽ yêu mình?

Cô không có gì để nói với Thần Phi cả, chỉ có thể kiên nhẫn nhìn anh ta “đùa với khi”, sau đó sẽ vỗ tay cổ vũ vài cái cho anh ta chút thể diện.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Chung Tấn từ từ để bản thân chìm đắm trong tình huống gặp mặt Thích Bác Viễn vừa rồi.

Nói đúng ra, lần thăm vấn này giống như một lời chia tay. Chung Tấn nói rất ít còn Thích Bác Viễn nói rất nhiều. Nếu không đi chứng thực thì lời khai hiện có cũng đã đủ để cô viết tài liệu khởi tố.

Tình yêu là ma chướng, từ xưa, thiên tử hay anh hùng đều khó qua ải mỹ nhân, Thích Bác Viễn cũng chỉ là một người bình thường. Trong lòng yêu người khác, nhưng ngày ngày phải đối mặt với người vợ bằng mặt không bằng lòng, có lẽ sẽ có một ngày nào đó không kiểm soát được.

Một lần nữa nhìn thấy Thích Bác Viễn, tâm trạng của Chung Tấn hơi khác thường. Cô thừa nhận, nguyên nhân là vì Lăng Hãn và Vệ Lam, nhưng những chuyện thế này sẽ không ảnh hưởng đến công việc của cô.

Thích Bác Viễn rất nhạy cảm, hoặc có thể nói, ông ta là một người tinh tế, dù Chung Tấn có đeo khẩu trang che kín mặt, chỉ chừa ra đôi mắt nhưng ông ta vẫn nhận ra.

Thích Bác Viễn nói cô có tâm sự trong lòng nhưng Chung Tấn đã phủ nhận. Cô không đưa tấm ảnh người phụ nữ trong máy tính của Thích Bác Viễn ra nữa.

Khi còn ở Giang Châu, có một nữ sinh trung học bị cưỡng hiếp trên đường về nhà sau khi kết thúc tiết tự học muộn, được người nhà báo án. Cảnh sát đã sáu lần hỏi cô gái về quá trình xảy ra, mặt mũi kẻ yêu râu xanh, cô gái không thể không ép mình nhớ lại từng chuyện đáng sợ vào tối hôm đó. Nhưng, sau khi bắt được kẻ cưỡng hiếp về quy án thì ngay đêm ấy, cô gái kia đã dùng tất chân treo cổ trên ban công.

Lòng người bạc nhược như tờ giấy, dễ bị thổi bay, dễ bị vấy bẩn.

Nếu Thích Bác Viễn đã nhận tội giết vợ thì không cần phải mở rộng tình hình thêm nữa. Hãy để ông ta bảo vệ người phụ nữ mình yêu lần cuối cùng với tư cách một người đàn ông đi!

Theo thông lệ, Chung Tấn thuật lại từ đầu đến cuối án kiện một lần nữa, nếu câu trả lời của Thích Bác Viễn không có gì khác thì cô sẽ ký tên, Chung Tấn đóng laptop lại, khẽ thở dài.

“Lần sau gặp lại sẽ là ở trên tòa.” Việc đệ đơn kiện sẽ được đệ trình lên tòa án, hội đồng xét xử sẽ mở phiên tòa thẩm tra trong vòng hai tháng nữa.

Thích Bác Viễn gật đầu, cũng không cảm thấy bất ngờ mà chỉ hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Ánh mắt kiểm sát trưởng vừa trống rỗng vừa đờ đẫn, nụ cười vừa ngẩn ngủi vừa miễn cưỡng.

Chung Tấn không trả lời mà hỏi sang chủ đề khác: “Vì sao ông không thể ở bên cạnh người ông yêu?”

Thích Bác Viễn không phải viên chức, không cần lo lắng công việc bị chuyện ly hôn ảnh hưởng. Ông ta và vợ không có tình cảm với nhau, hơn nữa bọn họ còn không có một đứa con chung nào.

Thích Bác Viễn im lặng rất lâu mới đáp: “Cô ấy yêu người khác.”

“Cô ấy làm tổn thương ông như vậy, ông vẫn yêu sao?”

“Yêu là không có mục đích, yêu là tín ngưỡng, là ý chí.”

Chung Tấn cười khỏ, ở điểm này cô và Thích Bác Viễn là không mưu mà đồng [2].

[2] không có lời giải thích hay thảo luận từ trước, nhưng quan điểm hay hành động đều tương tự và giống nhau.

“Ông có hy vọng cô ấy quay đầu lại không?”

“Ngoại trừ thịt khi hâm lại sẽ còn mùi thơm, những thứ khác chỉ nên ăn một lần, nếu không hương vị sẽ không giống lúc đầu nữa.” Thích Bác Viễn nháy mắt trêu ghẹo.

“Ông sẽ nhớ cô ấy chứ?”

“Ký ức không chịu sự kiểm soát của tôi.”

“Nếu có kiếp sau, ông có muốn gặp lại cô ấy không?”

“Không cần đâu. Có một số việc đã được định trước là không thể.”

Lòng Chung Tấn buồn bã, cô không nói câu tạm biệt, nhàn nhạt gật đầu rồi đi ra phòng thẩm vấn. Bên ngoài, cậu thư ký trẻ tìm cô nói chuyện, ngày hôm qua, Phó giám đốc và trưởng bộ phận kỹ thuật ở một chi nhánh của công ty Viễn Phương đã đến thăm Thích Bác Viễn và hỏi ông ta về sự chậm trễ của EMU. Đầu tháng ba, hoạt động của EMU trong mô hình CRH380BX liên tục phát sinh lỗi như báo động giả nóng trực, thả tự động mũi và mất lực kéo khiến cho EMU nhiều lần chậm trễ. Các tạp chí lớn đều đưa tin về việc này.

Trước thì kỹ sư chính dính vào án giết vợ, sau thì EMU gặp trục trặc, công ty Viễn Phương đang trong tình thế trước mặt sau lưng đều có địch. Cổ phiếu trong vòng mấy tháng nay rớt giá nghiêm trọng. Hiện công ty Viễn Phương đã triệu hồi mô hình EMU này.

Cậu thư ký thì thào tự nói: Ly hôn không khó, có đáng để giết người không? Người thông minh luôn làm những chuyện ngu ngốc, cô xem, hiện tại gây ra bao nhiêu thiệt hại cho quốc gia!

Đột nhiên trong đầu Chung Tấn nảy lên một ý nghĩ, nhưng cô lựa chọn bỏ qua. Cô không muốn nghiên cứu quá kỹ nữa, Thích Bác Viễn có quan hệ với Vệ Lam, Vệ Lam lại có quan hệ với Lăng Hãn, những điều như vậy càng thúc giục Chung Tấn tốc chiến tốc thắng.

“Xuống xe đi!”

Chung Tấn mở mắt ra, phát hiện xe đã ngừng, còn Thần Phi đang mỉm cười nhìn cô.

Chung Tấn quay đầu nhìn ra ngoài thì ngây ngẩn cả người. Cô biết nơi này, đây là một ngọn núi nhỏ ở phía đông ngoại thành, cảnh hoa mai ở đây nở rất đẹp, mỗi chủ nhật, có nhiều người đến đây dạo chơi, ven đường xe đều sẽ xếp thành hàng dài.

“Đừng nói gì hết!” Trước khi cô mở miệng thì Thần Phi đã xoa tay: “Không thể lái xe về trước được nữa, chúng ta xuống đi bộ.”

Thần Phi đi phía trước dẫn đường, sau khi tách khỏi đám đông, cả hai đi theo một con đường núi. Đường mòn ngoằn ngoèo, cỏ dại ven đường khô héo. Trong một rừng cây nhỏ, có mấy cô cậu học sinh đang cắm trại dã ngoại. Trong đó một nam sinh đang đàn ghita, một cô gái đang ngồi tựa lưng vào cậu, hòa với giai điệu của ghita là giọng hát nhẹ nhàng.

Trong tiếng ca đó Chung Tấn cảm thấy tâm hồn mình trong vắt.

Thanh xuân thật tốt, yêu đương thật tốt, nhưng tốt nhất là có thể khiến cho thời gian dừng lại, như vậy mới có thể lưu lại được hạnh phúc.

Thật ra, hạnh phúc rất ngắn chỉ có đau khổ mới là mãi mãi.

Đi xa hơn, sẽ thấy một con mương nhỏ trong dòng nước uốn khúc, có lẽ vì xa rời thành phố nên dòng nước mới trong veo như vậy. Bên cạnh con mương là một đám cỏ lau còn sót lại sau mùa đông, gió núi thổi qua, phong tình điêu linh.

Rất lâu không đi bộ như thế này, cả người Chung Tấn không ngừng ra mồ hôi, đang muốn hỏi Thần Phi còn có xa lắm không thì anh ta đã quay đầu lại, nói đã đến.

Phía trước xuất hiện vài ngôi nhà nhỏ của những người nông dân. Bên ngoài sân có một luống rau cải, những mẩu ruộng hình vuông, trong sân còn trồng vài cây ăn quả. Bây giờ, tuy chưa nhìn ra cảnh xuân rực rỡ, nhưng không lâu nữa, có thể tưởng tượng được nơi này sẽ ngập tràn sắc màu rực rỡ thế nào. Tường đỏ ngói xanh, ra đón họ là một bác gái có nụ cười chân thành và giản dị.

Đột nhiên Chung Tấn xoay người, mắt rưng rưng.

Không có nhiều sự khác biệt về bố cục, hay cách sắp xếp sân trong khu vực nông thôn Giang Tô dù là phía nam Giang Tô hay phía bắc Giang Tô.

Cái sân nhỏ này rất giống rất giống sân nhà dì nhỏ ở An Trấn.

Bất luận là hai chân đi bao xa thì trong lòng mỗi người vẫn luôn chỉ có một nơi để trở về – đó là nhà. Những khi mệt mỏi tột cùng hay khi cô đơn tịch mịch cũng là lúc lòng người dễ xúc động và nảy lên ý nghĩ muốn trở về nhất.

Khoảnh khắc nhìn thấy những cây liễu và hoa mơ bên ngoài trại giam, trái tim u ám và không có ánh sáng của Chung Tấn chợt vui mừng không thôi.

Cuối cùng, khi mùa xuân đến, hoa cải vàng sẽ nở và cô sẽ về An Trấn.

Nhìn thấy hai vai Chung Tấn hơi run lên, Thần Phi mỉm cười với bác gái chủ nhà và nói: “Cô ấy rất xúc động!”

Thần Phi đề nghị ăn cơm trưa ở trong sân. Bác gái giết gà để hầm, một đĩa cá kiếm om, một đĩa nem rán, đậu phụ xào giá, trứng xào rau hẹ, toàn là đồ ăn nông thôn dân dã. Khi các món đều được

đặt lên bàn cùng nhau, chúng phối hợp hoàn mỹ như một bức tranh khiến Chung Tấn do dự một lúc lâu mới hạ đĩa.

Ánh nắng giữa trưa ấm áp, trong không khí mang theo mùi hương của bùn đất và cây cỏ tươi mát. Mày của Chung Tấn dần dần giãn ra.

Bất kể là trùng hợp hay cố ý, trong lòng Chung Tấn vẫn rất cảm kích Thần Phi về sự sắp xếp ngày hôm nay.

Sau khi ăn xong, hai người cảm ơn bác gái tốt bụng rồi đi bộ trở về, vừa vận tiêu hóa dạ dày đang no căng.

Chung Tấn tiếp tục im lặng, cô cảm thấy cảnh xuân thật đẹp, không thích hợp nói chuyện.

Còn Thần Phi, anh ta rất vui vẻ vì đã đạt được mục đích nên không hề quấy rầy cô.

Lúc lên xe, Chung Tấn trịnh trọng nói cảm ơn với Thần Phi.

Thần Phi nhíu mày nói: “Đây chỉ mới là bắt đầu!”

Chung Tấn nhìn anh ta, ánh mắt đầy hoảng hốt.

Trở lại thành phố, Thần Phi đưa cô đi xem phim. Chung Tấn nhìn chăm chú vào mắt anh ta, giống như người ngoài hành tinh đến trái đất dạo chơi vậy.

Một bộ phim không mới cũng không cũ. Năm 2009, giải Oscar cho thiết kế trang phục xuất sắc nhất đã được trao cho bộ phim “công tước phu nhân”. Trong cung điện tráng lệ, y hương lệ ảnh, tập hợp tất cả những gì xa hoa nhất. Chung Tấn thích những bộ phim

mang hơi hướng văn học và nghệ thuật tươi mới, cô nghĩ lần này đến rạp chiếu phim để ngủ một giấc cũng không tồi.

Không ngờ, cô lại khóc.

Nữ công tước Georgiana toàn thân toát lên vẻ quyến rũ mê người khiến cho tất cả đàn ông Anh quốc quỳ gối dưới váy bà, chỉ duy nhất người chồng là người luôn xem nhẹ bà. Không chỉ thế, ông ta còn biến người bạn thân nhất của bà thành người tình của mình. Khoảnh khắc Georgiana phát hiện được điều này, trái tim bà tan nát và thế giới của bà sụp đổ. Bà đã hỏi ngài công tước: đây là niềm hạnh phúc duy nhất tôi có, ngài cũng muốn cướp đi ư? Nhưng chỉ nhận được ánh mắt đầy lãnh khốc và hờ hững của ngài, ánh mắt ấy giống như đang nhìn một kẻ ngu xuẩn vậy.

Tình yêu, chính là thương tổn.

Đi theo dòng người ra khỏi rạp chiếu phim, Chung Tấn vẫn cúi đầu, cô không muốn để Thần Phi thấy ánh mắt đỏ hồng của mình.

Thần Phi muốn nắm lấy tay cô, nhưng bàn tay đưa ra một nửa lại lùi về, có lẽ bây giờ còn chưa phải lúc.

Chung Tấn cảm ơn anh ta lần nữa.

Thần Phi cười: “Em khiến tôi cảm thấy, trước kia em đã từng khó khăn như thế nào, một giọt nước em cũng xem là biển cả.”

Chung Tấn không nói gì, nghiêng đầu sang một bên. Là một cậu ấm, ngoại trừ hoàn cảnh bên ngoài thì bản thân anh ta cũng có chút thiên phú. Trải qua ngày hôm nay, cô thừa nhận cậu ấm như Thần Phi cũng không khiến người ta quá chán ghét.

Nếu Thần Phi nghe được điều này nhất định sẽ bỏ phiếu cho cô.

Dù thời gian còn sớm, nhưng sau khi cân nhắc, Thần Phi vẫn quyết định đưa Chung Tẫn về nhà. Bệnh cúm của cô còn chưa khỏi hẳn, nên nghỉ ngơi.

“Hai ngày nữa xe của em sẽ có, đến lúc đó tôi cùng em đi lấy.”
Lúc đưa Chung Tẫn đến cửa thang máy, Thần Phi chợt nói.

Chung Tẫn tròn mắt nhìn anh ta một cách đầy cảnh giác: “Xe gì?”

“Là Volkswagen trắng. Đừng kích động, tôi không tranh trả tiền với em đâu, tôi chỉ bảo bọn tăng giá thêm, cái giá cũ rất bắt nạt người khác.”

“Sao anh biết tôi mua xe?” Chung Tẫn đờ tháp âm lượng, tóc gáy đều dựng đứng lên hết.

“Tôi là một học sinh tốt, làm đủ bài tập về nhà.” Vẻ mặt Thần Phi như rất hy vọng nhận được sự khen ngợi của cô.

Chung Tẫn cứng rắn: “Không cần phiền anh, đây là chuyện của tôi.”

Thần Phi cười tà mị: “Tại sao em cứ lúc nắng lúc mưa vậy? Nhưng mà, tôi sẽ không lỡ hẹn đâu. Không quấy rầy chú với dì nữa, ngày mai gặp!”

Anh ta tiêu sái vung tay, chờ cô lên nhà rồi mới xoay người rời đi.

Là con của Thang Chí Vi, chỉ cần anh ta muốn thì chuyện điều tra tin tức của một người ở Ninh thành là điều vô cùng dễ dàng. Tuy phần mở đầu hôm nay không trơn tru cho lắm, nhưng cẩn thận nhớ

lại những chuyện được sắp đặt sau đó, từng chi tiết đều rất tốt, cực kỳ tốt. Cho nên, lúc đi vào thang máy của căn hộ, trong lòng anh ta vô cùng sung sướng.

Nhưng, lúc chìa khóa được cắm vào ổ thì cũng là lúc anh ta nghe thấy tiếng reo của điện thoại bàn.

Thần Phi cứng người trước cửa, trừ Thang Chí Vi và Phó Yến thì không một ai biết được số điện thoại bàn này. Mà hiện giờ, bọn họ cũng sẽ không gọi cho anh ta. Cho dù muốn, cũng sẽ là di động.

Điều này nói lên cái gì? Ở một góc nào đó anh ta không nhìn thấy, có một đôi mắt đen đang quan sát anh ta?

Không có ID người gọi trên màn hình điện thoại.

Thần Phi thấy sau lưng lạnh toát, anh ta cầm ống nghe lên, “alo” một tiếng nhưng đầu dây bên kia chỉ là một mảnh yên lặng. Cảm giác thật sự rất quỷ dị, anh ta hỏi: “Ai vậy?”

Là một giọng nam, nói tiếng phổ thông, nghe không ra tuổi, không ra vùng miền.

“Tao biết mày muốn làm gì. Dừng lại và cách xa cô ấy một chút, nếu không, tao sẽ khiến mày phải trả giá đắt.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 22: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (1)

Biên tập: Rosa

Chung Thu Giai có cảm giác nghẹt thở vì bị mắc lưới.

Người dệt lưới có thể là A Viện mà cũng có thể là Phương Nghi, đôi khi ông cũng bị nhầm lẫn. Chuyện hạnh phúc nhất của một người đàn ông là ở nhà có kiêu thê, bên ngoài có mỹ thiếp. Ông cho rằng mình có thể trấn an tốt cả hai bên, ngồi hưởng tề nhân chi phúc [1] mà thần không biết quỷ không hay.

(*Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Chung Thu Giai đánh giá cao khả năng của mình.

Bên phía A Viện, sau khi tặng cô một chiếc xe rồi dẫn đi du lịch Hải Nam một chuyến thì cô đã không còn quan tâm và dịu dàng với ông như trước nữa, khi nói chuyện cũng ngậm mĩa mai. Trong lòng ông biết rõ cô đang ghen chuyện ở sân bay, nhưng vì cũng bắt đắ dĩ mà thôi! Hôn nhân và gia đình không thể bị ảnh hưởng bởi loại tình cảm ngoài giá thú này, vậy nên không thể đi quá xa được. Chỉ là, Chung Thu Giai không nở để A Viện tức giận nên phải hạ mình xuống, từ từ dỗ dành.

A Viện giống như đang cố ý dày vò ông vậy, gọi điện thoại không bắt máy, đưa hoa tươi không nhận khiến Chung Thu Giai phải giấu

điểm Phương Nghi, sắp xếp thời gian vào cuối tuần để chạy tới xem thử, nhưng không gặp được vì cô đã lên núi ngắm hoa mai với bạn.

Bị loại cảm giác vừa kích thích vừa mạo hiểm lại vừa thất bại này trêu chọc, Chung Thu Giai mất hồn mất vía, muốn ngừng mà không được. Tuy nhiên, những lúc ở nhà, ông luôn ra lệnh cho mình phải kiểm soát chặt chẽ cảm xúc.

Hiện giờ, Phương Nghi vẫn là nữ vương trong nhà, rất nhanh sẽ thành Thái Hậu. Tuy Chung Tấn là con gái của Chung Thu Giai nhưng không cùng huyết thống, lại còn thân thiết với Phương Nghi hơn. Chuyện Thang Thần Phi thích Chung Tấn làm cho Phương Nghi vui vẻ đến hỏng rồi.

Mấy năm nay, về của cải, nhà họ Chung cũng coi như phi thường hoàn mỹ, nhưng địa vị xã hội thì chỉ được xem là bình thường mà thôi. Nếu có thể kết thông gia với Thang Chí Vi, tự nhiên, địa vị sẽ như nước lên thì thuyền lên, đây là chuyện có dùng tiền cũng không mua được, ông làm sao có thể tách khỏi Phương Nghi được? Cho nên, nếu không muốn A Viện nổi điên, Chung Thu Giai càng phải cẩn thận hơn.

Cuộc sống hai mặt, ban đầu còn có thể ứng phó nhưng dần dần Chung Thu Giai bắt đầu lo lắng. Ông lo bị tấm lưới kia quấn chặt, lo bản thân sẽ bị nuốt chửng, bị loại sức mạnh này hút vào một cái động đen kịt sâu không thấy đáy.

Sáng sớm rời giường, Chung Thu Giai muốn hôn chào buổi sáng với bà để lấy lòng nhưng Phương Nghi tránh đi, xem thường động tác đó của ông.

Tối hôm qua, Chung Tấn đã thức đêm viết tài liệu, rạng sáng mới ngủ. Lúc tỉnh dậy, Chung Tấn buộc lại áo ngủ rồi đến phòng bếp ép đậu nành. Cô cho thêm đậu đen, hạnh nhân, lạc và quả óc chó vào ly sữa, vừa bổ cơ vừa bổ não.

Chung Thu Giai ngồi sững sờ trên ghế một lúc lâu rồi mới từ từ đứng dậy.

Lúc đang rửa mặt thì Chung Tấn đi vào. Ông hỏi cô vì sao không ngủ thêm đi thì cô nói rằng mình không buồn ngủ nữa. Chung Tấn vừa nhìn ra bên ngoài vừa vểnh tai nghe ngóng động tĩnh rồi mới nhỏ giọng: “Ba, tối nay chúng ta cùng ăn tối nhé?”

Chung Thu Giai rất ngạc nhiên: “Thần Phi cũng đi sao?”

Hình như từ trước tới giờ Chung Tấn chưa từng mời ông một cách cẩn thận như vậy.

Chung Tấn rũ mắt xuống: “Chỉ có con và ba thôi. Ba thích ăn cơm Tây, con sẽ đặt một bàn.”

Tim Chung Thu Giai đập mạnh như gõ trống: “Có chuyện gì đặc biệt sao?”

Chung Tấn cười: “Chẳng lẽ con không thể ăn một bữa cơm với ba à?”

Chung Thu Giai cười khan: “Có thể chứ, ba đang rất hào hứng đây!”

Một bữa sáng khó khăn.

Chung Tấn thở dài trong lòng, cô có thể nhìn ra sự bất an của Chung Thu Giai. Mặc dù Phương Nghi rất bình tĩnh nhưng đó chỉ là bề ngoài. Bà giống như thật sự không quan tâm về hành trình đến Hải Nam của Chung Thu Giai nhưng Chung Tấn có thể cảm giác bà đối xử với ông ngày càng lạnh lùng.

Trước kia, yêu cầu của Phương Nghi với ông rất cao, đó là vì yêu. Còn bây giờ ông ăn gì mặc gì, Phương Nghi cũng không hỏi đến nữa. Có lần, Chung Thu Giai cầm hai chiếc caravat rồi hỏi bà xem cái nào hợp với quần áo ở trong hơn, vậy mà ngay cả mắt Phương Nghi cũng không thèm nâng.

Mục Đào luôn là người đầu tiên đến văn phòng, Chung Tấn chào hỏi qua, sau đó đưa cho anh xem hồ sơ vụ án của Thích Bác Viễn mà cô đã thức hai đêm liền để sửa sang lại. Mục Đào xem rất chậm, rất cẩn thận làm Chung Tấn khá hồi hộp, cảm thấy thời gian giống như ngừng lại.

“Tài liệu viết rất khá, điều kiện khởi tố cũng rất hoàn chỉnh. Còn chỗ nào thiếu sót nữa không?” Mục Đào hỏi.

Chung Tấn trả lời: “Tôi đã thẩm vấn Thích Bác Viễn tổng cộng sáu lần, mỗi lần, ông ta đều rất thẳng thắn thú nhận. Nếu vụ án này đặt trên một người bình thường, sẽ dễ dàng làm theo các thủ tục pháp lý hơn. Bởi vì kẻ bị tình nghi là Thích Bác Viễn nên tôi đã xem xét rất cẩn thận. Tình cảm vợ chồng bất hoà nhiều năm, quan hệ với con gái riêng của vợ cũng rất cứng nhắc. Những cảm xúc này tích tụ nhiều dần và lâu dài khiến ông ta mất đi lý trí, đến một lúc nào đó sẽ giống như núi lửa phun trào. Thích Bác Viễn có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này chứng tỏ ông ta đã nhận thức được tính chất

ng nghiêm trọng của sự việc, thản nhiên tiếp nhận sự trêu đùa của số mệnh.”

Mục Đào trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu đã như vậy, lát nữa tôi sẽ đưa cho lãnh đạo phê duyệt, sau đó sẽ khởi tố lên tòa án!”

Chung Tấn nghiêng mặt nhìn chiếc tủ tài liệu bên cạnh, muốn nói lại thôi.

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Trưởng khoa Mục, sau khi tài liệu được đưa lên trên, tôi muốn xin phép nghỉ vài ngày, lúc rời Giang Châu vội quá nên chưa trả phòng thuê.” Mặt Chung Tấn mặt hơi đỏ lên. Cô vừa mới được điều đến đây mà đã xin nghỉ phép, chuyện này có vẻ không tốt lắm nhưng Chung Tấn rất muốn rời khỏi Ninh thành, dù chỉ là vài ngày.

Mục Đào không chút do dự, trực tiếp cho Chung Tấn nghỉ một tuần.

Chung Tấn đã gửi tất cả tài liệu khởi tố đến tòa án, lúc ngồi trên xe buýt, cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Hoa Bội, tuy khởi tố không phải chuyện gì cơ mật nhưng có thể cho Hoa Bội một tin trực tiếp.

Hoa Bội đang ở tòa án, vì hôm nay Thường Hạo có một vụ án đặc biệt nên cô đến đây để dự thính.

“Ở chỗ tòa án?” Chung Tấn hoài nghi mình nghe lầm: “Không phải vụ án đầu tiên của anh ta ở Giang Tô là vụ án của Thích Bác Viễn sao?”

“Vụ kiện tranh chấp hợp đồng lần này là anh ta thay một đồng nghiệp tiếp nhận, đều nghe nói mấy án kinh tế tranh luận sẽ rất nhàm chán, wow, chỉ có thể là đám luật sư tân binh không có triển vọng mới nói như vậy. Mỗi câu mỗi từ của luật sư Thường đều rất tâm huyết, điều nào khoản nào cũng rõ ràng, giống như gió táp mưa sa khiến người ta chỉ biết trố mắt đứng nhìn. Tôi phải nói, gã Thường Hạo này rất lợi hại, khiến cho vị luật sư biện hộ của đối phương không còn đủ sức lực để chống đỡ, đương sự tức giận đến xanh mặt, hận không thể tiến lên cho luật sư của mình hai cái tát.”

Chung Tấn cười nhạt: “Sớm thôi, tôi cũng sẽ tranh cãi với anh ta trên tòa án.”

“Tôi rất mong đợi, không biết anh ta sẽ biện hộ thế nào khi sự thật đã bày ra trước mắt, ha ha, chắc chắn ngày đó giới truyền thông sẽ bị phong tỏa. Nếu không thể vào được, cậu hãy bỏ một chiếc camera vào túi rồi ghi âm lại cho tôi đi.”

“Cậu cứ nghĩ lạc quan lên đi, không cần vội, chờ tôi đưa tài liệu xong cậu mời tôi ăn cơm trưa.”

“Được!” Vì tin tức trực tiếp, cho dù có đem Hoa Bội bán, cô ấy cũng sẽ vui tươi hơn hờ.

Vào năm 2010, ở thành phố Vĩnh Châu của tỉnh Hồ Nam, một tay súng đã tấn công một thẩm phán. Bây giờ, mỗi khi muốn đến tòa án làm việc, trước khi vào cửa sẽ đều phải kiểm tra an ninh giống như ở sân bay vậy.

Lúc Chung Tấn đang làm kiểm tra thì thấy Thường Hạo và một người đàn ông trung niên, hai người một trước một sau đi ra. Lúc

ánh mắt cả hai chạm vào nhau, Chung Tấn gật đầu rồi nhanh chóng đi vào.

Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thậm chí phạm Nhậm là người thực hiện thủ tục truy tố và cũng là chánh án cho vụ kiện lần này. Chung Tấn tán gẫu với thẩm phán Nhậm vài câu rồi mới rời khỏi.

Đi ra cửa kiểm tra, Hoa Bội đang đứng trên bậc thang vẫy tay, còn phía sau cô là Thường Hạo cao lớn.

“Tấn, hôm nay thật sự là vinh hạnh, có thể ăn cơm trưa cùng luật sư Thường.” Khi nói ra câu này giọng nói và vẻ mặt của Hoa Bội hoàn toàn khác nhau.

Chung Tấn hơi giật mình.

Hoa Bội chạy tới kéo tay cô rồi thì thầm: “Thật muốn tát vào miệng mình quá, tại sao tôi lại bắt cần như vậy chứ! Tôi chỉ là thuận miệng mời anh ta ăn cơm thôi. Dù gì anh ta cũng đã giúp nhà người ta thắng kiện, nhà người ta nhất định sẽ chiêu đãi nồng hậu một bữa thật lớn, ai ngờ anh ta lại từ chối họ, sau đó cứ đứng ở kia chờ tôi.”

Hoa Bội khóc không ra nước mắt!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 23: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (2)

Biên tập: Rosa

Chung Tấn không thể thấy chết mà không cứu được.

Giữa trưa, trong dòng xe cộ, một chiếc honda màu đỏ và một chiếc Lexus màu bạc như hai đuôi cá không ngừng đung đưa trên đường.

Thường Hạo không có thói quen trưng cầu ý kiến của người khác, anh trực tiếp chạy xe đến một nhà hàng kiểu Nhật.

Nhìn thấy một em nhân viên mặc kimono ra chào đón, trong lòng Hoa Bội không kém gì mưa to tầm tã.

“Gọi điện thoại cho Thang thiếu đi, bảo anh ta đến thanh toán.”
Chung Tấn nhỏ giọng đề nghị.

Mặt Hoa Bội xanh mét, cô khó chịu nghiến răng: “Đừng nhắc đến người này với tôi.”

Chung Tấn nhìn cô ấy.

Hoa Bội chua xót, tự giễu: “Có lẽ rất ứng với câu nói kia ‘chức tràng đắc ý, tình trường thất ý’ [1].”

[1] ý nói một người mất đi tình yêu nhưng con đường sự nghiệp lại thành công rực rỡ, vang dội.

Lời tuyên bố này thật miến cưỡng và lập dị nhưng Hoa Bội lại cảm thấy có mấy phần là thật. Tiếp xúc với Thang thiếu, đây là một trận chiến cân não về thông tin dưới cái bóng của chiến tranh hạt nhân, mức độ phức tạp và khó khăn không gì sánh nổi.

Bạn có việc muốn nhờ anh giúp đỡ, anh ta rất sẵn khoái, nói được sẽ làm được. Anh ta ăn cơm với bạn, mua hoa, mua quà cho bạn, ra tay rất rộng rãi. Anh ta cũng sẽ trêu ghẹo bạn một cách mờ ám, nắm tay một chút rồi đến hôn má nhưng khi súng đã lên nòng anh sẽ dừng lại đúng lúc mà không mất đi phong độ.

Anh ta nói là tôn trọng.

Nhưng Hoa Bội hiểu, anh ta sợ cô bò lên.

Mặc dù bây giờ “lên giường” cũng không phải là lời thề trên đá Tam Sinh nhưng nếu không vượt qua ranh giới này, quan hệ của bọn họ mãi mãi là nửa sáng nửa tối mà thôi. Cũng giống như cho bạn một hy vọng nhưng loại hy vọng này không thấy được cũng không sờ được khiến bạn vừa hận lại vừa bất đắc dĩ.

Cho nên, nếu anh ta có biến mất mấy ngày điều đó cũng không có nghĩa là anh ta phụ lòng bạn, ngay cả khi anh ta có công khai sánh đôi với người khác đi nữa thì cũng là tự do của anh ta!

Đàn ông như Thang thiếu không thể dùng hai chữ “thông minh” để hình dung hết được. Có tiến có công, có lùi có thủ.

Đã gần một tuần mà cả hai không liên lạc gì với nhau. Hoa Bội có thể cảm thấy anh ta đang muốn kéo dài khoảng cách của hai người. Đối với chuyện này, ngoại trừ chấp nhận, cô cũng chẳng có cách nào khác.

Em gái phục vụ bước từng bước nhỏ, dẫn ba người lên lầu hai, tường giấy được thiết kế theo phong cách Nhật Bản thanh lịch, từ bàn ghế cho đến cửa sổ đều được làm bằng gỗ thô tự nhiên, màn trúc tinh xảo buông xuống khiến người ta bước vào liền có cảm giác sáng khoái.

Bát luận là theo kiểu Hàn Quốc hay kiểu Nhật Bản, Chung Tấn cũng đều không có hứng thú. Chẳng qua là không quen ngồi xếp bằng nên cô thấy cực kỳ khó chịu, mới ngồi một lát mà đã cảm thấy eo rất mỏi. Ngược lại xương của Hoa Bội thật sự dẻo dai và mạnh mẽ, trông cô ấy ngồi rất tự nhiên. Còn Thường Hạo thì vẫn là vẻ mặt bất mãn như toàn bộ thế giới thiếu nợ anh ta vậy.

Dù phải đau lòng lần nữa nhưng Hoa Bội vẫn cắn răng gọi món: cá hồi, cá tráp, tempura [2] và trì bộ chữ [3]. Thường Hạo không uống rượu, cơm nước xong, anh còn phải gặp một khách hàng cũ. Anh cũng không muốn gặp họ trong khi say khướt, Thường Hạo có nguyên tắc nghề nghiệp của mình.

[2] là một món ăn chiên trong ẩm thực Nhật Bản, được làm từ bột mì, trứng, nước và bột giấy, cá tươi, tôm và rau theo mùa.

[3] trì bộ chữ, làm từ thịt chân gà

 cbc

Ba người thật sự chỉ muốn ăn và ăn nên không ai lên tiếng, khi đồ ăn được mang lên, bọn họ đều toàn tâm toàn ý mà dùng cơm.

“Gần đây khỏe không?” Thường Hạo cố gắng phá vỡ sự lúng túng.

Khi Hoa Bội huých vào tay cô thì Chung Tấn mới biết là Thường Hạo đang hỏi mình.

“Ừ, rất tốt. Hôm nay, vụ án của Thích Bác Viễn đã chính thức được khởi tố, anh sẽ sớm nhận được thông báo từ tòa án.” Chung Tấn cố gắng chuyển đề tài sang chuyện công việc, như vậy, ít nhất hai người còn có chút tiếng nói chung.

Thường Hạo buông đũa, yên lặng nhìn Chung Tấn vài giây.

“Kết luận của cô vẫn giống như trước sao?” Giọng điệu của Thường Hạo luật sư xuất hiện.

Chung Tấn “ờ” một tiếng, không nói chuyện.

Hơi thở của Thường Hạo nặng thêm, những lọn tóc quăn bướng bỉnh kia như đông cứng lại: “Phóng viên Hoa, cô ăn no chưa?” Anh quay đầu nhìn Hoa Bội.

Hoa Bội đang tò mò làm người ngoài cuộc, nào ngờ bị cái nhìn của Thường Hạo dọa sợ: “Khá no rồi.”

“Phiền cô sang phòng khác uống trà, tôi có chuyện muốn nói với Chung kiểm.”

Mắt Hoa Bội chớp chớp: “Tôi là bạn tốt của Tấn.”

“Nhưng cô là một phóng viên.”

Ngụ ý là gì, tự lĩnh hội đi!

Hoa Bội nhìn Chung Tấn, thấy cô không có ý giữ mình ở lại thì bĩu môi, miễn cưỡng đi ra ngoài. Đây là thói đời gì vậy, tốt xấu gì cô cũng là người trả tiền đó, sao lại đuổi người ta ra ngoài chứ!

Chung Tấn ngồi thẳng lưng lên, chuẩn bị ứng chiến.

Quả nhiên, một khi Thường Hạo đã mở miệng thì không chút khách khí:

“Tôi rất ghét cơ cấu thể thức hóa của công – kiểm – pháp hiện nay, lối suy nghĩ thì cứng nhắc, lại còn từ chối tiếp thu những điều mới mẻ. Vợ chồng bất hoà, thì nghĩ đến người thứ ba chen chân. Bị hành hung trên đường thì nghĩ là cướp bóc. Cô đã xem bộ phim “Seven Sins” mà Pitt [4] diễn chưa? Cùng là một kẻ tội phạm, liên tục gây án, thủ pháp và mục đích của mỗi lần không giống nhau. Đốt ky, ăn uống quá độ, tham lam, dâm dăng... v.v. Nếu không phải một lão cảnh sát kỳ cựu phát hiện, ai sẽ nghĩ đây là cùng một người chứ? Tôi nghe nói đây là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai trò công tố viên, cô có thể tham khảo một vài thứ từ trước nhưng cần phải có ý kiến cá nhân của riêng mình. Nếu bây giờ khiến cô thua đến thương tích đầy mình thì về sau cô còn có lòng tin là mình sẽ có chỗ đứng trong giới Pháp luật nữa không?”

[4] Diễn viên người Mỹ Brad Pitt.

Lại là giọng điệu kiêu căng này, Chung Tấn cười lạnh: “Kinh nghiệm của tôi có thể không bằng anh, nhưng anh phải tôn trọng sự thật. Hôm đó, ở nhà của con gái Thích Bác Viễn, anh... không nghe rõ ràng ư? Chẳng lẽ ý anh là Thích Bác Viễn đang nói dối sao? Nếu vậy, ông ta hy sinh như thế là vì ai đây?”

“Mỗi lần nhận một vụ kiện, tôi sẽ để đầu óc của mình trống rỗng, xem xét vụ việc theo một góc độ hoàn toàn mới, rồi thẩm tra và phân tích lại, sau đó mới tìm ra cho mình những manh mối hữu ích. Kiểm sát trưởng, cô thật sự hiểu hết về Thích Bác Viễn sao?”

Chung Tấn không kiên nhẫn mà xua tay: “Chúng ta không cùng lĩnh vực, không cần anh dạy tôi phải làm như thế nào.”

“Tôi sẽ không dạy cô phải làm gì, nhưng tôi khẳng định sẽ cho cô thấy thế nào là thua.” Nếu không phải từng thấy được bộ dạng khóc lóc thật làm người ta... đau lòng của kiểm sát trưởng, Thường Hạo rất muốn rống cho cô tỉnh.

“Có tôi đến làm nền cho anh, anh còn không vui à?” Chung Tấn châm chọc.

“Không phải ai cũng là Thường Thắng tướng quân [5], cho dù tôi không thể thắng cũng sẽ chơi tới cùng. Kiểm sát trưởng, cô không phải là tôi, cô rất yếu ớt.”

[5] là người chỉ huy thắng mỗi trận, chủ yếu được sử dụng cho chiến lược, lập kế hoạch và chỉ huy triển khai các chỉ huy hiệu quả.

Chung Tấn mặt đỏ tai hồng, bật thốt lên: “Đây là bữa cơm trưa tệ nhất mà tôi từng ăn.”

Thường Hạo chẳng nói câu nào, nhẹ nhàng lau tay bằng khăn ăn rồi đứng dậy, mở cửa đi ra.

Hoa Bội dựa thân vào quầy thu ngân mà ngẩn người, nhìn thấy Thường Hạo đi tới, cô hỏi: “Tấn đâu?”

Thường Hạo không để ý đến cô ấy, lấy ví tiền, rút tám chi phiếu đưa cô gái thu ngân.

“Tôi đã thanh toán rồi.” Hoa Bội trở mình, kiêu ngạo nói.

“Trả lại đi!” Thường Hạo gằn từng tiếng với cô gái thu ngân.

Cô gái thu ngân nhìn Thường Hạo rồi ngoan ngoãn đưa xấp tiền mặt cho Hoa Bội.

Mắt Hoa Bội trừng thật to.

“Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền khi ăn cơm.” Thường Hạo ném ra những lời này rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Anh... con mẹ nó, không thể nói chuyện dịu dàng một chút à?” Hoa Bội ở phía sau cười khế, giả vờ làm mặt quỷ rồi xoay người vào phòng.

Cơn tức của Chung Tấn còn chưa tiêu tan, trên mặt lúc đen lúc trắng. Không chờ Hoa Bội đặt câu hỏi, cô đã xua tay: “Bội, nếu cậu dám nhắc đến tên đầu to kia dù chỉ là một chữ, tôi sẽ tuyệt giao với cậu.”

Hoa Bội vội che miệng lại, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Vậy, có muốn đổi chỗ khác hưởng thụ tiếp không?” Nếu đã không mất tiền vì bữa ăn, Hoa Bội nghĩ đến chuyện ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa hồng hoặc đi làm đẹp cho khuôn mặt.

Chung Tấn vẫn còn ngờ ngẩn: “Tôi muốn đến cửa hàng 4S, cậu đưa tôi đi đi!”

Hoa Bội oán trách: “Muốn mua xe cũng không nói với tôi một tiếng, tôi quen một người làm ở đó.”

“Cũng không phải là xe sang trọng gì, tội gì thỉnh đông thác tây.”

“Cậu lúc nào cũng sợ nợ ân tình của người khác cả.” Thật ra, đây cũng là điều mà Hoa Bội thích ở Chung Tấn, cô đối xử với mọi

người rất chân thành, chưa bao giờ lợi dụng bạn bè hay khiến họ khó xử.

Từ đây đến cửa hàng 4S rất xa, Hoa Bội phải chạy hơn nửa thành phố. Trên đường đi thì nhận mấy cuộc gọi từ tòa soạn, cô định chờ Chung Tấn đến chỗ kia rồi sẽ đi ngay.

Hoa Bội từng thấy trên một cuốn tạp chí viết thế này: thế giới thật sự quá nhỏ, giống như một cái ao cá, đang bơi bơi thì lại gặp con cá cũ, cho dù có lặn sâu xuống cũng vô dụng.

Người đang đứng trong cửa hàng 4S kia không phải Thang thiếu thì ai?

Chân Hoa Bội không nghe theo sai bảo mà xuống xe với Chung Tấn, hai người bị quản lý và nhân viên bán hàng vây quanh, người đàn ông nghe được tiếng bước chân thì tao nhã xoay người lại.

Hoa Bội chỉ nghe âm một tiếng, trong cơ thể cuồng phong gào thét, từng cơn sóng dâng cao hơn đầu.

Thang Thần Phi thủy ba bất kinh [6], vô cùng thân thiết nói: “Chỉ biết em đang chơi trò dương đông kích tây thôi, nói cái gì mà có việc, thật là nghịch ngợm, em xem tôi đã nghe ngóng hết rồi, mua xe ở đây rất chuẩn... Bạn em sao?” Ánh mắt dịu dàng của Thần Phi chuyển qua chỗ Hoa Bội.

[6] sử dụng để chỉ người bình tĩnh, có tố chất tâm lý tốt.

Chung Tấn giới thiệu hai người với nhau: “Bạn tôi Hoa Bội, đây là Thang Thần Phi.”

“Xin chào!” Nếu không phải ánh mắt của anh ta bắn tới cái nhìn cảnh cáo thì Hoa Bội thật sự nghĩ mình đã nhận sai người. Người đàn ông xa lạ này chỉ có gương mặt giống với Thang thiếu mà thôi.

Khi một người đàn ông ở trước mặt người khác thẳng thắn thừa nhận quan hệ với một người khác phái, là muốn khẳng định hai chuyện, thứ nhất là tuyên bố chủ quyền, thứ hai là dành sự tôn trọng và đồng ý với người kia.

Hoa Bội vẫn luôn khát vọng anh ta có thể đối xử với mình như vậy, hóa ra không phải trái tim của anh ta bất định mà lòng anh ta đã thuộc về một nơi khác.

Cô cả ngày lo lắng Tần không thể bước ra khỏi khúc mắt trước đây, nào ngờ mùa xuân của cô ấy đã sớm đến.

Một cơn giận dữ bốc lên khiến dạ dày Hoa Bội đau đớn.

“Chúng ta đi xem xe đi!” Thang Thần Phi không dấu vết mà thu lại ánh mắt.

Nhân viên cửa hàng tiếp đãi Chung Tần lần trước không ngừng nói xin lỗi, nói rằng không biết cô Chung là bạn của giám đốc Thang, thật là sơ suất.

Thang Thần Phi lạnh lùng nói: sẽ tốt hơn nếu anh mang xe ra ngay bây giờ.

Nhân viên cửa hàng cười ha ha: “Xe mà cô Chung mua hôm nay đã trực tiếp lấy về, giấy phép cũng giải quyết xong, biển số là 527. 527 – tôi yêu vợ tôi, đây là do giám đốc Thang đích thân chọn.”

Trong cửa hàng, ai cũng cười, trừ Chung Tần và Hoa Bội.

Chung Tấn ngay cả mặt cũng không đỏ: “Thần Phi, cảm ơn anh!”

Chung Tấn nhàn nhạt mà cau mày, giọng điệu làm người ta nghe xong sẽ cảm thấy mọi chuyện không giống như họ nghĩ.

Không khí có chút đình trệ, khóe miệng của nhóm nhân viên cửa hàng đều cứng ngắc.

“Đây là đang giận tôi sao? Cũng không phải chuyện gì lớn, nếu em không thích thì chúng ta đổi cái khác.” Khóe miệng Thang Thần Phi hiện lên một chút sủng nịch.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mọi người phụ họa.

“Cô Chung, để tôi giúp cô thử xe trước.” Người quản lí sợ tình hình lại căng thẳng, vội vàng nói.

Chung Tấn ừ một tiếng rồi nhận lấy chìa khóa.

Đa số mọi người đều chạy ra ngoài nhìn, bên trong đại sảnh chỉ còn lại Hoa Bội và Thang Thần Phi.

“Có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?” Hoa Bội hỏi qua kẽ răng.

“Cô nghĩ đã xảy ra chuyện gì thì chính là chuyện đó.” Thang Thần Phi không định nhiều lời.

“Tấn là bạn tốt của tôi, vậy mà anh lại...”

“Hoa Bội, chú ý từ ngữ của cô. Tôi và Chung Tấn đã có cơ hội tiếp xúc gần gũi, không giống những người phụ nữ tùy tiện quen biết ở trên đường. Tôi rất nghiêm túc.” Thang Thần Phi chỉ nói mấy câu mà đã tóm gọn quan hệ của hai người.

Nghe xong, Hoa Bội bỗng nhiên có ý định muốn giết người: “Ý của anh là tôi tùy tiện?”

“Cô chỉ là bạn bè bình thường của tôi thôi, chuyện của cô tôi không quan tâm. Tình yêu giống như một tên cướp vậy, không biết khi nào thì đến, người đến là người như thế nào, nếu muốn giữ mạng chỉ có thể đầu hàng.”

“Thang Thần Phi...” Không khí trong đại sảnh càng thêm cứng nhắc, trái tim Hoa Bội run lên, trong mắt ần ần nước.

“Cô đừng như vậy, để Chung Tẫn thấy được sẽ gây hiểu lầm. Nếu cô có gì khó khăn, cứ lên tìm tôi, tôi sẽ giúp cô giống như trước đây.”

Hoa Bội ra sức lau nước mắt: “Thang Thần Phi, nếu anh có ra cửa mà bị xe đâm chết tôi sẽ không thở dài nửa tiếng. Nhưng nếu anh dám cướp đi bạn tốt nhất của tôi, tôi sẽ hận anh!”

“Cứ hận đi, nếu cô muốn.” Thang Thần Phi ung dung cười lên: “Nhưng nếu cô dám nói gì bậy bạ với Chung Tẫn, hẳn là cô đã biết cách tôi xử lý công việc thế nào rồi, đúng chứ? Không biết nhiệm vụ quảng cáo năm nay của cô đã hoàn thành chưa nhỉ?”

“Anh đúng là tên cặn bã, rác rưởi!” Hoa Bội nghiêng răng nghiêng lợi.

Thang Thần Phi nhún vai: “Tiếc là cô luôn hy vọng tôi là quân tử.”

Hoa Bội không muốn nhìn anh ta thêm lần nào nữa, cô quay đầu xông ra ngoài. Từ làn xe, một chiếc Volkswagen trắng đang chậm chậm tiến lại gần, Hoa Bội nhìn Chung Tẫn ngồi trong xe vẫy tay với cô.

Nước mắt cứ thế mà rơi xuống, không thể ngừng lại được.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 24: Những Giấc Mơ Bất Khả Thi (3)

Biên tập: Rosa

Chiếc Volkswagen thế hệ mới vừa sành điệu vừa năng động, kết cấu đơn giản nhưng thực dụng, tốc độ nhanh, giá cả lại không quá cao, vô cùng thích hợp với người mới tập lái xe.

Chung Tấn có ba năm kinh nghiệm lái xe, nhưng giao thông ở Giang Châu sao có thể so sánh với Ninh thành, lại còn là xe mới, lúc chạy xe đến nhà hàng cơm Tây thì gặp phải giờ cao điểm tan tầm, Chung Tấn cứ ngỡ là mình đang dắt theo trái tim vậy. Lúc đến nơi, nhân viên đỗ xe là một cậu trai nhỏ thấy cô đánh lái một cách rụt rè thì cười với cô: “Xe mới rất đẹp!”

Không chỉ cánh tay mỏi như mà hai chân cũng đã cứng ngắt. Chung Tấn không biết mình đã xuống xe như thế nào nữa. Cô lau mồ hôi, nhích chân ra một chút, đang chuẩn bị đi vào trong thì nghe có người gọi mình, Chung Tấn ngẩng đầu lên, thấy Chung Thư Giai đang đứng trên bậc thang.

“Ba tới sớm quá!” Chung Tấn hô.

Chung Thư Giai không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn theo chiếc Volkswagen trắng, trên mặt rõ ràng là vẻ khiếp sợ quá mức, đôi môi trắng bệch.

“Đó... là xe của con sao?” Ông hy vọng chuyện này không phải sự thật.

“Hôm nay con vừa mới lấy, còn chưa quen tính nết. Sau khi ăn xong, lúc về nhà.... ba, ba đi chậm một chút, đợi con với.” Chung Tấn nói.

Chung Thu Giai chỉ cảm thấy ba hồn của mình đã mất đi hai, trong phút chốc, ông cảm thấy đầu óc mình như bị gì sét, ngừng hoạt động, rồi đột nhiên chuyển động cực nhanh ngay sau đó.

Lúc kết hôn, Phương Nghi từng nói tiền của người đàn ông ở đâu thì tâm nằm ở đó. Vì muốn chứng minh tình cảm của mình mà trừ tiền tiêu vặt có hạn thì toàn bộ tiền thưởng và tiền lương ông đều nộp lên cho Phương Nghi. Trước đây, ông cho rằng chuyện này không có gì là không tốt, nhưng sau khi quen biết A Viện mới cảm thấy căng thẳng.

Xe mua cho A Viện là tiền của Phương Nghi, vốn là mua cho Chung Tấn. Ông và Phương Nghi dối nhau, nhất thời muốn phô trương, cứ nghĩ rằng sau này đơn vị phát thưởng, ông sẽ không nộp lên nữa mà từ từ bổ sung vào.

“Ai... Ai mua?” Phương Nghi đã biết chuyện A Viện với ông sao? Chung Thu Giai ra lệnh cho mình đừng bối rối.

Nhân viên giúp họ mở cửa lớn ra, Chung Tấn nói cho phục vụ tên mình, cô đã gọi điện đến đây đặt bàn từ sáng. Phục vụ dẫn hai người đi vào trong, Chung Tấn quay đầu lại nói: “Là con thế chấp, mẹ không biết.”

Nghe xong lời này của Chung Tấn, Chung Thư Giai bình tĩnh lại, nhưng ngay sau đó ông ý thức được, tự dưng Chung Tấn vô duyên vô cớ mời ông ăn tối, thì ra là Hồng Môn Yến.

Phục vụ kéo ghế giúp hai người, đón lấy áo khoác.

Chung Thư Giai nhìn Chung Tấn ngồi trước mặt, cô đang xem menu, rõ ràng cô biết chuyện của ông và A Viện, nhưng cô đã biết bao nhiêu? Dù biết ít hay nhiều nhưng với tư cách là một người cha, chuyện này xảy ra trước mặt con gái, ông cũng cảm thấy vừa xấu hổ vừa bực bội.

Trong nhà hàng, mùi hương nhàn nhạt của cây cỏ phiêu đảng trong không khí, rất dễ chịu. Dao nĩa trên bàn cơm lập lòe phát sáng, khăn ăn trắng như tuyết được xếp chồng một cách gọn gàng, bên trong chiếc cốc đế cao là rượu vang đỏ, nhạc nền là bản hòa tấu mây bay nước chảy <La Vie En Rose> bằng đàn hạc.

Khóe miệng Chung Tấn hé ra một nụ cười, cô thích kiểu không khí có thể khiến cho người ta thả lỏng như vậy. Chung Tấn gọi những món mà Chung Thư Giai thích ăn: salad cá ngừ, súp nấm rừnng, salad thịt bò dưa tươi và cỏ xạ hương còn có bồ câu chiên hương thơm trầm đậm.

Bây giờ, Chung Thư Giai nào có tâm tình để ý một bàn mỹ thực trước mắt, ông lặng lẽ nghĩ sẵn trong đầu, chuẩn bị hỏi Chung Tấn.

Chung Tấn rãnh rỗi nhìn sang bàn bên cạnh, đó có thể là một cặp vợ chồng trung niên mà cũng có thể là tình nhân, ánh mắt vô cùng nóng bỏng phóng thẳng vào nhau.

“Con nghe bà ngoại nói, ngày ba mẹ kết hôn, ba đã rơi xuống nước!”

Chung Thu Giai sững sốt một chốc rồi bĩu môi: “Lúc đó còn chưa có xe cộ qua lại, đến An Trấn đều phải ngồi thuyền, ba bị say sóng...nôn thốc nôn tháo liên tục, mắt hoa lên rồi ngã xuống sông.”

Sau đó, ông đành mặc tạm quần áo của phù rể, còn phù rể cũng đành mặc bộ quần áo ướn kia.

Chung Tấn chóng cảm, không ngừng chớp chớp mi: “Thật là lạc hậu.”

“Cũng đã ba mươi năm trước, sao có thể so sánh với bây giờ.”

Chung Tấn rũ mắt xuống, ngón tay vô thức vẽ vòng tròn trên bàn.

“Lúc người ta tạo ra hai chữ ‘ly hôn’ hay ‘chia tay’ này, có nói rõ là chuyện này được phép xảy ra. Chuyện tình cảm không có đúng sai, chỉ có lựa chọn. Ba à, 30 năm trôi qua, trong lòng của mẹ ba vẫn là người đã rơi xuống nước ngày đó. Nếu bây giờ, hai người ly hôn con có thể chăm sóc mẹ thật tốt, nhưng còn ba thì sao? Qua 30 năm nữa liệu người kia có còn xem ba là ba của hiện tại hay không?”

Giọng của Chung Tấn vừa thấp vừa nhẹ nhưng không làm mất đi độ mạnh yếu, từng câu từng chữ hỏi thẳng Chung Thu Giai.

Qua ba mươi năm nữa, ông sẽ hơn tám mươi tuổi, đi đứng không còn dễ dàng nữa, lỗi tai, con mắt cũng không còn tốt, nói không chừng ông sẽ trở thành một ông già mắc chứng Alzheimer, A Viện nhìn vào sẽ còn thích ông nữa sao?

Chung Thu Giai không khỏi rùng mình một cái.

“Ba và mẹ con rất tốt, sao có thể... ly hôn!” Mặt Chung Thư Giai đen đi.

“Ba không thể nhưng người khác thì sao?” Chung Tấn nói toạc ra.

Chung Thư Giai ngây người.

Ông quen A Viện là khi ăn cơm ở nhà một người bạn, người bạn đó chỉ giới thiệu tên của cô còn những thứ khác thì không nói gì. Sau khi ăn xong, mọi người cùng chơi mặt chược, lúc đó A Viện ngồi cạnh ông, không biết là vô tình hay cố ý mà ở dưới bàn A Viện lấy chân cọ vào ông, cũng không biết cô dùng nước hoa gì khiến ông không thể thấy rõ lá bài trước mặt, chỉ cảm thấy nơi cô cọ vào vừa nóng khùng khiếp vừa nổi lên phản ứng. Thật là không có tiền đồ!

Lát sau, khi ông đi toilet trở lại thì phát hiện di động để trên bàn đã nằm ở chỗ khác, A Viện ngoái đầu lại, nhìn ông cười, hàng mi cong cong, ánh mắt biết nói.

Sau khi tan tiệc, Chung Thư Giai vừa lên xe đã vội vàng mở di động lên, bên trong có một tin nhắn [nếu em nói anh rất giống với mối tình đầu của em, anh tin không?]

Chung Thư Giai tin.

Qua hai lần ăn cơm với nhau, hai người trở nên quen thuộc. A Viện nói với ông, cô đã ly hôn, có một cô con gái đang sống với bà nội. Ông vốn định an ủi một trận, nhưng nghe xong lời này, tay ông nắm chặt lại thành nắm, không thể ngờ được mình thật may mắn, nhưng ông không hề nghĩ đến chuyện ly hôn với Phương Nghi.

Đàn ông sợ vợ, lừa vợ, cũng đều là để ý đến vợ.

A Viện không chỉ một lần nói muốn cùng ông thiên hoang địa lão, nhưng ông không hề tiếp lời.

“Có lẽ ba không muốn tổn thương bất kỳ ai, nhưng cứ như vậy mãi, sợ là ba sẽ không khống chế được hậu quả. Nếu có ngày, người kia tìm mẹ, ba nghĩ sao đây? Một bên là tình yêu, một bên là hôn nhân, không thể kiêm luôn cả hai, ba chỉ có thể chọn một. Hãy sớm ra quyết định, nếu không ba sẽ rất bị động. Khi một người nói dối sẽ phải dùng cả trăm lời nói dối khác để che lấp, sẽ cực kỳ mệt mỏi.”

Chung Thu Giai hoàn toàn khiếp sợ, ông không thể phủ nhận lời của Chung Tấn, những lời đó nghĩ lại mà thấy sợ.

Nếu A Viện tìm Phương Nghi âm ỉ, chuyện xấu sẽ thành tin tức, ở trong mắt mọi người, khí tiết tuổi già của ông khó mà giữ được nữa.

Nói thật, ông không có can đảm đó, càng không muốn ném đi mặt mũi của mình.

Cán cân trong lòng Chung Thu Giai nhanh chóng lệch đi.

“Ba sẽ... xử lý tốt việc này, đừng nói cho mẹ con biết.” Chung Thu Giai mặt đỏ tới mang tai.

Chung Tấn cười: “Mẹ nhìn thấy ba mua xe mới cho con, chắc sẽ rất vui vẻ.”

“Chung Tấn, cảm ơn con!” Bây giờ, Chung Thu Giai mới hiểu được sự quan tâm của Chung Tấn.

“Ba, con mời ba đi ăn cơm, thật ra là có chuyện muốn nhờ.”

“Là chuyện gì?”

“Con xin nghỉ phép một tuần, nói là về Giang Châu xử lý chuyện nhà trọ nhưng thật ra, con muốn về An Trấn một chuyến, ba đừng nói cho mẹ.”

Lúc nhỏ, vì muốn để Chung Tấn thích ứng với cuộc sống ở thành phố nên Phương Nghi không thường trở lại An Trấn. Lúc đi học, ở lớp thì bài vở rất nhiều, ngày nghỉ cũng phải học đàn nên cũng không có thời gian. Chỉ khi đến Tết, cả nhà mới vội vàng quay về An Trấn để chúc tết ông bà ngoại.

Chung Tấn biết, Phương Nghi sợ cô không nỡ xa gia đình, sợ cô quá thân thiết với họ. Cho nên, bà muốn xóa đi những ký ức về An Trấn trong tâm trí cô.

Nhưng, những ký ức đó đã như rễ cây mọc sâu trong đầu, làm sao có thể dễ dàng xóa đi?

Cho tới bây giờ, mỗi lần Chung Tấn nhắc chuyện về An Trấn thì vẻ mặt của Phương Nghi vẫn luôn nặng nề.

Tối nay, cuối cùng Chung Thư Giai cũng có cơ hội để vót vát được một chút mặt mũi của một người cha, ông gật đầu: “Con về đi, ở đó vài ngày, ba sẽ giúp con giữ bí mật.”

Hai người nhìn nhau cười. Chung Tấn cúi đầu, lặng lẽ thở hắt ra.

Đi được nửa đường, cô gọi điện thoại cho Phương Nghi, kêu bà xuống lầu xem xe Chung Thư Giai mới mua. Phương Nghi quần áo

khoác, đi vòng quanh chiếc xe hai lần rồi nhìn Chung Thu Giai mà nhoẻn miệng cười: “Vô nhà đi, tôi có hầm canh, vẫn còn nóng lắm!”

Chung Thu Giai thẳng lưng lên, mồ hôi lạnh đầy đầu.

Lúc ăn canh, Phương Nghi hỏi Chung Thu Giai chuyện mua xe, Chung Thu Giai líu lợm trả lời. Chung Tấn chỉ có thể giúp ông đến đây thôi, nếu lại xen mồm, nhất định sẽ khiến Phương Nghi sinh nghi, cho nên ăn xong cô về phòng sớm.

Có lẽ là khúc nhạc tối nay đã kích thích trái tim của Chung Tấn nên cô bỗng nhiên có xúc động muốn chơi đàn.

Ngón tay trượt từ dây cung này đến dây cung khác, tất cả những nốt nhạc nghe qua giống như một thang âm [1] thần tốc. Đàn hạc nếu chơi độc tấu sẽ rất nhàm chán, thông thường nó được phối hợp với sáo ống, đàn cello hoặc đàn violon.

[1] là tập hợp các nốt nhạc nghe hợp khi được chơi cùng nhau

Ở trong nhà sách hay ở quán cà phê, bản hòa tấu bằng đàn hạc được nghe thường xuyên nhất là bản hòa tấu “Concerto Oboe” bằng gam đô trưởng do Mozart viết.

Có một câu chuyện nhỏ về khúc nhạc này, đây là khúc nhạc Mozart viết tặng một vị tiểu thư quý tộc học đàn hạc, không phải vì tiền thù lao mà vì họ yêu nhau say đắm, cũng có thể nói là một sự mập mờ. Khúc nhạc nhẹ nhàng mà trong suốt, vừa nhiệt tình vừa vui tươi. Chung Tấn từng nói chuyện cũ này cho Lăng Hãn nghe, anh đã véo mũi cô thật mạnh rồi nói: anh không thích mập mờ, anh chỉ muốn tình yêu... tình yêu thật sự của em, cả đời.

Điều khiển có chút không quen tay, tay và chân cũng không quá nhíp nhàng, phải gầy một hồi mới dần dần tìm được cảm giác. Khúc nhạc này tuy dễ nghe nhưng khi vào tai Chung Tấn thì nó lại giống một khúc ai ca.

Chung Tấn định ngày kia sẽ xuất phát, cho nên ngày mai, cô sẽ đi mua chút quà gì đó để mang về An Trấn.

Hôm sau, lúc trở về, ở trong thang máy gặp được một nhân viên của Vận Đạt Khoái Ký [2], tất nhiên chuyển phát nhanh của cô, là địa chỉ trong thành phố nhưng người gửi không để lại thông tin gì.

[2] còn gọi là Yunda Express dịch vụ chuyển phát nhanh được thành lập 8/1999

Chung Tấn nghi ngờ mở chiếc hộp được đóng gói ra, bên trong là một bao thuốc lá vị bạc hà dành cho nữ nhập khẩu từ Hàn Quốc, còn có một cuốn sách tên “Happy Nine Plants”. Chung Tấn lấy ra một mảnh giấy từ trong cuốn sách.

Tấn, những lúc đau lòng, hãy hút một điếu, đừng để mẹ cậu thấy. Tửu lượng của cậu thấp nên đừng uống rượu, phụ nữ thất thố rất xấu. Đây là quyển sách tôi thích nhất, nếu thực vật có thể mang lại hạnh phúc cho chúng ta, thì tại sao chúng ta phải sợ hãi?

Bội.

Chung Tấn vội vàng cầm di động gọi ngay cho Hoa Bội, nhưng chỉ nghe được giọng nữ máy móc: xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 25: Đường Gió (1)

Biên tập: Rosa

Trước giờ Hoa Bội không phải là một người rộng lượng.

Một chiêu xuất quỷ nhập thần của Thang Thần Phi, đối với cô mà nói không khác nào nuốt phải một con sâu, một nửa trong miệng, một nửa ngoài miệng. Cô có lý do để mang hận, cô căm thù, cô ghen tị, cô ghê tởm, cô hối hận, cô... mất mát.

Nhưng, Hoa Bội không thể làm gì, bởi vì người kia là Chung Tẫn.

Tuy rằng trên phố đều truyền nhau phòng cháy, phòng trộm, phòng bạn thân, nhưng, cô tin tưởng nhân cách của Chung Tẫn còn nhiều hơn tin mình. Chuyện này đối với Chung Tẫn mà nói là hoàn toàn vô tình, còn với Thang Thần Phi mà nói, lại là hoàn toàn cố tình.

Bây giờ, Hoa Bội mới cảm thấy mình thật ngốc, là cô chủ động nhắc đến Chung Tẫn trước, sau này, Thang Thần Phi luôn làm như vô tình mà nói về Chung Tẫn mấy lần, chẳng lẽ lúc đó, anh ta đã chú ý đến Chung Tẫn? Nếu là vậy, khó trách anh ta đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, thì ra những ngày qua đều là do cô hiểu sai ý anh ta.

Cánh tay đang cởi quần áo chợt dừng lại, cô nhìn mình trong gương, mày từ từ chau lại.

Người phụ nữ giống như cô đây ai chẳng mong gặp được một người đàn ông đẹp trai, giàu có? Nhưng, điều đó không có nghĩa là cô háo sắc, gặp gỡ một lần thì đã nhào lên ngay.

Một nhịp không đồ chuông, hay nói theo một cách phổ biến hơn là “ruồi bọ không thể hút mãi một kẽ nứt của quả trứng.”

Hoa Bội biết đến Thang Thần Phi trong một buổi tiệc thường niên của tòa soạn báo vào năm ngoái, anh ta là khách quý được mời đến, ngay cả chủ tịch cũng phải đến bàn của anh ta kính rượu. Người đàn ông vừa có ngoại hình vừa có địa vị như vậy đi đến đâu cũng rất dễ gây sự chú ý.

Hoa Bội có nhìn anh ta vài lần nhưng không hề nằm mơ giữa ban ngày. Từ trước đến nay, cô luôn tự mình biết mình nên không bao giờ lãng phí tình cảm dù chỉ là một chút.

Trên đường đến nhà vệ sinh, Hoa Bội trùng hợp gặp được Thang Thần Phi ở hành lang, cách cư xử của anh ta vừa nhanh nhẹn vừa không mất đi phong độ, cô vừa điềm đạm vừa nhã nhặn tiếp chuyện. Lúc vào đại sảnh, anh ta đưa danh thiếp cho cô, còn nháy mắt một cái.

Nắm trong tay tấm danh thiếp, Hoa Bội nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần, cô cảm thấy bầu trời đêm hôm đó giống như một dải cầu vồng treo ngược, tiên nhạc phiêu phiêu.

Hôm sau, cô thử gọi vào dãy số điện thoại trên tấm danh thiếp, anh ta chỉ thoáng cái đã nói ra tên của cô, cứ như anh ta vẫn luôn chờ đợi cuộc gọi này vậy.

Hoa Bội im lặng 5 giây, sự kích thích lớn này làm cho giọng nói của cô có chút run. Tối đó, Thần Phi đưa cô đến cửa hàng bánh ngọt LISA.

Giấc mộng này đã bắt đầu ngay tại khoảnh khắc cô nhìn thấy chiếc bánh mút việt quất kia.

Nhưng, giả sử những sự lễ phép và hành động phong độ đó chỉ dùng để che đậy một bí mật lớn thì sao?

Vào một đêm đầu năm mới, lúc cô đang ngủ say thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Vừa mở ra, đã nghe giọng của Thang Thần Phi bị ép đến cực thấp, hơi thở dồn dập. Hoa Bội phải vội vàng bắt taxi đến một ngã tư ở phía tây ngoại thành, rồi đi bộ thêm một quãng nữa, đang định hỏi anh ta đã xảy ra chuyện gì thì điện thoại đã cúp từ lâu. Cô bắt chập giá lạnh, run rẩy chạy tới chỗ kia, vừa nhìn thấy đã há hốc mồm.

Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác bằng bông, đầu đầy máu đang nằm trước chiếc Buick màu đen mà anh ta vẫn thường lái. Lúc nhìn thấy cô, Thần Phi đã ra khỏi xe và chạy đến gần, trên người nồng nặc mùi rượu: “Tôi không thể tin ai khác ngoài cô. Cô hiểu không?”

Cô che miệng lại, mắt trừng thật lớn.

“Thời gian không còn kịp nữa, cô báo cảnh sát đi. Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. Cô nói với cảnh sát xe này cô mượn của tôi, vì trời tối nên thị lực kém, không chú ý người đàn ông đột nhiên chạy qua đường, đây là chuyện ngoài ý muốn, được chứ?”

Thang Thần Phi nhét chiếc chìa khóa vào tay cô, Hoa Bội run đến nỗi không cầm chắc được.

“Chúng ta là bạn bè đúng không?”

Hoa Bội gật đầu.

“Cảm ơn cô, Bội! Tôi sẽ không quên ân tình của cô đâu.” Thần Phi dang hai tay ôm cô như muốn cho cô chút ấm áp.

An ta bỏ đi trước khi cảnh sát giao thông đến, trong đêm tối, cô và người đàn ông đang nằm trên mặt đất không biết sống chết kia ngáy người hơn nửa tiếng, sau đó 110 và 120 đều đến đây.

(* 110: cảnh sát; 120: cứu thương

Khi được vị cảnh sát giao thông hỏi, Hoa Bội chỉ biết lặp đi lặp lại một câu: là tôi không tốt, không ngờ giờ này còn có người.

Vị cảnh sát nhìn cô, đoán chừng cô bị dọa cho choáng váng rồi, đầu óc trống rỗng, không nghĩ ra chuyện gì. Nhưng theo như hiện trường, cô phải nhận toàn bộ trách nhiệm. May mắn là, vết thương của người đàn ông kia cũng không quá nghiêm trọng, đến rạng sáng đã tỉnh lại.

Khi trời sáng hẳn, Thang Thần Phi mới đến. Ở đồn cảnh sát, anh ta chỉ gọi mấy cuộc rồi bảo lãnh cô ra ngoài. Sau đó, anh ta tìm người xử lý mọi chuyện, ngay cả chiếc Buick màu đen kia cũng được xử lý sạch sẽ.

Hoa Bội quay lại tòa soạn để làm việc là vào ngày thung lũng [1], cô được điều từ mảng văn nghệ sang mảng tin tức, nhiệm vụ quảng cáo năm nay, cô là người đầu tiên trong tòa soạn hoàn thành xong.

[1] ngày 8/1 (âm lịch) ngày tổ chức lễ hội thung lũng (Valley Day), một trong những lễ hội âm lịch truyền thống của Trung Quốc, là ngày của cây trồng, cảm nhận được tầm quan trọng của nông nghiệp, đặc biệt là giúp trẻ em xây dựng sự tôn trọng đối với nông nghiệp, nông dân, ý thức quý trọng thực phẩm. Trong quá trình trải nghiệm, trẻ em sẽ được truyền cảm hứng để bảo vệ môi trường sinh thái.

Cô cho rằng trải qua chuyện lần này, quan hệ của hai người nhất định sẽ khác trước, không phải là cô có trong tay nhược điểm để uy hiếp anh ta mà là cô đã từng cùng anh ta trải qua khó khăn.

Ảo tưởng trong lòng cô bén rễ, dần dần nảy mầm, cô hy vọng nó có thể trở thành một cây đại thụ cao ngất.

Cô cố gắng dịu dàng, bao dung, độ lượng, quyến rũ, chỉ còn thiếu tự thả mình vào bụi [2] nữa thôi, chỉ để anh ta tin rằng cô chắc chắn là người tốt nhất để nắm cầu vồng với anh ta.

[2] nghĩa thứ nhất là việc hạ mình trong cuộc sống, không gây rối, không tăng bốc, không hào nhoáng, không chạy theo đám đông, không tranh cãi, chỉ sống lặng lẽ; nghĩa thứ hai là chỉ thái độ khiêm tốn trong tình yêu.

Kết quả thì sao?

Mà tất cả những điều này, làm sao cô có thể nói cho Chung Tấn nghe được? Làm sao cô có thể bình tĩnh mà ở bên cạnh cô ấy nữa đây? Chẳng lẽ, cô nên chứng kiến tình yêu của bọn họ như chưa có chuyện gì xảy ra hay sao?

Cô không muốn phải từ bỏ tình bạn với Chung Tấn.

So với tình yêu, cô quý trọng tình bạn này hơn, nếu cứ vậy mà cắt xẻ, trái tim sẽ đau đến tâm tê liệt phé.

Con bà nó!

Hoa Bội mắng một câu, ra sức ném quần áo xuống, thay một bộ đồ thể thao, cô đứng trước gương, buộc tóc lên.

Trong lòng cô giống như có một hồ nước vậy, cô quyết định bỏ cuộc, tìm một chỗ nào đó phát tiết. Hoa Bội không muốn khóc, cô muốn giữ nước lại để ra mồ hôi!

Thật sự là châm chọc, thẻ VIP của câu lạc bộ gym cao cấp này vẫn là của Thang Thần Phi đưa cho cô, nếu không với mấy tháng tiền lương ít ỏi kia sao có tư cách ra vào câu lạc bộ này chứ. Những người đến được đây, phần lớn là phú bà.

Nhóm phú bà đều có giáo viên hướng dẫn riêng, những người đàn ông cơ bắp trong bộ đồng phục thể thao kia, có ma mới biết bọn họ đang cất giấu suy nghĩ gì trong đầu. Trước mặt Hoa Bội là một phú bà đang chuẩn bị tập bơi, bàn tay của giáo viên hướng dẫn đặt trên bụng bà ta, hướng dẫn cách chống đẩy – hít đất, một cái rồi một cái, phú bà cười đến nổi mắt cũng không chớp.

Xã hội này thật bản thủ.

Hoa Bội cúi đầu nhìn chằm chằm đồ hiện trên màn hình của máy chạy bộ, nhịn không được rửa thầm.

Mồ hôi sớm đã chảy xuống làm mờ tầm nhìn.

“Cô muốn giảm béo à?” Một người đàn ông cao khoảng 1m9 đang khoanh tay, đứng cạnh máy chạy bộ của Hoa Bội.

Hoa Bội xụ mặt “ừ” một tiếng.

“Để giảm béo không cần vận động quá nhiều thời gian, chỉ cần 30 phút là có thể đạt hiệu quả mong muốn. Nếu quá lâu, cứ qua một tiếng sẽ có hại cho cơ thể.” Anh ta nghiêng đầu nhìn thời gian trên màn hình rồi nói tiếp: “Cô đặt giờ là 45 phút, rất vừa phải, nên dành ra 5 phút cuối để thực hiện bài tập thả lỏng cơ. Giảm béo như vậy là hữu hiệu nhất. Thật ra, tôi thấy cô không cần.” Ánh mắt của người đàn ông giống như một bàn tay đang vuốt ve từ trên xuống dưới, từ trước ra sau cả người Hoa Bội.

“Thật xin lỗi, tôi nghèo lắm, không cần giáo viên hướng dẫn, cũng không cần sản phẩm gì cả, anh tìm nhầm người rồi.” Hoa Bội vươn tay lấy điều khiển, ấn mở chiếc TV được lắp ở phía trước.

Người đàn ông mỉm cười, không hề có ý định rời đi.

Dưới ánh mắt không kiêng dè của anh ta, Hoa Bội càng cảm thấy không được tự nhiên: “Cười cái gì, muốn khoe răng à?”

“Không có Thang thiếu đi cùng nên cô không vui?”

Hoa Bội tắt máy chạy bộ, nhảy từ trên xuống, giận dữ xông đến trước mặt người đàn ông: “Hắn ta là ai? Tôi vui hay buồn thì liên quan gì đến hắn?”

Anh ta cứng người, úp úp mở mở: “Anh ta không phải bạn trai cô ư?”

“Đừng có phá hỏng danh dự của tôi, nói cho anh biết, tôi vẫn còn độc thân.” Lòng Hoa Bội tê dại, đau đớn như bị kim châm, cô hất tay, hận không thể điên cuồng gào lên.

Hơn nửa ngày, người đàn ông kia không hề nói chuyện, hồi lâu sau anh mới lặng lẽ xoay người bỏ đi.

Hoa Bội tiếp tục đi trút giận, máy cầu thang, máy elip, máy đạp xe đạp, một dãy dài những dụng cụ cô đều tập qua. Lúc vào phòng tắm riêng, cô suyýt chút nữa là ngồi liệt trên mặt đất.

Hoa Bội thay xong quần áo, đi đến thang máy của câu lạc bộ thì người đàn ông kia lại xuất hiện.

“Tôi đưa cô xuống ” Anh ta khẽ nói.

“Tôi không có tiền boa cho anh đâu.” Lúc cửa thang máy đóng lại, Hoa Bội uể oải mà chằm chọc.

Anh ta cười lên: “Tôi cho cô nợ, lần sau nhớ đưa tôi là được.”

Hoa Bội trợn trắng mắt, quay đầu đi, nhìn cảnh vật bên ngoài qua tấm kính trong suốt của thang máy.

Thang máy dừng lại, lúc cửa thang máy mở ra, anh ta bỗng nhiên nói: “Tôi tên Úc Minh, hiện tại cũng đang độc thân.”

Hoa Bội lườm phải quan tâm tên đàn ông vô vị kia, cô sải bước ra khỏi thang máy, xem những lời này giống như gió thổi.

Tối nay, cô có hẹn với Lăng Hãn. Lăng Hãn là một người rất đúng giờ, tuy vậy Hoa Bội lại cố ý kéo dài nửa tiếng.

Quả nhiên, lúc vào phòng trà, cô đã thấy Lăng Hãn đã ngồi ở một chỗ nổi bật để tiện nhìn cô.

Hoa Bội im lặng quan sát Lăng Hãn, từ lúc gặp mặt lần cuối ở Giang Châu ra, bọn họ cũng đã ba năm không gặp. Nói thật, trước

kia cô rất thích Lăng Hãn. Thậm chí hơi hâm mộ Chung Tấn, lần đầu tiên yêu đương đã gặp được người đàn ông như vậy. Anh trầm ổn, hướng nội lại tài giỏi, rất xứng với một Chung Tấn dịu dàng, ngọt ngào. Trong công việc, hai người lại có tiếng nói chung, quả thực chính là trời đất tác thành.

Hoa Bội chợt nhớ đến cuộc gọi của Lăng Hãn trong một đêm gió bắc rét căm. Khi anh dùng từ “xin”, cô đã ngây ngẩn cả người, anh “xin” cô nghỉ phép vài ngày đến Giang Châu chăm sóc cho Chung Tấn, “xin” cô từ nay về sau hãy dành nhiều thời gian ở bên cạnh Chung Tấn. Lúc ấy cô đã trêu anh: Anh làm gì mà để tôi làm nhiều chuyện như vậy, muốn nghỉ ngơi rồi hả?

Lăng Hãn đã im lặng thật lâu.

Đến Giang Châu, vừa thấy Chung Tấn như vậy, cô suýt nữa là muốn liêu mạng với anh. Nhưng Chung Tấn đã giữ cô lại, cô ấy cũng dùng từ “xin” này. Chung Tấn “xin” cô đừng mắng anh, “xin” cô về sau đừng nhắc đến anh nữa.

Thật là không có thiên lý, dù ba năm đã trôi qua nhưng vẻ mặt của người đàn ông phụ tình kia vẫn quang minh chính đại như vậy.

Hoa Bội thở dài, kéo ghế ra ngồi xuống: “Xin lỗi, trên đường bị kẹt xe.” Bộ dạng miễn cưỡng này vừa nhìn đã biết là lấy cớ.

“Tôi cũng không đợi lâu lắm.” Lăng Hãn vẫy tay với người phục vụ. Anh gọi một tách trà xanh, còn cô gọi tách trà đắng.

Lăng Hãn ngạc nhiên nâng mắt, cô nhún vai, hương vị của trà đắng rất giống tâm trạng lúc này của cô.

“Gần đây khỏe không?” Lời dạo đầu nhạt nhẽo và cứng nhắc.

Hoa Bội không hé răng, chỉ im lặng uống trà.

“Cô muốn gọi một ít bánh xốp không?” Khóe miệng Lăng Hãn khẽ nhếch lên, đẩy nhẹ kính mắt.

“Sau này đừng hỏi tôi về chuyện của Chung Tấn nữa.” Hoa Bội không muốn làm ra vẻ lễ phép gì cả, cô có ác cảm với Lăng Hãn hoàn toàn là vì Chung Tấn, yêu ai yêu cả đường đi. Nếu không có Chung Tấn, bọn họ cũng chỉ là người qua đường Giáp và người qua đường Ất mà thôi.

“Tôi sẽ không gặp Chung Tấn nữa.”

Lăng Hãn nhẹ nhàng “ồ” một tiếng, nhưng không có câu tiếp theo. Điều này khiến Hoa Bội khá bất ngờ, cô cười tự giễu: “Hiện giờ, tôi và anh đều là cá mè một lứa, đều là người phụ bạc cô ấy. Hình như tôi khá hiểu anh đấy, thật ra thì, đôi khi chia tay cũng vì bất đắc dĩ.”

Lăng Hãn vô thức sờ vào gói thuốc lá, nhưng khi đầu ngón tay chạm đến thì lại rút về: “Nhất định phải làm như vậy sao, cô là người bạn duy nhất của cô ấy.” Anh đau lòng nói.

“Cuộc đời một người có thể trải qua ba giai đoạn, sử dụng ba loại từ điển; một thành phố có thể ba lần trở thành một công trường xây dựng, ba lần long trời lở đất. Hiện tại, có cái gì gọi là thiên trường địa cửu? Máy ai dành toàn bộ thời gian để giải quyết thật tốt và xong hết một chuyện?”

Hoa Bội cười khổ: “Anh đã từng là người cô ấy yêu nhất.”

Lăng Hãn không nói gì.

“Vốn định nói chuyện qua điện thoại nhưng nghĩ lại vẫn nên gặp mặt một lần. Sau này, tôi sẽ đổi số điện thoại mới, đổi nhà trọ mới cũng đổi một cách sống mới.”

Đúng là vẫn còn chút đau xót.

Tuy Thang Thần Phi là một playboy chính hiệu, nhưng một khi playboy nghiêm túc, cẩn thận, nói rõ ràng đâu đấy thì đó là lúc anh ta quyết định dùng cả đời để yêu.

Thần Phi không nhìn làm, bất luận là về phương diện nào, Chung Tấn đều sẽ thắng rất nhiều cô gái khác.

“Là một đặc công, muốn biết bất kỳ tin tức gì là chuyện không khó, không nhất thiết phải tìm tôi. Tôi không hiểu, hai người đã chia tay, dù cô ấy có sống tốt hay không thì đâu còn liên quan gì đến anh?” Hoa Bội hỏi.

Mãi đến khi ngồi trên xe, Lăng Hãn cũng chưa cho cô đáp án.

Radio đêm chợt phát lên một giai điệu quen thuộc.

Lý café lạnh rời khỏi miệng đệm

Cảm xúc anh dồn nén rất sâu bên trong

Cố gắng muốn quá khứ ngày xưa trở lại

Vẫn nhận thấy rõ ràng trên khuôn mặt anh

Đẹp nhất không phải những ngày mưa

Mà là cùng em trú mưa dưới mái hiên nhà

Những hình ảnh của hồi ức

Đang chơi xích đu thì giấc mộng đã không còn ngọt ngào nữa

Em nói bỏ tình yêu xuống sẽ đi được xa hơn

Cần gì phải thay đổi quãng thời gian đã bị bỏ lỡ

Em dùng ngón tay của mình

Ngăn không cho anh nói tạm biệt

Tưởng tượng em còn bên cạnh

Trước khi biến mất hoàn toàn

Em nói bỏ tình yêu xuống sẽ đi được xa hơn

Có lẽ mũi tên của vận mệnh chỉ cho chúng ta được gặp nhau

Chỉ cho chúng ta yêu nhau trong một mùa thu

Sau khi chia xa

Mới phát hiện những mảnh vỡ hạnh phúc đó

Anh phải nhạt thế nào đây?

Hoa Bội biết bài hát này, nó tên là “Bí mật không thể nói”. [3]

[3] Bài hát trong bộ phim cùng tên do Châu Kiệt Luân thể hiện.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 26: Đường Gió (2)

Biên tập: Rosa

Tang lễ là chuyện vừa phức tạp vừa nghiêm túc. Từ chuyện nói lời từ biệt, hỏa táng, đến việc chọn nghĩa trang, văn bia, ngày hạ huyệt và chùa miếu đều không thể chậm trễ, đến khi kết thúc những bước trong thủ tục thì những cảm xúc đau thương của mọi người nhạt dần đi và thay vào đó là một chữ “mệt”.

Vì mang thai mà hai má của Vệ Lam hóp lại, hiện ra xương gò má cao. Cô không muốn nghỉ ngơi thêm mà vội vàng thu xếp hành lý trở về Bắc Kinh.

“Anh có đi với tôi không?” Vệ Lam nhìn đồng hồ treo tường, hôm nay hơn 10 giờ Lăng Hãn mới về nhà.

Đồ đạc bên trong hành lý rất nhiều nên không khóa lại được, Lăng Hãn ngồi xổm xuống, đè ép chiếc vali, kéo dây khóa.

“Tạm thời tôi sẽ không về Bắc Kinh. Cô định đi máy bay hay ngồi xe lửa?”

Vệ Lam mệt mỏi nằm xuống sofa: “Không chịu nổi máy bay lắc lư lên xuống, tôi sẽ ngồi xe lửa. Chẳng phải tọa đàm và hoạt động bán sách đã xong hết rồi sao?”

“Tôi nay đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai tôi đưa cô đến nhà ga.”

Ánh mắt Vệ Lam nhìn anh như một kẻ quái gở: “Có tính toán gì không?”

Lăng Hãn đi ra cửa chính, anh đứng trên hành lang ngẩng đầu lên, bốn phía là những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, nếu từ góc độ của anh nhìn lên thì bầu trời đêm chỉ lớn bằng một cái sân nhỏ, vài ngôi sao thưa thớt cũng chẳng nhìn thấy. Lăng Hãn đã xem dự báo thời tiết, sáng mai sẽ là một ngày nắng đẹp, nhiệt độ cao hơn hôm nay 4 độ.

“Không muốn nghĩ về quá khứ, cũng không muốn nghĩ đến tương lai, chỉ muốn làm cho xong những chuyện ở hiện tại.”

“Vậy anh ở đâu, tiếp tục thuê phòng này sao?”

Lăng Hãn không thích ở khách sạn, từ lúc anh đến Bắc Kinh đã nói rõ là muốn thuê nhà trọ. Khi bước vào căn phòng này, Vệ Lam đã bị giật mình vì giá tiền thuê nhà ở đây.

Lăng Hãn xoay người lại, cười lên: “Đã trả tiền thuê nửa năm rồi, dù sao cũng phải ở cho đủ chứ!”

“Lăng Hãn, anh có biết mình đang làm gì không? Anh nên về Bắc Kinh với tôi.” Vệ Lam ném qua một cái nhìn trách móc.

“Vụ án của Thích Bác Viễn đã được gửi lên tòa án khởi tố rồi.”

Vệ Lam chịu không nổi mà lắc đầu: “Anh nhắc đến ông ta làm gì? Dù sao đi nữa tôi cũng sẽ không đồng ý để ông ta chôn cùng mẹ tôi đâu. Còn Nam Kinh, tôi cũng sẽ không bước vào nửa bước.”

“Thực ra, ông ấy cũng rất đáng thương. Có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể không chế được.”

“Lăng Hãn, hôm nay anh có gì đó lạ lắm.”

Lăng Hãn sờ mặt mình: “Có sao?”

“Hôm nay anh đã gặp ai?”

“Đừng có như cảnh sát đang chất vấn vậy chứ!”

“Tôi có quyền được biết.”

“Nhanh tắm rửa rồi đi ngủ đi.” Lăng Hãn đột nhiên chuyển đề tài.

Vệ Lam thở dài: “Lăng Hãn, hiểu biết của tôi về anh có hạn, tôi đã mất rất nhiều tâm huyết để anh được như ngày hôm nay, đừng khiến tôi thất vọng, được chứ?”

Lăng Hãn khó khăn mà gật đầu.

Khi Vệ Lam vào phòng, anh mới nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi ra ngoài sân, châm một điếu thuốc. Nơi góc tường, một bụi hoa tam giác tím đã nở, hoa hồng cũng chớm nụ, hương thơm nhàn nhạt theo gió đêm dịu dàng lan tỏa.

Chung Tẫn không thích mùi thuốc lá. Mỗi lần hôn nhau, cô đều sẽ oán giận vài câu. Trong lúc anh xấu hổ và quẫn bách, chỉ biết chờ người ra thì cô sẽ chủ động tiến lại. Nếu có áp lực lớn, hút thuốc có thể kiềm hãm stress. Sau khi đến Bắc Kinh, Lăng Hãn thuốc hút còn dữ dội hơn, thỉnh thoảng nhiều hơn một hộp một ngày.

Tàn thuốc sáng lên rồi tối sầm lại, ánh lửa yếu ớt phản chiếu khuôn mặt ngưng trọng của anh. Miệng vết thương trên cổ tay đã

đóng vảy, lúc sờ lên đã không còn cảm thấy gì nữa.

Ngày đó, khi nghe Vệ Lam nói Chung Tấn sẽ tới, anh đã đi siêu thị mua đồ ăn vào sáng sớm. Thật trùng hợp, siêu thị vừa mới nhập vào một mẻ tôm tươi nên anh mua rất nhiều. Cuộc hẹn của hai người là buổi chiều, Lăng Hãn đã đứng chờ dưới mái hiên ngay sau khi ăn xong cơm trưa. Lúc chuông cửa vang lên, trái tim của anh nhảy nhót điên cuồng nhưng cũng nhanh chóng lạnh đi vì ánh mắt hờ hững của Chung Tấn.

Trong bóng đêm, có rất nhiều âm thanh sột soạt do ma sát vang lên, đó là tiếng của những con côn trùng ngủ đông bị mùa xuân đánh thức. Một cảm xúc nào đó trong trái tim đã bị đóng băng thật lâu của anh cũng lặng lẽ nảy sinh trong âm thanh này.

Lăng Hãn không biết rằng, cách bức tường này Chung Tấn cũng đang đứng dựa người vào tường.

Đến An Trấn ngắm hoa cải vàng, người khác gọi là du xuân, còn Chung Tấn gọi là về nhà. Lúc này đây, Chung Tấn đổi tên, cô muốn gọi nó là chuyến đi tạm biệt.

“Phòng nhỏ” là trạm khởi đầu của chuyến đi tạm biệt, Giang Châu là ga cuối và An Trấn là trạm xăng trên đường. Chung Tấn muốn tích tụ thêm sức mạnh để có dũng khí nói BYE BYE với quá khứ.

Cô vừa chia tay Lăng Hãn không lâu, Phương Nghi đã nhờ vào quan hệ điều cô trở về Ninh Thành làm việc, cô máy móc từ chối mà không có lý do. Ngay cả Hoa Bội, cô cũng không nhắc tới. Cô giống như biển báo giao thông cố chấp đứng ở đó. Trong lòng vẫn còn tin rằng, có một ngày, Lăng Hãn sẽ trở về bên cạnh cô.

Bị Lãng Hãn làm tổn thương mà vẫn còn sinh ra ý nghĩ như vậy, thật sự ngu ngốc, thật sự rẻ mặt. Nhưng, chỉ cần anh có thể trở về, cô bằng lòng làm kẻ ngu ngốc bằng lòng rẻ mặt thêm một chút nữa.

Có hai ngày trong một năm Chung Tẫn đều sẽ đến nhà ga, ngày ngốc chờ đoàn tàu từ Bắc Kinh tới, ngày ngốc chờ vị khách cuối cùng rời khỏi thì mới chịu trở về. Ngày thứ nhất là ngày cô gặp anh lần đầu tiên ở ga Giang Châu và ngày thứ hai là ngày cô đến ga đón anh lần cuối cùng. Trong lúc chờ đợi, trái tim chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi. Ba năm trôi qua, vì không chịu nổi Phương Nghi lải nhải, cô đã trở về Ninh Thành, nhưng nhà trọ mà cô và Lãng Hãn cùng nhau thuê, cô còn giữ. Cô muốn để căn phòng đó thay mình chờ anh.

Bây giờ, đã đến lúc kết thúc. Lãng Hãn đã đi quá xa và không bao giờ trở lại được nữa.

Ngọn đèn trong “phòng nhỏ” sáng lên, Chung Tẫn hít sâu một hơi, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá xen lẫn trong không khí, là Lãng Hãn.

Gần như vậy mà lại xa đến thế.

Sau này “phòng nhỏ” có là của ai đi chăng nữa thì nó cũng sẽ không bao giờ là của cô. Chung Tẫn nhắm mắt lại, khắc sâu vào trong trí óc từng bức tường, từng mái ngói, từng cây hoa, cây cỏ của “phòng nhỏ”, như vậy là đủ rồi.

Chung Tẫn lặng lẽ nói tạm biệt, sau đó xoay người.

Đêm khuya, trên đường ít đi những tiếng âm ĩ huyền ảo, Chung Tẫn bước chậm, trái tim tĩnh lặng như nước.

Từ Ninh thành đến Bắc Kinh, có thể ngồi tàu điện tốc độ cao, cũng có thể ngồi tàu khách nhanh – đoàn tàu bắt đầu bằng một chữ “K” in hoa.

Hôm nay, tàu điện tốc độ cao trễ giờ. Trên màn hình điện tử thật lớn ở nhà ga hiện lên dòng chữ: “Tàu G700X đang gặp sự cố ở khoang thứ 8 trong tổng số 16 khoang, dự kiến sẽ bị trì hoãn từ một đến hai tiếng, xin quý khách kiên nhẫn chờ đợi.”

Tiếng oán than dậy đất của nhóm hành khách đợi tàu vang lên, trong mấy tháng gần đây, tàu điện tốc độ cao liên tục xảy ra tình trạng trễ giờ, cái gì mà đường sắt cao tốc, cái gì EMU, thật là cmn trứng ung!

Chung Tấn thông cảm, nhìn nhóm người đang ngày càng kích động kia, tối nay chuyện tàu bị trễ là điều khó tránh khỏi, mọi người đã đặt hy vọng quá lớn vào tàu điện tốc độ cao này. Hy vọng càng lớn, thất vọng đương nhiên sẽ càng lớn. Tình cảm cũng vậy.

Có một lần đi từ Giang Châu về Ninh Thành, cô và Lăng Hãn đã ngồi tàu khách nhanh. Đoàn tàu bắt đầu bằng chữ “K”, toa hành khách là màu xanh bưu chính, cơ sở vật chất cũ kỹ, ghế ngồi không thoải mái, môi trường xung quanh cũng không quá sạch sẽ, thái độ của nhân viên tàu thì vừa lười nhác vừa lạnh lùng, chỉ khi đến chào hàng mấy món đồ chơi nhỏ mới lộ ra vẻ mặt tươi cười. Nhưng, cảm xúc của cô không bị ảnh hưởng mấy, cô đã nói với anh: ước gì tuyến đường này không có điểm dừng, cứ ngồi dựa vào nhau như vậy thì hay biết mấy!

Lăng Hãn đi cùng cô đến Ninh Thành vì anh muốn đến thăm một người họ hàng xa ở đây. Chung Tấn rất muốn đưa anh về gặp

Phương Nghi nhưng cô không dám vì Phương Nghi kiên quyết không đồng ý để cô tìm bạn trai ở Giang Châu.

Lăng Hãn là nhân tài ở tỉnh được cử đến Giang Châu, nếu muốn trở lại Ninh Thành cũng rất dễ. Chung Tấn đã nghĩ, đợi anh được điều về đây sẽ đưa anh đến gặp mẹ. Cô còn muốn, cùng anh về An Trấn ngắm hoa cải vàng.

Lăng Hãn luôn chuẩn bị sandwich, bánh mì, hoa quả và các loại đồ uống để chuyển đi trông giống một chuyến du lịch. Lúc ở trên xe cô muốn đi toilet, rõ ràng trên cửa có khóa nhưng anh vẫn cứ đứng canh ở ngoài.

Hoa Bội từng nói rằng anh thật sự che chở cho cô rất cẩn thận, cứ như vậy, sau này, cô ấy sẽ không thể hành động nữa.

Nếu một mình cô quay về Ninh Thành, cô sẽ chọn tàu điện siêu tốc, vừa nhanh vừa có thể rút ngắn thời gian chia tay với Lăng Hãn.

Chuyện cũ vừa hạnh phúc vừa chua xót biết bao.

Chung Tấn dời mắt khỏi màn hình điện tử lớn, đi theo dòng người đến cửa soát vé. Không có đoàn tàu nào từ Ninh Thành đến An Trấn cả, nếu muốn đến đó phải bắt thêm một chuyến xe nữa. Con tàu đi ngang qua thị trấn là tàu khách nhanh, lại còn đi vào ban đêm. Trời dần dần tối đi, đèn tàu sáng như tuyết chiếu đến đây.

Nhóm người nhanh chóng lùi lại khiến Chung Tấn suýt chút nữa bị vấp, may mắn có một đôi tay dài ở sau đỡ lấy cô, vốn định quay đầu lại nói cảm ơn nhưng dám đông phía sau cứ như thủy triều không ngừng vọt tới, cô chỉ đành phải đi theo.

Đây là chuyến tàu đi từ Ninh thành đến Thanh Đảo, hiện tại không phải là mùa du lịch nên trên tàu có rất ít người. Bên trong toa hành khách rất bẩn, rác thải của những vị khách mới rời khỏi để lại vẫn chưa được xử lý. Vì chỉ ngồi 4 tiếng sẽ xuống trạm nên Chung Tẫn đã mua vé ghế cứng.

Chung Tẫn cố nâng chiếc vali bỏ lên khoang chứa đồ nhưng thử vài lần cũng không thành công vì sức cô quá yếu. Chợt, có một bàn tay nhẹ nắm góc áo của cô, Chung Tẫn quay đầu lại, ngẩn ra, là người dân công cầm điếu thường đi loanh quanh bên ngoài trại giam.

Anh ta dùng ánh mắt ý bảo cô tránh ra. Suy cho cùng, anh ta cũng là đàn ông, chỉ cần nhẹ nhàng nâng lên, chiếc vali đã nằm gọn trên khoang chứa.

Chung Tẫn vội vàng nói cảm ơn: “Anh cũng về nhà sao?”

Cầm điếu từ từ hạ mắt xuống, lúc này cô mới nhớ tới chuyện anh ta không thể nghe thấy, tiếc là cô không biết ngôn ngữ của người cầm điếu nên chỉ ngại ngùng cười một tiếng, định lấy một hộp kẹo cao su từ trong ví tiền đưa cho anh ta nhưng anh ta đã vội vàng rút mu bàn tay về rồi đi vào trong, bóng dáng hơi cứng đờ.

Chung Tẫn từ từ trừng mắt lên.

Tàu đi được không lâu thì một phụ nữ trung niên ngồi đối diện đã bắt đầu ăn bữa tối. Sau khi ăn xong một hộp cơm thì cô ta lại ăn thêm bát mì gói nữa. Hương thơm của bát mì tràn ngập trước mặt Chung Tẫn, khiến cô có cảm giác như ngồi cạnh một chiếc bếp lò trong phòng bếp vậy.

Ăn xong mỳ, người phụ nữ trung niên lại xé một gói to khác, bóc ra một nắm hạt dưa và lạc, lúc há miệng định cắn thì đột nhiên nhìn sang Chung Tấn, cô ta nhếch miệng, lộ ra một hàm răng ó vàng: “Muốn ăn không?” Khẩu âm lưỡii rất nặng, là người ở Từ Châu [2].

[2] một thành phố cấp tỉnh ở Giang Tô.

Chung Tấn lắc đầu. Một nhân viên tàu đẩy một chiếc xe nhỏ đi ra, bày một vật hình tròn trong bàn tay mình để mọi người cùng thưởng thức, còn nói là cường thân kiện thể, có thể phòng bệnh Alzheimer. Ở dưới bàn, người phụ nữ trung niên đá đá vào chân Chung Tấn: “Đừng mua. Bây giờ là 10 tệ, đi khoảng ba vòng nữa thôi, thì sẽ là 3 tệ.”

Chung Tấn mỉm cười rồi nhìn chăm chú vào quyển sách “Happy Nine Plants” trên tay, đây là quyển sách mà Hoa Bội đưa.

Trong sách nói, trong rừng mưa nhiệt đới ở Mexico, có chín loại cây thần kỳ, đại diện cho sự giàu có, sức mạnh, kỳ bí, dũng khí, tự do, tình dục hài hòa, kéo dài tình yêu, sinh sản và bất tử. Nếu tìm được chúng thì cả đời sẽ được hạnh phúc. Đoán chừng rằng, đời này cô sẽ không đến được rừng mưa nhiệt đới ở Mexico hơn nữa cô cũng chẳng muốn có được hạnh phúc quá hoàn hảo. Thật ra, chỉ cần một hai điều là đủ. Một quyển sách cuốn hút như vậy, rất thích hợp để giải trí trong khi đi du lịch.

Người phụ nữ trung niên kia đoán không sai, khi nhân viên tàu đẩy xe ra lần thứ ba, giá của viên thuốc hình tròn đã giảm xuống còn 3 tệ. Cô ta nâng cằm lên, nhìn Chung Tấn một cách đặc ý.

Chung Tấn nhờ người phụ nữ trung niên trông hộ chiếc vali, còn mình thì đứng dậy đi toilet. Có hai người, một nam một nữ đang xếp

hàng trước nhà vệ sinh. Chung Tấn ngẩng đầu, định xem thử có phòng trống không thì lại thấy người dân công cầm điếu kia.

Anh ta giống như một bức tượng điêu khắc, ngồi đối diện với bóng đêm tối đen ngoài cửa sổ một cách cô độc, bộ râu dày che khuất bờ môi nhưng Chung Tấn có thể tưởng tượng ra, lúc này nó nhất định đang mím lại rất chặt. Anh ta dường như bị cô lập khỏi thế giới này, con tàu này, một mình anh ta trầm tư và tưởng tượng trong một không gian khác.

11 giờ đêm, Chung Tấn tới thị trấn. Đây là một trạm ga nhỏ, cách thành phố rất xa, mỗi ngày có rất ít đoàn tàu đi qua đây, trên sân ga, nhân viên tàu mặc áo khoác bông thật dày, cổ rụt vào trong áo. Người xuống tàu rất ít, trong đó có anh dân công cầm điếu.

Bên ngoài nhà ga, vài chiếc xe ba bánh tùm tùm lại đây. Nhóm lái xe cao giọng hỏi cô muốn đi đâu. Chung Tấn nhìn một người có khuôn mặt khá quen thuộc trong sổ họ rồi nói muốn đi An Trấn.

Tài xế nhíu mày, nói: “An Trấn rất xa lại còn hơn nửa đêm, khi tôi trở về sẽ mất khá nhiều khách, ít nhất sáu mươi tệ.”

Chung Tấn không mặc cả.

Trên xe có che một cái lều làm bằng nhựa, nhìn cũng kín nhưng không ấm áp lắm. Lúc Chung Tấn xốc miếng nhựa lên thì có một người đoạt lấy, chui vào trước.

“Hai người đi chung à?” Tài xế hỏi.

Chung Tấn chớp mắt, nhìn anh dân công cầm điếu ở bên trong: “Anh... cũng đến An Trấn?” Cô chỉ chỉ vào hướng An Trấn.

Rốt cuộc cầm điếu cũng có phản ứng, anh ta gật gật đầu, lấy trong túi ra mấy tờ tiền nhăn nhúm đưa cho Chung Tấn rồi khua tay múa chân, ý tứ có lẽ là bọn họ gộp tiền đi chung xe.

Chung Tấn xua tay, không hiểu sao, có anh làm bạn đường trong đêm, cô cảm thấy rất an toàn.

Cầm điếu cũng không từ chối, cất tiền vào túi, sau đó ôm lấy vali của Chung Tấn cứ như sợ nó bị đụng hư. Ở nông thôn, phương tiện di chuyển chủ yếu là xe nông nghiệp, việc bảo trì đường sá cũng không tốt lắm, rất nhiều ổ gà ổ voi khiến cho xe chạy qua không ngừng bị xóc nảy, dọc theo đường không hề thấy bất kỳ ngọn đèn nào, chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù. Mới ngồi một lát mà Chung Tấn đã cảm thấy toàn bộ hơi nóng trên người đều tan hết, máu trong mạch máu không hề chảy mà cứ như bị đông cứng lại.

Mông bị xóc đau, Chung Tấn khó chịu dịch tới dịch lui. Cầm điếu nhìn cô rồi đột nhiên bỏ hành lý xuống, cởi áo bông trên người đưa qua ý muốn cô lót ở phía dưới. Chung Tấn cuống quýt từ chối, làm sao cũng không chịu nhận.

Trong tiếng ầm ầm của chiếc xe, Chung Tấn dường như nghe được một tiếng thở dài khe khẽ của anh ta.

Một ngọn đèn chột xuất hiện trong bóng đêm tĩnh mịch, tài xế nói đã đến An Trấn. Chung Tấn xốc miếng nhựa lên, háo hức nhìn chăm chăm phía trước.

Cầm điếu xuống xe ở đầu thôn, cũng không biết anh ta đi đâu mà bóng dáng rất nhanh đã hòa vào bóng đêm.

Bánh xe vali vang lên lộc cộc trên nền đá. An Trấn yên tĩnh như một vùng quê bị tuyết trắng phủ kín.

Chung Tấn lặn lội đi qua một bãi đất bằng, qua tiếp một cây cầu nhỏ, một con đường mòn. Bên kia sông, ngôi nhà ngói xanh và khoảng sân kia chính là nhà dì nhỏ.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 27: Đường Gió (3)

Biên tập: Rosa

Chăn bông mềm mại mang theo mùi thơm của nắng, bên trong chiếc gối chứa tằm sa [1] năm ngoái, đông ấm hạ mát, giải nhiệt, sáng mát, chỉ cần trở mình sẽ nghe được âm thanh sột soạt giống như con tằm đang nhai lá dâu. Gà trống đã gáy hai lần, con mèo trong sân kêu meo meo không ngừng, bên ngoài là tiếng nói chuyện của dì và dượng nhỏ.

[1] là phân tằm (phân tằm nhà, hạt màu đen, dùng làm thuốc Đông y)

Buổi sáng ở An Trấn luôn sớm hơn ở Ninh Thành, lúc hít thở sẽ ngửi được mùi hương xanh mát của hoa cỏ bay bổng trong không khí. Chung Tấn không muốn dậy, cô thấy mình như được trở về trước năm 5 tuổi đó, nằm ì trong chăn và chờ mẹ đến mặc quần áo giúp.

Đầu ngón tay ở bên ngoài bị một thứ gì đó ẩm ướt và ẩm áp liếm tới liếm lui.

“Lai Hỉ, tránh ra nào!” Chung Tấn lẩm bẩm nhưng không rụt tay lại.

Cửa phòng cọt kẹt mở ra, có người vừa cười lớn vừa bước vào: “Con sâu lười, đây không phải là Lai Hỉ mà là cháu gái nó.”

Chung Tấn lập tức ngồi dậy: “Anh hai!”

Người đến là Hà Kính, người anh trai chỉ sinh trước cô 20 phút.

Hà Kính lập gia đình rất sớm, hai mươi tư tuổi đã kết hôn. Anh nói, cả đời này của anh chỉ thích một cô gái, kết hôn muộn chi bằng kết hôn sớm.

Chị dâu tên Hồng Diệp, tốt nghiệp đại học nông nghiệp Bắc Kinh. Hà Kính không thích đi học, miễn cưỡng lăn lộn trong một trường đại học nông nghiệp, sau khi nhận bằng tốt nghiệp thì vội vàng quay về chăm sóc vườn ươm. Hồng Diệp quen biết Hà Kính khi cô đến An Trấn làm nghiên cứu khoa học, Phương Tình nói: không biết Hà Kính tốt chỗ nào mà có thể lừa được cô gái có bằng cấp cao hơn mình ở lại.

Phương Tình cũng từng nhờ Phương Nghi tìm cho anh một công việc ở Ninh Thành, Phương Nghi tìm cho anh rất nhiều việc khác nhau nhưng Hà Kính làm không đến nửa tháng thì bị ông chủ sa thải.

Hai tháng sau, Hà Kính trở về An Trấn. Anh nói, chỉ khi đứng ở An Trấn, anh mới có thể thở được. Phương Tình cười, bảo anh không tiền đồ nhưng anh chỉ gãi đầu, cười ngây ngô.

Hiện tại, Hồng Diệp phụ trách gây giống mới và mở rộng quy mô ươm ươm, Hà Kính phụ trách tiêu thụ, ba Hà và Phương Tình cũng giúp đỡ một tay, ngoài ra họ còn thuê thêm một bang công [2] nữa, quy mô vườn ươm của nhà họ Hà càng lúc càng lớn, trong phạm vi mấy trấn xung quanh không phải thứ nhất thì cũng là thứ hai.

[2] người giúp việc nhà nông

Giữa lúc cả nhà đang hùng hực khí thế thì Hồng Diệp mang thai, quả đúng là thêu hoa trên gấm [3]. Tối qua Chung Tấn về, Hồng Diệp và Hà Kính đã ngủ. Phương Tình không muốn đánh thức bọn họ, Hồng Diệp có thai phản ứng rất mạnh, gần đây không thể ngủ ngon được.

[3] ví việc tô điểm làm cho đẹp thêm, hay thêm.

Hà Kính vỗ nhẹ con chó bông nhỏ bên cạnh giường để nó ra ngoài chơi: “Em xem, đã bao lâu không về nhà, Lai Hỉ nhỏ đều đã cao hơn bà nội của nó. Sắc mặt em xấu quá, lại còn gầy như vậy, để người ta thấy không chừng sẽ nghĩ anh là em trai của em đó.”

“Đi đi đi!” Chung Tấn trừng mắt với anh: “Nếu anh còn nói bậy nữa, em sẽ đi tìm chị dâu cáo trạng.”

Hà Kính cười to: “Đứng lên đi, mẹ đã làm xong bữa sáng rồi!” Nói xong, anh hất tung chiếc chăn của Chung Tấn lên.

“Anh hai, anh thật là lưu manh!” Chung Tấn thét chói tai.

Hà Kính không chịu nổi mà liếc cô: “Lưu cái gì manh, anh là người đã nhìn em lớn lên đấy.”

Đáy lòng Chung Tấn bỗng run rẩy, có một dòng điện như một con sâu nhỏ đang bò trong mạch máu, toàn thân rã rời.

Lúc còn chưa đến Ninh Thành, cô và Hà Kính thường đắp chung một cái chăn, chiếc giường nhỏ của cả hai được đặt bên cạnh giường lớn của Phương Tình. Tưँग ngủ của Hà Kính rất bá đạo, mỗi lần ngủ đều ép cô ra sát mép giường. Sáng hôm sau, anh sẽ luôn bị Phương Tình mắng cho một trận.

Bữa sáng là cháo gạo nếp hầm đặc, Phương Tình làm bánh mì trường thọ trộn với tầm khô, bày ra mấy đĩa cho mọi người. Hà Kính chuyển cái bàn ra sân, đặt dưới một gốc cây đào. Cả nhà ngồi vây quanh chiếc bàn, Phương Tình chạy tới chạy lui giữa bàn ăn và phòng bếp, ba Hà đặt một chén trứng luộc mật ong trước mặt Chung Tấn: “Là mật cầu kỳ [4], dành riêng cho con đấy.”

[4] quả cầu kỳ (củ khởi, củ khi hoặc câu kỳ tử.)

cky

Tuy trứng gà không phải thực phẩm cao cấp gì, nhưng ở An Trán, ăn sáng bằng trứng ốp lết là nghi thức đãi khách cao nhất.

Chung Tấn đưa hai tay ôm bát: “Cảm ơn dưỡng nhỏ!”

Cô không muốn bị đối đãi như một người khách quý, cô chỉ muốn trở thành một phần trong nhà như những gia đình bình thường mà thôi.

Lòng Chung Tấn lặng lẽ ghen ngào.

Lần đầu tiên lấy thân phận Chung Tấn về An Trán, cô đã nhận thấy dì nhỏ, dưỡng nhỏ đối xử với cô không giống như trước nữa. Sau này lớn lên, loại cảm giác này càng rõ ràng hơn. Đặc biệt là khi cô vào Đại học, thi đậu vào viện kiểm sát, bọn họ cảm thấy để cô đến Ninh Thành là chính xác, bằng không, nếu cứ tốn thời gian ở An Trán thì cô sẽ không có tương lai tốt đẹp.

Phương Tình nhìn ánh mắt vừa vui mừng vừa cẩn thận duy trì khoảng cách của cô mà nghĩ: có lẽ bọn họ đã quen với việc coi cô là một cô cháu gái chứ không phải là con gái của mình nữa rồi.

“Không cho phép độc quyền!” Hà Kính cướp hai quả trứng trong bát của Chung Tấn, một quả cho vào miệng mình, một quả bỏ vào bát của Hồng Diệp.

“Con bao nhiêu tuổi rồi mà còn tranh đồ ăn với em gái hả?”
Phương Tình gầm nhẹ.

Hà Kính há miệng “ôi” một tiếng khiến cả nhà cười vang lên.

Cơm nước xong, Hà Kính nói với Hồng Diệp: “Vợ à, hôm nay anh xin nghỉ, chuyên tâm đưa em gái nhỏ [5] đi chơi xuân, được không?”

[5] tên gốc “tiểu cô tử” (小姑子) ám chỉ em gái của chồng.

Hồng Diệp trừng mắt với Hà Kính: “Chính anh cũng muốn đi chơi, còn dám nhắc đến em gái. Nhưng mà, là em nể mặt Chung Tấn nên không tính toán với anh.”

Hà Kính dắt chiếc xe đạp ra, Chung Tấn nhảy lên xe, ngồi ở ghế sau, Lai Hỉ nhỏ cũng phe phẩy cái đuôi chạy theo. Hà Kính vừa lái xe vừa rung chuông liên tục, mỗi lần gặp được hàng xóm láng giềng đều lớn tiếng nói: “Em gái tôi về rồi!” khiến Chung Tấn rất xấu hổ, chỉ biết giấu mặt sau lưng anh.

Mặc dù là mùa hoa cải vàng nhưng trừ một vài cây nổi trội đã nở ra những cánh hoa đầu tiên thì phần lớn vẫn là một mảnh xanh um. Hà Kính nói, chỉ một tuần nữa, mọi người ở bốn phương tám hướng sẽ ò ạt đến An Trấn ngắm hoa cải vàng, thưởng thức những món ăn dân dã. Hà Kính đã bàn bạc với Hồng Diệp sẽ sáng tạo vườn ươm một chút, biến nó thành vườn trái cây, mùa xuân ngắm hoa, mùa thu hái quả, chắc chắn sẽ thu hút nhiều khách du lịch. Bây giờ, đa số

mọi người đều đã chán ngấy những phong cảnh thiên nhiên mà chuyển sang khám phá cuộc sống nhà nông.

“Nếu em dẫn bạn đến đây có cần phải mua vé không?” Cô cười hỏi, đưa tay vòng qua eo Hà Kính.

Hà Kính dừng xe, phía trước là một cây cầu gỗ nhỏ, qua cầu, chính là vườn ươm của nhà họ Hà. Dưới ánh sáng mặt trời, nước sông trong vắt hiện lên những gợn sóng.

“Mang bạn trai đến sẽ được bao ăn bao uống bao ở, còn những cái khác miễn bàn.” Hà Kính nói.

Chung Tấn cúi đầu, cẩn thận đi qua cây cầu trước mặt.

“Ba mẹ sợ em không vui nên kêu anh nói với em, đừng quá kén chọn, chỉ cần anh ta yêu thương và đối xử thật tốt với em là được.” Hà Kính cười ha ha.

Qua một rừng cây nhãn cao cao thơm lừng và một rừng trúc thật dày là một loạt hàng rào tre, bên trong là đủ dạng hoa cỏ cây cối. Ba Hà tự tay làm ra rất nhiều bồn cây cảnh có hình dạng khác nhau rồi xếp chúng theo một hàng.

Sâu bên trong là một ngôi nhà ba gian nhỏ bằng gạch xanh, một gian dựng phân bón, thuốc trừ sâu, chậu hoa cảnh. Gian giữa dựng dụng cụ làm vườn, nào là xẻng trồng hoa, kéo cắt tỉa...v.v, gian còn lại là phòng nghỉ đơn giản, có thể nấu nước bên trong, còn có thể nghỉ trưa trên chiếc giường xếp được đặt ở trong góc.

Chung Tấn không vào nhà, Hà Kính chuẩn bị đi nấu nước. Lúc Hà Kính mang một ly nước ấm đi ra thì thấy Chung Tấn đang đứng

dưới tàng cây bạch quả, ngẩn ngơ nhìn cánh đồng hoa cải vàng ở phía xa.

Anh không quấy rầy cô mà lặng lẽ đi ra phía sau. Người ta nói thai song sinh đều có thần giao cách cảm là rất đúng, tuy Chung Tấn không hề nói gì, nhưng anh có thể cảm giác được trong lòng cô đang có một tảng đá lớn đè nặng. Giống như lúc anh ở Ninh thành, áp lực đến mức không thể thở nổi.

“Anh hai, nếu lúc trước anh là người được chọn đi Ninh thành, anh có nghĩ mình sẽ trở thành một người như thế nào không?” Chung Tấn yếu ớt hỏi.

Hà Kình thở dài: “Anh không nghĩ là một người đàn ông thì không có gì để tự hào, anh rất vui mừng vì mình là đàn ông.”

Khi đó sẽ không có chuyện chọn một trong hai, Phương Tình sẽ để Chung Tấn đi, bởi vì cô là con gái.

Chung Tấn cười thản nhiên.

“Ở với dì cả không tốt sao?”

Chung Tấn lắc đầu. Ngay cả khi Hà Kình là anh trai ruột của cô, ngay cả khi Phương Tình là mẹ ruột của cô, thì hiện tại, không phải điều gì cũng có thể nói ra được. Chung Tấn chỉ có thể để cho họ cảm thấy cô sống rất ổn, rất tốt, nếu không họ sẽ thấy áy náy và bất an.

Thật ra, Phương Nghi và Chung Thư Giai rất thương yêu cô. Nhưng, có lẽ không trải qua quá trình sinh dục nên bọn họ không biết phải làm một cặp cha mẹ như thế nào.

Đêm thứ nhất đến nhà họ Chung, cô đã tiểu ra quần.

Phương Nghi dẫn cô đến phòng mới, mua quần áo mới và thật nhiều búp bê vải xinh đẹp, giới thiệu cho cô đâu là phòng bếp, phòng ăn, buồng vệ sinh. Buổi tối, không có Hà Kính bên cạnh nên cô không ngủ được. Nếu không ngủ được, Chung Tấn sẽ nghĩ đến chuyện đi vệ sinh. Nhưng đêm đó, gió lớn thổi mạnh làm cánh cửa toilet đóng sầm lại và bị khóa trái.

Trong bóng đêm, Chung Tấn không dám gọi ai, mồ hôi đầy người cố vặn mở ổ khóa kia, kết quả, cô tiểu ra quần.

Mỗi lần Chung Thư Giai đón cô tan học, ông cũng sẽ giống như những người cha người mẹ khác, cầm trong tay đồ ăn, đồ uống đến nhưng chưa từng giúp cô xách chiếc cặp nặng trĩu.

Khi vào tiểu học, vì tiếng phổ thông của Chung Tấn không chuẩn nên học môn ghép vần Hán Ngữ không được tốt, sau mỗi kỳ thi, cô luôn xếp vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên trong toàn khối. Phương Nghi sợ cô là một đứa trẻ nhược trí nên đã đưa cô đến chuyên gia để đo IQ.

Thời gian đã phủ một lớp bụi lên những ký ức cũ, từng chuyện đã qua cũng giống như mảnh gai xương rồng, không dám đưa tay ra nắm lấy.

“Anh hai, em có thể ôm anh không?” Chung Tấn quay đầu lại.

Hà Kính ừ một tiếng.

Chung Tấn đi ra sau, dang hai tay ôm chặt lấy eo anh, tựa đầu vào lưng anh. Đầu tiên là lạng lẽ rơi nước mắt, tiếp theo là nhỏ giọt nức nở, cuối cùng là gào khóc lên.

Hà Kính không cần cô, anh biết, cô đã chờ đợi điều này từ rất lâu rồi.

Chung Tấn sẽ để nước mắt hôm nay rửa sạch những chuyện cũ và ngày mai sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 28: Khi Trời Mờ Sáng (1)

Biên tập: Rosa

Thời gian tốt đẹp luôn luôn trôi qua nhanh hơn, tựa như một cơn mưa rơi xuống đồng ruộng khô cạn. Chung Tấn ở đây ba ngày, mỗi ngày ăn xong rồi ngủ, tỉnh ngủ thì sẽ đi dạo một vòng quanh trấn, trời rất nhanh tối đi. Ngày mai là ngày cô lên đường đi Giang Châu.

Sáng hôm sau, những cảm xúc chia ly trong lòng chợt ứ đọng, tắc nghẽn, Chung Tấn không muốn để Phương Tình nhìn thấy nên khi ăn xong bữa sáng cô liền xách cái giỏ trúc nhỏ, nói là đi mua một ít đồ ăn.

Đêm hôm qua có một trận mưa nhỏ đổ xuống khiến bầu trời sáng nay trong xanh hơn, không khí sau cơn mưa vô cùng tươi mát. An Trấn có một con sông lớn, chia trấn thành Trấn Nam và Trấn Bắc. Con sông này từng là tuyến đường chính của An Trấn, những chuyến tàu đến thị trấn luôn xuất phát vào giờ cơm trưa.

Ở Trấn Bắc của An Trấn có một khu chợ nhỏ, nếu muốn đến đó phải ngồi phà. Bây giờ trên sông đã xây một cây cầu lớn rất thuận tiện cho việc đi lại. Vì mưa phùn rơi cả đêm nên sương mù trên sông vẫn chưa tan hết, nhìn ra xa, tầm mắt mờ đi.

Bên dưới cầu là một cửa hàng bánh bao, đôi khi người ta cũng chế biến đào trường thọ. Chưa xuống cầu đã ngửi được mùi thơm của bột mì nóng hổi.

Bên cạnh cửa hàng bánh bao là một tiệm bán dưa chua, tất cả tám cánh cửa xếp đều mở ra, đá cẩm thạch trên bậc thang trông rất bóng loáng. Ông chủ của tiệm đã già đi, không còn một cọng tóc nào trên đầu nữa. Chung Tấn thích ăn dưa chua kiểu cây đinh ốc, lúc bé, mỗi lần cùng Phương Tình đến đây, ông chủ tiệm đều sẽ nặn ra một cây, bảo cô gọi “bác” mới cho cô ăn.

Chung Tấn cười với ông chủ tiệm, ông ấy chớp mắt mấy cái nhưng có lẽ không nhận ra cô. Chung Tấn từ từ bước đi, lúc lơ đãng quét mắt qua một tiệm mì đối diện rạp chiếu phim thì trông thấy người dân công cầm điếu đang ăn mì ở trong.

Chung Tấn hơi do dự đi vào. Cầm điếu mát tự nhiên buông chiếc đũa xuống, hai tay chà xát trên đầu gối.

Biết anh ta không nghe được nhưng Chung Tấn vẫn nói cho anh ta, ngày mai cô sẽ rời khỏi An Trấn, đi Giang Châu trước rồi sẽ về lại Ninh Thành. Trong phút chốc, ánh mắt của người đàn ông cầm điếu sáng lên.

“Anh ... không phải cũng định đi Giang Châu đấy chứ?” Chung Tấn nhúng tay vào chén trà, viết hai chữ “Giang Châu” lên bàn.

Cầm điếu gạt đầu.

Chung Tấn im lặng, một lát sau, cô kéo nhẹ vạt áo xuống rồi bỏ đi.

Lúc mua đồ ăn về thì nửa đường gặp được Hồng Diệp. Hồng Diệp trách Chung Tấn sao không gọi cô ấy đi cùng, Chung Tấn nắm lấy tay cô ấy, thân thiết nói: “Chẳng lẽ chị sợ em lạc đường à?”

Hồng Diệp cười nói: “Em không phát hiện An Trấn đã thay đổi rất lớn sao?”

Chung Tấn gật đầu, trong khi toàn bộ Trung Quốc đều biến thành một công trình kiến trúc siêu lớn thì An Trấn lại biến thành một chốn thế ngoại đào nguyên, thậm chí lò gạch trước kia cũng đã chuyển đi và đổi thành vườn trái cây.

“Bên kia có xây thêm một cái miếu lớn đấy.” Hồng Diệp chợt dừng bước, chỉ tay vào một cái nóc nhà cao cao bên ngoài trấn: “Trong miếu có mấy sư thầy đến, sau này họ thường xuyên gõ mõ tụng kinh. À mà, những mẫu đất gần đó đã được người ở bên ngoài mua hết để xây biệt thự nghỉ dưỡng. Có một người rất kỳ lạ, trong khi những người khác đều mua đất ở trong trấn thì anh ta lại mua một mảnh đất cạnh vườn ươm của nhà chúng ta, đổi diện tích đồng hoa cải vàng.”

“Sau này, chỗ đó có cơ hội kinh doanh đấy, xây một cái tiệm cơm nông gia, buôn bán chắc sẽ rất tốt.”

“Không phải đâu, anh ta sẽ xây một căn nhà ba gian với một cái sân nhỏ.”

“Có lẽ anh ta muốn học Đào Uyên Minh [1] quy ẩn đấy!”

[1] Đào Uyên Minh: tên là Đào Tiềm, tự là Nguyên Lượng (元亮), hiệu Uyên Minh (淵明), có biệt hiệu là Ngũ liễu tiên sinh (五柳先生), là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc thời nhà Tấn và Lưu Tống.

Cả hai cùng cười lên.

Có đứa bé ngắt lấy quả dâu chín trên cây. Chung Tấn cũng hái được mấy quả nhưng lại khiến mấy đầu ngón tay nhiễm một màu đỏ. Hồng Diệp nhìn cô, nói khế: “Em gái à, đừng yêu cầu cao quá làm gì, tìm một người đàn ông để yêu đi!”

Lại là thuyết khách Phương Tình mời đến, Chung Tấn xoay mặt sang chỗ khác, vẻ mặt ảm đạm.

Từ An Trấn đi Giang Châu, không có xe lửa, chỉ có thể ngồi xe khách đường dài. Chung Tấn nói với Phương Tình rằng ba đã mua cho cô một chiếc xe mới, chờ kỹ năng lái xe của cô tốt hơn, lần sau về An Trấn, cô sẽ lái xe đến.

Phương Tình thở dài: “Ba mẹ con rất cưng chiều con, con phải cố gắng hiếu kính họ!”

Chung Tấn xách theo một chiếc túi đầy thức ăn ngồi trên một chiếc xe khách đường dài. Cô không thấy bất ngờ khi người đàn ông cầm điếu đã ngồi trên xe, Chung Tấn không chần chừ mà ngồi xuống cạnh anh ta. Chiếc xe lăn bánh, qua cửa sổ, Chung Tấn nhìn thấy Hà Kính và Hồng Diệp đang vẫy tay, Phương Tình và ba Hà thì chạy theo chiếc xe, ngực bỗng dựng sít chặt, cô vội vàng cúi đầu.

Cùng lúc đó, đôi mắt người đàn ông cầm điếu xẹt qua một tia đau đớn.

Sau khi xe khách đi được một đoạn đường nông thôn thì đến đường cao tốc, tình hình giao thông rất tốt, ngoài cửa sổ, phong cảnh trùng điệp khiến cho mọi người cảm thấy rất thoải mái.

Người đàn ông cầm điếu là một người bạn đồng hành mang cho cô cảm giác an toàn nhưng cũng là một người bạn đồng hành buồn

tê. Trên xe, tài xế bật chiếc TV nhỏ lên, mở một bộ phim Hồng Kông, âm thanh rè rè vang lên khiến cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Hình như người đàn ông cầm điếu không có hành lý, chỉ có hai bàn tay không, người vẫn mặc bộ quần áo nhăn nhúm như cũ. Trên ống quần không biết tại sao bị dính chút bùn, lúc xe tiến vào khu nghỉ ngơi, Chung Tấn chỉ tay vào ống quần, ý bảo anh ta phải một chút. Anh ta nhìn cô bằng khuôn mặt vô cảm, dường như không hiểu cô đang làm gì.

Đúng lúc này Thang Thần Phi lại gọi tới. Anh ta hỏi cô đang ở đâu, tại sao hai ngày trước lại tắt máy. Chung Tấn nhàn nhạt nói có việc, còn di động quên sạc pin.

Giọng Thang Thần Phi trầm đi, anh ta cười: “Bây giờ em cứ ngồi xe cho tốt, tôi cúp máy đây. “

Chung Tấn giật mình: “Sao anh biết tôi đang ở trên xe?”

“Kiểm sát trưởng, em không biết hệ thống định vị toàn cầu GPS à? Người nói dối mũi sẽ dài ra đấy, có phải sợ tôi đòi em đặc sản An Trấn không? Đúng là quỷ hẹp hòi!”

Chung Tấn ngừng thở, buồn bực.

Thang Thần Phi dường như thấy được vẻ mặt của cô xuyên qua điện thoại: “Mục Đào nói em đi Giang Châu, tôi đã tìm hết mấy cái khách sạn ở Giang Châu nhưng không thấy em, sao có thể không lo lắng đây? Được rồi, là tôi sai, chắc bây giờ em đang trên đường đến Giang Châu, tôi sẽ nhanh chóng lái xe đến đón rồi đích thân xin lỗi em, được không?”

“Thang thiếu, đừng đùa quá trớn, nên có chừng mực.”

Lần này đến lượt Thang Thần Phi ngừng thở.

Tài xế nhún còi, thúc giục mọi người lên xe. Cầm điếu đứng cạnh cửa xe, lo lắng nhìn Chung Tẫn.

Chung Tẫn nắm chặt di động, đi xa hơn.

“Là tôi ngu si đàn độn không nghĩ đến chuyện này. Tôi cố ý mang Hoa Bội đến lấy xe là muốn để cô ấy tỉnh táo lại, không nên lãng phí sức lực trên người kẻ không yêu mình.”

Chung Tẫn cắn môi, danh xưng Thang thiếu này, mấy ai ở Ninh thành có thể đảm đương tốt được? Nếu xâu chuỗi vài chuyện với nhau sẽ thấy rõ, buổi tối ở Bích Thủy ngư trang kia, rõ ràng anh ta có ở đó nhưng chỉ đơn giản là muốn âm thầm quan sát cô mà thôi.

Ở tiệm bánh LISA, anh ta lại chơi một nước cờ giống vậy. Cả lần đến thăm bệnh nữa, anh ta đã nhìn đàn hạc rồi thốt ra một câu “hóa ra không phải khoác lác, thật sự biết chơi đàn”.

Hoa Bội gửi chuyển phát nhanh, đột ngột tắt máy, Chung Tẫn biết Hoa Bội không thể đối mặt với cục diện này, cô cũng không nóng lòng giải thích, hãy để tất cả mọi thứ cho thời gian xử lý đi.

“Em từ chối tôi là vì Hoa Bội?” Thang Thần Phi không tìm được chìa khóa mở cửa trái tim của Chung Tẫn.

“Tất nhiên không phải, chuyện này không liên quan đến cô ấy.”

“Em nói đúng, cô ấy không liên quan gì đến hai chúng ta. Tôi thật sự ghét việc thêm quá nhiều giá trị vào tình cảm của mình, đơn giản một chút không tốt sao? Tôi có quyền yêu và không yêu. Tôi cũng không thể ngăn người khác yêu mình được. Tôi không có gì để giấu

điểm cả, thật khéo, tôi thích em mà em lại là bạn thân của cô ấy, nhưng trong khoảng thời gian đó, tôi chưa từng có quan hệ yêu đương với cô ấy. Tôi không có tội, đúng không?”

Lái xe không kiên nhẫn nhẩn nhai, Chung Tấn quay đầu nhìn ra sau.

“Tương tự, tôi không thể ngăn anh yêu tôi, nhưng tôi cũng có quyền không yêu của mình.” Nói xong, Chung Tấn cúp máy.

Tài xế trách Chung Tấn để cho hành khách chờ, không biết lắm bằm mắng cái gì, cầm điếu hung hăng trừng anh ta một cái, che chở Chung Tấn trở lại vị trí.

Ánh mặt trời ngả dần về phía Tây, bộ phim võ thuật trong TV cũng sắp hết.

Chung Tấn nương theo ánh chiều tà, gọi điện thoại cho Hoa Bội, lần này cô ấy không tắt máy, mà là không nghe máy.

Chung Tấn mượn điện thoại của người ngồi trước rồi gọi cho Hoa Bội, lúc nghe được tiếng ồn ào bên chỗ Hoa Bội, Chung Tấn đã nhanh chóng tắt máy.

Hoa Bội nói đúng, nếu cô ấy nhận điện thoại thì bọn họ nên nói gì đây?

Thang Thần Phi gửi cho cô một tin nhắn rất dài [Em có thể giận tôi nhưng phải cho tôi biết lý do. Từ trước đến nay chuyện tình cảm là chuyện không thể nói rõ được, làm sao tôi biết được khi nào tôi sẽ gặp được người mình yêu? Một khi gặp được, làm sao tôi có thể bỏ qua? Nếu em có khúc mắc, tạm thời không thể chấp nhận tôi, vậy thì chúng ta hãy bắt đầu làm bạn bình thường. Người có tình cuối

cùng mới thành thân thuộc. Tôi có thể chờ! Hẹn gặp em ở Giang Châu!]

Chung Tẫn không chút do dự nhấn xóa, tiếp đó, cô đứng lên, bảo tài xế dừng xe lại, cô muốn xuống xe.

Tài xế quát lên: “Cô điên hả, đang trên cao tốc đấy!”

Chung Tẫn không ngừng xin lỗi, nói rằng mình đột nhiên có chuyện gấp, phải quay về một chuyến.

Tài xế hùng hù hỏ hỏ cho dừng xe lại, tuy tức giận nhưng vẫn nói cho cô biết, lát nữa sẽ có một chuyến xe khách từ An Trấn đến Giang Châu chạy qua. Chung Tẫn nói cảm ơn, xách hành lý xuống xe.

Người đàn ông cầm điếu từ chỗ ngồi đứng lên, rõ ràng là bị sock vì chuyện này. Nhưng, anh ta chưa kịp phản ứng gì thì Chung Tẫn đã biến thành một chấm đen nhỏ giữa trời chiều.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 29: Khi Trời Mờ Sáng (2)

Biên tập: Rosa

Thang Thần Phi tới Giang Châu là vào buổi chiều, đương nhiên không phải đến đây chỉ để xin lỗi Chung Tấn. Anh ta không phải là thiếu niên ngây ngô dành hết tâm tư mà yêu đương. Nói như thế là đùa Chung Tấn thôi. Thang Thần Phi tưởng tượng khuôn mặt xinh đẹp của cô trưng ra bộ dáng xa cách thì trong lòng hết sức vui vẻ.

Hội nghị công tác kinh tế quý II của toàn tỉnh được tổ chức ở Giang Châu, cuộc họp diễn ra trong ba ngày, hôm nay đến báo danh. Đây là một sự trùng hợp không thể nào ngẫu nhiên hơn, cứ như duyên trời định vậy.

Tòa thị chính ở Giang Châu là nơi chịu trách nhiệm tổ chức hội nghị, những công chức tham gia đều được sắp xếp vào ở tại khách sạn bên bờ biển. Sau khi báo danh xong, Thần Phi chào hỏi với mấy lãnh đạo ban ngành rồi xin phép về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị nghênh chiến tiệc rượu đón gió tối nay.

Trở về phòng, anh ta thay một bộ quần áo khác rồi đi xuống lầu, Thần Phi tìm một chiếc xe rồi chạy thẳng đến bến xe khách Giang Châu.

Thời gian rất chuẩn, anh ta gần như tới cùng một lúc với tuyến xe từ An Trấn đến Giang Châu.

Thần Phi hạ cửa kính xe, nhìn nhóm hành khách xách va-li đi xuống. Đợi đến người cuối cùng nhưng không thấy Chung Tấn. Anh ta mở cửa xe ra, chạy đến. Tài xế nhìn anh ta một cách thăm dò, Thần Phi biết bây giờ ngành giao thông quản lý rất nghiêm ngặt, phải đúng điểm dừng thì mới cho hành khách xuống xe. Nhưng anh ta vẫn hỏi một câu: “Có phải có một cô gái trẻ tuổi, da trắng, tóc ngắn cầm đầy đã xuống xe từ sớm không?”

Người tài xế trợn tròn mắt: “Anh có thiên lý nhãn à?”

Thần Phi nhún vai, lấy một gói Nam Kinh cứu ngũ chi tôn [1] trong túi ném cho tài xế.

[1] tên một hãng thuốc lá đắt tiền

Tài xế mừng rỡ, rút ra một điếu, đặt ngay lên mũi người rồi cảm khái: “Thật sự là thuốc tốt, mùi thật thơm. À, cô gái anh nói tới, tôi có ấn tượng, ở trên đường cao tốc sống chết đòi xuống xe, không thể ngăn được.”

“Có ai đi chung với cô ấy không?”

“Không thấy.”

Thang Thần Phi nâng cằm lên, mặt căng ra, không nói một lời mà xoay người lên xe.

Khi tài xế nhả ra một ngụm khói mới chợt nhớ là đã quên nói cho người đàn ông vừa đẹp trai vừa sang trọng kia một chuyện, sau khi cô gái đó xuống xe, người đàn ông ngồi cạnh cô ấy cũng xuống theo ngay sau đó, cái này có tính là đi chung không nhỉ?

Tiệc rượu tối nay là kiểu buffet. Hội nghị đã chuẩn bị rượu trắng, rượu đỏ và cả bia, Thang Thần Phi muốn uống rượu vang. Bây giờ cũng không thịnh hành chuyện liêu mạng uống nữa, hưởng chi sáng mai còn có cuộc họp nên mọi người chỉ chậm rãi nhấp môi.

Lúc người khác kính rượu, anh ta giơ ly lên chạm nhẹ vào môi, ý bảo như vậy là được rồi, bọn họ cũng không tính toán gì thêm, ai chẳng biết anh ta là lãnh đạo của tỉnh.

Người nên gặp cũng đã gặp, người nên đón tiếp cũng đã đón tiếp, Thang Thần Phi yên lặng rời đi. Bữa tiệc tối nay còn sắp xếp đến rạp chiếu phim, KTV [2], mọi người nhiệt tình mời anh ta tham gia, cục trưởng của một số thành phố cấp tỉnh cũng muốn trò chuyện riêng với anh ta nhưng Thần Phi đã khéo léo từ chối.

[2] karaoke

Không hiểu sao cảm xúc sa sút đi, cũng có thể nói là nóng nảy khiến Thần Phi không còn tâm trạng mà ứng phó những chuyện này, lững thững đi vào thang máy. Bên trong, có hai cô gái xinh đẹp đang đứng, thấy anh ta bước vào, không chút nào che dấu rung động trong mắt. Thần Phi mỉm cười gật đầu, những ánh mắt chăm chú và đầy yêu thích như vậy anh ta đã gặp rất nhiều nên không có gì ngạc nhiên.

Bên ngoài khách sạn, chiếc xe của anh ta xoay một vòng rất đẹp và lưu loát rồi chạy nhanh vào bóng đêm.

Đường sá ở Giang Châu rất rộng, xe không nhiều, lúc lái xe rất dễ chịu. Trên một số tuyến đường chính có những công trình nổi bật giúp người ta phân biệt, ngay cả người lạ cũng không dễ bị lạc đường.

Thang Thần Phi nheo mắt, chạy qua hai ngã tư rồi bẻ tay lái, rẽ vào con đường đầy cây nhãn rợp bóng, hương thơm ngào ngạt. Đi thêm 10 phút nữa, ngọn đèn thưa dần, những tòa nhà không còn dày đặc nữa, chỉ thấy trước mặt xuất hiện mấy tòa nhà ẩn sau những tán cây.

Thang Thần Phi hạ hỏa, nhìn lên tầng ba của tòa nhà ở giữa. Thấy ánh đèn mềm mại phản chiếu từ ô cửa sổ, khóe miệng hiện lên một nụ cười châm chọc.

Dạo một vòng quanh tòa nhà, cuối cùng vẫn quyết định lên lầu.

Tòa nhà này được xây cách đây nhiều năm, tay vịn cầu thang đã bong ra từng mảng, bậc thang cũng không còn bằng phẳng nữa. Nhà ai đang làm món cá ngâm [3], tản ra một mùi hương vừa chua vừa cay khiến cái mũi của Thần Phi ngứa ngáy.

[3] một món ăn cổ điển của Trùng Khánh, phổ biến vào những năm 90 của thế kỷ XX.

Đèn ngoài hành lang của lầu ba đã hỏng, nhờ ánh sáng mỏng manh mới miễn cưỡng nhìn thấy một chữ “Phúc” thật to dán trên cánh cửa.

Thang Thần Phi không nhin được, hất xì một cái thật to, điều chỉnh tốt hơi thở rồi mới nâng tay gõ cửa.

Hồi lâu, mới nghe được tiếng chát vắn buồn bực bên trong truyền ra: “Ai đó?” Như là hoài nghi mình nghe lầm.

“Xin hỏi ông Vương có ở nhà không?” Thang Thần Phi cao giọng trả lời.

Cửa mở, một người phụ nữ tóc xù cường trắng, eo mang tạp dề đứng trước mặt, nói: “Anh nhầm nhà rồi, nhà này họ Chung, không phải họ Vương.”

Thang Thần Phi sờ cái mũi, cười xấu hổ: “Tôi muốn thuê nhà trọ, người mô giới nói ông Vương ở lâu ba sắp chuyển đi nên bảo tôi đến xem phòng. Đây là lần đầu tiên tôi đến, không có người hướng dẫn nên không biết, bèn qua đây xem thử.”

Người phụ nữ cường trắng nói: “Có lẽ là ra ngoài rồi. Kiểu phòng ở đây đều giống nhau cả.”

Thang Thần Phi trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Chị có tiện cho tôi vào xem thử không?”

Người phụ nữ kia hơi do dự nhưng vẫn đồng ý: “Đây không phải nhà của tôi, tôi chỉ đến đây dọn vệ sinh thôi.”

Thang Thần Phi sai bước đi vào: “Tại sao lại dọn dẹp vào buổi tối?”

“Ban ngày tôi còn đi làm việc khác nên không có thời gian. Dù sao, nhà này tạm thời không có người ở, ban ngày buổi tối không khác nhau.”

“Không có người ở mà còn muốn dọn dẹp sao?”

“Một tuần một lần, mở hết cửa sổ ra, lau sàn, giặt sạch dra giường và chăn, lau chùi phòng bếp, cứ như vậy, khi nào có người đến ở, trong nhà cũng sẽ không quá tiêu điều.”

Phòng bếp thật sạch sẽ, mặt sàn sáng bong phản chiếu bóng người, trong phòng ngủ, cửa sổ được mở ra, nhẹ nhàng hít vào sẽ

ngửi được mùi hương của hàng cây nhãn dưới lâu, ánh mắt Thần Phi dừng lại trên hai bộ đồ ngủ treo trên giá áo, hàng lông mày đẹp vô thức chau chặt: “Tôi thấy rất thích kiểu phòng thế này, không biết chủ nhân của căn phòng có đồng ý để tôi thuê lại không?” Anh ta chậm rãi nói.

“Cô ấy được chuyển đến Ninh Thành làm việc rồi, hiếm khi thấy về. Nếu không, để tôi giúp anh hỏi thử?”

“Vâng, cảm ơn chị!” Thang Thần Phi xoay người lại, cười đến mưa thuận gió hoà.

Người phụ nữ cường tráng tiến anh ta ra khỏi cửa, dặn dò anh ta nắm chặt tay vịn, khi xuống bậc thềm thì cẩn thận một chút.

Phía sau vang lên tiếng đóng cửa, nụ cười trên mặt Thang Thần Phi nhanh chóng biến mất. Trên đường về lại khách sạn, Thần Phi giậm mạnh chân ga, chiếc xe giống như con ngựa đứt cương điên cuồng lao nhanh.

Ven đường, một đôi mẹ con đang tản bộ hoảng sợ đến mức lui hẫng vào trong. Cậu bé hỏi mẹ mình: “Đó có phải là xe cứu thương không ạ?”. Người mẹ khó hiểu nhìn cậu. Cậu bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Nếu không, tại sao nó lại vượt đèn đỏ?”

Bốn phía yên tĩnh, Thang Thần Phi nhắm mắt lại, ngả người trên ghế lái, anh ta có thể nghe được tiếng tim mình đang đập, không phải căng thẳng vì chạy quá tốc độ mà là tức giận và ghen tị.

Đúng vậy, hâm mộ, ghen tị, căm giận đến cực điểm.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Thần Phi máng một tiếng rồi lấy di động ra, ngoài sóng điện từ trên màn hình

lan ra trong một vòng tròn thì không hiện số.

Dù hai tay của Thang Thần Phi không đến mức run rẩy nhưng thần kinh lập tức căng thẳng.

Là người đàn ông gọi đến số máy bàn ở căn hộ của anh ta lần trước sao?

Thang Thần Phi đưa mắt quan sát xung quanh một lần, xuân đêm yên tĩnh như thiên đường. Anh ta nhấn phím nghe.

Quả nhiên, lại là giọng nam nghe không ra tuổi, không ra vùng miền kia: “Có vẻ như mày đã quyết tâm tiếp tục.” Giọng nói không nhanh không chậm, không chút cảm xúc.

Thang Thần Phi cố gắng giữ bình tĩnh: “Tôi nghĩ anh gọi nhầm số rồi.”

Đối phương nở nụ cười vừa trầm thấp vừa ngán ngùi: “Thang Thần Phi, vì sao dám làm mà không dám nhận? Bước đầu tiên của mày rất thành công. Mày khéo léo chia rẽ cô ấy và Hoa Bội, khiến hai người nảy sinh hiềm khích, làm cô ấy mất đi người bạn duy nhất.”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì. Kỳ cục!” Thang Thần Phi lạnh lùng mắng.

“Kế tiếp mày định cướp thứ gì của cô ấy nữa đây? Mỗi một chuyện mày làm, mục đích chẳng qua là muốn lợi dụng cô ấy để khiêu khích một người, chọc giận một người mà thôi.”

Thang Thần Phi khẽ hít vào một hơi: “Rất cuộc anh muốn nói gì?”

“Ngày mai nhận được email, mà y sẽ hiểu.” Điện thoại bị cúp.

“Mẹ nó, có gan thì đi ra đây, ở đó giả thân giả quỷ cái gì!” Thang Thần Phi ra sức quát vào di động.

Sau đó, anh ta gọi điện cho tổ trưởng Tống của nhóm điều tra hình sự công nghệ cao ở Cục cảnh sát, nhờ hấn điều tra cuộc gọi vừa này, tra xem số điện thoại là bao nhiêu, chủ nhân của số điện thoại này là ai, làm nghề gì, ở đâu.

Tổ trưởng Tống bảo anh ta chờ một lát.

Thần Phi đi vào khách sạn với gương mặt rét lạnh, lúc cởi áo sơ mi ra thì tổ trưởng Tống gọi đến, hấn ấp úng hỏi: “Giám đốc Thang, người đó đã nói gì với anh vậy?”

“Không có gì. Tôi chỉ tò mò, tại sao gọi đến mà không hiện số thôi?”

Tổ trưởng Tống cười hai tiếng: “Đó là do “người nhà” của chúng tôi làm. Chúng tôi có thể theo dõi sóng điện từ của người khác, nhưng để phòng ngừa người khác theo dõi mình nên đã ẩn sóng điện từ đi mà không ảnh đến việc sử dụng.”

Thang Thần Phi dùng một chút lực làm nút áo sơ mi rơi ra. Anh ta đến cạnh cửa sổ, kéo rèm cửa ra, dứt khoát để trần thân trên. Tuy cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng anh ta biết, trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhìn đi, nhìn kỹ một chút.

Khóe miệng co rút dữ dội, cơ bắp cũng run rẩy theo, bên trong con ngươi tuấn lãng hiện lên một tia u ám.

Ở tiệm bánh LISA, Thần Phi từng nói với Chung Tẫn rằng bên dưới da bào của mỗi người đều dấu một cái “nhỏ”, nhưng người bạn nào đó của anh ta đang dấu một cái “lớn” thậm chí là “rất lớn”. Lời này không phải hoàn toàn là nói đùa. Là con trai duy nhất của Thang Chí Vi, anh ta biết rất nhiều người, kẻ muốn kết bạn hay nhờ vả anh ta cũng rất nhiều.

Có câu “khi ở cùng bạn bè, bạn không cần phải đeo lên chiếc mặt nạ. Nhưng những chỗ đó phải tuyệt đối an toàn”. Hiện tại, Thang Thần Phi cảm thấy mình đã sai hoàn toàn.

Einstein từng nói, mọi thứ trên đời không có gì là tuyệt đối, chỉ có tương đối. Có phải khi ấy anh ta đã rơi vào tầm ngắm của ai đó rồi không? Hoặc có thể nói là có người đang giở trò ở sau lưng anh ta?

Thần Phi lắc đầu, không có khả năng. Bởi bây giờ, anh ta đang nắm giữ trong tay nhiều lá bài hơn người khác, sẽ không ai dám mạo hiểm như vậy.

Thang Thần Phi ngã ngồi trên sofa, sắp xếp lại từng suy nghĩ. Anh ta quyết định không lo lắng nữa, lấy bất biến ứng vạn biến.

Sáng hôm sau, anh ta bật máy tính, hệ thống nhắc nhở có một email. Ngón tay đặt trên bàn phím vô thức run lên. Email của đối phương là một email miễn phí của hòm thư NetEase [4], không cần kiểm tra vì tất cả thông tin sẽ không chính xác. Bản thân Internet chính là một đại dương sâu thẳm, sâu không đo được. Tên email được đánh dấu đơn giản bằng số “1”, như thể sẽ có thêm “2”, “3” và “4” nữa vậy...

[4] Netease Mailbox là một hộp thư trên web được đưa ra bởi NetEase. Thị phần của NetEase tại Trung Quốc đã được xếp hạng

đầu tiên tại Trung Quốc kể từ năm 2003. Tính đến tháng 9 năm 2016, tổng số người dùng hộp thư NetEase đạt 890 triệu. Hộp thư NetEase có đuôi là @ 163.com.

Email không có chữ, chỉ có một tệp ảnh đính kèm. Bức ảnh được chụp khi anh ta đang lái chiếc Land Rover, mặt trước tấm ảnh là biển số xe với hai màu trắng xanh [5] đập thẳng vào mắt. Ngày đó chính là ngày anh ta xử lý chiếc Buick màu đen kia. Thần Phi chê chiếc xe bị nám mốc, bạn anh ta nói chuyện này rất dễ xử lý, sẽ tân trang lại cho nó. Land Rover là anh ta lái nhưng tên trong bản đăng kí không phải của anh ta, chuyện này không có gì phải lo, chuyện khiến anh ta thật sự lo lắng là chuyện khác. Hôm đó, hình như không có người ngoài ở đây, người bạn này cũng là người anh ta tin tưởng nhất.

[5] biển số xe của Trung Quốc là chữ trắng trên nền xanh lam.

Giống như chuyện này chỉ có trời biết đất biết, anh biết tôi biết rồi đột nhiên ngang trời xuất hiện một đôi mắt khác.

Thần Phi chợt thấy lạnh lẽo.

Sửng sốt, hỗn loạn, xấu hổ và tức giận, đủ loại cảm giác chẳng lành ập đến tựa như một giọt mực trong ao nước trong, không thể giữ lại được.

‘Bụp bụp bụp’, trong nháy mắt, Thần Phi tắt hết đèn trong phòng đi, một mình ngồi ngơ ngác trong bóng đêm, tim đập rất nhanh.

Thần Phi gọi điện cho một người bạn, hắn đang ở bên ngoài xã giao, âm thanh rất hỗn loạn. Thần Phi hỏi hắn gần đây kinh doanh

thể nào, người bạn đó cười một cách vui tươi hơn hờ: “Nhờ phúc của anh thì sao mà kém được?”

Không hiểu sao Thần Phi cảm thấy khó chịu, không kiên nhẫn mà nói rằng chờ hẳn trở về sẽ gặp mặt nói chuyện sau rồi cúp máy.

Hiệu quả cách âm của căn phòng này rất tốt, trong không gian yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở thì anh ta không nghe được tiếng động thứ hai nào, như thể toàn bộ thế giới chỉ có một mình anh ta.

Thần Phi không khỏi nhớ đến cái đêm mẹ anh ta qua đời, khi tỉnh lại trong giấc mơ, anh ta gọi mẹ rồi gọi ba nhưng không ai đáp lại.

Thần Phi bật dậy khỏi giường rồi chạy đến phòng của ba mẹ. Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ xuất hiện một ngọn lửa lớn chiếu sáng cả bầu trời đêm, anh ta kinh ngạc nhìn ánh lửa kia, cảm thấy rất sợ hãi, định vươn tay qua chỗ điện thoại bàn, nhưng, còn chưa đụng vào thì nó đã đột nhiên vang lên, Thần Phi run rẩy. Là bà ngoại gọi đến, bà nói rằng mẹ anh ta đã không còn nữa.

Sáng hôm sau, khi Thang Thần Phi ngồi trên chiếc ghế chủ tịch trong phòng hội nghị sẽ luôn khiến người khác cảm giác được tác phong nhanh nhẹn, tiêu sái lỏi lạc trước sau như một mà không ai nghĩ rằng tối qua, anh ta đã phải vượt qua một đêm không ngủ.

Kết quả của việc mất ngủ là do anh ta suy nghĩ kỹ càng một số chuyện, anh ta có hơi nóng vội, không chỉ dọa Chung Tấn mà còn lộ ra mũi nhọn quá sớm nên mới thu hút sự chú ý của người khác.

Có điều, Thang Thần Phi không quá sợ hãi.

Lần thứ hai Thần Phi phát biểu, bản thảo là thư kí văn phòng viết. Anh ta đã quen với việc vừa họp vừa trau chuốt cho bản thảo, mỗi

lần phát biểu thì gần như có thể viết xong một bản thảo.

Rất nhiều người ở sau lưng nghi ngờ năng lực của anh ta, nói anh ta hưởng thụ sự mát mẻ dưới bóng cây của Thang Chí Vi. Tuy nhiên, sau khi chứng kiến phong thái phát biểu của anh ta thì đều chặc lưỡi và âm thầm bội phục. Là con của Thang Chí Vi, tuy ít hơn người khác mấy năm phấn đấu, tuy nhiên, để ngồi ở vị trí Giám đốc Kế hoạch của Ủy ban Kinh tế và Thương mại như ngày hôm nay, đòi hỏi trong bụng phải có chút kinh luân [6].

[6] phép ẩn dụ cho việc lập kế hoạch quản lý các vấn đề quốc gia hoặc đề cập đến tham vọng và khả năng chi phối đất nước.

Kết thúc bài phát biểu vẫn luôn là những tiếng vỗ tay như sấm, Thần Phi khom người xuống một cách tao nhã.

Lịch trình buổi chiều là hoạt động phân chia các nhóm nhỏ để thảo luận, nhưng Thang Thần Phi không tham gia. Hôm đó, anh ta trở về Ninh thành. Lần này tàu điện siêu tốc không hề trễ giờ, theo sau hoàng hôn chạy nhanh vào trạm.

Thần Phi không gọi người tới đón mà bắt taxi đến hoa viên Tử Kinh – một tiểu khu mới xây ở Ninh Thành, nơi ở của 1/3 nhân viên công tác trong các cục và ủy ban. Kế bên tiểu khu là một công viên, Thang Chí Vi hiện đang sống trên tầng cao nhất của tòa nhà, ngăn cách với công viên bằng một bức tường, ông thích sự yên tĩnh.

Thím giúp việc theo giờ ló đầu ra khỏi cửa và cười với anh ta: “Chân giám đốc Thang thật dài, tối nay cô giáo Phó sẽ làm sủi cảo.”

Thần Phi đưa hành lý cho thím giúp việc, đổi dép lê rồi đi vào nhà ăn.

Phó Yến là người đặc biệt chú ý đến mọi chi tiết trong cuộc sống, tất cả bộ đồ ăn đều là cốt từ [7] được mang về từ Anh, không có bộ thứ hai ở thị trường Trung Quốc. Giữa bàn ăn là một lọ hoa bằng pha lê của Pháp, dù là nhìn từ góc độ nào thì cũng đều óng ánh và trong suốt. Bốn mùa trong một năm chỉ cắm duy nhất một loài hoa, đó là hoa hồng trắng.

[7] bộ dụng cụ ăn được chế tạo vào năm 1974 bởi một người Anh với 45% hàm lượng xương bò chất lượng cao.

Thức ăn tối nay rất đơn giản, cháo ngô, bí đỏ hấp, giá xào đậu phụ và những chiếc bánh sủi cảo bên trong chiếc bát sứ trắng, được xếp chồng lên nhau trông như đĩnh vàng, chỉ lướt mắt nhìn cũng khiến người ta mê mẩn.

Nhưng trên bàn ăn không có ai, Thang Thần Phi nghe được tiếng nói chuyện trong phòng đọc sách, anh ta xoay người đi qua.

Cửa phòng khép hờ, anh ta gọi một tiếng ba rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Tiếng nói chợt im bặt, Phó Yến và Thang Chí Vi đồng loạt nhìn về phía Thang Thần Phi, vẻ mặt hai người trông rất nghiêm túc.

“Ồ, hai người cứ tiếp tục đi, con sẽ quay lại sau.” Thang Thần Phi làm ra vẻ muốn đóng cửa.

Phó Yến miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không sao. Dì và ba con đang tán gẫu một vài chuyện nhà. Con trở về sao không gọi điện thoại trước, dì sẽ bảo thím giúp việc làm thêm vài món nữa.”

Vẻ mặt của Thang Chí Vi vẫn bình tĩnh: “Cũng không phải người ngoài, có gì ăn đấy.”

“Đừng nói bậy, Thần Phi khó có được một lần về nhà. Hai cha con cứ trò chuyện trước đi, để dì xem trong tủ lạnh còn gì không, làm thêm hai món xào nữa là được.” Phó Yến kéo cửa đi ra.

Thang Thần Phi ngồi xuống ghé dựa, thuận tay lấy một tờ báo trên bàn rồi lật ra.

Là báo chiều của hai ngày trước, trang đầu đăng tin về việc viện kiểm sát đã công khai truy tố vụ án giết vợ của Thích Bác Viễn do Hoa Bội viết. Nếu đứng ở vị trí thích hợp thì phải thừa nhận rằng Hoa Bội thật sự có tiến bộ lớn khi từ một biên tập viên nhỏ chuyên viết về tin tức giải trí nhảy sang một phóng viên viết về tin tức xã hội.

“Thích Bác Viễn là danh nhân, quan toà có thể vì những đóng góp của ông ta cho sự nghiệp đường sắt cao tốc quốc gia mà tha cho ông ta một lần hay không?” Khóe miệng Thần Phi nhếch lên.

Thang Chí Vi nghiêm nghị trả lời: “Pháp luật luôn bình đẳng với mọi người.”

Thần Phi cười khẩy, trong mắt Thang Chí Vi, những người khác đều là du côn, lưu manh, chỉ có mình ông ta là đứa con ngoan của Đảng, bất kể là ở đơn vị hay ở nhà, lúc nào cũng mang một khuôn mặt chính khí như vậy. Từ nhỏ đến lớn, anh ta đã nhìn chán.

Thoại bắt đầu cơ bản cú đả. [8]

[8] Nói chuyện mà không hợp thì nửa câu cũng đã là nhiều. Ý nói: tâm ý của hai người không hợp thì nói chuyện sẽ không thể đồng thuận vậy nên dứt khoát im lặng, không nói gì.

“Lúc trưa, uống nhiều rượu mà chưa được ăn gì, thật là đói bụng quá!” Thần Phi ném tờ báo xuống, đứng lên.

“Lại đi với đám bạn của con sao?” Mày của Thang Chí Vi nhú chặt lại: “Ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con là cán bộ nhà nước, ít kết giao với mấy người bạn rệu đi. Chuyện này sẽ ảnh hưởng xấu đến con đấy.”

“Có hào quang của ba soi chiếu, con nghĩ sẽ không có gì khó khăn.” Thang Thần Phi lười biếng nhướn mày, mang theo một chút trào phúng.

“Thần Phi!” Quả nhiên, giọng của Thang Chí Vi cao lên: “Đừng cho là tôi không biết mấy việc xấu của anh, sinh hoạt cá nhân không đứng đắn, thay bạn gái như thay quần áo, kinh doanh qua lại bí mật, mua xe sang, ra vào nhà hàng cao cấp. Tiền anh cầm chính là dương quang công tư [9], sao anh có thể tiêu xài xa xỉ như vậy?”

[9] là những thu nhập khác bên ngoài của công nhân viên chức ngoài mức lương cơ bản (như phụ cấp, trợ cấp loại hình) nó sẽ được hạch toán trong phạm vi tiền lương. Theo bộ Luật' công chức của CHND Trung Hoa' mới, bước đầu là thanh toán tiền lương dựa theo chức vụ và cấp bậc rồi thống nhất tăng thêm phí trợ cấp sinh hoạt và phí trợ cấp công việc. (theo Baidu)

“Ồ, thì ra ba vẫn còn quan tâm đến tôi à.”

“Nếu anh cứ tiếp tục như vậy, một khi xảy ra chuyện lớn gì, cho dù lúc đó muốn cứu cũng không cứu được nữa.” Thang Chí Vi ôm ngực, trên trán nổi lên gân xanh.

“Không ai hy vọng được ông cứu đâu? Mẹ sẽ không, mà tôi lại càng không.” Thang Thần Phi bật cười.

“Anh muốn làm tôi tức chết đúng không? Đi đi, lập tức đi khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, căn nhà này cũng không chào đón anh.”

Thang Chí Vi phẫn nộ vung tay lên, động tác quá mạnh khiến mấy quyển sách trên kệ đổ nhào xuống mặt đất.

Thang Thần Phi cúi người nhặt sách lên, lạnh lùng mở miệng: “Đây là nhà của ông, từ trước đến giờ tôi cũng không định ở lại lâu.”

Nhất thời, trên mặt Thang Chí Vi hiện rõ sự vô lực và thê lương, ông không nói gì nữa, yên lặng quay người đi.

Thang Thần Phi đặt xong những cuốn sách lên kệ, đến quyển cuối cùng, 《Tâm lý tội phạm và sự ngộ nhận tình cảm》 của tác giả Lăng Hãn, anh ta cười lạnh lùng: “Giả vờ lịch sự cái gì, mấy loại sách nát này mà cũng đọc.”

Nói xong, ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Lúc Phó Yến mang những món xào lên bàn thì anh ta đã về tới căn hộ của mình.

Thần Phi viết email trả lời cho hộp thư NetEase đã gửi ảnh kia: “Mọi thứ trên thế giới này đều có thể dự tính trước để bố trí phòng vệ, chỉ duy có tình yêu là ngoại lệ. Tôi rất may mắn vì còn có thể tận hưởng được cảm giác tim đập nhanh.”

Nhìn email được gửi đi thành công, Thần Phi chớp mắt rồi châm một điếu thuốc.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 30: Khi Trời Mờ Sáng (3)

Biên tập: Rosa

Gió nổi lên.

Một giây trước ánh nắng vẫn còn rực rỡ, đột nhiên, một đám mây đen từ đâu bay đến che khuất đi mặt trời, sau đó, chỉ thấy trên không trung lá cây và bụi đất bay khắp nơi.

Người tài xế đang nằm dài dưới đất để sửa xe, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên trời, tâm trạng vốn đã xấu, bây giờ lại càng tệ hơn, trong miệng đã bắt đầu mắng nhiếc.

Những người ngồi chờ trên xe ai nấy đều lo lắng. Xe buýt bị hỏng ngay trên đường quốc lộ, nơi mà trước không làng, sau không cửa hàng, mắt nhìn đến chỗ nào thì chỗ đó ngoài đồng ruộng ra thì cũng chỉ có sông ngòi, chỉ tiện cho việc khoan đất trồng cây.

Trời dần tối đi mà chiếc xe vẫn không có dấu hiệu sửa xong, bây giờ thời tiết lại thay đổi, lần này nên làm gì đây?

“Lạnh quá!” Người nói chuyện là một chàng trai trẻ. Anh ta và bạn gái đi Ninh Thành tìm việc còn chưa có chỗ đặt chân. Nhưng, bạn gái ở đâu thì hạnh phúc ở đó. Anh ta ôm cô bạn gái nhỏ, hai người cười đến ngọt ngào.

Thật ra, lo lắng cũng không thể giải quyết vấn đề. Giống như bạn biết rõ đời người phức tạp nhưng không cách nào né tránh, chỉ có thể đối mặt.

Xe đã hỏng gần một tiếng rưỡi, Chung Tấn nhìn đồng hồ đeo tay mà thở dài bất đắc dĩ. Hiện tại, cô không rõ vị trí cụ thể lắm, đoán chừng cách Ninh Thành hơn 200 km. Hôm qua trên đường cao tốc, Chung Tấn đã tùy tiện ngăn một chiếc xe rồi đến được đây, xe này xuất phát từ Phái Châu đi Uy Hải.

Phái Châu là một thành phố giáp ranh với Giang Châu, cô từng đến đây công tác. Lúc đến Phái Châu, Chung Tấn đã thuê một khách sạn rồi ngủ thẳng một mạch đến sáng. Sau khi trả phòng, cô đến nhà ga mua vé để trở về Ninh Thành.

Chuyến đi đến Giang Châu coi như ngâm nước nóng.

Mặc kệ lời của Thang Thần Phi là thật hay giả, Chung Tấn cũng không muốn đến Giang Châu nữa. Dù Lăng Hãn đã là quá khứ nhưng nơi này vẫn thuộc về quá khứ của hai người. Chung Tấn không muốn chia sẻ đoạn ký ức ở Giang Châu cho bất kỳ ai.

Ầm... một tiếng sấm cuồn cuộn đến từ chân trời, ngay sau đó, tia chớp bắt đầu loé lên, trông như một con rắn màu bạc.

Sắc trời càng tối, tiếng sấm càng dày đặc. Chẳng mấy chốc, mưa đã ào ào trút xuống.

Người tài xế nhảy lên xe, một tay lau đi nước mưa trên mặt, một tay cầm chiếc cờ lê, thở hển hển mà nói xe không sửa được.

Trong xe bùng nổ lên: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tài xế tức giận trả lời: “Chờ tổng trạm điều xe khác đến hoặc tự mình về đi!”

Tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh: “Phải đợi bao lâu?”

Người tài xế trợn mắt: “Làm sao tôi biết được?”

Lập tức, tiếng mắng mỏ trong xe vang lên cùng một lúc, tài xế cũng không cãi lại, chỉ đứng hút thuốc trước cửa sổ xe.

Mắng, chẳng qua chỉ để trút giận, hiện tại, mọi người đều hiểu được ngoại trừ chờ đợi thì vẫn là chờ đợi.

Người có bạn đồng hành thì kể khổ với nhau, người không có thì gọi điện cho người nhà hay bạn bè. Còn có người ngơ ngác nhìn mưa đến xuất thần.

Chung Tấn cũng mở máy, gọi cho Hà Kính trước để báo bình an. Hà Kính trả lời một cách nặng nề: “Em gái, nếu em thật sự xảy ra chuyện gì anh cũng không sống nổi.”

“Anh rửa em hả, đánh cái miệng quạ đen của anh đó.”

Lúc này Hà Kính mới cười rộ lên: “Gọi cho em n lần mà vẫn tắt máy làm anh sợ hết hồn. Được rồi, không muốn để ý đến em nữa, anh phải đến với vợ thân yêu của mình đây.”

“Anh hai, gặp sắc quên em gái.”

“Cắt, sau này hãy hỏi chồng em, đàn ông không mê sắc còn gọi là đàn ông nữa không nhé?”

Chung Tấn cười ngây ngốc. Nếu cô và Hà Kính chưa từng tách ra thì cá tính của cô nhất định sẽ thoải mái và cởi mở giống như Hà

Kính vậy.

Hoàn cảnh tạo nhân! [1]

[1] Môi trường sống hình thành và tạo nên nhân cách.

Di động trong tay chợt vang lên, là số máy bàn rất lạ từ Ninh thành, Chung Tấn do dự một lát rồi nhấn vào nút nghe màu xanh.

Một giọng nữ lạnh lạnh đan xen vài phần ngạc nhiên và vui mừng vang lên: “Chung kiểm, cuối cùng cô cũng nghe máy! Xin đợi một chút, tôi đi báo cho Ngô tổng.”

Chung Tấn có chút hoảng hốt mà chờ máy, cô không nhớ là mình biết Ngô tổng gì đó.

Âm thanh thay đổi bằng một giọng đàn ông hồn hậu: “Chung kiểm, xin chào, tôi họ Ngô là phó giám đốc của công ty Viễn Phương. Ha ha, đã muốn chào hỏi Chung kiểm từ lâu, nhưng biết công việc của Chung Kiểm bận rộn nên không tiện quấy rầy. Nghe nói, hôm nay cô đang nghỉ phép, có thể nể mặt tôi cùng ăn cơm tối được không?”

Chung Tấn hơi giật mình, trả lời: “Cám ơn Ngô tổng, nhưng tôi vẫn còn đang ở nơi khác.”

“Là chỗ nào?”

Chung Tấn nhíu mày, nói thật: “Cách Ninh Thành hơn mấy trăm km, xe hỏng rồi, chắc phải gần nửa đêm mới tới Ninh Thành được.”

“Không sao, để tôi bảo người đến đón cô. À mà tối nay, chúng tôi còn mời cả luật sư Thường và viện trưởng Tiền. Đơn giản là một

buổi tụ tập nhỏ với bạn bè thôi, không nói chuyện công việc.”

Chung Tấn giật mình, viện trường Tiền?

“Chung kiểm, rốt cuộc cô đang ở đâu?” Ngô tổng giục.

“Đợi một chút, có người gọi tôi, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho ông.”
Chung Tấn vội vàng cúp máy, mở ra danh bạ tìm số điện thoại của Thường Hạo.

Có lẽ Thường Hạo hơi bất ngờ: “Chung kiểm?”

“Đây là ý của anh sao? Hoặc nói, đây là sở trường của anh? Tôi còn cho rằng anh có bản lĩnh thật sự, thì ra vẫn muốn dựa vào kiểu chén qua chén lại trên bàn rượu. Có phải còn chuẩn bị hồng bao, quà biếu hay gì đó không, chắc cũng phải mấy con số nhĩ [2]?”

[2] ‘con số’ ở đây chỉ tiền, cả câu này Chung Tấn ám chỉ Thường Hạo đã tốn rất nhiều tiền để ‘đút lót’ lãnh đạo.

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy?” Thường Hạo nghe như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc [3].

[3] Nguyên văn “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trú đầu não” có nghĩa là: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc, tình huống.

Chung Tấn cười lạnh: “Tối nay, anh và Ngô tổng của công ty Viễn Phương sẽ ăn cơm tối với nhau, đúng không?”

“Đúng là có chuyện như vậy, nhưng liên quan gì đến cô?”

“Anh cứ giả vờ tiếp đi, chờ khi chúng ta đụng mặt nhau ở nhà hàng thì hãy tiếp tục bày ra dáng vẻ ngạc nhiên.”

Thường Hạo bình tĩnh hỏi: “Bọn họ cũng mời cô?”

Không khó để thấy, nhiều thương nhân đều thích uống rượu bàn chuyện.

“Đúng vậy.”

“Nếu cô không muốn đi thì cứ từ chối là được. Dù sao cũng không phải tôi mời khách, không cần đặc biệt gọi cho tôi đâu.”

“Anh nói nghe thật đơn giản, viện trưởng Tiền cũng đến, sao tôi có thể không đi được?”

“Chết tiệt!” Thường Hạo nổi giận: “Lại chuyện gì nữa đây? Nếu nghi ngờ năng lực của tôi vậy thì mời cao nhân khác đi, tôi cũng chẳng muốn nhận vụ án này.”

“Anh thật sự không biết?” Chung Tấn chột dạ.

“Đến đó rồi sẽ biết, giờ trò bắn lén sau lưng người khác thật là ghê tởm.”

“Vậy anh... có đi không?”

“Đi chứ, cho cô chút mặt mũi.”

Chung Tấn không nói được gì.

“Tôi đã nói là mình đang ở xa, cách đó hơn mấy trăm km, liệu họ có nghĩ rằng tôi đang tìm một lý do để từ chối không?” Chung Tấn uể oải nâng đầu lên.

“Đã biết là vậy sao còn không nhanh trở lại.”

“Xe hỏng rồi!”

“Nói địa chỉ đi.”

Đến mức này cũng không thể già mồm. Nếu so sánh giữa Thường Hạo và công ty Viễn Phương, cô thà để mình mắc nợ Thường Hạo.

Mưa làm dịu đi cái nóng còn lại của ban ngày, nhiệt độ trên xe càng lúc càng lạnh. Đã có một vài tuyến xe buýt dừng lại và giúp mang đi mấy người. Khách trong xe dần dần ít đi, mọi người không còn nói chuyện phiếm nữa mà yên lặng nghe tiếng mưa rơi.

Không đến hai tiếng thì Thường Hạo đến, anh cầm một chiếc ô và đứng cạnh cửa xe chờ Chung Tấn ra.

Anh chàng tìm việc kia “Woa” một tiếng rồi nói với Chung Tấn: “Tuy bạn cô trông rất uy nghiêm nhưng hành động kia lại khiến người ta cảm động, thật là lãng mạn!”

Chung Tấn nghiêm túc nói: “Anh ta không phải bạn của tôi.”

Cô bạn gái nhỏ nói chen vào: “Vậy là ai?”

“Đối thủ!”

Ở hàng ghế sau cùng, một người đàn ông đang đội chiếc mũ bị ép thấp từ từ ngẩng đầu lên nhìn góc áo của Chung Tấn lóe lên ở cửa xe. Anh ta bỏ mũ xuống, vươn tay chạm vào một vết sẹo hình lưỡi liềm, nhẹ nhàng xoa nắn.

Chen chúc với Thường Hạo trong một không gian nhỏ, bầu không khí lúc này thật quý dị nhưng Chung Tấn chọn bỏ qua, tập

trung nhìn phía trước.

Rất nhiều xe đang chạy trên đường cao tốc, cần gạt nước không ngừng lắc qua lắc lại, Thường Hạo dành ra tám phần tinh lực để tập trung lái xe, còn hai phần thì để quan sát Chung Tấn, vẻ mặt kia của cô cứ như ngòi trên xe anh là một chuyện rất đau khổ vậy.

“Cô đi nghỉ phép ở đâu?” Hôm nay, Thường Hạo không muốn nói chuyện vụ án với cô, kinh nghiệm nói cho anh biết, một khi nói về chuyện đó, bọn họ sẽ lại cãi nhau.

“An Trấn!”

“Chơi vui không?” Anh thấy cô mang theo một cái túi rất lớn.

“Ừm!”

“Làm nhân viên chính phủ thật nhàn rồi nhỉ, mùa xuân ngắm hoa, mùa thu ngắm lá.” Lời vừa ra khỏi miệng, Thường Hạo biết mình đã giẫm trúng bãi mìn.

Chung Tấn quay đầu đi: “Luật sư Thường, nếu chúng ta không nói chuyện thì sẽ không có gì xảy ra cả.”

Khóe miệng Thường Hạo co rút.

“Tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

“Bày tỏ sự cảm kích của cô sao?” Thường Hạo cắn răng, đoán chừng, cả đời này anh và kiểm sát trưởng sẽ không thể làm bạn được.

“Đúng vậy!”

“Tặng thứ gì đó trong túi cho tôi đi, khỏi phải ăn cơm.”

Chung Tẫn trợn tròn mắt, dường như mình đã phát nổ.

“Tôi bất đắc dĩ mới đến đón cô nên không có ý định nhận lời cảm ơn, tôi chỉ muốn chứng minh sự quang minh lỗi lạc của mình thôi.”

Tuy Chung Tẫn không nói nữa nhưng sắc mặt của cô vẫn tái nhợt, bộ ngực phập phồng.

Công ty Viễn Phương đặt phòng VIP ở nhà hàng Thiên Ngoại Thiên, nơi này nổi tiếng với những món ăn dân dã. Lúc Chung Tẫn và Thường Hạo đến đang có mấy người chơi đánh bài. Ngô tổng là một người đàn ông trung niên vừa trắng vừa mập, trông như bánh bao lên men vậy.

Mọi người chào hỏi lẫn nhau rồi cùng ngồi xuống bàn, lúc này Chung Tẫn đã hiểu được vì sao hôm nay có thể mời được viện trưởng Tiền đại giá đến đây, ông ấy và Ngô tổng là anh em chú bác với nhau. Chung Tẫn kính thán một lần nữa: thế giới này thật quá nhỏ!

Kết quả là, bữa tối này giống như một bữa tối gia đình, mấy người còn lại cũng lập tức xưng anh xưng em, không một ai nhắc đến vụ án cả. Chung Tẫn là người phụ nữ duy nhất trên bàn, tuy không ai yêu cầu cô phải uống rượu nhưng lại bị xếp ngồi cạnh Ngô tổng để tỏ lòng kính trọng.

Chung Tẫn chỉ uống một bát súp nấm rừng. Chính xác là nấm hoang trên núi, không chút dầu mỡ, được nấu từ nước núi suối trong núi, khi mở nắp ra, hơi thở của núi rừng xông vào mũi, một

hương vị ngon hiếm thấy, tuyệt đối không bìu nhọ cái tên “Thiên hạ đệ nhất món ngon”.

Thường Hạo không hòa nhập với mọi người, người khác kính rượu, anh sẽ nâng ly lên nhưng không chạm vào môi. Anh nói: một lát nữa tôi còn phải lái xe.

Kỳ lạ là, mọi người giống như rất sợ anh, không ai phản bác một câu nào. Nếu đổi lại là người khác, đừng nói lái xe, cho dù có lái máy bay cũng sẽ bị bắt uống.

Đến khi tiệc tàn, Ngô tổng nâng chén rượu lên rồi nói với Chung Tấn: “Chung kiểm vật vả rồi.”

Ngụ ý, khúc chiết uốn lượn.

Chung Tấn cười yếu ớt đáp lại.

Lúc tạm biệt, viện trưởng Tiền làm như vô tình mà nói: “Cứ làm theo quy tắc.”

Vì hành lý của Chung Tấn đều ở trong xe Thường Hạo nên cô không còn cách nào khác là đứng cạnh xe chờ anh. Lúc này, mưa đã tạnh, những đám mây đã tan ra và bầu trời đêm được tô điểm bằng một vầng trăng treo ngược. Ánh trăng như nước, phản chiếu ánh sáng trong suốt giữa trời đất.

Ngô tổng tiễn Thường Hạo ra ngoài, Chung Tấn nghe thấy Thường Hạo nói: “Trong tay tôi có rất nhiều vụ án, nếu mọi người có cách khác thì cứ nói rõ ra. Tôi cảm thấy có tội nếu lãng phí thời gian.”

Vẻ mặt Ngô tổng đầy bối rối, chỉ biết cười khan: “Ha ha, luật sư Thường thật khiêm tốn.”

“Chiến trường của một luật sư là ở trên tòa án, không phải trên bàn rượu.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Ngô tổng chỉ còn thiếu chấp tay cầu xin tha thứ.

Thường Hạo giúp Chung Tấn mở cửa xe ra trước, sau đó vòng qua đầu xe rồi ngồi vào.

Viện trưởng Tiền nhìn qua, ánh mắt đầy ý vị sâu xa.

Trên đường đi, cả hai đều khép chặt miệng như thể đang giữ một bí mật nào đó rất lớn vậy.

Tại cửa vào tiểu khu, Chung Tấn phải dùng rất nhiều sức lực mới không chế được bàn tay đang nắm chặt chiếc túi đựng thức ăn: “Nếu anh thích thì cho anh đó! Xin lỗi vì hôm nay đã hiểu lầm anh!”

Nói xong, vọt đi như chạy trốn để lại Thường Hạo ghen họng nhìn trân trối. Sao anh có thể thích túi đồ này chứ, chẳng qua nhìn thấy bộ dáng xem nó như bảo bối của cô nên mới tùy tiện nói đùa một chút thôi.

Mở túi ra, mấy thứ bên trong đều chẳng đáng tiền. Hạt bí rang vẫn còn nóng, đậu phộng bọc kẹo đường, một lọ mật ong, trứng vịt muối luộc, quả sơn trà vừa chín... Mỗi một loại đều sắp xếp rất cẩn thận, dùng giấy mềm bọc lại, chống ẩm chống vỡ. Như một người mẹ hiền từ chuẩn bị đồ ăn vặt cho đứa con sắp đi xa.

Thường Hạo chớp mắt mấy cái, rốt cuộc là kiểm sát trưởng đã nghỉ lễ ở đâu vậy?

Thời gian tựa như một đóa hoa, từng cánh từng cánh hoa nở ra theo thứ tự, ngay ngắn và yên tĩnh.

Mỗi sáng, việc đầu tiên Chung Thu Giai làm vẫn là luyện thư pháp như cũ. Chung Tấn vẫn luộc cho mình một quả trứng gà. Phương Nghi ngày càng mê tập Yoga. Bà nói Yoga không chỉ tăng cường sự mềm dẻo của cơ thể mà còn có thể rửa sạch những ổ bẩn trong tâm hồn.

Nghe không giống như tập Yoga mà là tham phật tu tiên. Trong mắt người ngoài, nhà họ Chung thật đáng để người ta hâm mộ. Điều duy nhất mà Phương Nghi lo lắng là Thang Thần Phi đã lâu rồi không đến. Bà hỏi Chung Tấn có phải cãi nhau với Thang Thần Phi hay không.

Chung Tấn khôi phục lại cuộc sống sáng chín chiều năm [4] của mình, toàn bộ khoa đang cực kỳ bận rộn với vụ án bệnh nhân sát hại bác sĩ. Thang Thần Phi là người tài giỏi, biết khó mà lui. Cô không phải tuyệt đại giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, anh ta không cần phải đón ý nói hùa.

[4] sáng chín chiều năm: chỉ giờ đi làm và đi về

Tuy nhiên, anh ta cũng không biến mất hoàn toàn, thỉnh thoảng sẽ gọi điện hỏi thăm sức khỏe, những lời diên rồ đó khiến Chung Tấn bài xích việc nói chuyện. Có một hôm tan tầm, Thang Thần Phi đứng đợi cô ở phòng bảo vệ. Thần thần bí bí nói với cô rằng anh ta

biết một cửa hàng trà sữa chính cống, không phải làm từ sữa tinh luyện mà là sữa tươi nguyên chất. Cô dở khóc dở cười nhìn anh ta. Kết quả là vẫn bị kéo đi. Anh ta uống một cốc trà sữa, cô tự mua cho mình một bát mì gạo. Ăn uống xong, hai người tách ra.

Vì mỗi ngày đều lái xe đi làm nên kỹ năng lái xe của Chung Tấn đã dần dần thành thạo.

Cô nói với Phương Nghi: “Thang Thần Phi chỉ là một người bạn bình thường thôi, chúng con không cãi nhau.” Phải là quan hệ thật thân thiết mới đấu võ mồm với nhau chứ!

Phương Nghi không tin và hỏi lại thì Chung Tấn im lặng.

Trong cuộc sống bận rộn, đôi khi Chung Tấn sẽ nhớ tới hai người. Một là Hoa Bội, hai là anh dân công cầm điếu.

Chung Tấn hay đi qua nhà hàng trước kia bọn họ thường đến, phòng trà, nhà sách... những chỗ dễ dàng gặp nhau như vậy nhưng lại chưa bao giờ gặp được. Nếu muốn tìm Hoa Bội thì cứ xem báo chiều, bây giờ Hoa Bội đang là hoa đán hàng đầu ở tòa soạn báo và thường xuyên có các bài viết được đăng trên trang nhất. Còn người đàn ông cầm điếu kia, một chút manh mối về anh ta cũng không có.

Vào một tối cuối tuần, Chung Tấn đặc biệt lái xe đến trại giam Long Hoa, cô không đi vào, chỉ ngồi bên ngoài. Chung Tấn không nhìn thấy anh dân công cầm điếu, có thể anh ta đã đến chỗ khác làm thuê rồi.

Người muốn gặp lại không gặp được, còn người không muốn gặp lại cố tình xuất hiện.

Chung Tấn thất thần nhìn Lăng Hãn đứng ở con đường đối diện.

Tại sao anh vẫn còn ở Ninh thành?

Chung Tẫn không muốn biết đáp án, cô thu mắt về, ném túi vào ghế sau rồi mở cửa xe ra. Ngày mai, án giết vợ của Thích Bác Viễn sẽ mở phiên toà nên tối nay cô phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Vừa ra cổng lớn, Lăng Hãn đã lướt qua dòng xe cộ chạy đến chỗ cô, Chung Tẫn giảm phanh cho xe dừng, mở cửa sổ xe ra một nửa.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, cô vội vàng né tránh. Tuy nhiên, cô vẫn mở cửa xe để cho anh vào ngồi.

“Cùng ăn cơm tối đi!” Sợ cô từ chối, Lăng Hãn lại bỏ thêm một câu: “Sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu, gần ngay đây thôi.”

Chung Tẫn nhìn chiếc túi công văn ở ghế sau rồi nói: “Cảm ơn anh, tôi còn có việc.”

Lăng Hãn đăm chiêu nhìn cô: “Vậy để anh đi mua bánh ngọt mà em thích ăn.”

“Bánh ngọt nhiều đường, tôi đang muốn giảm béo, không đựng vào những thứ này. Anh tìm tôi có việc gì không?” Chung Tẫn cảm thấy mình trở nên cay nghiệt, nói chuyện với Lăng Hãn toàn là những câu có gai.

Những ngón tay thon dài hơi siết chặt, in thành những vết hằn thật sâu trong lòng bàn tay. Ánh mắt Lăng Hãn chột nhấp nháy, giống như muốn nói ra điều gì đó nhưng lại vô lực và bất đắc dĩ: “Em gầy quá.”

Những lời này nói ra còn mang theo tiếng thở dài, dễ dàng khiến trái tim Chung Tẫn mềm đi.

“Chung Tấn, em nên nhìn người cho thật rõ ràng, đừng dễ dàng tin tưởng người khác. Trân trọng bản thân thật tốt.”

Chung Tấn cười: “Trước kia quá ngây thơ không biết nhìn người, còn bây giờ, chắc chắn sẽ không.”

Lăng Hãn tháo kính xuống, con ngươi màu đen tràn ngập u ám và đau thương. Đột nhiên, anh vươn tay qua chạm vào gò má của cô.

Chung Tấn cứ như bị ghim chặt ở đó, có thể là cô đã quên phải tránh đi, mà cũng có thể đây là điều cô vẫn luôn tha thiết mơ ước.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt lướt nhanh qua chóp mũi của cô, Lăng Hãn rũ mi, giọng khàn khàn như nói mê: “Thật muốn ích kỷ một chút...”

Anh nhắm mắt lại, kẻ sát đôi mỏng đang run rẩy của mình lên môi cô. Kết quả, nụ hôn rơi vào không khí.

Chung Tấn tránh đi: “Lăng Hãn, mùi vị của việc yêu đương vụng trộm hay lắm sao?” Trong mắt đầy sự trách móc và đau khổ.

Anh không nói cũng không động đậy, cả người cứng ngắc như hóa đá.

“Có lẽ anh thích loại kích thích này nhưng anh tìm nhầm người rồi. Xuống xe đi, ba mẹ vẫn đang chờ tôi về ăn tối!”

Gần trong gang tấc nhưng lại xa xôi vô cùng, nhớ nhung giống như thủy triều điên cuồng gào thét, cô muốn ôm chặt lấy anh biết bao. Mùi hương trên người anh, mái tóc cứng của anh, thất lực cường tráng của anh... mỗi một vị trí đều muốn đưa tay giữ lấy.

Nhưng không thể như thế nữa vì anh đã là Lăng Hãn của người khác.

“Anh xin lỗi!” Dường như, Lăng Hãn rất muốn chạm vào khuôn mặt cô, nhưng bàn tay chỉ vẽ một vòng trên không trung rồi dừng trên tay nắm cửa.

“Lái xe cẩn thận.” Anh vừa thâm tình vừa lưu luyến nhìn cô rồi mới mở cửa xuống xe.

Tay cô run rẩy đến mức không thể vặn được chìa khóa, phải mất một lúc lâu mới khởi động xe được.

Lăng Hãn vẫn đứng ở tại chỗ, một chiếc xe taxi dừng lại và hỏi anh có muốn đi xe hay không.

Anh xua tay.

Chung Tấn chợt nghĩ, cô đã gặp Lăng Hãn rất nhiều lần nhưng chưa từng thấy anh lái xe bao giờ. Điều này cũng rất bình thường vì nhà anh ở Bắc Kinh, anh chỉ là một lữ khách ở Nam Kinh mà thôi.

Lữ khách... Chung Tấn nghiền ngẫm hai chữ này, ngực xẹt qua từng cơn đau rất nhỏ.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Bóng Của Tâm Hồn (1)

Biên tập: Rosa

Nghề luật sư này, nhìn qua thì rất tốt, nghe qua thì rất rộng, nói đến thì rất phiền, làm lên thì rất khó. Cho dù thân kinh bách chiến nhưng trước mỗi phiên tòa, Thường Hạo vẫn luôn cư xử một cách thận trọng.

Vụ kiện hôm nay, có ít nhất 95% cơ hội thắng. Thường Hạo không phải người nói khoác, anh chỉ dùng hành động để chứng minh. Vì công tố viên là Chung Tấn, lại còn là lính mới nên anh không cần phải bày thế trận chờ địch.

Nhưng Thường Hạo vẫn dậy rất sớm.

Âm nhạc buổi sáng trên TV là “Sally Garden” một bài hát cũ do Enya [1] trình bày. Giọng hát kỳ ảo của Enya cộng thêm tiếng đàn hạc làm nhạc đệm khiến toàn bộ ca khúc nghe như nhạc cổ tích.

[1] Enya: một ca sĩ nữ người Ireland.

Thường Hạo không khỏi nín thở trầm ngâm.

“Chúng tôi thường hay gặp nhau ở cuối vườn hoa Sally

Cô ấy băng qua vườn hoa Sally với đôi chân bó trắng như tuyết.

Cô ấy bảo tôi phải yêu thật nhẹ nhàng, giống như những chiếc lá mới mọc lên trong cành cây.

Nhưng tôi năm đó trẻ người non dạ, mà nay lệ nóng doanh tròng.”

Lúc hát đến câu “Mà nay lệ nóng doanh tròng” Thường Hạo lại nhớ tới bộ dáng Chung Tẫn ngồi khóc trong mưa ngày đó. Tuy không biết vì sao, nhưng anh mơ hồ đoán được cô khóc không phải vì cú đẩy của anh.

Hy vọng hôm nay cô đừng khóc.

Khi nước tràn ra khỏi ly, Thường Hạo mới phát hiện mình đang thất thần, anh vội vàng tắt vòi nước đi. Tiếp đó, anh lấy dao cạo rồi cẩn thận cạo sạch những cọng râu lờm chờm.

Còn tóc, vẫn là bỏ đi. Cùng lắm là gội đầu thêm lần nữa, hy vọng là nó sẽ vâng lời một chút. Tuy đầu tóc xoắn “lộn xộn” này nhìn rất có “cá tính” nhưng sự thật là anh không có cách nào “quản lý” được nó. Đây là cha mẹ cho, Thường Hạo không thể đổ lỗi cho người khác.

Thường Hạo từng thử cắt đầu đinh, ai ngờ, những sợi tóc cụt ngắn kia cũng xoắn lại, trông anh chẳng khác nào một tiểu bạch kiểm của Châu Phi. Cũng có người đề nghị Thường Hạo đi kéo thẳng nhưng anh đã lập tức từ chối. Tốn mấy tiếng để làm tóc là chuyện vô vị mà chỉ phụ nữ mới làm. Xoăn thì xoăn, bản thân thấy thoải mái là được, cũng coi như là độc nhất vô nhị.

Cạo râu xong, Thường Hạo lại ngâm mình trong bồn nước nóng. Lúc mở tủ quần áo ra, anh lúng túng đứng trước giá áo sơ mi và âu

phục. Những bộ quần áo này đều là những nhãn hiệu nổi tiếng đến từ một công ty thời trang của Pháp.

Là cố vấn pháp luật lâu năm của công ty, tất nhiên Thường Hạo sẽ được hưởng nhiều ưu đãi giảm giá. Vì lười đi dạo phố nên một khi mua đồ anh thường sẽ mua một đồng.

Cuối cùng, Thường Hạo chọn cho mình một chiếc áo sơ mi ca rô màu xanh và trắng cùng bộ âu phục đen sậm phối với một chiếc caravat hoa màu tím. Một thân này khiến anh trông nhã nhặn hơn, nhưng anh ghét từ nhã nhặn này.

Trong một trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh. Ba Thường Hạo là một giáo viên, dạy học hơn ba mươi năm. Học sinh gào lên vài câu, ông chỉ biết giương mắt nhìn mà không nói được câu nào. Cho nên, khi còn là một đứa trẻ Thường Hạo đã quyết tâm trở thành một người thật hung dữ để cãi nhau với người khác. Bây giờ, giấc mơ tốt cuộc đã thành sự thật.

Công ty Viễn Phương đặt riêng cho anh một phòng tại khách sạn Lệ Tinh coi như là chỗ ở tạm thời ở Ninh Thành. Bữa sáng đã được đưa vào, là một bát súp nắm với nhãn, bánh mì và trứng chiên. Thường Hạo nhíu mày, một chút khẩu vị cũng không có. Anh rất nhớ món mì xào của Bắc Kinh, ăn vào thật tuyệt.

Trợ lý nhẹ nhàng gõ cửa, nhắc Thường Hạo nên xuất phát. Tối qua, trợ lý của anh mới đến Ninh Thành và ở phòng kế bên. Thường Hạo kiểm tra kỹ lưỡng những thứ cần mang theo, khi xác định không để quên gì thì mới mở cửa ra.

Người trợ lý khẽ huýt sáo, mày rậm nhướng lên một cái.

“Hôm nay, Thường đại luật sư siêu đẹp trai. Tôi nghe nói công tố viên là một nữ kiểm sát trưởng rất xinh đẹp.”

Thường Hạo đen mặt, lời này nghe có vẻ như đang đả kích năng lực của anh vậy.

“Trước kia khi ra tòa tôi không giống như vậy sao?”

Trợ lý cười mờ ám: “Đây là caravat mới thì phải!”

Thường Hạo mắt tự nhiên liếc mắt qua: “Anh nói nhiều quá đấy, thang máy tới rồi.”

“Thường đại luật sư, anh biết Lý Xương Hạo không?”

Thường Hạo nhếch miệng “ờ” một tiếng, trước đây đã từng nghe Chung Tấn nói đến.

“Anh ta có biệt danh là tượng đá, thiếu niên lão thành, ngoại hình không có gì đáng ngạc nhiên, không sợ bất cứ điều gì, là quán quân cờ vua thế giới. Nhưng vị tượng đá này cũng có lúc bất ngờ bùng nổ, trong trận đấu với một người tên Mao Giai Quân – kỳ thủ sơ cấp của học viện cờ vua Chiết Giang, thế mà anh ta lại hòa cờ đấy. Ha ha, tượng đá cũng biết động lòng phàm!”

“Mấy lời này của anh có ý gì?”

“Không có, không có, chỉ là một câu chuyện nhỏ để chọc cười Thường đại luật sư thôi.”

Nhưng Thường Hạo không cười, một hồi lâu mới bật ra một câu: “Tôi sẽ không.”

Nếu bạn tôn trọng đối thủ của mình thì nhất định phải dùng toàn bộ tinh lực của bạn để ứng chiến. Nếu giả vờ thua, đó sẽ là một sự sỉ nhục với đối thủ của bạn. Hiểu biết của Thường Hạo về Chung Tẫn không nhiều, nhưng anh biết Chung Tẫn sẽ không hy vọng anh làm vậy.

Phòng xét xử số 3 là phòng xét xử lớn nhất của trụ sở Tòa án Nhân dân. Các phương tiện truyền thông đã sớm nhận được tin tức và tụ tập bên ngoài.

Phát ngôn viên của tòa án thông báo rằng phiên tòa ngày hôm nay sẽ không mở cửa cho người bên ngoài nhưng sẽ cho biết kết quả.

Thường Hạo nhìn những bậc thang lên lầu không chớp mắt, chợt một tiếng nói quen thuộc khiến anh phải nhìn qua. Là phóng viên Hoa đang khua cánh tay nhỏ trắng như tuyết và cười tươi như hoa.

Cách giờ ra tòa vẫn còn nửa tiếng, Thường Hạo và trợ lý đến phòng nghỉ kế bên để uống chén trà. Chung Tẫn đã đến rồi, một thân đồng phục sạch sẽ, đơn giản. Hai người chào hỏi lẫn nhau, điều khiến Thường Hạo bất ngờ là, Mục Đào lại làm trợ lý cho Chung Tẫn.

Anh nhíu mày, nhận lấy tách trà của trợ lý đưa cho, nhấp một ngụm, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Nhân viên công tác thông báo phiên tòa được khai mạc, Thường Hạo nhìn vị trợ lý đang nghe điện thoại, trợ lý làm động tác Ok với anh, Thường Hạo gật đầu rồi đi vào trong, anh ngồi xuống băng ghế của luật sư bào chữa.

Phía trên khu vực thẩm phán, thẩm phán chủ trì và hai vị phó thẩm phán cũng đã an tọa. Anh biết vị thẩm phán chủ trì này, bà ấy họ Nhậm chuyên phụ trách những vụ án hình sự. Tuy là phụ nữ, nhưng tác phong rất sắc bén.

Chỉ một lát sau, cảnh sát tư pháp dẫn Thích Bác Viễn ra.

Chung Tấn âm thầm kinh hãi, mới hơn một tháng không gặp, tóc Thích Bác Viễn đã gần như bạc trắng hết, nếp nhăn trên mặt cũng sâu hơn, cộng thêm râu không cạo, người đàn ông trước mặt cô đã hoàn toàn biến thành một ông già gầy nhom.

Trước hết, Thích Bác Viễn nhìn cô rồi mỉm cười.

“Chung Tấn, bây giờ đang trên tòa án.” Mục Đào háng giọng nhắc nhở.

Chung Tấn xấu hổ cúi đầu.

Cảnh sát tư pháp đóng lại cửa trước và sau của tòa án. Thẩm phán Nhậm quét mắt một vòng rồi yêu cầu công tố viên đọc bản cáo trạng.

Chung Tấn thật sự dụng tâm, cô đã đề nghị với quan toà cho sử dụng máy chiếu để khi đọc bản cáo trạng sẽ có những hình ảnh tương ứng kèm theo.

Hiện trường gây án, hung khí giết người, lời khai của nhân chứng được chép lại, mỗi một chi tiết đều được chiếu lên trên màn hình lớn. Bản cáo trạng thật dài được đọc từ trên xuống dưới, mạch lạc rõ ràng, nổi bật trọng điểm khiến những người có mặt tại đây đều hiểu rõ vụ án từ đầu đến cuối.

Mục Đào mỉm cười tán thành.

Trên mặt Thường Hạo không có biểu tình gì, Thích Bác Viễn cũng thế.

Thẩm phán Nhậm gật đầu, mời Chung Tấn ngồi xuống, ánh mắt chuyển qua chỗ Thường Hạo: “Luật sư Thường, anh có nghĩ lời vừa rồi của công tố viên là sự thật không?”

Thường Hạo đứng lên: “Đúng vậy!”

Chung Tấn có chút không tin vào lỗ tai của mình.

“Vậy anh có gì muốn nói không?”

“Tôi muốn hỏi công tố viên vài vấn đề.” Thường Hạo gật đầu với Chung Tấn.

“Chung kiểm, nếu một người phạm vào án mạng nhưng không hoảng loạn hay chạy trốn, thông thường sẽ có bao nhiêu lý do?”

Chung Tấn trả lời: “Một là phòng vệ chính đáng, hai là mờ mịt vô thức sau khi trả thù.”

“Vẫn còn một loại nữa, đó là, hấn cho rằng, mình làm những chuyện như vậy là quang minh chính đại, giống như cảnh sát bắn chết tội phạm, hiệp sĩ vì dân trừ hại.”

Thẩm phán Nhậm cau mày: “Luật sư bào chữa, không nên lạc đề.”

Thường Hạo gật đầu, tầm mắt dừng trên người Thích Bác Viễn: “Kỹ sư Thích, hôm nay ở đây ngoại trừ tôi thì những người khác đều là nhân viên cơ quan chính pháp của quốc gia, tuyệt đối trung thành

với đất nước. Ông có thể nói thật cho chúng tôi biết là ông đã phát hiện vợ mình khác thường lúc nào không?”

Thích Bác Viễn trầm ngâm một chút rồi nói: “Sau khi kết hôn thì phát hiện. Bà ấy vẫn thường hỏi tôi về chuyện công việc, chủ động giúp tôi sửa sang lại tài liệu. Lúc ấy, hạng mục EMU còn đang trong quá trình nghiên cứu và bộ đường sắt đang tiến hành phê duyệt. Tôi biết, có rất nhiều người không hy vọng quốc gia trở nên hùng mạnh, bọn họ chỉ muốn gây thiệt hại mà thôi. Tuy mang thân phận công dân Trung Quốc, nhưng trên thực tế, bọn họ là gián điệp ẩn núp ở bên cạnh chúng ta.”

Mấy vị thẩm phán đưa mắt nhìn nhau, có cảm giác như đang xem một phiên bản được dàn dựng từ bộ phim truyền hình “Ẩn Nấp” [2] vậy.

[2] là một bộ phim lấy bối cảnh thời dân quốc nói về đề tài chiến tranh, tình báo của đạo diễn Giao Vĩ được cải biên từ truyện ngắn cùng tên của tác giả Long Nhất (Ryuichi)

Trong lòng Chung Tấn rất hồi hộp, cô nhớ Thích Bác Viễn đã từng nói ‘trên thế giới không ai yêu ai một cách vô duyên vô cớ cả’, chẳng biết sao, cô bỗng có một loại dự cảm không tốt.

Thường Hạo tiếp tục hỏi: “Cho nên, từ ngày đó trở đi ông đã bắt đầu phòng bị vợ mình? Vậy, ông đã phòng bị như thế nào?”

“Bà ấy gian xảo lắm, tôi không tìm được chứng cứ để báo cảnh sát. Tôi có lắp camera tại nhà để theo dõi hành động của bà ấy mọi lúc. Trung Quốc quản lý súng ống khá nghiêm, tôi không có cách nào tìm được vũ khí phòng vệ. Tôi không biết bà ấy có súng hay không, một khi bà ấy hành hung, thứ có thể bảo vệ tôi chỉ có con

dao gọt hoa quả trong nhà mà thôi. Tôi cất nó trong ngăn kéo và thỉnh thoảng lấy ra luyện tập. Vì sợ bị phát hiện nên tôi luôn giấu dao gọt hoa quả đi. Có mười mấy năm, bà ấy không có chút động tĩnh nào. Nhưng ngay lúc EMU thử vận hành thì lại đăng ký học máy tính, tôi cảm thấy bà ấy đã muốn hành động.”

Thẩm phán Nhậm nhứ mày, bà cho rằng vị kỹ sư trưởng của EMU toàn nói hươu nói vượn để hồng thoát tội. Khi bà chuẩn bị ngăn lại thì Thường Hạo đã giành trước, anh đề nghị cho đương sự thêm thời gian để trần thuật vì đây là quyền lợi của ông ta.

Chung Tấn ngây ra, tuy Thích Bác Viễn là một trí thức nhưng cách ông ta cầm dao gọt hoa quả đâm xuyên tim vợ mình vừa chuẩn xác vừa có lực dường như đã có câu trả lời.

Dù Vệ Lam có nhắc tới chuyện theo dõi, chuyện sống riêng nhưng lý giải của cô chỉ là trong lòng Thích Bác Viễn có người phụ nữ khác, chưa từng mở rộng đến những khía cạnh khác.

Ông trời, rốt cuộc khi thẩm vấn cô đã bỏ sót điều gì?

“Trong quá trình vận hành thử, EMU xuất hiện nhiều vấn đề, mấy sai sót này tôi đã nghĩ đến từ trước nên định viết một bài báo cáo để phát biểu trong hội nghị công nghệ cao ở Hàng Châu. Hội nghị ngày hôm đó, tôi đã bất cẩn để quên tài liệu ở nhà. Lúc về nhà lấy thì bà ấy đang ngồi trước máy tính và xem phần tư liệu kia. Tôi hỏi bà ấy muốn làm gì nhưng bà ấy không nói mà đi ra ngoài gọt trái cây cho tôi, con dao thì đặt trên bàn. Trước khi bà ấy động thủ thì tôi đã đoạt con dao đi. Sau đó, tôi xem kỹ camera ghi hình, cũng may mà tài liệu không bị truyền ra ngoài. Tôi đã trần thuật xong!”

Chung Tấn trợn mắt há hốc mồm, đầu óc của cô không thể suy nghĩ như bình thường được nữa. Trong quá trình thẩm vấn, cô cũng từng cảm giác tư duy của Thích Bác Viễn không giống người bình thường. Sau khi giết người, ông ta không có chút cảm giác áy náy nào, ngay cả cảnh sát sau khi bắt chết tội phạm còn phải nghỉ phép, gặp bác sĩ tâm lý. Vậy mà, Thích Bác Viễn lại lộ vẻ nhẹ nhõm và thoải mái.

Theo như lời của ông ta thì động cơ giết người đã được ông ta che dấu trong rất nhiều năm, một khi vạch trần sự thật của đối phương, quả thật cần phải làm như vậy.

Nhưng, tài liệu EMU cũng đâu phải loại hồ sơ tuyệt mật của quốc gia, liệu có đáng để một người gián điệp phải mất nhiều thời gian, thậm chí mất luôn cả tính mạng hay không?

“Chánh án, tôi cho rằng luật sư bào chữa có dấu hiệu gợi mở cho nghi can làm giả lời khai. Từ khi thẩm vấn cho đến nay, nghi can chưa từng nhắc đến những nội dung này. Nếu những lời trần thuật của nghi can là sự thật thì tại sao không thể thản thản thừa nhận?” Chung Tấn đứng lên phản bác.

Người trả lời là Thích Bác Viễn: “Trong trại giam có đồng lõa của bà ấy, nếu tôi nói quá nhiều sẽ bị diệt khẩu, như vậy chân tướng mãi mãi không được phơi bày ra bên ngoài. Đồng lõa của bà ấy sẽ còn tiếp tục mai phục, tiếp tục làm hại quốc gia.”

Nếu Thích Bác Viễn không bày ra vẻ mặt nghiêm túc kia, Chung Tấn rất muốn nói rằng ông ta đã xem “Ăn Nắp” đến tẩu hỏa nhập ma rồi.

Thế nhưng, cô không lạ gì những lời này. Lúc Thích Bác Viễn bị ốm, từng từ chối uống thuốc, còn nói với cô, ông ta không thể tin ai khác, tai vách mạch rừng.

Toà án lâm vào cục diện bế tắc, Thẩm phán Nhậm đã làm chánh án nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp được chuyện không thể tưởng tượng như vậy. Nhất thời, thật sự không biết phải tiến hành tiếp như thế nào.

“Chánh án, tôi đề nghị để đương sự tạm thời rời khỏi tòa.” Người tinh táo nhất vẫn là Thường Hạo.

“Lý do là gì?” Thẩm phán Nhậm hỏi.

“Tôi sắp tuyên bố một chuyện.”

Mấy vị thẩm phán thương lượng với nhau rồi đồng ý với yêu cầu của Thường Hạo. Cảnh sát tư pháp dẫn Thích Bác Viễn ra ngoài, lúc gần đi, ông ta nhìn Chung Tấn và cười áy náy giống như muốn xin lỗi vì đã dấu giếm cô bí mật này.

Đến khi cánh cửa lớn đóng lại, Thường Hạo mới quay mặt về phía thẩm phán Nhậm: “Chánh án, trước khi trình bày tôi muốn nói một chuyện nằm ngoài chủ đề, tuy không trong phạm vi nhưng lại có liên quan rất lớn đến vụ án.”

“Luật sư Thường, đừng thừa nước đục thả câu, có chuyện cứ nói.” Thẩm phán Nhậm hơi bất mãn, cảm giác như mình là một con cá, bị mời câu trong tay Thường Hạo dụ dỗ lên xuống.

“A Beautiful Mind, dịch sang tiếng Trung là “Tâm hồn xinh đẹp” đây là một bộ phim điện ảnh chuyển thể từ cuốn tiểu sử cùng tên được nhận giải Oscars. Nhân vật chính tên John Forbes Nash, hẳn

thích luận đánh cờ và chuyên tâm nghiên cứu lĩnh vực hình học vi phân, từng giành được giải thưởng Nobel về kinh tế. Lúc còn đi học, hấn đã được bộ quốc phòng nước Mỹ mời đến làm một nhiệm vụ đặc biệt đó là giải mật mã. Nếu sơ suất tiết lộ công việc bí mật này hậu quả sẽ rất khó lường. Nhưng hấn vẫn lén lút làm, dần dần, hấn bị lạc trong ảo tưởng và không thể cưỡng lại được. Hấn được chẩn đoán là mắc chứng hoang tưởng, một loại bệnh tâm thần phân liệt, cái gọi là nhiệm vụ gì đó chỉ là ảo giác của hấn mà thôi. May mắn là, vợ hấn vẫn yêu hấn và kiên định ở bên cạnh. Tuy nhiên, cả đời hấn vẫn phải chịu sự quấy nhiễu của chứng phân liệt không có cách chữa trị này.”

“Hoang tưởng là một trong những hình thức phổ biến nhất của chứng tâm thần phân liệt. Nói theo góc độ y học thì nguyên nhân là do não trái và não phải không thông nhau. Còn nói theo những bí ẩn của bộ não con người thì là não phải (tiềm thức) thực hiện một lệnh của não trái (hiện ý thức) hoặc não trái tiếp nhận sai mệnh lệnh của não phải, nên mới có những biểu hiện khác thường bên ngoài. Phần lớn người bệnh có tính đa nghi, nhạy cảm, không tin tưởng người khác, gặp chuyện thì thích khoa trương, không dễ dàng tiếp nhận lời phê bình, vừa sống trong mơ mộng vừa muốn ảo tưởng tính cách đặc thù. Loại bệnh này khởi phát khá muộn, thường thì người bệnh đã được học tập bài bản, có năng lực chuyên môn và có địa vị xã hội nhất định. Họ hoàn toàn có đủ khả năng để che dấu những triệu chứng và tuyệt đối không thừa nhận mình có bệnh. Thế nhưng, gặp phải tình huống bất thường họ sẽ làm ra những chuyện không thể không chế, giống như hành vi giết hại vợ mình của Thích Bác Viễn.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 32: Cái Bóng Của Tâm Hồn (2)

Biên tập: Rosa

Trên toà yên lặng đến mức không khí cũng ngừng di chuyển.

Chung Tấn nắm chặt quyền, máu trong tĩnh mạch như đang sôi trào, ngực nghẹn một hơi, cô quay đầu nhìn Mục Đào. Về mặt Mục Đào vừa nghiêm túc vừa ngưng trọng, đôi môi mím chặt, cả người cứng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Thường Hạo.

Chung Tấn nghĩ mình không thể cứ im lặng như thế này, tuy cảm thấy những lời của Thường Hạo rất có sức thuyết phục nhưng cô không thể giơ tay đầu hàng mà không làm gì.

“Chánh án, tôi không đồng ý với phán đoán vô căn cứ của luật sư bào chữa. Thích Bác Viễn là kỹ sư trưởng của công ty Viễn Phương, những cống hiến của ông ấy cho sự nghiệp đường sắt cao tốc chúng ta đều đã quá rõ. Qua sáu lần thẩm vấn Thích Bác Viễn, tôi có đôi chút cảm tình với ông ấy, chúng tôi đã từng nói chuyện về quan điểm hôn nhân, sở thích và rất nhiều chuyện khác, ông ấy cho tôi cảm giác là một người cơ trí nho nhã, hài hước vui tính, có sự ôn hòa của bậc trưởng bối, có sự uyên bác của một vị học giả. Người như vậy sao có thể có liên quan đến bệnh tâm thần phân liệt? Bệnh tâm thần, còn gọi là chứng rối loạn tâm thần, chỉ việc tâm lý gặp chướng ngại nghiêm trọng. Nhận thức, tình cảm, ý chí, hành vi và các hoạt động tâm lý khác của bệnh nhân sẽ kéo dài, rõ ràng là điều

khác thường. Người bệnh không thể làm việc, học tập hay sinh hoạt bình thường được. Nhưng nghi can có không? Tôi cho rằng đây là những lời khai giả được luật sư bào chữa chuẩn bị trước để giúp nghi phạm thoát tội.”

Thường Hạo không nóng không vội dòi tầm mắt từ trên người Chung Tấn lên tòa: “Đối với lĩnh vực bệnh tâm thần này, người bình thường như tôi không có quyền lên tiếng. Đề nghị chánh án cho phép tôi đưa nhân chứng của mình ra tòa.”

Da đầu Chung Tấn tê rần, cô không biết kế tiếp là cái gì, cũng không biết mình còn có thể chống đỡ được nữa không? Thủ đoạn của Thường Hạo quá xuất quỷ nhập thần, dần dần Chung Tấn có cảm giác ăn không tiêu.

Nhân chứng có ba người.

Đầu tiên là cai ngục ở trại giam, kể ra Chung Tấn đã gặp mặt anh ta khá nhiều lần.

Thường Hạo hỏi anh ta, từ ngày Thích Bác Viễn đến trại tạm giam, có thường xuyên uống thuốc không. Cai ngục nói có.

Thường Hạo lại hỏi số thuốc đó có được kiểm tra không? Cai ngục gật đầu và nói rằng đồ ăn và thuốc men đưa cho phạm nhân đều được kiểm tra. Thuốc của Thích Bác Viễn là thuốc trị đau nửa đầu, có trợ giúp giấc ngủ và chống nôn, gọi là perphenazine [1], sulpiride [2] hay gì đó.

[1] Perphenazine: Điều trị rối loạn tâm thần hoang tưởng, phản ứng rối loạn tâm thần hoặc triệu tâm thần đơn giản và tâm thần

phân liệt mạn tính. Cũng được sử dụng để điều trị buồn nôn, nôn mửa, nấc cụt và các triệu chứng khác ...

[2] Sulpiride: là bột tinh thể màu trắng hoặc gần như trắng, hương vị không mùi, hơi đắng. Hơi hòa tan trong ethanol hoặc propanol, rất ít tan trong cloroform, hầu như không tan trong nước, rất hòa tan trong dung dịch natri hydroxit. Điểm nóng chảy 177 ~ 180 ° C.

Người thứ hai xuất hiện tại tòa án là bác sĩ trưởng của Bệnh viện tâm thần tỉnh. Ông ta cho biết: Perphenazine, sulpiride và risperidone là những loại thuốc Tây dùng để ức chế bệnh tâm thần phân liệt. Hoang tưởng bao gồm: hoang tưởng bị hại, hoang tưởng quan hệ, hoang tưởng tôn giáo, hoang tưởng tự đại và hoang tưởng chính trị, xét trên góc độ y học thì bệnh tâm thần được xem là bệnh nan y, cả đời chỉ có thể dùng thuốc để kiểm soát. Trong thời gian dùng thuốc, nhìn qua bệnh nhân trông như những người bình thường khác, có thể làm việc và sinh hoạt bình thường. Nếu dùng uống thuốc hay gặp điều gì đó bất ngờ, dưới sự chi phối của tâm lý, người bệnh sẽ có những hành vi tấn công và gây tổn hại đến người khác, thậm chí là tự sát.

Thường Hạo nói cảm ơn.

Lúc này, Chung Tấn xấu hổ đầy mặt, mồ hôi như mưa. Cô từng nghe đồn trưởng nhắc qua chuyện Thường Hạo đưa thuốc vào cho Thích Bác Viễn uống. Cô nghĩ rằng người lớn tuổi uống thuốc là chuyện bình thường nên không muốn đi sâu vào.

Nhân chứng thứ ba, cũng là người Chung Tấn biết. Đó là Ngô tổng của công ty Viễn Phương. Mặt ông ta xanh mét, dường như đang rất khó chịu.

Thường Hạo nói: “Ngô tổng, tôi nghĩ trong nội bộ của Viễn Phương nhất định có một bí mật còn quan trọng hơn cả kỹ thuật EMU!”

“Luật sư Thường, nếu vì thắng kiện mà phải bới móc chuyện riêng tư của người khác thì lúc trước chúng tôi thà để cho toà án chỉ định luật sư biện hộ.” Giọng của Ngô tổng có chút quở trách.

Thường Hạo nghiêm khắc bác bỏ: “Nếu đương sự đã ủy thác tôi làm luật sư biện hộ, đương nhiên tôi phải làm hết khả năng của mình, với điều kiện tiên quyết là không trái với pháp luật. Đây không phải chuyện riêng tư, mà là chuyện liên quan đến mạng sống của đương sự.”

“Vậy anh có biết bí mật này sẽ ảnh hưởng đến công ty Viễn Phương như thế nào không?”

“Tôi không quan tâm.”

Thẩm phán Nhậm uy nghiêm ho hai tiếng: “Nếu chúng nhân không muốn ra tòa làm chứng, vậy mời ra ngoài đi!”

Ngô tổng cúi đầu, im lặng một lúc lâu mới miễn cưỡng nói ra: “Tôi có thể làm chứng, nhưng xin toà án đừng công bố chuyện này ra ngoài, nếu không Viễn Phương sẽ chịu thêm một đòn công kích nữa mất. Chuyện kỹ sư Thích bị bệnh chỉ có mấy vị lãnh đạo cấp cao của Viễn Phương, thư ký và vợ ông ấy biết. Ngay cả bản thân ông ấy, chúng tôi cũng phải dấu giếm. Những hành động khác thường của ông ấy là do vợ ông ấy phát hiện, thật sự rất ứng với câu nói “thiên tài và người điên chỉ cách nhau một sợi dây.” Chúng tôi lấy có kiểm tra sức khoẻ, đưa ông ấy đến Bắc Kinh, bác sĩ chẩn đoán ông ấy mắc bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt, bác sĩ nói chỉ cần kiên

trì uống thuốc, không nên kích động đến ông ấy thì ông ấy vẫn có thể làm việc, sinh hoạt như người bình thường. Nhiều năm yên ổn qua đi, trông ông ấy rất tốt, nhưng ai ngờ được?”

Thường Hạo không cần phải nói quá nhiều nữa: “Chánh án, căn cứ điều 18 của <Luật Hình Sự>, người bị bệnh tâm thần gây ra hậu quả nguy hại trong lúc không thể phân biệt hoặc không thể kiểm soát hành vi của mình, qua xác nhận của các thủ tục giám định pháp lý, sẽ không phải nhận trách nhiệm hình sự.”

Thẩm phán Nhậm nhìn Chung Tấn.

Bình bại như núi đổ!

Có lẽ đây là sự khác nhau giữa lính mới và tinh anh. Chung Tấn âm thầm tự giễu. Cô và Thường Hạo cùng lúc tiếp xúc với Thích Bác Viễn, nhưng trong nháy mắt anh đã nắm được sự bất thường của ông ta. Mà cô thì quá sơ sài, lỗ mãng. Cộng thêm sự xuất hiện của Vệ Lam và Lăng Hãn khiến lòng cô nhiễu loạn, cho nên cô không thể đưa ra phán đoán một cách bình tĩnh và lý trí mà lại làm theo cảm tính.

Thường Hạo từng nói sẽ tìm người bảo lãnh cho đến khi xét xử, cô đã cười nhạo anh. Anh còn nhắc cô quan sát Thích Bác Viễn theo một góc độ khác, đừng quá ỷ lại vào những đánh giá kia nhưng cô không thèm nghe.

Chung Tấn cố gắng bình tĩnh lại: “Vừa nãy nhân chứng có nói trong thời gian nghi can dùng thuốc không khác gì người bình thường. Vợ của nghi can cũng biết bệnh tình của ông ta, như vậy, bà ấy tuyệt đối không làm ra chuyện gì kích thích ông ta. Theo điều 18 của <Luật Hình Sự> phạm nhân mắc bệnh tâm thần phải chịu

trách nhiệm hình sự khi phạm tội trong lúc trạng thái tinh thần còn bình thường, khi vẫn còn nhận biết hoặc không hoàn toàn mất khả năng kiểm soát hành vi phạm tội của mình. Thích Bác Viễn vẫn là cố ý giết người.”

Những lời này vừa yếu ớt vừa vô lực, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình đang nguy biệ.

Ánh mắt sắc bén của Thường Hạo quét qua khuôn mặt Chung Tẫn: “Tôi cũng không phủ nhận chuyện đương sự giết người là thật, nhưng mà, làm sao cô biết được vợ của ông ấy có làm ra chuyện gì kích thích ông ấy hay không? Cũng có thể nói là, bà ấy đã bị chuyện gì đó kích thích trước! Một người phụ nữ nội trợ đột nhiên mở máy tính lên xem tài liệu làm gì? Chẳng lẽ bà ta thật sự là gián điệp thương mại?”

Trong đầu Chung Tẫn chợt lóe sáng, là bức ảnh kia ư?

Chung Tẫn mở máy tính lên, di chuột đến một thư mục rồi nhấp vào để gửi ảnh lên màn hình lớn: “Bà ấy là...”

“Buổi xét xử đầu tiên dừng ở đây, chờ giám định tinh thần của Thích Bác Viễn có kết quả thì bản án sẽ được tiếp tục. Hưu đình [3]!” Thẩm phán Nhậm – người vẫn luôn im lặng đột nhiên đứng lên ngắt lời Chung Tẫn.

[3] Hưu đình (Adjournment): hoãn lại là tạm ngưng các thủ tục tố tụng của tòa án để nhân viên xét xử có thể nghỉ ngơi hoặc thực hiện một thủ tục khác.

Chung Tẫn giật mình dừng lại, buồn bực nhìn về phía Mục Đào, Mục Đào nhắm mắt, bảo cô đóng máy tính lại.

Thường Hạo và trợ lý xách theo túi tài liệu, cũng không vội đi khỏi, anh muốn nói mấy câu với Chung Tẫn.

Chung Tẫn cực kỳ ủ rũ, cô đeo cặp đựng máy tính trên lưng, vai một bên cao một bên thấp, cả người trông rất mệt mỏi. Giống như một con vịt nấu chín lại đột nhiên bay lên, cô vừa tự trách vừa nghi hoặc.

Nhìn thấy Thường Hạo đến gần, Chung Tẫn vội vàng nấp sau lưng Mục Đào, cô không muốn nói chuyện với Thường Hạo. Tuy vụ án vẫn chưa có phán quyết cuối cùng nhưng cô biết mình đã thua như thế nào.

Lông mày Thường Hạo chột chau lại, không giống như trước đây, anh không hề thấy thoải mái khi thắng kiện.

Trên hành lang có một người thư ký đang chạy tới, anh ta gọi Chung Tẫn lại rồi ghé sát tai cô nói một câu. Lúc Chung Tẫn ngẩng người, Mục Đào đã lấy cặp máy tính của cô: “Tôi đi trước, đợi cô trong xe.”

Chung Tẫn theo người thư ký đi vào văn phòng của thẩm phán Nhậm. Thẩm phán Nhậm mời người thư ký uống chén trà rồi dẫn Chung Tẫn vào trong phòng họp nhỏ, còn cố ý khóa cửa lại.

“Tiểu Chung, bức ảnh kia cô lấy ở đâu?”

“Tôi tìm được trong máy tính của Thích Bác Viễn.”

“Tôi không thấy cô nhắc đến chuyện này trong tài liệu truy tố.”

Chung Tẫn chớp mắt: “Tôi nghĩ... nếu Thích Bác Viễn đã thừa nhận giết người, cứ để ông bảo vệ người phụ nữ trong lòng mình

lần cuối cùng đi, không nên làm phiền bà ấy.”

Thẩm phán Nhậm từ từ bước về trước, ánh mắt nhìn chằm chằm Chung Tẫn, dường như hơi đăm chiêu, một lát sau mới thấp giọng nói: “Nếu đã quyết định làm vậy thì sao hôm nay lại đem ra?”

“Tôi...”

“Trên tòa án Thường Hạo là một người có tay nghề, cô cũng đã được mở mang kiến thức rồi. Thật ra, kết quả của vụ án này đã có nên đừng đi quá xa, hãy xóa bức ảnh đó đi.”

Chung Tẫn giật mình, miệng mở lớn: “Thẩm phán Nhậm, bà biết bà ấy sao?” Cô gần như có thể khẳng định.

Thẩm phán Nhậm không hề giấu diếm: “Đúng vậy. Bà ấy là Phó Yến – vợ của giám đốc sở công an tỉnh – Thang Chí Vi. Tết âm lịch năm ngoái, Công-Kiểm-Pháp tổ chức liên hoan, bà ấy đã biểu diễn một tiết mục đơn ca và được tất cả mọi người vỗ tay. Tôi nhớ bài hát đó tên là “Thiên Lộ”, giữa bài có mấy âm rất cao. Có một số chuyện cũ, chúng ta thường thức ở trong lòng là được rồi, không cần phải nói cho người khác nghe. Mà có lẽ người khác cũng không thích nghe, cô nói xem, có đúng không?”

Chung Tẫn không biết mình đã ra ngoài như thế nào. Lúc đi xuống bậc thang, cô thấy Thường Hạo bị nhóm phóng viên vây ở giữa, anh làm mặt lạnh, không nói gì.

Cô cũng thấy Hoa Bội, không ngờ lại trong trường hợp như vậy. Chung Tẫn muốn cười với Hoa Bội một cái, nhưng cô ấy lại xoay mặt qua. Nụ cười trên khóe miệng cứng lại, trông có chút đáng thương.

Mục Đào không hỏi cô đã nói gì với thẩm phán Nhậm nhưng sắc mặt của anh cũng không được tốt lắm.

Hai người trở về viện kiểm sát, trước khi xuống xe, Chung Tấn nói hai chữ “xin lỗi” cực nhanh. Không dám chờ Mục Đào đáp lời, cô giành đi lên lầu trước.

Các đồng nghiệp khác đều đang ở văn phòng, vừa thấy vẻ mặt của cô đều tự giác cúi đầu làm việc tiếp.

Chung Tấn sao có thể không biết xấu hổ mà đứng ở văn phòng, cô chui vào phòng hồ sơ, lên mạng tìm bộ phim < Tâm hồn xinh đẹp > rồi xem từ đầu tới cuối. Xem xong, cô hồi tưởng lại nhưng phát hiện trong đầu trống rỗng và mờ mịt.

Quả thật, Thường Hạo nói rất đúng, cô đâu còn chỗ đứng trong giới tư pháp sau khi phạm một sai lầm vừa đơn giản vừa ấu trĩ như vậy?

Đến khi nhóm đồng nghiệp tan tành hết, Chung Tấn mới mệt mỏi về lại văn phòng. Bên trong có mùi thuốc lá, vậy mà Mục Đào còn ở lại.

“Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta cùng ăn cơm.” Mục Đào dập tắt điếu thuốc trong tay, mở cửa sổ ra.

“Không cần đâu trưởng khoa Mục, cô giáo Hồ còn chờ anh ở nhà, tôi không sao.” Chung Tấn cúi thấp đầu, không có dũng khí đối mặt với Mục Đào.

“Có muốn nghe giai thoại về lần đầu tiên làm công tố viên của tôi hay không?”

“Ế?”

“Muốn nghe thì nhanh tay lên. Tối nay tôi không đi xe, mỗi người chúng ta được phép uống một chút rượu. Cô xem, bà xã tôi gọi đến kiểm tra này.” Mục Đào cầm chiếc điện thoại đang reo, lắc đầu cười khẽ.

“Đúng vậy, còn ở văn phòng. Tăng ca, vụ án này lãnh đạo thúc giục rất gấp. Ừm... có lẽ sẽ về nhà trước 12 giờ. Em cứ ăn với con gái trước đi!”

Chung Tấn không thể tin mà trợn tròn hai mắt, Mục Đào đang nói dối, lại còn nói rất thành thạo và tự nhiên, nghe cứ như thật.

Mục Đào cúp máy, liếc mắt một cái đã nhìn thấu được suy nghĩ của cô, anh cười nói: “Đàn ông nói dối, không nhất thiết là đi làm chuyện mờ ám, thỉnh thoảng là kế hoạch để đôi tai được thanh tĩnh. Quy tắc dành cho những người chồng hay về muộn là: nếu phải về trễ thì trước đó hãy nghĩ ra một lý do thật tốt; nếu lý do thái quá thì hãy nghĩ một cái cớ chính đáng hơn; nếu không biết lấy cớ gì thì cứ về trễ thêm chút nữa. Ừm, tổng kết lại chắc không ít nhỉ!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 33: Cái Bóng Của Tâm Hồn (3)

Biên tập: Rosa

Ăn một cách vui vẻ, uống một cách thoải mái và trò chuyện với nhau mà không có cảm giác về khoảng cách, đó là lúc ăn lẩu.

Tiệm lẩu này được gọi là “Chiến oa sách” [1], khác với những quán ăn ven đường khác, một nhóm người ngồi vây quanh một cái bàn, ở giữa đặt một chiếc nồi nấu lẩu cỡ lớn. Ai nấy đưa đũa vào trong nồi khuấy tới khuấy lui, nhìn thì náo nhiệt nhưng thật ra rất mát vệ sinh.

[1] chiến lược chiến đấu

Mục Đào và Chung Tẫn mỗi người một cái nồi nhỏ, viên cồn ở dưới cháy ra ngọn lửa màu xanh nguyên chất, những món ăn khác cũng được đặt ngay ngắn trong những chiếc đĩa sạch sẽ và nhiều màu, một vài chén gia vị và thức ăn phụ được bày ra ở chỗ sáng nhất trong nhà hàng để mọi người tùy ý chọn lựa.

Nhân viên phục vụ hỏi Mục Đào uống gì, Mục Đào cũng không hỏi ý Chung Tẫn mà gọi luôn mấy chai bia Thanh Đảo. Chung Tẫn nghịch chiếc muỗng trong bát, cô định uống một ít nước ô mai nhưng lại không nói ra.

Chung Tẫn không biết uống rượu bia, chỉ cần ăn một con cua ngâm rượu đã có thể khiến cô say, hy vọng là tối nay, cô có thể chịu

được.

Nồi lẩu bắt đầu sôi lên, trước mặt hai người, hơi nóng như sương trắng liên tục tụ lại rồi tan ra.

Mục Đào gấp mấy miếng bỏ vào bát của Chung Tấn rồi lại rót bia cho cả hai.

Anh bưng ly bia lên, nhìn những bong bóng nhỏ nổi lên bên trong, nói: “Vụ án của Thích Bác Viễn, tôi cũng có trách nhiệm, là tôi đã nghĩ nó quá đơn giản. Tôi vốn cho rằng, Thích Bác Viễn giết vợ vì tình mà chưa từng nghĩ ông ta là một người bị tâm thần. Đừng tự trách mình, khi còn là một công tố viên, tôi cũng từng thất bại. Giới luật sư đều nói Thường Hạo có một đôi mắt lợi hại, có thể nhìn thấy những gì chúng ta không nhìn thấy, thua anh ta cũng không có gì phải xấu hổ.”

Chung Tấn thành thật lắc đầu: “Có mấy lần, tôi cảm thấy đầu óc của Thích Bác Viễn giống như người bị sốt, cứ nói những chuyện vô nghĩa. Dù dấu hiệu rất rõ ràng nhưng tôi đều bỏ qua.”

Mục Đào cười: “Đây chỉ là một sơ sót nhỏ của cô thôi! Lần đầu tiên tôi làm công tố viên mới là một đòn chí mạng. Có một nhân viên bán máy hút bụi giữa trưa đến gõ cửa nhà của người khác để chào hàng, con của gia đình này sức khỏe kém, đang ngủ trưa. Chủ nhà phát cáu, mắng người nhân viên bán hàng vài câu. Người nhân viên bán hàng kia cũng không yếu thế, kết quả hai người xảy ra xô xát, đến khi có người can ngăn thì mới tản ra. Tối đó, người nhân viên bán hàng đột nhiên sốt cao, nói bụng đau, không quá hai ngày sau thì chết. Chúng tôi đều cho rằng hành vi lỡ tay đánh chết người này là một vụ án ẩu đả rất bình thường. Chủ hộ bị kết án hai mươi năm tù. Một năm sau, đột nhiên có người nói mình trông thấy nhân viên

bán hàng đã chết kia đang bán máy hút bụi cho người khác trong thành phố. Khi chúng tôi vội vàng qua đó thì thật sự là anh ta.”

Hả! Chung Tấn suýt nữa là cắn phải đầu lưỡi: “Sao lại như thế?”

Mục Đào ngẩng đầu lên, uống một hơi hết sạch ly bia: “Thế giới rộng lớn, không thiếu những chuyện lạ lùng. Người nhân viên bán hàng kia là thai sinh đôi, anh ta là anh còn người chết đi là em. Người em vốn bị bệnh ung thư, không còn sống được bao lâu nữa. Người nhân viên bán hàng sau khi về nhà, càng nghĩ càng giận, anh ta đánh người em đến bầm dập mặt mũi, lại còn tàn nhẫn đá máy phát vào bụng. Sau đó, anh ta lấy thân phận của người em rồi đến một thành phố khác. Tôi đã căn cứ vào lời tự thuật của nhân chứng và báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y mà ước đoán vụ án. Về sau, pháp y bị tạm thời đình chỉ công tác hai năm, bị chuyển đến phòng hậu cần tính giờ cho đồng hồ nước. Còn tôi thì bị điều đến viện kiểm sát của một huyện hẻo lánh làm thư ký. Có đôi khi, dù mắt thấy tai nghe nhưng chưa chắc là sự thật, kể cả có dụng cụ kiểm tra hay đo lường tinh vi. Hôm nay, chúng ta lại học thêm một ít kiến thức nữa, tuy thất bại nhưng cũng coi như có thu hoạch. Nào, chúc mừng một chút.”

Chung Tấn nhăn mặt, đau khổ nuốt xuống một ngụm bia.

Mục Đào không kể chuyện mình từ viện kiểm sát huyện trở về viện kiểm sát tỉnh ra sao nhưng Chung Tấn tin, khoảng thời gian phán đấu kia cũng không phải một hai tờ giấy là có thể nói hết. Cái gọi là kinh nghiệm, đều đổi lấy bằng một cái giá đau đớn.

“Trong lòng đã ổn hơn chưa?” Mục Đào cắt tôm thành từng lát nhỏ cho Chung Tấn, chia mỗi người một nửa.

“Thật ra cũng không đến mức quá xấu, tôi chỉ là nghĩ không thông, vợ Thích Bác Viễn biết việc kích thích ông ta sẽ rất nguy hiểm, tại sao bà ấy còn muốn bí quá hoá liều?”

Mục Đào sâu xa liếc Chung Tấn: “Thường Hạo đã nói, có lẽ bà ấy cũng bị ai đó kích thích?”

Chung Tấn vô thức nâng ly bia lên, uống thêm một ngụm, mày xoắn lại: “Bà ấy biết trong lòng Thích Bác Viễn có người khác cho nên muốn tìm chứng cứ trong máy tính sao?”

Mục Đào bật cười thành tiếng: “Chung Tấn, cô còn chưa kết hôn, khi kết hôn sẽ biết, phụ nữ muốn tìm chứng cứ “ngoại tình” của chồng mình... sẽ không lục lọi trong máy tính, mà là trong ví tiền và di động.”

Nhiệt độ trong nhà hàng lẩu rất cao, Chung Tấn cảm thấy sau lưng, trên trán đều đang ra mồ hôi, mặt cũng nóng lên: “VẬY... vậy rốt cuộc bà ấy bị cái gì kích thích?”

Ặc! tại sao Mục Đào cứ nhích tới nhích lui thế nhỉ? Chung Tấn nháy mắt mấy cái.

Vẻ mặt Mục Đào lộ ra sự bất đắc dĩ: “Chỉ có chính bà ta biết, vụ án này là án chưa giải quyết xong. Đoán chừng, cả quãng đời còn lại của Thích Bác Viễn sẽ phải ở trong bệnh viện tâm thần. Theo thống kê chưa đầy đủ, trong những năm gần đây, khi pháp y tiến hành giám định những trường hợp người bệnh tâm thần phạm tội thì có tới 80% là án hình sự, hầu hết trong số họ được giám định mắc bệnh tâm thần nặng, không có năng lực chịu trách nhiệm hình sự. Những chuyện này rất khó mà giải thích với người bị hại và người nhà của họ, không phải nghĩ chúng ta bao che tội phạm, thì cũng

cho là chúng ta vô năng. Thật ra, chúng ta đều hy vọng nghi can là người bình thường, như vậy nên phạt thì phạt, nên bắn chết thì bắn chết.”

“Thích Bác Viễn có chỉ số IQ cao, liệu ông ta có dựa vào kẽ hở này của pháp luật để “chui” qua không?”

“Phải chờ kết quả giám định tâm thần đã!”

“Bà ấy là một người nội trợ bình thường... nếu trong lòng có vấn đề, nhất định sẽ tâm sự với hàng xóm... hoặc là bạn bè... nào đó thân thiết...” Chung Tấn dụi mắt, không chỉ có Mục Đào đang di chuyển mà bát đĩa trên bàn cũng đều bay lên.

“Cô có muốn điều tra tiếp không?”

“Tôi...tôi không muốn mất...quá nhiều...” Kỳ lạ, tại sao người ngồi đối diện lại là Lăng Hãn?

“Nếu cô muốn điều tra thì hãy lạng lẽ mà làm. Cô hiểu ý của thẩm phán Nhậm chứ?”

Buổi chiều, thẩm phán Nhậm và Mục Đào cũng đã nói chuyện này một hồi lâu, thế là Mục Đào mới quyết định tối nay sẽ thảo luận thật tốt với Chung Tấn.

Anh từng nghe nói về Phó Yến – vợ kế của Thang Chí Vi. Là một người rất rộng lượng, biết quan tâm, vì Thang Thần Phi mà kiên quyết không sinh con, cho nên Thang Chí Vi vô cùng yêu thương bà ấy. Thích Bác Viễn là bệnh nhân tâm thần, cho dù bà ấy và Thích Bác Viễn có quan hệ gì hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả xét xử cuối cùng. Vậy nên, cần gì phải đắc tội với Thang Chí Vi?

Mắt Chung Tấn trũng lớn một chút: Đúng là Lăng Hãn rồi. Anh đang hỏi cô tình hình xét xử sao?

“Tại sao cô không ăn đi? Nào, ở đây có nắm kim châm, rau chân vịt, nhìn rất tươi.” Mục Đào ngẩng đầu, mơ hồ nhìn khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly, cái miệng như đang tủi thân mà chẹp tới chẹp lui của Chung Tấn.

“Anh nói cho Vệ Lam, ba cô ấy... sẽ không chết, mấy người đã mời được một luật sư rất giỏi. À, tôi quên mất, cô ấy ghét anh ta...” Chung Tấn vỗ vỗ cái trán vừa đau nhức vừa nóng bỏng của mình.

“Vi Lam?” Mục Đào cho rằng Chung Tấn đang nói đến vợ anh – Hồ Vi Lam, nhưng ba của cô ấy không phải đã qua đời năm trước rồi ư?

(* Hai chữ này phát âm gần giống nhau (Wei Lán)

“Chúc hai người hạnh phúc!” Chung Tấn cười ngây ngô, hát một nửa ly bia ra ngoài, một nửa còn lại thì rót hết vào miệng.

“Đừng cảm thấy tiếc cho tôi... người yêu bị đoạt đi, kiện cáo cũng thua... thật ra tôi cũng đáng thương lắm, ông trời quá tàn nhẫn, vì sao lại để tôi nhận vụ án này? Vì sao Vệ Lam lại là con gái của Thích Bác Viễn? Vì sao anh phải yêu Vệ Lam?”

Chung Tấn đập “thùng thùng” vào chiếc bàn.

Mục Đào cười khổ, cô gái này say rồi, tửu lượng thật là!

Anh vẫy tay, gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán.

“Chung Tấn, về thôi!” Mục Đào khom lưng xuống và kéo cô lên.

“Về đâu? An Trấn sao?” Chung Tấn đột nhiên cười khanh khách, giang hai tay cánh tay ra, nhảy lên, nhào vào lòng Mục Đào: “Lăng Hãn, hoa cải vàng đã nở rồi, chúng ta về An Trấn đi!”

Mục Đào cứng nhắc tiếp được cô, không khỏi dở khóc dở cười. Dáng vẻ trông như một đứa trẻ của Chung Tấn khi say đáng yêu hơn ngày thường. Anh biết không thể nói đạo lý với người say rượu nên chỉ có thể hòa theo, dỗ cô: “Được, về An Trấn.”

Đôi mắt đẹp tựa hồ nước của Chung Tấn nổi lên những gợn sóng nhẹ, cô ngẩng đầu lên: “Thật?”

Mục Đào cẩn thận gỡ cánh tay đang vòng qua cổ mình ra rồi nắm lấy, dắt đi: “Tất nhiên, cô đi theo sau tôi đi!”

Chung Tấn hạnh phúc đi theo anh: “Ừm!”

Mục Đào dắt cô ra khỏi nhà hàng, Chung Tấn thất tha thất thiếu theo sát phía sau.

“Lăng Hãn, anh công em đi, em... không đi nổi nữa.”

Bước ra cửa chính của nhà hàng, Chung Tấn đặt mông ngồi trên bậc thang, giống như đang chơi xấu, không chịu đứng lên.

Mục Đào nhìn ánh đèn chiếu sáng khắp đường phố, cảm thấy thật đau đầu, công cũng không được, mà không công cũng không xong.

Trong lúc đang hết sức khó xử thì một tiếng thở dài đau đớn phát ra từ một góc khuất mà ánh sáng không thể chiếu vào, một bóng người đi ra.

“Để tôi cõng cô ấy!”

“Lăng Hãn?” Mục Đào kinh ngạc nhìn người đàn ông vừa đẹp trai vừa lạnh lùng này, anh ấy mới tổ chức buổi tọa đàm tâm lý học tội phạm ở tòa án mấy ngày trước.

“Trưởng khoa Mục, tôi quen Chung Tẫn, cảm ơn anh đã giảm sức ép cho cô ấy. Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà, xin anh đừng nói với cô ấy là tôi đã tới.” Lăng Hãn ngồi xổm xuống, vuốt lại mấy sợi tóc che mắt của Chung Tẫn ra sau rồi nhẹ nhàng bế cô lên.

Cô ăn ý vòng tay qua vai anh, Mục Đào sửng sốt, động tác này giống như được luyện tập thường xuyên vậy.

Hơi thở ấm áp như có như không lướt nhẹ qua gáy, Chung Tẫn xoay đầu qua, vùi sâu vào lòng Lăng Hãn.

“Anh là gì của Chung Tẫn?” Mục Đào hỏi.

Cổ họng Lăng Hãn có chút nghẹn ngào, là ai đây? “Khách qua đường mà thôi!” Anh tự định nghĩa.

“Làm ơn đừng để cô ấy biết!” Lăng Hãn gạt đầu với Mục Đào, cánh tay thon dài từ từ siết chặt, xoay người, đi về hướng ánh đèn yếu ớt.

Mục Đào ngơ ngác nhìn theo bọn họ, một hồi lâu cũng không tìm ra manh mối gì. Người đang theo đuổi Chung Tẫn không phải Thang Thành Phi sao?

“Lăng Hãn!” Một câu nói mới nghe như tiếng than nhẹ.

“Ừ!” Gương mặt đẹp trai giã dũa, biểu tình gần như là vụn vẹo.

“Lăng Hãn!”

“Ừ!” Anh hôn lên mái tóc mát lạnh của cô, giọng nói run run.

“Lăng Hãn, đừng rời xa em, được không?”

Ngực chột trướng căng, anh xoay mặt sang một bên, nhìn bóng đêm trên đường, một mảnh xám đen.

“Là bạn gái của anh hả?” Người tài xế lái chiếc taxi nhìn thấy Chung Tẫn nằm trong lòng Lăng Hãn qua gương chiếu hậu, nhếch miệng lên như đang khinh thường.

Lăng Hãn dùng đôi môi lạnh lẽo của mình hôn nhẹ vào cái trán nóng bỏng của Chung Tẫn, hy vọng có thể cho cô chút ấm áp.

Giống như biết mình rất an toàn, cô yên tâm mà ngủ thiếp đi.

“Anh có còn là đàn ông không? Để cho phụ nữ uống thành như vậy, anh nên uống thay cô ấy mới đúng.”

Lăng Hãn nhắm mắt lại, lòng đau như cắt.

“Trở về cho cô ấy uống chút giấm chua để tỉnh rượu. Người say thường không có khẩu vị, sáng mai nên nấu một ít cháo.” Lúc xuống xe, tài xế ló đầu ra khỏi cửa sổ, vừa làm bầm một câu vừa nhổ nước bọt như muốn thể hiện sự bất mãn của mình.

Lăng Hãn cố gắng chọn đường vòng có bóng cây để không gặp phải người quen. Từng cành cây, ngọn cỏ ở tiểu khu này vô cùng quen thuộc với anh vì anh đã đến đây rất nhiều đêm.

Giữa những tòa nhà có hình dạng và màu sắc giống nhau, anh vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy cửa sổ phòng của Chung Tẫn. Chỉ là

rèm cửa vẫn luôn kéo lại, anh chỉ có thể miêu tả bóng hình của cô ở trong lòng.

Đưa tay chạm vào nút công tắc ở đầu cầu thang, Lăng Hãn nghiêng tai lắng nghe, khi xác định giữa cầu thang không có âm thanh gì, mới nhanh chóng lên lầu.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống, dựa nửa người vào vách tường. Ngọn đèn cảm ứng dưới cầu thang chột tắt khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô ẩn trong bóng tối. Không có vấn đề gì, anh dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào đôi mắt, vào chiếc mũi thanh tú rồi đến đôi môi anh đào của cô. Giây phút này, cô sẽ ngoan ngoãn như vậy, sẽ không nói những lời xa cách, sẽ không lạnh lùng đẩy anh ra nữa.

Không thể khống chế mình, Lăng Hãn cúi đầu, run run hôn lên môi cô. Hương vị vẫn giống như đúc trong trí nhớ, thơm tho như thế, mềm mại như thế. Chung Tẫn của anh, chưa bao giờ thay đổi!

Vào đêm mưa đó, anh đứng phía sau cái cây, nhìn cô khóc rồi ngủ thiếp đi. Anh đã dung túng cho bản thân đi qua, ôm chặt cô trong ngực. Chân thật có được càng làm con người ta đau đớn hơn nhớ nhung, Lăng Hãn cắn nát môi mình, máu tươi rơi trên vạt áo cô.

Chung Tẫn, không thể yếu đuối như vậy nữa, phải kiên cường lên, biết không? Lăng Hãn lặng lẽ nói ở trong lòng.

Chột, thính lực nhạy bén của anh tóm được một tiếng động khác thường, ý định thay cô nhấn chuông cửa đã không kịp nữa. Lăng Hãn vội vàng ôm lấy Chung Tẫn chạy xuống lầu và nấp phía sau một chậu Ba tây mộc [2] cao lớn đặt trước một hộ gia đình.

[2] Ba tây mộc (một loại cây có nguồn gốc từ Brazil)

BTM

Người đến là ba của Chung Tấn – Chung Thu Giai, dường như ông ấy không có ý định mở cửa, ông ngồi xổm trước cửa, hai tay luồn vào tóc, không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao đây? Làm sao đây?”

Lăng Hãn hơi sốt ruột, có vẻ Chung Thu Giai sẽ không vào nhà ngay. Chung Tấn nằm trong lòng anh như là sợ lạnh, khẽ ‘hừ’ nhẹ một tiếng, Lăng Hãn định che miệng cô lại thì di động trong túi công văn đột nhiên vang lên.

“Ai? Ai ở đó?” Chung Thu Giai ngẩng đầu lên, hoảng sợ hỏi.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 34: Thiên Nga (1)

Biên tập: Rosa

Ninh thành là hỏa thành [1], tuy mới vào xuân nhưng chập tối đã có một tia khô nóng đầu hạ. Mùa xuân ở Ninh Thành chỉ ngắn ngủi như vậy, giống như sao băng phong hoa [2] trong chớp mắt.

[1]chỉ thành phố nóng như lửa.

[2]phong hoa (lấy từ câu phong hoa tuyết nguyệt) ý chỉ những gì đó đẹp và hoàn hảo.

Thường Hạo chỉ uống chút rượu nhưng lại cảm thấy càng ngày càng nóng.

Ngô tổng cũng xem như là một người hào phóng, không so đo chuyện Thường Hạo phơi bày bí mật của Thích Bác Viễn, khi phiên tòa thẩm vấn kết thúc liền mời Thường Hạo và trợ lý ăn một bữa tối long trọng. Thường Hạo nhìn Ngô tổng, thấy ông ta giống như có chuyện gì đó muốn nói nên đã đồng ý. Lần này là phạm vi nhỏ, tính cả lái xe thì chỉ có bốn người.

Để có thể uống rượu một cách thoải mái, bốn người liền chọn nhà hàng Thiên Phủ gần khách sạn Thường Hạo ở. Nghe tên là biết, nhà hàng này bán món cay Tứ Xuyên.

Đồ ăn và rượu vang được đặt ngay ngắn trên bàn, bốn người trò chuyện trên trời dưới biển trước, từ tình hình thế giới đến chuyện lớn của quốc gia, sau đó Ngô tổng mở miệng, xin chỉ bảo của Thường Hạo, ông ta nói lần này thắng kiện, mạng của Thích Bác Viễn được giữ lại nhưng liệu có cách nào để duy trì danh tiếng của Viễn Phương không?

Nếu không giám định giấy tờ nữa, tòa án sẽ không thể nói dài nói ngắn ra bên ngoài, nhưng một khi đã giám định, có kết quả xét xử, dù thế nào thì tòa án cũng phải ra mặt để giải thích với giới truyền thông.

Thường Hạo hỏi ông ta: “Để người tiêu dùng tin tưởng vào sản phẩm thì phụ thuộc vào chất lượng hay bao bì đóng gói bên ngoài?”

Ngô tổng trầm ngâm một lát, rồi nói: “Cả hai đều quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là chất lượng. Dù đóng gói tốt đến đâu mà bên trong làm gì đó cầu thả thì khách hàng chỉ bị lừa tối đa một lần, còn công ty thì lại mất đi uy tín.”

Thường Hạo nhướn mày: “Vậy ông còn lo cái gì? Nhiệm vụ cấp bách của Viễn Phương là phải giải quyết các vấn đề nảy sinh trong quá trình hoạt động của EMU, Thích Bác Viễn là thiên sứ hay ma quỷ, dư luận chỉ ầm ĩ một trận rồi sẽ dần im ắng.”

Ngô tổng thở dài, nói tiếng “được” rất nhẹ: “Chuyện lần này, chắc sẽ là một cuộc khủng hoảng khủng khiếp với bộ phận PR.”

“Bộ phận PR của Viễn Phương bồi dưỡng nhiều người như vậy để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để tiếp khách, uống chút rượu rồi chơi golf sao?”

Ngô tổng cười khan: “Uống rượu, uống rượu.”

Thường Hạo không nâng ly lên: “Trước khi quyết định nói sự thật, tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận. Người bình thường rất sợ người bị bệnh tâm thần, sợ bọn họ không khống chế được mà tấn công mình. Những thành tựu và đóng góp kia đã khiến họ được đối xử bằng sự kính nể và ngưỡng mộ, nhưng, chính bản thân họ cũng cảm thấy không dễ dàng, dù sao họ cũng chỉ là một bệnh nhân. Mọi người thường đồng tình với kẻ yếu. Tôi nghĩ rằng Viễn Phương nên tự hào vì có một kỹ sư trưởng như vậy!”

“Ý của anh là?” Hai mắt Ngô tổng bỗng chốc sáng lên.

Trợ lý cười hì hì tiếp lời: “Ngừng, việc này chỉ là dự kiến, không được truyền ra ngoài.”

“Đã hiểu! Đã hiểu!” Ngô tổng đứng lên: “Tuy lớn tuổi hơn luật sư Thường nhưng tôi thấy xấu hổ quá, thật xin lỗi vì không hiểu được nỗi khổ tâm của luật sư Thường lúc ở trên tòa, để tôi nhận lỗi với anh.” Nói xong, lấy một ly rượu đế lớn, mắt cũng không chớp mà uống một hơi hết sạch.

“Lệ phí của luật sư không oan chứ?” Trợ lý cười.

“Không oan, không hề oan. Luật sư Thường không chỉ có kiến thức phong phú về pháp luật mà còn có thể giải quyết nhiều vấn đề chuyên môn. Tôi định đề nghị với ban giám đốc mời luật sư Thường làm cố vấn pháp luật của công ty Viễn Phương.” Ngô tổng vỗ vỗ ngực tỏ ý việc này cứ “thầu” trên người ông ta.

Thường Hạo dùng đũa gắp một miếng nấm lạnh, nhàn nhã hỏi: “Làm sao các người biết Trầm Lỗi?”

Thường Hạo quen Trầm Lỗi từ nhỏ, là bạn bè rất thân thiết. Lúc đầu được Trầm Lỗi giới thiệu nên Viễn Phương mới tìm được Thường Hạo làm cố vấn pháp lý cho vụ kiện này. Là anh nể mặt Trầm Lỗi nên mới nhận.

“Không dấu gì luật sư Thường, trước khi tìm được anh, chúng tôi đã mời rất nhiều luật sư lớn khác, nhưng bọn họ đều lấy cớ từ chối, đoán chừng là không thấy được cơ hội thắng nên không muốn nhả một giọt nước xuống vũng nước đục này. Có một hôm, giám đốc tài chính nói rằng anh ta có một người bạn học trong cục công an Bắc Kinh, vào một tối nào đó, hai người tán gẫu với nhau, lúc nhắc tới vụ án của Thích Bác Viễn, người bạn học đó nói, có thể tìm Thường Hạo thử xem, anh ta rất thích những vụ kiện có tính khiêu chiến. Ngày hôm sau, chúng tôi đến Bắc Kinh, tìm được công ty Luật, bọn họ nói anh đã đi nghỉ phép, không nghe máy. Chúng tôi hỏi thăm khắp nơi, nghe nói Trầm Lỗi là bạn tốt của anh, tìm rồi tìm, ha ha, rốt cuộc cũng tiếp cận được cấp trên của anh. Luật sư Thường, có phải ngay từ đầu anh đã nắm chắc phần thắng rồi không?”

Thường Hạo lộ ra nụ cười mơ hồ cùng với vẻ mặt chẳng đâu vào đâu: “Tôi đi gọi một cuộc điện thoại!” Nói xong, kéo ghế, đi ra ngoài.

Phòng đối diện đang ăn uống rất vui vẻ, vì không đóng cửa nên tiếng nam nữ trêu ghẹo nhau bay ra không sót một chữ. Thường Hạo quan sát xung quanh, cuối hành lang có một ban công nhỏ, chỗ đó trông rất yên tĩnh.

Lúc nhấn dãy số, anh hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết đoán nhấn vào biểu tượng gọi đi, thế nhưng không ai nghe máy. Thường Hạo gọi lại lần nữa, ngay khi anh sắp từ bỏ thì bên kia đột nhiên có động tĩnh. Chẳng qua, lúc này là một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

“Xin chào, đây là quán bar ở đường số 6, bây giờ bạn anh đang say không thể nghe máy.”

Thường Hạo ngạc nhiên: “Cô ấy đi một mình sao?”

“Hình như là vậy!”

“Rất cuộc cô ấy đã uống bao nhiêu?”

“Tôi vừa thay ca nên không rõ lắm.”

“Phiền anh trông cô ấy một lát, tôi sẽ đến ngay.”

Thường Hạo cũng không báo cho Ngô tổng một tiếng, vội vàng ngăn một chiếc taxi đến ngay quán bar trên đường số 6.

Từ sảnh trước có thể nhìn thấy trong sàn nhảy sôi động toàn là đầu người, trước mặt là bầu không khí phong phú chỉ thuộc về cảnh đêm, pha lẫn với mùi rượu, mùi nước hoa, mùi thuốc lá... mặt Thường Hạo lập tức đen đi. Một đường lảo đảo, hình như có đập lên chân vài người, cuối cùng cũng đến được quầy bar.

Liếc mắt một cái là thấy Chung Tấn đang nằm vắt vẻo trên quầy bar mà ngủ. Thường Hạo không biết nói gì, nhìn chung, phụ nữ ở trong quán bar có người nào không ăn mặc xinh đẹp gợi cảm? Chỉ mình cô mặc đồng phục.

Chết tiệt, cô tới đây mượn rượu giải sầu ư? Nhân viên tư pháp mà lại đến mấy hộp đêm như thế này, cô không biết đàn ông bây giờ rất thích sự quyến rũ của đồng phục sao? Quả thực là tự chui đầu vào lưới.

Ánh mắt lạnh thấu xương nhìn quét một vòng, hai bên trái phải của Chung Tấn đều là hai người phụ nữ. Bên cạnh có một người đàn ông đang tán tỉnh một cô gái, hai người không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình. Trong lúc bận bịu, bartender vẫn dành thời gian gạt bỏ mấy ánh mắt đang lăm le cô.

Hình như không có đối tượng nào khả nghi.

Thường Hạo cảm ơn bartender, còn trả tiền boia rất hậu hĩnh, là tờ 100 tệ màu xanh. Bartender nhiệt tình giúp anh nâng Chung Tấn dậy, đưa ra ngoài.

Khi bartender quay lại, anh ta nói với Lăng Hãn – người đang đi ra từ trong toilet: “Cuối cùng cũng đuổi được cô ấy đi, nếu không tôi thật sự không biết nên làm gì với cô ấy. Đây là lần đầu tiên tôi gặp nữ kiểm sát trưởng trong quán bar đó, bộ dáng không tệ.”

Lăng Hãn ngồi xuống, cầm lấy ly rượu rồi nói: “Cho tôi thêm ly nữa.”

Với đôi chân dài, Lăng Hãn xoay tròn cái ghế của quầy bar khiến nó đổi hướng, mắt anh lướt qua đám người đang nhảy nhót nhưng đã không còn thấy bóng dáng Chung Tấn nữa.

Ánh mắt dần ảm đạm đi, không cần phải lo lắng, vị luật sư kia không phải loại đàn ông lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn, anh ta sẽ thu xếp thật tốt cho Chung Tấn.

Tiếng kêu của Chung Thư Giai khiến mọi người trong tòa nhà bừng tỉnh, bọn họ tưởng kẻ trộm, anh không thể không ôm lấy Chung Tấn chạy nhanh ra khỏi tiểu khu.

Không có cách nào giống lần trước, thần không biết quỷ không hay mà đưa Chung Tẫn về nhà nữa, lại không thể đưa cô đến hẻm Ngô Đồng, Hoa Bội và Chung Tẫn còn đang chiến tranh lạnh. Đứng dưới ánh đèn thừa thớt, Lăng Hãn nhìn Chung Tẫn trong lòng, mệt mỏi đến mức hận không thể nhìn trời mà điên cuồng hét to.

Di động lại vang.

Anh nghe máy, vừa nhấc máy thì thấy ánh đèn neon của quán bar ở đường số 6 đối diện.

Anh bé Chung Tẫn đi vào, tối nay kinh doanh rất tốt, nhóm bartender bận đến nỗi không thể ngẩng đầu lên, đám người chè chén say sưa cũng không rảnh chú ý ai đến ai đi.

Chung Tẫn ngủ rất say. Sau khi dính rượu, đầu tiên cô sẽ nói rất nhiều, tiếp đó là ngủ đến mê man.

Yêu đương với cô không lâu thì cùng cô về Ninh Thành tìm Hoa Bội và đàn em ăn cơm. Hoa Bội từng hài hước nói rằng: Nếu anh muốn bắt Chung Tẫn trong một lần thì hãy cho cô ấy uống rượu, anh sẽ phát hiện cô ấy rất rất ngoan.

Anh ngồi cạnh cô, dùng đôi mắt thay thế cho cánh tay, lặng lẽ, dịu dàng bao bọc lấy cô.

Một lát nữa thôi, Lăng Hãn lại phải vứt bỏ cô lần nữa. Chuyện này đối với cô mà nói là quá tàn nhẫn, còn với anh chẳng lẽ không phải ư?

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 35: Thiên Nga (2)

Biên tập: Rosa

Rèm cửa sổ sát sàn màu café, sàn gỗ, giấy dán tường in hoa, một bức tranh tĩnh vật, đồ nội thất bằng gỗ cứng màu nâu sẫm, một chiếc giường lớn đến mức khó tin... tuy cách trang trí nội thất này rất có phẩm vị, rất có đẳng cấp nhưng lại hiện ra một hơi thở cứng rắn và máy móc, giống như phòng của khách sạn vậy...

Khách sạn?

Chung Tấn nâng cái đầu nặng như núi lên, hơi thở tắc nghẽn, trí nhớ cuối cùng còn sót lại là cô và Mục Đào đang nói chuyện về vụ án, sau đó hình như cô đã thấy Lăng Hãn, trời ơi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Căn phòng rất yên tĩnh, cô nghiêng tai lắng nghe, trong phòng vệ sinh cũng không có tiếng động gì. Chung Tấn đứng cảm vén chăn lên, khi giẫm lên tấm thảm mềm mại mới phát hiện hai chân run rẩy đến mức không thể đứng dậy được. Cô cắn răng, vịn vào trụ giường đứng lên, Chung Tấn cúi đầu nhìn bộ đồ chỉnh tề trên người, áo vest đồng phục được vắt trên sofa, bên cạnh là túi công văn.

“Cốc cốc cốc”, có người gõ cửa, tiếp đó là tiếng hỏi: “Tôi có thể vào được không?”

Giọng nói này... sao nghe giống Thường Hạo vậy? Cô đang mộng du sao?

“Còn chưa dậy sao?” Không nghe ai đáp lại, người đứng ngoài cửa tự lẩm bẩm.

“Dậy rồi... dậy rồi!” Chung Tấn cực kỳ căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa phòng.

Cánh cửa từ từ mở ra, tuy trong phòng không quá sáng nhưng cũng đủ để cô thấy rõ người đến là ai.

Đây là một cú đánh kinh phá trái tim, từ đầu đến cuối hoàn toàn không liên quan.

Thường Hạo cứng ngắc gật đầu: “Sớm!”

Thật ra cũng không tính là sớm, anh bước vào và kéo rèm cửa ra, thoáng chốc, ánh mặt trời chiếu sáng và lấp đầy bên trong căn phòng.

Chung Tấn vô thức nhắm mắt lại, sau khi cơn hoảng hốt dữ dội qua đi, cô cố gắng bình tĩnh: “Luật sư Thường, tại sao tôi lại ở đây?”

“Tôi đưa cô về từ quán bar ở đường số 6, cô uống say.” Thường Hạo đứng bên cửa sổ, không hề bước lại gần cô.

Chung Tấn từ từ ngồi xuống, không thể nào, trí nhớ của cô hoàn toàn rối ren, có thể nói là có một số chỗ bị gián đoạn, cô không phải đang ở tiệm lẩu sao?

“Tôi muốn đưa cô về nhà, nhưng lại không biết cô sống ở đâu, nên đành đưa cô đến chỗ này... Đây là phòng của tôi, nhưng tối

qua, tôi ở chỗ của trợ lý... anh ta có thể làm chứng..." Cho nên cô đừng làm ra vẻ mặt khiếp sợ như vậy.

"Tôi không thể đến đường số 6 được." Trước quán bar có một trạm xe, lúc chưa có xe riêng, mỗi ngày đi làm cô đều sẽ đi qua chỗ đó. Từ trước đến nay, Chung Tấn chưa từng bước vào đó, dù có say rượu cô cũng sẽ bài xích nơi này theo bản năng.

"Cô còn nói cô không thể thua nữa!" Thường Hạo tự ý nói một câu đâm thẳng vào trung tâm, không cho đối phương nghịch chuyển con đường sống. Thế nhưng anh lại phát hiện, câu nói kia nghe hơi cay nghiệt.

"Ý tôi là... hôm qua tâm trạng của cô không tốt, muốn uống chút rượu giải sầu..." Im miệng đi thôi, càng nói càng sai hơn.

"Không phải là tâm trạng không tốt, tôi chỉ không ngờ được Thích Bác Viễn là một người bệnh."

"Cô đang cả vú lấp miệng em sao? Không, là miễn cưỡng tươi cười mới đúng!"

Chung Tấn thật muốn đập đầu chết đi, có ai thua kiện mà vui ngất trời không?

"Luật sư Thường, sự xuất sắc của anh tôi đã khắc ghi vào ngũ tạng, không cần lúc nào cũng nhắc nhở."

Thường Hạo im miệng, thật ra anh chỉ muốn an ủi Chung Tấn vài câu, nhưng có lẽ, anh không thích hợp để đảm nhận kiểu nhân vật thế này.

“Cô có muốn tắm không?” Có chút kỳ quặc khi xoay chuyển đề tài, đúng là tự mình tát mình.

“Không, tôi phải đi làm.” Chung Tấn lách người đi lấy đồng phục.

Thường Hạo gãi đầu: “Sắp 11 giờ rồi, ăn cơm trưa xong hăng đi.”

Chung Tấn kêu thảm một tiếng, lấy điện thoại trong túi công văn ra, 10:52.

“Tôi đã gõ cửa mấy lần nhưng cô vẫn còn ngủ.” Thường Hạo vội vàng chứng minh mình vô tội.

Chung Tấn xua tay, ý bảo anh đừng lên tiếng. Cô muốn gọi điện cho Mục Đào.

“Tôi biết rồi, không sao đâu, hôm nay cô cứ nghỉ ngơi đi!”

Chung Tấn cười xấu hổ. Mục Đào không cúp máy ngay, giống như đang chờ cô hỏi gì đó.

“Cái đó... trường khoa Mục, tối qua chúng ta chia tay nhau trước tiệm lẩu sao?” Chung Tấn kiên nhẫn hỏi.

“Đúng vậy, cô không nhớ à?”

“Không có... không có... tôi nhớ rồi, cảm ơn trường khoa Mục đã mời tôi ăn tối, tôi... buổi chiều sẽ đi làm.”

Sau khi rời khỏi tiệm lẩu, cô đã chạy đến quán bar đường số 6 uống rượu? Chung Tấn từ bỏ việc truy cứu, nói không chừng cô cũng giống Thích Bác Viễn, sau khi bị kích thích làm ra những chuyện không thể không chế.

Nhìn Thường Hạo, Chung Tấn thấy lúng túng và xấu hổ, ở trên tòa mắt mặt còn chưa đủ, cô lại còn chạy đến quán bar để mắt mặt thêm lần nữa.

“Tôi qua... cảm ơn anh.” Nói thật lòng, trong công việc Thường Hạo vừa là đối thủ vừa là giáo viên. Tuy kiêu ngạo nhưng rất thật thà, tuyệt đối không phải người giả dối.

Thường Hạo âm thầm thở ra: “Trong toilet có đồ vệ sinh cá nhân mới, cô dùng tạm đi, tôi đến nhà ăn gọi món, một lát nữa cô hãy xuống.” Nói xong, Thường Hạo vội vàng tránh đi, cứ như sợ cô từ chối.

Chung Tấn cười khổ, xem ra, lại nợ Thường Hạo một ân tình nữa.

Chung Tấn vệ sinh cá nhân rồi mặc quần áo, lúc sửa sang lại túi công văn, vô tình nhìn thấy chiếc máy tính đang trong trạng thái ngủ trên bàn làm việc của Thường Hạo, bên cạnh có giấy bút, hình như là để ghi chép.

Nhất thời tò mò, Chung Tấn đi tới nhìn thử. Chữ của Thường Hạo cũng giống như người, mỗi nét đều phóng khoáng, thẳng thắn, không theo bất kỳ khuôn mẫu nào. Chẳng qua, nội dung ghi chép khiến Chung Tấn cảm thấy buồn cười: nhà hàng, quán cafe, phòng trà, rạp chiếu phim nào đặc sắc ở Ninh Thành; phong cảnh nào ở Ninh Thành thích hợp để thả lỏng tâm tình; làm sao để an ủi phụ nữ, dỗ phụ nữ vui vẻ...

Chung Tấn cười ra tiếng, Thường Hạo đang thích ai sao? Giống như làm bài tập ở nhà trước vậy, rất chi tiết. Nhìn không ra, anh còn có một mặt đáng yêu như thế.

Bữa trưa được ăn ở nhà hàng của khách sạn, trợ lý của Thường Hạo không đến. Thường Hạo nói với Chung Tấn rằng trợ lý muốn ra ngoài ăn vặt, nhưng thật ra, trợ lý cố ý tránh đi.

“Thường đại luật sư vất vả lắm mới có cơ hội ở một mình với kiểm sát trưởng, tôi muốn tác thành.”

Thường Hạo trừng mắt: “Nói bậy bạ, rõ ràng chuyện không phải như vậy.”

Trợ lý cười: “Là chuyện gì tự anh hiểu là được, cái này gọi là gì nhỉ, toà án tình duyên?”

Thường Hạo không nói được gì.

Môi trường trong nhà hàng rất tốt, người dùng cơm không nhiều. Chung Tấn vừa ngồi xuống không lâu, bồi bàn liền bưng đồ ăn lên. Của Thường Hạo là một đĩa cơm chiên Dương Châu, một chén canh hải sản, còn Chung Tấn là một chén cháo trắng, còn có một miếng bánh muffin mới nướng vừa thơm vừa nóng hổi. Cuối cùng, mỗi người một ly nước ép đu đủ.

Chung Tấn ngẩn ngơ ngẩng đầu lên, Thường Hạo đã bắt đầu ăn.

“Còn muốn ăn gì nữa không?” Anh nhận ra ánh nhìn của cô.

“Không cần.” Chung Tấn che giấu mà bưng ly nước ép đu đủ lên, còn chưa chạm đến môi thì Thường Hạo đã nói: “Người say rượu, tốt nhất nên ăn chút đồ nóng trước.”

Chung Tấn khẽ ừ.

Cháo nấu rất đặc, ném thử một miếng mới phát hiện bên trong còn bỏ thêm nước ép hạnh nhân, thơm vô cùng.

Trái tim yếu ớt run lên.

Có loại cảm giác mềm mại, mượt mà, ấm áp, tinh tế, không biết là vì cái gì.

“Khi nào anh về lại Bắc Kinh?” Việc giám định tâm thần sẽ mất một khoảng thời gian và sẽ không sớm trở lại.

“Chuyến bay tối nay.”

“Há cảo chiên, bún tiết vịt, vịt muối, Như Ý hời lỗ kiên [1], nếu đến Ninh Thành mà không ăn những món này thì chẳng khác nào không đến. Đường phố ở Ninh Thành có một loại cảm giác xám xịt và xưa cũ, an toàn chất phác, không có gì đáng ngạc nhiên, nơi vừa náo nhiệt vừa có hơi thở văn hóa là đường Hồ Nam. Anh có thể đi dạo, khám phá những dấu vết của lịch sử, những điều thú vị về văn hóa xưa ở Khôi Quang Các [2] và nhà hàng Lục Hoa Xuân.”

[1] Như Ý hời lỗ kiên (chả biết gọi là gì nên để như cũ)

như ý

[2] Khôi Quang Các

“Cô muốn tấn chủ chi nghị [3] sao?” Tia sáng trong mắt Thường Hạo bắn ra bốn phía.

[3] Tấn chủ chi nghị: thành ngữ Trung Quốc, chỉ nghĩa vụ của người dân bản địa là giới thiệu, phục vụ cho du khách nước ngoài hiểu thêm về quê hương mình.

“Tôi...” Bởi vì xấu hổ nên cô hơi lắp bắp, vốn định giúp anh một chút, đỡ phải lên mạng tra: “Tiếc là anh... phải về Bắc Kinh.”

“Một tuần sau tôi sẽ trở lại.”

Chung Tấn cười giả lả, rất hối hận vì mình lảm miệng.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 36: Thiên Nga (3)

Biên tập: Rosa

Thường Hạo quay về phòng lấy chìa khóa xe chở Chung Tẫn đến đơn vị, bảo cô đứng chờ ở đại sảnh dưới lầu. Có thang máy đi từ dưới lên, lúc cửa thang máy mở ra, cô và Thang Thần Phi bất ngờ bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sợ run một chút.

Thang Thần Phi không đi một mình mà đi cùng một cô bạn gái, ngực lớn, chân dài, mái tóc xoắn đến thắt lưng, là mỹ nữ của những mỹ nữ.

Mỹ nữ nhẹ nhàng ‘ôi’ một tiếng, vẻ mặt căng thẳng nhìn Thang Thần Phi.

Thang Thần Phi không biến sắc, nhún nhún vai.

Chung Tẫn nghĩ rằng lúc này cô chỉ có thể gật đầu với anh ta. Trước khi cửa thang máy khép lại, Thang Thần Phi vươn tay và nhét một chiếc thẻ vào. Anh ta cũng không giới thiệu bạn gái là ai mà chỉ nhìn Chung Tẫn.

“Cô cứ ra vào khách sạn như vậy sẽ dọa ông chủ người ta sợ vỡ mật đấy.”

Chung Tẫn cười: “Cây ngay không sợ chết đứng.”

Thang Thần Phi nghiêng người dựa vào vách tường: “Cũng không phải là luyện binh, cô không mệt sao? Đến đây gặp bạn hay là kẻ tình nghi?”

Thang máy tới tầng trệt, Chung Tấn bước ra ngoài trước, cô ngoái đầu lại, mày giãn ra: “Luật sư bào chữa.”

Thang Thần Phi liếc cô một cái rồi đi ra theo: “Anh ta cho cô lợi ích gì rồi, nam sắc hay là đô-la Mỹ? Vụ án đơn giản như vậy mà cô lại thua. Phóng thủy [1] rồi sao?”

[1] giải phóng nước: từ ngữ có chứa nhiều yếu tố xúc phạm, nghĩa là: ban đầu có thể thắng trò chơi, nhưng vì một lý do nào đó, cố ý từ bỏ tất cả sức mạnh, để cho đối thủ thắng. Có nhiều lý do cho việc này, chẳng hạn như giao dịch nội gián, quan hệ chăm sóc hoặc sắp xếp chiến thuật để đạt được mục đích kiểm soát kết quả của trò chơi.

Tòa án sẽ không để cho bức tường có bất kỳ kẽ hở nào, Chung Tấn than nhẹ:

“Anh có thể tha hồ chế giễu tôi, nhưng đừng làm nhục người khác. Tại sao anh ấy phải cần tôi phóng thủy?”

Miệng Thang Thần Phi méo xệch, vẻ mặt giống như suy nghĩ không ra: “Công tố viên quá thân thiết với luật sư bào chữa, người khác khó mà không nghĩ nhiều. Tôi qua vì sao không gọi cho tôi, ít nhất tôi có thể cho em mượn bờ vai để tựa vào.”

Chung Tấn muốn hỏi thăm chuyện của Phó Yến từ chỗ Thang Thần Phi nên thuận miệng hỏi: “Khi nào anh rảnh?”

Thang Thần Phi đang quyết truy đuổi đến cùng, thấy cô chủ động, anh ta nhìn chăm chăm vào cô: “Là em nói đấy nhé, ngày nào tôi cũng rảnh hết.”

Chung Tẫn thấy Thường Hạo đến, gật đầu nói: “Được! Hôm khác tôi sẽ liên lạc với anh.”

Thang Thần Phi nhìn hai người lên xe rồi mới xoay người lên lầu. Không chỉ có mỹ nữ mà còn có bạn tốt Giải Bân đang chờ anh ta. Trong mắt Thang Chí Vi, Giải Bân cũng là người bạn xấu điển hình. Giải Bân trông thì thô lỗ nhưng khi cười, bộ dáng lại hơi ngốc, trên thực tế hẳn lại là người khôn khéo, thông minh và nhanh nhẹn.

Thang Thần Phi và Giải Bân được xem là những đối tác tốt nhất, một người có địa vị còn người kia lại có năng lực ưu việt. Giải Bân đăng kí thành lập một công ty, cái gì kiếm được tiền thì làm cái đó, lớn thì làm đường, xây cầu, sửa nhà sửa chùa, nhỏ thì bán dược phẩm, vận chuyển, hậu cần... mỗi một lĩnh vực, hẳn đều mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Lúc công ty đăng ký, pháp nhân thì viết là Giải Bân, còn chủ nhân thật sự của công ty lại là Thang Thần Phi.

Từ trước đến nay, Thang Thần Phi không hề muốn đi theo con đường “làm quan” này. Trên con đường đó, ai cũng phải đeo cho mình một chiếc mặt nạ và mang theo một cái đuôi. Anh ta ngại mệt, ngại phiền.

Bây giờ, anh ta chỉ mượn vị trí này để mở rộng thêm quan hệ, chờ đến khi tình hình chín muồi, anh ta sẽ từ chức để hạ hải [2]. Khi đó, đi đến đâu anh ta sẽ chỉ là Thang Thần Phi, mà không phải là con của Thang Chí Vi.

[2]hạ hải: chỉ việc từ bỏ công việc ban đầu để tự điều hành một doanh nghiệp mới.

“Đã gặp ai mà ngay cả Nghênh Nghênh cũng vứt bỏ vậy.” Mỹ nữ đã cáo trạng, Giải Bân phải bênh vực kẻ yếu.

Thang Thần Phi nhẹ nhàng ném một ánh mắt có điện về phía Nghênh Nghênh: “Đến quầy pha cho bọn anh hai ly cocktail đi, ngoan!”

Nghênh Nghênh uốn éo vòng eo, sáng giọng: “Đáng ghét!” Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi.

“Sao thế?” Giải Bân là người nhạy cảm, có thể nhìn ra tâm trạng không tốt của Thang Thần Phi.

“Hỏi thăm tên luật sư đầu quản được Viễn Phương mời đi, chẳng biết từ ngọn núi nào chạy xuống một Trình Giảo Kim, khoe khoang anh hùng cái gì! Mẹ nó!” Thang Thần Phi nhin không được chửi tục.

Ánh mắt Giải Bân đảo qua đảo lại mấy vòng: “Anh đang ghen ư? Hay là vì chuyện gì khác.”

“Anh đừng hỏi nhiều, cứ hỏi thăm thật tốt cho tôi đi. Còn nữa, chuyện này là thế nào?” Thang Thần Phi lấy tấm ảnh trong ví tiền ra, ném lên bàn.

Giải Bân cúi đầu nhìn xem, ngạc nhiên nói: “Cái này sao có thể ở trong tay anh được?”

“Là anh chụp?”

“Đúng vậy, lúc đó thấy anh thích Land Rover như vậy liền chụp một tấm làm kỷ niệm. Tôi đã cất trong phòng làm việc.”

Thang Thần Phi cười lạnh: “Là làm kỷ niệm thật hay là lén giấu sau lưng tôi.”

“Thần Phi, anh nói lời này sẽ khiến người khác tổn thương đấy. Giữa chúng ta còn chưa đủ cởi mở sao?”

“Về nhà xem thử trong phòng còn mất thứ gì không.” Thang Thần Phi cầm ly nước đá trên bàn, uống một hớp lớn mới hạ được ngọn lửa ở trong ngực kia xuống.

Giải Bân hít một hơi lạnh, vẻ mặt thay đổi ngay lập tức.

“Anh có gì quên nói với tôi sao?” Ngọn lửa vốn đã tắt bây giờ lại nổi lên.

Giải Bân lắc đầu: “Không có gì to tát. Chẳng qua là anh em thân thiết nên tính toán rõ ràng, tôi... sợ anh chịu thiệt thòi lại nhớ đến những món nợ nhỏ. Nhưng, anh cứ yên tâm đi, tôi không viết tên của anh mà dùng mặt mã, trộm cũng không nhìn ra gì đâu.”

Thang Thần Phi lại không lạc quan như vậy: “Anh mau trở về tìm cho tôi, sau đó đốt hết một lần. Nếu đã mất, thì tự nghĩ ra đối sách đi.”

“Chắc không đâu, bức ảnh đó được kẹp trong một quyển sách đặt trong két sắt an toàn có đến ba mặt mã, trừ phi kẻ kia là thần trộm.”

Thang Thần Phi cảnh cáo hấn: “Thần trộm cũng không xứng xách giày cho kẻ đó.”

Giải Bàn lập tức hóa đá: “Rốt cuộc người này là thần thánh phương nào?”

Thang Thần Phi không trả lời.

Sáng nay, khi anh ta mở máy tính thì nhận được bưu kiện số “2”, vẫn là một bức ảnh, trong bóng đêm mờ tối, hai tay Chung Tấn vòng qua vai của Mục Đào, đầu ngẩng lên, dáng vẻ kia giống như đang làm nũng. Có điều mặt Chung Tấn được dùng Mosaic [3] để che khuất, người không quen biết sẽ không nhìn ra là ai.

[3] nghệ thuật ghép mảnh – nói đơn giản là một loại hình nghệ thuật sử dụng những mảnh ghép nhỏ sắp xếp với nhau để tạo nên một bố cục lớn.

Giây tiếp theo, Nghênh Nghênh gọi điện thoại đến và lắp bắp nói xin lỗi, điện thoại bị hỏng, bức ảnh chụp tối qua ở tiệm lẩu cũng chưa lưu lại.

Thần Phi máy móc trả lời: Ờ, tôi biết rồi.

Dòng suy nghĩ của Giải Bàn xoay chuyển rất nhanh, hấn sửng sốt trong chốc lát rồi kinh ngạc hỏi: “Có muốn tìm người hỗ trợ không?”

“Anh cứ để ý đến cửa hàng của mình là được, đây là chuyện của tôi với hấn, anh không cần nhúng tay vào.”

Giải Bàn sờ mũi: “OK, nghe lời anh. Nếu cần anh em giúp gì thì cứ mở miệng.”

Thang Thần Phi vờ vai hấn ta: “Trong lòng tôi hiểu rõ.”

Nghênh Nghênh bưng rượu đến, Thang Thần Phi nhận lấy, lại nói cười vui vẻ, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. Giải Bân nhìn anh ta, cũng từ từ bình tĩnh lại.

Buổi tối, Thang Thần Phi phá lệ không ra ngoài xã giao mà về nhà sớm. Một mình ăn xong cơm tối, trong tủ lạnh có bánh sủi cảo đông lạnh, anh ta lấy ra một gói. Ăn được hai cái thì không còn khẩu vị nữa. Nhãn hiệu bánh sủi cảo đông lạnh này rất nổi tiếng nhưng hương vị vẫn kém hơn sủi cảo tự làm.

Thang Thần Phi châm một điếu thuốc, đứng trên ban công, vừa hút thuốc vừa nhìn ra phía xa, trong lòng cảm thấy cô đơn.

Thần Phi nhớ ngày bé, mẹ anh ta rất thích gói bánh sủi cảo vào chủ nhật. Anh ta đứng bên cạnh giúp, làm ra những chiếc bánh trông như cái mặt nhỏ. Mỗi lần, bà đều cho một trái táo đỏ bên trong rồi nói, ai ăn vào sẽ trở nên thông minh, mà anh ta, luôn là người ăn hết. Ngày ấy, anh ta thật ngây thơ, cho rằng mình là đứa trẻ thông minh nhất, hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Giải Bân gọi điện đến, nói rằng két sắt không có người động vào, mọi thứ bên trong vẫn còn. Đã kiểm tra trong phòng, tấm ảnh kia đã mất, hấn cũng đã đốt hết sổ sách.

Giọng nói của Giải Bân như trút được gánh nặng, nhưng Thang Thần Phi lại cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng nguy hiểm hơn. Chỉ có điều, anh ta sẽ không nói cho Giải Bân biết. Giải Bân tuy khôn khéo nhưng lại dễ cực đoan.

Trong mắt Thần Phi, chuyện dùng tiền nhờ anh em giải quyết rất thô tục, anh ta là người văn minh.

Lai lịch của Thường Hạo, Giải Bân cũng nghe ngóng được, hóa ra chỉ là một cây xương sườn [4]. Thang Thần Phi nhếch miệng, giọng nói chế nhạo, anh ta tin Chung Tẫn cực kỳ chướng mắt loại người này.

[4] chỉ những kẻ cứng đầu, cố chấp, tự kiêu.

Đêm nay, Hoa Bội viết bản thảo dưới ánh đèn. Chủ biên nói rằng vụ án của Thích Bác Viễn vẫn chưa có kết quả xét xử, điều này chứng minh tình hình bây giờ rất phức tạp, cô định viết một bản tin ngắn trước, rồi tiếp tục theo dõi sau.

Tin ngắn không quá mấy trăm từ. Nhưng mấy trăm từ này, Hoa Bội làm sao cũng không viết ra được vì trong đầu toàn là gương mặt ủ rũ của Chung Tẫn. Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ chạy tới trước tiên, lôi Chung Tẫn đến miếu Khổng Tử, đi dạo đến khi hai chân tàn phế, nằm dài trên giường như một xác chết mới thôi.

Buổi tối ở miếu Khổng Tử, cả đường phố đều là trăm vị tạp trần, kỳ kỳ lạ lạ, mật độ của dòng người là ngược người trước dán vào lưng người sau, không có một kẽ hở nào. Thịt cừu xiên, bạch tuộc nướng, mỳ cay, chim cút chiên, đậu phụ thối,...v.v, cần cái gì có cái đó.

Bên trong những cửa hàng dưới lòng đất đều bày la liệt các loại hàng, từ đồ lưu niệm du lịch đến quần áo, đủ đủ mọi nhãn hiệu nhưng toàn là đồ nhái.

“Đến miếu Khổng Tử, cậu sẽ cảm thấy thì ra cuộc sống lại có mùi vị như vậy.” Chung Tẫn từng nói.

Đã chia tay thì quyết định không bao giờ thấy mặt nhau nữa, đây là một chân lý. Nhưng, không muốn thấy mặt không có nghĩa là không muốn nhớ. Chẳng qua, trong lòng Hoa Bội hơi loạn.

Thang Thần Phi chắc chắn là người đầu tiên chạy đến bên cạnh Chung Tẫn, một cơ hội để thể hiện bản thân như vậy anh ta sẽ không bỏ qua. Nhưng, Thang Thần Phi lại xem thường chuyện đến những chỗ như miếu Khổng Tử, anh ta sẽ đưa Chung Tẫn đi đâu? Hoa Bội nâng tay tát mình một bạt tai, thật là lo bò trắng răng. Đồ phụ nữ là sở trường của Thang Thần Phi mà.

Không quan tâm, nên thu cảm xúc lại. Phiền, thật phiền!

Vì không viết được tin ngắn, Hoa Bội cởi quần áo qua loa rồi leo lên giường nằm. Được mấy phút thì xoay người ngồi dậy, cầm di động lên định gọi cho Chung Tẫn, nhưng bấm xong dãy số, cô lại không có dũng khí nhấn nút gọi.

Một đêm này, Hoa Bội không biết mình có ngủ hay không, nhưng khi mở mắt ra, trời cuối cùng cũng sáng.

Mờ mịt lái xe đến tòa soạn báo, Hoa Bội nghĩ trong đầu: Dù sao đi nữa thì hôm nay cũng phải giải quyết xong cái bản tin mấy trăm từ này.

Mỗi lần đi qua văn phòng tạp kỹ, Hoa Bội đều dừng lại và chào hỏi mọi người, cô không phải là người vong ân phụ nghĩa. Đây là nơi nhẹ nhàng nhất của toàn bộ tòa soạn, ngày nào cũng nghe được đủ loại tin đồn.

Hóa ra, người thay thế vị trí của cô là một cô bé sinh viên mới tốt nghiệp khoa báo chí, nghe đâu có người quen ở trong nội bộ. Mỗi

lần nhìn thấy cô thì luôn gọi “chị Hoa, chị Hoa” rất ngọt. Hoa Bội nghe xong có cảm giác như mình là một con Hoa hồ ly trên núi vậy. Cho nên, Hoa Bội dứt khoát nói với cô ấy rằng: “Tôi còn chưa già đâu, cô không cần quá nghiêm túc cứ gọi thẳng tên là được.”

Cô bé mỉm cười dịu dàng, về sau thấy cô thì đổi xưng hô: Tiền bối.

Hoa Bội nổi da gà khắp người.

Người trong văn phòng tạp kỹ sáng nay đều đến đủ cả, vài người ngồi vây quanh bàn để ăn bữa sáng, Hoa Bội cũng không khách khí, đi vào trong, cầm chén sữa đậu nành rồi húp. Cô bé sinh viên vui vẻ đưa qua một miếng bánh quẩy:

“Tiền bối, chiều hôm qua, ở Viện kiểm sát đã xảy ra một chuyện xấu siêu lớn, tiền bối đã nghe chưa?”

Hoa Bội nghe cô bé sinh viên thì thà thì thào thì miễn cưỡng trả lời: “Một nơi như Viện kiểm sát thì có thể có chuyện xấu gì?” Toàn một đám người nhu nhược và ích kỷ.

“Chính là cô kiểm sát trưởng đảm nhiệm chức công tố viên cho vụ án giết vợ của Thích Bác Viễn đấy, cô ta lén lút qua lại với trường khoa của mình bị vợ người ta bắt được. Người vợ chạy đến văn phòng làm âm ỉ, còn tát cô ta một bạt tai.”

“Phụt”, Hoa Bội phun toàn bộ sữa đậu nành lên mặt cô bé sinh viên.

“Cô nói bậy bạ gì thế?”

Cô bé sinh viên tử thân, lấy giấy lau mặt: “Người xung quanh có chụp ảnh lại, ở trên mạng cũng có, nếu không tin thì tiền bối lên xem đi. Em viết tin này nguyên một đêm, hôm nay vừa kịp in ra.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 37: Thiên Nga (4)

Biên tập: Rosa

Hôn nhân là sự nghiệp quan trọng nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ, muốn làm tốt sự nghiệp này thì cần có sự chịu đựng, quyết đoán và trí lực.

Những lời này là của chuyên gia tình cảm Tô Cẩm viết trong cuốn “Đàn ông nhiều tâm tư, đàn bà nhiều tâm kế”.

Hồ Vi Lam là một fan hâm mộ trung thành của Tô Cẩm, mỗi lần cô ấy ra sách, Hồ Vi Lam đều mua để về nhà đọc. Cô ta luôn xem những lời trích dẫn về hôn nhân bên trong như Kinh Thánh, nghiêm khắc tu chỉnh hành vi của mình.

Cho tới bây giờ, dưới sự dạy dỗ của cô ta, Mục Đào chưa từng làm chuyện gì khiến cô ta thất vọng.

Ngay sau kì nghỉ Tết âm lịch dài hạn, vì giúp Mục Đào tạo quan hệ tốt với cấp trên cấp dưới mà cô ta đã tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn ngon, mời nhân viên trong khoa của Mục Đào đến nhà tụ tập. Hôm đó, trong lúc mọi người đang say sưa ăn uống thì không biết là ai đã nói với cô ta rằng: “Cô giáo Hồ, lần tới chúng tôi đến sẽ không đơn thuần là một đám đàn ông nữa.”

Nghe vậy, cô ta nhìn sang Mục Đào, anh nói: “Trong văn phòng có một đồng nghiệp mới được chuyển từ Giang Châu đến.” Về mặt

Mục Đào ngày đó rất tự nhiên.

Trực giác của phụ nữ rất sắc bén, cô ta cười: “Đẹp không?”

Ai đó nói đùa: “Tất nhiên là xinh đẹp, nếu không đội trưởng Mục cũng sẽ không xem trọng, cố ý khâm điểm. Cô giáo Hồ, chị nên cảm thấy khủng hoảng đi!”

Lúc ấy, trong lòng Hồ Vi Lam cuộn cuộn sóng ngầm nhưng ngoài mặt lại rất bình tĩnh: “Mục Đào không phải loại người như vậy, tôi đâu cần lo lắng!”

Đêm đó, Hồ Vi Lam ngủ không ngon. Cô ta không truy hỏi Mục Đào, tin vào những lời đồn đại vô căn cứ là tối kỵ trong quan hệ vợ chồng.

Ngày Chung Tấn báo danh, cô ta đã lặng lẽ đi xem. Chung Tấn thuộc loại người đẹp thanh lệ, vẻ đẹp của cô không cần cố tình mượn cố che đậy, tất cả đều lộ ra rất tự nhiên. Bởi vì rất tự nhiên, nên khiến lòng người càng thêm sợ hãi. Đáng sợ hơn là, đóa hoa này còn chưa có chủ.

Điều may mắn duy nhất là Mục Đào không có gì khác thường, chỉ cần không có ngoại lệ, anh đều đi làm và tan tầm đúng giờ. Lúc gọi điện cũng không trốn tránh. Hồ Vi Lam biết, Mục Đào rất coi trọng Chung Tấn, tuy mới vào khoa một tuần nhưng anh đã để Chung Tấn tham gia vào một vụ án lớn, còn để cô ấy làm công tố viên.

Cô ta phân tích trong lòng, hiện giờ Mục Đào đối với Chung Tấn có lẽ là sự quan tâm của lãnh đạo với nhân viên trong khoa, nhưng không loại trừ việc anh có cảm tình với Chung Tấn. Về lâu về dài, khó tránh khỏi lâu ngày sinh tình. Càng nghĩ càng sợ. Nếu thật sự

gặp phải chuyện này, những lời của cô giáo Tô đều không còn tác dụng nữa.

Cô ta tìm chị gái mình – Hồ Thanh Loan kể khổ, Hồ Thanh Loan liếc cô ta: “Sao em lại ngu như vậy, tìm cho cô ta một người chủ tốt, không phải vừa chặt đứt ý niệm trong đầu của anh ta, vừa làm được một việc lớn ư?”

Trong khu định xây dựng một trung tâm hoạt động mới cho thanh thiếu niên, có một ngày, lãnh đạo của bộ Giáo dục thành phố và tỉnh đi xuống quan sát thực tế, thuận tiện đến thăm vườn trẻ của cô ta. Sau khi các bé biểu diễn xong, cô ta và hiệu trưởng trường cùng đi với một số lãnh đạo.

Thang Thần Phi cũng có mặt. Vì hiệu trưởng có quen biết với Phó Yến nên nói chuyện rất tùy ý với Thang Thần Phi: “Trong vườn trẻ của chúng tôi có rất nhiều cô giáo chưa lập gia đình, có chọn trúng ai không, tôi giúp anh giới thiệu?”

Thang Thần Phi cười: “Người đẹp ở đây nhiều lắm, mắt tôi đang ngắm hoa, nhưng thật sự không phân biệt được đóa nào đẹp nhất.”

Trong lòng cô ta khẽ động, nói đến Chung Tấn.

Về sau, Thang Thần Phi còn đặc biệt gọi điện thoại cảm ơn cô ta. Lòng của cô ta chậm rãi bỏ vào trong bụng, cô ta cho là chuyện này cuối cùng cũng xong, có thể kê cao gối ngủ rồi.

Lúc tám ảnh kia gửi đến, Hồ Vi Lam đang ăn trưa cùng lũ trẻ. Một cô bé ngồi bên cạnh dùng giọng điệu non nớt nói với cô ta: “Cô giáo, điện thoại của cô đang kêu ạ!”

Hồ Vi Lam còn thơm cô bé một cái, vừa mở điện thoại ra, trái tim đột nhiên thít chặt, da đầu run lên, dường như có một đám kiến nhỏ đang bò trên da thịt, có con tiến vào bên trong cắn gặm xương cốt.

Cô ta ngòì ngơ ngác thật lâu mới gọi điện cho Hồ Thanh Loan.

Hồ Thanh Loan quát: “Người ta bắt nạt đến đầu rồi mà em còn ngòì yên được hả? Em phải chĩnh chết cô ta, khiến cô ta chết vì nhục nhã, khiến cô ta không thể sống yên ở Viện kiểm sát. Chờ chị, chị đi với em qua đó.”

Trên đường đi, Hồ Vi Lam không ngừng run rẩy, hai hàm răng va vào nhau. Chuyện này xảy ra bất ngờ khiến cô ta không thể suy nghĩ tốt được. Tối qua, Mục Đào nói tăng ca, hóa ra là đi tăng ca với người khác. Cảm giác bị lừa dối khiến máu của cô ta dâng lên từng đợt.

Không biết nên nói là vận khí của cô ta tốt hay là đen đũi nữa.

Ở cửa Viện kiểm sát, cô ta và Hồ Thanh Loan bước xuống xe taxi, liếc mắt một cái thì thấy Chung Tấn cũng đang bước ra từ một chiếc Lexus màu bạc.

Chung Tấn dừng bước và mỉm cười chào cô ta.

Nụ cười kia giống như mũi tên bắn xuyên qua lòng cô ta vậy. Đầu óc nóng lên, Hồ Vi Lam tiến tới, giơ tay lên tát. Chung Tấn hoàn toàn không phòng bị, như thể cô đang đứng đó và chờ nhận cái tát kia vậy. Cơ thể lung lay, gò má nhanh chóng sưng đỏ lên.

Hồ Thanh Loan giành chất vấn Chung Tấn trước, mở miệng ra liền mắng: “Hồ ly tinh, đồ đàn bà không biết xấu hổ!” khiến mọi người xung quanh dần dần nhiều lên.

Chung Tấn bị đánh cho mơ hồ, chỉ biết ôm má, mở to hai mắt, ngây ra, đứng bất động tại chỗ.

Một chiếc Lexus màu xám bạc đang chuẩn bị chạy đi thì chợt phanh lại giữa đường, Thường Hạo mở cửa xe ra, vể mặt u ám bước tới, giơ điện thoại lên, trước tiên là chụp gò má của Chung Tấn, sau đó là chụp Hồ Vi Lam và Hồ Thanh Loan, tiếp theo, ngay cả người vây xem cũng chụp một cái.

“Thời gian này, chỗ này, những người này, chuyện này, đều đã được ghi lại rồi. Tôi là luật sư của cô Chung – Thường Hạo. Tôi sẽ đưa thân chủ của tôi đi làm giám định pháp y, mấy người... cứ chờ giấy triệu tập của tòa án đi!”

Thường Hạo không dấu vết che Chung Tấn ở sau lưng, nhìn Hồ Vi Lam, mỗi chữ mỗi câu đều nói hết sức thông thả: “Căn cứ điều 43 của ‘Quy chế quản lý an ninh’ hành vi hành hung hoặc cố ý gây thương tích cho người khác, nếu trường hợp nhẹ, tạm giam 5 đến 10 ngày đồng thời phải nộp 200 đến 500 vạn tiền phạt. Nếu trường hợp nặng... thẩm phán sẽ cho cô biết một cách chi tiết.”

Hồ Vi Lam và Hồ Thanh Loan bị sự xuất hiện của Thường Hạo dọa sợ đến nổi kinh ngạc, nghe xong lời của anh, Hồ Thanh Loan nhẩy dựng lên: “Anh kiện đi, mọi người trên thế giới này mù hết rồi sao? Tôi không tin tiểu tam cướp chồng của người khác còn có thể chiếm lý đâu!”

“Phu nhân, xin chú ý lời nói của mình. Cố tình bịa đặt và lây lan sự kiện hư cấu để hạ thấp nhân cách, hủy hoại danh dự của người khác sẽ cấu thành tội phỉ báng.” Thường Hạo nghiêm khắc khiển trách.

“Tôi... có chứng cứ.” Hồ Vi Lam hung hăng giơ lên chiếc điện thoại bị nắm trong tay đến nóng bỏng.

“Để tôi xem xem!” Chung Tấn đã bình tĩnh lại, cũng nghe rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Thường Hạo chỉ liếc qua một cái rồi lạnh lùng cau mày: “Cái này là tối hôm qua phải không?”

Hồ Vi Lam và Hồ Thanh Loan đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý của Thường Hạo.

Chung Tấn thấy sau lưng rét run, bối cảnh này là ở tiệm lẩu, cô không biết vì sao mình lại vòng tay qua cổ Mục Đào. Là ai đã chụp bức ảnh như vậy?

“Thật xin lỗi, tôi... tôi nghĩ đây là một sự hiểu lầm...” Chắc là lỗi của bia rượu.

Thường Hạo nháy mắt, không cho cô nói tiếp.

Hồ Vi Lam bị con người vừa trấn định lại vừa ung dung của Thường Hạo làm cho kinh hãi, không còn đủ không khí để thở: “Chắc là vậy!”

“Tối qua, tôi cũng ở đây!” Thường Hạo chỉ vào ảnh chụp, nhẹ nhàng nói một câu khiến cho Hồ Vi Lam và Hồ Thanh Loan hoàn toàn chấn động.

“Nếu cô nhìn kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt mơ mơ màng màng màng của cô ấy, rõ ràng là say rượu, còn cái vị mà hai người gọi là “quá trớn” kia... chỉ xuất phát từ sự lễ phép không muốn để cô ấy ngã xuống mà thôi, nhìn vẻ mặt vừa bất đắc dĩ lại vừa xấu hổ của anh ta

là biết. Mà hai người lại cắt câu lấy nghĩa, hòng hãm hại thân chủ của tôi. Hai người không chỉ phạm tội phỉ báng, mà còn xâm phạm đến quyền chân dung của thân chủ tôi. Căn cứ ‘Luật hình sự ‘...’

“Lời anh nói là thật sao?” Hồ Vi Lam sợ hãi ngắt lời anh, trong lòng vui vẻ.

“Tôi chỉ lấy chứng cứ để nói chuyện.”

“Bức ảnh đó không phải là tôi chụp... tôi đã cho đó là sự thật. Tôi rất yêu chồng mình, tôi sợ mất anh ấy...” Hồ Vi Lam có linh cảm không tốt về chuyện dọn dẹp hiện trường, vội vàng giả vờ đáng thương.

“Quan hệ vợ chồng các người thế nào, tôi không có hứng thú nghe. Nhưng mà vị phu nhân này, tôi có thể nói cho cô biết, cô phải trả giá đắt cho tất cả những chuyện cô đã làm hôm nay.”

Hồ Thanh Loan nói một cách dửng dưng: “Cùng lắm thì nói xin lỗi!”

“Nếu xin lỗi có thể giải quyết vấn đề, thì cần luật sư làm gì?” Thường Hạo cười lạnh: “Đồng nghiệp gặp gỡ nhau, thường tô lên mặt những khuôn mặt khác nhau, cô có cần nhắc đến danh dự của thân chủ tôi không? Đương nhiên, cô không có liên quan, cứ phát tiết cảm xúc của mình đi, không cần để ý đến cảm nhận của người khác. Vậy, gặp nhau trên tòa!”

Thường Hạo nhắc nhẹ cánh tay Chung Tấn: “Bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện nghiệm thương.”

“Luật sư...” Hồ Vi Lam luống cuống cầu xin: “Hôm nay là tôi không đúng, tôi làm sai, tôi xúc động, lỗi mẫn, tôi xin chân thành xin

lỗi Chung kiểm. Chung kiểm, cô nói câu gì đi!”

Lúc đầu, đám đông rất đồng tình với Hồ Vi Lam, nhưng sau khi chứng kiến mọi việc thì chuyển hướng toàn bộ: “Cô dựa vào đâu mà hủy hoại danh dự trong sạch của con gái nhà người ta? Kiện cô ta đi!”

Chung Tẫn khẽ cắn môi, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đang dần bị rút hết.

“Nếu cô tha thứ, cô ta sẽ cho rằng cô đang chột dạ.” Thường Hạo nhìn ra Chung Tẫn mềm lòng.

Chung Tẫn khó khăn cong khóe miệng lên: “Nếu tôi làm vậy thì làm sao xứng đáng với trường khoa Mục?” Dù sao Mục Đào đối xử với cô không tệ, danh dự bị hao tổn thì tính là gì, còn có ai để ý?

“Nếu cô thật sự không cam lòng thì cứ đánh tôi một cái là được.” Hồ Vi Lam nghẹn ngào nói, bây giờ cô ta mới ý thức được, nếu âm ỉ chuyện này ra ngoài, tiền đồ của Mục Đào cũng mất, nghĩ lại mà thấy sợ. Từ trước đến nay, chuyện ngoại tình không phải chỉ một cái tát là giải quyết xong, muốn đánh thì cũng phải là năm mươi gậy lớn.

“Cô giáo Hồ, chị đi đi!” Chung Tẫn trả lời. Nhưng Hồ Thanh Loan vẫn không quá tin: “Vậy, không kiện ra tòa nữa?”

Chung Tẫn quay lưng đi, gật đầu.

Hồ Vi Lam và Hồ Thanh Loan như được đại xá, chạy trốn giống như chuột chạy qua đường.

Loại kết quả như vậy không đạt được hiệu quả mong muốn của khán giả, vì vậy người vây xem rất thất vọng và dần dần tản đi.

Tinh thần của Thường Hạo lại không bình ổn như vậy, anh trừng mắt nhìn gò má sưng đỏ của Chung Tấn, quả thật còn nóng nảy hơn lúc mình bị đánh:

“Cô sợ cái gì, tôi đã nói với cô, chuyện này sẽ làm cho vợ chồng bọn họ chịu không nổi, tôi còn muốn cả nhà bọn họ bồi thường tổn thất tinh thần cho cô, bồi thường đến khuynh gia bại sản.”

“Hôm nay anh định làm bằng chứng giả à?” Cô uống rượu ở tiệm lẩu, làm sao đến đường số 6 được? Chung Tấn không thể xâu chuỗi mọi chuyện, là Mục Đào đưa cô đi sao?

Thường Hạo cây ngay không sợ chết đứng: “Chỉ cần không bị phá hư thì chính là bằng chứng.”

“Anh đang làm trái với đạo đức nghề nghiệp đấy.”

“Đạo đức nghề nghiệp của tôi là không để thân chủ của mình chịu bất kỳ thương tổn gì. Chuyện này tôi sẽ điều tra thêm. Cô có nghĩ rằng vợ của trưởng khoa mấy người chẳng qua là một quân cờ không? Mục đích cuối cùng của kẻ đứng sau thao túng chuyện này là gì?”

Dụng tâm thật nham hiểm, tại sao vừa vặn làm ra một sự kiện màu hồng phấn [1] như vậy? Rốt cuộc là ai đang gây khó dễ cho kiểm sát trưởng? Thường Hạo thật sự không yên tâm trở về Bắc Kinh.

[1] chỉ những mối quan hệ nam nữ không đứng đắn.

Chung Tấn không nói gì, yên lặng nhìn tia sáng mặt trời loang lổ xuyên qua những chiếc lá rơi trên mặt đất, bị gió thổi mà dần dần nhạt màu, nhạt đến nỗi nhìn không ra dấu vết.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 38: Thợ Săn Hươu (1)

Biên tập: Rosa

Lần này, Thường Hạo đã không thể bóp chết “scandal” của Mục Đào và Chung Tấn trong giai đoạn phôi thai vì thân phận công tố viên của cô.

Khi ấy, mọi người trong đám đông cho rằng chuyện này rất đáng xem nên đã quay video lại và up lên Xilu Hutong ngay trong đêm. Tin này sau đó cũng được đăng lại trên các trang mạng như Youku hay Longhu (*). Đến tối, tỉ suất người truy cập đã tăng lên một cách nhanh chóng.

(*) những trang mạng nổi tiếng ở Trung Quốc

Danh tính thật sự của các nhân vật chính trong video rất nhanh đã được tìm ra.

Video này gây tranh cãi không phải về tiểu tam hay ngoại tình mà là người nhà lãnh đạo ỷ thế hiếp người, diễu võ dương oai, tác phong có vấn đề, mặt khác, rất ứng với câu nói kia của trợ lý Thường Hạo, cuối cùng thì kiểm sát trưởng và luật sư biện hộ cũng cạ xát ra một tia lửa, trình diễn toà án tình duyên.

Một vở kịch ngôn tình rõ như ban ngày đã xảy ra trong thực tế khiến người xem kích động đến mức nhiệt huyết sôi trào, kết quả là tạo ra mấy phiên bản khác nhau.

Trước khi lên máy bay, Thường Hạo cũng thấy được video này.

“Shit!” Anh bật ra một từ đơn từ trong kẽ răng.

Đảo đi đảo lại, scandal lần này vẫn khiến Chung Tấn trở thành nữ chính, còn anh thì viết vị thành nam chính. Gì đó ở trên mạng chẳng qua là một trò đùa thôi, rất nhanh sẽ có mới nới cũ. Anh có thể không đếm xỉa tới nhưng Chung Tấn thì sao?

Thường Hạo lập tức gọi điện thoại cho Chung Tấn nhưng cô lại tắt máy.

Thường Hạo gần như mang theo tâm tình rất phức tạp mà lên máy bay. Lần đầu tiên, anh thấy căm ghét những chuyện kia như vậy, giống như một vụ án mãi mãi không giải quyết xong.

Lúc Thang Thần Phi nhìn thấy video này thì đã là đêm khuya, trên bàn, hương thơm và hơi nóng từ chén trà xanh vừa mới rót ra vẫn vít, quán quanh chung một chỗ, phiêu đảng trong không khí. Anh ta giơ tay lên, chén trà ‘cạch’ một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ tan, lá trà ẩm ướt dính khắp sofa.

“Không phải tấm ảnh chưa được lưu lại sao?” Giọng của anh ta trầm thấp nhưng không mất đi sự nghiêm khắc.

Nghênh Nghênh ấp úng hồi lâu: “Lúc thức dậy thì còn tốt nhưng sau khi vào toilet rửa mặt thì điện thoại lại bị hỏng.”

“Con mẹ nó, cô mau nói thật cho tôi!” Thang Thần Phi lại ném vỡ một cái bình hoa.

Nghênh Nghênh ở đầu bên kia oan ức mà khóc: “Chỉ có anh năm lần bảy lượt lừa em, còn em đã khi nào nói dối anh chưa?”

Thang Thần Phi nén giận, cố gắng hỏi một cách ôn hòa: “Những tấm ảnh mà vợ Mục Đào nhận được là do cô gửi phải không?”

Nghênh Nghênh là em họ của Giải Bân, theo học hệ đại học 5 năm, chuyên ngành tài chính. Phù sa không chảy ruộng ngoài, sau khi tốt nghiệp thì vào công ty của Giải Bân làm kế toán. Vì là người trong nhà nên có một số chuyện sẽ không dấu cô ta. Thanh niên tài tuấn như Thang Thần Phi dễ dàng bắt được trái tim của Nghênh Nghênh.

Nhưng mà hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thang Thần Phi rất quý trọng Giải Bân, quyết không vì một người phụ nữ mà làm cho anh em mâu thuẫn. Anh ta luôn duy trì khoảng cách với Nghênh Nghênh.

Giải Bân cũng nhìn ra, nhiều lần ám chỉ Nghênh Nghênh đừng mơ mộng hão huyền. Thứ tình cảm này, không phải một cái dây, không cách nào bắt hay thả một cách tự nhiên được. Vì vậy, khi vừa biết tin Thang Thần Phi đang theo đuổi Chung Tẫn, Giải Bân liền nói cho Nghênh Nghênh để cô ta hết hy vọng.

Cũng thật là trùng hợp, lúc Nghênh Nghênh và bạn đến tiệm lẩu thì phát hiện cô gái ngồi bàn bên cạnh là Chung Tẫn, người mà Thang Thần Phi thích. Cô ta vừa ghen tỵ vừa vui sướng khi người gặp họa, nhắn tin cho Thang Thần Phi, nói Chung Tẫn một chân đứng hai thuyền, người phụ nữ như vậy không xứng với anh ta!

Thang Thần Phi phá lệ trả lời tin nhắn rất nhanh, bảo cô ta lặng lẽ chụp mấy tấm ảnh rồi gửi cho anh ta.

Nghênh Nghênh không ngờ đây là một nhiệm vụ khó khăn, người đàn ông ăn tối với Chung Tẫn có tính cảnh giác rất cao, khi cô ta giơ

điện thoại lên, mắt anh ta đã quét qua đây.

Một người bạn cười, nói: “Biết người ta làm nghề gì không? Trưởng ban trinh sát của Cục Điều tra và Giám sát đấy, cậu ít múa rìu trước mắt thợ đi.”

“Cậu biết anh ta sao?” Nghênh Nghênh rất kinh ngạc.

Người bạn kia gặp một muống miến, thấp giọng: “Buổi lễ trao huân chương lao động ở tỉnh ngày một tháng năm năm ngoái, tôi đã ở đó và thấy anh ta lên sân khấu nhận thưởng, người chủ trì từng long trọng giới thiệu, cô vợ là giáo viên mầm non, hai người là một đôi vợ chồng rất ân ái.”

Nghênh Nghênh khịt mũi, hừ lạnh.

Lúc gần thanh toán, cuối cùng cô ta cũng chụp được một tấm. Chung Tấn thật sự phối hợp, cô ấy kiểm soát góc ngắm rất tốt.

Tối đó, vì chờ không nổi nên cô ta đã đi tìm Thang Thần Phi, nhưng đột nhiên anh ta lại không quá quan tâm đến việc này, lạnh lùng từ chối. Nghênh Nghênh buồn bực trở lại nhà trọ, lên mạng điều tra thông tin của Mục Đào, thật sự giống với lời người bạn kia nói. Thuận tiện, cô ta cũng hiểu biết thêm về vợ của anh.

Buổi sáng thức dậy, Nghênh Nghênh gọi điện thoại cho trường mầm non, giả vờ làm phụ huynh học sinh để tìm Hồ Vi Lam. Giáo viên phụ trách nói rằng cô giáo Hồ tạm thời vắng mặt nên cô ta đã yêu cầu số di động của Hồ Vi Lam.

Nhìn tin nhắn gửi đi thành công, Nghênh Nghênh vui vẻ đi rửa mặt. Khi bước ra và nhìn vào điện thoại lần nữa, cô ta đã tròn tròn mắt.

“Là tôi gửi đây, thì sao?” Nghênh Nghênh bước về trước và đuổi người.

“Ai bảo cô gửi?” Thang Thần Phi gầm lên, âm lượng có thể phá rách màng nhĩ, Nghênh Nghênh cũng rống qua với âm lượng như vậy: “Không gửi thì bắt tôi chụp làm gì? Muốn giữ lại làm kỷ niệm chắc?”

“Chuyện này không liên quan đến cô.”

“Anh bảo tôi chụp ảnh thì có liên quan. Anh hung dữ cái gì, người phụ nữ kia có gì tốt chứ, phải để cô ta bị trừng phạt, quyền rũ đàn ông đã có vợ...”

Trong điện thoại truyền đến tiếng “đô đô”.

Lần này thứ mà Thang Thần Phi ném đi chính là điện thoại, anh ta hoàn toàn không còn phong độ nhanh nhẹn như bình thường nữa mà giống một con thú bị vây nhốt trong lồng, cố gắng lao ra, điên cuồng chạy trốn.

Vì sao lại để Nghênh Nghênh chụp những tấm ảnh này?

Lúc đó, một ý niệm đột nhiên nảy ra trong đầu, rất u ám, rất đố kỵ. Chung Tấn thua kiện, anh ta gần như là người đầu tiên biết. Anh ta vẫn luôn chờ điện thoại của cô.

Chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh ta mệt mỏi như vậy. Trước đây, những nước cờ của anh ta đều đánh đâu thắng đó, nhưng ở trước mặt cô tất cả đều mất tác dụng. Mấy ngày nay, anh ta và cô vẫn duy trì liên lạc, vừa không làm cô sợ hãi vừa không để cô quên đi. Thần Phi nghĩ rằng, bây giờ trong lòng cô, anh ta chắc chắn là người bạn duy nhất để cô có thể trút bầu tâm sự.

Lăng Hãn đã là quá khứ, tuy cô còn giữ lại phòng trọ của hai người nhưng vẫn phải chấp nhận thực tế.

Những gì mà anh ta chờ đợi là một cuộc gọi của Nghênh Nghênh.

Theo miêu tả của Nghênh Nghênh, Thần Phi biết được người cùng ăn tối với Chung Tấn là Mục Đào.

Tâm, chợt động. Anh ta nghĩ đây thật sự là một cơ hội đưa đến tận cửa. Anh ta muốn đưa những tấm ảnh đó đến trước mặt Chung Tấn rồi nói với cô, không biết là ai đã gửi đến, nhưng anh ta tin tưởng nhân cách như bạch ngọc không tỳ vết của cô vô điều kiện, anh ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này ra, sẽ bảo vệ cô, sẽ cho người tra ra kẻ gây chuyện kia. Nếu làm vậy, liệu Chung Tấn có cảm động rồi lao vào trong lòng anh ta không?

Thang Thần Phi ngã người lên chiếc ghế dài, đưa tay tìm hộp thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa rồi hít một hơi thật sâu.

Ai mà ngờ, kết quả lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược như vậy, không chỉ tạo cho tên luật sư tóc quăn một cơ hội lộ mặt mà còn bị cặp mắt vẫn luôn theo dõi sau lưng kia nhìn thấy triệt để những suy nghĩ cẩn thận của anh ta. Bộ dạng như vậy, chẳng khác nào tự mình vung một cái tát vào mặt trước khi khoe khoang cảm giác rung động.

Điều này khiến Thang Thần Phi thẹn quá hóa giận.

Lần đầu tiên, anh ta cảm thấy sứt đầu mẻ trán như vậy, có vẻ mọi chuyện gần đây đều diễn ra không quá thuận lợi.

“Thùng thùng thùng”, có người sợ hãi gõ cửa.

Nghênh Nghênh vừa khóc vừa kể với Giải Bân, Giải Bân biết Nghênh Nghênh đã chọc giận Thang Thần Phi nên mang theo cô ta đến tận cửa nhận lỗi.

Thang Thần Phi không chút khách khí nhốt Nghênh Nghênh ở ngoài, chỉ để một mình Giải Bân vào. Tuy nhiên, anh ta lại bỏ rơi Giải Bân ở trong phòng khách, không trà không thuốc lá, cũng không mời khách ngồi.

Giải Bân biết điều dọn dẹp phòng khách sơ qua, cười ha ha: “Thang thiếu, việc này phải trách tôi, nuông chiều Nghênh Nghênh đến hỏng rồi. Anh là đại nhân không nên so đo với tiểu nhân, tôi nhận lỗi với anh. Thật ra, bây giờ người cần an ủi nhất vẫn là Chung kiểm, anh...”

“Câm miệng!” Chuyện nên nói thì nói, không nên nói thì đừng mở miệng, người khiến Chung Tấn cảm động không phải anh ta, mà là tên tóc quăn kia.

Giải Bân làm bạn với anh ta nhiều năm không phải vô ích, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của Thang Thần Phi: “Thang thiếu, con đường này nhiều ghập ghềnh, là anh em tôi thay anh san phẳng nó, anh cứ yên tâm mà tiến về phía trước đi!”

“Lời của tôi anh nghe không hiểu sao, quản cho tốt cửa hàng của anh, chuyện của tôi không cho phép anh nhúng tay vào.” Thang Thần Phi vừa thở hỏn hển vừa lặp lại một lần: “Đổi cho Nghênh Nghênh công việc khác, nếu thật sự không được thì đưa cho chút tiền để cô ta về nhà đi. Tôi không muốn gặp lại cô ta nữa.”

Giải Bân gật đầu như gà mổ thóc: “Được, được, nghe theo Thang thiếu.”

Thang Thần Phi phát tay bảo hấn quay về. Giờ phút này, anh ta muốn lặng lẽ sắp xếp lại toàn bộ mọi chuyện để bước tiếp theo không thể đi sai nữa.

Đêm nay, nhà họ Chung có vẻ ngủ sớm.

Tối qua, Chung Thư Giai về nhà sau khi kết thúc một buổi xã giao, lúc ở trên cầu thang, nhìn thấy một kẻ đang chuẩn bị ăn trộm, ông hô to một tiếng, kinh động toàn bộ mọi người trong tòa nhà, sau đó là kinh động đến cả bảo an.

Bảo an tiến hành lục soát khắp nơi trong tiểu khu, xem camera ghi hình nhưng không phát hiện ra đối tượng nào khả nghi.

Nhóm hàng xóm nói Chung Thư Giai say rượu nhìn nhầm, Chung Thư Giai cố gắng biện bạch rằng ông thật sự nhìn thấy.

Giấc ngủ làm đẹp của Phương Nghi bị hỏng, phiền chán mà nói: “Ông thấy quỷ!”

Chung Thư Giai thở dài, một đêm này chẳng khác nào không ngủ. Sáng sớm ngủ dậy, tinh thần hoảng hốt mà đun nước pha trà, kết quả, nước sôi không đổ vào chén mà đổ hết lên tay. Trên mu bàn tay ngay lập tức đổ một mảng lớn, tiếng kêu xé rách của ông đánh thức Phương Nghi, Phương Nghi tìm thuốc mỡ, gọi Chung Tấn giúp đỡ.

Lúc này, hai người mới phát hiện, Chung Tấn một đêm không về nhà.

Chung Thu Giai nói: “Có phải là đến chỗ của Thang Thần Phi rồi không?”

Phương Nghi liếc trắng mắt: “Không phải ai cũng tùy tiện giống ông, nhất định là đến chỗ yêu nữ ở tòa soạn báo.”

Chung Thu Giai mặt đỏ tía tai, miệng há ra nhưng không nói gì, từ từ cúi đầu.

Chung Tấn tan tằm đúng giờ, cô nói mệt, tắm rửa xong, cũng không ăn cơm tối mà lên giường ngủ. Vì Chung Thu Giai và Phương Nghi không có thói quen lên mạng, hơn nữa tối qua ai cũng ngủ không ngon nên tối nay tất cả đều đi ngủ sớm hơn bình thường.

Một đêm trôi qua rất yên ổn.

Sáng hôm sau, dù đã ngủ đủ một giấc nhưng sắc mặt của Chung Thu Giai và Chung Tấn vẫn không có tinh thần, trông có hơi suy sụp. Quỹ đạo của Phương Nghi vẫn tiếp tục, buổi chiều tập Yoga, buổi tối chăm sóc tóc. Chung Thu Giai nói ông phải đi xã giao, có thể sẽ về muộn.

“Hình như gần đây ông đi xã giao nhiều hơn.” Phương Nghi nói.

Chung Thu Giai trả lời: “Dù không muốn bưng mắt bát cơm của người khác nhưng đâu còn cách nào.”

“Sao nghe cứ như ông rất vui vẻ chịu đựng nó nhỉ!”

“Nếu bà nói như vậy, tôi cứ đau ốm suốt, mỗi ngày ở trong nhà là tốt sao?” Giọng của Chung Thu Giai cứng rắn lên một cách khó hiểu.

Chung Tấn – người đang vùi đầu húp cháo bống ngẩng đầu lên.

Phương Nghi mỉm cười: “Ông ở bên ngoài hay ở trong nhà, ông nói xem ai sẽ là người quan tâm?”

Gân xanh trên cổ Chung Thu Giai không ngừng hằn lên, nghẹn đến nỗi không chớp mắt.

Chung Tấn đi làm trước, dọc đường đi, cô mở điện thoại ra, một đêm có mấy tin nhắn gửi tới nhưng cô không đọc. Thời tiết hơi u ám, những tầng mây thật dày che kín hết ánh mặt trời, giống như sắp mưa.

Khi xe dừng, cô với một vị đồng nghiệp xuống xe cùng một lúc, Chung Tấn chào anh ta: “Sớm nhỉ!”

Đồng nghiệp giống như bị dọa sợ, vội vàng đáp lại rồi tăng nhanh bước chân, chạy vượt lên trước.

Tại lối vào thang máy, một nhóm người đang thấp giọng trò chuyện đến vui vẻ, thấy cô bước vào, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Trong văn phòng cũng như thế, nhóm đồng nghiệp trốn tránh ánh mắt của cô và đều cố gắng cách thật xa bàn làm việc của cô. Chung Tấn mở máy tính ra, màn hình bảo vệ còn chưa hiện lên thì chủ nhiệm văn phòng đã tới, bảo cô đến chỗ của viện trưởng Tiền một chuyến.

Chung Tấn vô thức nhìn sang chỗ của Mục Đào, có một đồng nghiệp nhanh chóng nói nhỏ với cô: “Trưởng khoa Mục đã đến phòng của viện trưởng được một lúc rồi.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 39: Thợ Săn Hươu (2)

Biên tập: Rosa

Mục Đào biết chuyện video từ chỗ Cảnh Thiên Nhất. Trong ngành công an có một văn phòng an ninh mạng, thường xuyên theo dõi những động thái trên mạng để phòng ngừa những phần tử phạm tội có ý định phá hoại. Cảnh Thiên Nhất và Mục Đào là bạn tốt, tất cả cộng sự của anh ta đều biết Mục Đào. Lúc video được đăng lên, đồng nghiệp liền hỏi Cảnh Thiên Nhất tình cảm giữa Mục Đào và vợ anh ấy như thế nào.

Cảnh Thiên Nhất liên tục chặc lưỡi: “Trưởng khoa Mục, sao ngay giờ phút quan trọng mà sân sau [1] nhà anh lại cháy chứ?”

[1] chỉ quan hệ nội bộ trong nhà.

Mục Đào im lặng.

Cảnh Thiên Nhất cũng không nhiều lời, chỉ giục: “Anh đi tìm bình chữa cháy nhanh lên!”

Mục Đào cúp máy rồi lập tức đến nhà viện trưởng Tiền, anh phải nói cho ông ấy nghe mọi chuyện trước, không thể để ông ấy biết được chuyện này qua những nguồn khác.

Viện trưởng nghe anh nói hết nhưng không bình luận điều gì, chỉ bảo anh cứ về nhà trước và đừng nói gì với người khác.

Mục Đào hiểu, những chuyện như vậy cách tốt nhất là im lặng, nói nhiều sẽ chỉ càng tỏ càng đen.

Ngày hôm sau, Mục Đào đến văn phòng trước 10 phút như thường lệ, sau đó thì đi tới văn phòng của viện trưởng.

Vẻ mặt của viện trưởng lạnh lùng như núi xa khiến người khác suy nghĩ không ra. Ông ấy quan sát Mục Đào khoảng mười giây rồi mới mở miệng nói: “Chuyện này tôi đã nghe rồi, anh đang làm rất tốt, kẻ chụp ảnh chỉ là rảnh rỗi muốn chơi khăm thôi. Công việc là quan trọng, nhưng anh cũng phải dành thời gian ở bên cạnh vợ nữa, cho cô ấy uống mấy viên an thần để cô ấy đỡ phải nghĩ nhiều.”

Nói xong, viện trưởng cúi đầu mở tập hồ sơ trên bàn ra, ý tứ là cuộc nói chuyện đã xong, anh nhanh đi đi.

Mục Đào xoay người đi ra, ở trên hành lang thì gặp Chung Tấn, hai người không hẹn mà cùng cứng đờ, nhưng Chung Tấn vẫn như mọi ngày, cung kính gọi to: “Chào anh, Trưởng khoa Mục.”

Mục Đào gật đầu, vì sự bình tĩnh và độ lượng của Chung Tấn mà trong lòng âm thầm thở ra.

Viện trưởng Tiền từng là phó viện trưởng của Viện kiểm sát, lần trước được công ty Viễn Phương mời ăn cơm, Chung Tấn xem như hiểu rõ ông ấy một chút, tâm trạng cũng không căng thẳng lắm.

Lúc Mục Đào muốn Chung Tấn đến khoa điều tra và giám sát, mấy vị kiểm sát trưởng cũng không quá đồng ý. Chọn một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp để nhận chức kiểm sát trưởng chẳng những không thích hợp mà còn không giúp được gì, trái lại sẽ khiến người

khác nghi ngờ năng lực của cô, không thể yên tâm giao phó nhiệm vụ quan trọng.

Nhưng Mục Đào cố gắng gạt bỏ những dị nghị, muốn đưa Chung Tấn qua.

“Hôm qua, cô đã chịu oan ức rồi.” Viên trưởng Tiền háng giọng, đứng dậy từ sau bàn làm việc, bảo Chung Tấn ngồi xuống và rót một chén trà.

“Vợ của Mục Đào quá bốc đồng, chưa tìm hiểu mọi chuyện rõ ràng đã tìm cô quấy rối, chuyện này không tốt chút nào. Chúng tôi không chỉ tập trung vào tố chất của công tố viên mà người nhà của họ cũng phải có những tố chất cần thiết nữa. Khó liệt đúng không?”

Chung Tấn lắc đầu: “Cũng tạm!”

“Tôi biết, gần đây áp lực của cô rất lớn, lại đụng thêm chuyện này, chắc là cô không thể thở nổi nữa. Haizzz, có lẽ khoa điều tra và giám sát không thích hợp với phụ nữ. Như vậy đi, sau khi vụ án của Thích Bác Viễn kết thúc, cô hãy đến phòng tư liệu làm tiếp công việc ban đầu, chỗ đó thoải mái hơn.”

Mặt Chung Tấn lập tức căng ra: “Viện trưởng, tôi làm sai chuyện gì sao?”

“Không có, cô làm việc rất chăm chỉ, tuy vụ án của Thích Bác Viễn không như mong đợi nhưng trường hợp này rất đặc biệt, cô không cần để trong lòng.”

“Vậy tại sao lại điều tôi sang phòng khác, nhất là trong thời điểm thế này? Làm như vậy không phải sẽ khiến người khác nghĩ rằng chuyện bức ảnh là thật sao? Dựa vào cái gì mà tôi phải chịu oan ức

như vậy, dựa vào cái gì mà thanh danh của trưởng khoa Mục bị người khác chỉ trích? Tôi thua kiện, là trưởng khoa, anh ấy an ủi tôi, chúng tôi thảo luận về vụ án, cùng nhau ăn cơm, chuyện này làm trái với điều nào khoản nào? Đơn vị là một tập thể lớn, cũng giống như một gia đình vậy. Trẻ con bị oan ức, cha mẹ không những không bênh vực mà lại trừng phạt, chỉ trích, cha mẹ như vậy sao có thể hy vọng trẻ con kính trọng, tin tưởng được? Nếu tôi không thể đảm nhiệm công việc ở khoa điều tra và giám sát, tôi có thể đi, nhưng không phải bây giờ.”

Chung Tấn nói một hơi quá dài nên có chút thở dốc.

Viện trưởng Tiền rõ ràng không hài lòng, nói: “Cô cho rằng điều cô đến phòng khác là vì chuyện này sao? Mục Đào là người như thế nào, chúng tôi hiểu rõ hơn cả cô. Giao tình của Chung kiểm với luật sư Thường không tệ đâu!”

Bỗng chốc, khuôn mặt của Chung Tấn tái đi.

“Đây là viện kiểm sát, không phải là nhà hát hạng ba, không cần dựa vào mấy vở kịch dung tục anh hùng cứu mỹ nhân, toà án tình duyên gì đó để thu hút sự chú ý của người khác. Là nhân viên thực thi pháp luật của quốc gia, nhất thiết phải giữ mình trong sạch, làm việc đến nơi đến chốn mới có thể khiến người khác tôn trọng.” Viện trưởng Tiền đưa lưng về phía Chung Tấn, lớn tiếng nói.

Chung Tấn cảm thấy nếu còn ở đây thêm cô thật sự sẽ không thể thờ được. Cô nhanh chóng đi ra ngoài, Mục Đào còn chưa đi, rõ ràng đang đợi cô.

“Tôi thay Vi Lam và chị gái cô ấy xin lỗi cô, thực sự không biết phải nói gì...” Mục Đào cười khổ, ý tốt của anh lại trở thành chuyện

xấu.

“Đừng nói vậy trưởng khoa Mục, nếu tôi thắng vụ án đó thì làm sao có chuyện như vậy xảy ra.” Chung Tấn cố gắng cười lên.

“Đừng tự trách. Ngày mai, tôi và Vi Lam sẽ đến nhà cô, nhất định phải nhận lỗi trước mặt ba mẹ cô.”

“Đừng, ba mẹ tôi không lên mạng, họ không biết chuyện này. Thật ra, chuyện này cũng không có gì.”

Mục Đào thở dài, vì sự khoan dung và hiểu chuyện của Chung Tấn mà xấu hổ không thôi. Nếu so sánh thì Hồ Vi Lam đã làm anh rất thất vọng. Tối qua, cô vừa làm nũng vừa khóc lóc, còn đem cả con gái ra nói giúp. Anh nói sẽ giải thích cho cô nghe mọi chuyện, chỉ cần cô đưa bức ảnh trong điện thoại cho anh xem nhưng cô lại nói là đã xóa mất. Anh tức giận đến nổi ngực đều đau. Chuyện tra số điện thoại qua tin nhắn này còn phải tìm Cảnh Thiên Nhất giúp đỡ.

Tuy việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng bây giờ, Mục Đào gần như muốn cầm loa rống lên.

Hai người một trước một sau vào văn phòng, vẻ mặt đều rất tự nhiên. Nhóm đồng nghiệp trao đổi ánh mắt và động tác tay với nhau, không biết bây giờ là tình huống gì.

Sáng nay, Chung Tấn có lên kế hoạch đến trại giam gặp Thích Bác Viễn, cô không định thay đổi kế hoạch này. Chung Tấn nói với Mục Đào một tiếng rồi đi ra ngoài, chỉ mang theo balo đựng máy tính, túi công văn và chiếc túi xách nhỏ cô thường hay mang.

Cây mai xuân bên ngoài trại giam đã rụng hết hoa, trên cành đầy những chiếc lá từ màu xanh nhạt đến xanh đậm, tầng tầng xào xạc đung đưa trong gió.

Tòa án đã sắp xếp để Thích Bác Viễn đến Bắc Kinh làm giám định tinh thần, qua mấy ngày nữa sẽ lên đường. Đại khái là đã nói ra bí mật trong lòng nên tâm trạng của ông ta vô cùng thanh thoi, sắc mặt cũng rất tốt.

Chung Tẫn không có gì muốn hỏi, dù là chi tiết gì trong vụ án cũng có thể kích thích đến ông ta. Hôm nay cô đến, chẳng qua là muốn thăm mà thôi.

Thật sự không thể hiểu, bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt là mức độ nào, bọn họ cứ như vậy mà ngồi trong phòng thẩm vấn, tâm sự về EMU, nói một chút về sự thay đổi gần đây của khí hậu, rồi nói đến một đĩa bánh ngọt và hai tách trà nóng, thật là một buổi sáng vừa nhàn nhã vừa thoải mái.

Chung Tẫn cẩn thận nhìn chăm chú vào Thích Bác Viễn, cô không chỉ một lần nghĩ tới, dựa vào chỉ số IQ của Thích Bác Viễn, có khi nào đã lừa được Thường Hạo, lừa được nhóm chuyên gia giám định không? E rằng trước khi giết vợ, ông ta đã nghiên cứu luật pháp rất kỹ, tìm được cách thoát thân, sau đó mới ra tay.

Nhưng có một chuyện không thể giải thích là, ông ta giết vợ làm gì? Nếu Phó Yến là người ông ta yêu thì tại sao từ đó đến nay bà ta chưa từng đến đây thăm hỏi? Phải chăng là yêu đơn phương?

Thẩm phán Nhậm nói rằng kết quả xét xử sẽ không thay đổi, nhưng vẫn còn một mối nghi ngờ.

Trước giờ ăn trưa, Chung Tấn nói tạm biệt với Thích Bác Viễn. Ngồi trên xe, cô gọi điện cho Cảnh Thiên Nhất: “Đội trưởng Cảnh, giúp tôi giữ lại một phần cơm hộp.”

Cảnh Thiên Nhất cười hì hì: “Chung kiểm đến thì sao có thể dùng cơm hộp để chiêu đãi được, hôm nay tôi mời, chúng ta ăn... mỳ Lan Châu đi.”

Chung Tấn ăn ngay nói thật: “Tôi có việc gấp muốn nhờ anh giúp.”

Cảnh Thiên Nhất cũng không nói đùa nữa: “Ok, tôi chờ.”

Chung Tấn lái xe vào trong sân của cục cảnh sát, cầm theo ba cái túi.

“Cô tới là được rồi, tặng quà làm gì chứ?” Cảnh Thiên Nhất cười ha ha, tiến lên đón.

Trên bàn làm việc thật sự có một hộp cơm, là anh ta đã chạy đến căn tin mua về.

“Muốn tìm một người anh cả để trút oan ức sao?” Cảnh Thiên Nhất rót cho Chung Tấn một ly nước sôi rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện, giả vờ hỏi.

Vẻ mặt Chung Tấn rất nghiêm túc: “Nếu bị người khác theo dõi thì làm sao mới có thể phát hiện?”

Cảnh Thiên Nhất trừng mắt: “Cô chuẩn bị kể chuyện xưa sao?”

“Không phải, tôi thật sự muốn biết. Gần đây, bất kể ở đâu, hành tung của tôi dường như đều bị người khác nắm trong tay.”

“Cô chỉ là công tố viên của vụ án Thích Bác Viễn giết vợ thôi mà, ông ta cũng không phải đại ca xã hội đen hay trùm ma túy ở Tam Giác Vàng, ai theo dõi cô chứ? Để tôi nói cho cô nghe, bức ảnh của cô và Mục Đào nhất định là thám tử tư mà Hồ Vi Lam thuê chụp lại, cô ấy lo lắng về Mục Đào đó!”

Chung Tấn cắn môi: “Có thể giúp tôi một lần không?”

Cảnh Thiên Nhất bị khuôn mặt cầu khẩn của cô làm cho giật mình, anh ta nghĩ rằng kiểm sát trưởng trông gà hóa cuốc, bị dọa sợ.

Cảnh Thiên Nhất chạy đến khoa kỹ thuật lấy dụng cụ, dụng cụ không lớn, giống như thiết bị dò tìm, lúc mở công tắc thì kêu “chi chi”

“Đây là tia hồng ngoại, có thể tìm ra mọi loại thiết bị theo dõi.”

Trước tiên, anh ta quét cả người Chung Tấn từ trên xuống dưới một lần, tiếp theo là balo đựng máy tính, túi công văn, khi quét đến chiếc túi xách cô thường đeo thì dụng cụ chọt lóe lên ánh sáng màu đỏ, âm thanh chói tai cũng vang lên.

Cảnh Thiên Nhất nhìn Chung Tấn, choáng váng, là thật sao?

Anh ta lấy ra một vật hình tròn bằng nhôm giống như khay áo từ trong lớp thứ hai của một tờ giấy chứng nhận. Cảnh Thiên Nhất yên lặng nhìn, tròn mắt hơi híp, hai đầu lông mày chau lại.

“Đây là cái gì?”

“Đã xem “Mật mã Da Vinci” chưa? Lúc Tom Hanks vừa ra sân diễn, cảnh sát đã lặng lẽ đặt một thứ vào trong túi tiền của anh ta, chính là nó... hệ thống theo dõi định vị toàn cầu – GPS. Hiện nay,

trong nước chỉ có nhóm đặc công mới sử dụng công nghệ cao như vậy, chúng tôi rất hiếm khi nhìn thấy. Là ai đã đặt nó ở chỗ của cô thế này?”

Không ai trả lời, khi Cảnh Thiên Nhất ngược mắt lên, anh ta phát hiện môi của Chung Tấn đang run rẩy.

“Đừng sợ, đừng sợ, việc này cứ giao cho tôi, tôi giúp cô điều tra. Không được sự cho phép mà tự mình theo dõi người khác đã là hành vi phạm pháp rồi.” Nhìn cô gái xinh đẹp sợ hãi đến như vậy, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ động lòng trắc ẩn.

“Đừng, tôi... biết người đó là ai, anh ta... không có ác ý.” Chung Tấn hít mũi, lấy máy GPS nhét vào lớp kép của tờ giấy chứng nhận.

“Cô còn muốn giữ?” Cảnh Thiên Nhất ngạc nhiên.

“Dù sao cũng không nặng. Cám ơn đội trưởng Cảnh.” Chung Tấn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, mệt mỏi cầm lấy máy chiếc túi.

“Này, cơm hộp còn chưa ăn mà!”

Cảnh Thiên Nhất nhìn bóng cô rời đi, lẩm bẫm: “Vậy cô chạy đến đây để hỏi chuyện gì?”

Nhưng, trả lời anh ta chỉ là một luồng khói phả ra từ ống xả của chiếc Volkswagen màu trắng dưới ánh mặt trời giữa trưa.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 40: Thợ Săn Hươu (3)

Biên tập: Rosa

Tâm trạng lên xuống không thể kiềm chế, giống như một giọt thuốc màu không cẩn thận rơi vào trong ao nước, tuy cả ao không bị nhuộm màu nhưng nó sẽ ở một góc nào đó lan ra từng chút từng chút, cho đến khi một nỗi buồn không bờ bến tích tụ tất cả vào trong ngực.

Tốc độ xe không nhanh, ngay cả bài hát để bầu bạn với mình Chung Tấn cũng chưa tìm được. Trên đường đi, cô không vượt đèn đỏ cũng không rẽ vào đâu cả mà chỉ đi thẳng.

Lúc còn bé, cô chưa từng tùy hứng nhưng giờ đã trưởng thành, sao còn dễ mặc cho cảm xúc chi phối.

Dù là lúc nào, cô đều rất lý trí. Năm đó, khi Lăng Hãn đặt thuốc phá thai trước mặt, cô cũng không hề kêu gào ầm ĩ.

Bạn phải chấp nhận sự thật bày ra trước mắt mình, bởi vì phản kháng cũng không thay đổi được gì.

Ánh sáng mặt trời chiếu thẳng khiến nhiệt độ bên trong xe hơi nóng, Chung Tấn mở cửa sổ, khi cửa kính xe hạ xuống một khe hở, một cơn gió bay vào trong, không khí lập tức mát mẻ lên.

Con đường trải nhựa thẳng tắp, kéo dài về phía trước. Hai bên đường là hàng cây cao ngất, xanh um và tươi tốt, bên cạnh là rất nhiều vườn rau, xa xa, bên ngoài vườn rau là những ngọn núi xanh thẳm. Hình dáng của núi khi thì rõ ràng, khi thì mờ lung, giống như màn hình chiếu phim không ngừng biến hóa.

Thỉnh thoảng có mùi hương nhẹ nhàng của những cây non bay vào trong xe, một chiếc xe buýt chở khách du lịch đang hò hét đi ngang qua chiếc Volks, lưu lại một tràng tiếng cười và tiếng hát.

Đây là tuyến đường du lịch, chính quyền Ninh Thành vì du khách mà mở riêng một tuyến xe, dọc đường đi đều là những thắng cảnh lớn của thành phố. Cô từng dùng giọng điệu của chủ nhà mà nói với Lăng Hãn rằng: “Nếu anh đến Ninh Thành, chúng ta hãy đi mua thật nhiều đồ ăn nước uống, ngồi trên xe buýt du lịch, đi từ điểm đầu đến điểm cuối không cần tốn một xu nào cũng có thể ngắm hết tất cả những danh lam thắng cảnh ở Ninh Thành, anh xem, lợi biết bao!”

Lăng Hãn véo cái mũi của cô: “Người đàn ông nào mà lấy phải cô vợ tính toán chi ly như vậy, nằm mơ cũng phải cười mà tỉnh dậy!”

“Vậy sao anh cứ suốt ngày mặt nhăn mày chau?” Thật sự là không biết xấu hổ gì cả, cô cứ nhìn chằm chằm anh rồi hỏi thẳng ra.

Lăng Hãn vội vàng cong miệng lên, làm ra vẻ mặt tỏa sáng.

“Đừng đừng, nếp nhăn hiện ra hết rồi kìa.”

“Chê anh già hả?” Lăng Hãn cắn cánh môi của cô thể hiện sự trừng phạt.

Lăng Hãn lớn hơn cô bốn tuổi. Cô biết về anh rất ít, cũng chưa từng hỏi quê anh ở đâu, ba mẹ làm nghề gì, có anh chị em gì

không? Đây là một gợi ý ngầm sao? Bọn họ nhất định không có kết quả, cần gì phải biết quá nhiều?

Màu xanh lá cây ngày càng trở nên xanh ngát hơn, những ngọn núi đang dần gần hơn và trong không khí phiêu đãng mùi hương của nhang khói.

“Đoong”... một tiếng chuông cổ xưa yếu ớt vang lên, quanh quần giữa núi rừng, trái tim chợt tĩnh lặng, giống như có một bức tường ngăn cách với hồng trần thế tục ở bên ngoài, chỉ còn lại mảnh đất Niết Bàn này.

Chung Tấn đi dọc theo bảng hướng dẫn để tìm bãi đỗ xe. Ở bãi đỗ xe, ngoại trừ mấy chiếc xe buýt du lịch ra thì có rất ít xe hơi riêng, có lẽ là vì hôm nay là thứ năm.

Sau khi xuống xe, cô ngửa đầu nhìn sảnh chính [1] ẩn trong dãy núi rồi hít sâu một hơi. Ngọn núi này chỉ cao 62m, do hình dáng giống như lồng gà mà được gọi là núi Kê Lung [2]. Phía đông giáp núi Cửu Hoa, phía tây giáp tháp Trống, phía Bắc đối diện với hồ Huyền Vũ, ở phía sau là hồ Lâm Thành, khắp núi đều là cây cối rậm rạp, màu xanh biếc nổi bật trên không trung. Đây là chùa Kê Minh. Tuy gọi là chùa, nhưng người ở bên trong lại là ni cô.

[1] sảnh chính (hay hội trường chính): là tòa nhà chính của toàn bộ chùa Phật giáo và đây cũng là nơi các tu sĩ và khách hành hương tập trung, dâng hương, cầu nguyện. Tượng Đức Phật Thích Ca Mâu Ni được cất giữ trong sảnh chính.

[2] lồng gà (chuồng gà)

Chung Tấn không dám nhiễu loạn sự yên tĩnh của chùa, cô đổi đi động sang chế độ rung. Vừa cài đặt xong thì di động trong tay rung lên “u u” liên tục.

Thấy dây số nhiều ngày không xuất hiện, trong lòng Chung Tấn chấn động mạnh mẽ.

Giọng nói của Hoa Bội vẫn giống như đậu nổ, giống như bọn họ chưa từng xa cách: “Tôi đang ở đơn vị của cậu, khi nào cậu trở về?”

“Tôi đang ở chùa Kê Minh.”

“Cái gì?” Có lẽ là Hoa Bội đã nhảy dựng lên, nhưng sợ người khác nghe thấy mới nhỏ giọng xuống: “Cậu chạy đến đó làm gì? Tấn, tôi biết cậu bị oan nhưng đừng có nghĩ quẩn rồi làm ra chuyện gì ngốc nghếch. Thế giới này tuy bản, nhưng có hoa có cỏ, có thịt có cá, có ca có múa, vẫn còn tốt lắm.”

Chung Tấn cười nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay: “Cậu nói bậy bạ gì thế, tôi đến đây để ngắm cảnh, không phải đến cạo đầu xuất gia.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Không đúng, sao cậu có thể ích kỷ như vậy, đi ra ngoài chơi sao không gọi tôi?”

Chung Tấn im lặng.

“Không cho cậu phép nhúc nhích, bây giờ tôi qua đó ngay, chờ tôi!”

Cũng không chờ Chung Tấn đáp lại, Hoa Bội liền cúp máy. Đây là tác phong của Hoa Bội, không cho đối phương cơ hội từ chối, hùng hùng hổ hổ.

Nhấc chân bước qua bậc cửa quét sơn loang lổ, ở giữa đã lộ ra màu gỗ vì bị vô số bàn chân giẫm lên, ma sát đến phát sáng. Tượng phật Thích ca Mâu Ni vừa hiền từ vừa uy nghiêm, cao cao tại thượng. Một hướng dẫn viên du lịch đang kể cho du khách nghe một truyền thuyết liên quan đến chùa Kê Minh, nhóm du khách đều nghe đến vui vẻ.

Chung Tấn vòng qua bọn họ, áp hai tay lại, khom người xuống vái, đi qua một hành lang gấp khúc thì đến được điện Vi Đà.

Vi Đà là một vị tướng quân uy phong lẫm liệt, anh khí bức người. Trong truyền thuyết, hoa Quỳnh là hoa thần, Vi Đà là người hộ lý chăm sóc vườn hoa của nàng. Hai người yêu nhau, chuyện này chọc giận Ngọc đế. Ngọc đế trừng phạt hoa thần một năm chỉ có thể nở hoa một lần, sự xinh đẹp cũng chỉ trong chớp mắt. Người làm vườn kia bị đưa đi xuất gia, theo Phật tu tâm, quên đi triết để tình duyên kiếp trước. Rất nhiều, rất nhiều năm về sau, hắn đổi tên là “Vi Đà”, người làm vườn quả nhiên đã quên hoa thần, chỉ một lòng hướng phật.

Mà mỗi năm, hoa thần luôn chọn lúc Vi Đà xuống núi thu nhật sương mai để nở rộ một lần. Một năm, nhờ vào tinh khí của thần, rõ ràng hoa Quỳnh nở ra hết sức xinh đẹp, nhưng Vi Đà vẫn không nhớ được nàng.

Có lẽ khi tình yêu đi qua, sẽ lưu lại vết tích. Nhưng, nhớ lại thì thế nào?

Nhớ lại, chi bằng quên đi!

Cuối cùng thì Phật tổ vẫn sáng suốt hơn người phàm.

Ra khỏi điện Vi Đà, cô đi vào miếu Quan Âm, trông thấy có người đang dâng hương. Chung Tẫn ghét mùi khói ám người nên rẽ về phía đông. Hoa Bội đến rất nhanh, cứ như người trong đội du kích vậy. Ở chỗ giếng Yên Chi [3], hai người gặp nhau.

[3] Giếng Yên Chi (giếng son)

“F*ck mẹ nội hần! f*ck tám đời tổ tông nhà hần, để hần đi đường bị xe đâm chết, trời mưa bị sét đánh chết, nói chuyện bị nước miếng nghẹn chết. Nói tôi dây dưa với đàn ông đã có vợ còn tạm được, tại sao có thể hát bát nước bẩn này lên người cậu chứ? Cậu là đồ ngốc, một kẻ ngốc, vì một người đàn ông nhẹ nhàng nói một câu ‘Anh yêu em’ mà chờ đợi hơn ba năm, nếu có ngộ tính như vậy thì bây giờ đâu đến nỗi còn độc thân?”

Hoa Bội vung tay, kích động đến nỗi nước miếng bắn tung tóe.

Chung Tẫn dờ khóc dờ cười, không biết đây là khen hay là chê nữa: “Này, Phật môn Niết bàn, không được mắng chửi người khác.”

Hoa Bội cười lạnh, chỉ vào giếng Yên Chi, nói: “Sạch cái gì mà sạch, cái giếng này là chỗ mà hoàng đế Trần Hậu Chủ giấu đám phi tần xinh đẹp của mình, không may, lại bị quân Tùỵ phát hiện. Cái tên Trần Hậu Chủ, hoang dâm vô độ, coi mạng thần dân như cỏ rác. Vì thế, nó còn được gọi là giếng ô nhục. Tôi ở đây gào là muốn để cho Bồ Tát nghe thấy, đừng nhàn rồi mà tiêu dao phiêu đảng cả ngày, phải trừng ác dương thiện.”

Chung Tẫn thở dài, đẩy đẩy cô ấy đến phòng trà, uống trà tiêu hỏa.

Trà này được ngâm trong nước suối ở trên núi, chỉ ngửi thôi mà đã thấm vào ruột gan. Hoa Bội liên tục uống hai tách, cảm xúc dần dần bình ổn, đôi mắt hạnh không ngừng đảo qua đảo lại: “Cậu chạy đến đây làm cái gì?”

Chung Tẫn cười nói: “Không phải đã nói rồi sao, đến đây chơi.”

“Cậu không phải là người bỏ bê công việc.” Hoa Bội cúi đầu, ngại ngùng cười: “Tôi nên gọi cho cậu sớm hơn, chẳng qua là cần chút can đảm. Tin vịt này sẽ sớm kết thúc thôi, ai biết được con người thật của cậu, sẽ không tin chuyện này. Tôi cũng đã đè ép mấy bản thảo trong tòa soạn rồi, trên mạng gì đó qua hai ngày nữa sẽ không còn ai quan tâm đâu. Cậu đừng sợ. Ờ... tình bạn và tình yêu giống nhau, đều phải trải qua mưa gió thì mới trở nên vững chắc hơn. Tôi thật là lòng dạ hẹp hòi, thậm chí cảm thấy không xứng đáng làm bạn của cậu.”

Chung Tẫn nắm lấy tay cô ấy, nhắm mắt lại: “Đừng nói gì hết, chúng ta uống trà đi.”

“Chắc cậu chưa ăn cơm!” Hoa Bội lấy một chiếc túi giấy trong túi xách ra, bên trong là bánh mì: “Đây là đồ chay, không vi phạm thanh quy [4] đâu.”

[4]qui tắc Phật giáo qui định cho tăng ni.

Lúc này, Chung Tẫn mới cảm thấy đói bụng, cũng không từ chối. Nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ăn một miếng, sau đó thì không có khẩu vị nữa. Hoa Bội quay lưng qua, lặng lẽ thở dài.

Uống trà xong, cả hai đi Tàng Kinh Lâu và niệm Phật Đường. Vì tháp Dược Sư Phật không mở cửa cho du khách nên hai người chỉ

đành đi lòng vòng bên dưới tháp.

Hoa Bội là người không chịu nổi sự vắng vẻ, cô ấy ghét sự trang nghiêm và hạn chế của chùa miếu, nhưng thấy bộ dạng thích thú của Chung Tấn, cô đành đẽ ép tính tình xuống mà đi theo.

Nhiều năm làm bạn, Hoa Bội biết lúc Chung Tấn càng không vui sẽ nói càng ít.

Đi dạo đến bốn giờ mấy, Chung Tấn nói: “Chúng ta đi về thôi.”

Hoa Bội chậm rãi thở hắt ra.

Núi rừng đã nhuộm màu hoàng hôn từ lâu, cây cối đã sớm che lấp ánh nắng, trên hành lang gấp khúc đã hơi tối. Du khách đều đi hết, chỉ còn một ni cô trẻ tuổi đang quét sân, giữa ngọn cây, chim nhỏ khẽ kêu “chíp chíp”.

Lúc xuống bậc thang, Chung Tấn còn ngoái đầu nhìn lại khiến Hoa Bội căng thẳng, vội vàng dắt tay cô chạy xuống.

Đi đến cửa chùa, Chung Tấn phát hiện anh chàng cầm điếu từng ngồi chung xe với cô đang đứng trước quầy bán đồ ăn vặt. Quanh thân cầm điếu đều bị bóng cây che khuất, nếu nhìn không kỹ thật sự sẽ không nhận ra.

Nhưng, Chung Tấn chỉ liếc mắt một cái đã thấy được.

Cô dừng bước: “Hoa Bội, cậu lên xe trước chờ tôi.”

Hoa Bội nhìn theo ánh mắt của cô: “Là người quen hả?”

Chung Tấn gật đầu.

“VẬY TÔI VÀ CẬU CÙNG NHAU ĐẾN CHÀO HỎI.” HOA BỘI LO LẮNG SẼ CÓ CHUYỆN XẢY RA.

“ĐỪNG, TÔI CHỈ NÓI MẤY CÂU THÔI. NẾU CHỨT CHUYỆN NHỎ NÀY CÓ THỂ ÁP ĐẢO TÔI THÌ CHẮC BÂY GIỜ TÔI KHÔNG ĐỨNG MÀ ĐÃ SỚM NẪM TRÊN MẶT ĐẤT RỒI.

Hoa Bội nhìn cô: “TỐI ĐA NỬA TIẾNG.”

“40 PHÚT.” Chung Tấn cò kè mặc cả chọc cho Hoa Bội cười lên.

ĐỢI HOA BỘI ĐI, CÔ MỚI QUA CHỖ CÂM ĐIẾC. ÁNH MẮT CÂM ĐIẾC ÂM U, RỤT THÂN MÌNH VỀ SAU, LÚC NÀY, CHUNG TẤN KHÔNG THẤY RÕ VẼ MẶT CỦA ANH TA. NHƯNG DỰA VÀO TIẾNG HÍT THỞ RẤT MẠNH, CÔ CẢM GIÁC ĐƯỢC TÂM TRẠNG KHÔNG ỔN ĐỊNH CỦA ANH TA.

CHUNG TẤN MỈM CƯỜI CHÀO HỎI RỒI NGỒI XUỐNG TẢNG ĐÁ BÊN CẠNH CÂM ĐIẾC. PHÚT CHỐC, CÂM ĐIẾC NẮM CHẶT HAI QUẢ ĐÁM, KHÔNG BIẾT LÀ CĂNG THẲNG HAY LÀ LO LẮNG.

MỘT ÁP LỰC VÔ HÌNH KHIẾN TOÀN THÂN ANH TA NHƯ BỊ BUỘC CHẶT, MUỐN CHẠY ĐI NHƯNG HAI CHÂN NẶNG TỰA NGÀN CÂN, MỖI BƯỚC ĐI ĐỀU BẤT ĐỘNG.

LẠI THÊM MỘT TIẾNG CHUÔNG VANG LÊN, QUANH QUẢN GIỮA NÚI RỪNG, CÓ THỂ LÀ ĐẾN GIỜ ĂN TỐI HOẶC LÀ ĐẾN GIỜ CẦU NGUYỆN CỦA NHÓM NI CÔ. TỪ LÚC CHÙA TRỞ THÀNH NƠI ĐỂ DU LỊCH, VÔ TÌNH, MỘT ÍT QUY LUẬT CŨNG LẶNG LẼ THAY ĐỔI THEO.

KHI ÂM PHÙ CUỐI CÙNG BIẾN MẮT GIỮA KHÔNG TRUNG, CHUNG TẤN KHẼ THỞ DÀI, NÓI: “THẬT RA, CUỘC SỐNG CỦA MỘT NGƯỜI CŨNG KHÔNG ĐÁNG SỢ NHƯ TRONG TƯỞNG TƯỢNG. ANH XEM NGƯỜI Ở ĐÂY ĐI, CÁC CÔ ẤY CŨNG ĐƯỢC CHA MẸ DƯỠNG DỤC, CÓ ANH CHỊ EM, NÓI KHÔNG CHỪNG CŨNG

từng trải qua yêu hận tình sầu. Nhưng giờ phút này, họ lại tĩnh lặng như nước, yên tâm mà thanh đặng cổ phật, lặng lẽ trông coi trời lên trăng xuống, không có đau buồn cũng không có vui vẻ. Ai nói cuộc sống như vậy là vô nghĩa?”

Cô hơi nghiêng người về phía câm điếc, trong mắt câm điếc tràn ngập đau đớn và rối rắm.

“Nhưng, tôi không có quyền sắp đặt cuộc sống riêng của họ, tôi còn phải yêu đương, kết hôn, sinh con, đây là nghĩa vụ của tôi, là trách nhiệm tôi không thể trốn tránh. Vì sao con người phải yêu nhau? Không phải không chịu nổi trống vắng, cũng không phải sợ cô đơn. Ở độ tuổi thích hợp, bạn phải yêu đương thì mới được xem là một người bình thường trong xã hội. Yêu, không chỉ mang cho chúng ta cảm giác rung động mà còn khiến chúng ta có được một phần cảm giác an toàn, một phần cảm giác được xã hội tôn trọng.”

Nếu cô có một người bạn trai danh chính ngôn thuận thì những kẻ rảnh rỗi kia làm sao có cơ hội chụp được mấy tấm ảnh đó? Chung Tấn tự giễu bĩu môi.

Câm điếc ngoại trừ im lặng, vẫn là im lặng.

Màu hoàng hôn càng ngày càng tối, một ánh chiều tà cuối cùng trong tầm mắt cũng từ từ rút đi.

Chung Tấn mở túi, lấy ra máy GPS từ trong lớp giấy kép. Về mặt câm điếc đột nhiên thay đổi.

Cô quan sát một lúc lâu rồi giơ tay lên: “Lăng Hãn, anh đã không còn tư cách để yêu tôi, vậy nên đừng rình xem cuộc sống của tôi nữa, nó chẳng liên quan gì đến anh cả.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 41: Thợ Săn Hươu (4)

Biên tập: Rosa

Khuôn mặt ngăm đen và thô kệch bị chòm râu dày che hơn một nửa, mái tóc rối tung như cỏ dại, quần áo vừa nhăn vừa bẩn, trong phút chốc, ngay cả khi cảm thấy giống như đã từng quen biết anh, cô cũng sẽ không nghĩ đây là người mà mình từng quen thuộc.

Vài lần gặp gỡ, hoặc là từ xa liếc mắt một cái, hoặc là khi ánh hoàng hôn nổi lên bốn phía.

Trong đầu sẽ dừng lại bóng dáng của một người thật lâu.

Nhưng, anh đã sai lầm rồi, cô là Chung Tấn, không phải người khác. Cô đã từng là người thân mật với anh nhất, hơi thở của anh, tư thế hút thuốc của anh, đặc biệt là ánh mắt của anh, dù ở trong đám người, cô cũng có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Anh từng nói với cô rằng, để tìm ra hang ổ và đồng bọn của tội phạm, thỉnh thoảng anh sẽ cải trang thành người tầm thường nhất để theo dõi bọn chúng. Khi Chung Tấn hỏi thuật dịch dung có thật không, anh đã cười to và nói rằng anh còn là đại hiệp giang hồ nữa, nhưng không khoa trương như vậy, làm sơ qua một chút là được rồi.

Khi thoáng nhìn thấy anh ở trước trại tạm giam, cô đã che dấu đi sự hoảng loạn.

Hoa Bội nói cô đàn độn, ngu ngốc, chỉ vì một câu “Anh yêu em” của anh trước khi đi mà ở Giang Châu đợi ba năm.

Đúng vậy, cô đã chờ như không biết.

Chung Tẫn cho rằng anh hao tổn tâm kế để xuất hiện trước mặt của cô là vì còn quan tâm cô. Nghĩ như vậy, trái tim vốn đã khô héo nay lại rục rịch muốn động.

Một nghìn lần, một vạn lần nói hết hy vọng, nhưng chỉ cần xuất hiện một chút ánh sáng thì cô vẫn giống như con bướm muốn vỗ cánh bay lên.

Chung Tẫn bình tĩnh mà chờ mong.

Hành trình đến An Trấn, một đường có anh làm bạn khiến trái tim cô tràn đầy vui vẻ. Trên xe lửa, khi anh nhanh chóng rút tay về, cô đã rất vui mừng. Anh đã quên che đi vết sẹo hình lưỡi liềm kia.

Anh không hề nuốt lời, rốt cuộc anh cũng cùng cô về An Trấn, chỉ là hoa cải vàng còn chưa nở rộ hết.

Hai ngày đó, thật sự là thời gian hạnh phúc nhất của cô, có dì nhỏ, có dượng nhỏ, có Hà Kính, có Hồng Diệp và có anh. Trong ngõ nhỏ, trên bờ ruộng, Chung Tẫn có thể cảm giác được ánh mắt anh luôn lặng lẽ dõi theo.

Trên đường đến Giang Châu, cô đột nhiên quyết định xuống xe giữa đường là vì cuộc gọi của Thang Thần Phi, hơn nữa cô cũng muốn biết nếu ở một nơi hoàn toàn xa lạ anh sẽ đối xử với cô thế nào?

Đây là cách anh yêu cô sao, sợ cô không thể tha thứ nên chỉ dám tiếp cận như vậy?

Anh vẫn luôn ẩn thân trong bóng tối.

Vào cái ngày mưa chạng vạng mà Thường Hạo đến đón cô. Lúc xuống xe, một cặp người yêu đến Ninh Thành tìm việc đã hỏi Thường Hạo có phải là bạn trai của cô không, cô đã nghiêm túc phủ nhận. Chung Tấn biết anh cũng ở trên xe, cô đang nói cho anh nghe.

Nhưng ngay khi Hồ Vi Lam đưa ra những tấm ảnh, bằng chứng cô “quyến rũ” Mục Đào thì cô đã bừng tỉnh khỏi những mộng tưởng hảo huyền này.

Lăng Hãn cải trang để xuất hiện, có lẽ là vì áy náy, có lẽ là trong lòng còn một chút lưu luyến, mà cũng có lẽ là anh muốn giữ lại những tiếc nuối trong tim, nhưng phần tình yêu này đã không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Lăng Hãn đã không còn là người tự do, cũng không thể lấy thân phận “Lăng Hãn” để bày tỏ sự quan tâm của mình đối với cô nữa.

Ngay mép của tấm ảnh kia, Chung Tấn đã nhìn thấy một cánh tay có vết sẹo hình lưới liềm.

Tối đó, Lăng Hãn đã ở đây.

Chung Tấn không nghĩ Lăng Hãn là người chụp tấm ảnh của cô và Mục Đào, nhưng với thói quen nghề nghiệp của mình, anh nhất định biết người chụp là ai. Nói không chừng sau khi chia tay Mục Đào, anh còn cùng cô đến quán bar đường số 6 nữa.

Anh nhìn cô bị người khác nhục nhã, nhưng không ra mặt làm sáng tỏ. Giống như khi đến “phòng nhỏ” gặp Vệ Lam, anh thấy cô té ngã ở trong mưa nhưng lại không hề đưa tay dìu. Cho dù sau đó, anh đã nhặt khăn quàng cổ, mua thuốc giúp cô và đưa cô về nhà.

Sau này, anh có thể là người câm điếc, hay có thể là người nào khác, nếu vẫn còn xuất hiện ở trước mặt cô, cái gọi là quan tâm này sẽ không khiến cô cảm động nữa mà chỉ khiến cô cảm thấy ghê tởm mà thôi.

Hôm nay, Chung Tấn có ý đến chùa Kê Minh chờ anh. Chỗ này không phải là chỗ cô thường đi, lại là chùa miếu, anh sẽ lo lắng mà đuổi theo. Nhìn xem, anh vẫn còn bận lòng về cô mà.

Như vậy thì thế nào? Nếu không làm rõ, cô thật sự sẽ nhận được một cái tên xứng đáng cho kẻ chen chân tình cảm của người khác: tiểu tam.

Yêu nhau mà không có kết quả, chi bằng cả hai cũng quên.

Chung Tấn đứng lên, dùng sức hít sâu một hơi mùi vị của núi rừng. Ban đêm, trong núi rất rét, cô cảm thấy hơi lạnh. Cũng đã gần 40 phút, nếu không đi qua, Hoa Bội sẽ dùng chiêu sư tử Hà Đông rống mát.

Chung Tấn cũng không nói tạm biệt vì thật sự không muốn gặp lại anh nữa. Cô không đành lòng nói “Lăng Hãn” của mình đã chết, nhưng cô hiểu được, ngày hôm qua đã chết và cô sẽ không bao giờ có mặt ở đó nữa.

Lăng Hãn đã không giữ cô lại, thật ra từ đầu đến cuối, anh đều không nói một câu, giống như biến thành một kẻ câm điếc thật sự.

Chung Tấn bước chậm xuống bậc thang, không có bước chân đuổi theo, cô cắn môi, ra lệnh cho mình không được quay đầu.

Cô không cần của sự bận lòng của anh, vì vậy cô cũng không thể bận lòng về anh.

Từ nay về sau, hai người sẽ là hai đường thẳng song song, không bao giờ cắt nhau.

Hoa Bội thấy cô trở lại, chỉ vào đồng hồ mà quát: “Cậu đúng giờ thật nhỉ? Thành thật nói mau, người kia là ai?”

Chung Tấn mệt mỏi mở cửa xe rồi nằm xuống ghế: “Đừng tùy tiện hỏi thăm công việc của kiểm sát trưởng.”

Hoa Bội hừ một tiếng: “Ít ra về đi, không nói thì thôi. Ra ghế sau đi, tôi sẽ lái xe.”

“Xe cậu đâu?”

“Tôi nhờ người đưa đến, nếu không, chúng ta mỗi người một chiếc xe thì sao nói chuyện được.” Hoa Bội phân bua, túm Chung Tấn từ ghế lái ném ra ghế sau, rồi tự mình nhảy lên xe.

“Ai đưa cậu đến, bạn trai mới hả?”

“Hứ, tôi họ Hoa, nhưng không hoa tâm, tôi rất chung thủy, ok?”

Bỗng nhiên, hai người đều im lặng, Hoa Bội thật muốn tát cho mình mấy cái, tại sao nói chuyện không suy nghĩ như vậy chứ? Cô cười khan, háng giọng một tiếng rồi khởi động xe. Vì muốn giảm bớt không khí im lặng, cô mở radio lên.

Lúc một bài hát xưa vang lên, Hoa Bội quả thực là khóc không ra nước mắt.

Một giọng nữ cao ưu thương cất lên: “Có một ngày, tôi hẹn người yêu đi xem phim, anh ấy nói có việc bận nên tôi đành đi một mình. Khi tôi ngồi trên ghế xem ở rạp chiếu phim, thì thấy người yêu và bạn thân tốt nhất của tôi cùng nhau đi vào, lúc ấy tôi suýt nữa là ngất xỉu đi. Tôi khóc, cuốn phim buồn luôn khiến tôi rơi lệ. Ôi, cuốn phim buồn...”

“Anh ta thật sự tốt như vậy sao?” Chung Tấn đặt hai tay lên vai Hoa Bội.

Hoa Bội cười khổ, thành thật trả lời: “Cũng không phải quá tốt. Lúc trước hy vọng quá lớn, thoáng cái ngã xuống dưới nên có chút không thích ứng. Ha ha, tôi phải thừa nhận, đó là một tấm phiếu cơm rất tốt.”

“Gần đây, cậu béo lên đấy, nên giảm béo đi.”

“Tôi không có, là cậu quá gầy. Giờ tôi là một mỹ nhân đạt tiêu chuẩn đấy.”

“Không biết xấu hổ.”

“Sao, ghen tị không?” Hoa Bội đắc ý, vênh chiếc cằm xinh đẹp lên.

Chung Tấn nhẹ nhàng thở hắt ra: “Từ trước đến nay, anh ta chưa từng thích tôi.”

Hai tay nắm vô lăng của Hoa Bội run lên: “Cậu đừng an ủi tôi, nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ chọn cậu. Tôi... cam tâm tình nguyện

nhận thua.”

“Tôi đã từng yêu, tuy bây giờ đã là quá khứ nhưng tôi biết mùi vị của tình yêu là gì. Nếu thích một người xuất phát từ nội tâm thì dù là nam hay nữ, đều sẽ đặt cảm nhận của đối phương lên hàng đầu. Ngay từ đầu, anh ta đều tự mình quyết định, căn bản không thêm quan tâm đến suy nghĩ của tôi. Ngay cả chào hỏi cũng không báo một tiếng mà liều lĩnh xông vào nhà tôi. Lúc tự giới thiệu, cố ý để lộ thân phận hiển hách của mình, đơn giản là muốn làm cho ba mẹ tôi thuận tiện mở cửa mà thôi. Có mấy lần, anh ta chạy tới văn phòng của tôi, nếu tôi không đi ra ngoài với anh ta thì anh ta sẽ cư xử sao cho toàn thế giới đều biết chúng tôi đang yêu nhau. Thỉnh thoảng, tôi cảm thấy, anh ta không phải đang theo đuổi tôi, mà là có mục đích, có kế hoạch gì đó, với anh ta kết quả kia hình như rất quan trọng. Tôi có thể xác định rằng, đó không phải là tình yêu. Anh ta là người luôn xem mình là trung tâm, anh ta còn chưa học được cách yêu một người. Cái gọi là sẵn sàng, cái gọi là thú vị, chỉ là ánh hào quang được phủ một lớp vàng lên mà thôi. Anh ta thành công rất nhanh, cũng rất ích kỷ.”

Chung Tẫn không nhắc tới chuyện gặp Thang Thần Phi và một mỹ nữ ở khách sạn, cô nhìn ra được Hoa Bội vẫn còn ôm hy vọng.

Hoa Bội thở dài: “Nếu tôi có một nửa tỉnh táo như cậu thì tốt rồi. Trên thực tế, tôi cũng biết anh ta là hạng người gì, nhưng mà...” Cô vẫn còn thích anh ta.

“Haizzz, tôi chính là như vậy, ham tiền, thích hưởng thụ, không cứu được. Tôi và anh ta đều là cùng một loại người, đều chỉ vì cái lợi trước mắt.”

Chung Tẫn nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Trở lại nội thành, hai người đến một nhà hàng ăn chút cháo, sau đó thì chia tay. Hoa Bội đi tập thể hình, còn Chung Tấn về nhà.

Trên đường về nhà, đúng lúc ngang qua tiểu khu của Thích Bác Viễn. Cánh cổng tiểu khu rất xa hoa, ra vào đều là những chiếc xe đắt tiền, đối diện với cánh cổng lớn là đại lộ phủ đầy bóng cây, đèn đường sáng như ban ngày.

Chung Tấn chẳng biết bị sao mà đánh tay lái đi theo một chiếc Lexus màu xám bạc đang chạy vào tiểu khu. Bảo an vừa ăn cơm vừa xem tivi, cũng không liếc mắt ra ngoài một cái.

Cô đỗ xe trên bãi cỏ phía dưới căn hộ của Thích Bác Viễn, ngẩng đầu lên trên nhìn, ngoại trừ nhà của Thích Bác Viễn thì những nhà khác đều có ánh đèn ấm áp.

Trong thang máy rộng lớn và trống rỗng, chỉ có một mình cô đi lên. Chung Tấn còn nhớ, sau khi Thích Bác Viễn giết vợ thì đi thang máy xuống với một người hàng xóm, cả hai còn nói với nhau mấy câu việc nhà.

Sau đó, bọn họ đến nhà của vị hàng xóm kia để hỏi thăm tình hình, nhưng có nói thế nào thì người hàng xóm đó cũng không tin rằng Thích Bác Viễn đã giết người, cô ấy nói, một người có học thức như vậy, ngay cả con gà cũng không biết giết thì sao có thể giết người được?

Cánh cửa nhà Thích Bác Viễn vẫn còn dùng giấy niêm phong, con dấu đỏ tươi được in ở giữa, dọa người ta nhảy dựng. Trên sàn có một lớp bụi thật dày, nơi này đã lâu không có người tới.

Chung Tấn đứng một hồi lâu mới xoay người vào thang máy.

Trong thang máy có một bà cụ tóc hoa râm đang đứng, thấy Chung Tấn đi ra từ tầng nhà của Thích Bác Viễn, mắt trừng thật to.

“Cô không biết nhà này đã xảy ra chuyện gì sao?” Bà cụ khó hiểu, hỏi.

Chung Tấn gật đầu: “Cháu có thấy ở trên báo.”

“Lá gan của cô cũng lớn thật.” Bà cụ méo máo: “Kể đến cũng kỳ lạ, chưa từng nghe bọn họ cãi nhau, sao có thể giết người chứ?”

“Thích phu nhân là người như thế nào ạ?”

“Không biết, bà ấy không qua lại với ai cả, cũng không bạn bè, nghe nói có một cô con gái nhưng chưa từng quay về đây. Thỉnh thoảng, gặp bà ấy mua đồ ăn, chúng tôi chào hỏi với bà ấy nhưng bà ấy đều giả vờ không nhìn thấy. Cũng không biết bà ấy có tâm sự gì mà cả ngày đều là bộ dáng sầu não. Thích tiên sinh có học vấn, kiếm được tiền, tác phong lại đứng đắn. Nếu còn không thỏa mãn, quả thật là muốn tổn thọ.”

Thang máy ngừng lại, lần này người vào là bảo an, anh ta biết bà cụ, hai người chào hỏi nhau. Bảo an kể khổ với bà cụ rằng có một số người, rõ ràng có tiền, không biết vì sao lại muốn tặng phí vật nghiệp [2] khiến anh ta phải gõ cửa từng nhà một, sắc mặt của những người kia thật sự rất tệ.

[2] phí thu dịch vụ, thiết bị, tiện ích, cảnh quan, y tế, giao thông, an ninh và các dự án về môi trường trong việc duy trì thường xuyên, sửa chữa, cải tạo và cung cấp khác trong khu dân cư hay tòa nhà công cộng.

Bà cụ nói: “Anh cho là chất lượng cuộc sống của những người ở trong tiểu khu xa hoa này nhất định phải cao sao?”

Bảo an tiếp lời: “Cũng không phải ạ, ngay cả Thích Bác Viễn cũng đã giết người. Ngẫm lại thì thật là đáng sợ, hai ngày trước khi gặp chuyện, tôi có thấy Thích phu nhân trong siêu thị, mua rất nhiều túi lớn túi nhỏ, ở cửa ra vào, có một người đàn ông còn xách đồ giúp bà ấy. Hiện giờ, người đã thành một nắm tro, ngủ yên dưới mồ.”

Bà cụ thở dài một hơi, tất cả đều là giả.

Thang máy xuống tầng trệt, ba người một trước hai sau đi ra. Chung Tấn theo sau bảo an đến phòng an ninh. Bảo an quay đầu lại: “Có chuyện gì không?”

Chung Tấn nhìn vào trong phòng, trên tường có treo một chiếc TV: “Thường thì các anh giữ lại dữ liệu của camera giám sát trong bao lâu?”

“Sáu tháng.” Bảo an chớp mắt.

“Tôi muốn xem dữ liệu của camera giám sát trong hai tháng này.”

Một bảo an khác đang xem TV đi ra: “Cô muốn xem nó để làm gì?”

Chung Tấn cầm ví tiền, rút ra hai tấm danh thiếp đưa cho hai người: “Tôi rất tò mò.”

Hai người bảo an nhìn nhau, cũng không nhận danh thiếp: “Chúng tôi từng xem mấy cuốn băng ghi hình nhưng không thấy gì cả, không biết cô tò mò cái gì?”

“Còn ai nhìn qua nữa không?” Chung Tấn nhíu mày.

“Tính luôn cô là có ba người!”

“Là nam hay nữ?”

“Ai mà đi nhớ mấy chuyện này, cô đi đi!”

“Vậy tôi ở tại đây xem, được chưa?”

Trên mặt mấy bảo an lộ ra vẻ do dự, có một người quay mặt ra ngoài nhìn xem, sau đó thấp giọng nói với Chung Tấn: “Không gạt cô, hôm trước ở đây có trộm, toàn bộ băng ghi hình nửa năm nay đã bị mất hết.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 42: Thợ Săn Hươu (5)

Biên tập: Rosa

Đây là lần đầu tiên Chung Tấn đến Ủy ban Kinh Tế và Thương Mại. Cô không xuống xe, cũng không gọi điện cho Thang Thần Phi mà chỉ mở một nửa cửa kính, mặc cho gió hiu hiu thổi vào.

Còn nửa tiếng nữa mới tan tầm, cô không biết Thang Thần Phi có ra ngoài hay không, cô chỉ là muốn đến nhìn xem.

Ven đường có một cặp đôi nắm tay đi qua, cô tự nhiên dời mắt đi, hành động này đã trở thành một loại bản năng. Tức cảnh sinh tình chẳng khác gì bạo lực mềm.

Chỉ có điều, chung quy vẫn là bình tĩnh. Cô đơn chỉ là tạm thời, nếu không gờ gắm hy vọng thì sẽ không có thất vọng.

Sáng hôm nay, từ chỗ của thẩm phán Nhậm, Chung Tấn biết được Thích Bác Viễn đi Bắc Kinh làm giám định tinh thần và mời vài chuyên gia trong quân đội đi theo. Nửa tiếng sau, Chung Tấn rất bất ngờ vì Vệ Lam gọi điện thoại đến. Vệ Lam nói với cô rằng cảm xúc của cô ấy không ổn định, đang nằm trong bệnh viện dưỡng thai, nhưng cô ấy vẫn cần phải gọi điện cho cô.

Mặc kệ Thích Bác Viễn làm giám định tinh thần gì, nếu tòa án phán xử ông ta vô tội, cô ấy sẽ chống án, thẳng đến tòa án tối cao.

“Chuyên gia EMU thì thế nào? Pháp luật nhất định phải bật đèn xanh sao? Máy người không nghĩ ra cách nào khác nên mới lợi dụng lỗ hổng giám định tinh thần này hả? Máy người bỏ tiền để hối lộ chuyên gia phải không? Mẹ tôi biết Thích Bác Viễn không phải ngày một ngày hai, ông ta không thể bị bệnh tâm thần được, tuyệt đối không thể. Cô đã bị ông ta lừa, cô là đồ ngốc, lúc trước cũng vậy, hiện tại cũng thế.”

Âm lượng kia của Vệ Lam, nghe không giống một bệnh nhân, cô ấy hét lên từ đầu đến cuối, ngay cả thời gian tạm nghỉ cũng không có, Chung Tẫn hoàn toàn không có cách nào chen vào.

Chung Tẫn có thể hiểu được tâm trạng của Vệ Lam, cô ấy vì mẹ mình mà bất bình, nhưng hình như Vệ Lam đã nghĩ sai rồi, cô là công tố viên vụ án của Thích Bác Viễn, nguyện vọng lớn nhất của cô là đưa Thích Bác Viễn ra công lý. Chung Tẫn không tranh cãi với Vệ Lam, chờ cô ấy nói xong, cô liền cúp máy.

Chung Tẫn nói với Mục Đào chuyện băng ghi hình ở tiểu khu bị mất trộm. Mục Đào im lặng khoảng mười giây rồi nói: “Có thể chúng ta đều bị sự xuất hiện của vụ án làm mờ hai mắt. Nó giống như một cái miệng giếng xưa, sâu hơn chúng ta nghĩ.”

Cô nói nhỏ: “Tôi cho rằng cần phải tiếp xúc với Thang phu nhân – Phó Yến.”

Mục Đào cau mày: “Ngoại trừ tám ảnh và băng ghi hình ra, cô còn có chứng cứ gì nữa?”

Chung Tẫn im lặng, thật sự không còn.

Mục Đào an ủi cô: “Chỉ cần một ngày chưa kết án thì chúng ta vẫn còn cơ hội. Bước tiếp theo, chúng ta phải nghĩ ra cách tìm được bằng ghi hình. Tôi sẽ tìm đội trưởng Cảnh hỗ trợ.”

Chung Tấn ở yên hai ngày, nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định chủ động đi tìm Thang Thần Phi.

Không khiến cô thất vọng, chỉ hơn 5 giờ một chút, chiếc Land Rover của Thang Thần Phi đã xuất hiện ở cổng, Chung Tấn nhún kèn. Thang Thần Phi rất cảnh giác, bỗng chốc ngẩng đầu lên, vui vẻ huýt sáo.

“Ờ, thiên hạ hồng vũ [2] sao? Lần đầu tiên có người đến đón tôi tan tầm đó.” Thần Phi dừng xe xong rồi sải bước đến chỗ Chung Tấn: “Tại sao không gọi cho tôi, tôi đưa em lên thăm văn phòng của tôi.”

[2] chỉ những chuyện kỳ lạ, khó tin

Chung Tấn cũng xuống xe: “Muốn gọi điện nhưng sợ anh không nghe máy.”

“Em làm sai chuyện gì khiến trái tim của tôi tổn thương sao?”

Chung Tấn suy nghĩ: “Có đấy, cho nên tôi mới đến đây chịu đòn nhận tội.”

“Là gì?”

“Gần đây không chủ động báo cáo suy nghĩ cho giám đốc Thang.”

Thang Thần Phi cười to ra tiếng: “Kịp thời sửa lỗi à, không ngờ em lại là một đồng chí tốt. Buổi tối muốn ăn gì?”

Chung Tẫn nhún vai: “Nghe anh.”

“Ok, đi theo tôi!”

Land Rover ở phía trước mở đường, Volkswagen theo sát sau đó. Hai người dừng lại trước một nhà hàng kiểu Anh.

Thang Thần Phi xuống xe trước, lúc chờ Chung Tẫn, không biết sao anh ta lại nhìn về phía khu phố náo nhiệt kia mà cười, vẻ mặt trông như vừa đắc ý vừa khinh miệt.

Đại sảnh ở đây không rộng lớn và sáng sủa giống như những nhà hàng cao cấp khác khiến người ta chùn bước, thay vào đó, nó được thiết kế theo lối sang trọng và xa hoa một cách nhất quán, thảm và sofa đều làm từ tơ tằm, bầu không khí vừa thân mật vừa mềm mại. Trong nhà hàng không có nhiều khách, một món đồ sứ tinh xảo được đặt trên kệ, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh sáng của ngọn đèn pha lê.

Một cô gái mặc chiếc váy hở vai đang chơi ca khúc “Niềm vui của tình yêu” trước cây đàn piano cỡ lớn.

Thang Thần Phi kéo ghế ra cho Chung Tẫn rồi khom người nói nhỏ bên tai cô:

“Bài này thật sự rất hợp với không khí!”

Chung Tẫn cười. Cô đã sớm không phải là cô học sinh nhỏ mới ra trường bị một hai câu vui đùa làm đỏ mặt nữa.

Nhân viên phục vụ mang menu lên, Chung Tấn xoa tay, nói: “Cho anh chọn, anh ăn gì tôi ăn đó.”

“Nếu tôi ăn thịt động vật, em cũng vậy sao?” Thang Thần Phi xấu xa mà hạ mắt xuống.

“Sẽ không sai khi nghe theo giám đốc Thang.”

“Ý của em là mặc kệ tôi muốn làm gì thì làm?”

“Anh sẽ làm vậy với tôi sao?”

Thang Thần Phi nhìn Chung Tấn chùng nửa phút rồi nói: “Biểu hiện của em hôm nay khiến tôi vừa vui vừa sợ. Trước đây, em hận không thể tránh tôi như tránh ôn dịch, hôm nay tôi có chút được yêu mà sợ đấy. Tôi rất muốn làm cái gì đó, nhưng lại không dám. Sợ em trở mặt, giả vờ không biết tôi, vậy thì tôi nhận ít mất lớn. Tiểu bát nhãn tắc loạn đại mưu [3], tôi đã lên kế hoạch trong một thời gian dài.”

[3] câu nói của Khổng Tử ý chỉ một việc nhỏ mà không nhẫn nại được thì sẽ làm hỏng việc lớn

“Đừng nói đáng thương như vậy, hôm nay tôi muốn anh an ủi tôi mà.”

Thang Thần Phi kéo ghế về trước: “Nói mau, nói mau, cái ôm của tôi đã chờ em rất lâu rồi.”

Chung Tấn cố ý thờ dài: “Gần đây, ba mẹ tôi luôn cãi nhau từ việc lớn đến việc nhỏ, chiến tranh lạnh đã mấy ngày. Mỗi ngày, áp suất trong nhà đều rất thấp, tôi ngột ngạt đến mức phát bệnh.”

“Có phải dì đến tuổi mãn kinh không? Bởi vì nhìn qua, tôi thấy chú rất tôn trọng dì, chắc sẽ không tùy tiện chọc dì tức giận.”

“Lời này của anh trăm ngàn lần đừng để mẹ tôi nghe được, mỹ nhân sợ nhất tuổi xế chiều.”

Thang Thần Phi trả lời: “Ok, lời này chỉ có hai người chúng ta biết. Em cũng đừng lo lắng, có một số cặp vợ chồng cãi nhau nhưng lại rất ân ái. Có cặp thì bên ngoài hài hòa, nói không chừng ngày nào đó sẽ ly hôn sớm. Vợ chồng Thích Bác Viễn tương kính như tân, kết quả thì sao?”

“Sao anh biết vợ chồng họ bất hòa?” Tay Chung Tấn chống cằm, hàng lông mi dài và đen như mực chớp vài cái.

Thang Thần Phi liếc mắt xem thường, trên mặt viết “Người trên địa cầu này đều biết cả, ok?": “Cô Bội kia viết báo về chuyện này không ít đâu, cũng sắp thành một cuốn tiểu thuyết ngôn tình rồi.”

Chung Tấn chuyển chủ đề: “Ba và mẹ kể anh như thế nào?”

Thang Thần Phi hồi lâu không lên tiếng.

Nhân viên phục vụ bưng món khai vị lên rồi rót rượu sâm banh cho hai người. Thần Phi nâng ly rượu, nhìn ngọn đèn, nheo mắt nói: “Trong mắt tôi, bọn họ là một cặp vợ chồng yêu nhau giữa chừng hiếm có, thỉnh thoảng tôi đều vô thức nghĩ rằng, may mắn là mẹ tôi đã chết, nếu không, bà nhất định sẽ là trở ngại lớn nhất của bọn họ.”

Chung Tấn giật mình: “Anh đang nói gì vậy, ba anh biết mẹ kể anh là sau khi mẹ anh gặp chuyện bất trắc mà.”

Thang Thần Phi hạ mắt, giống như đang say rượu: “Em hỏi ba tôi xem, ông ta còn nhớ sinh nhật mẹ tôi là ngày nào không? Năm nay bao nhiêu tuổi? Tất nhiên là tôi không trách ông ấy, người chết không thể sống lại, người còn sống thì nên quý trọng. Dì ấy đối xử với tôi không tệ. Hiện tại, quan hệ của tôi với dì ấy so với ba tôi còn tốt hơn. Ba tôi cho rằng tôi là một công tử phóng đãng, không học vấn, không nghề nghiệp.”

“Ba mẹ tôi cũng từng cho rằng tôi là một đứa trẻ nhược trí đấy!”

Thang Thần Phi nói: “Tôi thật sự mong em là người nhược trí, như vậy sẽ dễ lừa hơn.”

“Nghe nói ba anh và dì anh không muốn sinh con?” Chung Tẫn tiếp tục hỏi.

“Đừng có đem cái mũ này chụp lên đầu tôi, tôi không đảm đương nổi. Lúc dì ấy đến nhà, tôi đã chín tuổi, không cần ai chăm sóc. Dì ấy không sinh thêm con, chẳng qua là muốn gây ấn tượng với ba tôi thôi!” Thang Thần Phi không chút nào cảm kích.

Chung Tẫn cảm thấy truy hỏi chuyện riêng nhà người ta như vậy thật bất lịch sự, nhưng cô vẫn phải kiên trì giả vờ nhiều chuyện: “Rất nhiều gia đình đều dựa vào con cái để duy trì, đặc biệt là những gia đình kết hôn lần hai. Dì của anh không lo lắng ư? Người nhà bà ấy cũng không nói gì sao?”

Chung Tẫn đã chọc giận Thang Thần Phi thành công, anh ta nặng nề đặt ly rượu lên bàn: “Một cô gái nông thôn quê mùa ở Nghi Tân [4] sao xứng đáng sinh con cho ba tôi?” Nói xong, Thần Phi cảm thấy mình nói lỡ, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Khi đó dì ấy cũng lớn tuổi, có lẽ không dám sinh, sợ nguy hiểm.”

[4] một thành phố của tỉnh Tứ Xuyên.

Chung Tẫn cố gắng bình tĩnh: “Anh nói như vậy là đang bức chết tôi đấy, tôi cũng sắp ba mươi tuổi rồi.”

“Muốn kết hôn rồi?”

Chung Tẫn suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Hy vọng trước ba mươi tuổi có thể giải quyết chuyện này.”

“Được, em chọn một ngày, chúng ta đi đăng ký.”

Miệng Chung Tẫn há thật to.

“Tôi sắp bốn mươi rồi, cũng gấp lắm!” Thang Thần Phi làm ra vẻ mặt đau đớn: “Hơn nữa, nói nhỏ cho em biết, em chắc chắn là kiểu ba tôi vừa ý, đoan trang, hào phóng, mặt mũi thanh tú.”

“Nghe như đang chọn phụ kiện nội thất trang trí cho nhà của anh vậy.”

“Xem em kìa, lại bĩu môi. Haizzz, ở trước mặt em, tôi không dám nói chuyện bậy bạ nữa, đừng tức giận. Chung Tẫn, tôi rất nghiêm túc, tôi muốn lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để qua lại với em.”

“Giám đốc Thang, anh nên biết bản chất của tôi là một cô gái hoang dã ở vùng quê An Trấn.”

“Biết chứ, An Trấn, chỗ đó rất đẹp, đặc biệt là mùa hoa cải vàng nở rộ, quả thực khiến người ta lưu luyến không muốn về, tôi cũng muốn mua một mảnh đất ở đó để về sau dưỡng lão. Đến lúc đó, không cho phép em ghét bỏ, chúng ta sẽ cùng làm việc đồng áng!”

Khóe miệng Chung Tấn co rút, khi món chính được đem lên, cô chuyên tâm ăn bữa tối để chấm dứt câu chuyện kia. Thật lạ, lời của Thang Thần Phi khiến cô không thấy buồn cười, cũng không thấy khó chịu, mà chỉ cảm thấy sống lưng rét run.

Sau khi ăn xong, hai người uống thêm một tách cafe, sau đó chia tay ngay trước cửa nhà hàng. Thang Thần Phi tiễn cô ra, Chung Tấn giờ chìa khóa xe lên: “Về nhà tôi sẽ gọi điện cho anh.”

Thang Thần Phi giống như rất mất mặt, ghé vào trước cửa kính xe của cô mà oán giận: “Lần sau hẹn hò không cho phép lái xe, như vậy sẽ khiến hai chúng ta giống như khách xã giao. Phụ nữ phải biết làm nũng để bạn trai sướng.”

“Đừng nói lung tung, cẩn thận chân mệnh thiên nữ của anh sau này tính sổ với anh.”

“Chân mệnh thiên nữ của tôi là em, tôi xác định, cuộc đời này của tôi không phải em không cưới.”

Chung Tấn thở dài: “Anh có dám thề, nếu ai đến năm 97 tuổi chết trước, sẽ ở cầu Nại Hà chờ người kia ba năm không?”

Thang Thần Phi thật sự muốn giờ tay lên cùng cô thề. Chung Tấn cầu xin tha thứ: “Được rồi, đừng đùa nữa. Giám đốc Thang, lái xe cẩn thận.”

“Được, vì em, em muốn tôi an toàn thì tôi sẽ an toàn.”

Chung Tấn không về nhà ngay mà quay lại văn phòng một chuyến. Từ trong tủ tài liệu tìm ra hồ sơ vụ án của Thích Bác Viễn, lật đến trang ghi thông tin của Thích Bác Viễn, cô khẽ thở một hơi.

Cô không nhớ nhầm, quê quán của Thích Bác Viễn cũng là Nghi Tân – Tứ Xuyên.

Chung Tẫn chạy tới toilet, dùng nước lạnh áp vào trán. Trong tiếng nước ào ào, cô có thể nghe được tiếng tim đập mình đập rất nhanh.

Cô ngồi yên trong văn phòng nửa tiếng, có một loại xúc động mãnh liệt chấn ngay cổ họng rất nhanh sẽ dâng trào.

Chung Tẫn gọi cho Mục Đào bằng máy bàn trong văn phòng.

“Tại sao bây giờ cô còn ở văn phòng?” Trong điện thoại truyền đến tiếng đàn piano và tiếng hát.

Con gái Mục Đào giỏi ca múa, có thể chơi được đàn piano, còn từng giành giải nhất trong cuộc thi ca hát dành cho trẻ em của thành phố, nghe nói là Hồ Vi Lam tự mình dạy.

Cách sóng điện từ rất xa, dường như Chung Tẫn có thể nhìn thấy khung cảnh ấm áp, hoà thuận và vui vẻ của nhà họ. Chuyện bức ảnh, thật sự không ảnh hưởng chút gì đến Mục Đào, chỉ có cô, bị dính một tầng bụi.

“Về vụ án của Thích Bác Viễn, tôi muốn về quê của ông ta để điều tra.”

“Cô lại phát hiện cái gì?”

“Phó Yến và Thích Bác Viễn là người cùng quê. Không chỉ điểm này, còn có rất nhiều điểm đáng ngờ khác, tôi muốn xác định rõ.”

Qua một lúc lâu, Mục Đào mới mở miệng: “VẬY cô đi nghỉ đông đi, đợt nghỉ phép lần trước là tôi tự phê, không gửi lên cấp trên, tôi sẽ nói là cô ra ngoài du lịch. Cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

“CẢM ƠN TRƯỞNG KHOA MỤC!”

Khi cúp máy, Chung Tấn mới phát hiện mình đang nín thở. Cô từ từ ngồi xuống, ở lại một hồi lâu mới xuống lầu về nhà.

Nghĩ đến chuyện lập tức sẽ đi xa, Chung Tấn chạy xe đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Lúc đang khóa xe thì có người gọi tới. Chung Tấn cầm lái di động, ra khỏi xe, trong lòng cảm thấy khá kỳ lạ, đã khuya như vậy rồi, là ai gọi cho cô chứ?

Vừa nghe tiếng hít thở dồn dập bên kia, Chung Tấn đã sờ mũi, lên tiếng chào hỏi trước: “Luật sư Thường, anh còn chưa ngủ sao?”

“Ngủ không được.”

“CÓ VỤ ÁN RẤT KHÓ GIẢI QUYẾT À?”

“KHÔNG PHẢI, LÀ ĐAU.”

Bàn tay cầm di động của Chung Tấn run lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“BỊ NGƯỜI TA CHÉM MỘT ĐAO TRÊN TAY.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 43: Thợ Săn Hươu (6)

Biên tập: Rosa

Chung Tấn đột nhiên cảm thấy thế giới xung quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, sau lưng mơ hồ có một cơn gió lạnh đánh úp lại, cô vô thức rùng mình một cái. Hồi lâu sau, Chung Tấn mới bình tĩnh lại, nhưng hai chân vẫn không tìm được mà nhũn ra.

Thường Hạo biết cô chắc chắn đã bị dọa, ho khan một tiếng rồi cố ý dùng giọng nói nhẹ nhàng băng quơ: “Vết thương không quá nghiêm trọng chỉ may mùi mũi thôi.”

Chung Tấn hoảng sợ, toàn thân ra mồ hôi lạnh, mùi mũi, đó là một vết thương như thế nào?

“Anh... đã báo cảnh sát chưa? Có bắt được kẻ côn đồ đó không?”

“Cô đang ở nhà à?” Thường Hạo không trả lời ngay, trái lại vút đề tài kia qua một bên.

“Tôi đang chuẩn bị lên lầu.”

“Đừng ở lâu bên ngoài, mau lên đi. Sáng mai, tôi sẽ gọi lại cho cô.”

Chung Tấn cảm thấy trong lời nói của Thường Hạo có che giấu chuyện gì đó.

“Anh có biết đối phương là ai không? Có liên quan đến vụ án của Thích Bác Viễn sao?”

“Đợi khi gặp nhau sẽ nói sau, bản thân cô cũng phải tự bảo trọng.”

“Tôi... hai ngày nữa sẽ ra ngoài du lịch, ít nhất một tuần sau mới về. Tôi không có cách nào chạy đến Bắc Kinh gặp anh được, anh vẫn nên nói mọi chuyện cho tôi qua điện thoại đi.”

Hình như Thường Hạo rất sửng sốt, nhưng vẻ mặt đó chỉ vờn vờn nửa giây, căn bản không khiến Chung Tấn phát hiện ra được: “Tôi đang ở Ninh thành.”

“Hả???”

Quả thật, thời gian Thường Hạo ở Bắc Kinh chỉ đếm bằng tiếng. Máy ngày qua, anh đã giải quyết hết một đống chuyện của một tuần.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, anh đều lên mạng nhìn xem những bình luận của bạn bè về video kia. Bởi vì những người có liên quan đều im lặng, lại không có chuyện ngoài lề sau đó, nên video chỉ ‘hot’ vài ngày rồi dần dần im ắng, ít đi và biến mất.

Thường Hạo âm thầm thở hắt ra, nhưng không dám lơ lửng dù chỉ một chút. Anh cho rằng, chuyện này nhất định không phải do kẻ rảnh rỗi nào đó gây ra nên đã trở về Ninh thành.

Sẩm tối, Thường Hạo lên máy bay, lúc tới Ninh Thành thì trời đã tối đen. Anh không thông báo cho công ty Viễn Phương mà bắt taxi

đi vào nội thành.

Khi đến khách sạn Thường Hạo mới nhớ, trước lúc lên máy bay trợ lý có nhắc đến túi hồ sơ nào đó để quên ở trong xe nên anh đã đi thang máy xuống tầng hầm thứ hai của bãi đỗ xe.

Thường Hạo mang theo túi đựng máy tính đi tới xe của mình, ngọn đèn ở bãi đỗ xe rất mờ, dường như chỉ có tiếng bước chân của anh vọng lại trong không gian trống rỗng và rộng lớn này.

Tay trái Thường Hạo cầm túi, tay phải cầm áo vest, anh vừa đi vừa nghĩ đợi lát nữa vào phòng sẽ gọi điện thoại cho Chung Tấn.

Bỗng nhiên, Thường Hạo cảm thấy một trận gió lạnh từ phía sau ập đến, dựa vào sự nhạy cảm của việc tập thể hình quanh năm, anh nghiêng người về bên phải, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng đen cao lớn từ trong chiếc jeep chợt xuất hiện ngay bên cạnh anh, một lưỡi dao sắc bén từ không trung hiện ra, Thường Hạo bay lên, giơ chân đá văng con dao. Cái bóng đen kia nhào đến muốn cướp máy tính của anh, Thường Hạo ý thức được trong máy tính có tài liệu quan trọng, hai tay ôm chặt, che chiếc túi đựng máy tính lại. Lúc này, bóng đen nhân cơ hội nhặt con dao dưới đất lên rồi chém vào tay anh.

Đến khi anh phản ứng lại và hô to một tiếng “Đứng lại” thì bóng đen kia đã chạy như bay ra khỏi bãi đỗ xe.

Tiếng của Thường Hạo làm kinh động bảo an.

Bảo an dựa theo chỉ dẫn của Thường Hạo, đuổi theo ra bãi đỗ xe nhưng bóng đen đã sớm biến mất trong bóng đêm.

Thường Hạo khoát áo vest lên trên vai, tay phải nắm chặt miệng vết thương, lòng bàn tay lập tức nhuộm đỏ.

Bảo an muốn đưa Thường Hạo đi bệnh viện nhưng Thường Hạo chịu đựng đau đớn, khăng khăng đến phòng an ninh xem camera giám sát ở bãi đỗ xe trước. Không ngờ, camera ở đó đã bị hỏng mấy ngày trước, tạm thời còn chưa tìm người đến sửa.

Bảo an đưa Thường Hạo đến bệnh viện gần với khách sạn nhất, bác sĩ trực ban giúp anh xử lý miệng vết thương. Vì lo thời tiết nóng sẽ khiến vết thương bị viêm nên Thường Hạo phải ở lại truyền dịch giảm nhiệt.

Đường đi mệt nhọc, lại mất máu khá nhiều, Thường Hạo muốn ngủ, nhưng đại não không chịu phối hợp.

Anh vẫn nên gọi điện thoại cho Chung Tẫn.

Từ tiểu khu đến bệnh viện, bình thường nếu không kẹt xe thì cũng phải mất khoảng nửa tiếng, nhưng tối nay cô chỉ cần 10 phút là đến.

Thấy Thường Hạo sắc mặt tái nhợt nằm trên ghế trong phòng truyền dịch, Chung Tẫn bỗng chốc không còn chút sức lực nào.

Lúc gần đi bóng đen đã hung dữ nói với Thường Hạo rằng: đừng giống như ruồi bọ bám lên người Chung kiểm, nếu không thì lần sau sẽ không đơn giản là rạch một nhát trên tay như vậy đâu.

Lời uy hiếp mang theo sự ghen tuông rất rõ ràng, cứ như sợ cô bị người khác cướp mất, dưới cơn xúc động, làm ra hành động ấu trĩ.

Bây giờ, kẻ kia có thể là ai đây?

Nếu trước đó không có chuyện máy GPS và cài trang, bất kể thế nào, Chung Tẫn cũng sẽ không nghĩ đến Lăng Hãn, nhưng hiện tại, cô không dám xác định.

Nhưng, hành động như vậy đã đạt đến giới hạn mà cô có thể chịu đựng.

“Tôi vẫn còn thờ ợ được như thường, tôi không nói dối đâu!” Thường Hạo không đồng ý để Chung Tẫn qua đây, nhưng cô không nghe lời anh nói.

“Anh muốn uống nước hay ăn chút gì không?” Chung Tẫn ngửa đầu nhìn bình truyền dịch, còn một chút nữa sẽ đổi bình, cô quay đầu ra ngoài nhìn.

Thường Hạo ấn cái nút trên vách tường phía sau: “Nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, cô có nghĩ nó liên quan đến tình yêu hay ghen tuông gì đó không? Nếu thật sự là vậy, cần gì phải dùng dao? Ở thời Trung Cổ, nếu muốn giành được trái tim của phụ nữ, thông thường những người đàn ông sẽ lựa chọn mặt đối mặt quyết đấu, chứ không phải lén lút đâm sau lưng người khác. Bởi vì, nếu họ không giết chết tôi, nếu tôi thật sự thích một ai đó, tôi sẽ kiên trì đến cùng. Mà giữa chúng ta cũng không phải quan hệ yêu đương, nói chính xác, là một bên tán thành và một bên ngược lại. Tôi nghĩ, người nọ đang muốn nhắc nhở tôi không nên kéo cô vào cuộc điều tra vụ án của Thích Bác Viễn.”

Lúc này, Chung Tẫn mới hiểu được Thường Hạo gọi điện thoại cho cô là có thâm ý, nhưng cô lại không ngoại trừ khả năng là Lăng Hãn làm.

Y tá trở lại, mặt không cảm xúc thay bình dịch khác cho Thường Hạo, dù đang trực đêm nhưng tâm trạng không quá tệ, chỉ liếc qua Chung Tấn rồi nói: “Ngày mai nhớ đến thay thuốc.”

Chung Tấn gật đầu rồi đi ra ngoài mua một bình đồ uống nóng và một phần xúc xích nóng cho Thường Hạo.

“Tôi có cảm giác, mạng lưới của vụ án lần này sẽ mở rộng, không biết sẽ dính dáng đến bao nhiêu người! Hôm nay cảnh cáo tôi là có mưu tính từ trước, bằng không thì camera giám sát ở bãi đậu xe sẽ không trùng hợp bị hỏng. Có phải hẳn biết chúng ta sắp tiếp cận được sự thật không?”

Thường Hạo nhận lấy đồ uống nóng, nhìn Chung Tấn đang suy nghĩ thì chợt nhớ đến lần đầu bọn họ gặp nhau ở sân bay, trong khi anh vừa lạnh vừa đói thì Chung Tấn đã mua hết đồ uống nóng và xúc xích nóng để khiêu khích anh, lúc ấy anh thực sự muốn bóp chết cô. Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, cuối cùng cô lại đem đồ uống nóng và xúc xích nóng đặt trước mặt anh.

Trái tim, vừa áy náy vừa khẽ động.

Thường Hạo vội vàng cúi đầu cắn mạnh cây xúc xích nóng, cảm thấy vết thương trên cánh tay như bị lửa đốt.

Mùi thơm của xúc xích nóng tỏa ra khắp nơi.

Chung Tấn vẫn đang suy nghĩ về chuyện camera giám sát, chẳng lẽ, đằng sau thực sự có một đôi bàn tay đen thao túng tất cả mọi chuyện?

“Có thể xác định một việc, hiện giờ, cả hai chúng ta đều bị người khác theo dõi.” Thường Hạo rất nhanh lấy lại sự tự nhiên.

Chung Tẫn đồng ý với ý kiến của Thường Hạo, nói không chừng, ngay cả chuyến bay của Thường Hạo người nọ cũng đã sớm dò la được. Bãi đỗ xe lớn như vậy, không có cách nào mai phục ở đó mấy ngày, bọn chúng nhất định đã sớm biết được tin tức nên chỉ cần ôm cây đợi thỏ.

“Không phải cô vừa đi du lịch về à, sao lại muốn đi nữa? Đừng khiến tôi ghen tỵ với nhân viên công vụ như mấy người.” Trong bình dịch có thuốc an thần, tuy Thường Hạo rất buồn ngủ nhưng thần kinh lại vô cùng hưng phấn. Anh và Chung Tẫn rất khó có được thời gian ở chung hài hòa như vậy, điều này khiến Thường Hạo vui vẻ.

Chung Tẫn do dự, chuyện đi Nghi Tân, càng ít người biết càng tốt.

“Tôi có ý này, cô xem, hiện tại tôi đang bị thương, tạm thời cũng không thể làm chuyện gì khác. Nếu cô không có bạn đồng hành, không bằng chúng ta cùng đi du lịch đi!”

Chung Tẫn nâng mắt lên, đôi con ngươi của Thường Hạo sâu không lường được. Dường như, bên trong ánh mắt sáng rực kia, cô không thể che giấu được gì.

“Nếu hành tung của chúng ta đã bị người khác biết, vậy hẳn nhất định sẽ có hành động tiếp theo, chúng ta có thể hóa bị động thành chủ động. Nếu hẳn không phát hiện thì hành trình của chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng. Cô nghĩ sao?”

Chung Tẫn thờ dài, người khôn khéo như Thường Hạo, thoáng cái là đã nhìn thấu mục đích xuất hành của cô.

“Anh đã nói, chúng ta là một bên tán thành, một bên ngược lại mà.” Sẽ rất khác thường nếu hai người cùng nhau ra ngoài điều tra.

“Mục đích của chúng ta chỉ có một, chính là tra ra manh mối của vụ án. Lúc này mà cô còn để ý ai thắng ai thua sao?”

Có Thường Hạo làm bạn quả thật quá tốt, trực giác của anh nhạy bén hơn cô, kinh nghiệm cũng phong phú hơn. Chung Tấn liếc nhìn cánh tay bị thương của Thường Hạo: “Đừng nói vớ vẩn, bây giờ anh đang bị thương đấy.”

“Đừng nói với tôi, ngay cả cách chăm sóc cơ bản nhất cô cũng không biết.” Thường Hạo hừ một tiếng.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 44: Sương Mù (1)

Biên tập: Rosa

Từ Ninh thành đến Nghi Tân, có máy bay, xe lửa, còn có ô tô, phương tiện nào cũng khá nhanh nhưng Chung Tấn bỏ qua hết, cô chọn ngồi thuyền. Vì không có chuyến nào từ Ninh thành đến thẳng Nghi Tân nên cô mua vé đến Trùng Khánh. Trùng Khánh cách Nghi Tân hơn 300km, có thể đi ô tô qua.

Suy nghĩ phí tâm như vậy là vì Chung Tấn cảm thấy gần đây có quá nhiều bất ngờ, cô không thể xử lý hết. Cô nói với Mục Đào, ở bên ngoài sẽ hạn chế dùng di động vì tín hiệu trên núi không tốt, hơn nữa cô vẫn lo di động bị theo dõi và nghe trộm, nếu có việc gì cô sẽ dùng điện thoại công cộng.

Nhưng Chung Tấn không nói với Mục Đào chuyện Thường Hạo bị thương và chuyện anh sẽ đồng hành với cô.

Nếu là du lịch thì cô có quyền tự do lựa chọn bạn đồng hành cho mình.

Sau một đêm, sắc mặt Thường Hạo đã chuyển biến tốt. Vì hôm nay còn phải truyền dịch nên Chung Tấn mua vé tàu đêm.

Chung Tấn nói với Phương Nghi và Chung Thư Giai rằng cô muốn đi du lịch Tam Hiệp [1].

[1] địa điểm du lịch nổi tiếng trên sông Hàn có tổng chiều dài 33,9 km và diện tích là 43 km², thuộc thành phố An Khang tỉnh Thiểm Tây.

Khuôn mặt Phương Nghi lộ ra vui mừng: “Đi chung với Thần Phi sao?”

“Không phải.” Có lẽ ba mẹ Chung nghĩ rằng cô và Thang Thần Phi đang yêu nhau tha thiết.

“Chỗ đó có gì hay mà đi, vì xây một cái đập thủy điện lớn mà rất nhiều điểm tham quan bị ngập lụt.”

Chung Tấn cười, với lấy chiếc vali phía trên tủ quần áo: “Con đã xin nghỉ phép rồi.”

Phương Nghi hơi bất mãn nhìn Chung Thư Giai. Mu bàn tay bị phỏng của Chung Thư Giai còn chưa khỏi hẳn, mỗi ngày đều phải bôi thuốc mỡ. Thuốc mỡ kia có mùi lạ, lan tỏa vào từng góc ngách trong phòng.

“Để Chung Tấn đi đi, bây giờ thời tiết nóng như vậy là mùa tốt nhất để đi du lịch.” Chung Thư Giai lảng tránh ánh mắt của Phương Nghi, lúc nói chuyện, ông sống chết nhìn chằm chằm cổ tay của mình: “Nếu có thời gian, tôi cũng muốn ra ngoài thăm thú.”

“Lại đến Hải Nam nữa sao?”

Trong mắt Phương Nghi không có sự châm chọc cũng không có sự khoan dung, nhưng lại khiến Chung Thư Giai vô duyên vô cớ run rẩy. Ông lấy can đảm và nhìn vào Phương Nghi cứ như bà là một vị thẩm phán nghiêm khắc, còn ông thì đang chờ đợi phán quyết của bà vậy.

Vẻ mặt đó của ông khiến Phương Nghi cười lạnh trong lòng, nhưng bà không muốn biểu lộ ra: “Tiền đủ dùng không?” Bà hỏi Chung Tấn.

“Đủ ạ. Ba, ba nên đi làm rồi.” Chung Tấn chỉ vào đồng hồ treo tường.

Chung Thu Giai vội vàng đáp: “Nãy giờ không để ý tới, bây giờ ba đi ngay. Chung Tấn, ở bên ngoài không cần quá tiết kiệm, chú ý an toàn.”

Một tay cầm lấy túi công văn, trọng tâm có hơi lão đảo đi về phía cửa. Chung Tấn chạy tới mở cửa giúp ông, Chung Thu Giai cười áy náy với Chung Tấn rồi vội vàng xuống lầu.

Hôm nay, Phương Nghi phải đi họp ở tổng cục, hội nghị bắt đầu lúc 10 giờ. Bà không vội vã đi ngay mà tự pha cho mình một tách trà hoa lài, ngồi trên xích đu ở ban công, đung đưa qua lại.

Chung Tấn dọn dẹp bát đĩa, dùng máy hút bụi dọn dẹp qua mấy căn phòng, lúc đi ra, phát hiện Phương Nghi còn vẫn duy trì tư thế vừa rồi, cô nhẹ nhàng gọi: “Mẹ!”

“Con có phát hiện trong lòng ba con đã sắp xếp xong mọi chuyện rồi không?” Bên ngoài, Phương Nghi trông tao nhã và thản nhiên nhưng bên trong lại mang theo loại khó xử nào đó: “Mẹ từng nghe bà ngoại con nói một câu ngạn ngữ, con cái là của riêng mình còn vợ là hương thơm của người khác. Chỉ cần đàn ông bắt đầu ngoại tình, cho dù biết rõ phía trước là giường đất thì vẫn muốn ném thũ mùi vị niết bàn.”

“Mẹ, mẹ lại nghĩ nhiều rồi.” Trong đầu Chung Tấn hiện lên khuôn mặt đầy đặn kia của A Viện. Vốn tưởng rằng, sau cuộc nói chuyện lần trước, Chung Thu Giai sẽ hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, quanh co ngàn dặm, cái gọi là yên ổn chẳng qua là sóng lớn tạm thời nghỉ ngơi mà thôi.

“Chỉ mong là vậy!” Về mặt Phương Nghi vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt có hơi mơ hồ, dưới ánh sáng chiếu rọi, quầng thâm ở vành mắt khiến sắc mặt bà tái nhợt hơn.

Người đẹp rất ghét sự đồng tình của người khác, Chung Tấn chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ, kiềm chế cảm xúc của mình, bất cứ điều gì cô nói cũng đều như sát muối lên vết thương của Phương Nghi.

Với những cặp vợ chồng có thất niên chi dương [2] mà nói, nếu bây giờ con người sống đủ lâu, khoảng bảy mươi năm, phụ nữ vẫn không thể có được 100% cảm giác an toàn trong hôn nhân.

[2] có nghĩa là sau bảy năm tình yêu sẽ bước vào thời kỳ nguy hiểm.

Thiên trường địa cửu, chỉ là một truyền thuyết xa xôi không thể chạm vào.

...

Chung Tấn mượn phòng bếp nhà Hoa Bội để nấu ăn. Nếu muốn Thường Hạo nhanh chóng khôi phục thể lực thì phải cần bổ sung dinh dưỡng. Vốn có thể đến nhà hàng và thuê người nấu nhưng Chung Tấn sợ gặp người quen rồi không thể giải thích nên đành chạy đến siêu thị, mua chút sườn lợn và măng. Sau đó, tìm một cái

nồi đất, vụn lửa nhỏ hầm trong hai tiếng, mùi thịt sườn theo hơi nước bay ra, Chung Tấn nhìn không được mà cong khóe miệng.

Cô xào thêm rau cải, hầm canh sườn, còn nấu cơm bằng gạo Thái Lan rồi cho từng món vào hộp giữ nhiệt. Lúc chuẩn bị ra ngoài thì Hoa Bội trở lại.

Vừa vào cửa, Hoa Bội đột nhiên hít hít cái mũi rồi nhất định bắt Chung Tấn mở hộp giữ nhiệt ra để kiểm tra.

“Tôi có để phân cho cậu mà.” Chung Tấn vừa bực mình vừa buồn cười.

Hoa Bội ra sức nuốt mấy ngụm nước miếng xuống: “Phải nói là, đã rất lâu rồi trong nhà tôi không có mùi hương của đồ ăn, tôi có cảm giác giống như đang nằm mơ vậy, nhưng đó không phải là vấn đề. Tại sao cậu lại lén lút trốn trong nhà tôi đóng vai hiền thê lương mẫu? Tôi rất thích nhưng không cảm kích. Thành thật thú nhận đi, cậu có biến rồi phải không?”

Chung Tấn cười: “Muốn biết sao?”

“Tôi nhắn nhin đến trưa, thật sự không có cách nào mới giả vờ đau sinh lý để xin về, tưởng dễ lắm sao? Tôi rất tò mò, cuối cùng thì đằm nước lạnh như cậu cũng bắt đầu tỏa ra sức sống rồi.”

“Trong mắt cậu lúc nào cũng chỉ có tình với yêu.” Chung Tấn bật cười, giọng điệu này nghe rất giống Thường Hạo.

“Không phải tình với yêu mà là muốn hiến dâng sự nghiệp thần thánh cho cậu.” Hoa Bội đánh chết cũng không tin.

“Đợi lát nữa sẽ biết, cậu có thể thét chói tai, cũng có thể bát quái, nhưng tuyệt đối không thể lấy nó viết thành bất cứ hình thức báo chí nào.”

Hoa Bội chớp chớp mắt: “Tần, tôi nghe có chút sợ.”

Chung Tần lườm cô ấy: “Vậy cậu có đi hay không?”

Hoa Bội ưỡn ngực, trả lời vang dội: “Đi!”

Xe ra khỏi tiểu khu, không quá mấy bước thì tới một ngã tư. Hoa Bội không vượt qua được một đợt đèn xanh, cô bực bội ấn còi, miễn cưỡng phanh xe lại.

Di động reo.

Hoa Bội vừa thấy dãy số thì ngậy ra, sau đó, cô ấy quay đầu nhìn Chung Tần: “Điện thoại của cậu hết pin rồi sao?”

Chung Tần lấy điện thoại ra nhìn, vẫn còn ba vạch mà!

“Thang... Thang thiếu gọi đến, nhất định là không tìm được cậu nên mới gọi cho tôi. Cậu nghe đi.”

Đột nhiên, Chung Tần có cảm giác áy náy không sao nói rõ được, một cảm giác tiếc nuối và bất đắc dĩ truyền khắp mọi góc ngách trong thân thể. Có phải Bội đã chờ cuộc gọi này rất lâu không?

Chỉ có tình yêu mới có thể làm cho người ta hèn mọn như thế, Bội thật sự rất thích Thang Thần Phi.

Tiếng chuông không chịu buông tha mà cứ reo lên.

“Bội, cậu hiểu anh ta hơn tôi, anh ta có thể vì tìm tôi mà gọi điện cho cậu sao?”

Hoa Bội cắn môi.

“Chính cậu là người quyết định có nghe máy hay không, nhưng ngàn vạn lần đừng nhún nhường với anh ta.”

Tiếng chuông đột nhiên dừng lại, cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đèn xanh sáng lên.

Mãi đến khi tới bệnh viện, cả hai cũng không nói gì.

Ở cổng lớn, Chung Tấn xuống xe trước, không đi cùng Hoa Bội đến bãi đỗ xe. Cô cho Hoa Bội không gian riêng để cô ấy suy nghĩ xem có muốn nhận điện thoại của Thang Thần Phi hay không.

Chung Tấn nói với Hoa Bội, đỗ xe xong thì đến phòng truyền dịch tìm cô.

Mùi nước khử trùng bên trong tòa nhà điều trị khẩn cấp khiến Chung Tấn nhíu mày, đối diện có y tá đẩy chiếc cán cứu thương đi tới, cô dựa vào vách tường để cản cứu thương đi qua trước. Phòng truyền dịch ở lầu hai, đúng lúc nhìn thấy thang máy đi xuống, Chung Tấn muốn lười một chút nên không đi cầu thang bộ.

Lầu hai, ngoại trừ phòng truyền dịch thì vẫn còn phòng khám phụ sản và phòng giải phẫu.

Nhìn những người chồng đưa vợ mang thai đến kiểm tra và nụ cười vừa hạnh phúc vừa thánh thiện trên khuôn mặt các cô ấy, trái

tim Chung Tấn không khỏi đau đến run rẩy. Cô bước nhanh hơn, hít sâu một hơi và đi về trước như chạy trốn.

Ngay trước phòng phẫu thuật, cô không cẩn thận đụng phải một vị bác sĩ, Chung Tấn vội vàng nói xin lỗi. Lúc nâng mắt lên, cô trông thấy Chung Thư Giai và A Viện đang đứng bên trong.

Trên mặt Chung Thư Giai đầy nước mắt, thậm chí hai vai cũng đang run rẩy. A Viện đưa lưng về phía ông, trong tay cầm một tờ giấy, đầu ngẩng cao.

“Rốt cuộc hai người có phẫu thuật không?” Y tá đeo khẩu trang không kiên nhẫn hỏi.

“Làm đi!” A Viện đưa tờ giấy cho y tá.

Chung Thư Giai khóc hu hu, vươn hai tay ôm chặt lấy A Viện: “Không được. Đây là cốt nhục duy nhất của anh, anh muốn nó.”

A Viện dùng sức tách hai tay của ông ra: “Anh coi em là cái gì, người đàn bà giúp anh sinh con sao? Nói cho anh biết, em không muốn trở thành một bà mẹ đơn thân.”

“Không, sẽ không. Anh... cưới em.”

“Nói còn nghe tốt hơn là hát [3]!”

[3] nguyên gốc là “Thuyết đích bỉ xướng đích hoàn hảo thính” ý chỉ dù là lời dễ nghe nhưng chỉ là lời nói suông, gạt người, xuất xứ từ “Sông Tùng Hoa gào thét”.

“Anh thề, anh nói thật, hôm nay... anh sẽ ngã bài với bà ấy.”

“Thương lượng xong chưa?” Y tá kia bảy tám phần là đã hiểu rõ câu chuyện, cô ta chăm chọc nhìn đôi nam nữ lớn tuổi trước mặt.

Đột nhiên, A Viện giống như thay đổi thành người khác, hai cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ của Chung Thu Giai: “Em sẽ tin tưởng anh một lần, không được gạt người ta đấy!”

“Tất nhiên, tất nhiên. Ngoan, chúng ta về nhà. Y tá, đã quấy rầy cô rồi!”

Y tá liếc mắt: “Đồ thần kinh! Người tiếp theo!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 45: Sương Mù (2)

Biên tập: Rosa

Chung Thu Giai hạnh phúc đến nỗi đôi mắt và tâm trí của ông đều đặt trên bụng của A Viện, từ đầu đến cuối không phát hiện ra Chung Tấn đang đứng ngoài cửa.

Ông quả thật đã từng cắt đứt với A Viện một thời gian.

Chung Thu Giai buộc mình phải ngừng suy nghĩ về cô và cố gắng ở nhà sau khi tan tầm. Trong thời gian này, A Viện đã giờ tay đầu hàng, cô chủ động gọi điện thoại cho ông một lần để hẹn gặp riêng nhưng bị ông cứng rắn từ chối. Tuy nhiên, tinh thần của ông không vì thế mà phấn chấn, trái lại ông cảm thấy chán nản, ngay cả thư pháp cũng không thể khiến ông hứng thú. Mỗi ngày, ông giống như một cái xác biết thở, mở mắt ra thì chờ trời tối, nhắm mắt lại thì trông cho trời sáng.

Dù nằm cùng Phương Nghi trên một chiếc giường, nhưng trong đầu ông toàn là A Viện. Sự dịu dàng của cô, mỗi tác da tác thịt của cô, những sợi tóc tung bay của cô, cả khuôn mặt kiều my của cô đều khiến ông hít thở không thông.

Chung Thu Giai biết, bây giờ ông đối với Phương Nghi chỉ có trách nhiệm.

Có một ngày, bạn bè hẹn ông đi đánh bài. Cuộc chơi lần này có vẻ thuần túy, chỉ có mạt chược và tiền đặt cược, không có phụ nữ. Chung Thu Giai không hiểu sao cảm thấy mát mát. Mấy tháng trước đó, trên bàn đánh bài, ông và A Viện đã quen biết nhau.

Tiếp đó, kỹ năng đánh bài của Chung Thu Giai tệ đến mức trở thành đối tượng trêu chọc của mọi người. Ông phát hỏa, suýt chút nữa là lật tung cái bàn. Cuối cùng, mọi người tan ra trong không vui.

Chung Thu Giai một mình một người lái xe đi lung tung trên đường, một giọng đàn ông thô kệch, đứt hơi khản tiếng vang lên từ trong radio: “Em là người tình của anh, người phụ nữ giống như hoa hồng, đôi môi nóng bỏng của em, đã khiến anh mát hờn trong đêm khuya vô tận...”

Rất nhiều bạn bè của ông có tình nhân ở bên ngoài. Tất cả họ đều thông minh, hiểu chuyện, an phận thủ thường, chưa bao giờ làm phiền gia đình của bọn họ. Vì sao chỉ có ông là gặp trở ngại?

Dần dần, tinh thần của ông trở nên không cân bằng.

Chung Thu Giai nhìn đồng hồ trên tay, đã gần nửa đêm, ông theo bản năng rẽ xe vào một con đường. Chung Thu Giai tự nói với mình, nếu nhà A Viện còn sáng đèn thì ông sẽ gặp cô một lần.

Trong nhà A Viện sáng trưng.

Ông run rẩy gõ cửa.

A Viện mặc một bộ đồ ở nhà màu hồng nhạt, mái tóc được buộc tùy ý thành một búi. Lúc nhìn thấy ông, dù không nói một lời nhưng trong mắt hiện lên u oán.

“Anh đến...” Chung Thu Giai nhìn mọi thứ quen thuộc ở bên trong, đột nhiên sinh ra cảm giác được trở về nhà.

A Viện khóc.

Ông đau lòng giúp cô lau nước mắt, A Viện nhân cơ hội ôm lấy ông.

Đèn tắt, những cảm xúc mạnh mẽ đã mất từ lâu lại bùng cháy cả đêm.

Mưa thu đã tạnh, Chung Thu Giai ôm lấy A Viện, dư vị vẫn vít: “Anh rất nhớ em, nhưng anh... đã từng này tuổi, thật sự sợ làm lỡ em. Em xứng đáng được tốt hơn.”

Hốc mắt của ông đỏ lên, bị chính mình làm cho cảm động.

“Một ông già 82 tuổi còn lấy được một cô gái 28 tuổi làm vợ, anh chỉ đang kiếm có cho sự hèn nhát của mình thôi.”

Chung Thu Giai thở dài.

“Em sẽ không để anh phải khó xử, vì vậy... em chuẩn bị đi phá nó!” A Viện nức nở.

Chung Thu Giai không thể tin rằng mình còn có thể có được niềm vui gia đình khi còn sống, ông khóc lên.

“Anh sẽ lấy em.” Lời vừa ra khỏi miệng, đến cả bản thân ông cũng bị giật mình.

A Viện ôm lấy ông, khóc dữ hơn: “Mấy ngày nay, em ở một mình rất sợ, anh còn cố tình không để ý đến người ta.”

Chung Thu Giai ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, dịu dàng trấn an. Chung Thu Giai nghĩ rằng đây là ý trời, giữa ông và Phương Nghi chỉ còn là tình cảm vợ chồng ba mươi năm. Sau này, ông đã có trách nhiệm mới.

Đứa trẻ phải sống chung với ba mẹ mình mới có thể trưởng thành một cách khỏe mạnh.

A Viện xoay mình ngồi trên người ông, dùng đôi môi ướt át hôn lên bộ ngực trần của ông... Chung Thu Giai gầm nhẹ ra tiếng, đây là loại cảm giác không giống trước kia, như gió như mưa, như tuyết bay đầy trời vẩn vít khắp người, từ rừng rậm rộng lớn, thảo nguyên, sa mạc, đến hồ nước... từng thứ một vội vã lướt qua bên người.

Chung Thu Giai cảm thấy, ngay khoảnh khắc này nếu phải chết ông cũng sẵn lòng.

Vì cảm thấy có lỗi với Phương Nghi nên ông không dám mở miệng. Nhưng hôm nay, A Viện đã bức ông đến mép núi, vì đứa con, ông không thể do dự thêm nữa.

Đầu tiên, ông đặt trước một bữa ăn ở nhà hàng, sau đó lái xe tới đón Phương Nghi tan tầm.

Phương Nghi còn hai năm sẽ về hưu nhưng bộ dáng nhìn qua chỉ hơn bốn mươi. Nếu đứng bên cạnh những cô gái 20, 30 tuổi thì vẻ đẹp của bà cũng không hề kém cạnh.

Chung Thu Giai nhìn chăm chăm Phương Nghi, phong thái như vậy, về sau, ông rốt cuộc không còn được thưởng thức nữa, trong lòng mơ hồ có chút không vui. Nhưng ngay lập tức liền cảm thấy xấu hổ, ông không thể tham lam nữa. Ông đã có A Viện.

Phương Nghi đang nghe điện thoại, vẫy tay với ông, bảo ông đợi chút.

Chung Thu Giai chỉnh lại điều hòa để Phương Nghi lên xe. Ông theo thói quen giúp bà thắt dây an toàn, lấy túi xách bỏ ra ghế sau.

“Phương Tình gọi tới, nói đau khớp, muốn đến Ninh thành khám bệnh. Dù sao phòng Chung Tấn cũng trống, tôi bảo em ấy đừng ở bên ngoài mà đến nhà mình ở.”

“Ừ!” Chung Thu Giai gật đầu: “Chung Tấn đi rồi sao?”

“Đi rồi. Trước khi đi có gọi điện cho tôi, nói còn dư thời gian, ngày mai mới đi, con bé muốn đổi vé. Tôi có nói với con bé mấy câu, đầu tiên là không nói một tiếng nào đã đi ra ngoài, bây giờ còn dây dưa dài dòng, chỗ nào giống một kiểm sát trưởng, nếu tôi là lãnh đạo, cũng sẽ không đánh giá cao... Tay ông có thể lái xe được rồi à?”

Chung Thu Giai cười ha ha: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

Phương Nghi nhìn ông: “Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?”
Chung Thu Giai là người không giỏi che giấu cảm xúc, khi thì nhíu mày, khi thì chau mày, giống như đứng ngồi không yên.

“Về nhà nói sau.”

Vừa mở cửa ra, Phương Nghi đã bị sốc, trên bàn trà đặt một bó hoa hồng lớn, đỏ như máu. Rèm cửa sổ được kéo lại khiến căn phòng tối đen. Chung Thu Giai không bật đèn, giữa bàn ăn đã sớm đặt một giá cắm nến bằng bạc, ông lấy bật lửa ra và châm nến lên.

Ngay lập tức, trong phòng ăn tràn đầy sự dịu dàng.

“Mời!” Chung Thu Giai khom người mời Phương Nghi – người đang kinh ngạc không thôi.

Phương Nghi không động đậy, bà quan sát Chung Thu Giai, trái tim, không phải kích động mà là trở nên lạnh lẽo.

Sao bà có thể không hiểu người cùng chăn gối với mình hơn ba mươi năm đây? Mỗi hành động, mỗi tiếng thở dài của ông, bà đều có thể đọc được nội dung phong phú trong đó.

Bão táp rớt cuộc cũng đến, đây là bữa tối cuối cùng của Jêsu và 12 môn đồ.

Phương Nghi ngồi xuống sofa. Sofa cũng đủ rộng, đủ mềm mại để có thể chống đỡ mọi cảm xúc của bà: “Ông có thể bắt đầu rồi.” Phương Nghi nghe được giọng nói bình tĩnh của mình.

Chung Thu Giai căng thẳng đến nỗi chà xát hai tay, tình huống này không giống với những gì ông đã nghĩ, ông không biết nên tiếp tục như thế nào.

Người đưa cơm gỗ cửa.

Đều là những món ăn đặc sắc của nhà hàng Dương Châu, cá thơm, đầu sư tử om, canh ngọc phỉ thúy, cá Lư hấp... Mỗi món đều khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Cho dù có vấp ngã cũng không cần người giúp đỡ, hôm nay thật sự rất dụng tâm. Phương Nghi không khỏi tự giễu.

Chung Thu Giai thanh toán tiền, sau khi đóng cửa lại, thật lâu sau cũng không dám quay đầu đối mặt với Phương Nghi.

“Phương Nghi, bà... không chỉ xinh đẹp mà còn là người hiền lành.” Chung Thu Giai khó khăn mở miệng, lúc nói chuyện với Phương Nghi, đồ lót bên trong đã ướt đẫm, chỉ là bây giờ chỉ mới ướt một lớp.

“Ông chuẩn bị trao giải cho tôi sao?” Phương Nghi thất vọng nhìn người đàn ông trước mặt, ông đã hoàn toàn biến thành một tên hề với hành động ngu ngốc, bà siết chặt hai nắm đấm.

“Cho dù bên ngoài có rất nhiều cám dỗ, cho dù bà không thể sinh con nhưng tôi vẫn muốn ở cùng bà đến già.”

“Rồi sao?”

Chung Thu Giai hít sâu một hơi, đột nhiên “bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt Phương Nghi: “Cô ấy... mang thai, là con của tôi... Tôi không còn cách nào khác, nói dối tông đường là nhiệm vụ phải làm của người đàn ông. Cầu xin bà, tha cho tôi.”

Phương Nghi cũng không có giận tím mặt, trái lại, bà hoàn toàn bình tĩnh:

“Chúng ta không phải có Chung Tấn sao?”

“Chung Tấn chỉ có quan hệ huyết thống với bà, mà không có chút quan hệ nào với tôi. Đứa trẻ này là huyết mạch của tôi, chuyện này không giống nhau. Chỉ cần bà đồng ý ly hôn, điều kiện gì tôi cũng chấp nhận.” Hai tay Chung Thu Giai tạo thành chữ thập, ngừng thở.

Phương Nghi nhắm mắt lại: “Năm nay ông bao nhiêu tuổi?”

“Hả? Năm mươi bảy.”

“Nếu đứa trẻ được sinh ra trong năm nay thì khi nó học tiểu học ông đã 65, lúc đưa nó đến trường hay tan học, hành động không còn nhanh nhẹn nữa. Khi đó, ông cũng đã về hưu, không có tiền thưởng, không có thu nhập khác, một tháng mấy ngàn tệ, muốn ở Ninh thành thì phải chi tiêu tiết kiệm.”

“Bà không cần phải lo lắng chuyện này đâu, tôi... và A Viện sẽ cho nó cuộc sống tốt nhất.”

“Cô ta tên là A Viện à!” Khóe miệng Phương Nghi hiện ra một nụ cười quỷ dị: “Lúc ông đi Hải Nam về, tôi đến sân bay đón có gặp qua cô ta, rất trẻ!”

Chung Thu Giai mặt xám như tro tàn: “Bà đã sớm biết?”

“Biết chồng mình ngoại tình... vậy mà vẫn khoan dung, thỏa hiệp, giả ngu, tôi cứ nghĩ rằng, đời người không có gì có thể đánh đổi được, cứ sống cho xong một đời thôi! Nhưng mà, rõ ràng ông đâu có nghĩ như vậy. Tôi nghĩ mình hiểu ý định của ông, dù tôi quy xuống giống như ông, khóc đến tắt thở, hay lấy cái chết để uy hiếp, ông cũng tuyệt đối không quay đầu, đúng không?”

Chung Thu Giai cúi đầu xuống.

Phương Nghi thẳng lưng lên: “Đời người quá dài, may mà tôi đã đi được một nửa. Ông đứng lên đi, dọn hết hoa tươi, nến, bàn ghế chén đĩa của ông đi, kể từ hôm nay, chúng ta chính thức ở riêng. Chờ tôi kiểm kê xong tiền mặt và tài sản trong nhà, soạn ra một tờ đơn thỏa thuận ly hôn rồi tôi sẽ gọi điện thoại cho ông.”

Miệng Chung Thu Giai há ra rất lớn, ông không nghĩ Phương Nghi sẽ nói chuyện tốt như vậy. Vừa kinh hỉ vừa hơi thất vọng. Đến

lúc này, ngay cả một câu nhẹ nhàng cũng không chịu nói, cứ như là chỉ mong sao ông đi ngay vậy.

Chung Thư Giai xoa xoa hai đầu gối mỗi nhừ, cố gắng đứng lên, không ngờ, dưới chân mềm nhũn, cả người đổ về phía trước, ông vươn tay tới Phương Nghi đang ngồi trên sofa. Nhưng Phương Nghi không đỡ khiến ông nhào đầu về trước, ngã ngồi trên mặt đất.

Phương Nghi làm như không nhìn thấy, tao nhã đứng dậy, kéo rèm, mở cửa sổ ra để không khí trong lành ở ngoài nhẹ nhàng bay vào, không khí trong phòng quá vẫn đục.

“Nếu có thể... tài sản giao cho bà, tôi lấy tiền mặt.” Mấy năm nay, Phương Nghi nắm giữ tất cả quyền lực kinh tế trong nhà, Chung Thư Giai chưa từng hỏi qua.

Phương Nghi ngoái đầu lại rồi mỉm cười: “Được.”

Chung Thư Giai đi rồi.

Chung Tấn đi du lịch.

Phương Nghi bước từng bước đến phòng ngủ, căn phòng ở nhà dưới cần phải dọn dẹp vì ngày mai Phương Tình sẽ đến. Lúc lấy gra giường từ trong ngăn tủ ra, không biết tại sao lại cúp điện. Bà ôm gra giường ngồi trong bóng tối, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

Chung Thư Giai một đường hoan ca chạy đến nhà hàng Dương Châu, A Viện đang ở đó chờ tin tức của ông.

“Sao rồi?” A Viện vội vã hỏi.

“Bà ấy đã đồng ý.” Chung Thư Giai dùng sức bế A Viện lên một cái.

Hai mắt A Viện sáng lên: “VẬY tài sản là mỗi người một nửa nhỉ, không, anh chắc chắn là nhiều hơn, chúng ta có em bé, cô con gái kia là bà ấy nhận nuôi, không xứng nhận được bất kỳ tài sản gì.”

“Anh nói muốn tiền mặt.”

“Anh điên hả, nếu bà ta đem tiền tiết kiệm chuyển đi, anh... anh còn có cái rắm!”

“Bà ấy không phải người như thế.”

“VẬY tôi là người như vậy sao? Bà ta tốt, anh trở về với bà ta đi, tôi đi phá bỏ đứa bé.” A Viện thờ hỏn hển định chạy ra ngoài.

Chung Thư Giai cuống quít đuổi theo: “Chúng ta đều đã tự do, em còn sợ cái gì?”

Tốc độ của A Viện rất nhanh, khi ra tới cửa đã không thấy bóng dáng, lúc Chung Thư Giai tìm được chiếc Volkswagen màu trắng thì thấy A Viện đang phụng phịu ngồi ở trong.

Chung Thư Giai đi qua, ông phát hiện cách đó không xa có hai người đang đứng ở ven đường... là Thang Thần Phi và Hoa Bội.

Chung Thư Giai đoán, sau này Chung Tấn sẽ không quan tâm đến ông nữa, ông cũng chẳng còn cơ hội kết thông gia với Thang Chí Vi, nghĩ đến vẫn thấy tiếc nuối.

“Chào chú!” Cách một góc cây cọ, Thang Thần Phi lễ phép gật đầu với Chung Thư Giai.

Hoa Bội nhếch miệng ‘ồ’ một tiếng, cười một cách gượng gạo:
“Xe này với xe của Tấn lái rất giống nhau.”

Chung Thu Giai đỏ mặt, không dám ở lại lâu: “Hai cháu nói chuyện đi, chú còn có việc.” Nói xong thì mở cửa xe chui vào.

“Hình như trong xe có người!” Hoa Bội lẩm bẩm.

Thang Thần Phi trầm giọng hỏi: “Muốn biết là ai không?”

Hoa Bội khó hiểu nhìn anh ta.

“Tôi có thể nói cho cô biết, nhưng cô phải nói cho tôi, Chung Tấn đã đi đâu, với ai?”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 46: Sương Mù (3)

Biên tập: Rosa

Con bà nó, cứ coi tôi là kẻ ngu đi!

Hoa Bội tức giận đến nghiến răng, thật ra cô muốn gọi mình là kẻ đần độn hơn.

Ở bãi đỗ xe của bệnh viện, sau khi dẫn đi vài lần, cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí, Hoa Bội gọi lại cho Thang Thần Phi. Tiếng nói trầm thấp mang theo lười biếng kia thật sự rất quyến rũ khiến nhịp tim của cô tăng nhanh.

Thang Thần Phi thật sự hoàn lương, anh ta đã sửa lại cách nói chuyện bất cần đời ngày trước bằng cách nói chuyện rất lịch thiệp rất lễ độ, anh ta nói: “Đã lâu không gặp, cùng nhau ăn cơm tối nhé!”, địa điểm còn là ở Bích Thủy ngư trang.

Từ “còn” này khiến Hoa Bội nhớ lại chuyện lần trước, cô tưởng hôm nay mình sẽ làm anh hùng một lần, không nên coi trọng anh ta nữa, nhưng miệng lại không chịu phối hợp mà đã sớm đồng ý. Sau đó, cô ra sức tát cho mình một bạt tai.

Buổi tối, Hoa Bội cố ý đến Bích Thủy ngư trang trễ nửa tiếng. Aizzz, vẫn là bàn số 8. Thang Thần Phi đã đến, áo sơ mi màu tím với caravat màu vàng nhạt, nụ cười kia, quả thực là ác ma gây họa

cho loài người, mà cô chính là một con cừu nhỏ tự đâm đầu vào ma võng.

Anh ta quá hiểu cô, mỗi món gọi lên đều là món cô thích nhất, vậy nên, ngay cả cơ hội bày ra sự cẩn thận cũng không có. Thang Thần Phi rót rượu cho cô, chia thức ăn cho cô, tán gẫu về chuyện Ninh thành sắp bước vào mùa hè nóng bức, về số lượng tạp chí được phát hành, về vài tin tức nóng trong ngày, về khả năng cạnh tranh tiềm ẩn trong tòa soạn nữa.

Ông trời ơi, cô cảm thấy khắp nơi đều đang tỏa sáng. Hoa Bội chưa từng nhận sự tiếp đãi nào long trọng như vậy, nước mắt tích tụ trong lòng lặng lẽ tràn ra.

Cô đã cho rằng anh ta không thể bỏ cô được!

Con người của cô, một khi đã cảm động thì sẽ không không chế được, vô thức uống nhiều thêm mấy ly. Có lẽ là lúc ăn trái cây, anh ta đã nói về Chung Tấn. Nó giống như cacbuacaxi [1] cháy lên trong ngọn lửa, lúc ấy, Hoa Bội bỗng dưng thấy rõ hết tất cả.

[1] hay còn gọi là đất đèn: là hợp chất hóa học có công thức là CaC_2 . Màu sắc của đất đèn phụ thuộc vào kích cỡ và tạp chất, từ đen cho đến trắng xỉn. Ứng dụng chủ yếu của canxi cacbua là để tạo ra axetylen (C_2H_2). Ở Trung Quốc, axetylen là nguyên liệu quan trọng của công nghiệp hóa chất, đặc biệt là để chế tạo polyvinyl clorua (PVC).

Cô rất ngu ngốc đúng không?

Không chỉ hôm nay, mà sau khi bọn họ biết nhau, chỉ vì một lần nhắc đến Chung Tấn mà từ đó trở đi, mỗi lần gặp nhau bọn họ đều

nói về cô ấy. Vào những lúc đó, anh ta vừa dịu dàng vừa yên tĩnh. Lúc cô nói xong một chuyện, anh ta sẽ đưa ra một vấn đề mới để cô nói tiếp. Ngay cả chuyện Chung Tấn yêu Lăng Hãn như thế nào, vì Lăng Hãn mà phá thai, cô cũng nói.

Trong lời kể của cô, hình dáng Chung Tấn dần dần rõ nét, anh ta yêu Chung Tấn ư? Có thể đúng, mà cũng có thể không đúng. Hoa Bội khẳng định, từ trước đến nay sở dĩ anh ta tiếp cận cô hoàn toàn là vì Chung Tấn chứ không phải là không bỏ được cô.

Thật sự là bị đả kích đến hồng rồi.

Hoa Bội muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhưng làm như thế không phải đang chứng minh cô vẫn còn để ý đến anh ta sao?

Hoa Bội cười lạnh, cô sẽ không bao giờ thỏa mãn cảm giác hư vinh đáng xấu hổ này nữa. Đè nén cảm xúc xuống, Hoa Bội bày ra vẻ mặt tươi cười: “Anh bị ngu sao? Quan hệ của hai người không phải tốt lắm ư? Sao lại hỏi một người ngoài như tôi về tung tích của cô ấy chứ?” Thang Thần Phi à, Thang Thần Phi, anh cũng có báo ứng nhỉ!

Thang Thần Phi cũng không che giấu sự thất vọng của mình: “Cô ấy không nghe điện thoại của tôi, gọi đến văn phòng thì đồng nghiệp nói cô ấy đi vắng, tôi có hỏi thêm nữa nhưng tất cả đều không biết.” Anh ta đã mất tin tức của Chung Tấn gần mười hai tiếng.

Hoa Bội tỏ vẻ đồng cảm: “Chúng tôi đã lâu không liên lạc với nhau.”

“Vé vào chùa Kê Minh vẫn là 5 tệ sao?”

Mắt Hoa Bội trừng lớn.

“Tôi biết, cô là người bạn tốt nhất cũng là duy nhất của Chung Tấn. Cô ấy có oan ức gì cũng tâm sự hết với cô.” Thang Thần Phi ngừng một chút, nhìn chăm chú vào Hoa Bội rồi nói một cách rất chân thành: “Đây là lần đầu tiên, tôi thích một người đến vậy, nhưng cô ấy lại đối xử với tôi lúc lạnh lúc nóng, tôi muốn biết cái gì đang ngăn cách giữa chúng tôi, có vấn đề gì đang tồn tại? Cô hy vọng Chung Tấn hạnh phúc, cho nên cô sẽ giúp tôi, phải không?”

“Không phải.” Hoa Bội dứt khoát từ chối: “Cô ấy là bạn thân của tôi còn anh thì không. Tôi không phải người tốt cũng không phải người gây thơ cho nên không giúp.”

Thang Thần Phi cười ôn hòa: “Hôm nay, hai người không nói chuyện về tôi sao, hai người đã nói gì vậy?”

“Dựa vào đâu mà tôi phải nói cho anh?” Hoa Bội vừa thấy nụ cười sâu xa và khó lường trên mặt Thang Thần Phi thì đã biết mình bị lừa.

“Là không muốn nói cho tôi cô ấy đi cùng ai chứ gì?” Con người sắc bén dưới hàng mi nhìn thẳng vào cô.

Hoa Bội không nhìn anh ta cũng không nói gì, cô xách túi lên, đi ra ngoài. Thật sự là hạ tiện mà, vốn nghĩ ăn tối xong sẽ để Thang Thần Phi đưa cô về nhà, nên mới cố tình không lái xe đến.

Hoa Bội nhìn dòng xe cộ chảy xiết trên đường, thật muốn nhào ra để cho xe đâm chết quá!

Đáng giận hơn là, bây giờ muốn ngăn một chiếc taxi cũng rất khó. Hoa Bội chỉ phải oán hận mà đi về trước trên đôi giày cao gót.

Thang Thần Phi đuổi theo, anh ta cũng không nói là sẽ đưa cô về mà chỉ đi bên cạnh, nhìn cô một cách thích thú.

“Thang thiếu, về sau, nếu không có thành ý thì đừng gọi điện cho tôi. Ăn cơm mà cũng có mục đích thì dù thức ăn ngon đến đâu cũng sẽ rất vô vị.”

“Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều là bạn của Chung Tấn, như vậy tôi cũng sẽ là bạn của cô.”

“Tôi đã bẻ cong anh sao?”

Thang Thần Phi vội vàng xua tay: “Không có, không có, thật ra tôi cũng rất nhớ cô...”

“STOP!” Hoa Bội quát to: “Xin anh đừng rắc mê hồn dược lung tung, rắc cũng vô ích thôi, tôi không biết Chung Tấn ở đâu.”

Thang Thần Phi nhẹ nhàng “à” một tiếng, rõ ràng là anh ta không tin.

Hai người im lặng một lúc lâu, vừa vặn trông thấy một chiếc Volkswagen màu trắng dừng ở ven đường.

Hoa Bội chột dạ, len lén nhìn Thang Thần Phi. Lúc sẩm tối, cô đã lái chiếc Volkswagen màu trắng giống vậy, chở Chung Tấn và Thường Hạo ra bến tàu.

Tuy Thường Hạo còn bị thương nhưng tinh thần không tệ. Kéo chiếc vali to dùng bằng một tay, Chung Tấn vội vàng muốn giúp nhưng anh từ chối.

Hoa Bội đứng trên bến tàu, nhìn bọn họ một trước một sau xếp hàng, theo dòng người kiểm tra vé rồi lên thuyền. Đó là một con thuyền du lịch ba tầng, ánh chiều tà chiếu lên thân thuyền màu trắng, gió đêm thổi qua làm nước sông hơi xao động, cô nhin không được mà cảm thán: đẹp quá!

Hoa Bội thật sự không biết Chung Tấn và Thường Hạo đi đâu. Chỉ biết rằng, hai người phải đi tra án, hơn nữa hành tung càng bí ẩn càng tốt. Nếu không phải tình hình khá gấp thì Thường Hạo sẽ không lên thuyền ngay khi vừa mới tháo kim tiêm. Thường Hạo bị thương như thế nào, vì sao hai người phải đồng hành với nhau, Chung Tấn chỉ nói với cô: “Cậu có thể đặt câu hỏi, nhưng sẽ không có câu trả lời.”

Tiếp đó, Thường Hạo ném cho Hoa Bội một cành ô liu rồi nói: “Về sau, nếu tôi có nhận vụ kiện nào ở Ninh Thành, chỉ cần phóng viên Hoa thấy hứng thú, tôi đều sẽ đưa cho cô tin tức độc nhất vô nhị.”

Lúc đó, Thường Hạo vừa truyền dịch vừa ăn cơm, tư thế rất kỳ quặc. Muốn ăn nhả nhận một chút nhưng không làm được. Tuy nhiên, anh rất cố gắng dùng vẻ mặt và hành động để biểu đạt sự khen ngợi đối với đồ ăn. Vì vậy mà một hộp giữ nhiệt lớn anh ăn không thừa lại chút gì. Chung Tấn khuyên anh không ăn thì cũng không sao nhưng anh lại nói lãng phí lương thực là việc đáng xấu hổ. Có lẽ là ăn quá no nên môi mím chặt, lông mày nhíu lại, sợ là một khi không tìm được sẽ ợ hơi ra.

Nhìn vết thương trên tay Thường Hạo, Hoa Bội muốn trêu chọc vài câu, cuối cùng lại không nhẫn tâm.

Tiếng còi thật dài của thuyền du lịch vang lên, chiếc dây thừng nặng trĩch được ném về lại thuyền. Nhóm du khách ghé vào trên lan

can vẫy tay với bến tàu, mỉm cười vui vẻ.

Mãi đến khi chiếc thuyền chạy ra giữa sông Hoa Bội mới trở lại xe.

Cô không nói cho Chung Tấn nghe chuyện Thang Thần Phi mời cô ăn cơm tối, cô nghĩ Chung Tấn không có hứng thú.

“Thành giao không?” Thang Thần Phi đá một cục đá. Cục đá bay vào bồn hoa, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Hoa Bội liếc mắt: “Nhà ai không có Xuân Hạ Thu Đông, quản bản thân cho tốt mới là vạn phúc.”

Ngay cả ba mẹ của Hoa Bội cũng không thể khiến người ta bớt lo, mỗi lần gặp nhau là đấu đến gà bay chó sủa. Hoa Bội đã từng gặp người phụ nữ ngồi trong chiếc xe Volkswagen màu trắng kia. Trước đây, khi cùng Thang Thần Phi đến một hộp đêm, người phụ nữ đó mặc một bộ đồ xuyên thấu, hát một bản tình ca Đài Loan cũ. Cô cho rằng người nghe sẽ dùng nước miếng và trứng gà để ném vào những kiểu phụ nữ như vậy, ném đến mức không ai nhận ra, nhưng không ngờ, bây giờ mọi người đều thích hoài cổ nên người phụ nữ kia không hề thiếu tri âm.

Có lẽ, Chung Thư Giai là một trong những tri âm đó, loại phụ nữ như vậy, dù là mặt nào cũng không đuổi kịp một hạt bụi trên giày của Phương Nghi, có gì phải lo lắng?

Thang Thần Phi nghiêng mắt quan sát Hoa Bội, bây giờ cô đã tiến bộ hơn, anh ta phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Một chiếc xe taxi đi qua rồi chạy chậm lại, tài xế gân cổ lên, hỏi: “Muốn bắt xe không?”

Hoa Bội vẫy tay: “Muốn, muốn!”

Trước khi lên xe, Hoa Bội quay đầu nói với Thang Thần Phi: “Nhiệm vụ quảng cáo của năm nay, năm tới, năm sau đều được dờ lại, gần đây, tôi cũng không có dự định thăng chức. Thang thiếu, anh bận việc của anh đi, đừng quá quan tâm tới tôi.”

Mở cửa xe ra, Hoa Bội thở phào nhẹ nhõm.

“Cô gái, cô muốn đi đâu?” Tài xế hờn hờ hỏi.

Hoa Bội đưa mắt nhìn ra bên ngoài: “Đến câu lạc bộ thể hình đi!”

Thang Thần Phi không quan tâm đến sự châm chọc trong lời nói của cô, cũng không tiếp tục giả vờ làm quý ông lịch thiệp nữa, anh ta hạ tay xuống, vội vàng trở về với khuôn mặt u ám.

Rốt cuộc chuyện này là sao? Chung Tấn không có tin tức, Mục Đào qua loa tắc trách, ngay cả Hoa Bội cũng giống một con cá chạch trơn trượt, không thể bắt được.

Giải Bân gọi đến.

Anh ta không nghe máy.

Dừng một lát, Giải Bân lại gọi tới. Thần Phi rửa một câu, ấn nút nghe: “Nếu anh lại gây ra họa gì nữa thì trực tiếp cầm miệng lại cho tôi.”

Giải Bân cười ranh mãnh: “Thang thiếu, thật sự không có gì phải lo lắng, chuyện của tên luật sư tóc quăn đó, tôi đã nhờ anh em giải quyết rất sạch sẽ, ngay cả một cọng tóc cảnh sát cũng sẽ không phát hiện ra.”

“Trên đời này anh là người thông minh nhất.” Đúng vậy, cảnh sát không tìm thấy chứng cứ gì, cho dù tóc quăn là người khôn khéo, cho dù anh ta ở Bắc Kinh được hai giới hắc bạch hoan nghênh thì sao? Loại chuyện như vậy, anh ta có người cũng không người ra được gì?

Lúc Giải Bân tranh công với anh ta, Thang Thần Phi thiếu chút nữa là thở không ra: “Nếu tôi muốn làm gì, tôi sẽ nói rõ với anh. Sau này, anh đừng xuyên tạc lời nói của tôi, cũng đừng tự mình quyết định nữa.”

“Được được!”

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Lần này là một tin tốt. Tôi không phải đã đuổi Nghênh Nghênh về nhà rồi sao? Con bé ham chơi, nói muốn ngồi thuyền tham quan lầu Nhạc Dương. Anh đoán xem con bé gặp ai ở trên thuyền?”

“Chung Tẫn!”

“Ha, người anh em, chúng ta thật sự tâm linh tương thông đấy. Nghênh Nghênh nói cô ấy đi cùng một người đàn ông tóc quăn.”

Đột nhiên, trái tim của Thang Thần Phi đập chậm nửa nhịp.

Hoa Bội nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Thang Thần Phi, tâm trạng càng ngày càng tốt. Lúc vào câu lạc bộ còn vô thức hát khế. Khi nhận quần áo và khăn tắm từ quầy lễ tân để đến phòng thay đồ, Hoa Bội gặp được huấn luyện viên tập thể hình cao 1m9 – Úc Minh.

“Đã lâu không gặp.” Người này, ý vào dáng người cao lớn, chần kín cả hành lang.

Hoa Bội mặt nhăn mày nhíu, đứng gần như vậy, cô có thể ngửi được mùi mồ hôi trên người anh ta, là mùi vị của người đàn ông trẻ tuổi, tản ra ánh nắng. Dù không quá ghét, nhưng lại giống như... rất thân thiết.

“Tôi bận!” Cơ thể Hoa Bội cứng ngắc, ánh mắt trượt từ bộ ngực rộng của anh ta xuống đất.

“Quầng thâm trên mắt đã xuất hiện rồi, lát nữa tôi sẽ hướng dẫn cho cô vận động một chút, sau khi tắm xong, nhất định tối nay sẽ ngủ ngon. Đi đi, tôi chờ cô.” Anh ta vỗ vào vai Hoa Bội.

“Anh là ai chứ?” Quản nhiều quá đó!

Úc Minh chỉ tay vào phòng thay quần áo: “Nhớ khóa cửa.”

Nói xong, cười to rồi bỏ đi.

Quản lý câu lạc bộ nhìn anh ta: “Cuối cùng thì đại mỹ nữ cũng đến đây?”

“Tôi còn tưởng cô ấy bị tôi dọa chạy rồi.”

“Vậy lần này nên nắm thật chặt.”

“Đương nhiên.” Úc Minh gật đầu, nhìn quanh: “Đội trưởng Cảnh đi rồi à?”

“Chưa, vừa tắm xong, đang uống trà ở bên trong, bảo chúng ta đừng quấy rầy.” Người quản lý nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt của một căn phòng.

Lúc này, trong phòng sương khói lượn lờ, Cảnh Thiên Nhất ngồi đối mặt với Mục Đào, trong tay mỗi người là một điếu thuốc.

“Cả người ra mồ hôi thật sự rất thoải mái.” Mục Đào nói.

“Gần đây anh rất bận à, sao không thấy anh ra ngoài?” Cảnh Thiên Nhất từ từ nhắm mắt lại.

“Đều là những vụ án không cần phí quá nhiều sức nên không bận lắm. Dãy số mà tôi nhờ anh điều tra có tên không?”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 47: Sương Mù (4)

Biên tập: Rosa

“Là chuyện có người gửi tin nhắn cho vợ anh sao?” Cảnh Thiên Nhất kéo gạt tàn lại gần rồi dập tắt điếu thuốc trong tay, cái trán bị năm tháng tàn phá không nhẹ hiện ra hai nếp nhăn sâu như bị đao khắc.

“Đừng giả bộ ngờ ngẩn, có gì cứ nói đi!” Mục Đào giục.

“Anh cầm chứng minh thư của cô giáo Hồ đến phòng kỹ thuật của cửa hàng di động, những cuộc gọi hay tin nhắn trong hồ sơ dữ liệu của ba tháng gần đây sẽ lòi ra ngay thôi. Chuyện này cần gì để người thứ ba biết, việc nhà thì giải quyết ở nhà là được.”

Cảnh Thiên Nhất vốn là người hào sảng, nghĩa khí, trung thực và thẳng thắn, nhưng giờ lại quanh co như vậy khiến lòng Mục Đào không khỏi căng thẳng: “Bối cảnh của đối phương rất phức tạp sao?”

Cảnh Thiên Nhất lắc đầu: “Có một số việc, biết nhiều quá cũng không tốt.”

“Nhưng việc này có liên quan đến tôi.”

“Cùng lắm thì anh chỉ được xem là vai phụ thôi, đừng phùng má giả làm người mập [1].”

[1] Phùng má giả làm người mập: thường dùng để châm chọc những người làm chuyện quá khả năng của mình.

“Thiên Nhất!” Mục Đào không vui.

Cảnh Thiên Nhất châm một điếu thuốc khác, giấu đi nét mặt sau làn khói nồng đậm.

“Không biết chủ nhân của tin nhắn kia là nhân vật như thế nào. Chỉ biết người này là nữ, hai mươi hai tuổi, người Tứ Xuyên, làm kế toán trong một công ty nào đó ở Ninh Thành. Trước khi gửi, cô ta đã gọi đến nhà trẻ hỏi thăm số điện thoại của cô giáo Hồ. Những chuyện đó, là tôi tra được từ hồ sơ dữ liệu trong điện thoại của cô giáo Hồ. Nhưng sau khi gửi, dãy số này đột nhiên bị hacker tấn công, bản ghi chép bị xóa sạch. Tôi đặc biệt đi tìm chuyên gia hỗ trợ, chuyên gia thờ dài, nói rằng kỹ thuật của đối phương cao minh. Tôi không cam lòng, định mở một cuộc điều tra lớn...”

“Anh đã phát hiện cái gì?”

“Phát hiện, di động của Chung Tấn và một vị phóng viên báo chiều tên Hoa Bội đều bị nghe trộm, tôi đã hỏi đồng nghiệp lý do, đồng nghiệp úp mở hồi lâu mới bảo tôi không nên hỏi, còn nói đây không phải là hành động phi pháp. Tôi lại hỏi mục đích nghe trộm là gì, đồng nghiệp trả lời là đường tắt để theo đuổi phụ nữ! Đầu óc tôi nóng lên, đi điều tra sâu thêm...”

“Thang Thần Phi!”

Cảnh Thiên Nhất từ từ nâng mắt: “Đây chỉ là một trong số đó, công ty mà cô gái kia làm việc, ông chủ đứng đằng sau là Thang Thần Phi. Hiện tại, cô gái này đã bị sa thải về nhà.”

Lòng Mục Đào lập tức trầm xuống: “Thang Chí Vi có biết việc này không?”

“Quan hệ của hai cha con họ căng thẳng như tình hình ở biển Đông vậy, tuy nhiên đây không phải là tin chính. Còn một chuyện nữa, Thường Hạo – luật sư biện hộ của Thích Bác Viễn bị đâm một dao ở bãi đỗ xe của khách sạn, bảo an nói là cướp nhưng lại không tra ra dấu vết nào ở hiện trường.”

Mục Đào đứng lên, khoác chiếc khăn tắm lớn đi tới đi lui trong phòng.

“Năng lực của con người có hạn, đừng xem cảnh sát như thần thánh. Anh chỉ có thể chữa chân khi thấy đau chân, chữa đầu khi thấy đau đầu. Còn những bộ phận khác, nếu không thoải mái thì cũng đành chịu thôi.”

“Tuy tôi và anh đều đã kết hôn sinh con, nhưng khi còn trẻ cũng đã từng xúc động. Lúc chúng ta theo đuổi phụ nữ, cũng biết trên có thể làm gì, dưới có thể làm gì?”

Cảnh Thiên Nhất tự giễu: “Bà xã nhìn trúng một cái váy, tôi vừa thấy giá, đầu ứa ra mồ hôi phải giả vờ đau đụng lừa cô ấy đi. Về sau, chỉ cần đi qua con phố kia, tôi đều kéo cô ấy đi đường vòng.”

“Tôi cũng gần như vậy.” Mục Đào thở dài.

“Mục Đào, đây không phải phim bom tấn của Hollywood.”

“Tôi hiểu, nói không chừng tôi cũng bị người khác lợi dụng. Nhưng, tất cả những chuyện này chỉ là để theo đuổi phụ nữ thôi sao?”

Cảnh Thiên Nhất không đáp nhưng lại nói sang một chuyện khác: “Tôi đã điều tra chuyện băng ghi hình bị mất trộm ở tiểu khu của Thích Bác Viễn. Quả thật, băng ghi hình tìm không ra, nhưng bảo an đã cung cấp một manh mối. Lúc vợ của Thích Bác Viễn còn sống, từng được một chiếc Land Rover đưa về nhà. Bởi vì bà ta không thường qua lại với người khác, hơn nữa Land Rover cũng không phải kiểu xe phổ biến, bảo an nhìn thấy mấy lần, anh ta nói lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai.”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng nghỉ một mảnh im lặng.

Một hồi lâu, Cảnh Thiên Nhất lười biếng duỗi thắt lưng ra, nhảy xuống giường: “Không còn sớm, nên về nhà thôi!”

“Thiên Nhất, dường như trước mắt tôi có rất nhiều mảnh ghép nhưng tôi lại không thể ghép chúng lại thành một hình ảnh hoàn chỉnh.”

“Đó là vì một mảnh quan trọng nhất còn chưa tìm được. Nhưng mà, tôi không muốn tìm.”

Mục Đào im lặng, anh hiểu ý của Cảnh Thiên Nhất, nhưng anh có cảm giác, mảnh ghép quan trọng nhất kia đang ở Nghi Tân. Nâng tay xem đồng hồ, đã gần 11 giờ, chắc lúc này Chung Tấn còn cách Vũ Hán không xa.

“Hắt xì...” Chung Tấn xoa xoa cái mũi. Trên sông, gió lớn và mưa phùn khiến nhiệt độ thấp hơn ban ngày nhiều. Ngắm mưa ở trên thuyền và ở trong thành phố là hai loại trải nghiệm khác nhau. Không có cây cối hay những tòa kiến trúc ngăn cản, hạt mưa nhảy

múa nhẹ nhàng theo gió. Mưa bụi khi thì nhẹ nhàng, khi thì gấp gáp, lay động những cơn sóng trong lòng sông.

Muốn đi từ Ninh Thành đến Trùng Khánh thì phải phá sóng đi ngược dòng, dòng chảy của sông rất nhẹ nhàng, nước sâu sông rộng. Thuyền đã đi xa Ninh Thành, hai bên bờ đã không còn nhìn thấy ánh sáng từ những ngọn đèn nữa.

Đêm đã khuya.

Chung Tấn tỉnh dậy từ trong mộng.

Cô mơ thấy Lăng Hãn, anh đang nắm tay một đứa bé và dịu dàng nhìn cô. Đứa bé chỉ mới hai ba tuổi, giống như đang chơi trốn tìm với cô vậy, giấu mặt ở sau chân Lăng Hãn. Chung Tấn chỉ nhìn thấy một bím tóc vểnh lên, à, là một cô bé.

Đây là con gái của anh sao? Chung Tấn có chút chua xót, hỏi anh.

Em không biết nó ư? Lăng Hãn hỏi.

Giống Vệ Lam nhỉ! Chung Tấn còn nhớ gương mặt xinh đẹp và trắng nõn như ngọc của Vệ Lam.

Lăng Hãn thở dài, chậm rãi ngồi xổm xuống và đẩy cô bé đến trước mặt cô: Em nhìn kỹ xem.

Cô cố gắng mở to mắt, rõ ràng gần như vậy nhưng lại không thấy rõ khuôn mặt của cô bé. Chung Tấn luống cuống chớp mắt.

Gọi mẹ đi! Lăng Hãn dịu dàng nói với cô bé.

Chung Tấn ngây dại, làm sao có thể, con của cô, ba năm trước đã không còn nữa: Cô không phải mẹ cháu, Chung Tấn quay mặt đi.

Chung Tấn, đây là con của em! Em ôm con bé một cái sẽ hiểu. Lãng Hãn nháy mắt, cổ vũ cho cô bé.

Cô bé bước từng bước nhỏ về trước, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, chun chun cái mũi một cách bẽn lẽn, đột nhiên cười khúc khích rồi lao về phía cô.

Cô vội vàng giang hai tay ra đón lấy...

Chung Tấn tỉnh, nghe được tiếng còi vang ở bên ngoài mới nhớ là mình đang ở trên thuyền. Trong lòng ngực, cái gì cũng không có nhưng chiếc gối đã thấm ướt một mảng lớn.

Chung Tấn ngồi lặng lẽ một lúc rồi khoác áo ra khỏi phòng.

Vì đầu cầu thang có một chiếc đèn trần màu vàng phủ đầy bụi nên mới miễn cưỡng thấy được mọi thứ xung quanh. Dưới lầu có tiếng người đi lại, trong phòng chiếu phim truyền đến tiếng nhạc, lúc này, không phải chỉ có một mình cô tỉnh ngủ.

Cô đi lên sân thượng, ban ngày, đây là nơi để du khách ngắm cảnh và chụp ảnh, hiện tại, chỉ có một mình cô.

Ngày có suy nghĩ, đêm đến sẽ nằm mơ. Cuối cùng, Chung Thu Giai cũng có con, ly hôn là tất nhiên. Dù cảm thấy Chung Thu Giai trợ trẽn nhưng cô có thể hiểu được tâm trạng của ông. Lúc đó, khi biết mình mang thai, cô cũng từng hưng phấn như thế.

Chung Tấn không có cách nào ở lại làm bạn với Phương Nghi, thật ra làm bạn cũng vô ích. Xảy ra chuyện như vậy, người khác

không thể giúp được gì, chỉ có thể tự dựa vào bản thân.

Cô gọi cho Phương Tình và nói hết đầu đuôi mọi chuyện. Phương Tình nói phải lên thị trấn, ngồi xe lửa đến Ninh Thành ngay lập tức.

Có Phương Tình chăm sóc Phương Nghi, cô sẽ không còn phải lo lắng nữa. Tuy vậy, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, không khỏi lấy quá khứ của mình đem ra so sánh. Tuy nội dung không giống nhau, nhưng kết cục lại thế lưỡng giống nhau.

“Hắt xì...” Lại là một cái hắt hơi thật to. Chung Tấn kéo áo khoác, mưa rơi rất lớn, cô đi vào trong, nếu bị mưa xối sọt là sẽ bị cảm lạnh.

Thật sự không quen với sự yên tĩnh như vậy, giống như đặt mình trong một hòn đảo đơn độc, bốn phía toàn là nước và nước.

Lúc lên thuyền, cô cố ý đi vòng quanh khắp ba tầng của thuyền để xác định Lăng Hãn có ở đây không?

Biện pháp của cô đã có hiệu quả.

Nhưng cô không vui vẻ chút nào.

Dù sao, cái đêm ngồi trên xe ba bánh về An Trấn với cô mà nói là quãng thời gian không thể quay lại được nữa.

Thuyền chạy rất êm trên sông và không có trục trặc gì.

Chung Tấn mua hai vé hạng hai, một phòng bốn người. Thường Hạo cầm vé tàu, tìm nhân viên công tác, yêu cầu đổi sang khoang hạng nhất. “Cánh tay tôi bị thương.” Thường Hạo nói một cách hợp tình hợp lý.

Vì là tuyến đường du lịch nên những chuyến tàu đi từ Trùng Khánh đến Ninh Thành đều dừng lại rất lâu khi đến các danh lam thắng cảnh, phải mất sáu ngày mới đến được Ninh Thành, du khách cũng rất nhiều. Nhưng khi đi về, nó chỉ là thuyền khách bình thường, sẽ chỉ đón và trả khách trên đường, chỉ hai ngày là đến điểm cuối, cũng không cần lo lắng về vé tàu.

Thường Hạo mỉm cười.

“Để tôi ở khoang hạng hai đi!” Chung Tấn nói.

“Chỉ giúp tôi xử lý vết thương mà cô phải leo hơn mười bậc thang, rất phiền phức.” Thường Hạo nhanh nhẹn chặn lại câu nói kế tiếp của cô.

Dù trên thuyền có phòng y tế nhưng anh vẫn muốn cô giúp.

Khoang nhất là một phòng hai người, đối diện là một tấm cửa thủy tinh rất lớn, trước mắt là phong cảnh của bờ bên kia. Phòng có máy lạnh, TV, tủ để hành lý và phòng vệ sinh riêng.

Thường Hạo yêu cầu hai phòng cạnh nhau.

Phòng kế bên là một gia đình người Nhật Bản đến Trung Quốc du lịch, có lẽ nghĩ rằng bọn họ là đồng bào, người vợ hơi nghiêng người, chạy tới tiếp đón.

Chung Tấn đứng ở cửa phòng, thấp giọng nói thầm: “Quá lãng phí!”

“Nếu không chúng ta ở chung một phòng nhé?” Thường Hạo nhìn cô, hỏi.

Đương nhiên là không. Chung Tấn xách vali đi vào phòng mình.

Vì đã ăn bữa tối ở Ninh thành nên sau khi rửa mặt xong, cả hai cùng tản bộ trên sân thượng, đi được một lát thì Chung Tấn giục Thường Hạo về phòng nghỉ ngơi, dù sao anh cũng là bệnh nhân.

Gió, mang theo mùi vị và hơi ẩm của dòng sông thổi vào người, ẩm ướt. Xa xa xuất hiện một mảng sáng của đèn điện, là thành phố nào nhỉ? Trong lúc nhất thời, Chung Tấn không thể phân biệt được. Ánh sáng đó, lập tức kéo những người đang mờ mịt trong tiên cảnh về với thực tại.

“Chung Tấn?” Trong tiếng sóng, mơ hồ có tiếng người đang gọi, âm thanh kia mang theo chút bối rối.

Chung Tấn nghiêng tai lắng nghe rồi vội lên tiếng: “Tôi ở đây.”

“Tại sao không ngủ?” Trong bóng đêm, đôi mắt Thường Hạo vừa lấp lánh vừa nghiêm khắc trừng cô.

“Anh cũng không ngủ mà.” Chung Tấn cười khẽ.

“Nước tắm trên thuyền có vấn đề, da của tôi rất khó chịu.”

“Ý anh là nước máy ở đây chưa được khử trùng sao?” Nước dùng ở trên thuyền đều lấy từ nước sông rồi xử lý qua, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy nước không sạch, còn hơi ố vàng, lúc dùng sẽ cảm thấy da dính dính.

Thường Hạo im lặng.

“Tôi có mang theo chút tinh dầu, anh muốn dùng không?”

“Tôi... muốn thu hồi mấy lời ngu ngốc trước đây của mình, cô... thật sự rất tốt.” Trong không khí, các nguyên tố không màu không vị dao động khiến người ta bối rối. Giống như có vật chất thần bí nào đó được rót vào không khí, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại khiến tinh thần vô thức không yên.

Chung Tấn trêu anh: “Lần này anh muốn đem ai ra so sánh với tôi nữa đây, bạn gái trong ví tiền của anh sao?”

Thường Hạo đột nhiên ho lên, giống như là muốn dời đi lực chú ý của Chung Tấn.

Chung Tấn thật thà hỏi: “Anh bị thương như vậy có dọa cô ấy sợ không?”

Thường Hạo ngừng ho, thất vọng thú nhận: “Tôi không biết.”

“Anh không nói cho cô ấy?”

“Tôi không biết cô ấy thì làm sao nói?”

“Cô ấy... không phải bạn gái của anh sao?”

“Con mắt, cái mũi, cái miệng... đều được cắt ghép từ những người khác nhau, sau đó photoshop ra một người như vậy, cô nói xem đây là bạn gái của ai?”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 48: Sương Mù (5)

Biên tập: Rosa

May mà ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn đã làm mờ đi nét mặt, nếu không Thường Hạo thực sự không thể che giấu sự xấu hổ và lúng túng của mình.

Đây là chủ ý của trợ lý, anh ta nói với Thường Hạo rằng: “Thường đại luật sư trong mắt khách hàng vừa là một người ưu tú vừa là một kẻ lập dị.”

“Lập dị thế nào?”

“Một người đàn ông hai mươi chín tuổi nên có bạn gái. Tiền kiếm nhiều như vậy, tiếng tăm lớn như vậy, vẫn nên có một hai cô người yêu, thế này mới logic. Mà hiện giờ anh lại không có duyên với người khác phái nào, ngay cả những con muỗi ở bay cạnh giường suốt đêm cũng đều là con đực, chuyện này rất bất thường. Tôi đoán, khách hàng và đồng nghiệp của anh sẽ ở sau lưng nói anh bị đồng tính luyến ái. Ở Trung quốc, đồng tính luyến ái sẽ bị khinh bỉ.”

“Cái rắc, giới tính của tôi rất bình thường. Chỉ là mỗi lần gặp phụ nữ, tôi đều thấy rất vô vị, tôi không muốn hạ thấp đẳng cấp của mình.”

Trợ lý thờ dài: “Vậy trong lòng anh có hình mẫu nào không?”

Thường Hạo tùy tiện nói bừa vài câu.

Trợ lý giống như một chuyên gia điều tra hình sự, căn cứ vào sự miêu tả của người chứng kiến vẽ ra ảnh chân dung của tội phạm tình nghi.

“Vừa ý không?” Trợ lý tổng hợp từ những bức ảnh chân dung khác nhau, sau đó photoshop ra, rửa ảnh rồi đưa cho anh xem.

“Tạm được!” Thường Hạo đang nhìn hồ sơ, ánh mắt lướt qua, nghiêng một góc 30 độ.

Trợ lý cắt ảnh ra thành mấy tấm lớn nhỏ, nhét vào trong ví tiền của anh, để khi đi xã giao gặp phải mấy người đàn ông tán gẫu về đề tài nam nữ, anh sẽ lấy ra khoe khoang, đây mới là biểu hiện của một người đàn ông bình thường.

Thường Hạo thuật lại sự thỏa hiệp của mình với một giọng điệu nhất quán, không thay đổi.

Thế giới này là một cánh đồng lớn, vào mùa này sẽ nở ra loại hoa gì hay sẽ mọc ra loại lúa gì, đều có quy luật, nếu bạn muốn phát triển trái mùa hoặc vượt mức quy định thì sẽ trở thành cỏ dại.

Chung Tẫn muốn làm ra bộ dáng đã hiểu, nhưng cô vẫn không phúc hậu mà cười lên. Cô nghĩ với cá tính kiêu ngạo và khuôn mặt lạnh lùng như bê tông kia của Thường Hạo, sẽ không viết được hai chữ “thỏa hiệp” này.

“Cô thì sao?” Từ trước đến nay, câu hỏi của luật sư chưa bao giờ nhẹ nhàng.

“Tôi không có chuyện gì để kể.” Ý cười giống như ánh sáng lấp lánh, lướt qua trong giây lát. Thật ra vào một đêm như vậy, sau khi tỉnh mộng, Chung Tẫn thực sự muốn tìm một ai đó để dốc bầu tâm sự.

Nhưng Thường Hạo không phải là một đối tượng tốt.

Thường Hạo lập tức cho rằng mình đã được gặp tri kỷ, không khỏi cảm khái quá trớn: “Tôi cho rằng, ở độ tuổi của chúng ta, dùng quá nhiều thời gian để hiểu và yêu là vô nghĩa. Hiểu rõ một người và chấp nhận người đó chỉ cần ba tháng là đủ. Vì vậy, không cần quá nóng vội.”

Chung Tẫn khẽ nhíu mày, làm bạn gái của người này, có trái tim của người trái đất là chưa đủ.

“Cô không đồng ý với quan điểm của tôi à?”

Chung Tẫn chợt cảm thấy cơn buồn ngủ đánh úp lại, một cơn gió mát ủa đến khiến cảm giác buồn ngủ tăng thêm mấy phần. Nội tâm đấu tranh vài phút, cuối cùng cô đành phải nói ra một sự thật đáng thất vọng: “Tôi muốn về ngủ.”

“Ừ, cùng nhau ngủ đi!”

Chung Tẫn cứng người tại chỗ.

Thường Hạo lập tức phản ứng lại: “Ý tôi là, chúng ta... phòng là cùng một hướng mà, tôi cũng mệt rồi, cùng nhau đi đi. Không, tôi ở đây thêm 2 phút nữa, cô đi trước đi.” Càng nói càng kỳ lạ, Thường Hạo dứt khoát im miệng.

“Ngủ ngon!” Chung Tẫn ngẩng đầu nhìn trời.

Hết mưa rồi, mây bị gió thổi bay, trên bầu trời đêm xuất hiện mấy ngôi sao sáng.

Thường Hạo ảo não sờ túi tiền, thấy Chung Tẫn đi đến cánh cửa phòng khép hờ, anh vội vàng chạy đến nhưng không kịp. Thường Hạo đã quên lấy thuốc lá, ngay lúc này, anh rất muốn hút mấy điếu để làm dịu đi sự bất lực không thể giải thích trong lòng. Tuy nhiên, sự bất lực đó không khiến anh cảm thấy thất vọng, ngược lại có mấy phần chờ mong.

Ngày hôm sau, bầu trời sau cơn mưa như được nước gột rửa, sạch sẽ đến mức phát sáng. Ở hai bên bờ sông là các vách đá đứng thẳng và gồ ghề, nước chảy xiết qua nhiều ghềnh đá, có thể thấy một hoặc hai ngôi nhà ẩn mình trên núi, vài sơn dân lưng mang sọt liễu và mấy con chó nhỏ đang chạy trên những con đường mòn. Trên sân thượng, du khách nhiều lên, chụp ảnh, cười nói, dù biết nhau hay không biết nhau cũng đều tụ tập thành một nhóm.

Chung Tẫn và Thường Hạo đến trễ vì cô phải đưa Thường Hạo tới phòng y tế thay thuốc trước.

Một con tàu lớn chở đầy gỗ và một chiếc tàu du lịch lướt qua, bác lái thuyền vẫy tay, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt đen đúa nhưng chất phác. Chung Tẫn cảm thấy phía sau có một đôi mắt bắn lại đây. Cô quay đầu lại nhưng không bắt được. Cô không nói gì. Nhưng chỉ một lát sau, cảm giác đó lại xuất hiện.

Chung Tẫn cũng không quay đầu nữa mà tán gẫu với Thường Hạo về một ít điển cố liên quan đến Tam Hiệp.

Thuyền dừng ở một bến tàu nhỏ, một vài du khách muốn lên bờ. Trên bến tàu, có một cô gái đội chiếc mũ dân tộc đang đứng bán

món trứng luộc nước trà và món cá nướng vàng óng. Bên trong giỏ trúc là những quả anh đào vừa mới hái xuống khiến người ta khó mà nhìn được.

“Anh đào kia có vẻ ngon, tôi đi mua một ít.” Chung Tẫn nói với Thường Hạo.

“Còn muốn ăn gì không?” Cân xong anh đào, cô ngẩng đầu hỏi Thường Hạo.

Vừa vận bắt được đôi mắt không kịp trốn tránh kia một cách chuẩn xác, một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra giống như đã từng quen biết. Trong đầu chợt lóe, Chung Tẫn đột nhiên nhớ ra, đây chẳng phải là cô gái trẻ tuổi gọi cảm đi với Thang Thần Phi trong thang máy của khách sạn ngày hôm đó sao?

Cô gái kia hoảng hốt, quay mặt đi.

Thật kỳ lạ, dù lúc ấy chỉ là vội vã thoáng nhìn nhưng Chung Tẫn lại nhớ kỹ cô gái này, mà rõ ràng cô ta cũng nhận ra cô.

Chung Tẫn cố tình ăn mặc giản dị và làm như không phát hiện ra điều gì. Nhưng ánh mắt sâu thẳm của cô gái kia cứ bắn đến đây, có chút căm giận, có chút oán hận.

Cô vào phòng tắm rửa quả anh đào, vô ý để nước tràn ra đầy bồn, đến khi Thường Hạo vận ống nước lại, cô mới ‘ôi’ một tiếng.

“Nói đi!” Luật sư thật giỏi trong việc phát hiện vấn đề.

Chung Tẫn cắn môi: “Ở trên thuyền, tôi có thấy một người quen nhưng cô ấy không đến đây chào hỏi.”

“Cô chủ động bắt chuyện là được rồi.”

“Tôi vừa nhìn qua thì cô ấy liền né tránh.”

“Cô ta có liên quan đến vụ án của Thích Bác Viễn sao?”

Chung Tấn suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Phó Yến là mẹ kế của Thang Thần Phi, cô không biết cô gái này là gì của Thang Thần Phi nhưng nhất định là người quen.

Thường Hạo nhìn ra ngoài khoang thuyền, trên bến tàu, những du khách vẫn còn vây quanh nhóm người bán hàng rong mà cò kè mặc cả: “Chúng ta lập tức xuống thuyền.”

“Tại sao?”

“Nói không chừng đã có người chờ làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng ta ở bến tàu Trùng Khánh rồi.”

Chung Tấn tin Thang Thần Phi có khả năng này. Lần trước ra ngoài, cô đã biết đến năng lực theo dõi người khác của anh ta nên lần này cô mới ngắt điện thoại. Nếu Phó Yến có quan hệ với Thích Bác Viễn thì sao? Thang Thần Phi chỉ là con riêng của bà ấy. Từ giọng điệu, có thể thấy Thang Thần Phi đối với Phó Yến cũng không có bao nhiêu cảm tình. Anh ta gấp gáp theo dõi cô như vậy, động cơ là gì?

Vĩnh viễn đừng tin rằng một người đàn ông trưởng thành sẽ theo đuổi một cô gái điên cuồng như một thanh niên trẻ tuổi.

Sự từng trải khiến cho cuộc sống của người đàn ông phong phú nhưng đồng thời cũng khiến tình cảm mãnh liệt của anh ta từ từ rút lui.

Thang Thần Phi không chỉ là một người đàn ông trưởng thành mà còn là một đại thiếu gia đào hoa. Ngay từ đầu, cô đã ngửi được mùi show [1] của anh ta.

[1] trình diễn tài năng.

Khắp nơi đều là sương mù.

Hai người đi xen lẫn trong dòng người ở trên bờ, thuyền du lịch từ từ rời bến. Chung Tấn lấy tay che khuất ánh nắng giữa trưa chiếu thẳng xuống và trông thấy cô gái kia đang nhìn quanh bờ sông. Dưới ánh mặt trời, toàn thân cô ta như được mạ vàng, phát sáng lên nhưng không thấy rõ nét mặt.

Đi trên bờ một hồi lâu thì tới một thị trấn nhỏ. Thường Hạo đề nghị ăn cơm trưa trước, sau đó hỏi thăm làm sao đến được Nghi Tân mà không phải qua Trùng Khánh.

Thị trấn được xây dựng trên một ngọn núi và chỉ có một con đường, nếu muốn đi đâu thì phải xuống dốc. Hai người leo lên mấy trăm bậc thang, nhìn thấy một quán mì coi như sạch sẽ nằm cạnh một cây cầu đá.

Thường Hạo gọi hai bát mì.

Khi mì được đem lên, Chung Tấn hoảng sợ. Bát mì to như một cái chậu nhỏ, có thể vùi cả khuôn mặt vào trong. Hơi nóng lượn lờ, trong bát nổi lên một lớp dầu đỏ [2] thật dày, hành băm, gừng vàng, một miếng thịt bò lớn đỏ tươi được xắt lát mỏng, bọc lại trong súp dầu.

[2] nguyên liệu nấu ăn có vị cay và là một kỹ thuật độc đáo trong ẩm thực Tứ Xuyên, chủ yếu được làm từ hạt tiêu Tứ Xuyên và các

loại gia vị khác của dầu thực vật (như tiêu, hoa hòi, Sannai, hành tây, tỏi, gừng và đường).

Thường Hạo dùng đũa trộn mì lên rồi ăn một miếng, ngay lập tức một cỗ cay nóng niêm khắp đầu lưỡi rồi nhanh chóng thấm đến lục phủ ngũ tạng, bức ra hết những thấp khí [3] thấm trong xương cốt mấy đêm qua: “Thật ngon!” Mí mắt vừa nhấc, mới phát hiện vẻ mặt sững sờ của Chung Tấn.

[3] các triệu chứng lên nắm ở chân tay, ngứa mắt.

Anh giật mình, đẩy bát của mình ra, kéo bát của Chung Tấn lại rồi dùng sức thổi đi hơi nóng lượn lờ.

Lòng Chung Tấn run lên, không dám tin mà nhìn anh.

Năm ấy, ngày nào đó, trong cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa ở Giang Châu, Lăng Hãn vì cô mà thổi đi hơi nóng của bát vằn thắn nhồi thịt...

Thường Hạo không cảm thấy hành động này có bao nhiêu thân mật, không biết là đang phàn nàn hay trách móc: “Cô không ăn được loại mì này ở trong thành phố đâu, ăn khi còn nóng mới ngon. Cô phải nhập gia tùy tục. Được rồi, bây giờ không nóng lắm đâu.”

Chung Tấn như bị thôi miên mà gắp một miếng lên, mới đầu cay không chịu nổi nhưng sau khi ăn thêm hai ba miếng thì đầu lưỡi trở nên chết lặng, dần dần không còn cảm thấy cay nữa, vị tươi cay trên chộc khiến nước bọt tuôn ra như suối, miệng cũng bóng loáng, vô thức coi cái chậu nhỏ như một tô mì mà ăn hết, chỉ thừa lại chút nước canh.

Thường Hạo vui mừng mà mỉm cười, mặc dù chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Ông chủ quán mì nói cho hai người, muốn đến Nghi Tân, trước tiên là phải ngồi thuyền đến thị trấn, sau đó thì ngồi xe lửa.

Hai người lại lên thuyền.

Chung Tẫn nghĩ rằng nên đi từ sông Trường Giang, người lái thuyền đánh mái chèo một vòng, rẽ con thuyền gỗ vào một con sông lớn, độ cong đó giống như vòng eo nhỏ nhắn và thướt tha của người phụ nữ.

Từ xa, có thể thấy được những ngọn núi xanh biếc chất chồng lên nhau, dường như chỉ cần lấy tay vát một cái, ngọn núi kia cũng có thể chảy ra nước ép trái cây màu xanh đậm.

Ngồi trên thuyền, tâm trạng của Chung Tẫn không khởi tốt lên, cảnh đẹp ngoài ý muốn như vậy thật sự rất đáng mặt với biểu ngữ “du lịch”, người lái thuyền giới thiệu, có rất nhiều quan tài treo trên vách đá ở hai bên bờ sông, còn có những con đường cổ và vườn cam quýt. Cam quýt vùng này cực kỳ nổi tiếng, tuy mùa này chưa ra trái, chỉ có cây ăn quả đầy khắp núi nhưng Chung Tẫn không thấy tiếc nuối.

Bên bờ hiện ra một cây đa lớn mà mấy người cũng ôm không xuể, Chung Tẫn muốn giơ tay hỏi người lái thuyền cây đa kia bao nhiêu tuổi, cố giơ vài lần nhưng không thành công. Cúi đầu thì thấy, cô mãi mê ngắm cảnh đẹp, cả người đã sớm nghiêng ra ngoài mép thuyền. Thường Hạo sợ cô rơi xuống nước, vẫn luôn nắm chặt lấy ống tay áo của cô.

Vẻ mặt anh không phải dịu dàng thắm thiết gì nhưng lại giống như cha mẹ yêu thương con cái, tuy ra vẻ giương nanh múa vuốt nhưng nội tâm lại hiền lành và hòa ái.

Chung Tấn bỗng nhiên có chút cảm động.

Sáng hôm sau, hai người tới Nghi Tân. Nghi Tân đắm mình trong hương thơm của rượu ngũ lương, một thành phố nhỏ vừa phồn hoa vừa náo nhiệt. Hai người đi tìm khách sạn để ở.

Lúc đăng ký, cô gái ở quầy lễ tân nhiệt tình hỏi hai người đến du lịch hay đi thăm bạn bè, nếu là du lịch, khách sạn có thể giúp gọi taxi, tìm hướng dẫn viên du lịch.

Hai người đã hai đêm ngủ không ngon, hôm nay không suy nghĩ được gì, quyết định ngủ nghỉ và ăn no trước rồi tính sau. Thường Hạo từ chối khéo ý tốt của cô gái tiếp tân.

“Cô là người Ninh Thành hả?” Khi cô gái tiếp tân kiểm tra chứng minh thư của Chung Tấn, đã hưng phấn mà hô lên.

Chung Tấn khó hiểu, Ninh Thành không phải là thành phố nhỏ, danh tiếng ở trong nước cũng rất lớn, dân cư thành phố hơn 10 triệu, có cần phải ngạc nhiên như vậy không?

Cô gái che miệng cười: “Người Ninh Thành thật sự xinh đẹp, đàn ông cao lớn đẹp trai, phụ nữ thanh lịch thon thả.”

“Cô đã gặp qua người Ninh Thành rồi sao?” Thường Hạo không thích cô gái nói nhiều này, hơi mất kiên nhẫn.

Cô gái đỏ mặt: “Tôi chỉ mới đến khách sạn năm nay thôi, trước đây là hướng dẫn viên du lịch, vị khách đầu tiên tôi tiếp đón là người

Ninh Thành, anh ấy họ Thang, muốn đến trấn Long Khẩu. Tôi đã cùng anh ấy qua đó.”

Chung Tẫn theo bản năng nhìn sang Thường Hạo, trấn Long Khẩu chính là hành trình tiếp theo của bọn họ.

“Anh ấy rất đẹp trai, khi cười lên có hơi ma mị! Cô biết anh ấy sao?”

Chung Tẫn bật thốt lên: “Đúng vậy, tôi biết Thang Thần Phi.”

Cô gái tiếp tân há miệng thật to: “Trời ơi, thế giới này thật nhỏ!”

Ban đầu, nơi này là một cái thôn, mười tám đời tổ tiên của nhà ai trong thôn, mọi người đều có thể đọc làu làu.

“Anh ta thích đồ cổ nên đến đó sưu tầm sao?”

“Không phải, anh ấy đi tìm một người.”

“Ai?”

Cô gái cười có lỗi: “Tôi cũng không rõ lắm, anh ấy bảo tôi đứng chờ trước cổng thôn.”

Khách sạn chỉ có bốn tầng, không có thang máy, hai người thuê phòng ở tầng ba. Lúc ở cầu thang tầng hai, Thường Hạo nghiêng đầu nhìn Chung Tẫn: “Thang Thần Phi đẹp trai lắm sao?”

Chung Tẫn khó hiểu nhìn anh.

“Loại nắm có vẻ ngoài không tệ thường là nắm có độc.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 49: Sương Mù (6)

Biên tập: Rosa

Thường Hạo và Chung Tấn không đi taxi mà đến trạm ngồi đợi xe buýt như người bình thường.

“Nếu cô thuê xe vào thị trấn, người ta thấy được sẽ nghĩ chúng ta là người bên ngoài đến, tự nhiên sẽ có tâm lý phòng vệ, cô muốn nghe điều gì người ta nhất định sẽ không nói thật.” Thường Hạo nói.

Chung Tấn nhìn anh, cảm thấy đây chính là bịt tai trộm chuông [1]. Hai người đều cố gắng ăn mặc thật giản dị nhưng khi đứng chung với nhóm sơn dân thì vẫn có sự khác biệt rất lớn. Nếu mở miệng nói chuyện, ai sẽ tin bọn họ là người địa phương? Tuy nhiên, Chung Tấn cũng nghĩ rằng đi xe buýt khá tốt, chuyện Thang Thần Phi thuê xe của khách sạn, tuy đã qua hơn một năm nhưng ký ức của cô gái tiếp tân vẫn còn như mới.

[1] Dựa theo tích: có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng đá đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hấn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy.

Xe chạy rất chậm. Dọc đường, chỉ cần có người ngăn đón, mặc kệ có trạm hay không xe đều sẽ dừng lại. Dừng lại cũng không phải một phút hay nửa tiếng, dường như tài xế biết rất nhiều người, anh ta hay ghé vào cửa sổ nói chuyện phiếm với người ở ven đường.

Trên xe, không có một tiếng thúc giục nào, rõ ràng đây là một hiện tượng bình thường.

Chung Tấn vừa không rõ phương hướng vừa nghe không hiểu bọn họ nói gì, không khỏi lộ ra vẻ mặt buồn bực.

Trái lại Thường Hạo rất bình tĩnh: “Đối với một sự việc không thay đổi được, một là cô dứt khoát bỏ đi, hai là quyết tâm chịu đựng. Cô sẽ chọn cái nào?”

“Anh nên đi làm giáo viên đi!” Chung Tấn vừa nói vừa ném một ánh mắt xem thường qua cho Thường Hạo.

“Tôi vốn là giáo viên.”

“Phải không đó?”

“Hàng tháng, tôi đều phải đến học viện chính pháp để tọa đàm. Với tư cách là luật sư tương lai, không thể chỉ ngồi ở lớp học mà lý luận suông, bọn họ phải tiếp xúc với ví dụ thực tế, hơn nữa, cần phải thực hành trao đổi trực tiếp với các học viên khác.”

“Bọn họ có sợ anh không?” Với khuôn mặt cá tính này, cộng thêm những tin đồn kia, nhìn cũng không thấy ở anh tính tình dịu dàng và tốt bụng.

“Nếu hiểu rõ về tôi thì sẽ không sợ.” Thường Hạo thong thả ung dung.

“Vậy là vẫn có người sợ anh?”

“Cô sợ tôi không?”

Chung Tẫn nuốt nước bọt, cảm thấy hơi nóng. May mắn là, xe cuối cùng cũng di chuyển, có gió từ ngoài cửa sổ thổi vào làm giảm đi sự oi bức bên trong. Cô hồi tưởng lại khoảng thời gian tiếp xúc với Thường Hạo, tuy không dài nhưng cũng đủ thấy rõ cách anh đối nhân xử thế, dù không tính là xấu nhưng nếu muốn thích, cũng không dễ dàng.

“Tôi cũng không phạm tội gì, tại sao phải sợ anh?”

“Nếu cô phạm tội, tôi sẽ biện hộ giúp cô vô điều kiện.” Lúc Thường Hạo nói, vậy mà mang theo ý cười.

Chung Tẫn cũng cười. Đây rõ ràng là một trò đùa vô vị.

Mấy tháng sau, khi Thường Hạo ngồi một mình trên ban công của căn hộ ở Bắc Kinh, nhớ lại lần nói chuyện này đều muốn bóp chết xúc động của mình.

Đột nhiên, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi ở ghế trước quay đầu lại và mỉm cười với hai người: “Anh chị là người Bắc Kinh sao?”

Cô ấy nói tiếng phổ thông.

Thường Hạo ho một tiếng: “Đúng vậy, nghe nói ở trấn Long Khẩu có một ngôi miếu cổ, bên trong có rất nhiều thứ tốt nên chúng tôi muốn tới đó xem.”

Cô gái cười, lộ ra một hàm răng vừa ngay ngắn vừa trắng tinh: “Bái phật còn có thể, muốn tìm đồ cổ thì nên quay về càng sớm càng tốt. Đồ cổ thật đã sớm mất hết, bây giờ, đều là đồ mô phỏng rồi được làm cũ. Tôi đã từng đến Bắc Kinh làm việc trong nửa năm, hiện giờ tôi đang ở Thiên Tân.”

Bên dưới ghế, Thường Hạo lặng lẽ đá Chung Tẫn một cái để cô nói tiếp. Anh và cô gái trẻ kia không còn gì để nói nữa.

Chung Tẫn cười thân thiết: “Như vậy sao, vậy có gì khác để tham quan không?”

Cô gái vô cùng nhiệt tình: “Trấn Long Khẩu rất nhỏ, đầu trấn là một cây cầu đá, dưới cầu có một cây hòe lớn, đi qua cầu là tới miếu cổ. Trong trấn có bốn năm cửa hàng, nếu hai người muốn qua đêm, chỉ có thể ngủ nhờ nhà người ta thôi.”

Chung Tẫn nhìn Thường Hạo, bọn họ đều không nghĩ đến việc này.

Thường Hạo dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo đến lúc đó nói sau.

“Nghe thật có chút thất vọng, ở Nghi Tân, chúng tôi có nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu phong cảnh ở thị trấn Long Khẩu xinh đẹp tuyệt trần, có vãn cổ [2] được lưu truyền từ rất lâu, còn có không ít danh nhân.”

[2] chỉ vãn điệu của các câu thơ trước thời Hán và Hán.

“Danh nhân?” Cô gái nghi ngờ mà nháy mắt: “Hai người nghe nhầm rồi, ở trấn Long Khẩu này đi học đại học cũng chỉ có mấy người, nào có danh nhân.”

Chung Tẫn và Thường Hạo đều ngẩn ra.

“Có một người tên Thích...”

Chưa dứt lời thì xe đột nhiên phanh gấp, Chung Tẫn nhào người về trước, theo bản năng bắt lấy cánh tay Thường Hạo. Vừa đứng

cánh tay bị thương, Thường Hạo đau đến mặt mũi trắng bệch.

“Thật xin lỗi!” Chung Tấn vội vàng buông ra, về mặt áy náy.

Thường Hạo trái lại còn an ủi cô: “Không đau!”

Bên kia, tài xế đã mở miệng ra mắng: “Thích điên, ông lại không muốn sống nữa à?”

Trả lời anh ta là một giọng hát vừa cao vút vừa lạnh lạnh: “Miệng gọi anh ơi, tay lại tìm kiếm thằng cha nào. Trên đời không có mấy người trong sạch, sông lớn lấp đầy sông nhỏ, nước ở xa không giải được cái khát ở gần a...”

Thật kỳ lạ, Chung Tấn và Thường Hạo lại có thể nghe hiểu được.

Mọi người trong xe đều cười.

Chung Tấn đứng lên, đứng trước xe là một ông già, nhìn không ra tuổi, hình như hơn sáu mươi nhưng trên mặt lại có tầng tầng lớp lớp nếp nhăn, nói bảy tám mươi tuổi cũng không sai. Thời tiết nóng như vậy mà ông ta lại mặc một chiếc áo khoác kiểu quân đội cũ nát, trên đầu đội mũ ô sa [3] dùng để hát hí khúc. Mái tóc hoa râm và bộ râu dài đến hông. Lúc này, ông ta giang hai tay ra như một con chim đang bay. Cặp mắt kia lóe sáng, còn lộ ra một tia hung ác vô hình.

[3] mũ ô sa (mũ cánh chuồn, mũ của quan thời xưa)

ô sa

Tài xế nhảy xuống xe, nhổ một bãi nước bọt vào mặt ông ta: “Nếu hôm nay có đâm chết ông, tôi cũng sẽ không bồi thường một

đồng nào, ông cũng không có người đến nhặt xác giùm đâu. Cút đi, cút đi!”

Đột nhiên, ông ta ngửa mặt lên rồi ngồi vắt ngang phía trước xe buýt, cao giọng hát lên: “Đi thuyền trên sông lớn không sợ gió, có lòng yêu em sẽ không sợ nghèo. Tình yêu chỉ tốt cho tình nghĩa, không dầu xào rau vị cũng đậm đà...”

Những người trên xe bắt đầu ồn ào và vỗ tay.

Ông ta hăng hái, càng hát cao càng vui vẻ.

Tài xế vừa bực mình vừa buồn cười, đá vào chân ông ta: “Đại tiên, tiểu nhân sai rồi, ngài cho tiểu nhân một con đường sống đi, được không?”

Ông ta ngồi dậy, giơ bàn tay bản thủ ra, lúc thì nhìn trời, lúc thì nhìn người tài xế.

Tài xế thở dài, quỳ một gối xuống để ông ta sờ đầu. Sau đó, ông ta đứng lên, vừa hát vừa đi ra xa.

“Mẹ nó, hôm nay thật là xúi quẩy.” Sau khi tài xế lên xe, không nhìn được mà lấy tay phủi đầu, giống như chỗ đó dính cái gì vậy.

“Ông ta có bị thứ gì kích thích không?” Chung Tấn hỏi cô gái ngồi ở ghế trước.

Cô gái cười: “Ông ta nói ông ta là đại tiên Vô Mi trên núi Nga Mi, hạ phàm để phổ độ chúng sinh. Ha ha! Ông ta không chịu kích thích gì cả, cả nhà bọn họ đều bị điên.”

“Di truyền?” Người lên tiếng là Thường Hạo. Anh xoay người, nói thầm với Chung Tẫn: “Nguyên nhân của bệnh tâm thần, một là di truyền, hai là yếu tố tâm lý xã hội. Theo đông y, nó được gọi là bệnh động kinh.”

Cô gái bĩu môi: “Tôi không biết, tôi nghe bà nội nói, người nhà này bị trúng tà, ngay cả ba ông ta cũng điên điên khùng khùng, sinh ba người con trai, ai cũng như vậy. À, ông ta là Thích lão đại.”

“Ông ta họ Thích?” Chung Tẫn hoảng sợ, hỏi.

Cô gái đầu: “Đúng vậy, họ này ở trấn Long Khẩu không nhiều, chỉ có một nhà bọn họ thôi.”

“Vậy còn hai người con trai nữa đâu?”

“Lão nhị chết rồi, hình như là trượt chân ngã từ trên núi xuống, lão tam thì được gửi nuôi ở miếu từ nhỏ, hy vọng có thể xua đi tà khí.”

“Lão Tam tên là gì?”

Cô gái cười xấu hổ: “Tuổi của Thích lão tam còn lớn hơn cả ba tôi, tôi không biết đâu!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 50: Sương Mù (7)

Biên tập: Rosa

Thích lão tam này là người họ Thích kia sao?

Chung Tấn và Thường Hạo mang theo nghi hoặc mà xuống xe, có một trạm dừng ngay trước miếu cổ. Thật ra, nó vốn không được coi là một cái trạm mà chỉ là một cái bảng hiệu lớn bằng gỗ, bên trên viết ba chữ màu đen “Trần Long Khẩu”.

Cô gái chào tạm biệt hai người rồi đi trước, nhà cô ấy cách trấn Long Khẩu hơn bốn, năm dặm đường, còn phải mất mấy chục phút lên núi nữa.

Từ sau miếu, một cậu bé người bản địa đi ra, tuổi khoảng 14,15, mang dép lê, khuôn mặt ngăm đen vì phơi nắng, cậu quan sát Thường Hạo và Chung Tấn từ trên xuống dưới, vừa cười hì hì vừa thần thần bí bí lấy từ trong ngực ra một nắm tiền đồng na ná kiểu tiền của triều Thanh rồi hỏi: “Có muốn mua không?”

Thường Hạo đưa cho cậu một tờ mao chủ tịch [1] nhưng cậu lắc đầu. Thường Hạo lại lấy ra thêm một tờ nữa, lúc này, cậu bé mới nhét hết đồng tiền đồng vào trong tay Thường Hạo, đoạt lấy hai tờ tiền rồi cười lên.

[1] tiền Trung Quốc có in hình chủ tịch Mao Trạch Đông

Sau đó, mọi thứ đã thuận tiện hơn nhiều, dưới sự hướng dẫn của cậu bé kia, hai người đến được một tiệm cơm duy nhất trên thị trấn để ăn trưa. Tiệm cơm này nằm ở trung tâm, rải rác xung quanh là mấy hộ gia đình.

Tiệm cơm là một cửa hiệu lâu đời có từ đời ông bà, hiện giờ ông chủ kiêm bồi bàn là cháu trai – một người đàn ông cường tráng hơn 40 tuổi. Anh ta nói với Thường Hạo mình họ Dư, vào Nam ra Bắc, gặp nhiều gương mặt vĩ đại, còn từng thấy người ngoại quốc.

Trong núi, đều là những món ăn dân dã và các loại rau cải được trồng trong những khu đất tư nhân, tất cả đều rất tươi. Bốn món mặn một món canh, rất nhanh được bưng lên.

Ông chủ Dư dùng khăn mặt lau mồ hôi trên đầu, như quen thân từ lâu mà mang ra một chiếc ghế dài ngồi xuống bên cạnh, nhìn Chung Tấn rồi cười: “Vợ của anh rất xinh đẹp, có thể nhìn ra cô ấy rất yêu thương anh.”

Chung Tấn đang gấp cho Thường Hạo miếng thịt hun khói, dù sao cánh tay anh cũng đang bị thương, vừa nghe lời này, chiếc đĩa run lên, miếng thịt rơi xuống đất. Một con chó lớn từ ngoài cửa chạy vào, ngoạm lấy miếng thịt rồi bỏ chạy. Chung Tấn sợ tới mức rụt chân lại.

Thường Hạo trừng con chó kia rồi dịu dàng nhìn Chung Tấn: “Thật sự không nên đưa em đến đây, trưa nay đã bị dọa đến tận hai lần.”

“Sao thế?” Ông chủ Dư rất tò mò.

“Có một người điên suýt nữa bị xe đâm trúng.”

Ông chủ Dư cười ha ha, chỉ chỉ vào ngôi nhà gỗ cũ nát đối diện: “Ông ta thường làm việc này. Anh đừng nghĩ rằng ông ta điên, đến tối ông ta còn biết về nhà đấy. Kia là vợ của ông ta.”

Từ trong ngôi nhà bằng gỗ, một bà lão lưng khòm đi ra, nghe được tiếng nói chuyện thì nhìn sang bên này.

“Ông ấy còn có vợ sao?” Chung Tấn hỏi.

Ông chủ Dư cười, trả lời: “Ông ta cũng không phải điên bẩm sinh, đến năm 30 tuổi mới điên. Khi còn trẻ cũng tuấn tú lịch sự, con dâu cũng xinh đẹp. Sau khi ông ta điên rồi, chưa đầy một năm thì cô ấy bỏ đi.”

Chung Tấn đồng cảm, thở dài: “Tại sao không đi bệnh viện khám? Bệnh tâm thần có thể trị mà.”

“Đã từng khám nhưng cứ vài năm thì sẽ phát bệnh. Đàn ông trong nhà ông ta đều như vậy, trước kia, ba ông ta còn sợ người, gặp ai cũng cúi, người nhà không thể không dùng dây xích trói ở trong nhà. Lúc nhỏ, mỗi lần thấy ông ta tôi đều khóc.”

“Ý của anh là mức độ điên của bọn họ không giống nhau?”
Thường Hạo hỏi.

“Người có trầm tính, điên cũng có trầm vẻ. Thích điên không đánh người, chỉ thích hát hò thôi. Em trai ông ta là một cái hũ nút [2], không nói chuyện với ai, giống như con khỉ, cả ngày ở trên núi, ăn vỏ cây, ăn quả dại, cuối cùng còn chết ở trên núi.”

[2] ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán, làm người ta phát bực.

“Bọn họ không có điểm chung gì sao?”

Ông chủ Dư gãi đầu: “Ha, chắc là đều có một cỗ tiên khí!”

Trong phòng bếp truyền ra một tiếng nói già nua, càu nhàu một hồi lâu. Chung Tấn và Thường Hạo nhìn ông chủ Dư, cả hai nghe không hiểu một câu nào.

“Là mẹ tôi, bà nói trí nhớ tôi không tốt, lão Tam nhà ông ta là người bình thường, còn đi học ở thành phố lớn.”

Phút chốc, trái tim Chung Tấn đập nhanh hơn mấy nhịp: “Bệnh của bọn họ không phải là di truyền sao?”

Ông chủ Dư chớp mắt: “Cái gì di truyền, nhà gỗ của bọn họ đã kinh động đến Địa Tiên [3] nên ông trời mới trừng phạt bọn họ. Thích lão tam đưa đến trong miếu ăn chay niệm phật, không phải tốt rồi sao? Trong trấn Long Khẩu của chúng tôi, hấn là người đọc nhiều sách nhất, so với đại học còn cao hơn một bậc còn cưới được cô vợ làm giáo viên dạy chữ nữa đấy.”

[3] nhân vật trong truyện cổ tích Trung Hoa, chỉ tiên nhân sống ở nhân gian, được xưng là chân nhân. (theo Baidu)

Chung Tấn cảm thấy mạch máu cả người đều đang sôi trào, cô có thể nghe được gân mạch rung động khanh khách: là Thích Bác Viễn và Phó Yển! Đúng không?

Thường Hạo bình tĩnh hỏi: “Bây giờ, bọn họ rất ít khi về trấn Long Khẩu sao?”

“Nếu mẹ hấn còn sống cũng không đồng ý để hấn về, giờ chị dâu hấn cũng không muốn hấn về, sợ bị tiên nhân nhận ra là hậu duệ

của nhà họ Thích. Hấn làm lễ kết hôn ở phần đất bên ngoài, không mời người dân ở trấn Long Khẩu. Sau này, vợ hấn có tới một lần, cho người chị dâu chút tiền sau đó không còn quay lại nữa. Nghe nói, hai người đã cùng nhau lên thành phố rồi.”

“Bà ấy cũng là người Tứ Xuyên sao?” Chung Tấn hỏi.

“Đúng vậy, Nghi Tân cũng lớn lắm, không chỉ là một cái trấn như vậy đâu. Nhà cô ấy cách đây khoảng 100 dặm, gọi là trấn Hạ Loan, chỗ đó núi nhiều, không bằng phẳng giống nơi này của chúng tôi.”

Thường Hạo lấy ví ra, gọi ông chủ Dư tính tiền, anh nói chậm rãi: “Chúng tôi cũng đến từ thành phố, anh nói tên của bọn họ thử xem, nói không chừng chúng tôi biết đấy!”

Bốn món mặn một món canh, ông chủ Dư chỉ lấy năm mươi tệ, cực kỳ rẻ.

“Thích lão đại tên Thiên Tứ, lão Nhị tên Vinh Hoa, lão Tam tên Phú Quý. Cô con dâu kia chỉ biết là họ Lăng, còn tên gì thì tôi không biết.”

Chung Tấn cau mày, sao thoáng chốc mọi chuyện đã bị kéo sang hướng khác rồi?

Hai người cảm ơn ông chủ Dư rồi ra khỏi tiệm cơm, Thường Hạo nhẹ giọng nói với Chung Tấn: “Khi tôi còn đi học, trong lớp có mấy nữ sinh đến từ nông thôn, vì ghét cái tên quê mùa nên trước khi tốt nghiệp đều đổi tên. Lúc đó, tôi cũng từng muốn đổi tên đấy.”

“Ế?”

“Trước đây, tôi cho rằng không nên đổi tên giống những người nổi tiếng. Nhưng sau đó lại nghĩ, họ không đăng ký bản quyền cho tên của mình, dựa vào đâu mà bảo tôi không được phép đổi. Cái tên, cũng chỉ là một biệt hiệu không cần quá để ý.”

“Ý anh là... vị Thích lão tam kia chính là Thích Bác Viễn ư?”

Thường Hạo nhìn chăm chú ngôi nhà nhỏ bằng gỗ trước mắt, dù bề ngoài cũ nát nhưng bên trong lại được dọn dẹp rất sạch sẽ. Quần áo treo trên dây phơi không bị rách, ngược lại, có đến bảy, tám cái mới, dễ thấy cuộc sống của chủ nhân căn nhà không quá tệ, chẳng qua là lười thay đổi môi trường mà thôi.

“Đúng vậy.”

“Vậy, vợ của ông ta là ai?” Ai họ Lăng đây? Người bị ông ta giết họ Vệ mà.

“Trong bản ghi chép tư liệu về Thích Bác Viễn không ghi lại tình trạng hôn nhân của ông ta ngày trước. Rất nhiều người có thói quen là sau khi kết hôn mới làm giấy đăng ký kết hôn, nói không chừng người vợ kia biết được tình huống trong nhà ông ta, không dám đi đăng ký kết hôn nên mới chia tay. Lấy một người đàn ông có gia đình bị tiền sử bệnh tâm thần, chỉ có tình cảm là không đủ. Bà ta thấy khiếp đảm khi thấy được bóng dáng của mình trong tương lai từ trên người cô chị dâu.”

Ánh mắt Thường Hạo dừng lại vài giây mới chậm chạp thu về.

Chung Tấn cảm thấy có thể phân tích như vậy, nhưng câu trả lời của Thường Hạo không phải là những gì cô hỏi.

Thường Hạo còn nói thêm: “Tên có thể sửa, nhưng ảnh thì sao?”

Hả???

“Một người phụ nữ, vì không muốn để người khác biết mình từng kết hôn, nên mới đổi tên, cô hiểu điều đó chứ?”

“Anh... anh biết cô ấy là ai sao?”

“Hiện giờ, cô biết bao nhiêu thì tôi biết bấy nhiêu.” Thường Hạo cười, tuy vẫn khiến người ta sợ hãi như cũ nhưng dù sao vẫn có cảm giác thân thiết.

Với đàn ông, giữa một người phụ nữ từng kết hôn và gái ế lớn tuổi, nếu chọn tình nhân, sẽ là người trước, có phong tình có kinh nghiệm. Nếu chọn vợ thì tất nhiên là người sau, trong sạch, đơn giản.

Thường Hạo thật sự đã giải đúng chỗ ngứa.

Quả thật, Chung Tấn khá sùng bái anh, nếu xác định được cô gái họ Lăng kia là Phó Yến, như vậy, mấy hành vi kỳ lạ của Thang Thần Phi cũng cần phải xem xét.

Thường Hạo ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, lẩm bẩm: “Khoảng 100 dặm đường, sợ là hôm nay không đến đó được.”

“Vậy phải làm sao?”

“Đi đến đâu tính đến đó!”

“Đêm nay chúng ta ngủ ở đâu?” Chung Tấn lo lắng.

“Cô chưa từng đi cắm trại à?” Thường Hạo không cho là vậy, nói.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 51: Sương Mù (8)

Biên tập: Rosa

Vẫn là cậu bé bán tiền cổ kia tìm giúp hai người một chiếc xe máy. Vì muốn cảm ơn cậu mà Thường Hạo đã trả hết đồng tiền cổ kia lại.

Cậu bé nhếch miệng cười, vui vẻ nhét vào trong ngực, chờ đợi vị du khách tiếp theo xuất hiện.

Cô có cảm giác cả người biến thành một chiếc lá mỏng manh, không biết vận mệnh sau đó là gì. Mái tóc quăn kia của Thường Hạo thậm chí còn ngoạn mục hơn, nó giống như tổ chim bị bão quét qua, để lại một mớ hỗn độn.

Đọc đường vẫn thấy có mấy hộ gia đình, giống như những ngôi sao phân tán ở các sườn núi. Những cánh đồng lúa dưới chân núi đã được cấy mạ, đàn bò thong dong ăn cỏ giữa những cánh rừng. Trong những vườn bắp ngô đã trưởng thành, thỉnh thoảng truyền ra tiếng hát nhẹ nhàng của những cô gái trẻ.

Thời gian ở đây rất an tĩnh và không vội vàng. Khi xe máy dừng lại bên cạnh một vườn bắp ngô lớn, Chung Tấn nhìn đồng hồ một cái, đã gần tám giờ. Tám giờ ở Ninh Thành, đèn đuốc rực rỡ như trăm hoa nở rộ, mà nơi này, chỉ có hoàng hôn nhạt nhẽo.

Người đàn ông thu tiền gửi xe chỉ vào một ngọn núi lớn ở phía trước và nói: “Đi qua ngọn núi này là đến trấn Hạ Loan, xe không chạy được, phải dựa vào hai chân của mình. Có nhiều loài rắn và côn trùng trên núi, nếu không quen thì đừng leo núi vào ban đêm. Người trông ngó ở đây có dựng lều bằng cỏ, hai người cố chịu đựng một đêm, sáng mai hãy đi.”

Thật ra, cho dù không phải ban đêm, Chung Tấn cũng không leo núi được, hai cái chân đang run rẩy này hình như không phải chân của cô.

Xuyên qua đám bắp ngô dày đặc, hai người thật sự thấy được một cái lều cỏ, có một ông lão đang ngồi xồm trên một hòn đá trước bếp lò và đang nhóm lửa, không biết nấu gì mà mùi hương ngọt ngào phiêu đảng trong không khí.

Người trong núi đơn giản chất phác, vừa thấy hai người liền biết ý đồ đến.

Món được nấu trong nồi là những trái bắp ngô trong lò đầu tiên của năm nay, ông lão khuấy đi khuấy lại mấy lần, coi như là cơm tối của ba người.

Gặm một trái bắp vừa ngọt vừa tươi, uống tách trà được pha từ nước suối, ngẩng đầu thấy sao sáng đầy trời, còn có thể nghe thật rõ âm thanh vỗ cánh của đàn chim bay qua, tất cả những điều này khiến Chung Tấn cảm thấy mới mẻ, cũng không biết vì sao, cô không có cảm giác xa lạ, giống như rất lâu về trước cô đã từng tới đây vậy.

Trong lều cỏ chỉ có một chiếc giường nhỏ giản dị, chiếu và chăn đã sớm được trải ra. Ông lão rất rộng rãi, tặng giường cho Thường

Hạo và Chung Tấn, còn mình thì tựa vào chiếc bếp lò mà ngủ.

Thường Hạo nói: tôi đi với cô!

Trước khi đóng cửa ra ngoài, anh cẩn thận treo chiếc đèn bão ở bệ cửa sổ lên cánh cửa, ánh sáng mờ như vậy sẽ dễ ngủ hơn. Sau đó, anh cởi áo khoác của mình và lót nó dưới chân.

Vì cánh tay đang bị thương nên lúc làm mấy chuyện này rất vụng về, nhưng vẻ mặt của anh lại rất tỉ mỉ. Chung Tấn nghiêng đầu nhìn anh, không đến giúp.

Thường Hạo thấy cô nhìn chăm chú thì không được tự nhiên, lúng túng nói:

“Tôi ở bên ngoài, có chuyện gì thì cứ gọi một tiếng.”

Chung Tấn cười: “Thật ra, sâu thẳm bên trong anh là một người tinh tế.”

“Tôi... sống trong một thế giới văn minh, là đàn ông nên làm những chuyện này.” Đương nhiên, trước giờ anh chưa từng làm những điều đó cho cô gái nào, nhưng anh có thiên phú.

“Cảm ơn!”

Thường Hạo xoa tay, vừa vội vàng vừa bối rối trốn ra ngoài.

Dưới ngọn đèn mờ mờ, chớp lèu biến thành màu đen, Chung Tấn ngồi xuống giường, mỗi tắc da tắc thịt trên người đều đang kêu gào vì mệt, nhưng tinh thần đã có chút không bình tĩnh, không tự chủ được mà nghĩ đến Lăng Hãn.

Nếu hôm nay người đi cùng cô là Lăng Hãn, cô sẽ không nở nụ, chỉ muốn rúc vào người anh nói chuyện suốt đêm dưới những vì sao. Nói gì đó không quan trọng, chỉ cần anh vừa nghe vừa mỉm cười, khẽ vỗ về cánh tay của cô, hôn lên chóp mũi của cô, mỗ vào đôi môi của cô, một hồi lâu thì nói một câu, tỏ ý anh đang rất chăm chú lắng nghe là được.

Một đêm an yên như vậy, không nhận ra thời gian trôi đi, mười ngón tay đan vào nhau, lắng nghe tiếng tim đập của nhau, không nghĩ về hôm qua, không nghĩ đến ngày mai, giống như thiên đã lão, địa cũng hoang.

Không thể nói rõ thồn thức ở trong lòng.

Đêm nay, Chung Tấn lại mơ thấy Lăng Hãn.

Anh giống như đang ở trấn Long Khẩu lại giống như đang ở một nơi nào đó xa lạ. Cô đi về phía anh, ánh mắt anh nhìn cô có bất đắc dĩ, có đau đớn và cả tuyệt vọng, anh bảo cô đi đi, anh nói rằng không muốn nhìn thấy cô nữa. Cô khóc và nói rằng em đã đi xa như vậy rồi, anh đừng tàn nhẫn như thế. Nhưng anh nói cô mới thật sự là người tàn nhẫn. Cô hỏi vì sao? Nhưng một trận sương mù kéo tới và anh biến mất.

Chung Tấn tỉnh, trong lòng ôm áo khoác của Thường Hạo, ngoài cửa im ắng.

Bỗng dưng, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, cô vội vàng nhắm mắt lại. Chung Tấn cảm giác được Thường Hạo đi đến bên giường, cúi đầu nhìn cô rồi nhẹ nhàng kéo chăn lên.

Nhưng anh không tránh ra ngay mà đứng im một hồi.

Bọn họ đã coi như rất thân thuộc, nhưng tối nay thoát nhìn hình như hơi khác. Nhưng anh không nói được khác ở chỗ nào, chỉ là trong lòng anh vô duyên vô cớ hỗn loạn, máu nóng lên, trái tim bị nhét vào những cảm giác khác thường.

Thường Hạo nhìn không được mà nhiều lần chạy vào nhà nhìn cô, mỗi lần nhìn, trái tim liền đập nhanh hơn. Tuy anh không uống rượu, nhưng cả hai tai đều đã đỏ lên. Ông lão hỏi bọn họ có phải vợ chồng mới cưới không? Anh lờ lẽ chính nghĩa mà trả lời bọn họ là đồng nghiệp, lời này nghe rất giả.

Thường Hạo lặng lẽ vươn tay sờ trán cô, mát lạnh, trơn bóng. Cô nhú mày, anh chấn kinh, rút tay về.

Bốn phía vô cùng yên ắng, Thường Hạo có thể nghe được tiếng hít thở của mình càng ngày càng nặng nề, đêm nay yên tĩnh như ai kéo ống thổi [1]. Anh ngạc nhiên phát hiện, trong lòng tiềm ẩn một sự xúc động vừa lớn vừa xa lạ, anh muốn ôm lấy cô, thật chặt.

[1] ống thổi:

 ống

Anh lại bối rối mà chạy ra lần nữa, để cho gió đêm thổi một hồi lâu, mới chậm rãi khôi phục lại bình thường.

Trong ánh trăng mờ, trời đã sáng.

Người ngoài lều, người trong lều, đều thở dài một hơi.

Ông lão đã ra đồng làm việc và nấu cho hai người một nồi báp. Thường Hạo dẫn Chung Tấn đến khe núi rửa mặt chải đầu, bọn họ

nói chuyện giống như mọi ngày nhưng ánh mắt chưa hề giao nhau dù chỉ là một chút.

Ăn bắp xong, hai người vội vàng lên núi. Những con đường mòn trên núi được người đi đường giẫm qua nhiều lần mới thành, quanh co khúc khuỷu ẩn sâu trong rừng. Thường Hạo đi đằng trước, bẻ một nhánh cây, vừa đi vừa phát hai bên lùm cây để đuổi côn trùng và rắn đi. Chung Tẫn cũng không dám lơ là, tập trung tinh lực đuổi theo.

Họ đã leo qua tổng cộng ba ngọn núi, lúc đứng giữa sườn dốc nhìn những căn nhà khói bếp lượn lờ dưới chân núi, hai người đều đã mồ hôi đầm đìa.

Thường Hạo quay đầu lại nhìn Chung Tẫn: “Cuối cùng cũng đến.”

Tóc ướt sũng dính trên trán, Chung Tẫn mệt mỏi, liếm liếm đôi môi khô nứt:

“Ừ ha, sức lực của tôi gần như cạn kiệt rồi.”

Thường Hạo chà xát lòng bàn tay dấm mồ hôi lên vạt áo, sau đó duỗi về phía cô.

Chung Tẫn lắc đầu: “Anh còn đang bị thương đấy!”

“Lại bị thương, tôi là đàn ông.” Tay anh cố chấp giơ lên giữa không trung.

Chung Tẫn do dự một lát rồi thoải mái nắm lấy tay anh. Giữa bọn họ đã hơi khó xử, nếu cô lại cố ý lảng tránh thì sau này sẽ không thể

ở chung một cách tự nhiên được nữa. Cứ xem như chưa phát hiện gì đi!

Thường Hạo cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là đặc biệt cẩn thận khi đi xuống núi. Cánh tay bị thương kia giống như sinh ra một sức mạnh vô tận, không hề thấy đau.

Hạ Loan tuy nói là trần nhưng trên thực tế chỉ là một điểm tụ tập của sơn dân, đa số là sống riêng khắp nơi trên núi, từ đầu trần đến cuối trần, chỉ đếm được mấy hộ gia đình mà thôi.

Thường Hạo hỏi thăm một gia đình ở đầu trần rằng ở đây có nhà nào họ Lăng không? Sơn dân sững sờ nhìn anh, Thường Hạo vội vàng bỏ thêm một câu, nhà đó có một cô gái làm giáo viên. Sơn dân nở nụ cười, ồ, là nhà đó à!

Trong sân có phơi mấy nia vật liệu làm thuốc, cửa cổng mở toang, hai người đứng bên ngoài cửa kêu một tiếng nhưng không ai trả lời, lúc đi vào trong cũng không thấy ai.

“Chẳng lẽ lên núi hái thuốc hết rồi?” Thường Hạo lẩm bẩm.

Chung Tấn nhìn quanh, ánh mắt dừng trên một khung ảnh treo trên tường.

Khung ảnh làm bằng gỗ liêm, cổ sắc cổ hương (*). Trong ảnh phần lớn là màu trắng và đen, có hơi ngả sang màu hồng khiến nét mặt bên trong bị nhòe đi. Chỉ có mấy chỗ là còn màu sắc, trong sân, một cặp vợ chồng già ôm một đứa bé trai, cậu bé mang một chiếc cặp sách nhỏ, vì chụp dưới ánh mặt trời nên mắt cậu hơi nheo, đôi lông mày khẽ nhíu lại. Đứng ở sau, là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi và một cậu bé khác. Cậu bé này lớn hơn một chút nhưng trong ảnh

mắt không che dấu được khí khái anh hùng. Có thể tưởng tượng sau này cậu sẽ đẹp trai cỡ nào. Người phụ nữ không nhìn về máy ảnh mà cúi đầu nhìn cậu, nét mặt dịu dàng và triu mến.

(*) thành ngữ Trung Quốc dùng để mô tả các hiện vật, tranh vẽ và các vật dụng khác màu sắc rất cổ điển và thanh lịch

“Cậu bé này và Thích Bác Viễn như cùng một khuôn đúc ra vậy.” Thường Hạo trầm ngâm một lát rồi nói: “Ông ta... còn có một đứa con sao?”

Chung Tấn từ từ nhắm mắt lại rồi đột nhiên dùng sức mở mắt ra.

Cô lấy bức ảnh xuống và nhìn kỹ một lần nữa.

“Chung Tấn!” Thường Hạo nhìn cơ thể của Chung Tấn đột nhiên ngã về sau, anh tiến lên, đưa tay đỡ lấy.

Bóng tối như một ngọn núi đè xuống.

Ở Hàng Châu, cô nghĩ là mình gặp ảo giác, ngoại trừ tuổi tác thì trên đời này làm sao có hai người giống nhau đến vậy?

Ở Giang Châu, anh ngồi xổm trước mặt cô và nói rằng: phá bỏ đứa bé đi, nó sẽ không hy vọng có một người cha như anh.

Có ai đó đã nói bên tai cô: Nhà tâm lý học đều là kẻ điên.

Cô đi lâu như vậy, đi xa như vậy, chỉ để tìm ra một đáp án này thôi sao?

Không ai trả lời, bóng tối càng ngày càng sâu, hai mắt Chung Tấn nhắm lại, mất đi tri giác.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 52: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (1)

Biên tập: Rosa

Ngọn đèn chiếu lên mặt bàn gỗ thô tạo thành những quầng sáng hình tròn vàng nhạt, dịu dàng, sáng tỏ, trông rất đẹp mắt. Lăng Hãn đã ngồi yên trước bàn rất lâu.

Cửa sổ đang mở.

Cánh cửa sổ bằng gỗ kiểu cũ, hiệu quả thông gió không tốt. Thật ra cũng chẳng có cơn gió nào cả, đêm hè ở Ninh Thành nóng như đang ở phòng tắm hơi vậy. Một cơn mưa rào có sấm chớp vừa đi qua đã xua đi một chút nóng bức khiến người ở bên trong cảm thấy dễ chịu hơn.

Một đóa hoa tử đằng và lá cây của dây thường xuân rơi xuống sân, nằm yên ở đó chờ người quét dọn vào sáng mai, giờ phút này, anh đang đợi một bưu kiện quan trọng.

Ở “phòng nhỏ” hơn một tháng, Lăng Hãn càng ngày càng thích nơi này. Lúc trước, khi thuê phòng anh cố ý hỏi giá của nó. Đối với anh mà nói, đó là một con số thiên văn [1]. Lăng Hãn mỉm cười, ký tên mình lên hợp đồng cho thuê nhà.

[1] chính những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

Anh mở ngăn kéo bên trái, lấy từ bên trong ra ba lọ thuốc, màu vàng ba viên, màu trắng năm viên, màu đỏ một viên. Có nước sôi để nguội trong cốc, anh chia làm ba lượt rồi uống vào. Bao con nhộng dần đông tại yết hầu khiến anh hơi khó chịu, Lăng Hãn uống hết nước trong cốc sau đó đứng dậy lấy bình nước khoáng trong tủ lạnh.

Vừa mở cửa tủ lạnh, một tờ giấy bay ra, anh giơ tay bắt được.

Là giấy ghi chép công thức làm bánh hải sản anh viết, bao nhiêu ký tôm, bao nhiêu con sò, bột mì, dầu, nước, độ lửa lớn nhỏ ra sao... từng chữ từng chữ được viết rất rõ ràng và tỉ mỉ.

Lăng Hãn đã viết nó vào ba năm trước.

Trong một lần ăn được món bánh này ở một nhà hàng, Chung Tấn đã về khoe với anh rất nhiều. Lần thứ hai đi ăn, Lăng Hãn đến tận phòng bếp xin đầu bếp chỉ dạy. Sau đó, lại lên mạng tìm chút thông tin. Lần đầu tiên làm cực kỳ thất bại, không dám để cô ăn, len lén vứt đi. Lần thứ hai thì anh tự mình ăn hết. Đến lần thứ ba mới để cho cô nếm thử. Cô ôm lấy eo anh, vui vẻ và thỏa mãn như một con mèo nhỏ.

Ngực co rút một trận, Lăng Hãn siết chặt tờ giấy trong lòng bàn tay.

Di động đang reo.

Anh lấy lại bình tĩnh rồi mới nghe máy.

Đối phương không nói chuyện ngay, chỉ có hơi thở sâu và nhẹ, như thể không biết phải nói gì.

Lăng Hãn dờn ánh mắt ra ngoài sân: “Bà tìm tôi có chuyện gì?”

“Lăng Hãn... ngày mai, chúng ta cùng ăn cơm tối được không?”
Giọng nói lấp bắp, có hơi bất an và lo lắng.

Thật sự không hiểu bà ấy không yên tâm về chuyện gì.

“Tối mai tôi có hẹn với bạn rồi.”

“Từ sau khi con đến Nam Kinh, chúng ta cũng chưa gặp nhau.
Sau này... con sẽ về lại Bắc Kinh hay là đến tỉnh nào đó tiếp tục tọa
đàm?”

Bàn tay cầm di động của Lăng Hãn không khỏi căng thẳng: “Tôi
sẽ cân nhắc... rồi gọi cho bà sau, nếu không có việc gì nữa thì tôi
cúp máy đây.”

“Lăng Hãn, con trở về Bắc Kinh đi!”

Anh buồn bã khép di động lại.

Ông ngoại nói bà ấy vì anh mà đã trả giá rất nhiều, bảo anh sau
này phải hiếu kính với bà.

Từ khi anh có ký ức, bà ấy đã ở Ninh thành. Mỗi lần trở về trấn
Hạ Loan, bà đều sẽ mua quần áo và sách vở nhưng không mua cho
anh đồ chơi hay thức ăn gì. Bà nói kiếm tiền không dễ dàng và chỉ
dùng tiền mỗi khi cần thiết thôi. Khi còn ở trấn Hạ Loan bà bảo anh
gọi bà là mẹ nhưng khi rời khỏi thì lại bảo anh gọi là cô họ. Bà nhấn
mạnh rằng điều này rất quan trọng.

Lăng Hãn sợ gọi sai nên đơn giản gọi bà là “bà”.

Lúc còn nhỏ, bà không để anh học ở Nghi Tân mà đưa anh đến Thành Đô, thuê nhà trọ, tìm một người phụ nữ trung niên nấu cơm, giặt quần áo cho anh. Chỉ khi khai giảng và ngày nghỉ bà mới lộ mặt. Bà ấy nói với thầy giáo, anh là trẻ mồ côi, ông bà nội đã lớn tuổi, bà nói mình là họ hàng xa của anh đến đây giúp đỡ và chăm sóc cho anh.

Lúc thi đại học, bà bảo anh thi vào học viện cảnh sát và nói về sau sẽ dễ tìm việc. Sau khi tốt nghiệp đại học, bà hy vọng anh có thể ở gần bà một chút, anh được nhận vào sở cảnh sát Ninh thành. Bà đưa anh đến nhà mình, khi biết được tổng giám đốc sở cảnh sát Ninh Thành – Thang Chí Vi là dưỡng họ của mình, anh đã nộp đơn xin bổ nhiệm vào văn phòng công an thành phố.

Bà khóc nhưng không cản anh, chỉ xin anh thỉnh thoảng về Ninh Thành thăm bà.

Thật ra, Lăng Hãn rất sợ gặp bà, anh không giỏi nói dối cũng không biết cách phối hợp ăn ý với bà, một khi nói sai gì đó thì hình tượng nhiều năm qua bà xây dựng sẽ bị phá hủy.

Lúc về Ninh thành với Chung Tấn, Lăng Hãn từng muốn đưa Chung Tấn đến gặp bà, nhưng nghĩ lại, vẫn là từ bỏ. Anh không biết nên giới thiệu bà với Chung Tấn như thế nào.

Cứ để bà tiếp tục làm người họ hàng xa ba nghìn dặm của anh đi!

Trên màn hình hiện lên biểu tượng hộp thoại, nhắc nhở anh nhận được một email. Lăng Hãn ấn mở, không nằm ngoài dự đoán, kết quả giám định tinh thần của Thích Bác Viễn hôm nay là: Tâm thần phân liệt.

Người gửi tin là một đồng đội cũ của anh, trước đây hai người từng ở trong lực lượng bộ đội đặc công, cùng nhau thực hiện nhiều nhiệm vụ. Có một lần, hai người đã cải trang để theo dõi một tên trùm thuốc phiện của Thái Lan sang đây nhập cư trái phép. Đồng đội không cẩn thận lộ ra sơ hở, may là anh phản ứng nhanh, đoạt lấy khẩu súng trước khi trùm thuốc phiện nổ súng.

Dù đồng đội đã thoát khỏi nguy hiểm và ở bên cạnh can ngăn nhưng vì không nắm chắc được tình hình, Lăng Hãn vẫn bắn liên tiếp sáu phát đạn vào tên trùm thuốc phiện, biến hắn thành tổ ong vò vẽ. Chuyện này đã khiến lực lượng cảnh sát và bọn họ mất gần hai năm để điều tra, cũng đã trả giá bằng tính mạng của mấy vị đồng đội, cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Sau đó, anh bỏ võ theo văn, còn đồng đội thì được chuyển đến văn phòng cảnh sát Bắc Kinh.

Chiến hữu cố ý ghi chú tên mấy vị chuyên gia giám định ở phần cuối của email. Tất cả đều là những người có uy tín ở khoa thần kinh của học viên quân y.

Kết quả này đủ để vụ án giết vợ của Thích Bác Viễn đóng bụi, Lăng Hãn nhìn email, cười tự giễu.

Hiện giờ, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh rất cố định, trước mười một giờ đi ngủ, sáu giờ thức dậy. Có thành phần giúp ngủ trong thuốc nên giấc ngủ của anh không quá tệ.

Ngày hôm sau ngủ dậy, Lăng Hãn quét dọn sân trước, sau đó đọc sách, đến chín giờ thì đi siêu thị mua thêm thức ăn về dự trữ. Lúc đứng trước quầy thu ngân để thanh toán, anh gặp Hoa Bội.

Hoa Bội cong cong khoe miệng: “Nếu anh nói với tôi anh sắp rời khỏi Ninh Thành thì chúng ta cùng nhau đi uống café. Nếu không, chúng ta liền gặt đầu nói tạm biệt.”

Ai cũng không hy vọng anh ở lại Ninh thành, Lăng Hãn cau mày rời bật cười: “Tôi sẽ rời khỏi.”

Hoa Bội rất sáng khoái: “Vậy đi thôi, tôi mời.”

Đối diện siêu thị là một cửa hàng Starbucks, Hoa Bội rất quen thuộc, không cần xem menu mà gọi ngay hai ly Blue Mountain.

“Đừng hỏi tin gì của Tấn, tôi không biết. Cho dù biết cũng không nói.” Hoa Bội không thương lượng mà tuyên bố.

“Ừm!” Anh không hỏi. Nếu hỏi trái tim sẽ lại bị dẫn dắt, sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế chạy đến. Biết cô không muốn thấy mình nên Lăng Hãn đành phải cải trang. Không ngờ, tất cả chỉ là bịt tai trộm chuông.

Ở dưới núi Kê Minh, trước khi đi cô đã bỏ lại mấy câu anh nghe được rất rõ ràng.

Hoa Bội nhìn anh, giọng nói mang theo châm chọc: “Thật ra anh không cần phải lo lắng, ngay cả những khó khăn này Tấn cũng có thể vượt qua thì những cái khác tính là gì?”

Lăng Hãn giơ cốc cafe lên, nói một cách chân thành: “Tôi nghĩ về sau cơ hội gặp mặt của chúng ta có thể rất ít, tôi lấy cà phê thay rượu, kính cô.”

“Kính tôi cái gì?” Hoa Bội bị lời của anh làm cho lơ mơ.

“Cảm ơn cô đã không từ bỏ tình bạn với Chung Tấn.”

Hoa Bội đỏ mặt: “Đó là đương nhiên, tôi... trung trinh như một, không giống anh nay Tần mai Sở. Lăng Hãn, hiện giờ tôi hơi tò mò về cô gái kia. Tôi từng nghĩ rằng, tất cả đàn ông trên thế giới đều có thể ngoại tình... nhưng Lăng Hãn chắc chắn là kẻ ngoại tặc. Haizzz, mấy lời này ngay cả bản thân tôi cũng thấy mâu thuẫn, trừ phi anh là người đồng tính. Cô ta tốt hơn Tấn ở đâu, có đáng để anh phụ tình cậu ấy không?”

Lăng Hãn hơi trầm ngâm, thản nhiên nói: “Cô ấy không hề tốt.”

“Chẳng lẽ là phụ nữ không xấu đàn ông không yêu?”

“Nói chính xác thì cô ấy là một con ma.”

Hoa Bội trừng mắt với anh: “Cô ta ma pháp vô biên, anh đánh không lại nên bị đồng hóa?”

Khóe môi mỏng kéo ra một tia chua sót, tiếng nói lạnh lạnh có hơi đờ đẫn: “Gần giống vậy.”

“Nói sạo.” Hoa Bội bưng cốc café lên uống một ngụm rồi nói: “Chúng ta chia tay ở đây đi, chúc pháp thuật của anh càng ngày càng mạnh, cuối cùng tu thành Voldemort [2].”

[2] một nhân vật phản diện trong tác phẩm Harry Potter.

Dù gì thì trên thế giới này chính nghĩa cũng nắm quyền, tà không địch lại chính, trong tiểu thuyết, người xấu đều gặp báo ứng. Hoa Bội ý vị thâm trường mà liếc Lăng Hãn một cái.

Lăng Hãn nhàn nhạt nhắc mi mắt, ngoác nhân viên đến thanh toán. Hoa Bội ngăn lại: “Đã nói là tôi mời rồi mà.”

Nhân viên phục vụ nói: “Bàn này đã có người thanh toán rồi ạ.”

“Ai là Tán Tài đồng tử [3] vậy?” Hoa Bội nhìn qua quầy thu ngân.

[3] Tương truyền khi được sinh ra, trong nhà Tán Tài đồng tử xuất hiện rất nhiều tiền của và kho báu quý hiếm nên được đặt tên là ‘Tán Tài’. Sau này câu này được sử dụng để chỉ những người phân phát tài sản. (baidu)

Thang Thần Phi tao nhã đi tới: “Hi! Thật khéo! Bạn cô sao?” Tầm mắt thản nhiên quét qua Lăng Hãn.

Gió nhẹ phất qua khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Lăng Hãn, giống như đáy mắt đen như mực của anh.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 53: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (2)

Biên tập: Rosa

Hoa Bội nhún vai, trong lòng có chút âm mộ và ghen tỵ. Hai người đàn ông coi như xuất sắc ở trước mặt này đều yêu Tần. Chỉ có điều, một người đã là quá khứ còn một người đang là hiện tại. Cô chợt nghĩ ra một trò đùa dai, nếu giới thiệu như vậy liệu hai người có xông vào đánh nhau không?

Có lẽ không nên phá hỏng không khí thanh nhã của quán cafe này, cô không giỏi việc làm trọng tài.

“Lăng Hãn, đây là Thang Thần Phi.”

Thang Thần Phi làm ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Là chuyên gia tâm lý học tội phạm Lăng Hãn mà tòa soạn của cô từng đăng tin sao?”

“Anh còn đọc báo?” Giống như nghe được một chuyện khiến người ta sợ hãi, Hoa Bội không quá tin mà liếc anh ta.

“Đây vốn là tờ báo tổng hợp tiêu chuẩn nhất trong thành phố, có co có giãn, có nghiêm có cẩn, là niềm tự hào của người dân Ninh Thành đấy!”

Hoa Bội cười gượng: “Ha ha, tôi thay mặt chủ tịch nói với anh một tiếng cảm ơn.”

Thang Thần Phi thản nhiên liếc cô một cái, có thể là đang lo lắng về sự lạnh nhạt của Lăng Hãn nên nhanh chóng dời mắt qua. Biểu cảm của Lăng Hãn quá thâm ảo, anh ta không đọc ra dấu hiệu gì.

“Tôi cũng từng đọc qua những cuốn sách của chuyên gia Lăng.”

Lăng Hãn vũng vàng nghênh đón ánh mắt của Thang Thần Phi.

“Thành thật mà nói, tôi không hiểu gì cả, bên trong có quá nhiều thuật ngữ chuyên môn. Vì thế, tôi đặc biệt tìm sách của William James để đọc. Ông ấy là người Mỹ, qua triết học, tâm lý học và tâm thần học, ông ấy đã phát hiện việc tự động viết [1] trong vô thức có thể diễn tả những xung đột và khúc mắc bên trong nội tâm của con người, ngoài ra còn có thể tìm ra đáp án mấu chốt cho những tội ác của bọn tội phạm. Trong giới tâm lý học, ông ấy giữ một vị trí rất cao. Ông ấy có một câu danh ngôn: ‘Không chỉ cường độ cao mà ngay cả kinh nghiệm thực tiễn của bệnh thái cũng là một đề tài nghiên cứu của các nhà tâm lý học, bởi vì các nhà tâm lý học giống như chiếc kính hiển vi tâm lí, bọn họ có thể phóng to cuộc sống hằng ngày của chúng ta.’ Đáng tiếc, vì quá say mê nghiên cứu tâm lí mà chẳng may mắc chứng trầm cảm và rối loạn tâm thần, nếu nói như trong tiểu thuyết võ hiệp thì đây có lẽ là tẩu hỏa nhập ma. Chuyên gia Lăng đã từng thể nghiệm như vậy chưa?” Thang Thần Phi khiêm tốn hỏi.

[1] Tự động viết: là một rối loạn tâm thần nghiêm trọng chỉ sự mất kiểm soát của ý thức. Sự chú ý của bệnh nhân được tập trung một cách hời hợt, bản thân họ không biết tay mình đang làm gì và người viết không có bất kỳ cảm giác mình đang hay đã viết nào. Hiện tượng này có thể xảy ra ở trạng thái tỉnh táo của bệnh nhân hoặc trong thôi miên.

Hoa Bội cảm thấy rất bất ngờ: “Anh... quả thật biết không ít nhỉ!”

“Đây là một thói quen xấu của tôi, dù sao đối với người mà mình sùng bái vẫn hy vọng biết nhiều hơn và sâu hơn một chút.” Trong mắt Thang Thần Phi hiện lên một loại hiểu rõ lòng người bí hiểm khiến người ta không nắm bắt được.

Lăng Hãn bình tĩnh nói: “Xem ra, giám đốc Thang thật sự hiểu rõ tôi!”

“Đâu có, đâu có!”

“Nếu hiểu, vậy nhất định là anh đã nghe nói một sự thật được giữ kín như bưng, không dám công khai làm sáng tỏ: nhà tâm lý học đều là những kẻ điên. Nếu tôi là anh, tôi sẽ cách mấy kẻ điên xa một chút. Như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho mình, vì tính mạng chỉ có một lần.”

“Sinh tử có số, phú quý nhờ trời, thật ra ý nghĩa của tồn tại là: để hít thở bạn cần một khuôn mặt.” Thang Thần Phi trả lời mà không suy nghĩ.

“Ồ, không ngờ giám đốc Thang vẫn quan tâm đến lớp da hiện tại?”

“Tôi là người phạm tục, không thể so sánh với chuyên gia Lăng, về mặt tinh thần không có cách nào vươn lên quá cao.”

Tuy khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ nhưng ánh mắt Lăng Hãn đã lạnh như lưỡi đao: “Tôi đây cũng hiểu rõ về giám đốc Thang.”

“Vô cùng vinh hạnh.”

“Ôi, ôi, hai anh thật hài hước.” Hoa Bội nhìn hai người, rất vất vả mới xen vào được một câu, sao cô ngữi được mùi thuốc súng nhỉ?

“Xin lỗi, đã không chú ý đến cô Bội.” Thang Thần Phi ga lẳng xách mấy chiếc túi mua sắm của Hoa Bội trên sofa: “Cho tôi một cơ hội nhận lỗi bằng cách đưa cô về nhà nhé! Vừa vặn, tôi cũng có chuyện muốn nói với cô, hôm nay Chung Tấn trở về, tối nay chúng ta cùng đón gió tấy trần cho cô ấy. Mấy ngày nay, mặt trời rất gắt, không biết có bị phơi nắng đến đen hay không?”

“Tấn về rồi sao?” Hoa Bội hỏi.

“Sáng nay chúng tôi vừa mới liên lạc.” Giọng nói của Thang Thần Phi không kìm được mà mềm đi.

Hoa Bội không tin, lấy di động ra gọi.

Đối phương tắt máy.

“Bây giờ cô ấy đang ở trên máy bay.” Thang Thần Phi mỉm cười chặn lại nghi vấn của Hoa Bội.

Hoa Bội nói thầm với di động: “Người phụ nữ đáng ghét, vậy mà không gọi cho tôi đầu tiên.”

“Buổi tối phạt cô ấy uống rượu.”

“Cô ấy cũng uống rượu à!” Hoa Bội mếu máo.

“Có tôi ở đây, cô ấy uống bao nhiêu cũng không quan trọng.” Thang Thần Phi nói một cách sủng nịch.

Hoa Bội lạnh lùng hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lăng Hãn và nghĩ thầm, tình cảm của anh đối với Tấn thật lạnh lùng, nghe nói

như vậy mà mặt lại phẳng lặng như gương, không thấy một tia gợn sóng.

Ba người ra khỏi quán café, Thang Thần Phi cười áy náy: “Chuyên gia Lăng, ưu tiên phụ nữ nên tôi không tiễn anh được!”

“Bảo trọng.” Lăng Hãn trả lời.

“Anh cũng vậy!” Thang Thần Phi mở cửa xe Land Rover, nhướn mày chống lại ánh mắt nghi ngờ của Hoa Bội.

Lăng Hãn đứng tại chỗ một hồi rồi mới từ từ quay về. Cái nắng giữa trưa quá gay gắt, lá cây như bị nướng mà cuộn mép lại, chút hơi nước còn lưu lại ở trên đường vào sáng sớm đã bốc hơi mất, hoa cũng rũ đầu. Sau lưng Lăng Hãn nhanh chóng ướt đầm, nhưng kỳ lạ là anh không cảm thấy nóng chút nào.

Rẽ vào ngõ Ngõ Đồng, một cơn gió mát lạnh đánh úp lại. Cây ngô đồng nở hoa rồi, bông hoa màu trắng hồng, um tùm và tươi tốt dấu mình trong bóng râm của những tòa nhà. Tại mép tường nơi Chung Tấn ngã, mỗi lần đi qua, anh đều sẽ dừng lại và hít sâu mấy hơi rồi mới vào nhà.

Cất xong những đồ vật trong túi mua sắm vào tủ, Lăng Hãn đi vào phòng tắm tắm rửa. Tuy bây giờ anh rất ít khi đụng vào rượu nhưng lại có sở thích xấu là hút thuốc. Từ lúc bắt đầu, một ngày phải hút tận hai gói. Vệ Lam đã cảnh cáo anh, nếu cứ tiếp tục như vậy, không đến mấy năm nữa phổi của anh sẽ giống như cái túi đen.

Anh không định thay đổi.

Hút hai điếu xong, Lăng Hãn lấy di động ra, tìm ra dãy số cuối cùng mà tối qua anh nghe và gọi lại.

Một hồi lâu, mới có người bắt máy, âm lượng ép tới cực thấp, hơi thở gấp gáp, có lẽ là đang ở trong nhà nên không tiện nghe máy: “Lăng Hãn, làm sao vậy?”

“Chỉ là muốn nói tạm biệt với bà, tôi sẽ quay về Bắc Kinh.”

“Ừ, về Bắc Kinh rất tốt. Cô sẽ đến gặp con.”

Lăng Hãn nghe thấy hô hấp của đối phương lập tức được thả lỏng.

“Cảm ơn, không làm phiền nữa.”

“Lăng Hãn, chuyện của ông ấy... cảm ơn con đã lo lắng, vị luật sư con tìm thật sự rất giỏi, từ kết quả giám định Công ty Viễn Phương sẽ xin tìm chuyên gia chăm sóc ông ấy, ông ấy sẽ sớm ra khỏi trại giam thôi.”

Anh cười một tiếng ngắn ngủi.

Cả hai im lặng một lúc, vì không còn gì để nói nữa nên mỗi người đều tự cúp máy.

Trước khi gọi, anh đang nấu nước, ấm nước kêu đến nỗi đau cả màng nhĩ. Anh tắt bếp đi, đột nhiên không thể nhớ là tại sao mình lại nấu nước? Hình như anh cũng không khát. Nhìn quanh bốn phía, việc thu dọn hành lý rất đơn giản, chỉ cần một cái thùng cũng đủ cất hết mọi thứ của anh.

Lăng Hãn lại ra ngoài, anh bắt một chiếc taxi rồi nói với tài xế: tôi trả tiền nửa ngày, anh ra giá đi. Tài xế nhìn anh, cất lời: những ngày trời nắng to thế này sẽ rất hao xăng, 500 tệ?

Anh không mặc cả, bảo tài xế đến Viện kiểm sát trước, anh không xuống xe mà chỉ bảo anh ta dừng xe ở trước cổng, tiếp đó là đến tòa án, cũng dừng ở trước cổng giống vậy. Về sau, Chung Tấn sẽ thường xuyên qua lại giữa hai chỗ này. Tuy chưa thấy dáng vẻ của cô lúc ở trên tòa nhưng anh có thể tưởng tượng ra, lúc Chung Tấn tức giận sẽ im lặng, lúc kích động sẽ đỏ mặt.

“Có phải anh gặp chuyện gì đó khó khăn không?” Tài xế hỏi. Người bình thường sẽ không muốn đến hai chỗ này.

Anh chỉ cười và bảo tài xế tiếp tục lái xe. Lúc đến tiểu khu nhà Chung Tấn thì vừa vặn gặp Phương Nghi ở cổng. Phương Nghi gầy đi nhiều, bà là một người lúc nào cũng lấy hình tượng hoàn mỹ để gặp người khác, tóc không một cọng nào bị rối, váy dài đến mắt cá chân, nhìn từ phía sau trông như một cô gái trẻ tuổi.

Tài xế làm động tác nuốt nước bọt.

Lăng Hãn lại đến nhà ga. Nơi đây, đã bao lần anh và Chung Tấn xuống tàu lên tàu, tay nắm tay.

Cuối cùng, anh đến sân bay. Lăng Hãn không vào sảnh trong mà đứng bên ngoài sân bay nhìn mấy chiếc máy bay hạ cánh và khởi hành.

Trời dần tối.

Lúc đóng cửa sân, di động báo hết pin. Lăng Hãn tìm bộ sạc và cắm sạc vào, khi mở màn hình lên thì có người gọi đến, là Vệ Lam.

“Đã xuất viện chưa?”

Vệ Lam thở dài: “Bác sĩ không cho, nói là cảm xúc của tôi không ổn định. Nếu không hợp tác, thai nhi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vì đứa bé hãy kiên nhẫn vài ngày đi! Bác sĩ Hồng khi nào thì về nước?”

“Hy vọng có thể sinh nó ra trước khi anh ấy về, không nên trông cậy vào anh ấy. Haizzz, sớm biết như vậy khi đó đã lấy một người bình thường, ít nhất thì mỗi ngày, mở mắt ra có thể nhìn thấy, nói chuyện còn có người đáp lại.”

Anh cười: “Đây là thế giới của những người không hài lòng.”

Vệ Lam cũng cười: “Chờ anh trở lại nói chuyện với tôi là được.”

“Một lát nữa tôi sẽ thu dọn hành lý.”

Vệ Lam khá bất ngờ: “Anh... đã biết hết rồi?”

“Cái gì?”

“Chung Tẫn đến Bắc Kinh tìm tôi.”

Lăng Hãn chột thấy khó thở, không thể mở miệng. Tại sao cô lại tới Bắc Kinh?

“Tôi không giấu được, trước đó, vị luật sư Thường kia đã điều tra mọi thứ, kể cả hồ sơ của cảnh sát. Cô ấy không đến gặp tôi để xác nhận. Cô ấy chỉ nói chuyện với tôi thôi.”

“Cô ấy... đã nói gì?” Lăng Hãn rất vất vả mới tìm được giọng nói của mình.

“Cũng không nói gì, ngược lại an ủi tôi chuyện của Thích Bác Viễn, muốn tôi khoan dung một chút. Nào là ông ta là bệnh nhân, không thể khống chế bản thân rồi vân vân... Lăng Hãn, anh còn nghe chứ?”

Lúc này, anh nghe có người nhấn chuông cửa: “Chờ tôi một lát, tôi sẽ gọi cho cô sau.”

Lăng Hãn không mở đèn ở ngoài, ánh đèn neon lấp lánh của một tòa nhà cao tầng từ xa phản chiếu đến nên trong sân cũng không tối lắm.

Tiếng chuông cửa cứ nối tiếp nhau vang lên, tần suất tương tự, không vội vàng, không nóng nảy.

“Ai đó?” Không hiểu sao tim anh đập nhanh hơn, tinh thần cũng hoảng loạn, đôi chân nặng tựa ngàn cân, chỉ một vài bước mà như đi một ngàn dặm.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 54: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (3)

Biên tập: Rosa

Đáp lại Lăng Hãn vẫn là tiếng leng keng leng keng của chuông cửa.

Gân xanh trên trán nháy lên, tim đập nhanh đến nổi nghẹt thở, anh đi về phía cổng một cách gian nan. Có lẽ đây là một loại cộng hưởng từ trái tim, mà cũng có lẽ là sự mong đợi lặng lẽ trong nội tâm của anh.

Trăng đêm sáng ngời, gần như không thấy một cơn gió nhẹ nào.

Chung Tấn xách theo túi công văn, yên lặng đứng ngoài cửa, cô vắt áo khoác trên tay, chỉ mặc chiếc áo thun trắng và quần jean màu xanh, có thể thấy được vẻ mệt mỏi mơ hồ trên khuôn mặt, ánh sáng trong mắt chậm rãi di chuyển, như thể có một nỗi buồn không tên và ẩn giấu đang nhấp nháy xen kẽ.

“Tôi muốn nhìn phòng nhỏ một lát, có tiện không?”

Khóe miệng Lăng Hãn khẽ động, giống như đang cười khở, Chung Tấn như vậy khiến anh có chút nhìn không thấu, anh có thể từ chối sao?

Anh nghiêng người để cô đi vào sân.

Lúc đi ngang qua, anh ngửi được mùi mồ hôi trên người cô.

Rốt cuộc cô đã đi bao xa?

“Đừng bật đèn, sẽ có nhiều muỗi.” Chung Tấn ngăn anh mở đèn, đưa túi công văn cho anh: “Không quấy rầy anh lâu đâu, tôi chỉ ở đây một lát thôi.”

Lăng Hãn lặng lẽ thờ dài.

Ở góc tường, vài đóa hoa hồng trắng vừa mới nở rộ, mùi hương rất nồng, Chung Tấn đến gần và ra sức ngửi, sau đó lại đến dưới một gốc cây lựu cảnh. Lựu năm nay kết quả không nhiều lắm, nhưng quả lại rất to.

“Có thể hái không?” Chung Tấn ngẩng đầu hỏi anh.

Lăng Hãn giống như một người chủ nhà đã làm hết phận sự, chỉ đi theo sau, bóng dáng thon dài che phủ cả người Chung Tấn.

Chung Tấn do dự: “Tôi hơi đói, nếu anh cảm thấy không phiền thì có thể tùy tiện nấu chút gì đó!”

“Nhanh nhất là tám giờ rưỡi.” Lời nói của Lăng Hãn không khỏi tăng thêm sức nặng, chẳng lẽ nhà ăn ở sân bay chỉ để trang trí thôi sao?

“Tôi đói đến nỗi bụng dán vào lưng rồi, mì gói cũng được.” Để chứng minh Chung Tấn loạng choạng đứng lên, anh không thể không đỡ cô.

Ngay lập tức, lòng bàn tay đầy mồ hôi của cô tóm lấy cổ tay anh, đầu ngón tay chạm đến vết sẹo hình lưỡi liềm.

Ánh sáng âm u, mùi hoa phiêu đãng và hơi thở khe khẽ của hai người. Ngay trong tầm với này, nếu không buông tay, có thể có được nó.

Lăng Hãn dùng sức cản môi, đang muốn trốn tránh thì cô đã buông ra trước, tốc độ rất nhanh cứ như không hề lưu luyến.

Anh giật mình.

“Nhanh chút nhé!” Cô giục.

Lăng Hãn mở hết đèn ở phòng khách và bảo cô ngồi xuống sofa. Anh còn mở cả TV. Dáng ngồi của Chung Tấn cực kỳ cứng nhắc, có lẽ do căng thẳng nên lưng rất thẳng, hai đầu gối khép lại, hai tay đặt trên đầu gối, đầu ngón tay vô thức run nhẹ.

Anh cụp mắt, che giấu đi thương tiếc trong đáy mắt, tâm trạng càng lúc càng nặng nề.

Để khiến cô thả lỏng một chút, anh cầm lấy remote và chuyển từ kênh tin tức sang kênh phim ảnh. Haizzz, hóa ra là “Chạng Vạng” – một bộ phim mà anh và cô đã từng xem. Trong phim, Bella đã biết Edward là ma cà rồng nhưng cô vẫn dũng cảm yêu anh, mà Edward cũng vượt qua những khúc mắc trong lòng, hạnh phúc đáp lại tình yêu của cô.

Trong rừng, một tia nắng xuyên qua làn sương mù và dừng trên đám rêu xanh biếc. Dưới tán cây, Edward thâm tình nhìn chăm chú vào Bella rồi nói: “Sư tử đã yêu cừu con.”

Bella than nhẹ: “Thật là một con cừu ngu ngốc!”

Edward: “Thật là một con sư tử biết thái và thích tự ngược!”

Bella còn nói thêm: “Nhưng em sợ.”

Edward giật mình, xoay người bước đi.

Bella túm lấy tay anh: “Em không sợ anh mà em sợ mất đi anh, em cảm thấy anh sẽ sớm biến mất.”

Cơ thể Lăng Hãn hơi chấn động, anh xoay người nhìn Chung Tẫn. Cô đã thu lại ánh mắt tuyệt vọng dừng trên người anh, hai tay vò vạt áo.

“Anh đi nấu ăn đây.” Lăng Hãn chỉ tay vào trong bếp.

“Có muốn tôi giúp gì không?”

Lăng Hãn lắc đầu, muốn bảo cô đi tắm trước vì trông cô rất mệt mỏi, mái tóc ẩm ướt dính lên hai bên trán, vành mắt bên dưới thâm đen. Nhưng anh vẫn nuốt mấy lời này vào trong.

Hiện tại, không phải lúc làm mọi chuyện thêm phức tạp. Lăng Hãn nấu cho cô bát mì lạnh trộn với nước sốt hải sản, dưa leo, giá đỗ đã nấu chín, còn bỏ thêm một chút ớt, có thể kích thích sự thèm ăn của cô. Tiếp đó, anh lại rót đầy một ly nước lạnh.

Chung Tẫn khách sáo nói cảm ơn, cô đi đến bồn rửa rửa tay rồi mới ngồi xuống. Liếc thấy chiếc vali đặt bên cạnh bức tường, lơ đãng hỏi: “Anh định đi à!” Giọng nói bình thản đến cực điểm.

Lăng Hãn ngồi xuống đối diện cô, động môi: “Ừ!”

“Anh cho tôi số điện thoại của chủ nhà đi, chờ anh chuyển đi rồi, tôi sẽ thuê lại nơi này.”

Vì trong miệng đầy mì nên từng câu cô nói không quá rõ ràng, thế nhưng anh lại nghe không sót chữ nào: “Chung Tẫn...” Anh khẽ cười khổ.

“Tôi thích nơi này, tôi đã đợi rất lâu rồi.” Cô cười, con người trong trẻo, lóng lánh và trong suốt động lòng người như lần gặp đầu tiên nhiều năm về trước.

Chung Tẫn ăn sạch bát mì và uống hết một cốc nước lớn, xem ra là thật sự đói bụng. Ăn xong, dù đã che miệng nhưng Lăng Hãn vẫn nghe được tiếng ợ rất nhỏ của cô.

“Mì ăn ngon lắm, nhưng tôi vẫn thích bánh hải sản hơn.”

Anh không biết nên khóc hay cười, đây có tính là lời khen không?

Bọn họ nên dành thời gian tiếp theo làm gì đây?

Chung Tẫn cũng không khiến anh khó xử, cô xách túi công văn lên rồi đứng dậy tạm biệt, cứ như cô thật sự đến chỉ để nhìn căn phòng thôi vậy

“Không quấy rầy anh nữa, nghỉ sớm một chút đi!”

Quả thật Lăng Hãn rất luống cuống. Trước khi mở cửa, anh đã nghĩ ra một lý do rất tốt từ chối, thậm chí là muốn bày ra gương mặt cứng rắn nhưng tất cả đều không có tác dụng.

“Đầu ngõ có thể bắt được xe. Xin đừng bước!” Chung Tẫn đã lễ tuân lệnh như vậy khiến lòng tư anh dựng thẳng.

Lăng Hãn vẫn kiên trì tiễn cô đến đầu ngõ, nhìn cô lên xe mới xoay người về nhà. Uống thuốc xong, anh rửa mặt rồi lên giường

nằm, thuốc mất đi công hiệu, làm sao cũng không có cách nào ngủ được. Ở trên giường, anh trần trọc đến rạng sáng, sau đó ngồi dậy hút thuốc.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường vang lên khiến anh giật mình.

Một lần nữa, anh có linh cảm người gọi đến là cô! Trong khi đang do dự có nghe máy hay không thì đầu ngón tay đã nhún xuống.

Chung Tẫn đang khóc, giống như đang che miệng mà khóc, tiếng nước nở nghẹn ngào bật ra từ trong kẽ tay.

“Chung Tẫn...” Lãng Hãn không biết làm gì ngoài việc gọi tên cô, chỉ khi gọi tên cô cảm giác đau đớn trong lòng anh mới có thể giảm bớt.

“Ba mẹ tôi muốn ly hôn. Ba tôi có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cô ta đang mang thai. Lúc tôi ra ngoài du lịch thì bọn họ bắt đầu ở riêng. Mẹ tôi cũng đã làm xong thỏa thuận ly hôn...” Cô giống như một đứa trẻ bất lực.

Những ngón tay đang cầm điện thoại từ từ siết chặt lại: “Đừng vội, em cứ từ từ nói...”

“Vì một việc nhỏ mà Hoa Bội giận dỗi xích mích với tôi, trên toà thì thua kiện đến rối tinh rối mù, ăn một bữa cơm với lãnh đạo cũng bị người khác vu oan, bây giờ trong nhà lại như vậy... cuộc đời còn có ý nghĩa gì nữa, tôi nghĩ mình không thể chống đỡ thêm được nữa...”

Trái tim cứng rắn như thiết bỗng dưng tan ra thành một ao nước: “Đừng nghĩ lung tung, em đang ở nhà sao?”

“Tôi đang ở ngoài đường. Không ở nhà được, mẹ tôi cứ ‘công khai lên án’ ba tôi liên tục nhưng lại rất ghét sự đồng tình của người khác, tôi không biết phải đối mặt với bà như thế nào?”

Lăng Hãn nhảy xuống giường, mới 2h sáng mà cô lại ở bên ngoài một mình?

“Đường nào?”

“Đừng hỏi, anh nghỉ ngơi đi! Vừa nãy là tôi hơi khó chịu, nói ra thì tốt rồi.”

“Đường nào?” Anh ra khỏi nhà.

Không cần đáp án.

Dưới ánh trăng như nước, Chung Tấn ngồi xổm cạnh bức tường, nơi mà trước đây cô từng ngã, cô vẫn luôn ở đó chờ anh giống như chưa từng rời đi.

Ánh mắt chột nhấp nháy, lý trí mà anh luôn tự hào đột nhiên sụp đổ. Lăng Hãn không biết mình đã đến trước mặt cô như thế nào, ôm lấy cô như thế nào, kéo cô vào trong ngực mình như thế nào.

Chung Tấn run rẩy vươn tay vuốt ve hai má của anh, cô sợ đây không phải sự thật, trên mi mắt vẫn còn vương những giọt lệ chưa kịp lau.

Anh rũ mi, tiếng nói trầm thấp giống như đang độc thoại: “Vì sao lại chạy đến đây...”

“Nếu không thì còn có thể đi đâu...” Chung Tấn thì thầm, khe khẽ như một bóng ma: “Em muốn gặp anh... ôm anh giống như vậy...”

thật lâu... em thường làm như vậy trong mơ...”

Cô không cho anh thời gian để đấu tranh, đi khắp khiêng đến, nâng mặt anh lên rồi kề sát đôi môi đang run rẩy của mình lên đôi môi cũng đang run rẩy của anh.

Ba năm...

Trong ánh sáng mờ ảo, Lăng Hãn nhắm mắt lại.

Ánh trắng màu trắng bạc, bầu trời sao yên tĩnh, ánh đèn neon ấm áp và tươi sáng lấp lánh trên đường phố. Tóc cô lướt qua má anh khiến anh cảm thấy toàn bộ sức mạnh của cơ thể đang dần bị lấy đi.

Nếu thừa nhận thì những xa cách, đấu tranh và lạnh nhạt trước đây được xem như là gì?

Nếu lại từ chối, Chung Tấn yếu ớt như vậy, sao anh có thể nhẫn tâm đẩy cô ra?

Hơi thở từ nhẹ nhàng dần dần biến thành nặng nề, cánh tay thon dài thả lỏng, sau đó từ từ siết chặt lại.

Chung Tấn của anh....

Lưỡi cô đánh thẳng về phía trước, xông vào khớp hàm của anh, giống như một lưỡi khách trải qua nhiều ngày đi bộ trong sa mạc cuối cùng cũng tìm được suối ngọt, Chung Tấn điên cuồng mút vào, ngang ngược khuấy động...

Từ hàng mi, nước mắt chảy xuống dưới.

Đêm nay, đây là nước mắt của niềm hạnh phúc.

Anh là cây thuốc phiện của cô, dù tổn thương, dù đắm chìm, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Lý trí vẫn ngoan cố nhảy ra, Lăng Hãn vỗ nhẹ sau lưng để cô bình tĩnh lại:

“Chung Tẫn, anh đưa em về nhà.”

Chung Tẫn mở to mắt, cố chấp nói: “Không!”

“Em cũng biết là...” Lòng anh đau như cắt.

“Đúng vậy, em đã đến Nghi Tân, cũng đến Bắc Kinh, em đã biết hết mọi chuyện.” Chung Tẫn giữ chặt tầm mắt của anh, không cho anh cơ hội né tránh.

“Vậy em nên biết, anh không thể...” Anh thật sự không muốn nói ra những lời này, anh không thể cho cô một gia đình bình thường, không thể cho cô một đứa con khỏe mạnh...

Cuộc sống là sự tích lũy của hàng ngàn hàng vạn những ngày bình thường. Chúng ta có thể dùng một ngày hoặc một tháng, không, thậm chí là một năm cho đến những năm tháng phong hoa, nhưng sẽ còn lại gì? Vào những lúc mệt mỏi, trước mặt là một thực tế bất đắc dĩ, hãy tùy ý để tình cảm từ từ tan biến, cuối cùng trở thành một phần gân gà [1] của trách nhiệm và nghĩa vụ?

[1] Gân gà: chỉ việc làm vô bổ không mang lại ích lợi gì.

Cô nuốt nước mắt, mỉm cười, dịu dàng hôn nhẹ lên môi anh: “Lăng Hãn, chúng ta còn yêu nhau, điều này còn kinh hỉ hơn những chuyện đó!”

Cô nói kinh hỉ, cô nói chúng ta còn yêu nhau?

Lăng Hãn run rẩy.

Anh cẩn thận nhìn cô gái trước mặt, tuy khuôn mặt đã đầy nước mắt, thân hình xinh đẹp nhỏ gầy giống như không chịu được một sự đả kích, nhưng ánh mắt kia lại sáng ngời, tựa như muốn nói rằng: với cô, trừ anh ra thì những thứ khác không quan trọng.

“Anh có thể sẽ không biết... không nhận ra em, nói không chừng sẽ làm em... bị thương.” Lăng Hãn nói trong đau xót.

“Anh sẽ không.”

Vệ Lam nói, năm đó tinh thần của anh bị phân liệt nghiêm trọng, không có hành vi năng lực cũng không nhận ra bất kì ai, vì sợ anh tổn thương bản thân, không thể không trói chặt anh cả ngày. Nhưng, khi anh an tĩnh đi vào giấc ngủ, sẽ gọi một cái tên cả đêm: Chung Tấn!

“Em chẳng muốn anh trở thành John. Forbes. Nash, anh chỉ cần là Lăng Hãn của em là được.” Ánh mắt cô kiên định và cố chấp, động lòng người hơn bất kỳ lúc nào.

Phút chốc, Lăng Hãn ôm lấy cô và siết chặt, có thể ích kỷ như vậy được không?

Đây là người anh yêu nhất, cũng là người duy nhất anh yêu trong cuộc đời này... Lăng Hãn giơ tay đầu hàng: “Anh sẽ cố gắng... để bản thân có tư cách yêu em!”

“Ừ!” Chung Tấn vui mừng kêu lên.

Lăng Hãn siết chặt vai cô, lực mạnh đến nỗi xương cốt đều mơ hồ cảm thấy đau đớn. Anh cúi người hôn cô.

Giữa môi và răng, hơi thở của anh ùn ùn kéo tới...

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 55: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (4)

Biên tập: Rosa

Thật sự không muốn tỉnh lại chút nào!

Nắng sớm từ ngoài cửa sổ lan đến tận mép giường, cách màn, Chung Tấn vẫn có thể cảm nhận được những tia sáng sáng rực, nhưng lại không muốn mở mắt ra.

Loại giường cổ làm bằng gỗ lim có bốn trụ và hai bên ngăn tủ được chạm khắc như vậy rất hiếm thấy, trên đỉnh còn treo một chiếc màn bằng vải lanh. Màn để mở, không gian bên trong dường như chỉ đủ cho hai người, cảnh này khiến Chung Tấn nhớ tới đêm động phòng hoa chúc trong hí kịch, không khỏi cười ra tiếng.

Vì hôm qua khóc lâu nên mắt và mũi của cô có hơi đỏ, tóc cũng vểnh lên. Tối qua tắm xong thì lên giường ngủ ngay, cứ mặc áo thun rộng của Lăng Hãn, nhếch môi cười ngây ngô. Lăng Hãn nhìn cô chăm chú, điều này khiến trái tim cứng rắn của anh nháy mắt dịu dàng như nước.

Cô vẫn giống như trước, rất dễ thỏa mãn.

Thuốc mát hiệu lực làm cả đêm anh không chớp mắt được.

Không nữa ngủ.

Lăng Hãn từng cho rằng trong thế giới của mình đã không còn giấc mơ nữa, chỉ có sự thật tàn khốc, vậy nên anh chẳng muốn nằm mơ.

Cô gồi đầu lên khuỷu tay anh, đặt tay lên ngực anh, tuy Lăng Hãn đã cố ý lấy chăn mỏng để ngăn cách cơ thể hai người, không dám thân mật quá mức nhưng hơi thở của cô cứ vấn vít trong hơi thở của anh, sự tồn tại của cô rất mãnh liệt.

Đây không phải mơ.

Dù đã quá mệt mỏi vì bốn ba một ngày một đêm nhưng cô lại nói rất nhiều chuyện với anh, cuối cùng khi mắt đã không thể mở ra được nữa, cô vẫn lẩm bẩm: chúng ta nói đến đâu rồi?

Vì ôm siết anh từ đầu đến cuối nên cô luôn duy trì một tư thế ngủ.

Nhưng, cô là một người ngủ không quá ngon giấc. Thành thạo, vì làm việc mệt mỏi và ngủ quá say mà đêm đó anh quên không ôm cô. Sáng ngủ dậy, cô thường nhoài người ra tận mép giường, nửa người bị lộ ra ngoài.

Cô vẫn luôn sợ hãi.

Lăng Hãn vừa thương vừa đau đớn thở dài, kìm lòng không được, nghiêng người hôn lên trán cô: “Chung Tẫn, nên dậy thôi!” Đồng hồ sinh học của anh rất chuẩn, lúc này đã gần 7 giờ.

“Để em ngủ thêm đi, em mệt lắm!” Tuy hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng giờ khắc này khiến Chung Tẫn quá say mê. Cô xốc tấm chăn mỏng lên, rướn người về trước, dùng tay chân quấn lên người Lăng Hãn như một con khỉ: “Anh mát quá!” Cô thoải mái nán lại trong lòng anh cọ qua cọ lại.

Mỗi tác da tác thịt của Lăng Hãn đều cứng ngắc, anh sờ đầu cô, cười khổ: “Vậy em ngủ tiếp đi, anh đi làm bữa sáng cho em.”

“Em cảm thấy ăn anh ngon hơn!” Chung Tấn nói rất lưu loát, ngay cả nghĩ sẵn trong đầu cũng không cần nghĩ.

Oanh... máu nóng dồn thẳng lên đỉnh đầu, nhịp tim đột nhiên tăng tốc.

Cô đang khiêu khích anh!

“Thật ra, em rất ghét anh.” Giọng điệu của cô thay đổi, có chút u oán: “Mỗi lần gặp nhau, em luôn là người động tâm trước, còn anh thì chẳng làm gì cả.”

Ở Giang Châu cũng thế, ở Ninh thành cũng vậy.

“Anh đang đợi em!” Trái tim anh chưa từng rời đi.

Chung Tấn mở to mắt, con người trong veo xoay tròn: “Không có khích lệ, đây là chuyện anh phải làm.”

Lăng Hãn không khỏi mỉm cười: “Em còn cần anh làm điều gì nữa không?”

“Vĩnh viễn đừng nói dối em, vĩnh viễn không được nói lời tạm biệt với em. Được không?”

“Xin lỗi vì làm em sợ, sau này sẽ không.” Lăng Hãn lấy ngón tay làm lược, giúp cô chải mấy sợi tóc rối. Ba năm trước, tóc cô dài đến vai, bây giờ đã cắt ngắn nên khuôn mặt cũng gầy hơn so với trước.

“Sáng nay không ăn mì sợi nữa, tối hôm qua em ăn no đến bể bụng luôn rồi!” Chung Tấn nhỏ giọng nói thầm.

“Sao lại ngốc vậy, nếu ăn không vô thì đừng cố!” Tỏi qua mắt tập trung nên anh cũng ăn nhiều mỳ hơn.

Chung Tấn dẫu môi, liếc anh: “Người ngốc là anh đấy!” Không phải là cô muốn ở lại với anh nhiều thêm một lát sao?

“Muốn ăn gì, anh ra ngoài mua cho em.” Lăng Hãn dịu dàng nói.

“Lăng Hãn, anh quên em thích ăn gì rồi à?”

“Chờ anh 5 phút.” Anh nhớ đầu ngõ có một cửa hàng bán sữa đậu nành và bánh bao hấp.

Ngay khi cánh cửa ngoài sân nhẹ nhàng đóng lại, người ở bên trong, người ở bên ngoài, không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Lăng Hãn đứng ngốc một hồi rồi mới đi tới đầu ngõ.

Mới sáng sớm mà ánh mặt trời đã rất nóng, chiếu xuống đỉnh đầu khiến người ta cảm thấy chóng mặt. Những đũa bé đập xe đến trường chạy như bay qua người anh, tiếng chuông không ngừng vang lên. Nhìn bọn chúng, anh lại nghĩ tới dáng vẻ của Chung Tấn khi đến trường.

Lăng Hãn rất ít khi nhớ lại khoảng thời gian mình đi học, thật ra thì không có gì để nhớ lại. Ba điểm một đường, mỗi ngày vừa u ám vừa trống rỗng. Vì thân phận trẻ mồ côi, ánh mắt người khác nhìn anh đều mang theo xa cách và đồng cảm. Anh rất ít khi nói chuyện, cũng không có bạn bè. Chỉ nghĩ đến chuyện lớn lên thật nhanh, tự lực cánh sinh càng sớm càng tốt.

Nhưng, sau khi gặp được Chung Tấn, thế giới của anh mới trở nên đầy màu sắc.

Trước khi mất khống chế bản chết trùm ma túy, anh đã có những dấu hiệu khác thường. Cảm xúc kỳ lạ không thể giải thích, không kiểm soát được hành vi. Dường như trong cơ thể anh có một con quỷ, nó chi phối mọi thứ của anh. Khi luyện tập với đồng đội, anh vô tình đã thương họ. Lãnh đạo tìm anh nói chuyện, hỏi anh bị làm sao, nhưng anh không thể mở miệng, lúc ấy hình ảnh đập vào đầu anh không phải là đồng đội nữa mà là một tên tội phạm mà anh cần phải hàng phục, đánh bại.

Nếu không phải vì chuyện bất ngờ này, anh sẽ được thăng chức.

Lăng Hãn đến bệnh viện nhận phụ đạo tâm lý.

Bác sĩ tâm lý họ Hồng, đang chuẩn bị xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Sau hai lần phụ đạo thì bác sĩ Hồng phải đi, anh ta chuyển bệnh án của anh đến cho một bác sĩ khác – cũng là vợ mình – Vệ Lam.

Sau đó Vệ Lam trở thành bác sĩ của anh, cô ấy nói cần tìm chuyên gia hội chẩn vì không quá thông thạo về lĩnh vực tâm thần học. Anh đã hỏi rằng có phải mình bị bệnh rất nghiêm trọng hay không? Vệ Lam nói không thể kết luận.

Chất lượng giấc ngủ của Lăng Hãn bắt đầu giảm xuống, thường xuyên bừng tỉnh từ trong ác mộng, động một tí là ra mồ hôi trộm. Thời gian xuất hiện ảo giác ngày càng nhiều, dần dần anh không thể khống chế bản thân, không thể phân rõ đâu là ảo giác, đâu là sự thật.

Lăng Hãn nói cho Vệ Lam tình trạng của mình.

Vệ Lam nói rằng, may mà ý chí của anh cứng như thép, nếu không anh đã sớm... cô ấy không nói thêm điều gì nữa.

Ngay lúc này, anh nhận được điện thoại của Chung Tấn.

Vệ Lam nói rằng trong lúc trị liệu tốt nhất đừng ra ngoài. Lăng Hãn không để tâm, anh nghĩ rằng mình không nằm liệt giường, cũng không truyền dịch, căn bệnh này hẳn là không nghiêm trọng.

Chung Tấn mang thai.

Không biết vì sao, sau khi nghe Chung Tấn nói xong, anh đột nhiên bị sốc lạnh [1] đến 0 độ. Nhưng mặc kệ như thế nào, lúc này anh quyết định kết hôn. Lăng Hãn gọi điện cho Phó Yến nhưng một hồi lâu Phó Yến cũng không nói gì. Trước khi cúp máy, bà nói với anh cùng bà trở về Nghi Tân!

[1] là một hiện tượng hóa học về phản ứng tỏa nhiệt được thực hiện trong lò phản ứng nhiệt độ cố định nhiều tầng, nguyên liệu lạnh được tiêm giữa các lớp chất xúc tác, trộn lẫn với các chất phản ứng nhiệt độ cao, và các chất phản ứng được giảm bằng trao đổi nhiệt trực tiếp.

Anh nói với Chung Tấn là mình cần suy nghĩ thêm, sau đó bỏ đi. Khi thấy gương mặt ủy khuất của cô trên sân ga, bình sinh lần đầu tiên anh cảm thấy hoảng sợ.

Lăng Hãn và Phó Yến đến trấn Long Khẩu.

Phó Yến mặc một chiếc áo lông thật dày, quần khăn quàng cổ, đeo kính râm, đi từ đầu trấn đến cuối trấn. Bà nói: tuy phong cảnh ở đây như họa, nhưng trong mắt bà, lại giống như địa ngục.

Bà kể một câu chuyện có liên quan đến bà cho anh nghe.

Lúc bà còn học ở trường Sư Phạm, có một năm được nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn nên cùng bạn đến Bắc Kinh chơi, ở nơi nào đó trong trường Kỹ Thuật bà quen được một người cùng quê Nghi Tân. Ông vừa đẹp trai vừa cởi mở, cách nói chuyện lại hài hước, hai người rất nhanh yêu nhau tha thiết.

Sau khi tốt nghiệp, bà đưa ông đến trấn Hạ Loan gặp ba mẹ mình, sau đó, bà cũng muốn đến gặp người nhà của ông, nhưng ông lại nói ba mẹ mình mất sớm, anh trai và chị dâu làm việc đồng áng rất bận bịu, không có người tiếp đãi bọn họ nên không cần đi. Bà cảm thấy có đạo lý nên không kiên trì nữa. Sau khi ông tốt nghiệp thì ở lại Bắc Kinh công tác, để được ở bên cạnh ông, bà cũng quyết định đến Bắc Kinh.

Ba mẹ bà khăng khăng đòi hai người phải kết hôn trước thì mới đồng ý để bà đi qua. Phụ nữ đã kết hôn không dễ tìm việc, nhưng lại không thể phản bác yêu cầu của ba mẹ nên hai người vội vàng làm hôn lễ ở trấn Hạ Loan, tiếp đó mời mấy người bạn học ở Bắc Kinh, giấy đăng ký kết hôn để hai năm sau mới làm.

Một người bạn của ông có tửu lượng cực kỳ tốt, trong đám đàn ông đã say chỉ còn anh ta là nhàn nhã kính rượu bà. Bạn học đó nói với bà: “Cô dâu mới, dù thế nào thì hôm nay tôi cũng phải kính cô một ly, vì lòng can đảm của cô, vì tình yêu của cô.”

Bà mỉm cười, nâng chén rượu lên.

Vẻ mặt của người bạn học rất nghiêm túc, chỉ vào chú rể: “Cậu ta từng nói mình sẽ sống cô đơn suốt quãng đời còn lại. Trong gia tộc của cậu ta, hôn nhân và con cháu đời sau đều bị ma quỷ nguyền

rửa, không ai là ngoại lệ. Nhưng, tình yêu của cô đã khiến cậu ta chiến thắng ma quỷ. Chúc hai người hạnh phúc.”

Đêm tân hôn, bà vừa trông chừng chú rể say khướt vừa ngồi một mình cho đến tận bình minh.

Ngày hôm sau, bà an vị trên chuyến xe đi đến quê hương của chú rể – trấn Long Khẩu.

Chị dâu của chú rể tiếp đãi bà, anh cả của ông mặc một bộ trang phục đạo sĩ, ngồi trên bục đất niệm kinh, anh hai thì ngồi cạnh vách núi, vẻ mặt đại ra. Cha mẹ ông thật ra đều khỏe mạnh, mẹ nằm liệt giường, còn cha thì bị khóa trong một sợi dây xích bằng sắt, có ai tới gần thì sẽ nghiến răng.

Chị dâu bảo bà đi, vĩnh viễn đừng trở về, như vậy sẽ an toàn.

Bà không về Bắc Kinh mà đến Ninh Thành. Bà gọi điện cho chú rể và nói rằng cuộc hôn nhân của họ rất qua loa, bọn họ cũng không thích hợp yêu nhau.

Ở vùng núi, con gái được đi học rất ít, có thể vào đại học lại càng ít. Bà nghĩ rằng bà đã cố gắng thay đổi vận mệnh của mình, nhưng không ngờ vận mệnh lại một lần nữa đẩy bà vào hố sâu.

Bà không thể chấp nhận chuyện này.

Bà đổi tên và nhanh chóng tìm được một công việc làm giáo viên dạy thay. Không nghĩ tới, hai tháng sau, bà phát hiện mình mang thai. Dường như bà không nghĩ quá nhiều mà quyết định sinh đứa bé ra. Có lẽ là hy vọng may mắn sẽ đến, cũng có lẽ là trong lòng vẫn còn một chút niệm tưởng, dù sao bà cũng từng yêu một người tha thiết chân thành như vậy.

Là một bé trai, thừa kế về ngoài khôì ngô của cha mình. Bà để đứà bé lại trấn Hạ Loan rồi một mình trở lại Ninh Thành.

Câu chuyện quá dài, trên xe lửa đi từ Nghi Tân về Ninh Thành Phó Yến mới kể xong.

Lăng Hãn không sợ hãi, từ câu chuyện này, những nghi ngờ của anh đều tìm thấy câu trả lời.

Khi số phận giơ một con dao về phía bạn, bạn chỉ có thể nhắm mắt lại và lặng lẽ chờ con dao hạ xuống.

Sau khi xuống xe, Phó Yến lại cùng anh đến một nơi. Đó là một tòa nhà cao ngất và tráng lệ, hai chữ “Viễn Phương” to đến lóa mắt được dựng đứng trên mái nhà.

Phó Yến cười tự giễu: “Thế giới thật nhỏ, ba mươi năm sau, bạn cô lại sinh sống trong cùng một thành phố.” Sau đó bà nói tiếp: “Ông ấy tái hôn, nhưng không có con. Ông ấy rất bình thường. Con cũng tốt lắm, con... hãy tự quyết định xem mình có muốn đứà bé kia không?”

Lăng Hãn không đi gặp người đàn ông cho anh sinh mệnh kia, không cần thiết... người đàn ông đó cũng không biết sự tồn tại của anh.

Lăng Hãn trở lại Bắc Kinh. Anh hỏi Vệ Lam: “Bệnh tâm thần có di truyền không?”

Vệ Lam ngạc nhiên trừng mắt: “Anh đã biết cái gì?”

Anh gầm lên: “Trả lời vấn đề của tôi.”

Vệ Lam nói: “Đúng vậy, bệnh tâm thần có 60% là gen di truyền.”

Vậy nó có may mắn thoát khỏi hay không?

Vệ Lam im lặng một hồi rồi nói: “Một vài người có thời kỳ ủ bệnh dài, một khi phát tác sẽ vô cùng đáng sợ. Ngoài ra, vì một số tính di truyền giữa các thế hệ mà con cái của họ không thể tránh được vận rủi đó.”

Lăng Hãn khoát tay, rời khỏi văn phòng của Vệ Lam.

Vì lo lắng nên sáng hôm sau Vệ Lam đã đến nhà trọ của anh. Trong đêm này, anh trơ mắt nhìn bàn tay của số phận cướp lấy tất cả mọi thứ từng khiến anh hạnh phúc.

Vệ Lam cảm thông và nói với anh rằng cô ấy sẽ cố gắng giúp anh trị liệu, nhưng anh phải phối hợp, đầu tiên là ăn uống thật tốt để thân thể khỏe mạnh. Anh cần phải kiên cường để có thể vượt qua mọi thứ.

Lăng Hãn cười khổ.

Chuông cửa vang lên, anh đờ đẫn đi mở cửa, Chung Tấn trừng đôi mắt to thất thần, vịn lấy khung cửa, thở hổn hển đến mức không đứng thẳng được.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 56: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (5)

Biên tập: Rosa

Mặt tiền của cửa hàng bán đồ ăn sáng không lớn, hơi nóng bốc lên, mùi hương thật mê người. Cửa hàng kinh doanh rất tốt, mua bánh quẩy còn phải xếp hàng. Lăng Hãn nhờ người bán hàng giúp anh gói hai phần sữa đậu nành và bánh quẩy, thấy bánh gạo mới ra lò cũng không tệ nên anh mua thêm hai phần.

Lăng Hãn không mang theo chìa khóa khi ra ngoài, lúc anh nhẹ nhàng gõ cửa hai cái thì chợt nghe tiếng Chung Tấn vừa hô vừa chạy tới: “Đến đây, đến đây!” Di động còn dán vào bên tai.

Là ai mà mới sáng sớm đã gọi điện?

Chung Tấn dò xét mấy thứ bên trong chiếc túi to, hít hít cái mũi, dùng khẩu ngữ nói với anh: “Thơm quá đi! Sau đó, lại tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Tôi không cố ý cho anh leo cây đâu, tôi đến gặp bạn... tất nhiên là bạn trai rồi... Tôi có bạn trai rất kỳ lạ à? Công việc là quan trọng, yêu đương cũng không thể xem nhẹ, tôi từng nói là trước ba mươi tuổi phải gả ra ngoài mà, cho nên gặp mặt mà ưng ý thì phải nhanh chóng nắm chặt.”

Cô túm lấy góc áo sơ mi của anh, đi theo anh vào phòng giống như cái đười ươi nhỏ.

“Bạn trai tôi à... không đẹp trai như giám đốc Thang, là người bình thường, bởi vì tôi cũng là người bình thường. Chúng tôi ở cùng một quỹ đạo, tần suất và từ trường giống nhau, tự nhiên hấp dẫn nhau thôi... A, có bánh gạo, em muốn ăn hai cái... Ôi, tôi đang nói với bạn trai... cảm ơn giám đốc Thang quan tâm, tạm biệt!”

Chung Tẫn tiện tay đặt di động lên bàn trà, vội vàng nhào về phía bàn ăn, cô chia bánh quẩy làm hai phần, lấy bánh gạo bọc lại, sau đó há miệng cắn một miếng lớn: “Ăn như vậy mới là ngon nhất.”

Lăng Hãn nhìn miệng cô phồng lên thì nhíu mày: “Uống chút sữa đậu nành nhuận họng trước đi, bánh rất khô.”

“Anh rót cho em đi.” Chung Tẫn đương nhiên là chờ hầu hạ.

Lăng Hãn cười khẽ, lắc đầu, tuy rất muốn hỏi cô trải qua ba năm kia như thế nào, nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn là chua xót nuốt xuống.

Cửa chính và cửa sổ trong phòng khách đều mở ra, ánh sáng mặt trời làm sương đêm và không khí ẩm ướt bốc hơi đi. Mùi thơm dịu mát của cây cỏ có chứa hơi nước theo cơn gió sớm hiu hiu thổi vào nhà khiến tinh thần người ta an tĩnh.

Hôm nay, tâm trạng của Chung Tẫn có vẻ rất tốt, trong giọng nói đều lộ ra sự vui vẻ: “Đêm qua, em có cảm giác như toàn bộ bầu trời đều sụp xuống vậy, nhưng hôm nay thì lại cảm thấy chuyện này chẳng là gì cả, binh đến tướng chặn thủy đến thổ yên, giải quyết từng chuyện một thôi. Anh nói xem đây là vì sao chứ?”

Lăng Hãn bóp cái mũi của cô: “Nói thật nhiều.”

“Em già rồi sẽ thích lái nhái đó! Sao, ghét bỏ em hả?” Chung Tấn ngang ngược mà liếc anh.

Lăng Hãn cúi đầu uống sữa đậu nành và phớt lờ cô. Trước kia, anh không phát hiện cô giống một đứa trẻ tinh nghịch, bây giờ thật sự là càng ngày càng giống.

Chung Tấn ăn không nhiều, có lẽ là tối qua ăn quá no nên nửa cái bánh quẩy cũng không ăn hết, sữa đậu nành cũng chỉ uống được nửa chén.

“Em về nhà thay quần áo trước, sau đó sẽ đến đơn vị.” Cô nói với anh.

Lăng Hãn đứng dậy: “Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, em đỗ xe ở ngoài ngõ.”

“Em có đến đây ăn tối không?”

“Ừ!”

Trước khi đi, cô dựa vào ngực anh, hôn lên khóe môi anh. Lăng Hãn đưa tay chạm vào khuôn mặt cô rồi cũng đáp lại một cái hôn tượng trưng.

“Lăng Hãn.” Cô xoay người qua, nhìn chiếc vali ở góc tường: “Nếu anh lại lừa em hoặc là đi không từ giả, em sẽ không hận anh, cũng sẽ không đi tìm anh, em sẽ ở chỗ này, em vẫn là em. Cuộc đời không phải chỉ là n lần ba năm thôi sao?”

Anh thấy em hay không thấy em

Em vẫn ở đây.

Không bi không hỉ

Anh nhớ em hay không nhớ em

Tình vẫn ở đây

Không đến không đi

Anh yêu em hay không yêu em

Yêu vẫn ở đây

Không tăng không giảm

Anh đi với em hay không đi với em

Tay của em ở trong tay anh

Không rời không bỏ

Để em trong vòng tay anh

Hoặc là

Để em bước vào trong lòng anh

Lặng lẽ yêu nhau

Im lặng thích...

Không biết tại sao trong đầu Chung Tấn hiện lên một một bài thơ tình nổi tiếng trên mạng, cô muốn đọc cho anh nghe nhưng lại sợ bản thân sẽ ghen ngào.

Nhìn qua, bọn họ giống như ở bên nhau thêm một lần nữa, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề còn tồn tại giữa họ, cô hy vọng anh sẽ tin tưởng nhiều hơn vào tương lai của họ mà không cần phải dùng đến chủ nghĩa thành toàn.

“Dù anh đã hiểu được lòng em nhưng em vẫn muốn dùng ngôn ngữ để biểu đạt.” Cô ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn anh chăm chú: “Em yêu anh, Lăng Hãn!”

Chung Tẫn đi ra sân, bước chân nhẹ nhàng, còn ngoái đầu nhìn lại và mỉm cười rạng rỡ với anh.

Phương Nghi đã thức dậy, thoạt nhìn cũng không có gì sa sút hay chán nản. Giống như một Saint Seiya xinh đẹp, thần thái sáng láng, cách ăn mặc không có gì khác so với bình thường, thậm chí còn kiên trì đi luyện Yoga mỗi chiều. Bà không che che dấu dấu, tìm một luật sư quen biết viết giúp một tờ đơn thỏa thuận ly hôn. Chí ít ở bên ngoài, mỹ nhân thắng được mà cũng thua được.

Bà nói với Chung Tẫn, mọi tài sản đã được kiểm tra, đăng ký và liệt kê thành một cuốn sổ, chiều thứ sáu, bà sẽ cùng luật sư đi tìm Chung Thư Giai ký tên. Dựa theo ý của Chung Thư Giai, tiền mặt ông lấy, bất động sản bà lấy. Phương Nghi quyết định bán căn nhà đang ở, bà và Chung Tẫn tạm thời thuê phòng trọ. Sau này, đến khi thích hợp lại chuyển đi.

Bà không nhắc chuyện đã mua nhà với Chung Tẫn.

Thấy bà lo lắng chu toàn như vậy, cơ hội an ủi bà mấy câu cũng không có. Hai ngày sau khi Phương Tình đến Ninh Thành, cô liền

sắp xếp để bà trở về An Trấn.

“Mẹ muốn tát ông ta mấy bạt tai, cào nát mặt ông ta để ông ta không thể gặp người khác. Hoặc là chạy tới đơn vị của ông ta làm âm ỉ để ông ta chịu tiếng xấu. Không được, mẹ không muốn trở thành oán phụ, cũng không muốn giả mù sa mưa thông cảm. Mọi nhục nhã, đau khổ và sợ hãi cũng không ít, cần gì khiến bản thân mình thêm thảm như vậy? Vừa khiến ông ta quên không được cái tốt của mình, vừa khiến ông ta không còn cơ hội quay đầu, đó mới thật sự là tàn nhẫn.”

Phương Nghi tao nhã phả khói, cười lạnh.

Hoa Bội từng tặng Chung Tấn một gói thuốc lá bạc hà, cô lấy nó đưa cho Phương Nghi, hiện giờ nó là người bạn đồng hành tốt nhất của bà.

Chung Tấn muốn hẹn Chung Thư Giai ra nói chuyện nhưng ông từ chối nghe máy, có lẽ là không còn mặt mũi nào để đối diện nữa.

“Những ngày sung sướng của ông ta đang đếm ngược, tôi có con gái, có gia sản, còn ông ta có cái gì?” Trong mắt Phương Nghi hiện lên sự châm chọc.

Chung Tấn yên lặng thờ dài, đến phòng bếp ép cho Phương Nghi một ly nước trái cây và chiên một quả trứng. Cô lo Phương Nghi sẽ chê thức ăn chứa nhiều dầu mỡ, đang chuẩn bị khuyên giải và an ủi vài câu thì không ngờ Phương Nghi chỉ im lặng xếp chén đĩa ra bàn.

Gương mặt xinh đẹp sẽ vì hôn nhân dột hoa trên gấm, nhưng không cách nào thay đổi vận mệnh hôn nhân! Cố chấp yêu nhau, có ý nghĩa gì?

Chung Tẫn vẫn còn một ngày nghỉ phép nên không phải đi làm đúng giờ.

11h, cô mới đến văn phòng.

Mục Đào đang đợi cô, còn gọi cả Cảnh Thiên Nhất tới.

Ba người đi vào phòng họp nhỏ, Mục Đào đóng chặt cửa.

Chung Tẫn báo cáo tình huống dò la được ở Nghi Tân, từ chuyện về mối quan hệ của Phó Yến và Thích Bác Viễn đến chuyện Thang Thần Phi từng đến thị trấn Long Khẩu. Cô cố tình che dấu sự tồn tại của Lăng Hãn vì nó không liên quan đến vụ án.

Cảnh Thiên Nhất ho hai tiếng, trao đổi ánh mắt với Mục Đào.

“Hình như, vị giám đốc Thang này rất quan tâm đến Thích Bác Viễn.” Cảnh Thiên Nhất sờ cằm, cân nhắc một lúc rồi nói.

Mục Đào hiểu ý, gật đầu.

Chung Tẫn nói: “Để tôi đưa ra một giả thiết, nếu Thang Chí Vi không biết chuyện Phó Yến từng kết hôn nhưng lại vô tình để Thang Thần Phi phát hiện thì sao? Thang Thần Phi không thích Phó Yến, anh ta ắt hẳn là nên nói chuyện này cho Thang Chí Vi để vạch trần bộ mặt thật của Phó Yến, đúng không?”

“Nói tiếp đi.” Mục Đào nói.

“Nhưng Thang Thần Phi không hề làm vậy, tôi khẳng định anh ta không thích Phó Yến. Nếu thích, sẽ không vất vả đi đào móc sự thật. Chỉ có một đáp án, anh ta cũng hận Thang Chí Vi. Anh ta muốn nhìn

Thang Chí Vi bị lừa, muốn Thang Chí Vi trở thành một trò cười. Anh ta đang chờ thời cơ thích hợp để tiết lộ sự thật.”

Cảnh Thiên Nhất lắc đầu: “Thang Chí Vi đã kết hôn với Phó Yến nhiều năm như vậy, chuyện cô ta có kết hôn từ trước hay không đã không còn quan trọng nữa. Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

“Lão Cảnh, anh có biết vụ án mạng về người vợ trước của Thang Chí Vi không?” Sắc mặt Mục Đào ngưng trọng.

“Khi còn làm việc ở sở có nghe nói qua, là vụ án chưa được giải quyết xong thì phải, hung thủ vẫn chưa bị bắt.”

“Anh hãy lặng lẽ đi điều tra và hỏi thăm các bên có liên quan.”

Mặt Cảnh Thiên Nhất lộ vẻ khó xử: “Tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Cái đó... bằng ghi hình có gì tin tức không?” Chung Tấn vẫn lo lắng việc này.

“Không có.”

Chung Tấn “à” một tiếng, cực kỳ chán nản.

“Thích Bác Viễn đã trở về từ Bắc Kinh, tôi nghĩ tòa án sẽ sớm mở phiên tòa thôi. Chúng ta cứ tiếp tục điều tra, đừng để chuyện này làm ảnh hưởng.” Mục Đào nói.

“Ngày mai tôi sẽ đến trại giam thăm ông ấy.”

“Chú ý lời nói. Người bệnh tâm thần và người bệnh ung thư giống nhau, nếu cô không nói cho họ tình hình thực tế, họ sẽ sống

rất thoải mái. Nhưng nếu họ biết, tinh thần sẽ sụp đổ ngay lập tức.”
Mục Đào dặn dò.

Chung Tấn giật mình, những lời này, Vệ Lam cũng nói qua.

Nghĩ đến Vệ Lam, cô mới nhớ tới việc nên gọi điện cho Thường Hạo. Cô đã nói với anh rằng sau khi nói chuyện với Lăng Hãn sẽ gọi điện lại cho anh.

Thường Hạo cứ như vẫn luôn canh giữ bên cạnh di động vậy, vừa mới nói máy đã có người nghe.

“Tất cả thuận lợi không?” Anh hỏi trước.

“Ừ, trước mắt là vậy. Tôi mới từ văn phòng ra. Anh đang ở đâu?”

Thường Hạo im lặng một hồi rồi thở dài: “Hôm nay Bắc Kinh mưa to, không có cách nào đi ra ngoài.”

“Cánh tay có bị nhiễm trùng không?”

“Khá tốt.” Khóe miệng khẽ nhếch, cười tự giễu.

“Thường Hạo, thật sự cảm ơn anh. Nếu không đến bây giờ tôi vẫn không hay biết gì.” Chung Tấn nói một cách chân thành.

“Không cần đâu. Toà án gặp!”

“Toà án gặp!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 57: Những Thiên Sứ Đang Ngủ Trong Gió (6)

Biên tập: Rosa

Lại một tiếng sấm rền, tựa như cuộn cuộn kéo đến từ phía chân trời rất xa. Mưa rơi trên bậu cửa sổ, vang lên tiếng lách cách lạnh lạnh. Nếu rơi trúng người thì chắc sẽ rất đau.

Điện thoại bàn trên bàn làm việc rất kiên nhẫn vang lên. Trợ lý ở bên ngoài không nghe ai bắt máy nên chạy vào.

Là thông báo của trường Đại học Chính Pháp về thời gian và địa điểm của buổi diễn thuyết tháng này.

Trợ lý gõ đầu, nhìn Thường Hạo đứng trên ban công, anh ta cảm thấy hôm nay Thường đại luật sư im lặng quá mức, anh ta không quấy rầy Thường Hạo, đặt thông báo lên bàn rồi đi ra ngoài.

Trên bàn làm việc chất đầy những tài liệu liên quan đến bất động sản và nhiều tài sản khác. Công ty C sắp phát hành 100 triệu chứng khoán, với tư cách là cố vấn pháp lý của công ty chứng khoán, Thường Hạo có rất nhiều việc phải làm nhưng anh lại không tinh tâm được.

Thời tiết mưa dầm khiến chỗ cánh tay bị thương vừa ngứa vừa đau âm ỷ.

Lúc ở trấn Hạ Loan, Chung Tấn đột nhiên ngất xỉu, vì đưa tay ra đỡ nên không cẩn thận làm miệng vết thương đã được khâu rách ra, lúc ấy máu chảy đầy đất. May mắn là chủ nhà đã trở lại, có biết một chút y học, thoa cho anh ít thuốc Đông y mới cầm được máu.

Thường Hạo định hỏi chủ nhà về tin tức của Phó Yến nhưng Chung Tấn đã tỉnh lại và ngăn anh.

Bọn họ trở về Nghi Tân ngay sau đó. Dọc đường đi, Chung Tấn vẫn luôn run rẩy, không giống như cơ thể suy yếu mà là tinh thần vô cùng hoảng loạn.

Cô nói: “Là một kiểm sát trưởng nhỏ, nhận được một vụ án lớn như vậy, tôi cứ nghĩ rằng mình may mắn, không ngờ lại là ý trời. Nó như một sợi dây dẫn dắt tôi đến ngọn nguồn. Nhưng, sao mà anh ấy chắc chắn là bệnh tâm thần sẽ di truyền, anh ấy không phải vẫn rất tốt sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không kịp lau những giọt nước mắt đang chảy xuống, cô vô thố che mặt.

Thường Hạo không hiểu lời của cô.

Trên đường đi, cô đã nói hết tất cả. Tình yêu của cô, đứa con chét non của cô, câu “anh yêu em” trước khi bỏ đi, thiết bị theo dõi GPS được gắn trong túi, bánh hải sản, lời anh ghen ngào nói với cô “Thật muốn ích kỷ một chút”...

“Anh ấy vẫn còn quan tâm tôi, đúng không?” Chung Tấn hỏi anh.

Tâm trạng của Thường Hạo rất nặng nề, anh không nói được gì, chỉ lấy khăn tay đưa cho cô: “Cùng tôi quay về Bắc Kinh một chuyến.”

“Hả?”

“Tôi sẽ giúp cô tìm ra tất cả những đáp án.”

“Anh ấy là đặc công.”

“Hãy tin tôi.”

Ngày hôm sau, họ đến Bắc Kinh. Anh đưa cô về căn hộ của mình. Trong thang máy, cô vô lực dựa vào tường, môi và sắc mặt đều trắng bệch, khăng khăng đòi ở khách sạn.

“Hãy chiều theo ý tôi một lần đi! Tôi không có sức để chạy khắp nơi đâu.” Anh giơ cánh tay bị thương lên.

Chung Tẫn tránh né ánh mắt anh, hơi mắt tự nhiên nhìn xung quanh.

Cuối cùng, cô thỏa hiệp.

Căn hộ của anh đơn giản, trống trải và sạch sẽ đến mức làm da đầu người ta ngứa ngáy. Anh sắp xếp cho cô một cái giường tạm thời ở trong phòng làm việc. Thật ra, Thường Hạo rất muốn tặng phòng ngủ của mình cho cô, nhưng anh biết cô sẽ không nhận. Anh gọi trợ lý tới và nhờ anh ta đến cửa hàng mua một đồng hồ dùng cho phụ nữ.

Trợ lý vừa thấy Chung Tẫn thì hiểu ngầm trong lòng. Mãi đến khi Thường Hạo trừng mắt vài lần, anh ta mới thu lại ý cười.

Chung Tẫn rất áy náy, nói lời cảm ơn lần nữa.

“Nếu cô còn nói cảm ơn tôi sẽ không quan tâm cô nữa.” Thường Hạo phát bực về sự khách khí và cẩn thận quá trớn của cô.

Chung Tấn cắn môi, đan mười ngón tay vào nhau.

“Tôi không vì ai cả, tôi là vì chính mình.” Anh lầm bầm.

Chung Tấn thấy khó hiểu.

Thật ra anh cũng không hiểu mình đang nói gì, dù sao anh cũng không có chút miễn cưỡng nào.

Buổi chiều, anh đi ra ngoài. Tin tức trong quân đội không dễ tìm, nhưng không phải là không có cách. Anh từng gặp và kết bạn với nhiều người trong suốt những năm làm luật sư. Họ luôn tìm anh để làm việc nhưng anh ít khi làm phiền họ. Lần này, cuối cùng anh đã cho họ một cơ hội.

Gần nửa đêm, Thường Hạo mang theo một cuốn băng về đến nhà.

Đứng ở dưới lầu và nhìn ánh đèn trong phòng làm việc, trái tim bỗng dưng mềm mại, êm dịu và ấm áp.

Thường Hạo bỏ cuốn băng vào máy, nhìn cô ngồi trên sofa thì hơi do dự, không biết là có nên để cô xem những chuyện này không. Cô nói: Tôi có thể chịu đựng được.

Cuốn băng lấy từ bệnh viện tâm thần, ngày bắt đầu là sau ngày Lăng Hãn từ Giang Châu về Bắc Kinh. Đó là một căn phòng hẹp với hàng rào sắt trên cửa sổ, Lăng Hãn giống như mất khống chế, hai người y tá nam to khỏe muốn đè anh lại, nhưng không biết anh lấy sức lực từ đâu mà đấm ngã cả hai. Bên ngoài lại vọt vào mấy y tá nữa, trong đó một người cầm dùi cui điện vung về phía anh.

Lăng Hãn ngã xuống đất.

Lần thứ hai tỉnh lại, ánh mắt của anh vừa mê mang vừa dại ra, khi có người đến gần, anh nhảy dựng lên, ánh mắt trở nên điên cuồng, không biết sợ. Anh xé rách quần áo trên người và đầu đá lung tung ở trong phòng như một người nguyên thủy. Lăng Hãn đập đầu vào tường khiến trán toạc ra một lỗ, nhiễm đỏ cả khuôn mặt. Anh chỉ an tĩnh lại sau khi y tá tiêm cho anh một mũi thuốc an thần. Y tá mặc đồng phục bệnh nhân cho anh rồi trói chặt hai tay hai chân anh vào bốn trụ giường.

Lăng Hãn không biết đang mơ thấy gì, nở nụ cười rất dịu dàng. Sau đó, anh khẽ thở dài, thì thào gọi: Chung Tấn!

Đột nhiên, nước mắt giàn giụa như mưa to, rơi xuống dữ dội.

TV tắt, trong phòng khách im ắng chỉ có tiếng nước nở của cô. Bờ vai gầy run lên, như thể vô cùng mong manh.

Thường Hạo cố lấy dũng khí nắm tay cô.

Bọn họ không hẹn Vệ Lam mà trực tiếp xông vào bệnh viện. Bụng của cô ấy đã rất lớn, vừa mới làm kiểm tra thai sản xong, đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Thấy Chung Tấn, Vệ Lam nghiêm mặt: “Về vụ án của Thích Bác Viễn, tôi không có lời gì muốn nói. Tôi chuẩn bị chống án.”

Chung Tấn đứng ở bên giường, khẩn cầu nhìn Vệ Lam: “Tôi không đến vì vụ án của Thích Bác Viễn, tôi vì Lăng Hãn mà đến cảm ơn cô.”

Vệ Lam cười lạnh: “Đã ba năm rồi, nói cảm ơn có phải là quá muộn rồi không?”

“Cô ấy không biết.” Thường Hạo nhin không được chen vào một câu.

“Đây là lý do sao? Người bạn trai yêu đương ngọt ngào bịa ra một lời nói dối cô cũng tin? Cô phải biết rằng khi đó, anh ấy đã có dấu hiệu phát bệnh, anh ấy đã sử dụng ý chí mạnh mẽ để chống cự. Đáng sợ hơn là anh ấy biết bệnh của mình. Cô cứ như vậy mà vứt bỏ anh ấy, ném anh ấy trong thế giới lạnh lẽo, vậy mà anh ấy vẫn còn nhớ rõ tên của cô.”

“Cô nói rất đúng, tôi là một đứa ngốc.”

Vệ Lam trào phúng nhếch môi: “Chúng tôi mất một năm trời mới chữa khỏi cho anh ấy, nhưng không có nghĩa là sẽ không tái phát. Cô vẫn muốn ở bên cạnh anh ấy chứ?”

Dù đã nắm chặt hai tay nhưng Chung Tấn vẫn không thể cưỡng lại cơn ớn lạnh và đau đớn ở ngực như cũ: “Từ trước đến nay tôi chưa từng rời bỏ anh ấy!”

“Cô cảm thấy mình thật vĩ đại?” Vệ Lam lắc đầu: “Tôi nói cho cô biết, cái cô gọi là tình yêu, bây giờ đối với anh ấy không có ích một chút nào. Anh ấy là một đặc công, đặc công lấy sự hy sinh ở trên chiến trường làm vinh dự. Anh ấy đã bị tước đoạt tư cách làm đặc công, anh ấy không thể lái xe, phải uống thuốc quanh năm, kiểm tra định kỳ, không thể kết hôn, tất nhiên là tuyệt đối không thể sinh con, bất cứ lúc nào cũng có thể phát bệnh. Người như anh ấy làm sao đáp lại tình yêu của cô đây? Cô có thể nói mình không cần đáp lại, vậy cô có thể hoàn toàn bỏ qua tôn nghiêm của anh ấy sao? Anh ấy

dùng thời gian hai năm để khiến mình trở thành một nhà tâm lý học tội phạm, anh ấy muốn trở thành một người tay làm hàm nhai. Còn có một nguyên nhân nữa, anh ấy muốn cô thấy được anh ấy sống rất tốt, muốn cắt đứt nhớ nhung của cô. Ngày cô đến hỏi thăm tình hình, tôi đã đoán ra được cô là ai, cảm xúc của anh ấy lên xuống quá lớn, lúc ấy tôi có hơi căng thẳng. Lần cuối cùng tinh thần của anh ấy hoàn toàn phân liệt là sau một lần không khống chế được cảm xúc. Nếu tôi là cô, tôi sẽ bóp chết những chuyện này ở trong bụng và làm như không biết gì, cũng không quấy rầy anh ấy, trả lại sự yên bình cho anh ấy.”

Chung Tấn hít một hơi, giọng nói mang theo độ rung rất nhỏ: “Vì cô không phải tôi nên cô vốn không thể hiểu được cảm nhận của tôi. Có rất nhiều chuyện chính là như vậy, tuy xảy ra ở trên người mình nhưng bản thân lại không thắng được lý trí. Là một bác sĩ khoa tâm thần, chắc hẳn là cô đã sớm nhận thấy những sự khác thường của Thích Bác Viễn nhưng lại từ chối tiếp nhận. Cô khẳng khẳng nói ông ấy có ý định mưu sát mà không phải bệnh tâm thần phát tác. Điều này công bằng sao?”

“Cô...” Vệ Lam nổi cáu.

“Rõ ràng Lăng Hãn ở gần tôi như vậy, cô lại bảo tôi phớt lờ anh ấy. Tôi không làm được.”

“Vậy cô cứ chờ mà hối hận đi!”

“Anh ấy sẽ không khiến tôi hối hận, bởi vì anh ấy yêu tôi.” Trên mặt Chung Tấn lóe lên ánh sáng kiên định và cố chấp, cô nhẹ nhàng gạt đầu.

Khi xuống bậc thang, Thường Hạo vẫn ghé mắt quan sát Chung Tấn.

Điều gì đã khiến một cô gái yếu ớt đột nhiên sinh ra một sức mạnh vô tận, khiến cô ấy trở nên kiên định và tự tin như vậy?

Anh chưa từng yêu ai, cũng không biết năng lượng tình yêu sâu tới mức nào. Nhưng hôm nay, dường như anh đã hiểu được một chút.

Hóa ra yêu một người, có thể bỏ qua thời gian, không sợ hãi bệnh tật.

Như trong lời thề khi kết hôn: bất kể bệnh tật hay nghèo khổ, không rời không bỏ!

Kim giây đồng hồ vẫn đều đặn nhảy lên, chậm rãi đi qua từng ô, thời gian đang lẳng lặng xói mòn.

Chung Tấn đã trở về Ninh Thành gần ba mươi mấy tiếng, nhưng anh lại cảm thấy như đã qua rất lâu.

Giường như, ngay cả hơi thở cũng chậm lại khi nhớ một người.

Đột nhiên trong lòng anh nở ra một đóa hoa, nhẹ nhàng thanh nhã, dung đưa lay động.

Thường Hạo ôm ngực, từ từ ngồi xuống.

Có một câu chuyện còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 58: Thủy Triều Đêm (1)

Biên tập: Rosa

Tâm trạng của Chung Tấn có chút khác khi gặp lại Thích Bác Viễn.

Cô không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi, âm thầm nhìn chăm chú Thích Bác Viễn một lúc lâu. Thích Bác Viễn đáp lại cô bằng một nụ cười nhẹ nhàng và phong độ.

Cô rất muốn chụp một tấm ảnh của Thích Bác Viễn rồi đưa Lăng Hãn xem, như vậy, anh sẽ có thêm chút lòng tin về tương lai của bọn họ. Nhưng cô cũng biết, bệnh của Lăng Hãn và Thích Bác Viễn khác nhau, vả lại Lăng Hãn biết rõ bệnh của mình.

Vệ Lam có kể cho cô nghe một câu chuyện nhỏ: Ở thời La Mã cổ đại, một học giả đã thực hiện một cuộc thử nghiệm trên hai tù nhân bị kết án tử hình. Ông ta vạch một lỗ trên tay bọn họ, sau đó bịt mắt một trong hai người và đặt một cái chậu dưới chân người đó rồi cho người phục vụ nhỏ nước thật chậm vào trong chậu. Mười phút sau, khuôn mặt của tên tội phạm không bị bịt mắt chỉ hiện lên sự đau đớn, trong khi người kia, sau khi tháo bịt mắt xuống, phát hiện đồng tử mở to, biểu tình hoảng sợ và đã tử vong. Hãn nghĩ rằng nước nhỏ xuống là máu của mình, tâm lý của hãn sụp đổ từ khi đó cho đến lúc mất mạng.

Chung Tấn biết ngụ ý của câu chuyện này, Lăng Hãn của bây giờ có thể coi là một kỳ tích, đó là vì anh không bỏ được cô. Có một trụ cột tinh thần mạnh mẽ như vậy mới khiến anh hồi sinh một lần nữa.

Nhưng, Vệ Lam lại bổ thêm một câu: tác dụng của thuốc có hạn.

“Chung kiểm, chắc là tôi sẽ nhanh được ra ngoài nhỉ?” Thích Bác Viễn hỏi. Ông không biết mình đi Bắc Kinh để làm giám định tâm thần, ông cho rằng hành trình đến Bắc Kinh là để tìm hiểu tình huống của ông. Sự thật rõ như ban ngày, cả người Thích Bác Viễn cũng nhẹ nhàng lên, càng thêm ôn hòa thân thiết.

“Phiên toà sẽ sớm được mở lần nữa, thẩm phán sẽ báo cho ông biết kết quả.”

Công ty Viễn Phương nộp đơn xin tòa án cho Thích Bác Viễn vắng mặt trong phiên tòa để tránh bị kích thích. Tòa án cân nhắc đến tình huống đặc thù của ông, có khả năng sẽ đồng ý. Nếu làm vậy, Trung Quốc sẽ có thêm một chuyên gia EMU còn nếu không, bệnh viện tâm thần sẽ tăng thêm một bệnh nhân. Tuy nhiên, công ty Viễn Phương cũng hứa rằng họ sẽ thuê một bác sĩ tâm thần để theo dõi Thích Bác Viễn và cho phép ông làm việc trong một phạm vi giới hạn để đảm bảo rằng ông sẽ không làm hại người khác.

Thích Bác Viễn gật đầu: “Hôm nay trên mặt tôi có gì sao?” Ông sờ mặt mình.

Chung Tấn thu hồi tầm mắt, mỉm cười: “Tôi cảm thấy vui thay kỹ sư Thích.” Cũng chỉ có người như Thích Bác Viễn mới không lưu lại chút bóng ma nào sau khi giết người.

“Truyền thông bây giờ rất kịp thời, phương diện đề cập cũng rộng, tôi nghĩ người trong lòng ông nhất định sẽ nghe thấy chuyện của ông, ông có muốn bà ấy đến... thăm ông không?”

Dường như đây là một vấn đề khó khăn, làm cho Thích Bác Viễn suy tư hồi lâu.

“Có muốn hay không?” Đột nhiên, Chung Tấn giả vờ suy đoán một cách táo bạo: “Hai người... đã gặp nhau trước khi việc ngoài ý muốn xảy ra sao?”

“Chúng tôi đều đã lập gia đình lần nữa, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của nửa kia. Lần cuối chúng tôi gặp nhau là ba năm trước, bà ấy chủ động đến tìm tôi uống café, hỏi thăm sức khỏe của tôi thế nào, áp lực công việc có lớn hay không, ngoài ra không nói điều gì khác. “

Ba năm trước, là lúc Lăng Hãn phát bệnh sao? Phó Yến muốn nói cho Thích Bác Viễn hết những khổ tâm trong lòng hay muốn tìm ông giúp đỡ?

“Bình thường liên lạc bằng điện thoại sao?”

“Bà ấy không tiện.” Giọng của Thích Bác Viễn có chút buồn bã.

“Hình như ông yêu bà ấy nhiều hơn bà ấy yêu ông, ông có cảm thấy không công bằng không?”

“Trong tình yêu không có miễn cưỡng hay giả vờ. Bà ấy không yêu cầu tôi yêu bà ấy, là tôi cam tâm tình nguyện. Trong lòng bà ấy, tôi có vị trí thế nào, điều đó không liên quan ến tôi.”

Nghe xong lời này, Chung Tấn có thể tưởng tượng năm đó, khi Phó Yến đột nhiên mất tích Thích Bác Viễn đã phải chịu đả kích như thế nào: “Ông thấy tiếc... vì bà ấy chưa sinh cho ông một đứa con sao?” Chung Tấn thật cẩn thận hỏi.

“Trái lại, tôi rất mừng chúng tôi không có con. Nếu không, giữa chúng tôi đã không có tình yêu từ lâu rồi.”

“Con cái không phải kết tinh của tình yêu sao?”

“Tôi không thích trẻ con.” Thích Bác Viễn trả lời như đinh đóng cột.

Trái tim Chung Tấn giống như bị người khác kéo mạnh, cô nắm chặt tay ghế một cách vô thức, chặt đến nỗi các đốt ngón tay đều ần ần đau.

Giám đốc trại giam cùng cô đi ra ngoài, nhìn không được cầu nhàu, có tội phạm tình nghi như Thích Bác Viễn ở trong này, cả ngày lẫn đêm không thể yên lòng, sợ là một khi không chú ý khiến ông ta phát bệnh, không biết hậu quả sẽ như thế nào. Chung Tấn an ủi rồi nói rằng phiên tòa sẽ sớm mở, mọi người sẽ được giải phóng ngay thôi.

Hôm nay lại là một ngày nắng rực rỡ, ven đường, lá cây liễu bị phơi nắng đến khô héo. Chung Tấn đứng dưới bóng râm, nhớ tới cảnh Lăng Hãn giả dạng thành người dân công cầm điếu đứng đây ra sức hút thuốc. Lúc ấy, có thể anh muốn nhìn thấy cô, cũng có thể là không yên lòng về Thích Bác Viễn, mà Thích Bác Viễn lại không biết trên thế giới này có một người như anh.

Chung Tấn khẽ thở dài, đi đến chiếc Volkswagen.

Bỗng nhiên, cửa xe từ bên trong mở ra, Thang Thần Phi đang ngồi trên ghế lái.

“Anh... làm sao...” Chung Tẫn giật mình, cô nhớ mình đã khóa kỹ xe rồi mới vào trại giam.

Trong mắt Thang Thần Phi che kín tư máu, nhìn cô không chớp mắt: “Có cái gì ngạc nhiên, mở khóa xe của em thật sự không cần nhiều kỹ thuật gì cả!”

Chung Tẫn nuốt nước miếng, hơi phát cáu: “Giám đốc Thang thật đúng là đa tài, cái gì cũng am hiểu. Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?” Khóe mắt liếc xung quanh, không nhìn thấy chiếc Land Rover của Thang Thần Phi.

“Tôi đã hai đêm không ngủ rồi!” Thang Thần Phi tức giận, trừng thật to hai mắt để Chung Tẫn nhìn rõ: “Nói cho tôi biết, bạn trai gì đó, là em đang đùa tôi đúng không?”

“Anh thấy tôi có giống người hay nói đùa không?”

Đột nhiên, trong giọng nói của Thang Thần Phi tích tụ tức giận, âm điệu có chút cao: “Vậy em nên cho tôi một lời giải thích, tôi nhớ chúng ta còn bàn chuyện cưới gả cách đây không lâu.”

Đó mới là một trò đùa, Chung Tẫn im lặng.

“Tên đàn ông kia chen chân vào lúc nào, hẳn tốt hơn tôi ở chỗ nào? Em nói đi, để tôi thua một cách quang minh chính đại.” Thang Thần Phi tỏ ra cáu kỉnh một cách bất thường.

“Vì sao anh lại thấy hứng thú với anh ấy?” Về mặt Chung Tẫn đầy nghi vấn.

“Em nói xem? Em và tôi đã xem mắt, sau đó chúng ta ở chung không tệ, cùng nhau ăn cơm, xem phim, hẹn hò, tôi đã gặp ba mẹ em, tiếp theo, em cũng nên gặp ba tôi, thế mà bây giờ em lại nói mình có bạn trai, em rõ ràng coi tôi như một con khỉ mà đùa giỡn.”

Chung Tấn cũng không cần xe nữa, xoay người bỏ đi.

Thang Thần Phi nhảy xuống xe, chỉ vài bước đi đã đuổi kịp cô.

“Tôi không có gì để nói với anh cả, chờ anh tỉnh táo lại chúng ta sẽ nói chuyện.”

Thang Thần Phi ngẩng đầu lên, ánh nắng chói chang đâm vào mắt khiến anh ta phải nheo mắt lại: “Em thật sự thích hẳn?”

“Từ trước đến giờ, tôi chỉ yêu một người, đó là anh ấy.” Chung Tấn nhấn mạnh từng chữ.

Thang Thần Phi mở mắt ra, nhìn cô chăm chú mười giây, đột nhiên nở nụ cười tà mị rồi giang hai tay ra: “Tôi biết rồi, ok, tôi đây rút khỏi, để người có tình trở thành người nhà, tôi là lam nhan tri dĩ (*) của em. Thỏa thuận nhé, lúc em kết hôn tôi sẽ làm phù rể.”

(*) chỉ những người đàn ông hiểu được tâm lý và cảm xúc của phụ nữ.

Chung Tấn bình tĩnh hỏi: “Tôi giới thiệu cho hai người làm quen nhé?”

“Tôi đã ngã xuống đất rồi em còn muốn đá tôi nữa sao?”

“Thế giới rất nhỏ, nói không chừng hai người sẽ biết nhau đấy!”

“Đàn ông mà tôi biết không ai đẹp trai hơn tôi cả, tôi tin tưởng ánh mắt của em sẽ không kém như vậy!” Thang Thần Phi khôi phục lại thái độ kiêu ngạo như trước: “Chúng ta trở về thành phố đi!”

Anh ta muốn ôm vai cô, nhưng cô lại né tránh.

Thần Phi chặc lưỡi: “Bây giờ vạch rõ giới hạn với tôi, hừ, tôi hận tên đàn ông đã cướp em đi.” Đoạt lấy chìa khóa xe của Chung Tấn, anh ta ngồi vào xe trước.

Chung Tấn do dự một lát mới mở cửa sau lên xe.

Vừa mới ngồi vào chỗ, Thang Thần Phi đã giẫm chân ga, chiếc Volkswagen giống như một viên đạn bay “vèo” ra ngoài. Chung Tấn ôm lấy lưng ghế trước, mặt mũi trắng bệch: “Thang Thần Phi, anh điên sao, chậm một chút!”

Thang Thần Phi nhìn vào gương chiếu hậu rồi huýt sáo: “Chuyện này thì tính là gì, tôi sẽ cho em biết cái gì gọi là tốc độ.” Nói xong, lại giẫm chân ga.

Cây cối và tòa nhà vụt nhanh về sau như tia chớp, trên đường những chiếc ô tô cứ đến rồi đi, Thang Thần Phi lại xem như không thấy, phóng nhanh suốt cả quãng đường như đang đi trên cao tốc bằng phẳng. Những chiếc xe chạy trước mặt hoảng sợ mà tránh vào lề, còn người đi đường thì trở mắt đứng nhìn.

Chiếc Volkswagen nhanh chóng vượt qua một cột đèn đỏ, Chung Tấn nhìn cảnh sát tuần tra đang cầm bộ đàm đứng ven đường, nhìn chằm chằm biển số xe ở sau, kêu to vài câu, hẳn là bảo xe cảnh sát chặn xe cô lại ở đường giao phía trước.

“Thang Thần Phi, anh dừng xe lại đi, tôi sẽ lái.” Chung Tấn căng thẳng một trận.

Dáng vẻ của Thang Thần Phi tự nhiên như đi dạo trên sân: “Yên tâm, không ai dám ngăn cản chúng ta đâu. Người nào cản, tôi đâm chết người đó.”

“Đây là bản lĩnh của anh sao? Nếu anh không phải con của Thang Chí Vi, anh có dám hoành hành như vậy không?” Chung Tấn gào to.

Tay lái vừa chuyển, ở một giao lộ hình chữ T, Thang Thần Phi đột nhiên rẽ gấp, chạy vào một con hẻm nhỏ, trong tiếng phanh chói tai, chiếc xe rồ cuộc cũng ngừng lại.

Thang Thần Phi quay đầu, cười với Chung Tấn đến nỗi gió xuân quạt vào mặt: “Em nghĩ rằng tôi cậy quyền thế của ông ta? Em sai rồi, sai hoàn toàn. Từ trước đến nay, tôi chẳng thèm đụng vào quang của ông ta, nếu được lựa chọn, tôi không hề muốn mang họ Thang. Em thật sự là một đóa hoa mềm mại, mới chạy nhanh một chút thôi mà bị dọa thành như vậy rồi, về sau nếu có mưa gió gì, em phải làm sao đây? Em có chắc tên đàn ông kia có năng lực bảo vệ em không? Không bằng, em hãy lao vào vòng tay tôi đi! Tôi không ngại em từng di tình biệt luyện, chỉ cần về sau ngoan một chút là được.”

“Ra đầu ngõ sẽ có taxi, anh xuống xe đi!” Chung Tấn cố gắng nói một cách bình tĩnh.

“Em đang giận à? Ồ, tôi nhận lỗi với em, tôi đưa em đi ăn đồ ngon nhé?”

Chung Tấn mở cửa xuống xe, tuy đầu gối gần như nhũn ra nhưng cô cố đứng vững, mở cửa xe giúp anh ta: “Tạm biệt!”

“Không để ý đến tôi nữa sao?”

“Xin lỗi, tôi không có thời gian.”

Thang Thần Phi thở dài một tiếng, không nói gì nữa, bước xuống xe. Chung Tấn ngồi vào ghế lái, đang định đóng cửa xe thì anh ta đưa tay chặn lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Chung Tấn, có một ngày em sẽ hối hận vì sự lạnh lùng và lý trí hôm nay của mình.” Thang Thần Phi hiếm khi mở miệng nói chuyện nghiêm túc.

“Thang Thần Phi, có chừng mực đi!” Chung Tấn đáp, một câu hai nghĩa.

Thang Thần Phi nhếch miệng cười, rút tay về: “Lần khác chúng ta lại liên lạc. Thứ lỗi cho tôi keo kiệt, không thể chúc em hạnh phúc.”

“Hạnh phúc phải tranh thủ mới có được, tôi không để ý đâu.”

“Em yên tâm đi đi, cảnh sát giao thông vừa thay ca không lâu, không ai chặn xe em đâu. Tất cả những biên bản phạm lỗi tôi sẽ giúp em xóa hết.” Thang Thần Phi phát tay.

Chung Tấn cắn môi, chậm rãi lùi xe ra khỏi con hẻm nhỏ.

Mãi đến khi không thấy bóng dáng chiếc Volkswagen nữa Thang Thần Phi mới lấy di động gọi cho Giải Bân. Vừa nhấn một phím thì

có người gọi đến, anh ta không thèm nhìn dãy số mà trực tiếp bắt máy.

“Chào!” Lời chào hỏi máy móc.

Thang Thần Phi cười to: “Tao cứ nghĩ mày đã quên tao rồi chứ, mày định khi nào gửi email thứ ba cho tao hả? Hừm, mày đừng nói chuyện, nghe tao nói này. Mày có cái gì, trực tiếp phóng ngựa lại đây, đừng làm ra vẻ huyền bí. Tao phải khiến mày thất vọng rồi, tao không run, cũng không trốn. Nếu mày không tới, tao sẽ đi qua. Mày tin không?”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 59: Thủy Triều Đêm (2)

Biên tập: Rosa

Lúc Giải Bân đến, Thang Thần Phi đang đứng thẳng tắp ở đầu hẻm.

Giải Bân ngẩn người. Trong lòng hắn luôn xem Thang Thần Phi là “đại ca”, tựa như không có chuyện gì có thể làm khó anh ta.

Ở Ninh Thành này, Thang Thần Phi chưa nói tới hô phong hoán vũ, nhưng ít nhiều cũng có thể làm gió mây biến sắc.

Hôm nay Thang Thần Phi trông có hơi... bi tráng, giống như Hạng Vũ ở rìa sông Ô Giang năm đó, cùng đường bí lối, tứ diện sở ca [1], bá vương ngựa mặt lên trời thở dài.

[1] Tứ diện sở ca (Bốn phía đều vang lên bài ca nước Sở) ngụ ý bị bao vây tứ phía. Dựa theo tích Hạng Vũ bị Lưu Bang đem quân bao vây, nửa đêm nghe thấy xung quanh vang lên toàn các điệu dân ca nước Sở, thế là Hạng Vũ tiêu tan ý chí chiến đấu, mở vòng vây chạy đến bờ sông Ô Giang mà tự vẫn.

“Thang thiếu!” Hắn không dám tới gần, đứng ở xa kêu một tiếng.

Thang Thần Phi chậm rãi đi tới, mặt không thay đổi gặt đầu.

“Đi uống chút rượu không?” Giải Bân cẩn thận hỏi.

“Tôi muốn đến nhà ba tôi.” Thang Thần Phi xoa bóp cái trán, dường như có chút mệt mỏi.

Giải Bân ‘ừ’ một tiếng, quay đầu xe lại. Hấn không dám hỏi nhiều. Nếu Thang Thần Phi có chuyện gì muốn hấn làm sẽ trực tiếp nói.

“Anh có định kết hôn không?” Thang Thần Phi đột nhiên hỏi.

Giải Bân cười ha ha: “Tạm thời không có, không muốn bị ràng buộc quá sớm. Thang thiếu thì sao?”

Thang Thần Phi im lặng, mãi đến khi vào tiểu khu của nhân viên công vụ anh ta cũng không lên tiếng. Anh ta không bảo Giải Bân chờ mà phát tay để hấn đi.

Sau khi nghe anh ta gầm rú thì cái người đang trốn ở một nơi bí mật nào đó đã bình tĩnh nói với anh ta rằng: email thứ ba đã đưa đến chỗ của Thang Chí Vi, Thang Chí Vi sẽ chuyển cho anh ta.

Sau đó, người nọ cúp máy. Chưa đầy một giây sau, Thang Chí Vi liền gọi đến bảo anh ta lập tức về nhà một chuyến.

Anh ta nâng tay ấn chuông cửa.

Lúc Thang Chí Vi chuyển nhà mới, Phó Yến có đặc biệt đưa cho anh ta một bộ chìa khóa, nhưng anh ta không cần và nói rằng: “Cũng không phải nhà của tôi, tôi cần nó làm gì?” Sắc mặt Phó Yến lúc ấy rất khó coi, mà anh ta cũng không thèm nhìn.

Thang Chí Vi mở cửa. Cô giúp việc và Phó Yến không ở nhà, trong nhà chỉ có một mình ông.

Ông chẳng nói câu nào, nhìn Thang Thần Phi rồi xoay người đi vào phòng làm việc.

Thang Thần Phi theo sau.

“Đóng cửa lại đi!” Thang Chí Vi đưa lưng về phía anh ta.

Thần Phi nhíu mày, đóng chặt cửa phòng, khi anh ta xoay người lại, Thang Chí Vi đã cầm băng ghi hình trong tay.

Anh ta lắc đầu cười khẽ, lười biếng ngồi xuống sofa: “Ba hẹn con đến xem phim à?”

“Anh không quan tâm nội dung của nó sao?” Thang Chí Vi nghiêm khắc mà trừng anh ta.

“Đừng vòng vèo, có gì cứ nói thẳng!”

“Anh hao hết tâm kế đi tìm nó, bây giờ tìm được, tảng đá trong lòng đã rơi xuống rồi phải không?”

“Đó cũng không phải băng gốc, có gì phải giữ lại.”

“Thang Thần Phi!” Thang Chí Vi nóng nảy, ông gầm lên một tiếng, gân xanh trên trán ngọ nguậy: “Anh có nên giải thích vì sao anh năm lần bảy lượt đi tìm vợ của Thích Bác Viễn không?”

Thang Thần Phi ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Tôi nghĩ bà xã của ba chắc là sẽ cho ba đáp án.”

Thang Chí Vi đập bàn: “Đã đến mức này, thẳng nghiệp tử như anh còn dám cuồng vọng như vậy sao, anh không biết đây là chuyện liên quan đến mạng người hả?”

Thang Thần Phi không nhin được mà nhìn sang: “Ba bị cái gỏi gió [2] thổi đến hồ đồ rồi à, ba biết mình đang nói gì không? Tôi giết người hay là phóng hỏa, chề tôi chướng mắt, tôi đi khỏi là được, hà cớ gì lại đẩy tôi vào hố lửa.”

[2] Nguyên văn ‘chằm đầu phong’ (thủ thỉ bên gỏi) Nó có nghĩa là một người vợ hoặc một người tình giải thích một số vấn đề khi người chồng hoặc người yêu ngủ, và thường những lời này sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với bên kia.

“Tức chết tôi rồi!” Thang Chí Vi run rẩy, chỉ tay vào mũi anh ta: “Gián tiếp giết người cũng là phạm tội.”

“Nực cười, tôi và bà ta không cừu không oán, ăn no rửng mỡ à! Ba nói chuyện đáng tin chút đi.”

“Nếu anh không phải con tôi, tôi đã sớm...”

“Đã sớm tố cáo? Ba muốn đưa tôi ra trước công lý từ lâu rồi, đúng không? Nhưng, muốn buộc tội ai đó cần có chứng cứ để nói chuyện, ba có sao? Chỉ bằng cuộn băng ghi hình này? Dẹp đi! Người ba kính yêu và vĩ đại của tôi ơi, ba hãy mở to mắt, nhìn cho thật rõ mọi thứ xung quanh mình đi! Tôi không nghĩ bà ta sẽ thành thật với ba đâu, bà ta nói cho ba Thích Bác Viễn là gì của mình thế? Đồng hương? Học trưởng? Mối tình đầu? Bà ta hẳn là sẽ chọn những lời có thể nói, còn những cái khác thì không, chẳng hạn như ông ta và con trai mình, bà ta sẽ giữ bí mật đó cho đến khi xuống mồ.”

Sắc mặt Thang Chí Vi như đóng băng: “Anh hận bà ấy như vậy sao?”

“Trong mắt ông, người khác đều là người lương thiện, còn tôi vĩnh viễn là đồ bất tài. Tôi cũng chưa từng hy vọng rằng ông sẽ tin tưởng tôi.”

Thang Chí Vi đau lòng đến mức ngã ngòai xuống ghế: “Ba hỏi lại một lần, vì sao phải làm như vậy?”

“Ông thật sự muốn vu hại tôi sao?” Thang Thần Phi cười lạnh: “Tôi là do ông sinh, cái gọi là con hơn cha là nhà có phúc, ông biết điều đó mà.”

Thang Chí Vi hoàn toàn bị đánh bại, trong phút chốc sắc mặt ông tái nhợt, ánh mắt tuyệt vọng.

Khóe miệng Thang Thần Phi hiện lên sự châm chọc: “Nếu ông không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây, tôi còn một cuộc họp.”

“Thần Phi, ba đã xin lãnh đạo rút khỏi vị trí nghị tuyển [3], ba...”
Thang Chí Vi mệt mỏi nhắm mắt lại.

[3] phép ẩn dụ cho vị trí lãnh đạo trực tiếp.

Thang Thần Phi nhẹ nhàng ‘ò’ một tiếng: “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tìm một đường lui tốt khi chưa muộn, ba không hổ là tuấn kiệt.” Nói xong, mở cửa đi ra.

Thang Chí Vi không gọi anh ta lại, anh ta cũng không quay đầu.

Bằng đồng tam xích, phi nhất nhật chi hàn [4]. Rất lâu trước kia, mối quan hệ của bọn họ chỉ là thùng rỗng kêu to. Cho nên, không có gì hay để nói cả. Tương ai của anh ta là thiên đường hay địa ngục, không còn liên quan đến Thang Chí Vi nữa.

[4] ý chỉ mâu thuẫn được tích lũy trong một thời gian dài.

Buổi tối, Lăng Hãn làm rau cuốn đậu hủ, đó là món ăn rất tốn thời gian, anh đã mất cả buổi trưa để chuẩn bị. Ngoài ra còn có cá vàng kho, khổ qua xào nấm sò vua [5], canh trứng mướp, món chính là cơm được nấu từ gạo thái lan thơm ngon. Chung Tấn vừa vào sân liền ngửi thấy mùi thơm, chạy thẳng đến phòng bếp thò đầu nhìn, giục anh đòi ăn.

[5] nấm sò vua (nấm hạnh bảo) 71RyKIRNqrL_SX425_

Giọng điệu, biểu cảm và cách cư xử của cô đều biểu lộ hai từ “hạnh phúc”. Dường như, ngay cả thời gian chuyển tiếp cô cũng chẳng cần mà trực tiếp chuyển qua.

Lăng Hãn có một loại ảo giác, ba năm trước chỉ là ba giây vội vàng mà thôi.

Kết quả, cô lại ăn đến no căng. Bát cũng không rửa, kéo Lăng Hãn ra ngoài tản bộ. Đi được một lát thì đến công viên trung tâm lần trước. Trên quảng trường đã có tốp năm tốp ba cặp đôi đang bắt đầu khiêu vũ. Không một ai chuyên nghiệp, họ vừa nhảy vừa cười đùa. Tiếng cười vui vẻ cuốn hút người xung quanh, hai người bạn họ cũng vô thức cong khóe miệng.

“Ngày đó, anh trốn ở đâu nhìn em thế?” Chung Tấn nói nhỏ.

Lăng Hãn không hề hoảng hốt, anh đưa tay chỉ vào một thân cây cọ cao lớn.

Chung Tấn ra sức véo anh một cái: “Dáng vẻ của em khi khóc đẹp quá nên anh nhìn đến ngây người sao?”

Anh cười, dịu dàng vỗ cánh tay của cô, hai người tiếp tục đi về phía trước. Liên quan tới chuyện cũ, Chung Tấn luôn dùng một giọng điệu trêu đùa để nói đến, làm như vậy tất cả những đau thương sẽ dễ dàng được xóa đi. Toàn bộ đèn đường đã sáng lên, người đi tản bộ trong công viên rất nhiều.

“Hôm nay em đã đến trại giam.” Chung Tấn ngả đầu vào vai anh.

“Ừ!” Lăng Hãn biết cô muốn nói chuyện của Thích Bác Viễn. Đối với anh mà nói, người đàn ông này là một hình ảnh rất mơ hồ, không thể dùng từ “hữu tình” hay “vô tình” để hình dung. Lúc Phó Yến gọi cho anh và nói chuyện Thích Bác Viễn bị bắt, anh cũng không quá bất ngờ. Khi người bệnh tâm thần phát bệnh, hoặc là thương tổn chính mình, hoặc là thương tổn người khác.

“Trạng thái tinh thần của ông ấy cũng không tệ lắm, ông ấy có thể ra ngoài sau khi bản án có hiệu lực.”

Anh cười với Chung Tấn.

Đề tài này đến đây kết thúc, đó đã là kết quả tốt nhất.

“Theo lý thì em nên tránh vụ án này, dù gì em cũng là...” Chung Tấn bĩu môi, đôi con ngươi trong veo và sáng rực.

“Em là Chung Tấn của anh!” Về mặt pháp lý anh chỉ là một đứa trẻ mồ côi, cho nên, cần gì phải dính dáng đến một đồng quan hệ như vậy?

Chung Tấn khẽ cười: “Em là của anh sao?”

Khi nói chuyện, hai người vừa vặn đến trước một tiệm thuốc tây. Một bảng thông báo nổi bật được đặt ở lối vào, bên trên viết: Có bán Viagra và các loại bao cao su khác.

Hai người không hẹn mà cùng dời mắt sang chỗ khác.

Chung Tấn cúi đầu, chôn mặt vào nách của anh. Há hàm răng trắng tinh và cắn nhẹ vào tay anh. Trong lòng giống có một sợi lông chim, nhẹ nhàng phe phẩy, khiến cả người bất giác mềm đi, hai má nóng lên. Một loại cảm giác đã mất từ lâu lan tỏa từ lòng bàn chân lên trên, cô không đứng thẳng được, đưa tay vòng qua eo anh.

Khuôn mặt đẹp trai cúi xuống, Lăng Hãn hôn lên tóc và môi cô: “Chung Tấn, chúng ta đi thôi!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 60: Thủy Triều Đêm (3)

Biên tập: Rosa

Chung Tấn cắn mạnh, để lại hai dấu răng hình bán nguyệt trên cánh tay anh. Lăng Hãn cười hai tiếng, nửa bế nửa ôm kéo cô đi.

Chung Tấn không khỏi nhụt chí. Rõ ràng Lăng Hãn biết suy nghĩ của cô nhưng anh không đáp lại. Tuy cô không phải người tiên phong nhưng chỉ cần vượt qua rào cản này thì mới xem như mở rộng cánh cửa nội tâm của Lăng Hãn.

Hai người yêu nhau, dù bên ngoài có thân thiết cỡ nào nhưng nếu không có quan hệ xác thịt, vậy chẳng khác nào nói chuyện tình yêu trên giấy, hoa trong gương, trăng trong nước.

Trở lại “phòng nhỏ”, Lăng Hãn vào bếp rửa trái cây còn cô thì nằm trên sofa xem TV. Đoạn thời gian này trên TV toàn là tin tức, cô rầu rĩ tắt đi, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi nhưng lại vô thức ngủ thật. Mơ hồ cảm thấy, Lăng Hãn đi tới gọi cô, sau đó nhẹ nhàng đắp cho cô một tấm chăn.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, khi mở mắt ra trong phòng khách tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng lộ ra từ phòng làm việc. Chung Tấn đứng lên rồi đi qua, đập vào mắt cô là bóng dáng Lăng Hãn ngồi trước bàn.

Màn hình máy tính sáng lên, hình như anh đang xem web, trong tay cầm một cốc nước, một lát sau, anh cúi đầu mở ngăn kéo, bên trong có để một vài lọ thuốc. Như nhận ra được điều gì, Lăng Hãn cứng ngắc xoay người lại, Chung Tấn vội vàng quay về sofa, kéo chăn lên, nhắm chặt hai mắt.

Thính lực nhạy bén bắt được tiếng vụn nắp rất nhỏ. Ngay sau đó, anh bỏ thuốc vào miệng, uống nước.

Trong phút chốc, trái tim Chung Tấn trống rỗng và ảm đạm đi, những đau đớn và bi thương như nhồi nhét thêm thê lương vào, trướng đến phát đau.

Lăng Hãn vẫn rất để ý đến căn bệnh của mình, ngay cả uống thuốc cũng không muốn cô thấy.

Anh biết cô chết đuối quá lâu, mà anh không phải cọng rơm cho cô hy vọng, cho nên anh chỉ biết nhìn cô, không dám tới gần. Trên thế giới này, anh đã mất đi công việc mà anh luôn tự hào, anh không có gia đình, lại còn mắc chứng tâm thần phân liệt di truyền có thể phát tác bất cứ lúc nào, đã như vậy, anh còn có thể có bao nhiêu lưu luyến đối với thế giới này đây?

Cuộc sống, đã không còn ý vị và hạnh phúc với anh nữa mà là từng ngày tích lũy đau đớn và bất đắc dĩ, thậm chí là khuất nhục. Sở dĩ anh chấp nhận như vậy là vì có sự ràng buộc của cô.

Nếu không có cô, mọi thứ có phải sẽ trở nên đơn giản hơn không? Anh có thể bay lên trời cao cùng mây và gió [1].

[1] ý chỉ cái chết.

Chung Tấn ra sức cắn môi, không để mình phát ra tiếng nức nở. Từ trong hốc mắt, một chất lỏng ấm áp không ngừng tuôn ra, trượt vào cổ áo, cho đến khi lạnh ngắt.

“Chung Tấn!” Đèn trong phòng khách sáng lên, cô không thể nào che dấu được nữa, dứt khoát để lộ khuôn mặt đầy nước mắt trước mặt anh.

“Sao vậy?”

Cô méo máo, vẫy tay với anh.

Lăng Hãn quỳ xuống, ôm lấy cô.

“Cảm thấy vô cùng vô cùng hạnh phúc.”

“Hửm?” Những ngón tay mảnh khảnh giúp cô lau đi nước mắt.

“Đang ngủ thì có người đắp chăn giúp em.”

Anh bật cười: “Hôm nay chắc em rất mệt, về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Cô không nói gì, ghé vào trước ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập.

“Hôm nay, chú và dì ly hôn, em nên về nhà nhìn xem dì.”

“Nếu không có anh, em thật sự không biết phải làm sao để vượt qua chuyện này!” Cô bắt lực nói khẽ, tiện thể kéo cánh tay đang đặt dưới tấm thảm của anh bỏ vào bên trong áo sơ mi của mình: “Có phát hiện em béo lên không?”

Một cây xương sườn đâm vào lòng bàn tay, Lăng Hãn đau lòng thở dài: “Em gầy quá!”

Cô nắm chặt bàn tay anh, đặt trực tiếp lên chiếc bụng bằng phẳng của mình, sau đó nhìn thẳng vào anh: “Mỗi lần kinh nguyệt đến, em đều đau đến chết đi sống lại, bác sĩ nói, sinh non đã tổn thương rất lớn đến cơ thể của em, em có thể bị vô sinh. Lăng Hãn, em không còn là một người khỏe mạnh nữa, không có người đàn ông nào muốn cưới em cả. Đời này, hạnh phúc của em chỉ có thể giao cho anh thôi.”

Chung Tấn lựa chọn phá thủng vết sẹo rất vất vả mới lành lại kia, để lộ ra máu thịt, buộc anh nhìn thẳng vào nó. Bây giờ, bọn họ phải thản nhiên đối mặt với quá khứ, như vậy bọn họ mới có tương lai.

Lăng Hãn quay mặt đi, không để Chung Tấn thấy được khuôn mặt đang co giật vì đau xót của anh.

Đứa con của bọn họ...

Anh còn nhớ khuôn mặt đau đớn đến nỗi không còn chút máu nào của cô, mái tóc dài ướt đầm, cô nhìn anh, trong mắt tràn đầy căm hận...

Tựa như có rất nhiều cây kim nhỏ vô hình đâm xuyên tim.

Qua thật lâu, anh mới quay đầu lại. Cô ngẩng mặt chờ đợi, hàng lông mi dài và dày khẽ run.

“Được!” Rốt cuộc, Lăng Hãn cũng gật đầu.

Chung Tấn cười, lần này, cô đã cảm giác được sự kiên định của anh.

“Kiếp sau, sinh cho anh một đứa con nhé!” Không kiềm nén cũng không trốn tránh. Số mệnh đã định là họ phải gắn bó với nhau.

“Được!” Cô gạt đầu như gà mổ thóc.

“Em có gen thai long phượng, chúng ta cũng sinh một cặp long phượng.” Trong ánh mắt sâu thẳm là một mảnh坦然 và nghiêm túc.

“Tham lam!” Cô sáng giọng: “Em đã từng mơ thấy con, là một cô bé, xấu hổ mà nấp đằng sau anh.”

Đôi môi bạc khẽ nhếch, nở nụ cười tự giễu, sau đó lại thờ dài trong im lặng: “Đứng lên đi, anh đưa em về nhà.”

“Nhưng anh không thể lái xe mà.” Cô không còn nói chuyện như giẫm trên băng mỏng nữa, loại cảm giác trực tiếp này rất tốt, thực sự giống như không có gì phải băn khoăn.

“Em cứ lái xe là được, lúc về anh sẽ bắt taxi.”

“Có muốn lên nhà gặp mẹ em không?” Cô miễn cưỡng ngáp một cái, không muốn đứng dậy.

“Em cảm thấy hôm nay thích hợp không?”

Chung Tấn cười ngây ngô: “Đợi toà án thẩm vấn kết thúc, em sẽ cùng anh đến Bắc Kinh kiểm tra lại, về sau em chính là người giám hộ của anh.”

“Rất đặc ý sao!” Lăng Hãn chọc cười cô.

“Phải đó!” Cô nhét tay mình vào tay anh.

Lăng Hãn vẫn đưa cô đến tận lầu dưới của căn hộ, cô nói cho anh nhà mình ở tầng mấy.

“Anh biết.”

Vẻ mặt Chung Tấn mờ mịt.

“Lần trước em uống say, anh đã đưa em về nhà. Ở cầu thang thì gặp ba em, chú ấy nghĩ anh là trộm, anh sợ đến mức phải bế em xuống dưới lại.”

“Khoan đã, anh là người đưa em đến quán bar đường số 6?”

Lăng Hãn mở cửa xe, mỉm cười không nói.

“VẬY, chắc anh biết ai đã vu oan cho em?”

“Hắn ta sẽ không thể làm tổn thương em nữa đâu, anh cam đoan.” Trong mắt Lăng Hãn hiện ra sự dịu dàng và tự tin, anh hôn nhẹ lên trán cô.

“Sau này, em sẽ từ từ tìm anh tính sổ.” Chung Tấn hung hăng trừng anh, dưới ánh mắt của anh cô đi đến cửa thang máy. Đột nhiên, cô quay người lại, tiến đến, nói nhỏ một câu vào tai anh.

Lăng Hãn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Ánh đèn neon rực rỡ che khuất ánh sáng của các vì sao, mặt trăng hình lưỡi liềm là vật trang trí duy nhất trong đêm. Một làn gió nhẹ không thể thổi đi cái nóng của đêm hè, nhưng lòng anh lại thấy nhẹ nhàng và thoải mái!

Cô nói: về nhà phải đến hiệu thuốc, mua một hộp thuốc gia đình.

Chung Tấn của anh... luôn khiến anh vừa uất ức vừa ấm áp như vậy!

Chung Tấn vừa cười vừa mở cửa.

Trong phòng khách, mùi rượu nhẹ nhàng phiêu đãng, dưới ngọn đèn tường lò mờ, Phương Nghi ngồi ngay ngắn trên sofa, trên tay là một ly rượu đế cao, chất lỏng màu đỏ bên trong khẽ dập dờn.

“Đã về rồi à!” Phương Nghi giơ ly rượu lên, ra hiệu.

Chung Tấn ngồi xuống bên cạnh bà: “Mẹ, tất cả thuận lợi không?”

“Thuận lợi đến mức không thể thuận lợi hơn, cho nên muốn chúc mừng một chút.” Về mặt Phương Nghi không giống giả vờ, bà đang rất vui vẻ.

Tuy vậy, trong lòng Chung Tấn lại có chút ê ẩm, cô không nhìn đơn ly hôn, cô tin, phía Chung Thư Giai có lỗi nên ông sẽ không còn mặt mũi nào đưa ra lời dị nghị gì.

“Tuần sau con làm lại hộ tịch đi, đổi tên thành Phương Tấn.”

“Mẹ?”

“Chúng ta đã không còn quan hệ gì với ông ta nữa.” Phương Nghi tao nhã nhảm nháp ly rượu vang: “Sau này, ông ta sống hay chết con cũng không cần quản.”

Chung Tấn thở dài: “Ba không chịu nghe điện thoại của con, con nghĩ quản cũng quản không được.”

Phương Nghi bĩu môi một cách kỳ lạ: “Sau này sẽ có ngày ông ta phải cầu xin con thôi!”

Chung Tấn nhìn sườn mặt của Phương Nghi: “Ba cầu xin con cái gì?”

Phương Nghi cười, cười đến xinh đẹp yêu kiều, phong tình tuyệt thế: “Đến khi nhân tài lưỡng không [2], ngoài con ra, ông ta còn có thể cầu xin ai nữa?”

[2] nhân tài lưỡng không: ý chỉ một người mất đi nguồn nhân lực và tài chính.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 61: Thủy Triều Đêm (4)

Biên tập: Rosa

Sự căm hận của Phương Nghi không treo trên miệng mà đã tan vào trong máu.

“Lúc còn trẻ, ông ta không đẹp trai cũng không nhiều tiền nhưng lại là người trung thực, tốt tính, cứ nghĩ nhất định có thể đầu bạc đến già. Ai ngờ ba mươi năm trôi qua, vẫn có ngày trở thành người lạ. Mà lý do lại thật buồn cười, ông ta muốn có một đứa con ruột chảy dòng máu của mình...”

Phương Nghi cười ra nước mắt, Chung Tấn định đưa bà vào phòng nghỉ ngơi nhưng bà xua tay, khom người, rót cho mình thêm một ly rượu.

“Đã đến tuổi này rồi, ông ta lại không chịu được cám dỗ mà ngoại tình, mẹ cắn răng, nhắm mắt tự lừa dối bản thân cái gì cũng không biết, cứ như vậy mà nhẫn nại cho qua. Mẹ nghĩ, lùi một bước trời cao biển rộng vạn thế thái bình. Kết quả, ông ta nói cái gì mà có con? Mẹ không thể nhịn được nữa”

Chung Tấn nghĩ có lẽ mọi đàn ông Trung Quốc đều có căn cốt xấu này, cô buồn bã nhìn Phương Nghi.

Phương Nghi chột giận tím mặt: “Lý do gì ông ta cũng có thể tìm được, nhưng lần này lại không thể bởi vì đây không phải lỗi của một

mình mẹ.”

Chung Tấn sợ hãi, dường như dưới mặt đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một cơn lốc, mở ra những dấu vết bị năm tháng vùi lấp.

“Mẹ rất áy náy với ông ta, vì tử cung của mẹ nằm sai vị trí nên không thích hợp mang thai. Bác sĩ nói với mẹ, nếu thật sự muốn có con nên đến bệnh viện làm kiểm tra trước, sau đó ra nước ngoài làm thụ tinh trong ống nghiệm. Năm đó, kỹ thuật về mặt này ở trong nước còn chưa toàn diện. Mẹ xúc động thuyết phục ông ta đi một lần. Giấy kiểm tra là mẹ đi lấy, bác sĩ cau mày rồi thờ dài nhìn mẹ. t*ng trùng của ông ta rất ít, hơn nữa chất lượng cũng không cao. Vận mệnh đã định là chúng ta không thể có con được. Mẹ cầu xin bác sĩ đừng nói cho ông ta, cứ để một mình mẹ gánh hết tất cả đau khổ! Ông ta là chồng mẹ, mẹ muốn giữ lại lòng tự tôn cho ông ta.”

“VẬY ĐƯA BÉ CỦA A VIỆN...” Trái tim Chung Tấn đột nhiên nhảy lên, cả người ngậy ra.

“Mẹ không biết là của ai, nhưng chắc chắn không phải của ông ta.” Khóe miệng Phương Nghi xẹt qua ý cười ngoan độc: “Giấy kiểm tra kia mẹ vẫn còn giữ, chờ khi bọn họ kết hôn, sinh đứa bé ra, mẹ sẽ đưa cho ông ta.”

Chung Tấn khẽ run rẩy, rùng mình một cái. Đây chính là “nhân tài lưỡng không” mà Phương Nghi đã nói... vậy nên bà không âm ỹ cũng không ồn ào, Chung Thư Giai phải trả một cái giá đau đớn và thâm thâm cho hành vi ngoại tình của mình.

Có nhân sẽ có quả, muốn có phúc nên tích phúc.

Ông trời vẫn còn quan tâm đến mỹ nhân.

Phụ nữ, một khi tuyệt tình, tuyệt đối không sợ không hãi, tiến bước nào, rào bước ấy.

Với sự trả thù sảng khoái như vậy, đêm nay Phương Nghi có thể ngủ ngon giấc. Ngày mai, bà sẽ đi du lịch Phuket [1] do đơn vị tổ chức. Trước đây vì sợ phơi nắng đen da nên bà luôn tặng cho người khác.

[1] một hòn đảo lớn ở Thái Lan.

Trong đầu Chung Tấn suy nghĩ miên man, làm sao cũng không thể ngủ. Cô muốn nói chuyện với Lăng Hãn nhưng lại nghĩ trong thuốc có chứa thuốc ngủ, chắc bây giờ anh đang ngủ say.

Trong lúc trần trọc, Chung Thư Giai lại chủ động gọi điện thoại tới.

Có lẽ ông đã lấy hết dũng khí để gọi, nhưng khi điện thoại được kết nối lại hơi chột dạ. Hỏi đông hỏi tây về công việc, sức khỏe của cô, còn hỏi cả Hoa Bội, cuối cùng, ông mới bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Chung Tấn, gần đây mẹ con có đầu tư cái gì không?” Ông áp úng hỏi.

“Những việc này, mẹ chưa bao giờ nói cho con biết.”

Chung Thư Giai chặc lưỡi, ông biết Chung Tấn chưa từng nói dối: “Nhiều năm như vậy, trong nhà đặt mua một phòng thương

phẩm [2], hai cửa hàng, những cái khác không tốn nhiều tiền, thế nào mà tiền tiết kiệm, trái phiếu, cổ phiếu chỉ có tổng cộng hơn 50 vạn?”

[2] nhà ở thương mại: nhà bán và cho thuê trong điều kiện nền KT thị trường

“Trên thỏa thuận ba nhận được bao nhiêu?”

“Chỉ hơn 50 vạn thôi. Aizzz, hiện tại giá cả càng ngày càng đắt đỏ, 50 vạn này không đủ khả năng lăn qua lăn lại ở Nam Kinh được.”

Mấy lời “Dù có thất bại cũng không cần người khác giúp” mà Chung Thu Giai từng nói khiến Chung Tấn cảm thấy khá châm chọc: “Rất nhiều đàn ông dùng cơ thể của mình để mua một ngôi nhà miễn phí.” Cô nhin không được mà nói.

“Ba muốn... nuôi đứa bé...”

Thật là bi ai! Một người trượt chân chìm trong nước, bạn đưa tay cho hắn muốn kéo hắn lên bờ. Nhưng hắn lại kiên quyết chôn mình trong nước đến khi chết chìm, đây là lỗi của ai?

“Con muốn ngủ.” Chung Tấn không còn gì để nói.

“Chung Tấn, con ... con có thể nói với bà ấy để lại hai cửa hàng kia cho ba không? Tiền lương của bà ấy với con cũng không thấp, có nhà có xe, sau này con kết hôn với Thần Phi, có khi sẽ được hưởng nhiều vinh hoa phú quý.”

“Chẳng phải từ nhỏ ba đã dạy con, trẻ con không nên nhúng tay vào chuyện của người lớn, chỉ nghe là được rồi sao? Ba, ngủ ngon!”

Chung Tấn hoàn toàn không buồn ngủ, cô cảm thấy miệng khát khô, ngồi dậy rồi đi vào phòng bếp uống nước.

Cô bưng cốc nước đến ban công, toàn bộ Ninh thành đều đang ngủ say. Nhìn qua, sự hài hòa trên thế giới này, thật ra cũng chỉ có vài nhà vui vẻ, vài nhà buồn khổ mà thôi.

Ngày hôm sau, Chung Tấn chính thức đi làm, còn Phương Nghi đến sân bay. Chung Tấn nhìn thấy mấy chiếc váy dài in hoa và một đồng hồ chống nắng được nhét trong vali của Phương Nghi.

Phương Nghi đã chết đi và hồi sinh ngay sau đó.

Mang theo túi công văn xuống lầu, mới đầu Chung Tấn cho rằng mình hoa mắt, cô dùng sức nhắm mắt rồi mở mắt ra, sau đó thì mỉm cười. Cũng chẳng thèm quan tâm đến hình tượng mà chạy tới, nhào vào lòng Lăng Hãn.

“Sao anh lại tới đây?”

Lăng Hãn nghiêm túc nói: “Tối hôm qua anh không về nhà.”

“Thật?”

Lăng Hãn dán trán mình lên trán cô: “Vẫn dễ bị lừa như vậy!” Anh giơ tay lên, trong tay là cháo trắng, còn có bánh bao: “Lên xe ăn sáng đi!”

Thật cảm động! Anh biết bữa sáng nhà cô sẽ vô vị, vì thế mới mua bữa sáng trước rồi đến đây.

“Tôi hôm qua ngủ không ngon sao?” Lăng Hãn mỉm cười, nhìn cô ăn như hổ đói. Cô gái mặc đồng phục đứng trên tòa án, ai lại nghĩ sẽ có một mặt như thế này?

Vì đắm chìm trong sự nuông chiều nên Chung Tấn rất càn rỡ: “Không có anh ôm sao có thể ngủ ngon đây?”

Lăng Hãn giả vờ trách cứ: “Một cô gái không nên nói chuyện ngả ngớn.”

“Tôi ngả ngớn với người tôi yêu, cái này gọi là tình thú!” Chiếc cằm gầy nhỏ nhấc lên, ánh mắt sắc bén.

Lăng Hãn bật cười lắc đầu, giúp cô lau đi dầu mỡ dính trên khóe miệng: “Kiểm sát trưởng, cho tôi đi nhờ xe đến trước cửa hiệu sách nhé.”

“Muốn mua tài liệu? Hay là hẹn gặp fan nữ?” Chung Tấn căng thẳng hỏi.

Lăng Hãn cười to ra tiếng.

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, anh nói: “Chung Tấn, “phòng nhỏ” anh sẽ tiếp tục thuê. Nhà ở bên kia lớn, em và dì có thể chuyển qua ở.”

Chung Tấn nhẹ nhàng gạt đầu, trong lòng xúc động như dời núi lấp biển. Dù ngày mai thế giới không có mặt trời, cô cũng sẽ không sợ hãi vì cô có Lăng Hãn.

Vốn định vào văn phòng đúng giờ nhưng lại dây dưa với Lăng Hãn một chút nên cô là người cuối cùng đến văn phòng. Đồng nghiệp ngồi đối diện với cô hôm nay có một phiên tòa, trên bàn chất hai sấp hồ sơ rất dày, một vị đồng nghiệp có thâm niên làm trợ thủ

của anh. Mục Đào thích sắp xếp cho cả cũ và mới, như vậy ở trên toà án người mới sẽ không quá luống cuống.

“Thật ra, vụ án lần này rất thích hợp với cô đấy.” Đồng nghiệp vỗ vào chồng hồ sơ: “Án bạo hành gia đình, chồng đánh vợ quanh năm, dù bạn bè và người nhà khuyên nhủ nhưng người vợ vì con nên nhẫn nhịn, kết quả, lần này lỡ tay, người vợ bị đánh thành người thực vật.”

“Tại sao lại thích hợp với tôi?” Chung Tấn vừa cười vừa hỏi.

“Nữ kiểm sát trưởng ra mặt, công khai lên án đàn ông, càng được lòng người.”

“Vậy án gì mới thích hợp với anh?”

“Có nhiều tính khiêu chiến, tranh luận...”

Đồng nghiệp chưa nói xong, Mục Đào đã đi vào: “Tại sao còn chưa đến tòa án?”

“Đi ngay đây.”

Trong đầu Chung Tấn chột lóe, Mục Đào nỗ lực sắp xếp và bàn bạc với mọi người, giao vụ án Thích Bác Viễn cho cô, trong lòng nhóm đồng nghiệp đều khá bất mãn.

“Một lát nữa cô cũng đến tòa án nghe chút đi.” Mục Đào nói.

Chung Tấn cười khở: “Tôi đâu cần thiết phải qua đó!” Sau khi vụ án của Thích Bác Viễn kết thúc, cô sẽ tiếp tục làm văn chức.

“Nếu ngay cả bản thân mình mà cô cũng muốn vứt bỏ thì chúng tôi những quyết định của người khác đối với cô là chính xác.” Mục

Đào nghiêm khắc nhìn cô.

Chung Tẫn chấn động, ngẩng đầu lên.

Mục Đào không nói nhiều nữa, lấy ra một tờ giấy từ trong túi công văn rồi đặt trước mặt cô.

Chung Tẫn cúi đầu nhìn, là một bản sao giống loại đơn xin, chữ viết đã hơi mờ, nhìn xem thời gian là 24 năm về trước, nội dung đại khái là: vụ án của Lưu Ngọc Tuệ không đủ ý nghĩa để điều tra, xin kết án. Người xin là... Thang Chí Vi!

“Lưu Ngọc Tuệ là ai?” Chung Tẫn hỏi.

“Vợ trước của Thang Chí Vi. Lúc đó, ông ta còn là đội trưởng đội hình sự.”

“Ông ấy... xin kết thúc vụ án mà không điều tra sao?” Chuyện này không hợp với lẽ thường, vợ bị giết hại, người chồng lại không muốn bắt được hung thủ để báo thù?

“Đúng vậy! Có thể lúc đó không có cách nào để điều tra.”

“Ngày gửi cái này và ngày xảy ra vụ án cách nhau mấy ngày?” Chung Tẫn chỉ tay vào tờ giấy photo.

“Một tháng.”

“Chỉ một tháng đã kết án?” Chuyện này căn bản là làm qua loa. Chung Tẫn vỗ cái trán, cảm thấy khó hiểu.

“Lãnh đạo đồng ý!”

“Tôi cảm thấy có ần tình!”

Mục Đào nhìn thật sâu vào Chung Tẫn: “Người Nam Kinh có một câu ngạn ngữ, khiên động hà hoa đái động ngẫu [3].”

[3] nghĩa là: khi tác động đến một bông hoa sen thì ngó sen cũng sẽ chịu tác động theo.

Chung Tẫn hít một hơi lạnh, hai người không ai nói chuyện tiếp nữa.

Cô vẫn nên đến tòa án.

Án bạo hành gia đình công khai cho công chúng, trong tòa án ngồi đầy người, cô tìm được một chỗ ở hàng cuối cùng.

Đồng nghiệp làm rất tốt việc của mình, trong lúc tố tụng, lý lẽ rõ ràng, giọng nói không nhanh không chậm, nhưng từng chữ từng chữ đều bức người. Đáng tiếc Chung Tẫn lại thất thần, tờ bản sao kia cứ quanh quẩn trong đầu cô không đi. Tuy Mục Đào không nói rõ, nhưng cô đoán, việc làm năm đó của Thang Chí Vi chẳng khác nào ngăn cản việc điều tra, mạnh mẽ kết án. Làm như vậy, mục đích là muốn bảo vệ ai hay là cố tình dấu giếm điều gì?

Sau lưng chợt rét run, Chung Tẫn ôm lấy hai tay.

Phiên tòa kết thúc trong tiếng khóc của đứa trẻ, những người nghe thấy đều lộ vẻ xúc động.

Mẹ là người thực vật, cha thì trở thành tội phạm, đứa bé bốn tuổi phải làm sao đây? Pháp luật có thể trừng ác dương thiện nhưng không thể trả lời được những câu hỏi này.

Chúng ta không thể lựa chọn ba mẹ cho mình, lúc vận mệnh lộ ra về mặt dữ tợn đối với chúng ta, chúng ta chỉ có thể bắt lặc thờ dài

mà thôi.

Khi Chung Tấn xuống cầu thang, bước chân có chút không vững.

Ai đó vỗ nhẹ vai cô từ phía sau, Chung Tấn quay đầu lại, là vị thư ký tòa án trong phiên tòa xét xử của Thích Bác Viễn.

“Tôi nhìn trông giống Chung kiểm, vừa vặn không cần gọi điện thoại, thẩm phán Nhậm tìm cô.”

Không liên quan gì đến vụ án, thẩm phán Nhậm mời cô ăn cơm trưa.

Chung Tấn hơi lơ mơ nhưng không từ chối, chỉ phải đi theo.

Thẩm phán Nhậm đưa cô đến một quán trà tao nhã: “Đi dọc theo hành lang, đến căn phòng cuối cùng, gọi là Ngẫu Hương Hiên. Tôi không đi với cô nữa.”

Chung Tấn khó hiểu, cau mày.

Thẩm phán Nhậm mỉm cười: “Không phải người xấu đâu, là bạn của tôi, bà ấy vẫn luôn muốn gặp cô, tôi nghĩ cô cũng rất muốn gặp bà ấy.”

Cô gái phục vụ vui vẻ và nhiệt tình dẫn đường cho cô.

“Vị khách đó đã đợi cô một lát rồi.” Cô gái phục vụ khẽ gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng nói mềm mại: “Mời vào!”

Cánh cửa mở ra, phía sau bàn ăn là một người phụ nữ vừa lịch sự vừa duyên dáng, khẽ nâng khuôn mặt tươi cười lên: “Chung kiểm, rất vui được gặp cô!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 62: Thủy Triều Đêm (5)

Biên tập: Rosa

Gió, bỗng nhiên nổi lên, thổi qua một ao nước xuân gợn sóng lăn tăn.

Chung Tấn đứng ở ngoài cửa, bất chợt sinh ra loại cảm giác như vậy.

Thẩm phán Nhậm rất hiểu cô. Lần đầu nhìn thấy khuôn mặt này trong máy tính của Thích Bác Viễn, cô đã muốn gặp bà. Phó Yến trông đoan trang và quý phái hơn trong ảnh, gương mặt trang điểm khéo léo đến mức không thể xoi mói, tuyệt đối xứng với danh xưng “phu nhân giám đốc”.

Chung Tấn chưa từng gặp Thang Chí Vi, cô cảm thấy nếu Phó Yến và Thích Bác Viễn đứng chung một chỗ, mặc kệ tuổi tác, đều sẽ là một đôi bích nhân.

Quán trà này, bên ngoài trông thì bình thường nhưng bên trong lại được trang trí cực kỳ xa hoa. Một bó hoa hồng xanh được cắm tùy ý trong bình hoa, mặt bàn được làm từ một loại đá cẩm thạch nổi tiếng và quý giá, từ bàn ăn đến ghế dựa đều làm bằng gỗ lim khắc hoa.

“Tuy có hơi mạo muội khi mời Chung kiểm sang đây nhưng chúng ta cũng không tính là người xa lạ.” Phó Yến đích thân kéo

ghé ra giúp Chung Tẫn, lễ phép mời cô ngồi xuống rồi xoay người bảo cô gái phục vụ bưng trà lên trước, một lát sau sẽ gọi cơm.

Chung Tẫn im lặng cân nhắc những lời của Phó Yến, dường như có ý gì khác, bà ấy phát hiện bọn họ đang điều tra mình rồi sao?

“Trước đây chúng ta từng gặp nhau ư?” Chung Tẫn bình tĩnh hỏi.

Phó Yến dịu dàng cười: “Lăng Hãn chưa từng nói với cô về tôi sao?”

Nói thẳng, không tránh không đỡ khiến Chung Tẫn cảm thấy bất ngờ.

“Tôi là cô họ của Lăng Hãn.”

Chung Tẫn khom người, cung kính gật đầu: “Lăng Hãn đã từng nói đến, là tôi không nhớ tên.”

Bích loa xuân thoang thoảng, bánh đậu xanh giải nhiệt được mang lên trước, xem như là trà bánh trước khi dùng cơm: “Ăn lót dạ nào!”

Phó Yến đẩy đĩa bánh ngọt đến trước mặt Chung Tẫn: “Có lẽ cô không quen tôi, nhưng tôi đã biết cô từ ba năm trước rồi.”

Phó Yến rũ mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ: “Thời gian đó, ngay cả bản thân mình Lăng Hãn cũng không biết, nhưng trong lòng lại khắc ghi tên cô. Tôi có thấy bức ảnh chụp chung của hai người ở nhà trọ của thằng bé, tôi chưa bao giờ thấy nó cười thoải mái đến vậy. À, tấm ảnh đó tôi vẫn luôn mang theo bên người.”

Phó Yến không lấy tấm ảnh ra, có lẽ bà biết Chung Tấn hiểu được bà đang nói đến tấm ảnh nào.

“Sáng nay, Lăng Hãn gọi điện cho tôi và nói không trở về Bắc Kinh nữa, chuẩn bị định cư ở Nam Kinh.” Đột nhiên, trên mặt Phó Yến hiện lên sự đau buồn và khổ sở động lòng người, đôi mắt đang nhìn Chung Tấn chăm chú dần nổi lên một tầng sương mù: “Lúc đó, tôi rất muốn khóc, sao cô có thể hành xử ngốc nghếch như một đứa trẻ vậy hả? Biết rõ bệnh tình của Lăng Hãn lại còn cố chấp như vậy.”

“Tôi không vĩ đại như dì nói đâu, tôi chỉ vì bản thân tôi thôi. Không phải ai cũng may mắn gặp được người yêu mình.” Chung Tấn không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đáp. Cô không thích kiểu bày tỏ như vậy của Phó Yến, cứ như chuyện cô yêu Lăng Hãn là một loại bố thí vậy.

Phó Yến chớp mắt: “Cô luôn buông thả bản thân như vậy sao?”

Không khí nhanh chóng hạ thấp xuống, trong phút chốc Chung Tấn chưa thể hồi thần, chỉ thấy vẻ mặt Phó Yến như biến sắc, khí lạnh bức người.

“Cô yêu nó nên sẽ không nghe, không quan tâm, chỉ muốn có được, mặc kệ người khác có đồng ý hay không. Cô không biết Lăng Hãn đã trải qua ba năm đó như thế nào mới nói nhẹ nhàng như thế. Tôi không cho phép cô ích kỷ như vậy. Đối với Lăng Hãn mà nói, sự tồn tại của cô không phải là hạnh phúc mà là tai họa. Ở bên cô, xác suất Lăng Hãn phát bệnh sẽ cao hơn nhiều.”

“Khi đó, nếu Lăng Hãn được lựa chọn, liệu anh ấy có hy vọng được đến thế giới này không?” Mặt Chung Tấn đỏ lên, buột miệng nói: “Dì nghĩ mình không ích kỷ ư?”

Phó Yến khẽ hít một hơi lạnh: “Trước giờ tôi không biết, Lăng Hãn là một đứa trẻ nói nhiều.”

Chung Tẫn mím chặt môi, can đảm đón lấy ánh nhìn của bà.

“Biết cũng tốt, chúng ta nói chuyện sẽ tiện hơn. Chung kiểm, cảm ơn cô đã yêu Lăng Hãn, nhưng xin cô hãy rời khỏi nó!” Giọng điệu của Phó Yến không cho phép thương lượng.

“Dì à, tôi tôn trọng dì, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý với quyết định của dì, đây chuyện riêng của tôi. Bảo vệ một phần hạnh phúc khó khăn thế nào, dì hiểu rõ điều này hơn bất kỳ ai mà! Tôi không nghĩ đến chuyện không làm mà hưởng.” Chung Tẫn nói thẳng.

Phó Yến lập tức sửng sốt. Không phải bị lay động vì lời của Chung Tẫn, mà là cảm thấy không rét mà run.

“Cô đang ám chỉ điều gì?”

Chung Tẫn mỉm cười: “Xin dì hãy chúc phúc cho tôi và Lăng Hãn!”

“Không thể!” Giọng điệu của Phó Yến càng thêm cứng rắn.

“Vì sao?”

“Cô là đối tượng hẹn hò của Thần Phi, Thần Phi thích cô.”

Đây mới là trọng điểm của buổi hẹn này sao?

“Để giữ gìn gia đình mình hài hòa mãi mãi, từ trước đến giờ dì không hề quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt của Lăng Hãn, còn coi Thang Thần Phi như minh châu sáng chói!”

“Đừng ở đây ăn nói bừa bãi, rốt cuộc là cô đã biết bao nhiêu?”
Phó Yến nổi giận.

Chung Tấn nuốt xuống sự chua xót ở cổ họng: “Nếu bà không tiện yêu Lăng Hãn, vậy hãy để tôi đến yêu anh ấy.”

“Im miệng! Cô có hiểu tính tình của Thần Phi không? Cô căn bản không biết nó...” Phó Yến muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu mới nói tiếp: “Lăng Hãn rất vất vả mới có được sự yên ổn như hiện tại, tôi không dám khất khe quá nhiều, chỉ muốn nó sống như vậy thôi. Xin cô buông tha cho nó!”

Chung Tấn khó tin, trừng to mắt. Trong lời của Phó Yến không có vênh váo tự đắc, mà lộ ra cay đắng, chua xót và đau đớn.

“Tôi và Thang Thần Phi ở bên nhau có thể giải quyết tất cả vấn đề ư?”

“Nếu có thể, tôi hy vọng cả hai chưa từng quen biết cô.” Phó Yến đứng lên, cầm lấy túi xách: “Muốn ăn cái gì thì tự gọi đi, tôi đã thanh toán rồi.”

Phó Yến đã đi, nhưng bên trong phòng mùi hương trên người bà vẫn kéo dài không tan. Từ đầu tới cuối, không hề nhắc đến Thích Bác Viễn dù chỉ một câu. Có lẽ, đó thực sự là chuyện của quá khứ.

Một mình Chung Tấn ngồi ngơ ngác cho đến chiều mới quay lại văn phòng.

Trong văn phòng, vị đồng nghiệp vừa thắng kiện đang mở tiệc chúc mừng, kêu gào tối nay cùng đi ăn lẩu. Chung Tấn muốn từ chối nhưng bị mạnh mẽ kéo đi. Nhóm đồng nghiệp uống không ít rượu,

Chung Tấn chỉ ngồi cùng họ. Ăn xong, một mình cô lái xe dạo chơi trên đường.

Hai bữa cơm ăn không ngon lắm, dạ dày réo lên biểu tình. Cô đỗ xe trước cửa một siêu thị lớn.

Tại cửa siêu thị có bày vài chiếc xe trikke để trẻ con thả tiền vào chơi. Trikke được làm theo hình dáng của các nhân vật hoạt hình, rất hấp dẫn trẻ em. Một cặp vợ chồng đang đẩy chiếc xe ra khỏi siêu thị, bé gái trong ngực người ba chỉ vào chiếc trikke hình cừu vui vẻ, đòi qua đó chơi. Người ba thả tiền vào, xe trikke bắt đầu lắc lư. Cô bé rụt chân lại, không dám ngồi vào. Người ba cười, hôn nhẹ cô bé, bàn tay thật to đỡ lấy eo của cô bé, hứa sẽ không thả ra, lúc này bé mới dám ngồi xuống. Âm nhạc vang lên, khuôn mặt nho nhỏ giống như đóa hoa hướng dương nở rộ.

Chung Tấn ngây ngốc nhìn, cảm giác mặt mình ngứa ngứa, đưa tay chạm vào mới phát hiện đã ướt một mảng.

Lăng Hãn gọi điện đến, hỏi cô đang ở đâu. Cô nói cô sẽ về nhà ngay.

Lăng Hãn nấu một nồi cháo đậu xanh và một đĩa rau trộn tếp khô. Chung Tấn ngạc nhiên nhìn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Bàn tay từng cầm súng lại lưu lạc đến đây, mỗi ngày vì cô làm ba bữa cơm, với anh mà nói sự thật này tàn khốc biết mấy? Cô cho rằng mình đã gánh vác một trách nhiệm rất nặng nề, nhưng trên thực tế, cô thừa nhận, tương lai không thể dùng hai chữ “nặng nề” để hình dung.

“Làm sao vậy?” Lăng Hãn tắm xong rồi đi sang, phát hiện Chung Tấn không hề đụng vào bát cháo trước mặt.

“Hơi nóng, em chờ nguội rồi ăn.” Chung Tấn dựa vào người anh. Hít thật sâu hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, cô nhắm mắt lại: “Hôm nay mẹ em không ở nhà, theo em về nhà đi, em đánh đàn cho anh nghe.”

“Đàn hạc?”

“Anh không muốn xem kỹ năng đánh đàn của em ư?”

“Bây giờ, em thường xuyên đàn sao?”

“Thỉnh thoảng thôi. Lúc nhỏ cảm thấy đánh đàn là một loại tra tấn, hiện tại mới biết, thật ra trong lòng em vẫn còn thích.”

“Hậu tri hậu giác [1]!”

[1] Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra.

Nhân lúc Chung Tấn ăn cháo, Lăng Hãn đi thay quần áo. Chung Tấn không chịu lái xe, nói muốn ngồi xe buýt. Hai người ngồi sòng đôi ở hàng ghế cuối cùng trên xe, đèn đuốc trên đường lướt qua ngoài cửa sổ. Ngồi trong xe, ngắm cảnh đêm ở Ninh thành, bình thường sẽ không biết mình đang ở nơi nào, như thể mọi con đường đều giống nhau.

“Mọi người đều nói yêu nhau dễ dàng gần nhau khó, thật ra yêu nhau cũng không dễ dàng, phải chờ thiên thời địa lợi nhân hoà.” Chung Tấn lẩm bẩm vài câu.

“Cho nên?” Sườn mặt Lăng Hãn khẽ động, như là tự hỏi.

“Đừng cô phụ ý tốt của ông trời.”

Anh lặng yên nắm lấy tay cô, khoảnh khắc đó không ai nói gì. Về chuyện này, bọn họ cũng không cần rối rắm nữa. Mãi đến khi xuống xe, tay của hai người cũng chưa buông ra.

Tối nay, Chung Tấn vì Lăng Hãn mà đàn thật lâu, trong đó có có một bài tấu tên “Walk of Flower” của Tchaikovsky. Đây là tác phẩm bằng đàn hạc kinh điển, được chọn từ nhạc nền của vở ballet “Nutcracker”. Nó nói về một cô gái nhận được một chiếc kẹo hình quả hạch đào. Đêm đến, cô mơ thấy chiếc kẹo biến thành một chàng hoàng tử đưa cô tới đồi mút quả, được cô tiên kẹo nhiệt tình tiếp đãi, sau đó bọn họ vui vẻ hưởng thụ đồ chơi, cùng nhau khiêu vũ và tham gia vào những bữa tiệc lớn. Vở ballet này tràn ngập sắc thái đồng thoại, vừa đơn giản vừa huyền bí, phần đệm của đàn hạc hết sức tráng lệ và trôi chảy.

Lăng Hãn thâm tình nhìn chăm chú Chung Tấn đang chuyên tâm đánh đàn, cô chơi rất xuất thần, nhưng đến đoạn cuối cô bỗng ôm lấy đàn, trong mắt đầy nước mắt.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 63: Ngọt Ngào Trở Lại (1)

Biên tập: Rosa

Dường như thời gian trôi qua rất yên ổn, trung gian chỉ xảy ra một vài việc nhỏ.

Lúc Phương Nghi đi du lịch ở Phuket thì bất ngờ gặp một vị giáo sư của đại học Ninh Thành, họ Lô. Người vợ thanh mai trúc mã yêu nhau gần 40 năm của ông vừa mới qua đời, con cái sợ ông đau buồn quá mức mới bảo ông xuất ngoại giải sầu.

Vào một buổi hoàng hôn rắng mây đầy trời, ông và Phương Nghi gặp nhau bên bờ biển.

Ở tuổi của họ, không thể xảy ra chuyện nhất kiến chung tình. Nhưng họ nhìn thấy nỗi đau tương tự trong mắt nhau nên nói chuyện với nhau một cách tự nhiên. Tiếp theo, Phương Nghi rời khỏi đoàn, kết bạn đồng hành với giáo sư Lô. Sau khi trở về từ Phuket, cả hai trở thành bạn tốt.

Trùng hợp là, giáo sư Lô – người đảm nhiệm việc dạy học tại khoa Mỹ thuật, không chỉ là một họa sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc, mà trình độ thư pháp cũng rất cao. Phương Nghi nói, đây mới là người nổi tiếng thật sự, còn Chung Thư Giai chỉ là học đòi văn vẻ.

Khi Chung Thư Giai rời khỏi, ông không kịp mang đi một xấp giấy Tuyên Thành, hình như là của Thang Thần Phi tặng, Phương Nghi

bèn đưa cho giáo sư Lôi. Quà đáp lễ của giáo sư Lôi là một đóa Tulip trắng, còn có một tá khăn lụa của phụ nữ Anh hay dùng. Bây giờ, đâu còn ai dùng khăn lụa nữa! Nhưng, khi Phương Nghi cầm những chiếc khăn lụa được gói trong những tờ giấy đủ kiểu đủ loại, bà đã khóc.

Cuối tuần, bọn họ thường kết bạn đi leo núi, chèo thuyền, uống trà, có khi xem phim, xem kịch. Phương Nghi nói với Chung Tấn: “Cuộc sống bây giờ như mây trên trời, còn trước kia là bụi ở dưới đất. Lần gặp gỡ vài ngày trước đó, chẳng nhẽ là để mẹ được quen biết với ông ấy sao?”

Tuy lời này hơi khác người nhưng Chung Tấn không trả lời. Quan hệ của bọn họ phát triển như thế nào, hai người cũng chưa làm rõ, nhưng Chung Tấn tin ông trời đã thay Phương Nghi mở ra một cánh cửa sổ sáng sủa sau khi đóng một cánh cổng loang lổ và rỉ sét.

Không biết Chung Thu Giai nghe chuyện này từ đâu, rõ ràng là ông ngoại tình trước, nhưng khi nghe tin Phương Nghi bước vào mùa xuân với người đàn ông khác nhanh như chớp, hơn nữa người kia tuy đã hơn sáu mươi nhưng tác phong nhẹ nhàng mà chịu không nổi, đặc biệt chạy đến viện kiểm sát tìm Chung Tấn.

Bộ dáng của ông làm Chung Tấn hoảng sợ, mười ngón tay thì có bốn ngón quán băng, tóc vấy dầu, trên cổ áo dính vết mồ hôi vàng vàng, bề ngoài của ông vốn đã không đẹp, bây giờ lại trông lồi thối léch thếch, nhìn qua cứ như một gã dung tục.

Ông nhắc nhở Chung Tấn: “Tên giáo sư kia nhất định là kẻ lừa đảo, con hãy bảo Phương Nghi đừng để ý đến hắn.”

“Ba, ba lo lắng cho mẹ như vậy, vì sao không trở về nhà?” Chung Tấn hỏi.

Chung Thu Giai nghẹn lời, cúi đầu: “Nhà và cửa hàng đều là ba vất vả làm việc kiếm được, dựa vào cái gì để cho người khác hưởng lợi?” Ông tức giận.

“Ba, ba và mẹ đã ly hôn, bà ấy kết bạn với ai, nhà ở, cửa hàng xử trí thế nào, đều là tự do của bà ấy.” Chung Tấn ôn tồn nói với ông.

“Sao có thể, nếu ba không được... Ít nhất cũng phải để cho con chứ!”

Chung Tấn không có gì hỏi trời xanh. Một bức tranh của giáo sư Lô có giá năm, sáu con số, đâu cần đến chút sản nghiệp nhỏ bé của nhà cô.

“Ba, có phải tình hình kinh tế của ba rất eo hẹp hay không? ” Chung Tấn lấy ví tiền ra. Dù sao ông cũng đã dưỡng dục cô hai mươi một năm, làm người không thể quá tuyệt tình.

Mặt Chung Thu Giai đỏ như gan lợn, tạm thời còn chịu đựng được. Nhưng chung quy, vẫn là người sĩ diện bèn vội vàng cáo từ.

Lưng của ông còng đi nhiều, Chung Tấn thở dài, con đường ngoại tình... thật ra, cũng không bằng phẳng như trong tưởng tượng.

Phượng Nghi toàn tâm toàn ý hưởng thụ việc đi dạo trên đám mây hạnh phúc, tính cách cũng hiền hoà hơn trước. Trong ánh mắt không còn vẻ sắc bén, cao ngạo như nữ vương nữa mà toàn thân ngập tràn mùi vị nữ tính, trông bà vừa dịu dàng vừa quyến rũ. Bà

không nhắc đến chuyện bán nhà, thỉnh thoảng Chung Tấn thử nói với bà về Lăng Hãn.

Bà nhướn mày: “Con với Thần Phi rạn nứt rồi sao?”

“Con và anh ta chưa từng bắt đầu.”

Phương Nghi nhẹ nhàng “à” một tiếng, tâm trạng của bà có sự khác biệt rất lớn so với trước kia: “Con hãy mở to mắt mà nhìn, đừng thất bại giống như mẹ.”

Chung Tấn vui vẻ ôm lấy bà, Phương Nghi mắt tự nhiên mà cứng người. Nhận nuôi Chung Tấn nhiều năm như vậy, hai người chưa bao giờ có hành động thân thiết thế này.

“Chờ khi hai đứa xác định muốn kết hôn thì hãy dẫn cậu ta về nhà để mẹ xem xem.”

Chung Tấn nói nguyên xi lời của Phương Nghi cho Lăng Hãn, sau đó thúc giục anh đến gặp Phương Nghi, Lăng Hãn cười cô không biết thẹn thùng

“Bây giờ, anh không nhà không xe, em bảo anh đến gặp dì thế nào đây?”

“Sau này, chúng ta đều sẽ có, sao cứ phải là hiện tại?”

“Anh hy vọng dì có thể chấp nhận giá trị của anh...” Lăng Hãn không nói thêm gì nữa.

Vì giọng nói chán nản của Lăng Hãn mà trái tim Chung Tấn vô cùng căng thẳng, vô cớ sinh ra một nỗi sợ, giống như câu tiếp theo

của Lăng Hãn chính là: nếu anh không thể cho em cuộc sống mà em muốn, thì chia tay đi!

Không liên quan đến tình yêu, mà là năng lực có hạn!

“Lăng Hãn, anh muốn lấy em không?” Chung Tẫn buột miệng hỏi.

Lăng Hãn hôn lên môi cô thật sâu.

Sáng nay, lúc đến văn phòng, Mục Đào thông báo cho Chung Tẫn, vụ án của Thích Bác Viễn sẽ mở phiên tòa vào thứ ba tuần sau. Vào giờ cơm trưa, khi nhóm đồng nghiệp đều đã đi khỏi, anh nói cho Chung Tẫn một tin: Cảnh Thiên Nhất không còn đảm nhiệm chức đội trưởng đội hình sự nữa, mà đến phía tổng cục thành phố làm phó cục trưởng rồi.

Chung Tẫn ngây ngốc hỏi: “Đây là thăng chức hay là giáng chức?”

Vẻ mặt Mục Đào ngưng trọng: “Là bị chuyển đi... nhưng mà, không còn được đụng đến nghiệp vụ, chẳng khác nào đại bàng gãy cánh.”

Chung Tẫn há miệng thật to: “Đội trưởng Cảnh phạm sai lầm gì sao?”

Mục Đào hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Thang Chí Vi đã rút lui khỏi vị trí nhị tuyến.”

“Đến tuổi nghỉ hưu rồi sao?”

Mục Đào lắc đầu: “Nói là vì sức khỏe, theo lý thì còn mấy năm mới đến tuổi nghỉ hưu.”

Chung Tấn dần gửi ra một tia khác thường: “Những chuyện này có liên quan đến vụ án của Thích Bác Viễn không?”

Trong giọng nói của Mục Đào lộ ra sự lo lắng và mệt mỏi: “Cứ yên lặng theo dõi biến này đã, trước tiên hãy chuẩn bị cho buổi xét xử sắp tới đi.”

Chung Tấn cúi đầu: “Đợt xét xử lần này chính là đi ngang qua sân khấu [1], kết quả giám định cũng đã có, không thể nói được gì nữa.”

[1] Đi ngang qua sân khấu: từ ngữ châm biếm về thái độ làm việc theo hình thức, làm chiếu lệ không quan tâm đến nội dung

“Đó chỉ là về bản thân Thích Bác Viễn thôi, còn vụ án này vẫn chưa kết thúc, đúng không?”

Chung Tấn cười gượng, Thường Hạo nên đến Ninh Thành rồi!

Vào cuối tuần, Hoa Bội – người luôn bận rộn như một con ong mật nhỏ đột nhiên gọi điện cho Chung Tấn, gào thét muốn ăn gà ăn mỳ [2]. Hai người hẹn gặp nhau ở một nhà hàng kiểu gia đình.

[2] một món ăn nổi tiếng của Bắc Kinh.

Lúc tan tầm, bên ngoài mưa bụi bay bay, chỉ một thời gian ngắn thì dày lên. Chung Tấn gửi cho Lăng Hãn một tin nhắn, bảo anh không cần chờ cô về ăn tối.

Gần đây có mấy tòa soạn báo mời Lăng Hãn viết bản thảo nên anh cũng rất bận. Dù vậy nhưng anh vẫn luôn sắp xếp thời gian để chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn.

“Phòng nhỏ” nghiêm nhiên trở thành ngôi nhà thứ hai của Chung Tấn, quần áo và đồ trang điểm thường dùng của cô đều lục tục chuyển vào, nhưng cô rất ít khi ngủ lại.

Nhà hàng rất đơn sơ, mùi khói thuốc nồng nặc xen lẫn với mùi tóc bẩn bị mưa xối qua, ông chủ mở nhạc rất lớn, là bài “Tình yêu sẽ thắng” của miền Nam Phúc Kiến.

Chung Tấn chọn vị trí gần cửa sổ, ngồi dựa người vào. Cửa sổ mở ra, ở góc tường, một cây dành dành đã nở hoa, hương thơm thanh nhã pha trộn với mùi ẩm thấp của cơn mưa bụi, tập kích mà đến.

Từ bên ngoài, Hoa Bội hùng hục đi vào. Một chiếc áo lụa không tay màu lam, eo ép quá chặt, phía dưới là một chiếc váy chữ A xẻ hông màu be dài đến đầu gối, chân mang một đôi puma hở ngón được trang trí bằng những hạt sequin phát sáng, càng hiện lên sự gợi cảm ăn mòn xương tủy, những vị khách nam ở mấy bàn khác đồng thời quét mắt về bên này, nhìn không được mà nuốt nước miếng.

Chung Tấn âm thầm bật cười.

Hoa Bội lờ đi, vén tóc, ngoắc tay bảo nhân viên phục vụ đến để gọi món, ngoại trừ gà ăn mỳ, cô lại gọi thêm một ít đồ xào, cuối cùng cười ngọt ngào: cho chúng tôi một chai rượu gạo ướp lạnh.

Nhân viên phục vụ là một cậu học sinh trẻ, cơ thể nhoáng lên một cái, suýt chút nữa là ngất đi.

Chung Tẫn đá Hoa Bội một cước, bảo cô ấy an phận một chút: “Này, uống rượu cái gì, lát nữa còn phải lái xe đấy!”

“Tôi không có lái xe đến.” Hoa Bội cầm di động, lướt rất nhanh, khước miệng cong thành một vòng cung duyên dáng.

“Có tình huống gì mới hả?”

Sóng mắt Hoa Bội mềm đi: “Bát tự [3] vẫn chưa có nét nào đâu!”

[3] Bát tự:(giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

“Tổng cộng chỉ mới có hai nét trong bát tự thôi!”

Hoa Bội cười ha ha, thẳng thắn thú nhận: “Tôi có chút hứng thú với một người đàn ông! Chỉ có vóc dáng là nổi trội còn những cái khác đều bình thường. Rốt cuộc tôi đã thông suốt, làm người không nên tham lam, không nên ảo tưởng cũng không nên soi mói người khác, buông tha chính mình, buông tha người khác, mọi người đều vui vẻ.”

Chung Tẫn nghiêng người về trước: “Cậu di tình biệt luyện nhanh như vậy à?”

Hoa Bội nổi giận: “Cậu đừng có vạch trần vết sẹo của người khác nha! Thật ra, tôi không... thích anh ta lắm, chẳng qua là mê luyến, ok? À, cậu biết tin anh ta từ chức chưa?”

“Anh ta” trong lời Hoa Bội hẳn là Thang Thần Phi, Chung Tấn thấy hơi sợ. Suy nghĩ trong đầu tán loạn giống như một trái bóng len, rắc rối và phức tạp không tìm ra điểm đầu.

“Chuyện mới xảy ra hôm qua, một đồng nghiệp của chú nhỏ tôi được thay thế vị trí của anh ta, hắc hắc, chẳng khác nào mua xổ số mà trúng giải nhất.”

Chung Tấn trầm tư không nói.

Cùng một lúc, Cảnh Thiên Nhất bị chuyển đi nơi khác, Thang Chí Vi rút khỏi vị trí nhị tuyền, Thang Thần Phi từ chức, những chuyện xảy ra liên tiếp như vậy, dính dáng đến con hồ điệp nào [4]?

[4] “Hồ điệp“ ở đây là hiệu ứng hồ điệp: là hình ảnh ví von “một con bướm vỗ cánh ở nơi này có thể gây ra bão ở một nơi khác”. Nghĩa của câu trên là muốn tự hỏi tất cả một chuỗi sự việc liên tiếp xảy ra này là xuất phát từ nguyên nhân gì, yếu tố nào đã tác động đến chuỗi sự việc đó. (P/SCảm ơn bạn Vivian Nhinhi của “Bạch Ngọc Sách” đã giúp đỡ ^^)

Đây là rút khỏi một cách an toàn hay là lấy lùi để tiến?

“Luyến tiếc à?” Hoa Bội chế nhạo.

“Anh ta còn liên lạc với cậu không?”

Hoa Bội tức giận, liếc mắt xem thường: “Anh ta liên lạc với tôi chỉ có một mục đích, chính là cậu. Tôi ghét phải làm váy cưới cho người

khác [5] nên đã xóa số của anh ta rồi.”

[5] nguyên gốc ‘vi tha nhân tổ giá y’ ý chỉ việc xây dựng hay tạo ra hạnh phúc cho người khác.

Chung Tấn nhích ghế lại gần: “Tôi nên quan tâm đến anh ta.”
Thang Thần Phi đã không liên lạc với cô từ sau lần đua xe trước.

“Chân đạp hai thuyền, coi chừng Lăng Hãn vớt bỏ cậu.”

Lông mi thật dài của Chung Tấn run lên, bình tĩnh nhìn Hoa Bội:
“Sao cậu biết tôi và Lăng Hãn ở bên nhau?”

“Tôi từng gặp Lăng Hãn mua tôm ở siêu thị để làm bánh hải sản cho cậu.” Hoa Bội hung hăng trừng mắt với Chung Tấn: “Chuyện tốt như vậy cũng không chủ động nói cho tôi biết. Azzzz, nếu cuối cùng vẫn còn ở bên nhau thì lúc trước chia tay làm cái gì? Hại tôi cũng làm người xấu theo.”

Chung Tấn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài rất tối, không cần xem cũng biết trời vẫn còn đang mưa. Cô hít thật sâu hương hoa trong đêm tối, đợi cho bản thân thoáng bình phục lại, mới quay sang phía Hoa Bội.

Cô chỉ có thể nói: một lời khó nói hết!

Gà ăn mỳ được mang lên, Chung Tấn lấy đũa gắp một miếng, cảm thấy rất mặn, khế cau mỳ uống trà. Hoa Bội xé hết một cái đùi gà, liên tục cho vào miệng, còn tranh thủ uống một ngụm rượu gạo.

Chung Tấn mỉm cười, thật sự hâm mộ Hoa Bội có thể lấy lên được, thả xuống được.

Lúc ăn được một nửa thì điện thoại của Hoa Bội vang lên. Vừa thấy dãy số, ánh mắt Hoa Bội trở nên quyến rũ, miệng hơi vênh lên: “Là bạn... đương nhiên là nữ... đáng ghét... Ừ, nửa tiếng nữa là xong... đường Bắc Kinh, anh đừng đi sai!”

Chung Tấn chịu không nổi mà lắc đầu, nghe đâu là một người bình thường có vóc dáng rất nổi trội.

“Hôm nay cậu thanh toán!” Chung Tấn không khách khí.

“Vì sao?”

“Tôi ăn chua ê răng!”

“Đi chết đi!” Hoa Bội làm bộ muốn đánh người.

Chung Tấn tránh đi, hai người cười ha ha.

Ăn xong, Chung Tấn thức thời đi trước. Hoa Bội nhàn nhã đứng dưới mái hiên ngắm mưa, người đón cô đang trên đường đến.

Mưa càng lúc càng lớn khiến tầm nhìn không rõ ràng, Chung Tấn không dám lái quá nhanh. Ở ngã tư, xe bị chặn như một hàng đợi dài. Chung Tấn nhìn về phía trước, đoán chừng phải chờ hai lần đèn xanh thì mới có thể đi được.

Cô tiện tay mở cửa kính xe rồi nhìn ra ngoài, làn đường bên cạnh có một chiếc taxi, bên trong có một vị khách ngồi ở ghế sau.

Anh ta khẽ nâng mắt lên.

Khi bốn mắt chạm nhau, cả hai người đều chớp mắt, sau đó, chỉ thấy cửa xe taxi mở ra, người nọ mang theo túi đựng máy tính, mặc cho mưa xối mà chạy lại đây.

Chung Tấn cười, giúp anh mở cửa xe: “Luật sư Thường, anh vừa xuống máy bay à?”

Thường Hạo lau đi nước mưa trên mặt, đôi mắt sáng như đuốc, trong lòng vì vui vẻ mà rung động.

Hóa ra, Chung Tấn trông như vậy!

Mấy hôm trước, anh đột nhiên không thể nhớ nổi dáng vẻ của cô là như thế nào nữa!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 64: Ngọt Ngào Trở Lại (2)

Biên tập: Rosa

Cầm nhón, sống mũi thanh tú, đôi mắt trong veo như gương, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp... Thường Hạo thở chậm lại.

Tất cả, tất cả những cảm xúc đều hóa thành hai chữ... Chung Tấn!

Không cần trợ lý phải nói, anh vô cùng rõ ràng, trong chuyện tình yêu anh là một tên ngốc. Tựa như cây non vừa nhú mầm, xanh biếc, ngây ngô và mù mịt, nhưng, chỉ trong một đêm cây non đã trở thành một cây đại thụ đầy tang thương.

Cái gì khắc cốt ghi tâm, cái gì sinh tử không rời, cái gì rung động đến tâm can, cái gì sông cạn đá mòn, những từ nghe thật tuyệt vời thật mê người này, anh đều hiểu được, đều cảm nhận được hết.

Hơn hai mươi ngày xa Chung Tấn, anh suyết chút nữa bức mình thành một vị thi nhân. Thật là: cả đời không tương tư, vừa mới tương tư, liền sợ tương tư. Người tựa mây trôi, trái tim như bay lơ lửng, hơi thở cũng mong manh.

Như thử tinh thần phi tạc dạ

Vi thù phong lộ lập trung tiêu [1]

[1] dịch nghĩa: Tựa như sao trời đêm qua, vì ai mà đứng giữa trời sương gió.

Rốt cuộc là vì sao?

Vào những đêm khuya trần trọc không ngủ, anh tự đào ra chân lý tình yêu: tình yêu chân chính là không cần phải nói ra, tình yêu chân chính là không vì mục đích cuối cùng là kết hợp.

Cho nên, có thể gặp được nhau chính là điều đẹp nhất!

“Đúng vậy, tôi mới từ sân bay đến, chuẩn bị đi khách sạn, cô... sao lại mặc nhiều như vậy?” Thường Hạo từ từ thở ra một hơi, lông mày liên tục chau lại.

Tuy bên ngoài đang mưa nhưng theo dự báo thời tiết, nhiệt độ hôm nay ở Ninh thành sẽ cao đến 38 độ. Chung Tấn lại mặc áo dài quần dài, khuy măng sét trên tay áo sơmi được cài kín, cổ áo cũng chỉ nới lỏng một chiếc khuy. Viện kiểm sát không yêu cầu mặc đồng phục mỗi ngày, nếu phải mặc thì mùa hè cũng có đồng phục ngắn tay.

Chung Tấn vô thức rút tay ra sau, dù miệng bảo không thấy nóng nhưng trong lòng lại lặng lẽ thờ dài: Dù Hoa Bội là bạn thân nhiều năm với cô nhưng lại không hề chú ý quần áo của cô khác thường. Thường Hạo chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu, quả thực, anh có năng lực quan sát tinh tế hơn người khác.

Thường Hạo nhìn chăm chú vào cô, truy hỏi đến cùng: “Lăng Hãn... gần đây tốt chứ?”

“Ừ, tốt lắm!” Đèn xanh cứu mạng sáng lên, Chung Tấn lặng lẽ thờ phào rồi vội vàng làm bộ chuyên chú nhìn phía trước: “Anh ở

khách sạn nào?”

“Dừng ở quán cafe phía trước đi, chúng ta cùng uống chút gì đó!”
Thường Hạo chỉ tay về trước, khi bỏ tay xuống không cẩn thận va vào cánh tay Chung Tấn.

Chung Tấn hô lên, khuôn mặt co rút lại, vì bả vai cao ngất và khủy tay cứng rắn của anh sát ngay bên cạnh nên nhất thời không nắm chắc tay lái, đầu xe lắc lư, suýt nữa đâm phải chiếc xe buýt ở đằng trước.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thường Hạo nặng nề đi.

Xe dừng lại, Chung Tấn vùi đầu đi vào quán cafe, ảo não muốn thở dài.

Thường Hạo gọi cafe và bánh xốp.

Chung Tấn khôi phục lại trạng thái bình thường, cất lời: “Còn ba ngày nữa mới mở phiên tòa, sao anh đến sớm quá vậy?”

Giọng điệu Thường Hạo buồn bực, hờn dỗi trả lời: “Cô vẫn chưa nói cho tôi biết tình hình của cô.”

Chung Tấn tự giễu, cong cong khóe miệng: “Chẳng lẽ, tôi còn có thể ở trên tòa án chuyển bại thành thắng sao?”

“Tôi không hỏi chuyện này. Chung Tấn, Lãng Hãn rốt cuộc thế nào?”

Chung Tấn không dám đối diện với đôi mắt nghiêm túc của Thường Hạo, cô cắt một miếng bánh xốp bỏ vào miệng, từ từ nhai:

“Giống như những gì trong tiểu thuyết viết vậy, chúng tôi gạt bỏ mọi hiểu lầm và hợp hảo như lúc đầu.”

“Tôi chưa từng nghi ngờ tình cảm đó của hai người, tôi muốn hỏi bệnh tình của Lăng Hãn. Người bệnh tâm thần thỉnh thoảng sẽ phát bệnh, có thể tiếp tục phát triển, tỉ lệ tái phát và chấn thương não cao, đặc biệt là lúc chuyển mùa. Uống thuốc cũng không thể trị tận gốc.”

“Sao cái gì anh cũng biết vậy?” Chung Tấn trêu anh.

Những ngón tay đặt ở trên bàn của Thường Hạo chậm rãi mở ra, anh nhìn thẳng vào mắt Chung Tấn: “Chung Tấn, cuộn tay áo lên cho tôi xem.”

Chung Tấn nuốt miếng bánh xốp trong miệng xuống, hồi lâu sau mới thì thào: “Gần đây, tôi có chút dao động, trở về bên cạnh anh ấy, buộc anh ấy thừa nhận tình yêu của tôi là đúng hay sai? Anh ấy đã phải chịu đựng rất nhiều thứ rồi, tôi còn bắt anh ấy hứa hẹn cả đời. Tôi tham lam quá nhỉ?”

Giọng nói của Chung Tấn tựa như đang nói mê: “Càng ngày tôi càng cảm thấy mình đã làm sai.” Cô che mặt, không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt không thể kìm chế của mình.

“Cô có liên lạc với Vệ Lam không?” Trái tim Thường Hạo “đông” một tiếng, anh chậm rãi buông tách cafe xuống.

“Tình hình không nghiêm trọng như vậy!” Chung Tấn lau khô nước mắt: “Tôi... chỉ là hơi lo lắng thôi. Anh không ăn à?”

Thường Hạo lắc đầu, trong lòng khó chịu như bị dao đâm. Anh tin, sự thật tuyệt đối không như Chung Tấn nói nhẹ nhàng như vậy:

“Anh ấy nên về Bắc Kinh để chữa trị, không thể ở lại Ninh thành.”

Chung Tẫn không nói gì.

“Anh ấy không biết bệnh tình của mình sao?”

Chung Tẫn cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cũng trễ rồi, để tôi đưa anh đến khách sạn. Tôi cũng nên về nhà.” Cô đứng dậy, đi đến quầy thu ngân thanh toán.

Thường Hạo mờ mịt ngồi yên, chỉ cảm thấy cả người như bị đánh gục. Đĩa bánh xốp trên bàn, Chung Tẫn chỉ cắn một miếng, anh nhìn vào vết cắn hình lưỡi liềm kia rồi đưa tay lấy chiếc bánh bỏ vào túi.

Ở cửa khách sạn, hai người nói tạm biệt, Thường Hạo nắm chặt tay, không hề nhúc nhích.

Chung Tẫn xoay người nhìn anh, bất ngờ chạm phải đôi mắt tràn đầy đau đớn và yêu thương vô tận kia, không kịp phòng bị mà hốc mắt lại đỏ lên.

“Tuy tôi rất sợ, nhưng... trong lòng vẫn vui mừng, dù sao cũng không trống rỗng giống như trước nữa.”

Bàn tay to của anh bao phủ lấy cổ tay cô, đầu ngón tay chạm vào khuy măng sét trên tay áo. Chung Tẫn đờ lại, lắc đầu: “Đừng...”

Thường Hạo nhắm mắt lại, thở mạnh một hơi. Đột nhiên, anh kéo cô qua, dùng sức ôm lấy cô, sau đó vội vàng buông ra, đẩy cửa xuống xe.

Nếu không bỏ cuộc, sẽ lo lắng, sẽ đau lòng, anh không thể nói những lời như thế này để khiến cô rời xa Lăng Hãn, đó là sự khinh nhờn đối với tình yêu thiêng liêng của bọn họ. Anh chỉ có thể cầu nguyện cho tình yêu của bọn họ thắng được ông trời.

Chung Tẫn ngạc nhiên nhìn cơn mưa bụi dày đặc rơi xuống, trước mắt là một mảnh mơ hồ.

Trong hẻm Ngô Đồng không thể đỗ xe, Chung Tẫn luôn đỗ xe ở trước một cửa hàng tiện lợi. Cô không mang ô, chạy một mạch đến “phòng nhỏ”, mưa xối khiến người cô ướt sũng.

Lăng Hãn nhíu mày, đẩy cô vào phòng tắm.

“Anh để đồ ngủ ở bên ngoài đi!” Chung Tẫn ôm hai tay, ló đầu ra từ cánh cửa mà dạn dò.

Lăng Hãn sốt ruột: “Em mau cởi đồ ướt ra, nếu không sẽ bị đông lạnh đấy.”

Chung Tẫn nâng khuôn mặt tươi cười lên: “Không cho phép anh nhìn lén em tắm.”

Lăng Hãn dở khóc dở cười: “Sao anh phải nhìn lén, anh hoàn toàn có thể quang minh chính đại nhìn mà.”

“Dù sao hôm nay cũng không cho phép nhìn, ai nhìn người đó là con chó nhỏ!” Chung Tẫn đóng cửa lại.

Lăng Hãn hơi nghi ngờ mà nhướn mày.

Tiếng nước ào ào chảy ra, từ bên trong, hơi nóng nhanh chóng bao phủ, cách cánh cửa thủy tinh, có thể loáng thoáng trông thấy

Chung Tẫn đang cởi đồ ướt ra, thân hình thon dài và mảnh khảnh đập vào mắt anh.

Lăng Hãn vô thức bước từng bước về trước.

“Anh dám làm chó con hả?” Chung Tẫn vậy mà có thể phát hiện ra, giọng điệu cao lên, mang theo chút căng thẳng.

“Anh đang giám sát em!” Lăng Hãn không mở cửa được, ngừng một chút, cuối cùng vẫn là xoay người đến phòng làm việc. Trong ngăn kéo, mấy lọ thuốc đã sắp thấy đáy, anh muốn đi Bắc Kinh tìm Vệ Lam làm kiểm tra lại rồi mang theo chút thuốc về. Sắp tới, tòa án sẽ thẩm vấn vụ án của Thích Bác Viễn nên Chung Tẫn không đi cùng được, vào lúc này, anh không nên khiến cô phân tâm.

Không biết vì sao, anh có cảm giác, hình như Chung Tẫn đang che dấu bí mật gì đó.

Sau khi uống thuốc với nước ấm xong, anh lấy đồ ngủ của Chung Tẫn trong tủ quần áo ra, tắt đèn phòng khách rồi nhẹ nhàng rời khỏi. Lúc này, phòng tắm không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ cửa liền mở.

Chung Tẫn đang khom người gội đầu. Nước tràn ra sau lưng cô, tạo thành từng đóa bọt nước nhỏ. Dường như cô lại gầy đi, vòng eo mảnh khảnh... Bỗng dưng, Lăng Hãn mất đi hô hấp, trợn to mắt vì sốc. Bên hông Chung Tẫn có một vết bầm tím lớn bằng bàn tay, đã sắp biến thành màu đen. Ánh mắt chậm rãi di chuyển lên trên, không chỉ phần eo, hai chân, hai tay, chỗ cổ tay cũng có mấy mảng tím xanh.

“Chung Tẫn...” Anh nghẹn ngào gọi.

Chung Tấn hoảng sợ dậm chân: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!” vừa xoay người lại thì đã ngã ngòì trên mặt đất.

Lông tơ của Lăng Hãn bỗng chốc dựng thẳng, hồn phi phách tán, anh chưa từng thấy sợ hãi như vậy... trước ngực Chung Tấn cũng có một vết bầm tím lớn.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 65: Ngọt Ngào Trở Lại (3)

Biên tập: Rosa

Không cần phải hỏi ai là thủ phạm, cả người Lăng Hãn rét run, ngay cả thờ cũng không thờ nổi.

Đây là một cơn ác mộng ẩn giấu sâu trong đáy lòng anh.

Cơn ác mộng luôn khiến anh lo lắng nhưng lại không muốn đối mặt đến nay đã trở thành sự thật.

Chung Tẫn thấy anh như vậy, vội vàng vịn vách tường đứng lên rồi xông tới ôm lấy anh, quần áo cũng không sửa sang lại: “Là em bất cẩn nên ngã, không liên quan gì đến anh.”

Giấu đầu lòi đuôi, Lăng Hãn im lặng.

“Là thật đấy, em cam đoan!” Chung Tẫn dựng thẳng ba ngón tay lên làm bộ dạng thề thốt.

Trên tóc cô vẫn còn dính bột của dầu gội đầu, cả người ướt đẫm, đôi môi không khống kìm được mà run rẩy, trong mắt lóe lên sự sợ hãi.

Lăng Hãn cúi người, khuôn mặt giật giật, anh nghe được giọng nói biến dạng của mình: “Anh... giúp em gội đầu!”

“Không cần đâu, em xối nước một cái nữa là xong!”

Tai anh ù đi: “Nghe lời!”

Lăng Hãn ôm cô đi vào, đúng lúc vòi hoa sen chưa tắt, nước ấm vẫn còn chảy xuống không ngừng. Anh không cởi quần áo, cứ như vậy đứng dưới vòi sen, giúp cô tẩy sạch hết bọt trên tóc, còn dùng xà phòng bôi khắp toàn thân và xối nước lên người cô lần nữa. Ánh mắt cố ý né tránh những chỗ bầm tím, anh không có nhiều sức lực để nhìn.

Tắt vòi hoa sen, lau khô tóc của cô trước rồi bọc cô lại trong một chiếc khăn tắm lớn.

“Trong tủ lạnh có nước trái cây, em mặc quần áo rồi uống một chút đi, đừng tham lam, coi chừng lạnh bụng.” Anh nhắc nhở.

Chung Tẫn nhìn anh, sự bình tĩnh của anh làm cô hoảng sợ: “Còn anh thì sao?”

Lăng Hãn vắt quần áo ướt dán trên người: “Anh cũng đi xối nước lạnh!” Nói xong, đóng cửa lại, ngăn cô ở bên ngoài.

Chung Tẫn lấy tay che mặt.

Hôm nay, cô không nên đến “phòng nhỏ”, nên đợi những vết bầm trên cơ thể biến mất hết.

Tối hôm kia, cô tăng ca, lúc đến đây gặp anh thì đã gần 11 giờ. Phương Nghi và giáo sư Lô đã hẹn đi Tô Châu tắm suối nước nóng và du lịch Thái Hồ [1] nên cô sẽ ở lại qua đêm.

[1] còn gọi là hồ Giang Tô, giáp với phía đông Tô Châu

Luận văn của Lăng Hãn cần ít ví dụ, anh chuẩn bị thức đêm tìm tư liệu, bảo cô đi ngủ trước. Chung Tẫn thật sự mệt mỏi, một khi đầu dính gối liền ngủ say. Không biết khi nào thì cô bị cái nóng làm tỉnh, Lăng Hãn không ở trên giường.

Phòng ngủ tối đen, trong phòng làm việc cũng không mở đèn. Cô xuống giường, đi đến phòng khách, chỉ thấy Lăng Hãn mặc áo ngủ đứng trên ban công, đối mặt với bóng đêm vô biên, bóng lưng giống như một pho tượng lạnh lùng.

Chung Tẫn ho một tiếng nhưng Lăng Hãn không hề nhúc nhích. Chung Tẫn thấy bất thường, lặng lẽ đi qua bắt lấy cánh tay Lăng Hãn. Lăng Hãn bất ngờ nhấc tay lên, tiếp đó, đánh một cú vào ngực cô. Chung Tẫn không đề phòng, ngã xuống sàn nhà, đau đến mức không thở được. Lăng Hãn không đỡ cô lên, mà lại đấm thêm một cú thật mạnh nữa, cũng may Chung Tẫn từng học một vài kỹ thuật phòng thân nên tránh được.

Lần này rất tốt, Lăng Hãn nghĩ rằng cô đang đánh trả, ra quyền, một chiêu so với một chiêu thêm tàn nhẫn, một đấm so với một đấm thêm mạnh mẽ, Chung Tẫn nhanh chóng bị anh đánh đến nổi lăn trên mặt đất, khóe miệng đều chảy máu.

“Lăng Hãn...” Ngay khi anh định bóp cổ cô, rốt cuộc Chung Tẫn cũng lên tiếng: “Em là... Chung Tẫn đây!”

Cánh tay Lăng Hãn dừng giữa không trung, vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt không ngừng chớp, giống như đang suy nghĩ “Chung Tẫn”, người này là ai vậy?

Nhân lúc anh sững sờ, Chung Tẫn đứng lên, duỗi tay mình đưa cho anh.

Tim anh đập mạnh và loạn nhịp vài giây, sau đó nắm lấy tay cô. Chung Tấn đưa anh về giường, anh nghe theo mà nằm lên, nhanh chóng ngủ thiếp đi nhưng vẫn nắm chặt tay cô.

Khi anh ngủ say, trông anh vừa đẹp trai vừa nội liễm.

Cô rất yêu Lăng Hãn!

Chung Tấn dùng sức cắn môi, không để nước mắt rơi xuống. Cô không sợ, mà chỉ đau xót.

Lăng Hãn mộng du.

Trong mơ, ý chí của Lăng Hãn không bị bó buộc, bệnh trạng tiềm ẩn điên cuồng phát tác. Lúc phát tác, anh sẽ cảm thấy không có cảm giác an toàn. Chỉ cần một biến động nhỏ, anh cũng sẽ liều mạng đánh trả. Vệ Lam từng nhắc nhở chuyện này với cô nhưng cô không hề để tâm. Cô cho rằng Vệ Lam đang nói chuyện giạt gân.

Bệnh của Lăng Hãn bệnh đã nghiêm trọng như vậy rồi sao? Ngay cả thuốc cũng không khống chế được nữa?

Chờ Lăng Hãn ngủ say, Chung Tấn lặng lẽ rút tay về. Cô chịu đựng cơn đau dữ dội trên người, cắn răng lau khô vết máu trên sân thượng, thay quần áo, giặt sạch rồi phơi khô. Khi làm xong tất cả mọi thứ, phía đông lặng lẽ sáng lên. Không đợi Lăng Hãn tỉnh lại, cô rời đi trước.

Về nhà không lâu thì Lăng Hãn gọi điện tới.

“Em không thể mặc quần áo hôm qua mà đi làm được, tối qua anh ngủ trể nên em không đánh thức anh. Em luộc một quả trứng gà, pha một ly sữa bột, sẽ ăn sáng thật ngon.”

Lúc nói lời này, Chung Tấn đang đứng trước gương, chườm túi đá lên khoe miệng. Cô nhìn những vết xanh tím lớn rải rác trên cơ thể mình ở trong gương. Bộ dáng này không thể để Lăng Hãn nhìn thấy, chuyện này còn đáng sợ hơn chuyện giết anh.

Vào giờ nghỉ trưa, Chung Tấn bớt ít thời gian chạy đến bệnh viện tâm thần một chuyến, tìm chuyên gia tư vấn, hỏi tình huống của Lăng Hãn có cần đưa đến bệnh viện kiểm tra hay không. Chuyên gia trầm ngâm một hồi rồi nói: “Loại tình huống này rất đặc biệt, có thể thấy bệnh nhân có năng lực khống chế rất mạnh. Tôi nghĩ có thể là bệnh nhân gần đây bị cái gì đó kích thích nên mới mộng du, thỉnh thoảng phát tác. Đây thuộc loại trường hợp ngẫu nhiên, không cần nhập viện. Phần lớn thời gian là anh ta tỉnh táo, cô để anh ta ở trong bệnh viện tâm thần điều này không tốt. Dành nhiều thời gian ở cạnh anh ta, quan tâm anh ta và uống thuốc đúng giờ là được.”

Bởi vì khoe miệng có chút sưng nên tối hôm đó cô không đến “phòng nhỏ” và nói rằng Phương Nghi đã trở về. Trước khi ngủ, cô và Lăng Hãn đã nói chuyện điện thoại rất lâu. Tuy Lăng Hãn không nói lời ngon tiếng ngọt gì nhưng cô nghe được anh rất nhớ cô. Trước khi cúp máy, anh đã hỏi một câu: ngày mai em có đến không?

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Ngày mai, chắc là khoe miệng sẽ hết sưng, chỉ cần không ở lại qua đêm, anh cũng nhìn không ra được gì.

Cuối cùng, kế hoạch không phù hợp với sự thay đổi, Chung Tấn buồn rầu cởi khăn tắm xuống, thay áo ngủ. Mỗi lần nhấc chân, nhấc tay đều vô cùng đau đớn.

Lăng Hãn im hơi lặng tiếng đứng ở ngoài cửa, trong lòng đã rõ ràng.

“Lăng Hãn, anh dọa em một trận rồi!” Chung Tẫn phát hiện ra anh từ cái bóng kéo dài trên sàn nhà, hờn dỗi mà quay đầu.

Lăng Hãn rũ mắt xuống, nhặt chiếc khăn tắm trên sofa lên, xoay người đi ra ngoài. Lúc đi vào lần nữa thì trong tay bưng một ly nước trái cây. Chung Tẫn muốn nhận lấy nhưng anh lắc đầu, đưa ly đến bên miệng cô.

“Em thực sự không sao!” Bộ dạng chẳng nói câu nào của anh khiến Chung Tẫn bất an.

Chung Tẫn nắm tay anh, kéo anh ngồi xuống, dựa sát vào người anh: “Anh ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, Nếu thực sự... có gì đó, em sẽ đến sao? Em nhất định sẽ tránh xa anh. Nhưng anh xem, bây giờ chúng ta là cặp sinh đôi dính liền!” Cô ôm cổ của anh, ngồi trên đầu gối của anh mà làm nũng.

Anh chỉ nhìn cô chăm chú, giống như làm thế nào cũng nhìn không đủ, nhìn không hiểu.

Tại sao trên đời lại có người phụ nữ ngu ngốc như vậy chứ?

“Trừ phi anh tìm được người tốt hơn em, nếu không đừng mơ rời xa em. Chẳng qua, người phụ nữ tốt hơn em còn chưa sinh ra đâu!” Cô đồng dục.

Trong mắt Lăng Hãn lóe ra sự bất đắc dĩ và rối rắm.

“Luận văn chuẩn bị sao rồi? Dương quang công tư [2] mà em nhận được, chỉ đủ để không chết đói không bị thương thôi, sau này

muốn ăn hương uống lạt, phải dựa cả vào anh đấy. Đúng rồi, nhuận bút quyển sách kia của anh có phải cao lắm không?”

[2] là những thu nhập khác bên ngoài của công nhân viên chức ngoài mức lương cơ bản (như phụ cấp, trợ cấp loại hình), nó sẽ được hạch toán trong phạm vi tiền lương. Theo bộ Luật ‘công chức của CHND Trung Hoa’ mới, bước đầu là thanh toán tiền lương dựa theo chức vụ và cấp bậc rồi thống nhất tăng thêm phí trợ cấp sinh hoạt và phí trợ cấp công việc. Ý nghĩa là: Tất cả thu nhập của công chức đều ở chế độ mở và minh bạch.

Lăng Hãn than khẽ, sờ mặt và tóc của cô. Tóc Chung Tẫn rất dày, không thể một hồi một lát là khô ngay được: “Chung Tẫn, anh... ô”

Chung Tẫn dùng môi chặn lại lời anh muốn nói: “Chúng ta kết hôn đi, Lăng Hãn! Em muốn ở bên anh mỗi ngày!”

Một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm, cơn mưa to tầm tã trút xuống.

Trong tiếng mưa rơi, Chung Tẫn nghe được nhịp tim Lăng Hãn đập nhanh hơn.

“Đừng nói với em cái gì tốt hơn hay tốt nhất. Anh từng xem “Machine Butler” chưa? Một con robot trải qua nhiều lần cải tiến, hiểu được tình cảm, có sinh mệnh. Khi hãn hai trăm tuổi, rốt cuộc cũng cùng người phụ nữ mình yêu gặp nhau tại một điểm ở cuối đường. Mọi thứ đều tốt lắm, không có gì tiếc nuối. Dưới ánh nhìn dịu dàng và chăm chú của cô ấy, hãn hạnh phúc nhắm hai mắt lại. Mà cô, nắm chặt tay hãn và bảo y tá tắt máy thở đi. Kết cục hoàn mỹ như vậy, trên thế giới này, mấy ai có thể làm được? Cuộc đời ai mà

không có khuyết điểm, nhân sinh bất như ý sự thập chi bát cửu [3], đừng hà khắc với chính mình, được không?”

[3] tạm dịch là: trong cuộc sống hằng ngày, những sự việc không như ý muốn là có rất nhiều

Nước mắt ứa khuấy đảo quanh giữa hốc mắt.

Lăng Hãn mờ mịt cúi đầu, thật lâu thật lâu sau, anh mở miệng nói: “Không còn sớm, em trở về nghỉ ngơi đi!”

Nước mắt Chung Tẫn rơi như mưa.

Anh bảo cô đi, ngay tại đêm mưa này.

Chung Tẫn không khỏi nhớ tới lần cô té ngã ở trong con hẻm nhỏ kia, anh chỉ đứng nơi đó nhìn. Không phải không đau lòng, chỉ là anh nhất định phải bức mình vào trong chiếc vỏ cứng.

Cô nức nở: “Có phải ngày mai anh sẽ gọi điện báo cho em là chúng ta chia tay hay không? Những điều anh đồng ý với em lúc trước thì tính là cái gì?” Cô dùng nắm đấm đánh anh.

Lăng Hãn nắm lấy tay cô. Có vết bầm tím trên cổ tay, cô sẽ đau.

Nước mắt của Chung Tẫn nhanh chóng thấm ướt áo anh.

Anh tuyệt vọng đến mức muốn gào thét.

“Lăng Hãn, em chỉ muốn một chút hạnh phúc như vậy thôi, đừng keo kiệt với em được không?” Cô cầu xin.

Lăng Hãn buồn bã ôm lấy cô.

Chung Tấn ra sức hít vào mùi hương bạc hà mát lạnh trên người anh, mùi hương khiến cô thấy an tâm và hạnh phúc.

“Ngày mai là thứ bảy, anh đi dạo phố với em.” Giọng anh khàn khàn: “Cũng chưa từng mua gì cho em cả!”

“Chờ toà án thẩm vấn kết thúc, chúng ta đi Bắc Kinh mua.”

“Cũng được, vậy ngày mai sẽ đi dạo.”

Chung Tấn lặng lẽ thở ra một hơi, nghĩ thầm rằng, lại qua một cửa.

Đêm nay, Lăng Hãn không viết luận văn, hai người nằm trên giường nghỉ ngơi. Cô gối đầu lên khuỷu tay anh, thân mình cong như cái thìa, tướng ngủ rất thoải mái, an nhiên.

Có vẻ như nhắm mắt không lâu thì trời đã sáng choang.

Cửa sổ mở ra, mùi hương của hoa lá, cây cối và ánh nắng mặt trời cùng nhau tiến vào. Đây là một buổi sáng vừa trong lành vừa rõ ràng.

Trên giường chỉ có một mình cô, mùi trứng rán phiêu tán từ trong phòng bếp, tivi trong phòng khách đang mở. Chung Tấn ngáp một cái, hé mắt nhìn qua, cứ tưởng là ‘tin tức buổi sáng’, nhìn lại vài lần mới phát hiện là một bộ phim.

Chung Tấn sửng sốt.

Bộ phim này được tải trên mạng về USB rồi phát trên TV chứ không phải phát trực tiếp ở một kênh truyền hình nào đó.

Bộ phim tên là “Deep Sleep in the Deep Sea”, Chung Tấn đã xem qua. Bộ phim này đã giành giải Oscar cho phim tiếng nước ngoài hay nhất, được chuyển thể từ câu chuyện có thật của một người đàn ông Tây Ban Nha hơn ba mươi năm, ra sức đấu tranh trong cái chết không đau [4], đồng thời cố gắng thực hiện quyền lợi được chết của mình. Dù bộ phim phơi bày quá trình một người theo đuổi cái chết nhưng quá trình này lại thể hiện tính nhân văn cao cả. Đối với nhân vật chính mà nói, việc chọn lựa cái chết giống như chọn lựa sinh tồn vậy, tràn đầy yêu thích và hy vọng.

[4] Cái chết không đau (Euthanasia) đề cập đến việc bệnh nhân ngưng việc điều trị do sự đau khổ về tinh thần và thể chất cực đoan, để chấm dứt cuộc sống của mình họ chọn sử dụng thuốc để chết một cách không đau đớn.

Chết không đau?

Chung Tấn thấy khó thở, cả người run rẩy như một chiếc lá rụng, hai chân như đứng trong hầm băng.

“Rửa mặt chải đầu chưa?” Cửa phòng bếp mở ra, Lăng Hãn hỏi.

Chung Tấn cắn chặt răng, một câu cũng không nói được.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 66: Ngọt Ngào Trở Lại (4)

Biên tập: Rosa

Lăng Hãn đi tới tắt TV.

“A!” Chung Tẫn đột nhiên nắm tóc, hét to một tiếng rồi ngòì xồm trên mặt đất.

Một gối của Lăng Hãn chạm đất, quỳ nửa người xuống trước mặt cô, hai tay nâng mặt cô lên. Trong mắt anh, Chung Tẫn nhìn thấy mình, nhỏ bé và bất lực như thế.

“Nếu anh dám ra quyết định gì lung tung, em sẽ hận anh đến chết!” Cô thề.

Lăng Hãn hôn thật sâu lòng bàn tay của Chung Tẫn: “Có một ngày, người kia chỉ còn là một cái xác biết thở, hãn không nhận ra chính mình không nhận ra em. Vì đề phòng hãn làm người khác bị thương, bác sĩ nhốt hãn trong một căn phòng có hàng rào sắt bao quanh bốn phía, dùng điện giật, tiêm vào đủ loại thuốc. Hãn không còn ý thức, cười ngây dại, cuồng nộ, đại tiểu tiện trong phòng, sau một lúc còn có thể nhặt cái gì đó trên mặt đất bỏ vào miệng. Chưa nói tới danh dự và liêm sỉ, ở đây là trái đất hay ngoài không gian, hãn cũng không có cảm giác gì. Em muốn nhìn thấy như vậy sao?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Chung Tẫn khóc lóc cầu xin.

“Chung Tẫn.” Lãng Hãn hôn từng ngón tay của cô, sau đó đặt tay cô lên ngực mình: “Anh không muốn quên em, anh muốn giữ chặt em ở nơi này, đây là niềm hạnh phúc duy nhất anh có. Rời đi, không phải thật sự chia lìa, mà là vĩnh hằng.”

Chung Tẫn giẫy khỏi tay anh, hai tay che lỗ tai: “Em không nghe thấy gì cả, không, không...” Cô gào đến khàn cả giọng.

Lãng Hãn chỉ ôm chặt lấy cô.

“Chuyện cũng không nghiêm trọng như vậy, anh... ích kỷ lắm, lại muốn tìm cách vứt bỏ em.” Cô mắng.

Lãng Hãn đau đớn nhìn cô, cô đang lừa mình dối người, bọn họ đều biết bệnh của anh đã tệ đến mức không thể dùng thuốc và ý chí để khống chế nữa.

Chung Tẫn khóc đến suýt tắt thở, chỉ cảm thấy cả người đều hồng mắt. Cho dù Lãng Hãn nói cái gì, cô chỉ xem tất cả là lời nói bừa, không hề quan tâm, giống một người phụ nữ nông thôn ngang ngược, thật ra, cô rất sợ lý trí từ trong lòng nảy sinh ra, cho rằng lời của Lãng Hãn có đạo lý.

Thuật ngữ “Chết không đau” có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp, nghĩa là ” hạnh phúc” của cái chết. Bất kể là “hạnh phúc” thế nào đi nữa, đều là trời đất cách nhau, chuyện này vượt quá khả năng chịu đựng của cô.

Bữa sáng là cháo yến mạch, trứng gà rán, còn có hai cái bánh bao hấp nhỏ, Lãng Hãn đã ra ngoài mua từ sớm, món phụ là gỏi trộn dưa chuột, sữa biển và cà rốt thái sợi.

Từng chút từng chút khiến Chung Tẫn đau như cắt.

Yêu nhau, không phải là chờ mong vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tương cứu trong lúc hoạn nạn, tế thủy trường lưu [1] sao? Cho dù tình yêu trở thành tình thân, trở thành tay trái và tay phải của nhau, nhưng bọn họ đã gắn bó thành một khối không thể tách rời, nếu một người mất đi thì người kia chính là một con chim tước đơn độc. Chỉ cần từng có được cái gì đó, không quan tâm cái gì thiên trường địa cửu, cái gì vĩnh hằng, cái gì tình cảm thăng hoa, tất cả cũng chỉ là lừa mình dối người.

[1] Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Hai người, chưa từng làm bạn thì sao trở thành người yêu?

Chung Tấn đi đến chỗ nào cũng phải nắm tay Lăng Hãn, thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện từ chức để đi cùng Lăng Hãn. Lăng Hãn không thể không đồng ý với cô rằng anh sẽ khiên quyết vứt bỏ suy nghĩ kia, xóa sạch toàn bộ.

Hai vai Chung Tấn run rẩy mãi, chôn mặt trong lòng bàn tay, thật lâu sau, mới ngẩng đầu, tìm lại hô hấp.

Thứ Ba.

Giữa hè, mặt trời chói chang, sáng sớm rời giường, những con ve mùa hạ trên cành cây cứ liên tục kêu to. Vụ án giết vợ của Thích Bác Viễn mở phiên tòa lần nữa, trên báo chiều hôm qua, Hoa Bội viết lưu loát 1000 chữ, hỏi vị [2] lại toàn bộ quá trình từ khi bắt đầu vụ án cho đến bây giờ. Tối đó, lúc Chung Tấn tản bộ với Lăng Hãn cũng tiện thể mua một tờ từ tiệm bán báo.

[2] nghĩa hẹp là dư vị còn lưu lại trong miệng sau khi ăn xong ; nghĩa rộng là nhớ lại những ký ức và nghiền ngẫm chúng một cách tỉ mỉ. Nghĩa của từ ‘ “hồi vị” trong câu này là nghĩa thứ hai.

Dưới ánh đèn, Lăng Hãn vừa nhìn vừa khen bài báo của Hoa Bội viết càng ngày càng tốt.

Chung Tẫn ngồi trên sofa lật tạp chí, lặng lẽ quan sát Lăng Hãn. Dường như, đề tài “Chết không đau” kia chỉ là trong lúc nhất thời anh nghĩ không thoáng nên mới nói năng lộn xộn, anh đã quên.

Phiên tòa hôm nay mở cửa cho các phương tiện truyền thông và công chúng, nhưng Thích Bác Viễn lại vắng mặt trong buổi xét xử.

Chung Tẫn cười, hỏi Lăng Hãn có muốn đến tòa án thưởng thức hình tượng quang huy của cô không, Lăng Hãn trả lời, anh đợi xem bài báo của Hoa Bội là được rồi.

Gần ra đến cửa sân, Chung Tẫn quay đầu lại. Lăng Hãn đứng trên ban công nhìn theo cô. Bên ngoài ban công có làm một bồn hoa, trồng một ít hoa cỏ. Tính ra thì hoa hướng dương nở tốt nhất, có đỏ có trắng, còn có màu cam rực rỡ, xinh đẹp nhiều vẻ. Chung Tẫn cười rồi tặng anh một cái hôn gió, Lăng Hãn mỉm cười gật đầu.

Cửa sân đóng lại, đột nhiên Chung Tẫn lại lấy chìa khóa mở cửa ra lần nữa.

Lăng Hãn vẫn còn, cô hít sâu một hơi: “Hôm nay em sẽ về nhà sớm, anh đừng đi ra ngoài, buổi tối chúng ta ăn cháo đậu xanh, được không?”

Lăng Hãn chớp mắt, ý là đã nghe thấy.

“Em đã chuyển điện thoại sang chế độ rung, nhưng anh có thể gọi cho em bất kỳ lúc nào.”

Lăng Hãn bật cười, chọc chọc cổ tay, nói cho cô thời gian không còn sớm.

“Anh sẽ chờ em chứ?” Chung Tấn ngẩng đầu lên, hỏi.

Lăng Hãn chạy từ ban công xuống, thở dài, nắm lấy tay cô cùng cô đi ra đầu ngõ. Bọn họ gặp phải hai cụ bà cầm theo giỏ đồ ăn đi đối diện. Trong đó có một người từng gặp vài lần, Chung Tấn tự nhiên mỉm cười chào hỏi.

Khi đi lướt qua, Chung Tấn nghe được cụ bà kia hỏi: “Ai vậy?”

“Một đôi vợ chồng nhỏ mới chuyển đến, ôi chao, ân ái lắm, không thể xa nhau dù chỉ một phút, đi bộ cũng phải nắm tay.”

“Mới cưới thì phải! Hiếm khi gặp đôi nào xứng đôi như vậy, muốn diện mạo có diện mạo muốn khí chất có khí chất. Cô gái kia mặc đồng phục gì thế nhỉ?”

“Công tố viên!”

“Ồ, tốt lắm, có bản lĩnh. Vậy người chồng làm gì?”

“Nhất định cũng có tiền đồ, nếu không không thể cưới được công tố viên!”

Chung Tấn cười ra tiếng, quay đầu nhìn Lăng Hãn. Lăng Hãn siết chặt tay cô, mở cửa xe giúp cô: “Anh không đi đâu cả, nấu xong cháo đậu xanh rồi chờ em về.”

Chung Tấn đi cà nhắc, mỗ nhẹ vào môi anh: “Thân ái ông chồng nội trợ của tôi.”

Volks đi xa, trong dòng xe cộ buổi sáng chẳng mấy chốc đã không thấy dấu vết.

Lăng Hãn đứng một lúc lâu, ánh nắng làm bốc hơi những giọt mồ hôi trên cái trán đầy đặn của anh, nhưng anh dường như không có cảm giác. Lăng Hãn đến một siêu thị gần đây mua một túi đậu xanh, khi đi ngang qua cửa hàng bán hoa thì thấy một chiếc xe vận tải nhỏ đang đỗ ở cửa và cô gái trẻ đang dỡ hàng. Có một giỏ hoa loa kèn đặc biệt tươi, anh mua một bó.

Chung Tấn ghét hoa hồng nhiều gai, trừ hoa cải vàng, cô thích hoa loa kèn. Cô nói với anh hoa loa kèn còn gọi là hải dụ [3], ở Đài Loan có một thửa ruộng gieo trồng loại hoa này, vào mùa hoa nở, trên bờ ruộng thường có những cặp tình nhân đi dạo và chụp ảnh.

[3] ở Việt Nam còn gọi là hoa huệ tây.

Trong mắt cô lộ ra sự hâm mộ, khi anh cười hỏi rằng cô có muốn đi Đài Loan hay không thì cô rất nghiêm túc mà trả lời: em không muốn đi Đài Loan em chỉ muốn cùng anh ngắm ruộng hoa hải dụ.

Trả tiền xong, anh trở về. Tiện đường mua một ít đu đủ ở cửa hàng hoa quả gần với cửa hàng bán hoa, định làm sinh tố đu đủ với sữa trước khi đi ngủ để giúp ngủ ngon.

Đọc đường, anh gọi điện thoại cho Vệ Lam.

Vệ Lam cũng không đến Ninh thành xem thăm vấn, cô nghiên rằng nghiên lợi mà thề, cô muốn kháng án, muốn vạch trần âm mưu của Thích Bác Viễn.

Thế giới nói nhỏ cũng nhỏ, nói lớn cũng lớn. Tuy vợ chồng Vệ Lam từng lần lượt làm bác sĩ chữa trị cho Lăng Hãn nhưng cô ấy vẫn không biết quan hệ của Lăng Hãn và Thích Bác Viễn. Phó Yến đã giữ bí mật này rất thành công.

Lăng Hãn hy vọng Vệ Lam gửi nhanh đơn thuốc đến đây cho anh, thuốc của anh sắp hết.

Vệ Lam hoảng sợ: “Thuốc tôi đưa cho anh có thể uống đến mùa thu. Anh muốn tăng số lượng thuốc sao?”

Lăng Hãn im lặng.

“Liều lượng thuốc không thể tùy tiện tăng thêm. Gần đây có chỗ nào không khỏe sao?” Vệ Lam hỏi rất khéo léo.

“Không có, là tôi sơ ý làm đổ mấy bình thuốc.”

Vệ Lam cười: ” Anh nói dối mà không cần bản nháp sao? Biết rồi, đừng ham mê ôn nhu hương [4] mà sao nhãng bệnh tình. Tôi sẽ gửi fax một đơn thuốc cho anh, nhưng sẽ không đưa quá nhiều đâu, anh nên nhanh chóng đến Bắc Kinh đi.”

[4] xuất xứ từ một điển cố chỉ hành động nhẹ nhàng, ân cần quyến rũ của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông hoặc ẩn dụ về việc dùng nữ sắc để khiến người khác say mê, trầm luân...

Lăng Hãn đồng ý.

Ninh thành thật sự giống một lò lửa, chỉ đi vài bước mà quần áo đều thấm ướt. Từ xa, có một bóng người đang đứng trước cửa “phòng nhỏ”

Lăng Hãn nhìn qua, người nọ cũng xoay người lại nhìn anh.

Là Phương Nghi, Lăng Hãn khá ngạc nhiên. Mấy ngày nay Chung Tấn không về nhà, Phương Nghi tìm ra nguyên nhân và đến đây.

“Cậu chính là Lăng Hãn?” Ấn tượng đầu tiên của Phương Nghi với Lăng Hãn không quá tệ, trừ gia thế, bà cho rằng Lăng Hãn vừa mát hơn Thang Thần Phi. Một người đàn ông khiến người ta cảm thấy an toàn, anh vĩ tuấn lãng, chín chắn và nội liễm.

“Chào dì!” Lăng Hãn vội vàng chào hỏi, mở cửa cổng ra, mời Phương Nghi đi vào.

“Cậu biết tôi sao?”

“Chung Tấn rất giống dì.”

Phương Nghi cười, người này thật biết nói chuyện: “Thuê một căn nhà như vậy chắc không ít tiền nhỉ?” Phương Nghi liếc cái sân nhỏ một vòng.

Lăng Hãn đưa cho bà một ly ược ép dưa hấu.

“Đã là thuê nhà cần gì phải để ý nhiều như vậy?”

Lăng Hãn thản nhiên cười, ngồi xuống đối diện với bà.

“Chung Tấn rất thích cậu.” Trong giọng nói của Phương Nghi lộ ra sự bất đắc dĩ: “Tôi vẫn cho rằng con bé rất ngoan, không nghĩ đến con bé sẽ sống chung trước khi kết hôn.”

Lăng Hãn chà xát hai tay, lúng túng đến nỗi hai tai bị đốt đỏ bừng.

“Gần đây nhà chúng tôi đã xảy ra một số chuyện không tốt, tôi nghĩ cậu đã nghe nói rồi. Tôi rất xem trọng Chung Tấn.”

Phương Nghi cầm túi qua, lấy từ bên trong ra một tờ giấy chứng nhận quyền bất động sản và một bản chứng nhận đất đai: “Đều là người phao đầu lộ diện [5], tuy ở chung không phải chuyện gì to tát nhưng Chung Tấn vừa mới điều đến viện kiểm sát tỉnh, thanh danh rất quan trọng.”

[5] chỉ sự xuất hiện công khai của người phụ nữ trước công chúng.

Bà giao hai bản chứng nhận cho Lăng Hãn, cười tự giễu: “Lúc trước vì đề phòng nên mới đặc biệt làm, dùng tên của Chung Tấn, hiện giờ thật sự có tác dụng.”

“Dì?” Lăng Hãn giật mình.

“Từ nhỏ, Chung Tấn nhìn như rất nghe lời, nhưng có một số chuyện, con bé vô cùng bướng bỉnh, chẳng hạn như đi Giang Châu công tác, mặc kệ tôi nói gì, con bé cũng không nghe. Tôi biết mình không thể giữ con bé được nữa, chi bằng buông tay sớm một chút. Căn hộ này là tạm cho cậu mượn để kết hôn, cậu vẫn nên cố gắng kiếm tiền. Tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu được sống trong ngôi nhà của riêng mình, đúng không?”

Phương Nghi không ngồi lâu, nói xong thì rời đi.

Có một chiếc honda màu trắng tới đón bà, người đàn ông lái xe có mái tóc muối tiêu, mang kính mắt, khí chất nho nhã. Ông ta mỉm cười với Lăng Hãn, Lăng Hãn khẽ gật đầu, hai người đều không nói chuyện.

Chung Tấn không hề giống Phương Nghi. Nếu cô có cách tự bảo vệ mình bằng một nửa của Phương Nghi thì liệu anh có trở thành thứ mà cô cảm lên được mà buông xuống cũng được hay không? Bây giờ thật là mới xuống lông mày, lại chạy lên nào.

Lăng Hãn mở giấy chứng nhận bất động sản ra, một căn hộ nằm bên bờ sông, bất kể kiểu nhà hay khu vực đều rất tốt ở Ninh thành. Chủ sở hữu là Chung Tấn. Tuy giọng điệu của Phương Nghi không quá mềm mỏng nhưng bà lại rất yêu thương Chung Tấn.

Di động vang.

“Lăng Hãn, em đang ở phòng nghỉ, một lát nữa sẽ mở phiên toà. Anh đang ở đâu?” Giọng Chung Tấn rất căng thẳng.

“Anh ở phòng nhỏ.”

Chung Tấn chột hạ thấp giọng: “Hôm nay, em rất nhớ anh. Anh thì sao, có nhớ em không?”

Lăng Hãn ảm đạm cúi đầu.

Cô không biết, ba năm trước, từ Giang Châu về Bắc Kinh, nếu có thể duy trì ý thức mình mãi mỗi ngày thì nhớ cô chính là niềm vui duy nhất của anh.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 67: Ngọt Ngào Trở Lại (5)

Biên tập: Rosa

Thật ra, Chung Tấn vừa mới dừng xe lại.

Cúp máy xong, cô ngửa đầu ra sau thật lâu, tư thế này khiến cô có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào bờ, có thể giữ yên hai hàng nước mắt trong hốc mắt.

Mục Đào đến và gõ vào cửa kính xe: “Tại sao còn không xuống?”

Chung Tấn lấy túi công văn và tập hồ sơ ở ghế phụ, cố gắng kéo ra một nụ cười nhưng không thành công: “Trời nóng quá.”

Ngực buồn bã khó chịu, cô dùng sức hít sâu.

“Cô căng thẳng vì phiên tòa hôm nay mở cửa [1] sao?” Mục Đào hỏi.

[1] kiểu như công khai với công chúng

Cô cúi đầu: “Không phải!”

Hai người đi lên cầu thang, sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo, Chung Tấn quay đầu lại, trông thấy Thường Hạo và trợ lý của anh đang đi đến. Trên nét mặt người trợ lý lộ rõ niềm vui: “Chung kiểm, chúng ta lại gặp nhau.”

Dường như Chung Tấn chẳng nghe được âm thanh gì. Cô nheo mắt lại, nhìn những tia nắng cao thấp không đều rơi xuống từ bầu trời rồi lại từ từ rút đi, trước mắt cô, khuôn mặt ảm đạm của Lăng Hãn không ngừng lắc lư.

Sự chú ý của Thường Hạo đã dính lên người Chung Tấn từ khi anh xuống xe.

Không thể tin được, mới hai ngày không gặp mà tình trạng của cô dường như tệ hơn. Hốc mắt hõm sâu, xương gò má nhô lên, trên mặt còn có dấu màu đỏ bất thường, ánh mắt cũng không tập trung khi nhìn người khác.

Mục Đào đang ở đây, anh không thể hỏi được gì, đành phải thản nhiên chào hỏi.

Bốn người vào phòng nghỉ, Thường Hạo rót cho Chung Tấn một ly nước lọc.

Không một ai nói chuyện, đồ nội thất ở xung quanh cứ như tĩnh lại. Chung Tấn dùng nước thấm ướt môi, lúc nghe thấy tiếng còi xe cứu thương bên ngoài, cô mới phát hiện trái tim mình đã bị khoét rỗng.

Người thư ký mở cửa ra để truyền thông và công chúng tiến vào, từng người một ngồi xuống.

“Công tố viên và luật sư bào chữa nên vào tòa.” Người thư kí chạy đến phòng nghỉ và nói.

Bỗng nhiên, Chung Tấn cảm thấy ở ngực trào ra một cỗ tanh ngọt, có cảm giác muốn nôn. Mỗi khi sợ hãi cô đều sẽ như vậy, từ

nhỏ đã thế. Ngay lúc này, cô phải làm việc và không ngừng làm việc để cưỡng ép bản thân dời lực chú ý sang chỗ khác.

“Chung Tấn?”

Chung Tấn nâng mắt, trông thấy khuôn miệng đang hé ra, khép lại của Mục Đào, cô xoay người chạy vào toilet.

Mấy ngày nay ăn uống không tốt, trong dạ dày không có gì, cô nằm sấp trên bồn cầu nôn khan, nước mắt từ hai má chảy xuôi xuống.

“Chung Tấn!” Thường Hạo đứng ở bên ngoài, vừa khẽ gõ cửa vừa gọi tên cô.

“Đến đây!” Cô cố gắng đứng lên nhưng hai chân mềm nhũn, thân thể mất đi trọng tâm mà ngã về trước, trán va vào mép bồn cầu. Ngay lập tức cô cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng trào ra.

Chung Tấn định dùng hai tay để chống đỡ cơ thể nhưng không thành công, lúc này sức lực toàn thân đều mất hết.

Chung Tấn nhắm chặt mắt, hít sâu, định làm lại một lần nữa.

Bỗng nhiên, từ phía sau, một đôi tay cường tráng và hữu lực đỡ lấy eo cô và nâng cô lên.

Thường Hạo đợi lâu không thấy người, không nghĩ ngợi gì mà trực tiếp đẩy cửa nhà vệ sinh ra.

Chung Tấn chỉ tay vào bồn rửa mặt, trên mặt cô toàn là nước mắt nước mũi, cô không thể không biết xấu hổ mà lên tòa, phải rửa mặt

trước.

Thường Hạo diu cô đến cạnh bồn, khi dòng nước lạnh lẽo áp lên mặt, Chung Tấn mới thở phào nhẹ nhõm: “Tôi không có thai.”

Thường Hạo rút một tờ khăn giấy đưa cho cô: “Tôi biết, cô chỉ là vô cùng sợ hãi.”

Khuôn mặt Chung Tấn đầy bọt nước, bởi vì ngạc nhiên mà mắt trũng rất lớn.

“Người cô ở đây, nhưng lòng thì để ở nhà. Cô lo anh ấy sẽ ra đi mà không lời từ biệt.”

“Thường Hạo, anh biết đọc tâm sao?” Chung Tấn nhận khăn giấy, lau đi bọt nước để lộ ra gương mặt trắng bệch không chút máu.

“Nếu chỉ là xa cách bình thường, tôi có thể chịu đựng được. Tôi chỉ sợ...” Cô không dám nói tiếp.

Thường Hạo không nói gì, mặc cô lặng lẽ trút ra hết nỗi lòng.

Hồi lâu sau, Chung Tấn kéo xuống một vài sợi tóc, che khuất cái trán sưng đỏ: “Chúng ta nên đi thôi.”

Thường Hạo kéo hai vai của cô lại để cô nhìn thẳng vào mình. Trong mắt Thường Hạo, Chung Tấn nhìn thấy những đốm sáng nhỏ nháy nhót.

“Tôi có thể tìm lý do xin chánh án hoãn lại phiên tòa để cô trở về nghỉ ngơi.”

“Không. Vụ án này không thể kéo dài. Tôi làm được.”

“VẬY, HÃY THẢ LỎNG MỘT CHÚT, HÔM NAY CHÍNH LÀ TRÌNH TỰ CUỐI CÙNG ĐỂ HOÀN THIỆN VỤ ÁN.”

Hai người trở lại phòng nghỉ, khuôn mặt Mục Đào nghiêm túc như nham thạch, khóe miệng trợ lý méo xệch, dường như muốn nói: tôi hiểu hết, nhưng tôi sẽ không vạch trần.

Chung Tấn im lặng lấy sổ ghi chép ra.

Thường Hạo và trợ lý tiến vào toà án trước, Mục Đào và Chung Tấn theo sau.

“Nếu cơ thể không thoải mái, tôi có thể thay cô làm nhân viên công tố.” Mục Đào nói.

Chung Tấn ổn định lại tinh thần, kiên định trả lời: “Tôi đã khỏe hơn nhiều rồi.”

Thẩm phán Nhậm ngồi ngay ngắn trên ghế xét xử. Đài truyền hình đặt một cái camera trên lối đi, những thiết bị truyền thông khác, giáo dãi pháo ngấn gì cũng đồng loạt hướng về chỗ ngồi của công tố viên.

Chung Tấn vô thức nhắm mắt lại, khi mở mắt ra cô nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc ở bên dưới. Hoa Bội bĩu môi, giả làm mặt quỷ. Hồ Vi Lam chạm phải ánh mắt của cô thì vội vàng tránh đi. Thang Thần Phi tiêu sái vẫy tay, dùng ánh mắt nói, bộ dáng mặc đồng phục của cô rất đẹp.

Trên vị trí của kẻ tình nghi trống rỗng.

Thẩm phán Nhậm hắng giọng, bảo mọi người im lặng, bà nói rằng vì lý do sức khỏe, vụ xét xử lần này cho phép người tình nghi

Thích Bác Viễn vắng mặt. Sau đó, thẩm phán giới thiệu ngắn gọn tình hình của phiên tòa lần trước và công bố đánh giá của các chuyên gia về tinh thần của Thích Bác Viễn.

Nháy mắt, bên trong toà án yên tĩnh thành một hồ nước đọng, đã số mọi người đều khá lơ mơ.

“Về tính chuyên nghiệp của vấn đề, tòa án hôm nay chỉ công bố kết quả, không phải thẩm vấn.” Thẩm phán Nhậm quét nhìn mọi người một cách uy nghiêm, thấy Thường Hạo muốn lên tiếng nên gật đầu.

Thường Hạo nói: “Đương sự của tôi bị người chết kích động nên khiến bệnh tâm thần gián đoạn tái phát, gây ra hậu quả mang tính nguy hiểm. Căn cứ điều 18 của “Luật Hình sự”, đương sự của tôi không phải chịu bất kỳ trách nhiệm hình sự nào, xin chánh án cho phép đương sự của tôi nhập viện tiến hành trị liệu.”

Thẩm phán Nhậm hỏi Chung Tấn: “Đối với yêu cầu của luật sư biện hộ, nhân viên công tố có ý kiến gì khác không?”

Chung Tấn nói: “Tôi đồng ý với kết quả giám định tinh thần của nghi can, cũng tán thành yêu cầu của luật sư biện hộ, nhưng tôi sẽ giữ lại quyền khởi tố đối với vụ án này. Giả sử nạn nhân biết rõ bệnh tình của nghi can, nhiều năm qua vẫn cẩn thận chăm sóc ông ta, tại sao trong hồ sơ của vụ việc ngày đó lại xuất hiện một loạt hành vi khác thường, đây không phải nhất thời bất cẩn mà là cố ý. Tại sao bà ấy làm như vậy? Bà ấy muốn nhìn cái gì? Trong quá trình điều tra, chúng tôi phát hiện nạn nhân từng tiếp xúc gần gũi với một người, nên tôi đoán nạn nhân đã bị người khác xúi giục, nghi ngờ bệnh tình của nghi can, bắt đầu thăm dò và khiêu khích. Tóm lại, vụ

án này thuộc loại gián tiếp phạm tội, hung thủ thật sự là một người khác.”

Cả tòa án xôn xao.

Chỉ có thẩm phán Nhậm là tỉnh táo nhất: “Kiểm sát trưởng, đây chỉ là phỏng đoán của cô, cô không có bằng chứng chính xác nào, tòa án sẽ bỏ qua.”

Chung Tấn không phản bác, mỉm cười ngồi xuống.

“Vì sao đột nhiên nói những lời đó?” Mục Đào nhẹ giọng hỏi.

“Tôi nghe nói cỏ đã mọc trong một thời gian dài, nhưng rễ lại trồn quá sâu, tôi muốn đốt sạch cỏ đi.”

“Chuyện này rất nguy hiểm, nói không chừng, không khiến rễ sợ mà lại làm mình bị bỏng.” Mục Đào không đồng ý mà nhìn cô.

Ánh mắt Chung Tấn bình tĩnh: “Sẽ không.”

“Nhưng rất khó đưa hẳn ra công lý, dù cho tìm được bằng ghi hình cũng vô dụng, nhân chứng đã chết.”

“Còn có một người.”

“Ai?”

“Xin hãy yên lặng!” Thẩm phán Nhậm sắc bén liếc đến chỗ công tố viên.

Chung Tấn ngậm miệng.

Mười một giờ, là lúc thẩm phán Nhậm đọc phát quyết: Thích Bác Viễn không phải chịu trách nhiệm hình sự do rối loạn tâm thần, tăng thêm người giám hộ trông coi chặt chẽ và tiến hành điều trị.

Lúc trước, tin tức Thích Bác Viễn là bệnh nhân tâm thần được phong tỏa rất kín khiến giới truyền thông không biết gì, hiện tại mọi người đều sôi trào trước kết quả bất ngờ này.

Hoa Bội là người phẫn nộ nhất: “Chung Tấn, cậu là kẻ lừa đảo, dám lừa tôi lâu như vậy.”

Chung Tấn cố ý nhìn đến chỗ của Thang Thần Phi nhưng vị trí kia đã không còn ai.

Những phương tiện truyền thông khác thì một nửa vây quanh Thường Hạo, một nửa vây quanh Chung Tấn, có cảnh sát toà án ra mặt, mấy người mới an toàn rút lui đến phòng nghỉ.

Thẩm phán Nhậm nói: “Đám phóng viên thế nào cũng sẽ vây kín lối ra, nếu mấy người không có gì để nói thì hãy đi từ cửa sau.”

“Xe của tôi đỗ ở trước.” Mặt Chung Tấn lộ vẻ khó xử.

“Cô đưa chìa khóa cho trợ lý để anh ta lái xe của cô, cô ngồi xe tôi đi.” Thường Hạo tiếp lời.

Tuy trên mặt thẩm phán Nhậm không lộ ra điều gì, nhưng trong lòng lại có một đống nghi hoặc. Nhân viên công tố và luật sư biện hộ hài hòa hữu ái như thế này đúng là hiếm thấy.

Thường Hạo không cố kỵ cái nhìn của người khác, anh chỉ muốn đưa Chung Tấn đi sớm một chút.

Chung Tấn nhìn Mục Đào, Mục Đào đang xoay lưng qua nghe điện thoại.

Hồ Vi Lam giục anh mau ra ngoài, cô ta đang chờ ở dưới lầu. Lần thăm vấn trước, vì Mục Đào đưa Chung Tấn đi ăn lẩu mà để người khác chụp được bức hình ái muội, cô ta sợ chuyện cũ lại tái diễn.

Nói đến nói đi, cô ta vẫn không thể tin tưởng Chung Tấn và Mục Đào ngày đó trong sạch, là cô ta trông gà hóa cuốc.

Mục Đào không nói gì, anh lười nói nhiều.

Anh cười, nói xin lỗi với Chung Tấn rồi đi trước. Chung Tấn ngồi vào xe của Thường Hạo.

Hai người đều im lặng, Thường Hạo nheo mắt, liếc cô một cái, Chung Tấn lấy di động ra, ấn một dãy số rồi từ từ xóa đi, lặp đi lặp lại vài lần.

“Nếu thật sự lo lắng, hãy gọi điện thoại cho anh ấy, nói cho anh ấy kết quả xét xử. Chắc là anh ấy rất muốn biết.”

Chung Tấn tự giấu mà nhếch khóe miệng, bỏ di động vào trong túi xách.

“Chúng ta sẽ ăn ở đâu?”

“Mấy lời vừa nãy trên tòa là cô cố ý nói cho ai nghe vậy?”

“Sơn bắt quá lai, ngã tụu quá khứ [2].” Chung Tấn khẽ ngâm.

[2] nghĩa của câu là: núi không đến thì tôi sẽ đi qua. Có thể hiểu là nếu chuyện đó không đến tìm tôi thì tự tôi sẽ đến tìm nó.

Thường Hạo rẽ xe sang phải rồi từ từ dừng xe lại: “Đối với luật sư biện hộ mà nói, giúp đương sự rửa sạch hiềm nghi là hoàn thành nhiệm vụ. Tôi không phải công tố viên, tôi không quan tâm hung thủ là ai. Nhưng tôi lại không yên tâm về cô, cô để mình làm mỗi nhữ là quá bị động. Hứa với tôi, cho dù làm chuyện gì cũng phải thương lượng với tôi trước.”

Chung Tấn mỉm cười: “Tôi cũng đâu muốn làm mỗi nhữ, ngay từ đầu tôi đã không có lựa chọn.”

“Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Thường Hạo thở dài.

Nếu trợ lý ở đây, sẽ lại cười anh “vi phú tân từ cưỡng thuyết sầu” [3] mất!

[3] Câu này có nghĩa là vì để làm được bài từ mới mà giả bộ sầu thương, có thể hiểu là cưỡng ép, ép buộc bản thân làm điều gì đó cho hợp với hoàn cảnh, sự việc xung quanh. Có xuất xứ từ bài thơ “Tang thái tử” của nhà thơ Tân Khí Tật.

Thiếu niên bất thức sầu tư vị,

Ái thương tăng lâu,

Ái thương tăng lâu,

Vị phú tân từ cưỡng thuyết sầu.(*)

(*)Dịch nghĩa:

Lúc tuổi trẻ chẳng biết mùi vị buồn là gì,

Cứ thích lên lầu cao,

Thích lên lầu cao,

Vì làm bài từ mới nên nói giọng là buồn.

(Nguồn dịch: Internet)

Gần đây anh không kiếm chế được mà thờ dài nhiều lần. Trên đời này, có rất nhiều chuyện không chỉ nhờ vào cố gắng là được.

Chung Tấn nhìn ra bên ngoài và thấy cửa hàng bánh kem LISA ở ngay đây.

“Mua bánh mút việt quất cho tôi đi! Không biết bây giờ bên trong có bàn trống hay không.”

Thường Hạo đau lòng nhìn cô.

Không đợi Chung Tấn hỏi, cô gái trẻ phụ trách tiếp tân vừa nhìn thấy đồng phục của cô đã vội vàng đưa hai người vào trong.

Chung Tấn muốn cười, cô đã đến đây tổng cộng hai lần, lần nào cũng mặc đồng phục.

Chỉ còn một bàn trống, cô gái trẻ cẩn thận hỏi hai người dùng gì.

Sóng lưng Chung Tấn chợt cứng đờ, như thể bản năng xúc giác của động vật trời dậy, cảm thấy như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, cô vô thức quay đầu, Thang Thần Phi đang ngồi sau một cái bàn ở trong góc, mỉm cười dịu dàng.

Anh ta ngồi một mình, trước mặt là đĩa bánh mút việt quất.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 68: Ngọt Ngào Trở Lại (6)

Biên tập: Rosa

Chung Tẫn không lên tiếng, ngược lại Thang Thần Phi chủ động sang đây, thân mật gác tay lên vai cô, điều khiến Thường Hạo khá kinh ngạc là Chung Tẫn không hề đẩy cái tay kia ra.

“Không giới thiệu với tôi à?” Thang Thần Phi dịu dàng hỏi.

Chung Tẫn thông thả ngồi xuống, giọng nói bình tĩnh, không vui không buồn:

“Không phải vừa gặp ở trên tòa sao... luật sư Thường Hạo!”

Thang Thần Phi nâng tay lên, cưng chiều vò rối mái tóc của cô: “Nha đầu này, cứ thích đâm chọc anh. Đáng sợ là, anh vẫn thấy ngọt như đường. Chào anh luật sư Thường, tôi là Thang Thần Phi.” Anh ta vươn tay phải về phía Thường Hạo.

Vì phải lên tòa nên Thường Hạo mặc chính trang [1]. Dù đã cởi áo khoác và nới lỏng caravat sau khi vào cửa hàng nhưng anh vẫn cảm thấy bức bối, liền mở khuy măng sét trên tay áo ra, vén lên.

[1] trang phục chính thức dành cho những dịp trang trọng, đặc biệt.

“Chào!” Thường Hạo bắt được tay của Thang Thần Phi.

Ánh mắt Thang Thần Phi dừng trên cánh tay của Thường Hạo – nơi có một vết sẹo thật dài: “Từng bị thương sao?”

Thường Hạo điềm nhiên như không mà chớp mắt: “Chuyện qua lâu rồi.”

Thang Thần Phi “à” một tiếng rồi bảo phục vụ mang thêm một chiếc ghế, cô gái nhỏ cũng nhanh trí giúp anh ta bưng đĩa bánh mứt việt quất tới.

“Anh thích ăn đồ ngọt?” Thường Hạo hỏi.

Khóe miệng Thang Thần Phi nhếch lên đầy thâm ý: “Cái này Chung Tẫn biết đấy.”

Thường Hạo khó hiểu, nhìn về phía Chung Tẫn.

Chung Tẫn chậm rãi trả lời: “Anh cứ chủ động nói thật đi!”

Thang Thần Phi sờ cằm, tự giễu mà thở dài: “Tôi và Chung Tẫn từng hẹn hò ở đây, về sau, cô ấy chê tôi mất mặt nên đá tôi. Hôm nay, tôi đặc biệt chạy đến tòa án để nhìn cô ấy, đột nhiên cảm thấy vô cùng thê lương. Cô gái xinh đẹp và xuất chúng như vậy vì sao không yêu tôi? Nhất thời không chịu được đau lòng mà chạy đến đây thương cảm. Ngày hẹn hò hôm đó, tôi đã giúp Chung Tẫn gọi một đĩa bánh mứt việt quất.”

Thường Hạo nghiêm túc bình luận: “Quả là một câu chuyện nhỏ mới mẻ.”

Thang Thần Phi cười to: “Luật sư Thường, tôi nhất định phải kết bạn với anh mới được, anh thật là một người hài hước.”

“Tôi đã nghe rất nhiều lời khen, nói tôi hài hước, vẫn là lần đầu tiên đấy.”

“Ai cũng sẽ dấu giếm thứ gì đó trong nội tâm của mình.”

“Anh Thang thì sao?”

“Nội tâm của tôi rất sứt mẻ, không giấu được cái gì. Tôi ấy à, trước sau như một.” Thang Thần Phi lười biếng mà nhún vai.

Thường Hạo lộ ra một nụ cười như có như không, đầy hàm ý sâu xa.

Thang Thần Phi xoay đầu về phía Chung Tấn: “Lý do em đến đây giống tôi chứ?”

“Bây giờ nhớ lại, nơi này đã cho tôi ký ức rất đặc biệt.” Chung Tấn tiếp lời anh ta.

Thế giới chính là một cái sân khấu lớn, trời sinh mỗi người đều là diễn viên. Vài người diễn xuất tự nhiên vài người thì diễn quá sâu, chẳng phân biệt rõ ai là nhân vật trong kịch, ai là người thật.

Thang Thần Phi không coi ai ra gì nắm lấy tay của Chung Tấn dán lên mặt mình.

“Khi nào có thời gian, chúng ta cùng ôn lại chứ?”

“Được!”

Thang Thần Phi mỉm cười. Khuôn mặt của anh ta đẹp trai lạ thường, lúc cười dịu dàng chân thành, nhất thời mị lực vô địch, như ngôi sao sáng rực. Anh ta nghiêng người qua, ghé sát tai cô rồi thì

thầm: “Đừng đến cửa hàng bánh với người đàn ông khác, tôi sẽ ghen.”

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu Chung Tấn mới nói với Thường Hạo: “Luật sư Thường, chúng ta đổi chỗ khác ăn trưa đi!”

Thường Hạo ngay cả lông mày cũng không nhấc, cầm lấy áo khoác ở sau ghế: “Được!”

Thang Thần Phi tiễn bọn họ ra tới cửa, cô gái phục vụ trẻ tuổi mỉm cười và đưa tới một chiếc hộp. Không biết Thang Thần Phi chuẩn bị lúc nào nhưng bên trong vẫn là chiếc bánh ngọt đầu tiên được đóng gói và mang đi.

Chung Tấn nói cảm ơn, xúc động đưa hai tay ôm lấy.

Sau khi lên xe, từ gương chiếu hậu Chung Tấn vẫn thấy Thang Thần Phi đứng trước cửa tiệm, cô đóng cửa lại, hít sâu một hơi.

Xe chạy xa, Chung Tấn chỉ vào một cái thùng rác ven đường và bảo Thường Hạo dừng lại. Cô hạ cửa xe xuống, ném hộp bánh ngọt vào trong thùng rác. Sau đó, yếu ớt dựa vào ghế, giống như bị hạ đường huyết, mặt xám như tro tàn.

Thường Hạo tìm được một chỗ có bóng râm để đỗ xe, điều chỉnh nhiệt độ trong xe đến mức cao nhất, sau đó xuống xe mua nước trái cây, bánh sừng bò và sandwich rồi bảo nhân viên cửa hàng gói làm hai túi.

“Bữa trưa đơn giản!” Anh không nghĩ hiện tại Chung Tấn có tâm trạng đến nhà hàng, ngồi ngay ngắn, chờ từng món được bung lên.

“Hiểu biết của anh về Thang Thần Phi là bao nhiêu?” Chung Tấn nhẹ nhàng hỏi Thường Hạo.

Thường Hạo trả lời: “Hắn là con riêng của Phó Yến, coi như là anh trai Lăng Hãn.”

Chung Tấn đưa chiếc ly giấy đựng nước trái cây đến bên miệng, uống từng ngụm. Rất kỳ lạ, cô không hề nói gì với Thường Hạo, nhưng những gì cô biết cũng là những gì Thường Hạo biết. Cho đến bây giờ, cũng chỉ khi ở trước mặt của anh, cô mới dám thẳng thắn bộc lộ những cảm xúc thật sự.

Đầu xuân gặp anh ở sân bay, là lần đầu tiên cô giống một đứa trẻ, chỉ vì một ly đồ uống nóng mà giận dữ với người khác, sau đó, vì vụ án của Thích Bác Viễn mà gặp lại, từ đối thủ thành bạn bè. Đây là món quà mà ông trời ban cho, nếu không thì phải nói một câu chuyện phức tạp như vậy cho ai nghe đây?

May mà có Thường Hạo, không phải sao?

“Hắn là loại nắm có bè ngoài không tòi.” Thường Hạo bổ thêm một câu.

“Trí nhớ của anh thật tốt.”

“Cuộc thi tư pháp là kỳ thi lớn nhất ở Trung Quốc, ai thi đỗ đều có một trí nhớ tốt.” Thường Hạo trêu cô.

Chung Tấn ngay cả gượng cười cũng không làm được: “Thường Hạo...” cô hít sâu, từ từ xoay người qua, trong mắt hiện ra nước mắt bất lực: “Lăng Hãn anh ấy... muốn ‘chết không đau’, tôi sợ mình... không cản anh ấy được.”

Trời ạ!!! Thường Hạo hít một hơi lạnh, bộ não nhanh chóng xoay tròn như một cối xay gió. Bàn tay vô thức nắm lại khiến bánh mì biến thành một đồng mảnh vỡ, qua kẽ tay, rơi xuống dính đầy hai chân.

“Anh ấy phát hiện vết thương trên người cô rồi sao?” Thường Hạo tự trách mình, anh nên nghĩ tới chuyện này. Đến anh cũng có thể nhìn ra, hướng chi là Lăng Hãn?

Mắt Chung Tấn đỏ lên.

Thường Hạo ra lệnh cho bản thân bình tĩnh: “Tôi thấy, suy nghĩ này không phải đột nhiên nảy ra mà đã quanh quẩn trong lòng anh ấy từ rất lâu rồi. Anh ấy chưa làm là vì không bỏ được cô. Bây giờ, anh ấy đã vô tình làm cô bị thương, lương tâm của anh ấy đã sụp đổ, anh ấy không còn sức lực để chống đỡ nữa.”

“Nhưng cô đừng sợ, anh ấy tuyệt đối sẽ không tự sát.”

Anh lập tức xúc lên đáy lòng ưu tư của Chung Tấn, Chung Tấn ra sức véo cánh tay, hy vọng mình không nghe lầm.

“Tự sát và chết không đau là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tự sát là hành vi vừa yếu đuối vừa ngu xuẩn, là hành vi trốn tránh khỏi thế giới này, Lăng Hãn là một đặc công xuất sắc, một nhà tâm lý học ưu tú, xuất phát từ danh dự, anh ấy sẽ không chọn con đường này.” Thường Hạo chậm rãi cau mày lại.

“Tại sao?” Chung Tấn hỏi.

“Anh ấy sẽ không có cách nào thực hiện điều đó đâu. Hà Lan là quốc gia đầu tiên hợp pháp hóa chết không đau, sau đó là Nhật Bản và Thụy Sĩ, một số tiểu bang của Mỹ cũng thông qua ‘dự luật chết không đau’, nhưng cho đến nay, Trung Quốc chưa lâm vào lập pháp.

Đây là một tranh cãi lâu dài, có liên quan đến vấn đề luân lý học, xã hội học, nhân loại học, luật học. Trường hợp chết không đau đầu tiên ở Trung Quốc xảy ra ở huyện Hán Trung, tỉnh Thiểm Tây, bác sĩ Bồ Liên Thăng đã áp dụng chết không đau cho bệnh nhân chỉ vì lời thỉnh cầu của người nhà. Tuy nhiên, ông ta bị bắt vì tội ‘Cố ý giết người’ không lâu sau đó. Vụ án này trải qua 6 năm tố tụng đầy khó khăn, cuối cùng lại tuyên bố phóng thích cho bác sĩ. Chuyện này không đại diện cho việc chết không đau được hợp pháp hóa, nguyên nhân chính là bác sĩ ghi đơn thuốc không đúng, dẫn đến cái chết của người bệnh. Hiện tại, tuy Thượng Hải có chỗ lạng lẽ áp dụng cái chết không đau, nhưng chết không đau vẫn chưa được hợp pháp hóa. Lãng Hãn là người nổi tiếng, trong nước sẽ không có bác sĩ nào thực hiện cái chết không đau cho anh ấy đâu.”

“Thật sao?” Chung Tấn đưa hai tay che mặt, vì quá vui mừng mà khóc lên, khúc mắc trong lòng đột nhiên biến mất: “Là tôi lo bò trắng răng, đúng không?”

Thường Hạo không trả lời, anh đang suy nghĩ, Lãng Hãn là chuyên gia tội tâm lý tội phạm chắc chắn có nghe những chuyện này. Lãng Hãn không phải người ăn nói bặt mạng, tại sao lại nói chuyện này với Chung Tấn? Chỉ mong là anh suy nghĩ nhiều.

Chung Tấn lau nước mắt, vẻ mặt lập tức phấn chấn lên, trạng thái tinh thần cũng thay đổi rất lớn: “Thường Hạo, tôi thật sự bị thuyết phục bởi sự uyên bác của anh. So với anh, tôi hổ thẹn không thôi.”

Thường Hạo thở dài, vì cô là người trong cuộc nên không thể bình tĩnh và lý trí, còn anh là người ngoài, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Người ngoài! Dù miệng đầy chua xót nhưng anh vẫn cảm thấy ngọt ngào, Chung Tấn, đã ỷ lại vào anh.

Chung Tấn uống hết ly nước trái cây, ăn xong một miếng sandwich, thể lực giống như dòng nước chảy ngược vào trong cơ thể: “Gần đây anh bạn sao?”

Thường Hạo gật đầu: “Lịch trình đã sắp xếp đến mùa xuân năm sau, chuyện chòng chát như núi. Ngày kia sẽ đi nội Mông Cổ.”

“Vậy, sau này không có cơ hội nào tới Ninh thành nữa sao?” Giọng Chung Tấn lộ ra mấy phần buồn bã.

Thường Hạo im lặng.

‘Án giết vợ’ của Thích Bác Viễn đã kết thúc, anh chẳng có lý do gì để ở lại Ninh thành nữa.

Thành thật mà nói, cô chưa từng thuộc về anh, nhưng mấy tháng qua, vẻ đẹp của cô đã trở thành món ăn tinh thần của anh. Nhiều buổi sáng và hoàng hôn, trong những lúc bên ba giữa toà án và hành trình công tác, trong lòng anh cô mãi là ánh nắng rực rỡ không bao giờ tan biến.

Nghĩ đến việc có thể nhìn thấy đôi mắt trong veo sáng ngời của cô, anh đều có thể chịu được mọi cô đơn và tịch mịch.

“Lách một chút thì luôn luôn có thời gian.” Nếu cô muốn gặp anh, anh bằng lòng buông bỏ hết tất cả.

“Nếu có đến Bắc Kinh, tôi sẽ mời anh ăn cơm.” Cô sẽ cùng Lăng Hãn đến Bắc Kinh tái khám.

“Được!” Thường Hạo vén sợi tóc của cô ra, chỗ trán có một vết sưng bầm tím: “Về nhà nhớ bôi thuốc. Cô khuyên Lăng Hãn đến viện điều dưỡng ở một thời gian, rời xa môi trường hiện tại, có thể sẽ khống chế được bệnh tình.”

“Đêm đó anh ấy mộng du, những lúc khác đều tốt!”

Cô thật sự yêu Lăng Hãn, đến mức này cô vẫn thanh minh thay anh ấy.

“Tiếp theo đi đâu?” Thường Hạo khó khăn nuốt xuống sự thương tiếc trong cổ họng, không nên nhiều lời, nếu không cô sẽ miễn cảm mà kéo dài khoảng cách, để rồi đến cả bạn bè bọn họ cũng không thể làm.

“Tôi xuống xe ngay đây, không tiễn anh về khách sạn được. Chúng ta thường xuyên liên lạc nhé?”

Anh gật đầu.

Giờ khắc vui vẻ này giống như là trộm được vậy, anh tràn đầy quyến luyến, không chịu nói “Tạm biệt.”

Tương kiến thì nan biệt diệc nan

Đông phong vô lực bách hoa tàn [2].

[2] Trích thơ của Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa:

Gặp gỡ nhau đã khó, chia lìa nhau lại càng khó

Gió xuân không đủ sức, để trăm hoa tàn úa.

(nguồn Internet)

Sau tất cả, vẫn phải nói lời tạm biệt, Chung Tấn xuống xe, bắt một chiếc taxi trở về viện kiểm sát. Bước chân nhẹ nhàng, lúm đồng tiền như hoa.

Thường Hạo cúi đầu, không muốn nhìn bóng lưng rời đi của cô. Tuy còn quá nhiều lo lắng, nhưng chỉ có thể để cô đi lần nữa.

Chung Tấn không trực tiếp đến viện kiểm sát, mà bảo tài xế rẽ vào cửa hàng bánh ngọt LISA một chuyến.

Thật trùng hợp, khi taxi chạy ngang qua cửa hàng thì Thang Thần Phi cũng từ bên trong đi ra, tay dắt một cô gái có mái tóc xoắn dài, ngực to eo nhỏ, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ.

“Đừng ngừng xe!” Chung Tấn mỉm cười nói với tài xế.

Thang Thần Phi, một ngày không nói dối, đoán chừng lợn nái cũng có thể mọc cánh. Đối với anh ta, cô vẫn có chút hiểu biết.

Trợ lý của Thường Hạo chờ Chung Tấn ở phòng bảo vệ: “Chung kiểm, tôi rất thích Ninh thành. Môi trường ở đây rất tốt, trên đường đâu đâu cũng thấy mỹ nữ.”

“Được, vậy anh ở lại làm trợ lý của tôi đi.” Chung Tấn trêu ghẹo.

“Cô nói với Thường đại luật sư đi.”

“Anh thật xem trọng tôi.”

“Người khác tôi không dám nói, nhưng chỉ cần Chung kiểm mở miệng, dù cô muốn những đám mây trên trời làm váy, Thường đại luật sư sẽ không chớp mắt mà đồng ý lấy xuống.”

“Hả?” Mí mắt Chung Tấn nhảy lên liên tục.

Trợ lý cười ha ha: “Chung kiểm, đến bây giờ cô còn không hiểu tầm lòng của Thường đại luật sư sao?”

“Đi, đi!” Chung Tấn cười, đoạt lấy chìa khóa xe trong tay anh ta: “Không biết nặng nhẹ gì cả, tôi có bạn trai rồi.”

Miệng trợ lý há to đến nỗi nhét vừa một quả trứng gà: “Thường đại luật sư cũng là Titanic à, lần đầu tiên đi thuyền liền va vào núi băng!” Anh ta thông cảm mà ép mặt mình thành một đống.

Chung Tấn không dám gật bừa.

Lúc chờ thang máy, khoe miệng Chung Tấn khẽ nở nụ cười. Phân tích của Thường Hạo đã bình ổn được nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Bên cạnh đứng thêm mấy người, cô nâng mắt, trông thấy viện trưởng Tiền thì vội vàng cung kính chào hỏi.

Viện trưởng Tiền nhìn màn hình điện tử không ngừng lập lòe trên thang máy, nói: “Vụ án Thích Bác Viễn đã có phán quyết?”

“Vâng!”

Viện trưởng Tiền mặt không chút thay đổi “à” một tiếng, khi cửa thang máy mở ra, đoàn người tiến vào theo thứ tự, không một ai nói chuyện.

Chung Tấn ra khỏi thang máy trước.

Lúc cửa thang máy khép lại, cô nghe được viện trưởng Tiền nói:
“Đề ý chuyện trong tay một chút, chuẩn bị chuyển giao.”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 69: Câu Chuyện (1)

Biên tập: Rosa

Hôm sau, bàn làm việc của Chung Tấn bị chuyển từ khoa giám sát và điều tra sang phòng tư liệu. Trước trước sau sau cộng lại, cô đã ở khoa giám sát và điều tra vừa đúng nửa năm. Công việc trong tay được bàn giao cho một đồng nghiệp khác, trong khoa cũng không bổ sung thêm “máu” mới nào.

Mục Đào đen mặt, muốn đi tìm viện trưởng nhưng Chung Tấn đã ngăn cản. Từ ngày được điều đến phòng giám sát, Mục Đào đã cực kỳ bảo vệ cô, tuy bản thân là cây ngay không sợ chết đứng, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, có một số việc sẽ trở nên không thể nói rõ được.

Trí tưởng tượng của con người vẫn luôn phong phú.

Chung Tấn kính trọng Mục Đào, càng quan tâm hình tượng của anh hơn cả bản thân anh.

“Tôi sẽ không bỏ qua vụ án kia.” Lúc rời đi, cô nói với Mục Đào.

Lần đầu tiên, Mục Đào có cảm giác Chung Tấn không hề yếu đuối như vậy: “Tôi biết, nhưng cô phải tự bảo vệ bản thân. Đừng đi gặp Thang Thần Phi một mình.” Anh dặn dò.

Chung Tấn im lặng suy nghĩ.

Trong phòng tư liệu có bốn người, ba nữ một nam, thái độ với Chung Tẫn không lạnh không nóng. Văn phòng vừa thay một số tủ hồ sơ mới, công việc của Chung Tẫn là đăng ký lại tất cả thông tin và nhập vào máy tính. Công việc này rất nhiều, đoán chừng phải mất ít nhất nửa năm mới có thể hoàn thành. Ưu điểm là Chung Tẫn không cần giao tiếp với ai cả, vô cùng yên tĩnh.

Chuyện đổi vị trí công tác, Chung Tẫn không nói với bất kỳ ai, kể cả Lăng Hãn. Hiện tại, công việc của cô đã cố định, dư ra rất nhiều thời gian để ở cạnh anh. Đây thực sự là điều cô muốn nhất vào lúc này.

Tái ông mất ngựa, họa phúc khó lường.

Lăng Hãn không khiến Chung Tẫn lo lắng nữa, dường như thái độ của anh trở nên vừa tích cực vừa cởi mở.

Vệ Lam không gửi fax đơn thuốc từ Bắc Kinh đến đây, mà nhờ một chuyên gia về bệnh tâm thần ở Ninh thành tái khám giúp Lăng Hãn.

Vị chuyên gia kia mở một nhà trị liệu kiêm bệnh viện an dưỡng ở Giang Bắc. Chung Tẫn lái xe cùng Lăng Hãn qua đó. Đi qua cầu Giang Đại, giao thông khá tắc nghẽn. Lăng Hãn nhìn vào một tòa nhà mới xây sừng sững cách đó không xa, nói: “Đó là Lâm Giang Uyển, dì đã mua nhà ở kia.”

Chung Tẫn mỉm cười: “Hai người gặp nhau rồi sao?”

“Đúng vậy, cũng không tiếp đón dì thật tốt.”

Cô đã biết chuyện Phương Nghi đến phòng nhỏ, nhưng cô muốn Lăng Hãn chủ động nhắc tới. Cách đây mấy ngày, Phương Nghi

cũng đã đưa cô đến Lâm Giang Uyển.

Chung Tấn đứng bên bờ sông nhìn bầu trời xám xịt, ánh nắng ảm nấp rất sâu, nước sông có vẻ đục ngầu, vài chiếc thuyền hàng đan xen chạy qua, hai bên bờ là những đám cỏ lau xanh lắc lư theo gió, tất cả những điều này vô hình trung làm tăng sự sống động trên mặt sông.

Cô xoay người lại, ba chữ “Lâm Giang Uyển” mà giáo sư Lôi viết được treo cao ở giữa cổng tiểu khu. Thể chữ đồ sộ nhưng không mất đi vẻ tuấn dật và hùng vĩ.

Phương Nghi dán mắt lên ba chữ kia, đặc chí: “Khi đó, mẹ liếc mắt một cái thì nhìn trúng nơi này, không ngờ còn có một cơ duyên như vậy.”

Bà vô thức toát ra một phong thái yêu kiều.

Chung Tấn vội vàng quay đầu nhìn nước sông.

Phần chính của Lâm Giang Uyển đã đóng nắp [1], hậu kỳ sẽ khẩn cấp tiến hành xanh hoá và trang trí. Cô gái ở bộ phận bán nhà nhiều lần cam đoan, chỉ ba tháng nữa là có thể giao phòng.

[1] Đề cập đến việc hoàn thành cấu trúc chính của tòa nhà.

“Anh thích môi trường ở đây không?” Xe đằng trước bắt đầu nhúc nhích.

Lăng Hãn nhẹ nhàng nói: “Tại sao không thích chứ, cứ như một giấc mơ vậy...”

Chung Tấn không kìm chế được, sống mũi cay cay: “Phòng làm việc hướng ra sông Trường Giang, khi nào viết luận văn mệt mỏi, anh có thể đứng trên ban công, vừa có gió sông thổi vừa ngắm mặt trời mọc rồi lặn, ngắm bốn mùa lần lượt thay đổi.”

“Mùa xuân đến, chúng ta lại về An Trấn ngắm hoa cải vàng.”

Có chút nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, Chung Tấn ngượng ngùng nói: “Đừng để ý đến em, em chỉ là đang rất vui.”

Lăng Hãn nhào người qua, hôn lên tay Chung Tấn.

Trại an dưỡng rất vắng vẻ, vài người mặc đồ bệnh nhân đang tản bộ dưới bóng cây, ngoại trừ ánh mắt đại ra, nhìn qua không khác gì người bình thường.

Chuyên gia để Chung Tấn ngồi đợi ở bên ngoài: “Lát nữa, tôi sẽ báo cho cô biết tình huống cụ thể, nếu cô ở bên cạnh, áp lực tâm lý của anh ấy sẽ tăng mạnh.”

Chung Tấn gật đầu.

Rất nhiều bức tranh phong cảnh được treo trên tường ở tầng dưới. Chung Tấn thường thức từng bức một. Có người đàn ông trung niên đang cầm một hòm thuốc từ bên ngoài đi vào, chảy rất nhiều mồ hôi, vì tay hơi trơn nên ông ta không nhấc hòm thuốc lên được.

Chung Tấn tiến đến giúp ông ta cầm lên. Ông ta nói cảm ơn rồi đưa hòm thuốc vào kho chứa. Ông ta vừa lau mồ hôi vừa hỏi: “Cô là người nhà bệnh nhân à?”

Chung Tấn gật đầu.

Trong mắt người đàn ông lộ ra sự đồng tình: “Rất vất vả nhỉ!”

“Không có, tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Bệnh nhân ở đây dường như không nhiều lắm.”

Ông ta nói thêm: “Mấy người cô thấy đều có bệnh tình nhẹ hơn, đa số bị nhốt ở trong, cô muốn vào xem một chút không?”

Chung Tấn lắc đầu.

“Mỗi người bọn họ đều như phần tử khủng bố vậy, không biết có thể làm ra chuyện đáng sợ gì. Người nhà đưa bọn họ đến đây, coi như vơi đi nỗi băn khoăn. Có vài người vào đây thì không ra ngoài nữa.”

Chung Tấn thấy lòng buồn bã.

Thời gian chờ khá lâu, vượt xa những gì Chung Tấn tưởng tượng. Thời gian từng giây từng phút như đá mài, mài mòn dây thần kinh của cô, cũng mài mòn sự kiên nhẫn của cô thành một mảnh giấy... là loại giấy mỏng dùng bút máy vạch nhẹ một nét liền móc ra lông tơ nhỏ.

Rốt cuộc, Lăng Hãn cũng từ trên lầu đi xuống, y tá dẫn anh đi lấy thuốc. Chung Tấn đi vào văn phòng của chuyên gia.

Chuyên gia đứng cạnh cửa sổ, hai tay đan vào nhau.

“Tình huống của anh ấy rất tốt, tốt đến mức tôi cảm thấy bác sĩ Vệ đã khoa trương bệnh tình.”

Trong lòng Chung Tấn vui vẻ.

“Tuy nhiên, vẫn còn một loại tình huống, cô từng nghe câu ngạn ngữ Trung Quốc “cửu bệnh thành y” [2] chưa? Anh ấy thuộc loại bệnh nhân biết rõ bệnh tình của mình, có thể anh ấy đã học được cách che dấu bệnh tình và biết làm thế nào để đối phó chẩn đoán của bác sĩ. Ngược lại, hiệu tính kháng thuốc trong cơ thể anh ấy rất mạnh, thuốc không có tác dụng nhiều, anh ấy hoàn toàn dùng ý chí để chống lại căn bệnh này.” Chuyên gia còn nói thêm.

[2] ẩn dụ về việc một người có thể trở thành chuyên gia trong một phương diện khi họ có nhiều kiến thức trên phương diện đó.

“Đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

Chuyên gia mơ hồ trả lời: “Anh ấy vẫn là một bệnh nhân!”

Chung Tẫn lại lo lắng: “Chúng ta có thể làm gì?”

“Đừng gây áp lực cho anh ấy, hãy sống thật tốt.” Chuyên gia nắm lấy tay Chung Tẫn: “Anh ấy là bệnh nhân kiên cường nhất mà tôi từng gặp.”

“Đúng vậy, tôi rất tự hào về anh ấy.” Chung Tẫn thổn thức.

Chuyên gia tiến Chung Tẫn xuống lầu, Lăng Hãn đang xách túi thuốc đứng đợi cô. Khuôn mặt anh như một bức tường bịt kín, không nhìn thấy một khe hở nào, không buồn không vui, càng không có kích động hay lo âu, có khi là một loại bình thản. Như nước tĩnh, như sắt lạnh. Không có một chút hơi thở!

Lăng Hãn đi tới dặt tay cô, khi tay kề tay, anh cảm giác được lòng bàn tay Chung Tẫn đầy mồ hôi. Ngón tay anh vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay cô.

Hai người nhìn nhau cười.

“Ồ, bọn họ đến rồi.” Chuyên gia bước nhanh xuống bậc thang, có hai chiếc xe đang đỗ cạnh khóm hoa dâm bụt nở rộ. Một chiếc là xe CMB [3] cỡ nhỏ chở người, một chiếc là xe vận tải lớn chở hàng.

[3] viết tắt của xe buýt cỡ trung bình, số chỗ ngồi thường từ 11-20

Công nhân dỡ hàng đón lấy ánh nắng ngả về phía tây, mồ hôi như sấm bò đầy mặt. Hình như công ty nào đó đang chuyển nhà, có tủ lớn tủ nhỏ, bàn trà rồi sofa nhưng nhiều nhất vẫn là sách, một thùng rồi lại một thùng.

Cửa xe CMB mở ra, một người đàn ông ưỡn bụng đi xuống, Chung Tấn hí hóp mắt, nhận ra là Ngô tổng của công ty Viễn Phương. Trái tim của cô co rúm lại thành một quả bóng mềm, chạy đến cổ họng.

Trong tiếng hỏi han cởi mở và nhã nhặn của chuyên gia, Thích Bác Viễn cuối cùng cũng từ trong xe đi ra.

Ngoại trừ cảnh vật, thời tiết, địa điểm thay đổi và người hơi gầy ra thì hình ảnh Thích Bác Viễn bây giờ và Thích Bác Viễn mới gặp ở Hàng Thành gần như trùng nhau lần nữa. Nhã nhặn uyên bác, phong độ nho nhã.

Mấy tháng sống kiếp lao ngục dường như gột rửa cho ông một vẻ phong trần, khiến cuộc sống của ông càng thêm rục rờ. Trái tim của ông có nhiều hơn người khác một bộ lọc, đúng lúc lọc hết mấy hồi ức xấu xí, chỉ để lại dư vị về những người và sự vật mà ông muốn.

Chung Tẫn không khỏi cảm thán: thật ra người bệnh tâm thần cũng có mặt may mắn hơn người bình thường.

Cô quay đầu nhìn Lăng Hãn, vách tường nứt ra một kẽ hở, cô thấy nụ cười của anh. Cô chưa từng thấy anh cười như vậy, nó xuất phát từ đáy lòng, chân thành và vui vẻ.

“Công ty Viễn Phương suy nghĩ rất chu đáo, đây quả thật là nơi thích hợp cho ông ấy ở lại.” Lăng Hãn nói.

Chung Tẫn đang muốn tiếp lời thì Thích Bác Viễn nhìn thấy cô. Như cố nhân xa cách từ lâu gặp lại, ông xúc động, dang hai tay về phía cô.

Chung Tẫn cười khẽ, buông tay Lăng Hãn rồi đáp lại cái ôm của ông.

“Tiểu Tẫn, thời tiết hôm nay rất tốt.”

Thật sự là một ông chú khiến người ta yêu mến, sửa cách xưng hô đến thái mái, thân mật như thế, khoảng cách của hai người lập tức thu hẹp lại: “Đúng vậy, kỹ sư Thích, nhà mới của ông rất được.”

“Nhất định phải thường xuyên đến làm khách cùng với...” Ông nhìn về phía Lăng Hãn.

“Người yêu của tôi, Lăng Hãn!” Chung Tẫn xoay người lại, kéo tay Lăng Hãn qua, nhét vào trong tay Thích Bác Viễn, ngừng một lát, cô sợ mình sẽ run rẩy: “Đây là kỹ sư Thích, người em kính trọng nhất.”

Cô mím chặt môi, nếu không sẽ không cần thận mà bật ra tiếng khóc. Đây là đứa con duy nhất của ông, ông có biết không?

“Ngưỡng mộ đã lâu!” Lăng Hãn gật đầu.

Thích Bác Viễn quan sát Lăng Hãn từ trên xuống dưới: “Trước đây, chúng ta từng gặp nhau sao?”

Lăng Hãn mỉm cười: “Tôi may mắn thấy ảnh chụp của kỹ sư Thích trên TV và trên báo.”

Thích Bác Viễn lắc đầu: “Không phải, tôi giống như đã biết cậu từ rất lâu, chỉ là nhất thời nhớ không ra. Về sau từ từ nghĩ đi! Hứa với tôi, phải đối xử thật tốt với Tiểu Tấn đấy?”

“Nhất định!”

Thích Bác Viễn còn nói thêm: “Cô ấy đáng giá!”

“Tôi biết.”

“Khi nào kết hôn thì đưa thiệp mời cho tôi nhé, tôi muốn đến dự lễ.”

“Được!”

Thích Bác Viễn vỗ vai Lăng Hãn rồi xoay người sang chỗ khác. Ngô tổng và chuyên gia đều đang chờ ông! Trong đoàn người, Chung Tấn còn nhận ra một vị phó chánh án lúc tòa án thẩm vấn, có lẽ là đến giám sát.

“Tiểu Tấn, bọn họ đã trả cho tôi cái này.” Đột nhiên, Thích Bác Viễn nhớ tới gì đó, rút ra một chiếc khăn quàng cổ từ trong túi rồi đưa cho Chung Tấn.

“Tặng ông làm kỷ niệm.” Chung Tấn vừa cười vừa đáp lại.

Sâu trong bóng cây thổi tới một trận gió, quét lên một trận bụi bặm, kinh động một vài chiếc lá rụng, ánh mặt trời bị mây che khuất, bầu trời tối sầm đi, một lát sau, gió ngừng, mây cũng tản đi, thời tiết lại nóng rực như trước.

“Lúc em còn bé, dì nhỏ đã nói cơn gió kỳ lạ như vậy là một vị tổ tiên đã qua đời đến thăm hậu bối của họ đấy.” Chung Tấn nhỏ giọng nói với Lăng Hãn.

Lăng Hãn cười với cô, mở cửa xe ra.

Nhiệt độ trong xe rất cao, máy lạnh mở một hồi lâu mới thấy thoải mái một chút.

Chung Tấn khoa chân múa tay, hỏi một cách dí dỏm: “Anh có thấy bình tĩnh khi ở đây không?”

“Ừm, chỗ ở cho bệnh nhân được sắp xếp rất tốt, anh không có gì phải lo lắng.”

“Sau đó?” Sự ồn ào của Lăng Hãn giống như được điều khác qua, cô lặng lẽ vuốt ve bằng ánh mắt.

Anh nhoen miệng cười: “Em phải đồng ý chấp nhận tất cả của anh, không thể cự tuyệt, không thể ghét bỏ.”

Những lời này rung động đến tâm can.

Cổ họng Chung Tấn nghẹn đi, nói không nên lời.

Hai người trở lại nội thành, hoàng hôn vừa lên, Chung Tấn nhìn thấy một tiệm cơm ven đường có bảng hiệu “Tôm hùm Hu Di” [4] rất

rõ ràng. Mùa này là thời điểm lúa mì được thu hoạch, tôm hùm rất dồi dào và tươi tốt: “Tối nay ăn tôm hùm đi!”

[4] Hu Di là tên một huyện ở thành phố Hoài An, tỉnh Giang Tô.

Lăng Hãn cười cô là con mèo tham ăn. Gần đây, mỗi ngày đi làm về cô đều gọi món ăn, còn phải thay đổi đa dạng mỗi ngày.

Quả là được mở mang kiến thức, tôm hùm trong tiệm không phải dùng đĩa để đặt mà là dùng chậu. Hai người gọi một chậu, ngoài ra còn gọi hai đĩa rau trộn, món chính tất nhiên là cháo khoai lang. Nhân viên phục vụ đưa cho hai người tạp dề và bao tay mỏng.

Khi tôm hùm được bưng lên, hai người đều rất ngạc nhiên. Cái chậu này vậy mà to bằng cái chậu rửa mặt. Chung Tấn cười: “Làm sao nuốt trôi hết đây, để em gọi Hoa Bội đến hỗ trợ.”

Lăng Hãn gật đầu, ngoắc tay bảo nhân viên phục vụ đưa menu đến, để dành cho Hoa Bội gọi ít đồ ăn.

Hoa Bội rất trâu bò: “Đến lúc này mới mời người ta ăn cơm, bỏ qua sẽ không có thành ý.”

“Tới hay không?”

“Tới, nhưng tôi muốn dẫn theo một người.”

Chung Tấn chớp mắt với Lăng Hãn: “Tôi chờ ngày này rất lâu rồi.”

“Tinh tướng nhỉ!” Hoa Bội cười ha ha.

Mười lăm phút sau, Hoa Bội tới, người đàn ông đi phía sau cô trước khi vào cửa đã khom người xuống theo bản năng. Chung Tấn

thì thầm với Lăng Hãn: “Trời ạ, cũng cao quá rồi!”

Hoa Bội nhăn nhăn nhó nhó giới thiệu: “Đây là Úc Minh!”

Miệng Úc Minh thật sự lớn, tối nay, cuối cùng anh ấy cũng đã tới đúng chỗ: “Ở trước mặt mọi người, tôi chỉ là một người quê mùa tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản.”

Chung Tẫn thích cách anh ấy đánh trống lảng, cô cảm giác lần này khẩu vị của Hoa Bội thật sự không giống với mọi khi.

“Người quê mùa như anh lại tìm được một vị tài nữ có văn hóa như em đây, muốn khoe khoang à!” Hoa Bội liếc mắt một cái, kéo anh ấy ngồi xuống.

Úc Minh cười ngây ngô, dịu dàng nhìn Hoa Bội.

Lăng Hãn vội bảo nhân viên phục vụ mang lên một két bia ướp lạnh. Hai người đàn ông uống vào không ít, Hoa Bội uống một ly rất nhỏ còn Chung Tẫn không chạm vào một giọt.

Mùi vị tôm hùm rất tuyệt, trong cái ngon còn mang chút chua cay. Hoa Bội không cẩn thận huých vài giọt nước sốt lên áo, Úc Minh bảo nhân viên phục vụ mang nước trà lên, thấm ướt khăn tay, cẩn thận lau giúp Hoa Bội.

Chung Tẫn nhìn thấy, cười híp mắt, Hoa Bội lần này làm thật.

Ăn xong tôm hùm, Chung Tẫn và Hoa Bội đi toilet rửa tay. Chung Tẫn xoa xoa bàn tay đầy xà phòng, vừa ngẩng đầu thì thấy Hoa Bội đang nhìn chăm chăm mình, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

Hoa Bội cười, lắc đầu: “Không có gì.”

“Nói đi!”

Hoa Bội mím môi: “Thật ra là chuyện nhỏ thôi, hôm kia, ba cậu đến tìm tôi.”

Chung Tấn vội la lên: “Ông ấy vay tiền của cậu sao?”

Hoa Bội sừng sốt: “Cậu biết hả?”

“Tôi không biết, nhưng tôi biết ông ấy có thể thiếu tiền.” Lòng Chung Tấn nặng nề đi, năm mươi vạn tiêu hết nhanh như vậy ư?

“Ông ấy mượn bao nhiêu?”

“Chỉ mười ngàn!”

Chung Tấn muốn ngắt, Chung Thu Giai đã lưu lạc đến nông nỗi này sao?

“Bội, nghe tôi nói, nếu lần sau ông ấy còn tìm cậu, cậu cũng đừng cho ông ấy mượn nữa. Ông ấy có một cái hang không đáy, lấp không đầy.”

“Ha!” Hoa Bội trừng to mắt.

Chung Tấn cười khổ: “Ba mẹ tôi đã ly hôn, ông ấy có người phụ nữ khác bên ngoài, cô gái kia đang mang thai.”

Hoa Bội ghét nghe mấy chuyện này nhất, nhảy dựng lên mắng: “Ông ấy đang đùa sao? Vi lão bắt tôn [5], nếu không nhuộm tóc, trên đầu còn có bao nhiêu cọng tóc đen? Tôi quả thực là đang nói giáo cho giặc mà.”

[5] kiểu như già mà không nên nét.

“Ngày mai tôi trả tiền lại cho cậu.” Chung Tấn thở dài.

“Tấn, cậu làm cái gì vậy? Tôi không thiếu chút tiền này.”

Chung Tấn khoát tay, chẳng còn hơi sức nào: “Ông ấy vay tiền cậu, thật ra là muốn bức tôi đi tìm ông ấy. Ông ấy hoàn toàn không thèm quan tâm đến thể diện nữa.”

Đây là cái giá phải trả cho tình yêu sao?

Hoa Bội ngẫm lại, hình như có đạo lý như vậy.

“Việc này, đừng cho Lăng Hãn biết.”

“Biết rồi, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.”

Chung Tấn buồn bã, im lặng.

Lăng Hãn đã lấy hóa đơn, hai người đàn ông đi ra ngoài hút thuốc. Bốn người lại trò chuyện một lát rồi chia tay nhau ngay cửa tiệm. Ngồi trên xe, Chung Tấn gọi điện thoại cho Phương Nghi. Phương Nghi vừa mới về nhà sau khi tập Yoga xong, đang ngâm mình trong bồn tắm hoa hồng, khi nói chuyện đều là tiếng nước.

Chung Tấn bật cười, đây hẳn là báo ứng, Chung Thu Giai ngoại tình để thành toàn cho sự hoàn mỹ và tao nhã của Phương Nghi.

Lại là một đêm trăng mùa hè đẹp mê người, gió nhẹ như nước. Trong sân, tiếng rì rào líu ríu của những con côn trùng nhỏ vang lên, lẳng lặng nghe, giống như nghe được âm thanh của hoa dạ hương nở rộ.

Hương thơm theo gió đánh úp lại, từng đợt từng đợt phả vào tâm phé. Chung Tấn xoa xoa cánh tay, quay đầu nhìn về phía phòng làm việc. Lăng Hãn đang ở bên trong viết luận văn, gần hừng đông anh mới lên giường nghỉ ngơi.

Cô ngủ rất nông, giường vừa động, cô liền tỉnh. Hai người ôm nhau một lúc, nói mấy câu, sau đó, cô rời giường rửa mặt.

Kể từ đêm đó, Lăng Hãn không còn mộng du hay mất kiểm soát nữa. Dù có, Chung Tấn cũng không nhìn thấy, vì khi đó cô đang vùi đầu trong đồng hồ sơ cũ, bị sặc bụi đến nỗi ho khan liên tục.

Đây cũng là một cách, Chung Tấn rất sợ ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa tự trách đó của Lăng Hãn.

...

Hôm sau khi đi làm, ở trong góc của phòng tư liệu, Chung Tấn gọi điện thoại cho Chung Thư Giai: “Ba, chỗ Hoa Bội con sẽ trả tiền. Ba không cần lo lắng, dù ba có thể nào con cũng sẽ cố gắng cho ba cuộc sống sau này thật tốt. Tuy nhiên, nghĩa vụ của con chỉ có mình ba thôi, thứ lỗi cho con đơn lực mỏng không lo cho người khác được.”

Âm lượng không nhẹ không nặng, giọng nói không nhanh không chậm nhưng lại khiến Chung Thư Giai ra một thân mồ hôi. Ông chỉ biết cười gượng, không biết nên trả lời cái gì cho tốt, càng không có mặt mũi nào nhắc đến chuyện A Viện nhất ông ở ngoài tối qua, ông đã ngồi ở ven đường hút thuốc nguyên một đêm.

Giữa trưa, khi đi xuống nhà ăn ở dưới lầu ăn trưa, cô gặp vài đồng nghiệp cũ trong khoa điều tra và giám sát trong thang máy.

Bọn họ không coi ai ra gì mà thảo luận một vụ án, Chung Tấn lẳng lẳng nhìn con số biểu thị trên màn hình điện tử. Đó là một vụ án mới, nếu không bị đổi cương vị, hẳn là sẽ do cô phụ trách.

Lúc lấy cơm, đầu bếp không đợi cô mở miệng đã đưa cho cô một thìa rau cần tây xào thịt băm mà cô ghét nhất. Cô đột nhiên cảm thấy lòng buồn đến khó chịu, đặt phần cơm lên bàn rồi ra khỏi nhà ăn.

Có một tiếng rưỡi để nghỉ trưa, cô đi dạo khắp nơi trên đường vô mục đích.

Ánh trăng tối qua đẹp như vậy, nhưng hôm nay lại là một ngày đầy mây. Bầu trời màu xám tro thật sự rất thấp, tựa như nếu không có nhà lầu và cây cối nó sẽ giống như một khối thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh vụn.

Lúc dừng chân, Chung Tấn phát hiện mình đang đứng trước một tiệm áo cưới. Chiếc áo cưới trong tủ kính kia thật sự rất đẹp, không ren, không đường viền, ngoại trừ mấy hạt kim cương lộn xộn lấp lánh trước ngực. Trông đơn giản là vậy nhưng ánh sáng của nó lại vượt qua cả bộ áo cưới kiểu retro Bohemian và bộ áo cưới thời Đường mang màu sắc quốc gia với đóa hoa mẫu đơn nở rộ kia.

Chung Tấn không thể rời mắt.

Phút chốc, trong lòng có chút chờ mong khác thường, giống như lông chim xẹt qua, tuy chẳng có gì nhưng lại cảm giác được tình ý nhẹ nhẹ.

Một cô gái thời thượng đang trông tiệm nhìn thấy Chung Tấn qua cánh cửa kính, vội vàng chạy đến: “Cô muốn chụp ảnh cưới sao?”

Hiện tại là mùa ế hàng, chúng tôi có thể giảm giá cho cô 20%. Tiệm chúng tôi và tiệm trang sức đối diện là quan hệ hữu nghị, cô ở chỗ chúng tôi chụp ảnh rồi qua kia mua trang sức cũng sẽ được ưu đãi 20%.”

Chung Tấn nhìn về tiệm trang sức đối diện theo ngón tay của cô gái.

Hơi thở của cô ngừng lại, người đàn ông vừa mới từ tiệm trang sức kéo cửa đi ra không phải là Lăng Hãn thì là ai? Tim cô đập thành thịch, chẳng lẽ bọn họ có thần giao cách cảm?

Vì ngạc nhiên và vui mừng mà tim cô đột nhiên nhảy lên.

Cô chẳng thèm vòng đến đường kẻ vạch cho người đi bộ, cứ như vậy xuyên qua dòng xe cộ, xông thẳng về phía trước.

Máy lạnh trong tiệm trang sức mở rất mạnh, cô nhin không được rùng mình một cái, sau đó đi thẳng đến quầy nhẫn cưới.

“Xin hỏi, người đàn ông có vẻ mặt khá nghiêm túc vừa rồi đã mua kiểu nhẫn nào vậy?”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 70: Câu Chuyện (2)

Biên tập: Rosa

Nhân viên tiệm trang sức bày ra vẻ mặt không hiểu gì. Chung Tấn vội vàng miêu tả lại khuôn mặt của Lăng Hãn, một nhân viên ở quầy đối diện tiếp lời: “Là anh ấy à, vừa mới đi. Anh ấy không mua nhẫn mà mua một chiếc vòng chân.”

Chung Tấn ngạc nhiên quay đầu.

Nhân viên cửa hàng nói chuyện say sưa: “Chiếc vòng kia đã ở đây rất lâu rồi mà vẫn chưa ai đến hỏi han, anh ấy liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Tôi còn tìm thẻ hội viên để giảm giá giúp anh ấy đấy! Cô là bạn gái anh ấy hả?”

Chung Tấn nuốt nước miếng: “Có thể cho tôi xem kiểu dáng của chiếc vòng chân đó không?”

“Đợi thêm hai ngày nữa, anh ấy sẽ đích thân đưa cho cô.” Nhân viên cửa hàng nheo mắt trêu ghẹo: “Cái vòng chân đó thật sự rất đẹp, ở Ninh thành chỉ có một chiếc.”

Hai ngày nữa... là sinh nhật của cô, vết đỏ ửng trên mặt Chung Tấn rút xuống như thủy triều, lộ ra những phiến đá xám trắng lờm chờm cằn cỗi bên dưới. Tuy có hơi thất vọng, nhưng cô lập tức an ủi bản thân nên cảm thấy vui mừng. Nhưng tại sao là vòng chân? Cô đâu có cơ hội để mang vòng chân.

Chung Tấn lê bước ra cửa, trước khi bàn tay chạm vào quả đấm cửa, cô quay đầu lại: “Xin hỏi, tặng vòng chân có ngụ ý gì đặc biệt không?” Cô không hiểu biết bằng Hoa Bội, đối với chòm sao, ngôn ngữ của các loài hoa hay thâm ý của quà tặng, cô đều không hiểu.

Nhân viên cửa hàng che miệng cười, cầm lấy điều khiển từ xa mở chiếc TV được lắp trên vách tường lên. Không biết là phim điện ảnh hay là phim nhiều tập, một người đàn ông đẹp trai nói với một cô gái đang cười, mắt cong như vầng trăng non rằng: “Viên đá may mắn của em là trên châu đến từ biển cả, viên đá ô liu của anh là châu báu duy nhất đến từ vũ trụ.”

Sau đó, anh ta ngòi xổm xuống, giúp cô gái khâu hai loại châu báu kia thành một chiếc vòng chân.

“Vòng chân đưa tiễn người, ngụ ý kiếp sau bọn họ còn có thể gặp lại và yêu nhau.”

“Lãng mạn nhỉ!” Trong mắt nhân viên cửa hàng toát ra sự hâm mộ.

Nửa người dưới Chung Tấn co rút, khóe miệng giật nhẹ: “Máy lạnh chỗ mấy người quá lớn.” Cô đẩy cửa rời khỏi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu đến đâu, chỗ đó đều là một đám lửa. Chung Tấn chạy nhanh trong đám lửa ấy, mồ hôi như nước chảy xiết, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, đôi môi trắng bệch.

Buổi chiều, Mục Đào đến phòng hồ sơ tìm cô, cô ngẩng đầu lên từ trong đồng hồ sơ.

“Uất ức cho cô rồi!” Mục Đào áy náy mà thờ dài.

“Hãy đọc xem những vụ án trước, có thể học được gì đó mà trên sách vở không có.” Chung Tấn khó xử nhìn xem xung quanh, phòng trong một mảnh hỗn độn, chỉ có thể mời Mục Đào ra hành lang.

Trên hành lang người đến kẻ đi, không phải là chỗ tốt để nói chuyện, hai người tùy tiện trò chuyện vài câu, sau đó Mục Đào rời đi. Tuy có chuyện muốn nói với cô nhưng khi nhìn cô, anh lại không mở miệng được.

Lúc nói chuyện điện thoại với Cảnh Thiên Nhất, anh ấy có hỏi anh, Chung Tấn chuyển vị trí chưa? Anh đã rất kinh ngạc. Cảnh Thiên Nhất cười nhẹ: cô ấy biết quá nhiều chuyện, quen thuộc với lão Thang và viện kiểm sát như vậy... Anh ta chắc lừa dối.

Lão Thang trong lời của Cảnh Thiên Nhất hẳn là chỉ Thang Chí Vi. Mục Đào khiếp sợ, Chung Tấn có chuyện gì dấu giếm anh sao?

Một ngày làm việc lại kết thúc, Chung Tấn đập đập cái lưng cứng ngắc, chuẩn bị về nhà.

Hôm nay mồ hôi ra rất nhiều, trên người đầy bụi bặm phải không hết, cô định về nhà tắm rửa trước, tối nay lại đến phòng nhỏ.

Vừa mở khóa, đột nhiên nghe điện thoại bàn đổ chuông, sau khi nghe xong, cô vui vẻ đến nỗi la lên.

Hồng Diệp sinh một bé gái, nặng 3kg. Hà Kính nói nặng có chút lộn xộn:

“Em gái, con bé với em ngày xưa giống nhau như đúc, nhất là dáng vẻ lúc cau mày.”

“Đó là đương nhiên, con bé cũng là con gái em mà.” Hốc mắt Chung Tấn nóng lên.

“Ừ, sinh nhật của con bé với em đều gần như vậy, chắc chắn là định mệnh rồi. Em gái, chừng nào em về An Trấn, mọi người đều rất nhớ em.”

“Quốc khánh được không?” Ngày nghỉ gần đây nhất chính là quốc khánh.

“Được! An Trấn bây giờ đẹp hơn lần trước nhiều, miếu thờ gần biệt thự đã làm xong, thường xuyên có người lái xe đến nghỉ ngơi. Hồng Diệp nói đồng ruộng kế bên đẹp giống như sân nhỏ nhà chúng ta vậy, cách trang trí hoa cỏ và cây ăn quả đều giống nhau. Ha ha, chúng ta phải kiện hắn tội sao chép.”

“Ừ, kiện hắn!” Chung Tấn phối hợp.

“Hắn là người trong tộc đó, cũng họ Chung.”

“Anh đến nhà hắn chưa?”

“Chú Lưu Tam ở trấn trên chăm nom nhà cửa cho hắn, anh nghe nói, mùa xuân mở móng nhà hắn có đến một lần, về sau đều ủy thác mọi chuyện cho người khác, chỉ gọi điện thoại chỉ huy... Ôi em gái, Hồng Diệp gọi anh rồi, anh phải qua đó đây! Trước khi về phải báo cho anh biết, anh đi đón em. Tốt nhất là mang theo một soái ca trở về.”

Chung Tấn cười, cúp máy, tâm tình buồn bực vừa nãy vì một sinh mệnh bé nhỏ đến mà tán đi theo gió.

Phương Nghi lại đi tập Yoga, giáo sư Lôi sẽ tới đón bà. Chung Tấn để lại một lời nhắn cho bà, tắm rửa xong liền lái xe đi phòng nhỏ.

Đẩy cửa sập ra, cô theo thói quen nhìn về phía phòng làm việc. Trong phòng không sáng, Chung Tấn vô thức run lên.

“Lăng Hãn?” Cô nhắm mắt, nghe thấy tiếng nói vừa khô khốc vừa gian nan của mình, giống như giấy nhám ma sát trong cổ họng.

“Anh ở ban công!” Lăng Hãn cúi người nhìn cô.

Trên ban công đặt một chiếc bàn ăn nhỏ, một chiếc ghế dài. Trên bàn ăn có một cái mâm đựng trái cây và bia, còn có một đĩa bánh hải sản lớn. Lăng Hãn đã tắm qua, mặc áo ba lỗ và quần ngủ rộng thùng thình. Cô ngửi thấy mùi hương của dầu gội đầu, tựa như thảm cỏ xanh mà máy cắt cỏ vừa cắt qua, tựa như bước vào một mùa khác.

“Hôm nay không viết luận văn sao?”

“Phân chia biên soạn, cả người thoải mái hãn.” Lăng Hãn cười nói.

Chung Tấn về phòng ngủ thay áo ngủ. Bộ đồ ngủ bằng vải bông không tay, chỉ dài đến đầu gối.

Lăng Hãn mở chai bia rồi uống. Chung Tấn tắt hết đèn, không lấy ghế mà ngồi nghiêng trên đùi anh. Cô nắm lấy tay anh, kề sát miệng vào chai rồi uống vào một ngụm. Bia đã ướp lạnh qua, trái tim bỗng chốc nảy lên.

“Đừng uống, sẽ say đấy!” Lăng Hãn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

“Em say rồi, anh sẽ vớt em trên đường cái sao?” Cô đoạt lấy chai bia, lại uống một hớp lớn: “Hay là sẽ làm chuyện không đứng đắn với em?”

Cô đặt thật mạnh chai bia lên bàn.

“Vé sau có khả năng khá lớn.” Lăng Hãn nghiêm túc nói.

Hai người cùng bật cười, tiếng cười phá vỡ đêm hè nóng bức, bầu không khí bắt đầu trở nên nhẹ nhàng và tự nhiên.

“Lăng Hãn!” Chung Tấn vòng qua cổ anh, đổi thành một loại tư thế ngồi xổm.

Lăng Hãn cảm thấy có một quả cầu lửa nặng nề đang đặt trước ngực của anh... đó là khuôn mặt nóng bỏng của Chung Tấn.

“Đừng tham lam, ông trời cho chúng ta bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Dù chỉ là một ngày, chúng ta cũng phải yêu nhau.” Đôi môi ướt át của cô in lên ngực anh, xuyên qua chiếc áo ba lỗ, những ngón tay run rẩy trượt xuống từ gáy anh... Lăng Hãn nghe thấy âm thanh yếu ớt và tràn ngập đau đớn phát ra trong cơ thể mình.

Tay anh bị thổi bay đi, rời xa khỏi cơ thể và bộ não của anh, chui vào váy ngủ của cô. Rất nhanh, chúng như một cái rế tan chảy trong da thịt nóng bỏng của cô.

Nhịp tim đã không thể khống chế, trong mắt chỉ còn sót lại một tia giấy dựa.

Chung Tấn ngẩng đầu hôn anh. Vị bia chan chát ngọt lành, truyền từ miệng cô đến miệng anh, một cỗ tê dại như điện giật xuyên thẳng qua não.

Phòng thủ cuối cùng của anh cũng biến mất. Hơi thở bỗng chốc tỏa ra từ lồng ngực, thỉnh thoảng lại không ngừng thở dốc.

Cô muốn... cũng không nhiều, cũng không xa...

Yết hầu nhúc nhích, anh ôm lấy cơ thể đã gần xụi lơ của cô. Hai cơ thể run rẩy như một mảnh giấy mỏng. Anh thì thầm tên cô và cởi bỏ quần áo của hai người.

Ánh trăng dịu dàng tỏa sáng chiếu vào hai cơ thể trần trụi và khỏe mạnh của bọn họ, bọn họ đều đã xa lạ thật lâu, ở giao lộ ban đầu, mỗi một ngã rẽ đều mọc đầy rêu xanh và củ ấu.

Anh đã đi rất vất vả, cô cũng vậy.

Bỗng nhiên tỉnh lại vào lúc đêm đen như mực, dù mãnh liệt đến đâu ánh nắng cũng khó tẩy sáng nó ngay lập tức.

“Nóng!” Cổ Chung Tấn toàn là mồ hôi.

Lăng Hãn dịch người ra, cầm điều khiển từ xa, mở điều hòa lên. Chỉ chốc lát, không khí mát lạnh tràn đầy căn phòng.

“Ừm, Lăng Hãn!” Hô hấp của Chung Tấn dần dần đều đặn, lại tiến sát vào trong lòng anh.

Khi hừng đông đến, mở mắt ra, trên giường hỗn độn, gương ngùng không khỏi hiện lên gò má. Chung Tấn thò tay lấy váy ngủ, nhìn thấy trên chân phải đeo một vòng chân bạch kim, có ba viên ngọc xanh nạm thành hình ngôi sao.

Đồ trang sức duy nhất mà Chung Tấn từng mang là đồng hồ.

Sờ vào một ngôi sao, tâm trạng cô hơi phức tạp.

Lăng Hãn từ bên ngoài đi vào, mang theo mùi nước cạo râu khoan khoái nhẹ nhàng.

“Đây là gì vậy?” Chung Tấn giơ chân lên.

Lăng Hãn hôn lên môi cô: “Quà trước sinh nhật của em.”

“Ế, vậy ngày mai còn có quà chính thức sao?”

Lăng Hãn gật đầu.

Ánh mắt Chung Tấn nhanh chóng xoay chuyển, vươn ngón út ra: “Không cho phép nuốt lời.”

Tim đập như ca!

Lăng Hãn thân mật cào cào cái mũi của cô: “Ừ!”

Đáng tiếc, dù hôm nay là sinh nhật nhưng cô vẫn phải đi làm, Chung Tấn than phiền mãi với Lăng Hãn, cực kỳ miễn cưỡng thay quần áo ra ngoài. Đêm nay, Lăng Hãn sẽ đặt nhà hàng, hai người hẹn nhau bảy giờ tối nay gặp.

“Anh nhớ mang quà theo đó!” Chung Tấn không ngừng dặn dò.

Lăng Hãn cười to: “Dù có quên chính mình anh cũng sẽ không quên chuyện này.”

Hôm nay thời gian trôi qua rất nhanh, giống như mới vội vàng một hồi liền tới trưa.

Thường Hạo gọi điện đến vào lúc nghỉ trưa: “Sinh nhật vui vẻ!” Giọng của anh thật thà khô khan, chẳng có cao thấp hay lên xuống.

“Sao anh biết hôm nay là sinh nhật của tôi?” Chung Tẫn vô cùng bất ngờ.

Đây cũng không phải chuyện gì khó, Thường Hạo thờ dài. Anh muốn gọi cho cô thật lâu nhưng lại chẳng có lý do gì. Anh lần nữa cười nhạo chính mình đa tình, cam nguyện rơi vào đoạn tình cảm không có kết quả này.

“Không tồi chứ?” Đây không phải một câu chào hỏi tùy tiện, anh thật sự muốn biết tình hình hiện tại của cô.

Chung Tẫn im lặng, sau một lúc lâu mới tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Dần dần sẽ tốt lên. Công việc của anh thuận lợi không?”

Thường Hạo mệt mỏi bật ra một tiếng cười khổ, không biết phải nói gì nữa. Khoảng cách kéo xa, sự ỷ lại vào anh cũng ít đi.

Cứ như vậy tùy tiện nói vài câu, sau đó Chung Tẫn đến nhà ăn ăn cơm.

Hoa Bội gửi cho cô một tin nhắn: [Tẫn, làm tai họa đi. Người tốt sống không lâu, tai họa có thể sống ngàn năm. Như vậy, tôi có thể nói một ngàn lần “Sinh nhật vui vẻ” với cậu rồi.]

Chung Tẫn đang ngậm canh trong miệng, “phốc” một tiếng phun đầy ra bàn: [Không sợ chua miệng à?] Chung Tẫn hồi âm.

Hoa Bội nhắn lại một khuôn mặt cười.

Hôm nay cô đến trại an dưỡng phỏng vấn Thích Bác Viễn, thật vất vả mới được công ty Viễn Phương cho phép nhưng lại đưa ra vô số quy định. Nhiều nhất là cô chỉ có thể chụp ảnh với Thích Bác Viễn, nói tiếng xinh chào rồi trở về.

Trở lại văn phòng, bảo an gọi cô lại, đưa cho cô một bức thư chuyển phát nhanh vừa được đưa tới.

Người gửi khá lười, chỉ viết thông tin người nhận. Chung Tấn bóp bóp bức thư, rất mỏng, nhiều nhất là một tờ giấy. Chung Tấn mở ra nhìn, cô đoán không sai, vền vẹn một tờ giấy.

Muốn nghe chuyện của tôi không? Tối nay gặp tại quán bar đường số 6.

Chữ viết là chữ Khải được đánh máy, bốn số nhỏ và chỗ lặc khoản là một đôi cánh vẽ bằng tay.

Chung Tấn ngồi thật lâu trong phòng hồ sơ, cô gửi cho Lăng Hãn một tin nhắn: [tối nay em có một nhiệm vụ mới phải đi ra ngoài một chuyến. Bữa tối mừng sinh nhật chuyển sang ngày mai nhé!]

Lăng Hãn từng làm việc ở ngành tư pháp, cũng biết nhiệm vụ nhanh như hỏa nên sẽ hiểu cho cô.

[Hãy tự chăm sóc bản thân, nhớ ăn cơm.] Quả thật Lăng Hãn không hỏi nhiều.

Thời gian kế tiếp đột nhiên trở nên cực kỳ dài, Chung Tấn cứ qua 10 phút thì nhìn giờ. Nghe thấy tiếng đóng cửa thùng thùng bên ngoài, trái tim bỗng nhiên dâng tới cổ họng. Cô đi toilet để rửa tay, nhìn vẻ mặt vô cùng căng thẳng của mình trong gương, cô nâng hai má lên, khó khăn tập cười.

Đợi thêm một tiếng nữa, đến khi cửa phòng làm việc gần như đóng hết mới xuống lầu.

Lúc cửa thang máy mở ra thì gặp phải Mục Đào. Anh ấy vừa từ bên ngoài phá án trở về, cả hai gật đầu chào nhau.

“Tặng ca sao?” Mục Đào hỏi.

Chung Tẫn cười, nhìn cửa thang máy khép lại.

Màu hoàng hôn còn chưa quá dày, một cơn gió cũng chẳng có, bụi bặm bị nướng cháy bay vào mũi khiến hơi thở cũng trở nên nóng bỏng.

Chung Tẫn để xe ở văn phòng rồi bắt taxi qua. Thật khéo, hôm nay cô không mặc đồng phục.

Cô không sợ, từ lúc nói ra mấy lời kia ở trên tòa, cô vẫn luôn chờ đợi đối phương phát tín hiệu. Không nghĩ sẽ gặp nhau theo cách như vậy, cô cười. Anh ta nên căng thẳng hơn cô mới đúng.

Đối diện đường số 6 chính là tiểu khu nơi Chung Tẫn ở, lúc bước vào, cô cố ý nhìn vào cánh cổng lớn của tiểu khu, không thấy người quen.

Chung Tẫn đẩy cửa quán bar ra, có chiếc chuông gió cực lớn làm bằng đồng treo trên cửa, lúc tiếng chuông giòn tan vang lên, chấn động đến nỗi làm Chung Tẫn cứng người, không dám nhúc nhích.

“Hoan nghênh quý khách!” Bên trong có một nhân viên phục vụ đứng đón tiếp.

Vì tới quá sớm, bên trong chỉ có partender và mấy bồi bàn. Hai mắt Chung Tấn trừng lớn, bọn họ cũng tròn mắt nhìn cô, nghi ngờ có phải cô đến nhầm chỗ hay không?

Quán bar được trang hoàng giống như một phòng bếp cỡ lớn, quầy bar là bếp lò, bartender là đầu bếp, ở bên trong không ngừng bận rộn.

Chung Tấn cố gắng làm bộ tự nhiên mà ngồi xuống ghế.

“Chỗ chúng tôi không cung cấp thực đơn món ăn.” Làn da của partender hơi đen, lúc cười lên lộ ra hàm răng rất trắng.

“Tôi đã ăn rồi!” Chung Tấn mỉm cười: “Tôi đang đợi người.”

Khóe miệng partender méo xệch, một tay đưa cho Chung Tấn ly nước chanh: “Muốn gọi gì?”, tay còn lại thì ấn vào loa, âm thanh như mưa to oanh tạc trong phòng, lỗ tai Chung Tấn thoáng ong ong, chỉ nhìn thấy khuôn miệng mở ra rồi đóng lại của anh ta.

“Cái gì?” Cô hỏi.

Partender không chịu được mà nhún vai, vội xoay người bỏ đi.

Hoa Bội từng nói với Chung Tấn: phụ nữ đi bar, đồng nghĩa với việc quán bar có thêm một chút âm áp, thành phố có thêm một phong cảnh, ánh đèn màu hồng trong quán rất u ám, cảm giác giống như đi vào một thế giới mới vậy. Tuy nhiên, ở trong quán bar, phụ nữ phải biết bảo vệ mình, chỉ nên uống những đồ uống có nắp đậy.

Lúc sắp xếp lại hồ sơ, cô cũng từng thấy những trường hợp phụ nữ ở quán bar bị người khác bỏ thuốc rồi xâm hại.

Chung Tấn đã từng tới đây một lần nhưng không có ấn tượng gì. Hối Thường Hạo hay Lăng Hãn, bọn họ không ai chịu nói thêm.

Chung Tấn chơi đùa với lát chanh bên mép ly và nhìn lướt qua những bình rượu trên giá rượu. Những bình rượu này có cái được đặt tên, cái thì không, giống như hàng mỹ nghệ được trưng bày trong ngăn tủ vậy, dưới ánh sáng u tối tản ra màu sắc huyền bí rung động lòng người.

Tiếng chuông gió lần lượt vang lên, âm nhạc đổi thành một giọng nam vừa nữ tính vừa mập mờ, khách trong quán bar dần dần nhiều hơn.

Chung Tấn cầm ly nước, chuyển từ quầy bar sang một cái bàn trong góc.

Bàn bên cạnh có một đôi nam nữ, người phụ nữ mặc một chiếc áo xuyên thấu sáng lấp lánh, phía dưới là váy ngắn. Bọn họ gọi hai ly rượu, ly màu đỏ có hạt Anh Đào trên mép ly, ly màu xanh có hạt ô liu bên trong. Uống được một nửa, hai người không coi ai ra gì mà hôn nhau, người đàn ông duỗi tay vào trong đùi cô gái. Chung Tấn ngừng thở, cô thậm chí có thể nghe được tiếng 'ưm' rất nhỏ trong miệng người phụ nữ.

Dần dần, người trong quán bar chen chúc như bể tắm công cộng vào đêm đông. Giữa sàn nhảy, cả trai lẫn gái, tốp năm tốp ba lắc lư không ngừng, nói những lời âu yếm mà người khác không thể nghe. Âm nhạc thay đổi liên tục, đây thật sự là một nơi tốt để sống một cách mơ mơ màng màng.

Thời gian hiển thị trên di động là 10:10, Chung Tấn đã ở đây ba tiếng, không chỉ đói, khát mà còn hít thở khó khăn.

Ở lại thêm vài phút nữa, Chung Tấn cảm thấy mình bị người ta cho leo cây, nói khó nghe một chút là cô bị đùa giỡn.

Cô đứng dậy.

Đằng sau có người chụp nhẹ vai của cô, Chung Tấn quay đầu, không biết từ đâu chui ra một Thang Thần Phi có chút thương cảm, anh ta khẽ thì thầm: “Cô gái thiếu kiên nhẫn, chờ tôi lâu một chút cũng không thể à?”

“Không phải tôi vẫn còn ở đây sao?” Chung Tấn quyết tâm kiềm chế cơn bực tức.

“Đó là tôi tới kịp mà.” Thang Thần Phi giơ tay lên, bartender chạy tới.

“Mang ly bia đá lên đi!” Thang Thần Phi nhìn Chung Tấn: “Em không thể uống rượu thì uống chút nước trái cây đi, ép tại chỗ.” Anh ta thuyết minh thêm.

Chung Tấn nhìn bartender cầm hai trái cam từ dưới ngăn tủ lên, cắt thành miếng rồi bỏ vào máy ép, cho đến khi một ly nước cam tươi đặt trước mặt cô.

Toàn bộ quá trình, cô không hề nháy mắt. Chắc sẽ không có vấn đề gì, cô bưng ly lên, nhìn Thang Thần Phi rồi thờ dãi: “Muốn nghe chuyện của giám đốc Thang quả thật không dễ dàng.”

“Tôi từ chức rồi, không còn là giám đốc gì nữa.”

“Vì sao từ chức?” Chung Tấn giả vờ ngạc nhiên.

Thang Thần Phi chậm rãi uống một chút bia: “Chung kiểm định điều tra tôi sao? Còn mang theo bút ghi âm, camera mini?”

“Bây giờ tôi là tư liệu viên, không phải Chung kiểm gì cả.” Chung Tấn cầm điện thoại quơ quơ trước mặt anh ta: “Nó là vật duy nhất có công dụng ghi âm, tôi sẽ tắt máy. Tôi hoàn toàn là vì tò mò!”

Cô thật sự tắt điện thoại.

Vẻ mặt Thang Thần Phi hiện lên sự đau đớn: “Đôi ta cùng là người lưu lạc chân trời. Đến, làm một ly!”

Hai người cùng ly.

“Có thể bắt đầu câu chuyện được chưa?” Chung Tấn nâng cầm, làm ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Tôi thật sự không ngờ em là một người có tính nôn nóng.” Giọng điệu của anh ta vẫn bất cần đời như vậy: “Phải nói từ đâu đây, à, em có biết từ khi nào tôi có ý với em không?”

Chung Tấn sờ mặt: “Cửa hàng bánh LISA.”

Thang Thần Phi lắc đầu, từ trong túi tiền lấy ra một tấm ảnh: “Tôi luôn để cái này ở gần ngực, em sờ đi, rất ấm!”

“Cái này sao có thể ở chỗ anh?” Là ảnh Chung Tấn và Lăng Hãn chụp chung, cô cười như một cô gái ngốc nghếch. Lần trước, không phải Phó Yến đã nói bức ảnh này ở chỗ bà ấy sao? Bà ấy còn nói Lăng Hãn rất yêu cô nữa?

Thang Thần Phi bình tĩnh và nhàn nhã: “Là tôi trộm đấy.”

Chung Tấn kinh hãi.

“Hiếm khi tôi chủ động về nhà làm người con có hiếu. Nghe được tiếng khóc thật sự thương tâm của Thang phu nhân trong phòng làm việc, lão ba tôi bày ra dáng vẻ ‘thương hoa tiếc ngọc’ dịu dàng nhỏ nhẹ trấn an: không sao, không sao, anh sẽ tìm bác sĩ tâm thần tốt nhất điều trị cho cậu ấy. Tôi vốn không muốn nghe nhưng chân không nghe sai khiến. Nghe xong, trong lòng tôi rất buồn nha! Ôi chao, trời cao đố kỵ anh tài, người đàn ông ưu tú như vậy sao lại bị tâm thần chứ?”

“Là mùa đông ba năm trước.” Chung Tấn khẳng định.

Chung Tấn chậm rãi uống nước cam. Ánh sáng trong quán bar tối hơn, bầu không khí bắt đầu nóng lên, những người nhảy múa có tư thế khác nhau, một số người lắc lư từ bên này sang bên kia, có người vung tay và la hét. Trong đó có một cô gái đã cởi áo, chỉ mặc áo lót, nhảy lên bàn, liên tục vung vẩy mái tóc dài.

“Sau đó, anh đi Bắc Kinh, đi Nghi Tân, đi Giang Châu?” Cô đoán.

“Em rất hiểu con người tôi đấy!” Thang Thần Phi nhếch miệng: “Đúng vậy, tôi đã đi. Sao ba tôi không đưa di Phó đến cục bảo mật chứ? Di ấy giữ bí mật tốt lắm! Sức mạnh tình yêu thật vĩ đại, ba tôi không chấp nhận việc trong mắt có một hạt cát nhưng lại chấp nhận sự thật rằng ông ấy có một đứa con riêng bị điên.”

“Vì thế, anh đổ kỵ.” Chung Tấn nói.

Thang Thần Phi ngửa đầu cười rộ lên, màu da sẫm giống như nổi lên một tầng ánh sáng đỏ.

“Là hâm mộ. Bệnh tâm thần thì tính gì, có người quan tâm, có người yêu. Cái này không có gì xấu, đây là một căn bệnh tốt, đường

đời vẫn lót hoa tươi như cũ.”

Chung Tẫn yên lặng uống cạn nửa ly nước cam: “Thật ra, ngay từ đầu, anh đã không thích tôi.”

Ách, dường như có một ngọn lửa đang cháy lên trong cơ thể, ngực nổi lên cơn buồn nôn, đầu óc choáng váng nặng nề, một cảm giác xa lạ và hỗn loạn xông tới. Chung Tẫn nắm chặt mép bàn, cô không uống rượu mà, đây là làm sao vậy?

“Nếu không phải vì yêu, tại sao tôi lại thích ở bên em như vậy?” Thang Thần Phi dùng ánh mắt cổ vũ mà nhìn cô.

“Bởi vì tôi là mối để anh câu Lãng Hãn, giống như... anh dùng vợ của Thích Bác Viễn để câu Thích Bác Viễn.” Máu tuôn trào quá nhanh, cô sắp không khống chế được xúc động muốn cởi quần áo.

“Ồ, tôi có thích câu cá như vậy sao?” Thang Thần Phi không vội vàng phủ nhận.

“Anh hận Phó Yến cướp đi ba anh.” Lãng Hãn và Thích Bác Viễn là hai người đàn ông có vị trí rất lớn trong lòng Phó Yến. Dùng một cách thức tận hai lần. Ai sẽ nghĩ đến anh ta đâu?

Chung Tẫn sờ cái trán đang càng ngày càng nóng, cố gắng muốn tỉnh táo lại. Thật ngốc mà, luẩn quẩn một vòng lớn chỉ để nhìn rõ sự thật đơn giản như vậy. Cho nên, Thang thiếu cao quý mới giống thiếu niên ngây ngô mới biết yêu, cuồng nhiệt theo đuổi cô. Nói trắng ra, chẳng qua là muốn tốc chiến tốc thắng. Chỉ cần cô động tâm, sẽ kích động được Lãng Hãn. Mà kích động đến Lãng Hãn, bệnh tâm thần của anh tái phát, không biết sẽ làm ra những chuyện gì?

“Anh sẽ không dùng nam sắc để quyến rũ vợ của Thích Bác Viễn chứ?” Chung Tấn thật sự bội phục anh ta, lúc này còn có thể nói đùa.

“Sát kê yên dụng ngưu đao [1]!” Thang Thần Phi cười.

[1] Nghĩa là là mổ gà hà tất dùng dao mổ trâu, thường dùng để chỉ việc nhỏ xé ra to.

“Thật là dụng tâm lương khổ! Anh vứt bỏ Hoa Bội, là muốn đoạt... đi người bạn thân duy nhất của tôi.” Thủy triều rút đi, mọi thứ từ từ lộ ra.

Thang Thần Phi đẽ thấp giọng: “Thấy em thông minh như vậy, tôi lại tiết lộ cho em biết một ít nữa. A Viện là diễn viên tôi dùng tiền mời từ Thâm Quyển đến.”

Không quá ngạc nhiên. Với tuổi của Chung Thư Giai, không mạo không tài, chỉ có người phụ nữ ngọc mới yêu ông...

Cướp đi bạn thân của cô, hủy đi hôn nhân của ba mẹ cô, bước tiếp theo hẳn là vứt bỏ cô! Từng chuyện từng chuyện, kín đáo chu toàn như vậy, chỉ để nhằm vào Lăng Hãn. Lăng Hãn yêu cô, bị cảm động lây, ý chí bị dồn đến bờ vực, không khống chế được, cũng khó mà ngăn cản.

“Thật đáng thương, anh giống như một... đứa trẻ muốn đạt được sự chú ý của người khác vậy.”

Thang Thần Phi cười đến dịu dàng: “Em nghĩ như vậy, chứng minh em thật sự ngây thơ.”

“Nếu không thì là gì đây? Ồ, thù dai.” Chung Tấn tập trung ý chí còn sót lại.

Thang Thần Phi nhẹ nhàng vỗ tay: “Rất chính xác, cho em 10 điểm. Tôi chỉ ăn miếng trả miếng thôi! Đáng tiếc... sẽ không ai tin lời em đâu.”

“Cái gì?” Chung Tấn cắn răng, ngã ngòi xuống đất. Cơ thể lúc nóng lúc lạnh, đầu bắt đầu đau, trong dạ dày nổi lên cơn buồn nôn, không thể ngừng lại cảm giác muốn nôn.

Trong quán bar chợt yên tĩnh lại, sau một tiếng thét lớn, mọi người được chia thành hai hàng theo giới tính, từ bên ngoài vọt vào mấy cảnh sát.

Không thấy bartender, Thang Thần Phi cũng biến mất.

Đầu óc biến thành một mớ hỗn độn, không thể hiểu được chuyện gì. Chung Tấn nhin không được mà lắc đầu liên tục.

“Cô dùng thuốc lắc?” Cảnh sát hỏi.

Chung Tấn muốn trả lời, thế nhưng đầu không dừng lại được.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 71: Câu Chuyện (3)

Biên tập: Rosa

Bên ngoài đều là xe cảnh sát, đèn báo động lóe sáng khắp con phố. Chung Tấn bị kẹp giữa dòng người, bị bắt lên xe giống như gia súc, bước chân lúc lớn lúc nhỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thang Thần Phi đứng dưới bóng cây đối diện, híp mắt nhìn.

“Thang thiếu, quán bar sẽ không có việc gì chứ?” Partender không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cả khuôn mặt tái nhợt đi.

“Cũng không giết người phóng hỏa, cậu sợ cái gì?” Thang Thần Phi lạnh lùng nói.

Xe cảnh sát bấm vang còi báo động, trong đêm khuya, chấn động đến nỗi màng tai phát run.

“Ngày mai tìm Giải Bân lấy chút tiền rồi về nhà với ba mẹ đi, qua nửa năm hãy quay lại Ninh thành.” Thang Thần Phi bước đi vững vàng, bóng lưng xinh đẹp, tâm trạng của anh ta vô cùng bình tĩnh.

Quán bar kinh doanh không tốt, một tháng trước khi chuẩn bị đóng cửa, anh ta đã bàn bạc Giải Bân thay partender và bồi bàn, đối với những vị khách lên mua bán cái gì, bọn họ chỉ làm như không thấy, điều này khiến việc buôn bán phát lên như kỳ tích.

Giải Bân gọi điện nói hán đang trên đường đến cục công an, anh ta trả lời: “Nói chuyện theo lệ thường, thái độ khiêm tốn một chút, nếu phải niêm phong quán bar, đừng phản bác.”

Anh ta chẳng thèm để ý đến mấy đồng bạc này.

Anh ta chỉ cảm thấy giờ phút này có chút cô đơn, muốn tìm ai đó trò chuyện. Hoa Bội là một đối tượng tốt, chỉ là bây giờ thái độ của cô với anh ta đã thành “một giọt nước cũng không rỉ ra”, tất nhiên, chỉ một cú điện thoại là có thể gọi bạn gái cũ, bạn gái mới đến, bọn họ có trăm ngàn sức quyến rũ, có thể khiến anh ta phong tình rục rở cả đêm, nhưng mà có mấy ai hiểu được anh ta?

Xé đi bộ áo ngoài hoa lệ là linh hồn thương tích đầy mình. Thang thiếu, giám đốc Thang, Thang tổng... chỉ là vô nghĩa.

Chung Tẫn khá hiểu anh ta.

Cô nói ngay từ đầu anh ta đã không thích cô, trái tim cứng rắn như thiết kia của anh ta phút chốc chùng xuống, vì sao anh ta phải thích cô? Từ trước đến giờ lòng của cô chưa hề đặt trên người anh ta. Những gì anh ta đã làm cho cô, thật thật giả giả đều không quan trọng nhưng cô lại chối bỏ tất cả, nếu có một lần, cô động lòng vì anh ta thì có lẽ anh ta đã không đi xa như vậy.

Anh ta từng nói, một ngày nào đó, cô sẽ vì sự lạnh lùng và lý trí của mình mà trả giá đắt.

Cô từ bỏ anh ta, nghĩa vô phản cố. [1]

[1] Làm việc nghĩa thì không do dự, một đi không trở lại. (theo baike)

Cô nghĩ rằng cô đã giữ mình trong sạch ư? Đầu tiên là bức ảnh chụp trước cửa tiệm lẩu, giờ lại thêm chuyện dùng chất cấm... Anh ta cười, cười hăng say. Trên gò má trái có chút ngứa, lúc chạm đến mới phát hiện là nước mắt đã mất từ lâu.

Đêm mùa hạ trong trại giam, chen chúc với đám gái mại dâm đứng đường, mấy tên nghiện và kẻ trộm, cô sẽ ngủ không quá ngon!

Anh ta ngồi trên xe, mở radio lên. Ha ha, là “Không sao cả” của Dương Khôn.

Không sao cả

Ai sẽ yêu ai

Không sao cả

Ai khiến ai tiều tụy

Từng có hạnh phúc

Chỉ là vẻ đẹp ngắn ngủi

Hạnh phúc qua rồi

Sẽ phải lại chịu đau khổ

Đúng hay sai

Đừng nói những điều tuyệt đối như vậy

Thị hay phi

Đừng nói “tôi không hối hận”

Tan vỡ thì tan vỡ

Có thứ gì là hoàn mỹ đâu!

(bản dịch: nguồn Youtube)

Dương Khôn là người dân tộc Mãn, tại sao có thể dùng giọng hát độc đáo, khàn khàn và tang thương kia hát ra tiếng lòng của anh ta chứ? Không sao cả, mấy năm nay, từ lâu với anh ta cái gì cũng không sao cả.

Anh ta nhắm mắt lại, nghe bài hát này từ đầu đến cuối.

Ngoài cửa kính, bóng đêm trầm thấp nhưng ánh đèn neon lại óng ánh đến lóa mắt, giống như muốn nhuộm đen thành trắng, thật là một sự mỉa mai tương phản.

Một đêm này, anh ta ngủ không quá ngon nhưng cũng không mất ngủ, buổi sáng thức dậy, sau khi rửa mặt, anh ta mở máy tính lên. Ô, không có email.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, anh ta vội vàng tìm kiếm tin tức trong vùng, loại chuyện trong quán bar đêm có người dùng thuốc lắc, hít ma túy thua xa chuyện xấu của một minh tinh, chỉ có hai câu đơn giản đề cập đến hành động của cảnh sát tối qua, người xem cực ít, bên dưới cũng chưa có ai bình luận.

Thang Thần Phi rót một ly rượu lớn rồi uống hết một hơi, không đúng, bọn họ sống chung với nhau, Chung Tấn cả đêm không về, tại sao hần không đi tìm cô ấy? Cảnh sát cũng nên báo tin cho người nhà Chung Tấn.

Quá yên ắng, yên ắng đến quỷ dị, yên ắng đến ung dung.

Đắn đo vài giây, anh ta gọi điện thoại cho Thang Chí Vi, từ sau khi Thang Chí Vi quyết định từ chức thay anh ta, giữa bọn họ đã giống như điều đứt dây, không còn liên lạc gì nữa.

Phó Yến nghe máy, giọng điệu không lên không xuống, khô cằn như đám cỏ hoang bị đóng băng vào mùa đông.

“Ba con ra ngoài tập thể dục buổi sáng rồi, đợi lát nữa hãy gọi lại, có thời gian nhớ về ăn cơm, dì sẽ làm những món con thích.”

Thật sự là người mẹ kế hiền lành dịu dàng! Thang Thần Phi cười lạnh. Trước đây, nói cái gì vì anh ta mới không sinh con, bịa chuyện thật cảm động.

Anh ta còn nhớ, nhớ rất rõ ràng, bà với Thang Chí Vi đi Hải Nam hưởng tuần trăng mật, anh ta cũng đi. Đêm đầu tiên, nghe tiếng sóng lớn, làm thế nào anh ta cũng không ngủ được, anh ta đứng dậy mở cửa sổ ra, thấy bà và Thang Chí Vi ôm nhau đứng trên ban công.

Bà ta nói: “Chí Vi, đừng tự trách mình nữa, anh làm như vậy là đúng, người như chị ấy chết đi là một loại hạnh phúc. Về sau, anh có em. Chị ấy đã cho em cơ hội để đến bên anh.”

Thang Chí Vi: “Yến Yến, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết em chính là kết cục duy nhất của anh, mấy ngày nay, ủy khuất cho em rồi.”

Bà ta nói: “Nào có ủy khuất, em yêu anh. Cho dù một năm hay mười năm em cũng nguyện ý chờ.”

Biển nổi gió, như một con sói gầm thét rửa sạch bãi biển, trong không khí phiêu đảng sự ngọt ngào và vị tanh trước khi cơn mưa to đến, bọn họ ôm nhau đi vào phòng.

Anh ta đứng trước cửa sổ, nhìn mưa to tầm tã trút xuống.

Đêm hôm đó, trái tim của anh ta nháy mắt già cỗi.

“Cảm ơn dì!” Anh ta lễ phép chờ Phó Yến cúp trước rồi mới tắt máy, xem ra, tin tức tối qua lan truyền thật sự không đủ nhanh.

Nếu là vậy, anh ta liền mỗi mắt mong chờ.

Vì không có bất ngờ gì xuất hiện, anh ta quyết định đến công ty trước, chắc là Giải Bân đã từ cục công an về.

Thay quần áo xuống lầu, hiện tại, anh ta không lái Land Rover mà đổi sang chiếc BMWs màu champagne, trong gara còn có một chiếc xe việt dã mẫu mới nhất của Mercedes – Benz, rất thích hợp tự lái đi xa, từ khi tháo cái mũ cánh chuồn [2] kia xuống, từ màn sau đến màn trước, anh ta không cần che giấu nữa, về phần Thang Chí Vi nghĩ gì, anh ta chẳng thèm quan tâm.

[2] Ngày xưa, người làm quan thường đội mũ cánh chuồn, việc tháo mũ đồng nghĩa với việc từ quan (ý của câu này là từ chức)

Cô tiếp tân cung kính chào hỏi anh ta, cùng anh ta đến cửa thang máy, không che giấu ái mộ như mưa phùn thổi đến, anh ta ho hai tiếng, chỉ vào quầy lễ tân, nhắc nhở vị trí của cô ở kia.

Cô tiếp tân xấu hổ, quần bách cúi đầu xuống. Anh ta cũng không nhẹ giọng an ủi như ngày thường.

Giải Bân mở máy lạnh thật lớn, chân gác trên bàn làm việc, trong tay là một chai rượu, hấn nói đến tinh thần hưng phấn, tiện thể ép cơn sốc xuống: “Mẹ nó, không biết từ đâu nhảy ra một tên cảnh sát nhỏ, cũng không nghe ngóng tôi là ai, cái gì cũng xin hỏi.”

Thang Thần Phi ngồi xuống, không nói lời nào.

Giải Bân cười hai tiếng, rụt chân về: “Thang thiếu, anh muốn hỏi tình hình của cô ấy hả? Lúc tôi đi, cô ấy còn hôn mê! Lính mới mà, đâu thể ra ngoài ngay, mùi vị kia cũng không dễ chịu, cô ấy đập đầu vào tường, quả là một người rất mạnh mẽ, máu chảy đầy mặt đầy cổ, dọa đám cảnh sát hoảng sợ.”

“Không phải chỉ một viên thuốc lắc sao?” Không nên có phản ứng mạnh như vậy.

Giải Bân thần bí chớp mắt: “Vậy thì nhầm chán lắm, tôi muốn để cô ấy nghiện nên bảo hấn ta bỏ nặng thêm một chút, hàng mới nhất, có thể uống với nước, cũng có thể hòa với café và trà sữa, có tính che giấu mạnh, người bình thường rất khó phân biệt.”

“Trước đó tôi đã nói thế nào?” Thang Thần Phi thay đổi sắc mặt, đột nhiên đứng lên.

Giải Bân khẽ giật mình, khúm núm đứng lên theo, con mắt không ngừng nháy, dù sao cũng là bỏ thuốc, phải ra tay tàn nhẫn một chút chứ, nếu không thì làm sao cô ta ngoan ngoãn được?

Thang Thần Phi không kiên nhẫn hừ một tiếng, một lần chắc là sẽ không nghiện.

“Anh không làm chuyện gì khác nữa chứ?”

Giải Bân nhếch môi cười: “Không có, Thang thiếu, về sau anh có thể vô tư.”

Lòng Thang Thần Phi phút chốc trầm xuống: “Nói!”

Anh ta chỉ muốn Lãng Hãn, không muốn dồn Chung Tấn đến đường cùng. Nhân viên công vụ sử dụng thuốc lắc, căn cứ theo điều lệ vi phạm quản lý trị an, sẽ bị cắt chức, bị cải tạo lao động nhưng không đến mức phải ngồi tù.

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Thang Thần Phi, Giải Bân thu lại nụ cười: “Đã bỏ gói hàng vào trong túi xách của cô ấy.”

Trước mắt Thang Thần Phi tối sầm, cả người lặng lẽ chấn động, không có dấu hiệu của sự sống.

Người đầu tiên biết được tin tức của Chung Tấn là Hoa Bội.

Trong cục công an có cộng tác viên thông tin của tòa soạn, lần này tập kích là để kiểm tra hoạt động của các câu lạc bộ đêm, trước đó không có bất cứ tin tức nào lộ ra, đến khi hành động kết thúc, Hoa Bội mới nhận được cuộc gọi của cộng tác viên, lúc đó là ba giờ sáng.

Hoa Bội và nhiếp ảnh gia vội vàng chạy tới trại giam.

Trung đội trưởng phụ trách hành động lần này giới thiệu tình huống xảy ra trước, sau đó đưa Hoa Bội vào chụp ảnh, phòng giam ngột ngạt như một cái lồng sắt lớn, ánh sáng rất mờ, bên trong có mấy cô gái điếm bị bắt, áo mũ không gọn gàng, tóc tai rối bù, toàn thân không có chỗ nào chỉnh tề, trên người đầy vết trầy xước và

bầm tím, bọn họ chen chúc nhau trong một góc tối, nét mặt đa số đại ra, ánh mắt mơ mơ màng màng, nhưng vẫn có chút ý thức, mặt hướng vào trong đưa lưng ra ngoài.

“Đó là?” Nhờ ngọn đèn, Hoa Bội mơ hồ nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, cuồn cả người lại, không ngừng run rẩy.

Anh chàng cảnh sát đi cùng cô vừa gái đầu vừa nói: “Đang lên cơn nghiện thôi!”

Hoa Bội và nhiếp ảnh gia liếc nhau, hai người đi tới gần một chút.

Người trên mặt đất đau đớn mà trở mình, qua cánh cửa sắt, một khuôn mặt loang lổ máu hiện ra, Hoa Bội kinh ngạc che miệng lại, sau đó kêu lên thất thanh: “Tẫn!”

Chung Tẫn miễn cưỡng hé mắt ra, con ngươi không thể tập trung, tất cả hình ảnh đều lắc lư, chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen.

“Ai vậy?” Cô vươn tay ra, quơ quào trong không khí.

“Tẫn?” Hoa Bội không thể tin vào hai mắt của mình, cô ngồi xổm xuống, nắm lấy tay của Chung Tẫn, tay Chung Tẫn lạnh như một khối băng: “Chuyện gì thế này, cô ấy là công tố viên của viện kiểm sát tỉnh, các người bắt sai người rồi!” Hoa Bội hét to với anh chàng cảnh sát ở sau.

Anh chàng cảnh sát thay đổi sắc mặt, vội vã chạy ra ngoài.

“Tẫn, đừng sợ, đừng sợ!”

Chung Tấn rơi vào trong mơ hồ một lần nữa, cứ như đang rất đau đớn, cô rút tay về, cuộn người lại.

“Phóng viên Hoa, mời cô lại đây một chuyến.” Vị cảnh sát ở bên ngoài hô.

Hoa Bội đi qua, trung đội trưởng vẻ mặt nghiêm túc ngồi sau bàn làm việc, trên bàn đặt một chiếc túi xách.

“Cô biết người tên là Chung Tấn kia sao?” Trung đội trưởng hỏi.

Hoa Bội gật đầu.

“Chúng tôi vừa mới xác định thân phận của cô ấy.”

Hoa Bội vui vẻ: “Nhanh mở cửa, tôi muốn đưa cô ấy về nhà.”

Trung đội trưởng suy nghĩ một lát rồi nói: “Sợ là chúng tôi không thể để cô ấy trở về.”

Hoa Bội trừng to mắt.

“Cô ấy không chỉ dùng thuốc lắc mà còn mang theo ma túy! Nếu chỉ đơn thuần là uống thuốc lắc, tuy trái pháp luật, nhưng không cấu thành tội phạm hình sự. Tuy nhiên, cất giữ nhiều chất gây nghiện thì lại cấu thành tội tàng trữ chất cấm trái phép.”

Hoa Bội ngã ngồi ở trong ghế, cả người đều choáng váng.

“Đây nhất định là hiểu lầm, chúng tôi biết nhau rất lâu, ngày hôm qua là sinh nhật cô ấy, chúng tôi còn nhắn tin với nhau mà, không thể nào đâu! À, chắc là cô ấy đang chấp hành nhiệm vụ, đang điều tra, giống kiểu nằm vùng vậy đó!” Hoa Bội nháy dựng lên.

“Theo như chúng tôi hỏi thăm, cô Chung đã không còn giữ chức công tố viên nữa, hiện giờ chỉ là một nhân viên tư liệu ở viện kiểm sát tỉnh.”

Hoa Bội nhất thời trống rỗng.

Khi đàng đông lộ ra vài tia sáng, Chung Tấn rút cuộc cũng khôi phục một chút tỉnh táo, trông cô tiều tụy và chán nản, sắc mặt tái nhợt, như thể linh hồn đã bay đi mất chỉ để lại thân xác này, Hoa Bội nắm lấy tay cô, trái tim xoắn lại.

“Tấn, sao cậu lại ở chỗ đó?” Hoa Bội hỏi thật cẩn thận.

Chung Tấn mấp máy môi, giọng khàn khàn: “Đừng cho Lăng Hãn biết.”

Hoa Bội dở khóc dở cười: “Đến mức này cậu còn để ý mấy chuyện đó sao? Nếu anh ta dám ghét bỏ cậu, tôi sẽ làm thịt anh ta.”

“Xin cậu đấy!”

Nhìn nổi tuyệt vọng trong mắt Chung Tấn, Hoa Bội ngây ra.

“Hãy đi tìm đội trưởng Mục, bảo anh ấy điều tra camera tối qua của quán bar đường số 6, ngoài ra, cậu hãy... gọi điện cho Thường Hạo, bảo anh ấy mau tới đây.” Đầu Chung Tấn rất đau, giống như có vô số mũi kim đang đâm vào.

Hoa Bội cảm thấy có thứ gì đó, mơ hồ nhúc nhích về trước, lúc đi đến cổ họng thì bất động, ngưng tụ thành một quả bóng nhỏ... gọi là sợ hãi.

Cô không thèm chỉnh trang lại tóc tai, lập tức lái xe đi tìm Mục Đào, ngồi trên xe cô gọi điện cho Thường Hạo.

Giọng điệu của Thường Hạo lúc bắt máy rất hung dữ, nhưng nghe cô thuật lại mọi việc, hơi thở của anh giống như đã biến mất.

“Luật sư Thường?” Hoa Bội nóng nảy.

Chỉ trong một giây, Thường Hạo đã khôi phục bình tĩnh: “Hiện tại tôi đã đến sân bay, có lẽ là giữa trưa sẽ tới, cô hãy dặn Chung Tấn, dù cảnh sát hỏi gì cũng phải giữ im lặng.”

Hoa Bội nói thẳng: “Trên mặt Tấn toàn là máu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì thay đổi công tác, cảm thấy mất mát nên mới chạy đi uống thuốc lắc sao?”

Nhưng, Thường Hạo đã cúp máy.

Mục Đào gặp Hoa Bội ở cửa tiểu khu, dáng vẻ nghiêm túc của anh ấy khiến Hoa Bội không dám thờ ơ, hai người đến quán bar đường số 6, cửa lớn đã bị niêm phong, Mục Đào tìm người mở cửa nhưng chẳng thấy ai.

“Mẹ nó!” Mục Đào phẫn nộ đá ngã một cái ghế.

Thật khéo, camera cũng bị hỏng! Có một số thủ đoạn, thật sự là lặt đi lặt lại nhiều lần.

Anh ấy đã tra ra nhóm cảnh sát hành động tối qua, cũng xem qua đoạn băng ghi hình, Chung Tấn đang nhảy loạn quanh một đám người xa lạ.

“Đội trưởng Mục, Chung Tấn cô ấy... thật sự dùng thuốc lác sao?” Hoa Bội bị dáng vẻ điên cuồng của Chung Tấn trong video dọa sợ.

“Cô tin không?”

Hoa Bội lắc đầu.

Mục Đào nghiêm nghị nheo mắt lại: “Tôi cũng không tin...nhưng mà, tình hình hiện tại thật sự không khả quan.”

Di động của Hoa Bội không ngừng vang, đều là tòa soạn báo gọi đến giục. Cô biết mình không thể chạy loạn bên ngoài, nên định thần viết bản thảo, nhưng cô lại không làm được.

Trong cơn hoảng hốt, Hoa Bội chạy đến hẻm Ngô Đồng, cô đã quên lời dặn của Chung Tấn, cô cho rằng Lăng Hãn có quyền được biết, Chung Tấn bị vu hãm, hiện giờ, cái cô ấy cần nhất là sự tin tưởng và ủng hộ của anh. Thời gian vẫn còn sớm, ánh mặt trời bị ngăn bên ngoài những tòa nhà cao tầng, ngõ nhỏ vắng vẻ nhưng mát rượi, có hai cây cỏ nhỏ ngoan cường mọc lên từ giữa khe hở. Bụi hoa lài ở góc tường nhà ai bện bịu nở ra từng đóa hoa, trên cánh hoa còn dính vài giọt sương sớm.

Hoa Bội đứng ngoài cổng, tay hơi nắm chặt, trái tim cũng khẽ co rút theo. Ngay sau đó, cô đã đánh vỡ sự yên tĩnh ở đây.

Cửa sân không khóa, chỉ khép hờ, Hoa Bội ngẩng đầu lên, có giọt nước từ bồn hoa lầu hai nhỏ xuống, chắc là Lăng Hãn đã tưới quá nhiều nước. Sân nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, một mảnh lá rụng cũng không thấy, trong phòng khách không thấy người, nhưng cô lại nghe được tiếng động rất nhỏ phát ra từ phòng ngủ.

Cô ho một tiếng.

Lăng Hãn cầm một chiếc váy từ phòng ngủ đi ra: “Hoa Bội tới đây à, cô ngồi đi, tôi giúp Chung Tấn ủi chiếc váy này đã.”

“Ủi cái gì mà ủi!” Hoa Bội bị sự bình tĩnh của Lăng Hãn làm cho tức giận, âm lượng bỗng dưng cao lên: “Hôm qua, Chung Tấn cả đêm không về, anh... anh không lo lắng chút nào sao?”

Lăng Hãn cúi đầu cười, nhìn cô bằng đôi mắt trong suốt: “Thỉnh thoảng Chung Tấn không ở đây.”

Hoa Bội gào lên: “Anh vừa gọi điện thoại xác định cậu ấy ngủ ở nhà mình sao? Tôi nói cho anh biết, Chung Tấn... đã xảy ra chuyện, cậu ấy...” Mũi Hoa Bội đột nhiên cay cay, hốc mắt nóng lên, cô nghẹn ngào, chẳng thể vọng, vắn, vắn, thiết [3] được.

[3] Phép chẩn đoán bệnh trong đông y thời xưa gồm bốn phương pháp: nhìn, nghe, hỏi, sờ hay còn gọi là tứ chẩn. [nguồn: Internet]

Lăng Hãn không hoảng loạn hay lo lắng giống như cô nghĩ, anh chỉ tay vào bên trong: “Bàn ủi còn cắm điện, không thể chờ!”

“Anh... cái tên khốn nạn này, rốt cuộc anh coi Chung Tấn là gì hả?” Hoa Bội mắng.

Lăng Hãn cười, xoay người đi vào.

Hoa Bội đuổi theo.

Trong phòng ngủ, tủ quần áo đang mở, quần áo mặc khi ra ngoài và quần áo mặc khi ở nhà của Chung Tấn được phân loại và treo thành hai hàng, ngăn tủ ở giữa cũng được kéo ra, từng món đồ lót

được sắp xếp gọn gàng. Trên bàn trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da cũng được đặt ngay ngắn có thứ tự. Gói vải lanh, chăn mỏng trang nhã tỏa ra mùi hương thơm ngát, thứ mùi được lưu lại khi phơi dưới ánh mặt trời, bên dưới là đôi dép lê thêu hoa vàng nhạt, trên tủ đầu giường là một cuốn sách đang mở ra.

Cô hoảng sợ.

Một người đàn ông oai hùng và anh tuấn như vậy, dùng đôi bàn tay to từng cầm súng để làm những chuyện này, nếu không phải vì yêu thì vì cái gì?

Thấy cảnh này, nước mắt Hoa Bội không thể ngừng rơi.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 72: Câu Chuyện (4)

Biên tập: Rosa

Động tác của Lăng Hãn rất thành thạo và nhanh chóng, ủi quần áo xong, treo lên giá, rút phích cắm ra: “Muốn uống chút gì không?”

“Lăng Hãn, anh không thể ở nhà, anh phải ra ngoài tìm ai đó, Chung Tấn, cậu ấy... bị bắt giam vì tàng trữ trái phép chất cấm, nếu bị phán quyết tội sẽ không nhẹ.” Vì khóc mà Hoa Bội nói năng lộn xộn.

Lăng Hãn cúi mặt, chỗ khóe mắt hiện lên những nếp nhăn nhỏ: “Đừng lo, tất cả chỉ là tạm thời.”

Hoa Bội bắt lấy cánh tay anh: “Tôi đã thông báo cho lãnh đạo của Tấn, chính là vị trưởng khoa Mục kia, anh ấy không hề nói như vậy, chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người luật sư Thường Hạo, mong anh ta có sức mạnh hóa mục nát thành thần kỳ.”

“Khi nào anh ta đến?”

“Nhanh nhất là giữa trưa.”

Lăng Hãn im lặng một lát rồi nói: “Vậy càng không có gì phải lo lắng, cô về tòa soạn làm việc đi.”

“Còn anh?”

“Tôi đi gặp Chung Tấn “

“Bây giờ anh không thể gặp cậu ấy được đâu.”

Lăng Hãn hạ mắt thấp hơn: “Biện pháp là do con người nghĩ ra.”

“Lăng Hãn.” Hoa Bội nuốt nước miếng, giọng nói không khống chế được mà phát run, kèm theo chút bất đắc dĩ: “Hiện giờ... anh đừng lo lắng đến thể diện gì nữa, anh... hãy đi tìm Thang Thần Phi, ba hấn là cựu giám đốc sở công an, nói không chừng có thể nghĩ ra cách.”

Lăng Hãn cười: “Hoa Bội, cảm ơn cô!”

Hoa Bội chua xót bĩu môi.

Lăng Hãn tiễn Hoa Bội ra xe, sau đó bắt taxi đến trại giam.

Không biết có phải trước đó có người thông báo hay không mà anh không hề bị cản trở, rất thuận lợi gặp được Chung Tấn.

Bọn họ gặp nhau ở phòng thẩm vấn.

Chung Tấn che mặt, không phải vì kích động mà là không còn sức lực nữa, cô biết mình không giấu được, sớm muộn gì Lăng Hãn cũng sẽ biết, chỉ là cô thấy rất đau lòng.

Nước mắt của sự xấu hổ và lo lắng đảo quanh trong hốc mắt, cô nên cẩn thận hơn.

Lăng Hãn dịu dàng nhìn cô, nâng cánh tay thon dài lên, dùng ngón tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô.

“Lăng Hãn, em không sao đâu, anh ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, anh cũng biết lúc chúng ta tiếp xúc với tội phạm sẽ không tránh khỏi bị oan ức.” Tim Chung Tấn đập rất nhanh, lúc nói chuyện còn mang theo thờ gấp.

“Anh biết, đừng lo lắng.” Lăng Hãn có vẻ hiểu rất rõ, giọng nói hơi trầm thấp.

Chung Tấn không dám thả lỏng: “Anh nghe Hoa Bội nói sao?”

“Ừ!” Trong ánh sáng sáng ngời, khuôn mặt tuấn tú của anh cực kỳ bình tĩnh.

Chung Tấn vội vàng nặn ra một nụ cười: “Thật là cái đồ miệng rộng, chỉ thích làm em mất mặt. Quà... sinh nhật của em có còn không?”

“Có, anh đặt trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, em về nhà là có thể thấy.” Lăng Hãn nói một cách thong thả, dùng giọng nói ôn hòa nhất.

Cô bối rối nắm tay anh: “Sao anh không tự mình đưa cho em?”

“Anh tự tay bỏ vào mà.”

“Lăng Hãn, anh có phải... sẽ rời xa em không?” Cách chiếc bàn, Chung Tấn muốn đứng dậy ôm lấy Lăng Hãn, đồng chí cảnh sát đứng phía sau ho một tiếng, nghiêm khắc nhìn sang đây.

Lăng Hãn dùng ánh mắt ra hiệu cho cô bình tĩnh: “Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không.”

“Anh thề đi.” Chung Tấn không tin.

“Anh thề!” Đột nhiên, Lăng Hãn vươn người tới, nâng mặt cô lên, dùng sức cắn vào môi cô, để cô cảm nhận được cơn đau anh gây ra.

Chung Tẫn cười, mặc kệ mái tóc đầy máu dính hai bên trán, mặc kệ dáng vẻ kinh khủng này, cười đến ngọt ngào.

Trông anh rất bình tĩnh, đôi mắt đen láy và an nhiên nhìn chằm chằm cô, không nở chớp dù chỉ một chút, nhưng cô lại không hiểu ánh sáng tản ra ở trong đó.

“Em rất muốn tắm.” Chung Tẫn ngửi được mùi hôi trên người mình.

Tiếng ho của cảnh sát lớn hơn, giờ thăm hỏi của Lăng Hãn đã hết.

Lăng Hãn nhắm mắt rồi đứng dậy: “Chung Tẫn, anh sẽ chờ em, chờ cùng em chuyển nhà, cùng nhau về An Trấn, cùng nhau... ngắm hoa cải vàng.”

Chung Tẫn ra sức gật đầu.

Lăng Hãn xoay người, đi được hai bước, anh vừa cười vừa nói xin lỗi với đồng chí cảnh sát: “Xin hãy cho tôi một phút nữa.”

Không đợi người cảnh sát nói gì, anh bỗng dưng quay lại, vòng qua chiếc bàn, kéo Chung Tẫn vào lòng, ôm chặt như muốn khảm cô vào trong xương cốt.

Đôi môi Chung Tẫn không ngừng run rẩy, cô chợt nhớ đến buổi hoàng hôn mùa thu lúc mới quen Lăng Hãn, ánh chiều tà đầy trời, gió thu xào xạc.

“Anh yêu em!” Lăng Hãn khẽ thì thầm.

Trên mặt Thường Hạo treo đầy sự lo lắng, vì không có thời gian xử lý cơn giận nên trông anh rất giống một con sư tử đang nổi điên. Tiếp viên hàng không phụ trách khoang thương vụ vài lần muốn hỏi anh cần chút gì không nhưng đều bị khí thế nghiêm túc và lạnh lùng của anh làm cho sợ hãi, cuối cùng vẫn là Mr.Air [1] đưa cho anh một chai nước khoáng.

[1] một kiểu tiếp thị hàng không.

Từ sân bay thủ đô, máy bay cất cánh đúng giờ, tới Ninh thành là 10:30 sáng, vào nội thành mất nửa tiếng, gặp Chung Tẫn là 12:30 giữa trưa.

Thường Hạo cảm thấy nửa ngày này vô cùng dài, cho nên sắc mặt của anh rất rất khó coi.

Chung Tẫn cố gắng kể lại chi tiết mọi chuyện một cách đơn giản.

“Hắn không lưu lại đoạn ghi âm, chuyển phát nhanh cũng nhờ người khác viết hộ, giấy là giấy in, không viết tên họ, camera ở quán bar bị phá hỏng, cảnh sát đã hỏi mọi người, không người nào thấy hắn đi với tôi, tôi hết đường chối cãi.” Chung Tẫn nói.

Mày rậm của Thường Hạo ngày càng cau chặt: “Cô biết rõ hắn rất nguy hiểm, tại sao còn đi một mình?”

Chung Tẫn không nhìn vào mắt anh: “Nếu có người khác hắn sẽ không hiện thân, hơn nữa, tôi không muốn nhiều người biết chuyện của Lăng Hãn.”

“Rốt cuộc cô cho rằng đây là việc công hay việc tư vậy?” Thường Hạo nhin không được phát hỏa.

“Từ lúc trở thành mối nhử của hắn, tôi đã không thể phân biệt chuyện này là công hay tư nữa, tôi thật sự không ngờ hắn sẽ hãm hại tôi, lúc trước hắn chỉ...” Chung Tấn hạ mắt.

“Chia rẽ quan hệ của cô và bạn cô, phá hoại tình cảm của ba mẹ cô, theo đuổi cô nhưng hiệu quả không rõ ràng, cô cũng chưa hề bị ảnh hưởng gì, sao hắn có thể không bỏ thuốc nặng được?” Thường Hạo không thể không thừa nhận, chiêu này vô cùng tàn nhẫn, cho dù Chung Tấn có cẩn thận hơn cũng khó lòng phòng bị.

“Đúng vậy, hắn thành công, tôi rất lo cho Lăng Hãn.” Chung Tấn thì thào.

Thường Hạo tức giận, trừng cô: “Lúc này còn khiến cô lo lắng thì anh ta không phải là đàn ông.”

“Không phải, không phải, tình huống của Lăng Hãn khác.”

Thường Hạo thật sự muốn học máu, đồng thời, lại có chút đau lòng, cô quá yếu đuối, bản thân mình còn chưa lo xong lại muốn giang tay che chở người khác.

Anh hận người đàn ông tên Lăng Hãn kia.

Dù ngàn lần không muốn nhưng Thường Hạo đành bất đắc dĩ nhìn Chung Tấn bị cảnh sát dẫn đi, thời tiết oi bức như vậy, bên trong nhất định là rất nhiều muỗi, đầy mùi nước tiểu xui xẻo và thịt người. Bất kể là ban ngày hay ban đêm, đều là một cái lò lửa lớn, cô vẫn luôn nghiêm túc và kỷ luật, chắc chưa từng tiếp xúc với hoàn cảnh như vậy. Nếu chỉ là dùng chất gây nghiện anh còn có biện

pháp đưa cô ra, nhưng, tàng trữ chất cấm trái phép... Thường Hạo nắm chặt quả đấm, con bà nó, chờ xem!

Anh ra ngoài tìm cảnh sát trực ban, anh muốn biết toàn bộ tình huống, đón tiếp anh là một vị cảnh sát có vẻ mặt kiêu căng, một bộ đạo lý.

“Công-kiểm – pháp một nhà, nói gì thì Chung Tấn cũng cùng một tuyến với chúng tôi, chúng tôi cũng thông cảm, nhưng pháp luật là bình đẳng, chúng tôi cũng không có cách nào.” Anh ta nhún vai.

Thường Hạo xanh mặt: “Ý anh là đã xác định việc cô ấy sử dụng và tàng trữ trái phép chất cấm rồi?”

Vị cảnh sát nhíu mày: “Sự thật chính là như vậy, nếu cô đang điều tra án ma túy, nói không chừng sẽ là tình huống khác, nhưng, cô ấy chỉ là một nhân viên tư liệu, à, chúng tôi nghe nói, trước đây cô ấy là kiểm sát trưởng còn từng giữ chức công tố viên, vì thua kiện nên đổi cương vị, đoán chừng tâm trạng rất tệ, con người mà, dù sao cũng có lúc nghĩ quẩn trong lòng, đi sai đường.”

Thường Hạo cười lạnh: “Suy luận của anh tốt nhỉ, đâu cần chứng cứ làm gì nữa, trực tiếp kết án là được rồi.”

Vị cảnh sát liếc xéo anh: “Anh là luật sư của cô ấy, lập trường của chúng ta khác nhau, anh muốn ngụy biện tôi có thể hiểu được.”

Thường Hạo gật đầu: “Anh nói không sai, nhưng mà, tôi khá lo cho anh đấy!”

“Hả?”

“Được anh dẫn dắt, tôi cũng muốn suy luận một phen cho anh nghe, trước đây Chung Tấn từng giữ chức công tố viên, lúc xử lý vụ án kia có thể đắc tội với người khác, bị kẻ đó hãm hại. Anh đừng vội xen vào, chờ tôi nói xong đã.” Thường Hạo nâng tay, ngăn anh ta mở miệng.

“Thứ nhất, hành động tối qua đã được lên kế hoạch trước hay là ý định nhất thời, các người còn tập kích bất ngờ vào đường nào nữa không, đừng nói với tôi chỉ có chỗ đường số 6 kia. Thứ hai, chuyện trùng hợp chỉ có một, nếu nhiều hơn thì sẽ rất kỳ lạ, đúng không? Tối qua, camera ở quán bar lại hỏng rất đúng lúc. Thứ ba, trên mạng từng có một bức ảnh chụp Chung Tấn cùng cấp trên ra ngoài ăn tối, cô ấy uống rượu sẽ say, cấp trên muốn giúp cô ấy nhưng bị người khác chụp lại rồi gửi cho vợ của anh ấy, người vợ đến viện kiểm sát âm ỉ, kết quả, một lời xin lỗi liền kết thúc, một người không thể dính một giọt rượu lại chạy đến quán bar làm gì? Là ai hẹn cô ấy đến đó? Hơn nữa, người hẹn cô ấy đang ở đâu? Thứ tư, nếu công việc thay đổi, tâm trạng buồn bực mà chuyển sang hút ma túy, cô ấy hẳn là thích ứng được với chất gây nghiện, nhưng mà, tại sao cô ấy không thích ứng với thuốc lắc mà đập đầu vào tường? Đúng, anh sẽ nói cô ấy là lần đầu tiên, vậy cô ấy giữ nhiều ‘hàng’ như thế để làm gì? Mặt khác, thuốc lắc nên có nguồn gốc nhỉ, là ai đưa cho cô ấy? Vậy mà tôi nghe nói, tối qua không một ai lọt lưới. Thứ năm, cô ấy không uống rượu chứ không uống ly nước chanh miễn phí, chỉ là cô ấy không ngờ trong ly nước ép kia sẽ có thuốc, cái ly chỉ qua tay hai người, bartender và bồi bàn, anh đã hỏi bọn họ chưa?”

Thường Hạo nói liên tiếp như pháo nổ, chính xác là đang tra hỏi cảnh sát.

“Anh... có ý gì?”

Thường Hạo mĩa mai: “Tôi thật sự nghi ngờ các người trong ngoài cấu kết, hãm hại thân chủ của tôi.”

Vị cảnh sát tức giận: “Xin chú ý lời nói của mình, vì sao chúng tôi phải làm vậy?”

“Là một quân cờ bị người khác lợi dụng mà thôi.”

Anh ta vỗ bàn: “Chúng tôi nhận được cử báo nói quán bar đường số 6 có người giao dịch ma túy mới nhất thời hành động.”

“Người báo là ai? Dãy số là bao nhiêu?”

Vị cảnh sát nheo mắt lại: “Luật sư Thường, anh hỏi quá nhiều rồi.”

“Được, bây giờ anh không muốn trả lời cũng không sao, anh cứ chờ nói rõ chi tiết trước mặt thẩm phán đi!” Thường Hạo cố ý nhìn vào còi báo động ở phía sau anh ta vài lần.

“Anh có nhầm lẫn cái gì không?” Vị cảnh sát nghiêm mặt.

Mặt Thường Hạo không chút thay đổi: “Tôi biết các anh là người bảo vệ hòa bình cho thành phố, công việc vô cùng vất vả, nhưng xin đừng làm hại người vô tội. Chúng cứ chỉ là tương đối, trong vụ án giết vợ của Thích Bác Viễn, nhân chứng vật chứng vô cùng chính xác, nhưng sự thật đâu?”

“Cái này có thể so sánh sao?”

Thường Hạo hờ hững nhắm mắt lại: “Xin hãy đối xử tử tế với thân chủ của tôi, đừng cho tôi cơ hội tìm ra lỗi.” Nói xong, khoát tay rời đi.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 73: Câu Chuyện (5)

Biên tập: Rosa

“Mẹ nó, hấn troll cái gì vậy?” Vị cảnh sát hơi khó hiểu.

Một nữ cảnh sát đứng ở trong góc yếu ớt trả lời: “Sếp, anh ta là luật sư đã giúp Thích Bác Viễn thắng kiện.”

Vị cảnh sát chớp mắt, vỗ đùi: “Là hấn à!” Vậy, quả thật phải cẩn thận một chút, anh ta nghe nói đó là một kẻ khiến người ta đau đầu.

Vì ra ngoài vội vàng nên Thường Hạo không mang theo thuốc lá, thấy đối diện có một cửa hàng tiện lợi, anh đi qua mua gói thuốc, tiện thể mua thêm một túi bánh mì, đã hai ngày rồi anh chưa ăn gì, chỉ uống nước khoáng, mua xong thì đứng trước cửa hàng tiện lợi bắt đầu gặm.

Tuy anh đã phân tích rõ ràng đầu ra đấy, nhưng thực tế, bằng chứng giúp Chung Tấn bào chữa lại cực kỳ ít ỏi, Thang Thần Phi quá xảo quyệt, kế hoạch hoàn mỹ không tỳ vết! Tiếp theo nên làm gì? Thường Hạo quyết định gặp Lăng Hấn trước rồi tính sau, chuyện quan trọng bây giờ phụ thuộc vào mức độ chịu đựng của Lăng Hấn.

Vì không có số điện thoại của Lăng Hấn nên anh không thể làm gì ngoài nhờ Hoa Bội giúp.

Hoa Bội gào lên: “Chờ đó, tôi hẹn giúp anh.”

Lúc nuốt xuống miếng bánh cuối cùng thì Hoa Bội gọi điện đến. Đầu óc Thường Hạo không tỉnh táo lắm, chỉ nghe cô đáp ứng rằng Lăng Hãn đang bận, thật sự không có thời gian để gặp mặt, đợi lát nữa sẽ gọi lại cho anh.

Ánh mặt trời chói chang làm hai mắt Thường Hạo không mở ra được, trong lòng lại sốt ruột, ngọn lửa không tên vọt thẳng lên não, anh thật sự hoài nghi, Lăng Hãn yêu Chung Tấn sao? Cho nên, lúc Lăng Hãn gọi tới, giọng điệu của anh cũng không tốt lắm: “Tôi có thể biết anh đang bận việc gì không?”

Lăng Hãn cười: “Cám ơn anh đã đến, luật sư Thường!”

“Tôi không cần lời cảm ơn của anh, anh không biết lúc này tình hình của Chung Tấn rất tệ sao?”

Lăng Hãn chỉ trả lời một chữ ừ, sau đó im lặng.

“Anh...” còn là người sao! Thường Hạo miễn cưỡng nuốt mấy câu sau vào bụng, anh không thể so đo với Lăng Hãn, tinh thần của Lăng Hãn bất thường.

“Tôi nghĩ mình tìm nhầm người.” Thường Hạo nói một cách cứng nhắc.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ: “Luật sư Thường, những ngày tới, anh nhất định phải tự mình bảo trọng.”

Thường Hạo há miệng, á khẩu không trả lời được.

Con đường Lãng Hãn đã bị chặn kín, anh chỉ có thể đi gặp Mục Đào, tìm con đường khác. Thường Hạo thề: dù có bao nhiêu khó khăn, cũng phải đưa Chung Tấn ra khỏi trại giam.

Một đêm yên tĩnh, bên ngoài, mưa rơi như có như không một hồi lâu nhưng trên mặt đất không hề ướt.

Hôm nay, công nhân theo giờ vừa dọn dẹp nhà xong, vì dùng nhiều 84 [1] nên trong phòng phiêu thoảng mùi hương của nước khử trùng, Thang Thần Phi mở hết cửa sổ ra, từng giọt không khí ẩm ướt nặng nề thổi vào, chỉ cử động nhẹ một chút mà cả người đã đầy mồ hôi, anh ta đóng cửa sổ lại, bật điều hòa.

[1] tên một loại dung dịch khử trùng.

Tắm rửa xong, anh ta tắt di động, chỉ chừa một chiếc đèn tường êm dịu, vàng sáng màu cam mềm mại rơi trên sofa, anh ta lấy remote mở nhạc lên rồi nhắm hai mắt lại.

Chiều nay, anh ta mua đĩa nhạc này ở Thư thành [2], cô bạn gái gần đây anh ta qua lại là một nữ văn nghệ, lúc rảnh rỗi thích đi dạo Thư Thành. Ở đây, đặc biệt tách ra một góc để vừa cung cấp café vừa tiện cho các nam sĩ ở bên cạnh bạn gái, đối diện là cửa hàng đĩa nhạc.

[2] Thành phố sách, tên khác của thành phố Lâm Nghi, tỉnh Sơn Đông. Lâm Nghi là một thành phố nổi tiếng về thư pháp và sách quân sự.

Ma xui quỷ khiến, anh ta chạy tới hỏi nhân viên cửa hàng có đĩa nhạc về đàn hạc không.

Nhân viên cửa hàng đề cử ca khúc của Derek, Derek Belle đã từng nhận giải Grammy, anh ta chơi đàn hạc trong ban nhạc kinh điển 'The Chieftalris' của Ireland, một nhà thơ một nghệ sĩ đàn hạc vĩ đại của thế kỷ 20, anh ta diễn tấu đàn hạc như người kể chuyện của lễ rửa tội thế kỷ, có thể khiến người ta tĩnh tâm lắng nghe, nghe anh ta kể câu chuyện về cuộc đời và núi sông.

Nó kinh điển không chỉ vì cái tên mà còn là tinh hoa của bậc thầy về đàn hạc này khi còn sống, 19 mẫu chuyện, tổng cộng dài hơn 70 phút.

Cách ngâm tụng không nóng không lạnh, kết cấu thuần túy, khi thì là hồi ức ấm áp, khi thì là gió xuân, khi thì là trăng sáng.

Không biết sao trong đầu Thang Thần Phi đột nhiên hiện ra hình ảnh Chung Tấn ngồi phía sau cây đàn hạc, dường như cô là người diễn tấu, cô mặc một chiếc váy dài, tóc tựa mực, mắt tựa sao, ca khúc dưới ngón tay cô có linh hồn, tiếng đàn như ngọc, đi sâu vào lòng người.

Tiếp đó, trong đầu cũng hiện lên cảnh tượng mỗi một lần họ gặp nhau, cô chưa từng vì anh ta mà trang điểm, đến gặp anh ta cũng miễn cưỡng, dường như trong mắt cô, trừ Lăng Hãn thì những người đàn ông khác đều không quan trọng.

Cô đã ở trại giam hai ngày, không biết thế nào rồi? Phía Mục Đào và Lăng Hãn đều không có động tĩnh, anh ta chỉ nghe nói tên luật sư Thường Hạo tới từ Bắc Kinh kia nhảy lên nhảy xuống, đặc biệt sốt ruột, người bình thường còn không mời nổi tên tóc xoắn này, chẳng lẽ hãn thích Chung Tấn? Thích thì thế nào, đều vô dụng thôi.

Thang Thần Phi cười tự giễu, vẫn là phụ nữ nghe lời mới khiến người ta thương yêu, dù rằng cũng dễ khiến anh ta thấy chán.

Một nửa ca khúc qua đi, tiếng đập cửa thùng thùng quấy rầy tiết tấu.

Thang Thần Phi không hề động đậy.

Người bên ngoài không kiên nhẫn dùng chân đá cửa.

Thang Thần Phi mở mắt ra, tắt nhạc đi, bất luận kẻ nào, ngay cả đờc cũng không xứng để anh ta chia sẻ thứ âm nhạc tuyệt vời như vậy, anh ta tiện tay mở đèn trần, vì nhất thời không thích ứng với ánh sáng mạnh nên hai mắt khẽ nhắm lại.

Thang Chí Vi và Phó Yến đứng ngoài cửa, mặt Thang Chí Vi trầm như nước, còn Phó Yến là vẻ mặt hoảng sợ, xem anh ta như con bò cạp đờc vậy.

Anh ta nhún vai, khách hiếm a!

“Mời vào!” Anh ta đứng sang một bên.

“Vì sao tắt máy?” Thang Chí Vi hỏi.

“À, hết pin!” Anh ta lười nói nhiều, mở tủ lạnh ra.

“Anh lại đây!” Thang Chí Vi không ngồi xuống, Thang Thần Phi nhìn thấy cơ bắp ở hai bên má ông không ngừng run rẩy giống như trúng gió.

Anh ta vừa cười vừa ngoáy tai: “Có chuyện gì?”

“Chuyện kiểm sát trưởng tên Chung Tấn bị bắt có liên quan đến anh hay không?” Thang Chí Vi lớn tiếng hỏi.

“Không phải ông đã rút khỏi vị trí nhĩ tuyển rồi ư, sao còn hỏi những chuyện đó? Họ mời ông trở lại à? Bao nhiêu tiền một tháng vậy?” Anh ta nhướn mày, giọng điệu đầy châm chọc.

“Anh... anh... nhất định là mất trí rồi!” Thang Chí Vi ôm ngực, ngã ra sau.

“Chí Vi!” Phó Yến hét lên một tiếng, chạy tới đỡ lấy ông.

“Hết cách rồi, cha nào con nấy mà.” Thang Thần Phi lạnh lùng nói.

Những lời này kích thích Thang Chí Vi, ông nâng tay lên, cho Thang Thần Phi một cái tát: “Tại sao tôi có thể sinh ra đứa con như vậy?”

Thang Thần Phi không tránh, anh ta nhìn chằm chằm Thang Chí Vi, gằn từng tiếng: “Ông cho rằng mình rất cao thượng sao, mẹ tôi đã chết như thế nào?”

Thang Chí Vi ngạc nhiên: “Anh đừng nói lạc đề.”

“Ông không dám trả lời tôi đúng không! Ông trăm phương ngàn kế cản trở người khác truy án, không phải sợ người ta phát hiện ra sự thật sao? Mấy năm nay ông có mơ thấy mẹ không? Nếu bà ấy hỏi ông sống tốt không, ông trả lời thế nào?”

“Anh cho rằng tôi giết mẹ anh ư?” Thang Chí Vi không thể tin vào tai của mình.

“Tiếp tục giả vờ nữa đi, tôi cũng sẽ giả vờ tin, dù sao ông cũng là cha tôi, tôi không thể làm gì ông, nếu không, tôi mà thành cô nhi rồi, vậy thì đáng thương biết bao.”

“Thần Phi, con hiểu làm ba con rồi!” Phó Yến chen vào một câu.

Thang Thần Phi đưa tay chỉ vào bà: “Bà câm miệng cho tôi! Bà lấy tư cách gì ở đây nói chuyện với tôi? Để níu giữ trái tim của ông già này, trên mặt bà đung qua bao nhiêu dao kéo rồi? Đáng tiếc... dù mặt bà có dạng gì thì cũng không thể che đậy lòng dạ xấu xa và đê tiện của mình. Bà là kẻ ích kỷ, để leo lên quyền quý, ham hư vinh, vứt bỏ chồng con bệnh tật, bà là kẻ dối trá, lừa gạt, thậm chí là kẻ giết người, tất cả những thứ này đều là báo ứng của bà!”

“Súc sinh!” Thang Chí Vi lại nâng tay lên muốn tát, nhưng lần này, Thang Thần Phi vững vàng bắt được tay ông: “Nếu ông dám đánh tôi nữa, tôi liền vạch trần toàn bộ chuyện này ra, xem ai ác độc hơn.”

“Anh vạch trần đi, trừ chuyện anh làm ra, tôi không có gì phải xấu hổ cả.” Đột nhiên, Thang Chí Vi lão lệ tung hoành, Phó Yến kéo ghế, đỡ ông ngồi xuống.

Thang Thần Phi bật cười vì sự tự tin của Thang Chí Vi.

“Đúng là tôi đã yêu cầu không điều tra vụ án mẹ anh chết cháy, không phải vì thoái thác, chẳng qua là... muốn giữ thể diện cho mẹ anh, mẹ anh, bà ấy... không phải bị giết mà là tự sát!” Thang Chí Vi hít sâu một hơi, lau nước mắt nơi khóe mắt, đi vào chuyện cũ.

“Đây không phải lần đầu bà ấy tự sát, mấy lần trước đều bị tôi phát hiện, ngăn cản, khi đó, trị liệu tâm lý còn chưa được chú trọng,

tôi chỉ cảm thấy trong lòng bà ấy có nút thắt, cho rằng từ từ sẽ tự mở ra, thật ra, bà ấy bị trầm cảm.”

Điều này khiến Thang Thần Phi rất ngạc nhiên, nhưng anh ta vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Trong trí nhớ, mẹ anh ta khá hướng nội, ít nói, không có bạn bè, lúc không đi làm thì luôn ở trong nhà.

Thang Chí Vi không dấu được vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt: “Mùa xuân năm ấy, tôi phát hiện một lọ thuốc ngủ mẹ anh lén giấu trong ngăn kéo, tôi không thể không nói chuyện này cho ông bà ngoại anh biết. Tôi làm việc trong đội hình sự, nhận được nhiệm vụ thì phải ra ngoài, anh lại còn nhỏ, vì không thể trông chừng bà ấy mọi lúc mọi nơi nên mới nhờ ông bà ngoại anh, dường như bà ấy rất ổn. Vì thế, bọn họ đưa mẹ anh về nhà, bà ấy vẫn công tác như thường, làm việc nhà, đưa đón anh đến trường, tan học. Trong lòng tôi âm thầm vui mừng, nghĩ rằng bà ấy đã khỏe rồi. Nhưng, chỉ một tháng sau, vào ngày bà ấy trực ca đêm, đợt đồng nghiệp về hết, không biết bà ấy dùng cách gì lén mang một bình xăng nhỏ vào phòng trực, đổ lên giường rồi châm lửa, cửa sổ đều bị khóa bên trong... cuối cùng bà ấy cũng được toại nguyện.”

Mặt Thang Thần Phi không chút biểu cảm, giống như đang nghe một câu chuyện buồn tẻ và nhàm chán: “Hai người quen nhau lúc nào?” Anh ta lạnh lùng hỏi.

Trên mặt Thang Chí Vi xẹt qua một chút bối rối.

Phó Yến thay ông trả lời: “Bọn dì quen nhau vào năm mẹ con qua đời. Trường học có một học sinh mất tích, ba con đến đó điều tra, trong mắt ông ấy cất giấu một nỗi đau mà dì quen thuộc, mệt mỏi, bất đắc dĩ, không ai giúp đỡ, không thể nói, không muốn nói, không biết ngày mai chờ đợi mình sẽ là điều bất trắc gì, bọn dì rất tự nhiên

mà bắt chuyện. Ông ấy đã nói hết với dì, dì cũng nghiêm túc lắng nghe. Áp lực của ông ấy quá lớn, phải tìm một chỗ để thở, bọn dì chính thức nói chuyện tình cảm, thật sự là sau khi mẹ con qua đời.”

Thời gian giống như một con ốc sên chậm chạp bò về trước, trong tiếng ù ù của điều hòa, ngoài cửa sổ mưa bắt đầu rơi, rơi lộp độp trên bề cửa sổ.

Thang Thần Phi xoay người sang chỗ khác, một lát sau, anh ta hít vào một hơi rồi chậm rãi thở ra.

Có một lần, Thang Chí Vi dẫn vài vị đồng nghiệp đến nhà uống rượu, cả đám đều say, có một người vỗ vai Thang Chí Vi, lớn tiếng nói: “Chí Vi, anh thật sự... rất dũng cảm, huynh đệ bội phục, tự mình xử lý... vụ án kia của chị dâu, người khác không biết sự thật đâu! Yên tâm đi, huynh đệ sẽ thay anh giữ bí mật, không nói với ai...”

Không lâu sau, Thang Chí Vi đưa Phó Yến về nhà.

Hơn hai mươi năm qua, anh ta vẫn luôn muốn hỏi Thang Chí Vi cái gọi là sự thật, nhưng lại không đủ can đảm, lúc sự thật tàn khốc được vạch trần, anh ta còn có thể làm được gì?

Không có mẹ, thoát nhìn anh ta cũng không mất cái gì, bằng cấp, địa vị, kinh doanh, thưởng thức gió trăng, phần nào cũng có tiếng có sắc, nhưng trái tim anh ta vẫn trống rỗng, băng giá, không có gì lấp đầy bất mãn, cũng không thấy ấm áp. Anh ta cố tiếp tục chịu đựng, sau đó anh ta phát hiện, chỉ có làm cho Phó Yến và Thang Chí Vi đau khổ, anh ta mới thấy an nhiên.

“Đã khuya rồi, hai người nên về nhà.” Anh ta nghe được giọng nói bình tĩnh không dao động của mình.

“Anh nói cho tôi biết, anh định kết thúc cục diện trước mắt này như thế nào? Anh đừng tưởng rằng trên đời này thật sự có chuyện trót lọt, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.” Thang Chí Vi đau lòng, khàn giọng gào lên.

“Ông tới đây chỉ để hỏi cái này?” Anh ta bật cười, cười đến thiên chân vô tà.

“Thần Phi!” Thang Chí Vi nghẹn một hơi ở cổ họng, lên không được xuống không xong, con người xoay chuyển, ho đến hai mắt đều là nước mắt.

“Chuyện của tôi, tôi tự gánh vác.” Thang Thần Phi hời hợt trả lời.

“Là partender kia làm đúng không? Anh bảo hấn ra đây, sẽ không bị phán tử hình, chỉ ở tù mấy năm, chúng ta nuôi cả nhà hấn.”

Thang Thần Phi bỗng chốc ngẩn ra, trái tim trống rỗng dao động, khóe mắt trướng lên. Từ sau khi Thang Chí Vi phát hiện chuyện anh ta làm, đầu tiên là rút lui khỏi vị trí nhị tuyền, sau đó giúp anh ta từ chức, đây là một sự trùng phát trá hình, nhưng thật ra cũng là một loại bao che, lén bẻ cong bất đắc dĩ. Lời vừa rồi của Thang Chí Vi, đã hạ thấp tôn nghiêm và nhân cách của bản thân đến cực điểm, chỉ vì anh ta là con của ông.

Trước tình thân, chí khí anh hùng cũng sẽ tiêu tan.

Tại sao trước đây không phát hiện ra chứ? À, rút đao chém nước, nước càng chảy, huyết thống là thứ không thể chém đứt.

“Anh ra nước ngoài đợi vài năm, đi học hay đi đâu đó cũng được, sắp xếp tốt trong lòng rồi trở về.” Thang Chí Vi nói tiếp: “Những chuyện khác tôi... sẽ giúp anh xử lý tốt.”

“Anh ta thế nào rồi?”

“Nó không phát bệnh, con vừa lòng chưa?” Phó Yến trả lời một cách bẽn lãn.

“Một kẻ kỳ lạ, không giống người mà bà và vị chuyên gia kia sinh ra.” Anh ta tự lẩm bẫm.

“Chí Vi, chúng ta trở về đi!” Phó Yến nâng Thang Chí Vi dậy.

Thang Chí Vi nhìn Thang Thần Phi, thành khẩn van xin: “Thần Phi, ba không nghĩ con có thể làm thế, mọi việc đều có giới hạn, ba không phải cố ý giấu con, vì con còn quá nhỏ, ba sợ con không chịu đựng được.”

“Thật ra, khi đó ông ở bên cạnh bà ta còn nhiều hơn mẹ tôi. Tôi có thể hiểu, trong lòng ông quá mệt mỏi, ở bên cạnh bà ta, ông mới thấy thoải mái hơn.” Thang Thần Phi hất tóc ra sau, cảm thấy thú vị vì bản thân mình thật hiểu biết.

Nhiều đêm, anh ta nhìn thấy mẹ hâm nóng thức ăn lại, ngồi trên sofa chờ Thang Chí Vi. Một đêm rồi một đêm, cuối cùng u buồn thành bệnh. Tuy cơ thể Thang Chí Vi không phản bội mẹ, nhưng trái tim của ông ta có lẽ đã sớm bay mất. Vất vả làm việc bên ngoài, trong nhà có vợ ốm, ông ta sẽ nói bản thân chỉ cần một hồng nhan tri kỷ.

Cái gọi là hồng nhan tri kỷ, chính là một người bình đẳng về linh hồn, về tinh thần với bạn, một người bạn gái có mối quan hệ đạt đến sự cộng hưởng sâu sắc, nhiều hơn bạn bè một chút, ít hơn vợ một chút, quan hệ như vậy rất thánh khiết và cao thượng, không thể khinh nhờn.

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết! [3]

[3]Câu này xuất phát từ một điển cố thời Tấn Trung Tông. Trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, anh họ Vương Đôn là Vương Đạo cùng cả gia tộc bị liên lụy, ở ngoài cung chờ đợi. Vương Đạo xin Chu Bá Nhân nói giúp trước mặt Hoàng đế, Bá Nhân không để ý, nhưng cũng dưng sớ xin xá tội cho Vương Đạo. Vương Đạo ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn lên nắm quyền, hỏi Vương Đạo có muốn giết Bá Nhân không, Vương Đạo im lặng, thế là Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm thấy tấu chương của Bá Nhân, mới bừng tỉnh hiểu ra và thốt lên: “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết. Trong tâm tôi, chỉ có bằng hữu tốt này.” (nguồn: Wiki)

Ha ha, Thang Thần Phi chết lặng, ánh mắt đuổi khách rất rõ ràng.

Luôn có một vùng màu xám rất lớn tồn tại trong cuộc sống, có nhiều chuyện không phải ai cũng có thể lấy đen và trắng để phân biệt.

Thang Chí Vi nặng nề thở dài, cô đơn nhìn Thang Thần Phi, sau đó vịn vào Phó Yến, rời đi.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 74: Câu Chuyện (6)

Biên tập: Rosa

Thang Thần Phi tắt đèn trần, mở máy lên, tiếp tục nghe hết phần sau của khúc nhạc vừa nãy. Quả là âm thanh của tự nhiên, trong lòng lại từ từ yên tĩnh.

Anh ta lấy một cái ly và một chai rượu từ trong tủ rượu ra, sau đó ngồi trước cửa sổ, uống rượu nghe mưa.

Bóng đêm khiến cơn mưa càng thêm sâu, toàn bộ thế giới cũng ướt đẫm.

Khi bình minh tràn vào, lấp đầy cả căn phòng, Thang Thần Phi mở mắt ra, anh ta vậy mà ngủ gục trên bàn hơn nửa đêm. Trời còn đang mưa, mưa rất lớn, những tầng mây ở Hồ Nam đè ép bầu trời của thành phố, hè tháng 7 là thời tiết điển hình của Ninh thành.

Anh ta rửa mặt rồi đến phòng tắm tắm rửa. Người trong gương hơi gầy nhưng cơ thể rất cường tráng, tóc khá lộn xộn, trong mắt ẩn hiện mấy đường tơ máu, không một ai thấy được những tang thương lặng lẽ đến trên khuôn mặt của anh ta, trông như đang buồn chán vậy. Nhóm bạn gái vô vị kia nhất định sẽ nói anh ta mang một vẻ đẹp thô bạo hơn là vẻ đẹp trưởng thành, nhìn rất gợi cảm.

Anh ta nghiêm túc nướng bánh mì và chiên trứng. Bữa sáng phong phú có thể khiến người ta tràn ngập sức sống cả một ngày.

Tiếp theo, anh ta phá lệ pha cho mình một tách café.

Đám bạn của anh ta rất sùng bái cafe phân chồn, anh ta lại không chịu nổi cái tên này, cũng không chịu nổi mùi vị kia, anh ta yêu hạt cafe do Brazil sản xuất, trải qua ánh mặt trời thơm tho và sôi động của châu Nam Mỹ, hương vị cafe thật sự đậm đặc và nguyên chất.

Anh ta cũng không ném chén đĩa ăn xong vào trong bồn để công nhân theo giờ dọn dẹp như mọi khi mà rửa sạch từng cái, lau khô rồi cất vào trong tủ.

Trước khi thay quần áo để ra ngoài, anh ta mở máy tính lên, vẫn không có email mới.

Anh ta giặt mình, đi vào phòng ngủ, lấy một chiếc vali loại nhỏ trên đầu tủ và bỏ vào hai bộ quần áo. Sau đó, anh ta thay một bộ chính trang, là bộ vest màu khói yêu thích của anh ta, chiếc caravat hoa văn gợn sóng màu lam, đôi giày da trâu xanh sẫm, dường như anh ta sắp phải tham dự một hội nghị nào đó.

Anh ta liếc nhìn chiếc di động trên bàn trà nhưng không mang theo.

Vẫn là lái Land Rover dễ chịu hơn, anh ta mở cửa xe ra.

Mưa bụi lất phất, cần gạt nước lác lác không ngừng mới miễn cưỡng thấy rõ cảnh vật bên ngoài. Cách giờ đi làm vẫn còn sớm, bọn trẻ lại đang nghỉ hè, các bà nội trợ lười ra ngoài mua đồ trong thời tiết như vậy nên đường xá có vẻ rộng rãi hơn ngày thường.

Anh ta nhanh chóng chạy qua cầu Giang Đại, ngay lúc xuống dốc, anh ta đột nhiên quay lại ngã tư vừa nãy.

Anh ta đến tiểu khu của Thích Bác Viễn, nghe nói căn nhà kia chuẩn bị bán ra ngoài, định giá rất thấp, người hỏi thăm cũng ít. Thật ra, người Trung Quốc đặc biệt tin vào tâm linh, cực kỳ quan tâm đến phong thủy, chẳng hạn như ngôi nhà không may mắn này.

Anh ta dừng xe lại, hạt mưa rất nhanh làm mờ tầm mắt.

Trước khi quen vợ của Thích Bác Viễn, anh ta đã quan sát bà ta gần hai tháng, người phụ nữ kia giống như một cây liễu yếu ớt bị năm tháng tàn phá, chỉ chút gió thổi là có thể gãy.

Anh ta gặp bà ta ở cửa tiểu khu vào một buổi chiều chạng vạng. Thấy bà xách theo hai chiếc túi lớn, bả vai gầy gò rũ xuống, anh ta tiến đến giúp bà xách một túi rồi cố ý hỏi thăm địa chỉ của Thích Bác Viễn. Khi ấy, bà ta ngần ra, hỏi anh ta:

“Cậu là ai?”

Anh ta đã tự giới thiệu: “Tôi là con riêng của Phó Yến – vợ trước của kỹ sư Thích.”

Bà ta lập tức thay đổi sắc mặt: “Tôi mới là vợ của Thích Bác Viễn.”

Anh ta vội vàng cười: “Ồ, hóa ra là dì.”

“Cậu đang lừa tôi sao?” Bà ta hỏi một cách đáng thương.

“Loại chuyện này có thể lừa được mọi người sao? Chẳng lẽ kỹ sư Thích chưa từng nói cho dì ư? Bọn họ vẫn còn yêu nhau, nhưng sau đó không biết vì sao lại chia tay.”

Bà ta lập tức suy sụp, dù tình yêu của bà với Thích Bác Viễn bị thời gian mài mòn đến mức không còn hình dạng, nhưng đây vẫn là toàn bộ giá trị mà bà bằng lòng trả giá. Thậm chí, để có tiếng nói chung với ông, mặc kệ tuổi tác, còn chạy đi học máy tính.

“Chẳng lẽ mấy năm nay, ông ấy vốn không có bệnh, ông ấy vẫn luôn lừa tôi?”

“Chính miệng dì hỏi ông ấy, chẳng phải sẽ biết sao?”

“Nếu ông ấy phát bệnh thì sao?” Bà ta bối rối và luống cuống.

Anh ta nói một cách vừa đồng tình vừa chân thành: “Để tôi dạy cho dì cách để biết ông ấy thực sự có bệnh hay không? Nếu không có, dì có thể vừa vụn chất vấn.”

Quả là một người phụ nữ thông minh, nói một chút liền hiểu. Bà ta lặng lẽ copy bức ảnh của Phó Yến mà anh ta đưa vào máy tính của Thích Bác Viễn.

Lúc thấy được tin Thích Bác Viễn giết vợ trên mạng, anh ta đã thờ dài một tiếng, biểu hiện của Thích Bác Viễn không khiến anh ta thấy kỳ lạ. Có thể chết trong tay người mình yêu, cũng là một loại hạnh phúc. Sau này, bà ta không cần phải nghi thần nghi quỷ, lo được lo mất nữa.

Buổi tối, anh ta đặc biệt gọi điện thoại về nhà, dì giúp việc bắt máy, nói Phó Yến bị bệnh, cả ngày nay đều nằm trên giường.

Trong tầng mây thật dày kia có vài tia nắng rỉ xuống, nhưng cơn mưa lại không hề giảm bớt, đây chính là mưa nắng trong truyền thuyết, Thang Thần Phi chấp hai tay lại, lặng lẽ nói: “Hãy an nghỉ!” Sau đó khởi động xe.

Land Rover chạy thẳng về trước, đến ngã tư thì rẽ trái như thường lệ, thật kỳ lạ, vậy mà cũng có thể chạy đến trại giam, có thể thấy có chút duyên phận đã được định trước.

Anh ta hạ cửa sổ xe xuống một nửa, nhìn về phía cửa trại giam qua màn mưa dày đặc, dĩ nhiên, bóng dáng của Chung Tấn không thể nào xuất hiện ngay lúc này. Dù Thang Chí Vi có dùng cách gì để đưa cô ra khỏi đây, ông ta cũng phải làm một bài báo lớn, sau này, cô không thể ở lại Viện Kiểm Sát được nữa. Đổi công việc khác cũng tốt, cô không thích hợp làm công tố viên, cô thông minh, nhưng lại không độc ác.

...

Thật khó hiểu, anh ta từng nghĩ, nếu cô không phải Chung Tấn, mà chỉ là một cô gái bình thường xem mắt với anh ta, quan hệ của bọn họ sẽ phát triển thành dạng gì?

Không có khả năng phát triển. Cô không phải Chung Tấn, anh ta sẽ không xem mắt với cô. Từ trước đến giờ, anh ta chưa từng trông đợi vào bất kỳ người phụ nữ nào có thể mang đến cho anh ta niềm vui và niềm hạnh phúc thật sự.

Tình yêu, là chuyện viễn vông mà thôi.

Ánh mặt trời lại trốn trong tầng mây, xa xa ầm ầm tiếng sấm, cơn mưa lớn lại đến.

Bọt nước bắn tung tóe, một chiếc Lexus màu bạc dừng lại bên cạnh Land Rover, một bóng người từ bên trong vọt ra, chạy vào trại giam.

Không che dù, tóc rối tung, quần áo nhăn nhúm, khiến người ta không có ấn tượng tốt.

Là tên luật sư tóc quăn kia, sớm như vậy đã tới thăm Chung Tấn, quả thật rất trượng nghĩa. Thang Thần Phi trào phúng nhíu mày, thả lỏng tay, để Land Rover từ từ chạy về trước.

Một chiếc ô lớn màu đen cản đường anh ta, người dưới ô nhìn anh ta, mỉm cười vẫy tay, trên mặt viết: 'hi, tôi chờ anh rất lâu rồi.'

Thang Thần Phi vô thức nhìn chiếc vali ở phía sau.

Cửa xe mở ra, hạt mưa trên chiếc ô rơi xuống: "Thật xin lỗi, làm ướt ghế của anh rồi." Người nọ áy náy.

"Tôi nghĩ anh sẽ gọi điện cho tôi, Lăng Hãn!" Tâm trạng kỳ lạ của Thang Thần Phi dần ổn định lại.

"Mặt đối mặt tiện trao đổi hơn." Lăng Hãn dùng đầu ngón tay lau cửa kính, một vị cảnh sát từ trong trại giam đi ra, hết nhìn đông rồi nhìn tây, giống như đang đợi ai đó.

"Có muốn vào thăm cô ấy một lát không?" Thang Thần Phi hỏi.

Lăng Hãn lắc đầu: "Chúng ta đi thôi!"

Anh không nói đi đâu, Thang Thần Phi cũng không hỏi, giống như Land Rover biết được phương hướng. Xe và người trên đường bắt đầu nhiều lên, dần dần có chút tắc nghẽn.

"Ăn sáng chưa?" Thang Thần Phi quay đầu hỏi Lăng Hãn.

Lăng Hãn cười khẽ, ánh mắt dừng trên kính chiếu hậu, nhưng đã không còn thấy trại giam nữa: "Trước đây tôi không thường ăn sáng,

vì sợ Chung Tấn sẽ bắt chước theo nên mới kiên trì ăn mỗi ngày.”

Thang Thần Phi bĩu môi: “Cô ấy sẽ không ăn bánh ngọt.”

“Cô ấy chỉ thích bánh hải sản.” Trong mắt Lăng Hãn tràn đầy sự dè dặt.

“Chúng ta nói xấu cô ấy như vậy, lỗi tai cô ấy sẽ nóng lên.”

“Sẽ hắt hơi!” Lăng Hãn giơ tay lên kéo cổ áo, phát hiện xe đang chạy ra hướng ngoại ô.

Trạm xe địa chất đông nghịt người, mỗi chiếc ô giống như đóa hoa nở rộ ở trong mưa: “Đã lâu rồi tôi không nhàn rỗi như vậy.” Thang Thần Phi nói.

Lăng Hãn thờ ơ đáp: “Anh khác tôi, tôi đã nhàn rỗi rất lâu rồi.”

Trong phút chốc, cả hai đều im lặng, chuyên chú nhìn cần gạt nước lắc qua lắc lại.

Đường ngoằn ngoèo và quanh co nhiều hơn, mơ hồ trông thấy những dãy núi từ xa xa.

“Đó là Mai Sơn, vì trên núi trồng đầy mai, nên mới được gọi như vậy, đi tới một chút là nghĩa trang liệt sĩ, sát bên là nghĩa trang công cộng.” Thang Thần Phi đột nhiên nâng tay chỉ vào một hướng: “Mẹ tôi chôn ở kia, sau đó được dời tới một mảnh đất nhỏ, tốn mất 10 vạn tệ, thật là không chết nổi.” Lăng Hãn ngẩng đầu nhìn anh ta: “Thang thiếu nói như vậy hơi lạ, cổ phần của anh ở công ty Phi Hồng cũng gần trăm triệu mà.”

Cổ phần của Thang Thần Phi ở Phi Hồng là anh ta dùng tên giả để làm, thân phận bây giờ của anh ta ở công ty là cố vấn, anh ta liếc anh bằng ánh mắt sâu xa: “Viết luận văn làm gì, anh mở công ty tình báo đi, không biết sử dụng tài năng đúng chỗ gì cả.”

Lăng Hãn không để ý đến anh ta, tiếp tục nói: “Để chào đón Đại hội thể thao quốc gia lần thứ X, Ninh thành đã cho xây một sân vận động lớn. Năm ấy, dự toán cho việc xây dựng trong tỉnh tăng gấp ba lần so với năm trước, anh phụ trách điều tra nghiên cứu và phê duyệt kế hoạch, thật trùng hợp, mấy hạng mục kiến trúc lớn đều do một công ty không có tiếng tăm tên Phi Hồng nhận thầu. Tổng giám đốc tên Giải Bân, nhân viên trong công ty không đến hai mươi người. Phi Hồng nhanh chóng thuê một công ty kiến trúc nổi tiếng, danh khí vang dội để xây, lúc thi công ở công trường sẽ treo tên của bọn họ, như vậy sẽ không ai chú ý đến Phi Hồng, trong năm này, công ty Phi Hồng lời 80 triệu, sau đó, Phi Hồng lại chen chân vào lĩnh vực dược phẩm, ô tô, công trình thủy lợi, công viên,..v.v, kiếm nhiều hay kiếm ít, tổng giám đốc Giải sẽ báo cáo cho anh hết nhỉ!”

Khóe miệng Thang Thần Phi hiện lên một tia nghiền ngẫm: “Đúng vậy, hần sẽ báo cáo cho tôi.” Lúc trông thấy tám ảnh chụp chiếc Land Rover kia, anh ta liền biết chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ bị bại lộ, chỉ có Giải Bân lừa mình dối người, nghĩ rằng mọi thứ không hề có sơ hở.

A!

“Anh đổi sang chiếc Land Rover này khi nào?” Lăng Hãn hỏi.

“Không nhớ rõ.”

“Hoa Bội nhất định có ấn tượng rất sâu về chiếc Buick màu đen kia, đêm khuya nhận một cuộc gọi, trong thời tiết giá rét, cô ấy và một người đàn ông đầy máu đờ ở ven đường hơn nửa tiếng, không lâu sau, anh đã lái chiếc Land Rover này đón cô ấy đến bích thủy ngư trang ăn hải sản.”

“Còn nữa không?” Thang Thần Phi cười hỏi.

“Nhận được băng ghi hình rồi nhĩ?”

“Tôi không thấy.” Anh ta từng bảo Giải Bân qua tiểu khu của Thích Bác Viễn tìm vài lần nhưng Lăng Hãn đã đoạt trước. Anh ta thật sự không nghĩ tới chuyện băng ghi hình này, ngược lại Giải Bân học được không ít thứ, ở khách sạn cảnh cáo Thường Hạo, lúc Chung Tẫn đến quán bar đường số 6, đã sớm làm hỏng camera.

Tầng mây càng ngày càng thấp, khiến người ta cảm thấy cách mặt trời rất gần, trên đường bắt đầu đọng nước, phía trước là một ngã rẽ khá dốc, suy cho cùng, tính năng của Land Rover rất tốt, chỉ cần giảm chân ga, liền chạy vọt lên.

Dưới núi, mưa bụi dày đặc, nếu đặt mình trong trong đó sẽ giống như bước chậm qua đám mây, quay đầu nhìn, xa xa, những ngôi nhà chọc trời ở Ninh thành trông như một thôn trang, Thang Thần Phi hưng phấn mà huyết sáo.

Lăng Hãn cười, nụ cười có mấy phần đồng tình: “Lợi dùng quyền lực để làm chuyện cá nhân, đòi tiền hoa hồng kén xù; gây tai nạn xong bỏ chạy, tìm người gánh tội thay; còn có hai vụ gián tiếp mưu sát, hãm hại nhân viên nhà nước, liên quan đến mua bán ma túy...”

“Lăng Hãn, anh rất có bản lĩnh, nhưng anh không có cách gì đâu, dù anh có nói mấy lời này ở trên tòa thì sao? Sẽ không ai tin một kẻ bị bệnh tâm thần cả.”

“Anh còn có lựa chọn thứ hai sao?” Giọng nói của Lăng Hãn có chút ưu thương.

Thang Thần Phi dừng xe lại, thời gian giống như hoàn toàn đình trệ, tiếng mưa rơi trên cửa kính, nhịp tim của anh ta cũng theo đó mà đập nhanh hơn, cứ như đặt mình trong đêm khuya vừa thâm trầm vừa vắng vẻ.

“Tôi từng nhắc nhở anh rất nhiều lần, anh đều không quan tâm.” Bên mép núi lộ ra một cây tường vi màu trắng bị mưa đánh cho nghiêng ngả, loại hoa này, ở dưới ánh mặt trời càng chói chang, hương thơm càng nồng đậm.

Giờ phút này, hương thơm tan hết, lá khô rơi xuống.

“Anh thật sự xem tôi là anh trai của anh sao?” Thang Thần Phi gào lên: “Tôi không có người em trai như anh, nếu anh là đàn ông, đừng chơi trò đâm sau lưng, đứng lên đấu với tôi đi!”

Lăng Hãn vô lực thở dài: “Cũng quá u ám rồi!” Thành phố này, phong cảnh này, mọi thứ không phải thay đổi, mà là thay đổi đến mức không thể nhận ra.

Thang Thần Phi đột nhiên suy sụp, trong ánh mắt không còn sự kiêu ngạo và phóng khoáng như xưa nữa, giọng nói càng ngày càng thấp: “Hết cách rồi, tôi không quay đầu được nữa. Chỗ này của tôi có một cái lỗ, rất đen, tôi chưa từng có ngày nào vui vẻ, tôi luôn hy

vọng có người thật sự yêu tôi, dù chỉ một ngày, tôi cũng sẽ không đi xa như vậy, tôi đã mệt mỏi đến mức muốn chết đi.”

“Chúng ta đều mắc bệnh, chỉ là, bệnh của tôi có thuốc để khống chế, mà anh thì không có thuốc nào để trị.”

“Bi ai là, anh sẽ không có ngày thật sự khỏi hẳn.”

“Tác dụng của thuốc có hạn, nếu không trên đời sẽ không có ly biệt.”

“Nhưng anh hạnh phúc hơn tôi! Chung Tẫn, cô ấy... thực sự rất yêu anh.”

Hai người lại im lặng.

Thang Thần Phi đột nhiên cười lên: “Tôi biết nhất định sẽ có ngày này, nhưng lại không ngờ sẽ có người đi chung, anh thì sao, có từng mơ gì không?”

“Tôi mơ thấy mình sẽ kết hôn, một căn nhà trệt ba gian, một cái sân thật to, cửa nhà đối diện đồng ruộng, mùa xuân ngắm hoa cải vàng, mùa đông ở trong sân ném tuyết, có hai đứa con, bé trai hơi nghịch ngợm, bé gái thích làm nũng. Tôi cưng chiều con gái một chút, còn cô ấy sẽ thiên vị thằng bé hơn.”

“Đáng tiếc...”

Lăng Hãn ngắt lời anh ta: “Không có gì đáng tiếc cả, tôi thật sự hạnh phúc lắm rồi.”

“Thật là ghen tỵ với anh!” Thang Thần Phi híp mắt lại.

Lăng Hãn thản nhiên gật đầu.

“Mẹ nó, không khí này thật khiến cho người ta phiền lòng, nghe nhạc đi!” Thang Thần Phi mở radio, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên kèm theo tiếng guitar.

“Nhạc gì thế này, hát gì mà đau đớn bi thương.” Thang Thần Phi chuẩn bị đổi kênh.

“Để nghe đi!” Lãng Hãn nói.

Một tấm bưu thiếp rất đẹp xuất hiện trong hộp thư

Câu đó là trò đùa mà anh để lại.

Bụi bặm chồng chất thành một tòa tháp trong lòng em

Anh chỉ cần mở nó như thế này

Anh nói rằng nếu kiếp sau em còn nhớ anh

Chúng ta chết cũng phải chết cùng nhau. (*)

(*) Lời bài hát ‘Nếu kiếp sau em còn nhớ anh’ của Mã Vũ

...

“Không chọn được ba mẹ cho mình, tôi cũng chẳng cần kiếp sau.” Thang Thần Phi ngã đầu ra sau, dẫm chân ga.

Lãng Hãn mở cửa sổ, hít vào một hơi thật dài. Không khí trong mưa ẩm ướt hòa với tiếng ồn ào náo động của thành phố, mang theo hơi thở trong lành của núi rừng, hồi lâu sau, anh cảm thấy không mát mẻ nữa, dường như còn ngửi thấy mùi hoa. Một tia chớp vụt qua bầu trời, Lãng Hãn nhìn con đường quanh co và vòng vèo ở

trước, không biết sẽ thông đến đâu, sương mù đã tản đi, lộ ra một góc của đỉnh núi.

Từ xa truyền đến tiếng mưa rào rào, anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 75: Người Đi Trà Cũng Nguội (1)

Biên tập: Rosa

Buổi sáng, trại giam.

Tiếng hét của Thường Hạo suýt nữa chọc thủng trần nhà của trại giam.

Thường Hạo từng nói với trợ lý, mặc dù tên thường gọi của nghề luật sư là nghề cãi nhau, nhưng đây không chỉ đơn thuần là cãi nhau, mỗi câu anh nói ra đều phải chiếm lý, trấn áp được đối phương, không thể nhất thời xúc động, càng phải cố kỵ những cảm giác không thể khống chế.

Mà giờ phút này, anh đã hơi mất khống chế.

“Tôi không chấp nhận lời giải thích như vậy, cái gì mà hiểu lầm? Nếu các người giết ai đó vì hiểu lầm, có phải các người không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật không? Các người chưa điều tra kỹ càng mà đã tùy tiện nghi ngờ thân chủ của tôi sử dụng ma túy, tàng trữ trái phép chất cấm, chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý, thân thể và danh dự của thân chủ tôi. Các người phải đưa ra văn bản giải thích đầy đủ và chính thức cho thân chủ của tôi. Nếu không, tôi sẽ đến tòa án, kiện các người tội lạm dụng chức quyền.”

Vị cảnh sát trực ban phát hỏa, anh ta chưa thấy người nào không biết điều như vậy: cho rằng ai cũng được tha bổng, ra lệnh cho

người khác nhanh cú đi, lại còn coi nơi này như nhà nghỉ?

“Tùy anh, anh muốn làm gì thì làm!”

Ánh mắt Thường Hạo phát lạnh: “Anh nghĩ tôi đang la lối om sòm một cách vô lý?”

“Tôi thấy anh còn hơn như vậy.” Vị cảnh sát trực ban cười khẩy.

“Không, có lẽ anh ít gặp nên không biết mức độ nghiêm trọng của nó. Giam giữ chia làm ba loại: hành chính, tư pháp và hình sự. Tôi nghĩ các người đã định nghĩa đương sự của tôi là giam giữ hình sự, sau 24h giam giữ, cơ quan công an nên tiến hành tra hỏi người bị giam giữ hình sự. Nếu tòa án chấp nhận việc xét xử, người bị giam giữ sẽ bị xử lý theo ‘Luật tố tụng hình sự’, nếu được tha bổng, người bị giam giữ có thể yêu cầu nhà nước bồi thường.”

Vị cảnh sát trực ban nháy mắt không ngừng, quy định đúng là như vậy, nhưng chưa ai yêu cầu bồi thường cả.

“Anh nghĩ mình sẽ được bồi thường một cái giá trên trời sao?” Anh ta hỏi một cách khinh bỉ.

“Dù chỉ là một đồng, đó cũng là quyền lợi của thân chủ tôi.” Thường Hạo kiêu căng cúi người xuống ký tên: “Tôi cần trông thấy thân chủ của tôi.”

Cảnh sát trực ban nhìn trân trân một cảnh sát khác đang lải nhải ở bên cạnh, bảo cậu ta dẫn Thường Hạo đi gặp người.

“Luật sư Thường!” Bên ngoài lại có mấy người tiến vào.

Cảnh sát trực ban ngẩng đầu, thấy người quen đến thì vội vàng chào hỏi: “Trưởng khoa Mục, đội trưởng Cảnh, ngọn gió nào đưa hai người tới đây vậy?”

Mục Đào và Cảnh Thiên Nhất chỉ khẽ gật đầu, không đáp lại, tầm mắt hướng về Thường Hạo.

Cùng lúc đó, Thường Hạo không biết vì sao bắp thịt của mình lại run rẩy giống như bị rút gân: “Các anh?”

Mục Đào nói trước: “Chuyện của Chung Tấn không phải hiểu lầm, mà là bị người khác hãm hại.”

“Có chứng cứ rồi?” Thường Hạo lạnh lùng liếc vị cảnh sát trực ban.

“Vụ án này liên quan đến rất nhiều người, tạm thời không thích hợp công bố ra ngoài, chỉ sợ sẽ giống hiệu ứng Domino. Cấp trên đã nhanh chóng điều đội trưởng Cảnh đến đây, cùng viện kiểm sát giải quyết vụ án này.” Về mặt Mục Đào rất nặng nề: “Hiện tại, viện trưởng bảo tôi đến đón kiểm sát trưởng Chung Tấn, để cô ấy cùng tham gia vào việc điều tra.”

“Kẻ tình nghi là ai?” Thường Hạo mặc kệ mấy chuyện đó, anh chỉ quan tâm đến sự trong sạch của Chung Tấn.

Mục Đào mím chặt môi, nghiêng đầu nhìn Cảnh Thiên Nhất.

Cảnh Thiên Nhất thở dài một hơi: “Thang Thần Phi đã giao nộp tất cả rồi.”

Thường Hạo hoảng sợ: “Hắn tự thú sao?”

“Lăng Hãn, anh ấy... đã để lại cho chúng tôi một đoạn ghi âm.”

“Để lại? Anh ta đi đâu rồi?” Lòng Thường Hạo trầm xuống.

Mục Đào không nói gì, chỉ thở dài, Cảnh Thiên Nhất cũng buồn bã cúi đầu.

Bầu trời u ám như đang khóc, mưa vẫn rơi.

Tuy chỉ bị nhốt ba ngày, nhưng Chung Tẫn lại cảm thấy giống như đã qua mấy đời.

Lúc ra khỏi trại giam, dường như không thích ứng được với nhiệt độ bên ngoài, cô khẽ rùng mình, hai má đỏ lên một cách bất thường: “Bao nhiêu độ vậy?” Cô híp mắt, hỏi Thường Hạo.

“Ba mươi bốn.” Thường Hạo trả lời.

Chung Tẫn nắm chặt vạt áo, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Mục Đào và Cảnh Thiên Nhất.

“Anh không báo cho Lăng Hãn sao?”

Thường Hạo im lặng, có lẽ tiếng mưa đã át đi giọng nói của anh.

“Chắc anh ấy đang ở ‘phòng nhỏ’ chờ tôi, ba mẹ tôi thì sao?”

“Trưởng khoa Mục không quấy rầy bọn họ, chỉ nói cô đi công tác.”

“Ừm! Luật sư Thường, lần này lại không có cách nào báo đáp anh rồi.” Chung Tẫn không nhìn bậc thang bên dưới, cả người hơi

lung lay, Thường Hạo ở phía sau vội vàng đỡ lấy cô.

“Tôi không giúp không công đâu, tôi sẽ đưa giấy nợ cho cô.”
Giọng Thường Hạo vẫn ồm ồm như cũ.

Chung Tẫn bật cười: “Giảm giá đi, nếu mắc quá, tôi không trả nổi... Lãng Hãn?” Một trận gió lớn thổi qua, mấy chiếc lá rơi xuống, cô đưa tay dụi mắt: “À, nhìn lầm rồi.”

Bóng lưng của người đàn ông vừa đi ngang qua rất giống Lãng Hãn.

“Chung Tẫn, cô về nhà nghỉ ngơi trước đi, chuyện khác để sau hãy bàn.” Mục Đào vừa nói vừa trao đổi ánh mắt với Thường Hạo.

Thường Hạo mở cửa xe, dìu Chung Tẫn lên xe.

“Đến ‘phòng nhỏ’ trước đi, tôi muốn xem quà sinh nhật của tôi.”
Chung Tẫn ngại ngùng nhăn mặt.

“Cô đang sốt, chúng ta đến bệnh viện trước.” Lúc Thường Hạo giúp cô cài dây an toàn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể bất thường của cô.

“Sao vậy được, tôi rõ ràng thấy lạnh.” Chung Tẫn nói.

Thường Hạo nhẹ nhàng sờ mặt cô, ánh mắt phức tạp, một lát sau, anh mới nói một câu thật văn vẻ: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ.” [1]

[1] trích từ tác phẩm ‘Thước kẻu tiên’ của tác giả Tàn Quan thời Tống.

Nếu hai mối tình đã lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

(Nguồn dịch: thivien.net)

Chung Tẫn muốn cười, cổ cong miệng lên nhưng không thành công. Cô không phản bác nữa, từng chỗ trên người giống như bị dây thừng buộc chặt, hít thở khó khăn, tay chân lạnh lẽo, cô thật sự không thoải mái.

Ba ngày ở trong trại giam, đoán chừng cả đời sẽ không thể quên, cô không lo lắng cho mình, vì bản thân cô ngay ngay thẳng thẳng, cô chỉ sợ Lăng Hãn suy nghĩ lung tung, mỗi một giây đều là dày vò.

May mà, rốt cuộc cũng qua.

Đầu choáng váng nặng nề, tốc độ lái xe của Thường Hạo rất nhanh, cảnh vật hai bên quốc lộ nhanh chóng lùi về sau, trước tầm kính, cây cối và đèn đường như thể đang chòng lênh nhau.

39,5 độ! Bác sĩ cầm nhiệt kế, khuôn mặt giống như mặt than giật nhẹ một cái. Vết thương trên trán xử lý không tốt, tụ máu dẫn đến viêm, cũng có chút nhiễm trùng.

“Sốt thành như vậy, sao cô ấy còn tỉnh táo được?”

Bác sĩ nhìn Chung Tẫn, ánh sáng trên người cô tỏa ra bốn phía, giống như tia sáng xuyên qua đám mây sau màn sương mù.

Thường Hạo nắm chặt tay Chung Tẫn, trong miệng như bị rót vào hoàng liên [2], chua sót vô cùng.

[2] tên một vị thuốc Đông y tính đắng.

“Cô ấy cần nghỉ ngơi thật tốt.” Bác sĩ tiêm thuốc an thần vào bình truyền dịch. Không lâu sau, Chung Tấn ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, Chung Tấn cảm thấy hơi khô miệng, muốn gọi ai đó, nhưng cổ họng lại không phát ra tiếng, cả người cũng không thể nhúc nhích.

Bên giường có một người đang lặng lẽ đứng, là Lăng Hãn!

Cô nhếch miệng, Lăng Hãn cúi người xuống, cô lắc đầu, cô đã ba ngày không rửa mặt rồi. Nhưng, Lăng Hãn lại cố chấp bắt được môi cô, nhẹ nhàng cắn. Môi anh vừa mỏng vừa lạnh, đúng là thứ cô đang cần.

“Em khiến anh lo lắng rồi.”

Cô dùng ánh mắt nói.

Lăng Hãn trấn an: “Mọi thứ đều sẽ qua thôi, sau này, chuyện như vậy sẽ không xuất hiện nữa đâu, anh biết em rất kiên cường.”

“Câu này của anh giống như đang đẩy em đi xa vậy, em mới không cần kiên cường, em muốn ỷ lại vào anh, bám anh dai như đĩa.”

Lăng Hãn cười, cào cào cái mũi của cô: “Cậu còn không được, em phải nhanh khỏe lại, nhớ kỹ lời hẹn của chúng ta.”

“Lời hẹn gì?”

Lăng Hãn chỉ cười không đáp.

“Nói cho em biết đi mà...”

“Tần?” Một tiếng hít thở thật nhẹ vang lên.

Chung Tần từ từ mở to mắt, đập vào mắt là đôi mắt đỏ như thỏ của Hoa Bội: “Úc Minh bắt nạt cậu sao?” Giọng của ai vậy? Khàn khàn như chẻ tre trong gió lạnh, nước nỡ nghẹn ngào.

Hoa Bội khóc không ngừng: “Anh ấy không dám đâu, là... là tôi kích động đó mà.”

“Vì sao?” Mí mắt quá nặng, Chung Tần không thể không nhắm mắt lại.

“Có lẽ tôi sẽ được thăng chức, tôi đã viết rất nhiều bản tin quan trọng, ngày nào cũng được lên trang nhất.”

“Liên quan đến Thích Bác Viễn sao?”

“Chờ cậu xuất viện, tôi sẽ từ từ nói cho cậu nghe.”

Chung Tần lại cố gắng mở to mắt, lần này, trước giường có thêm một người nữa: “Luật sư Thường, anh còn ở đây à?”

Trong tay Thường Hạo cầm một cái túi, chỉ thấy một hàng chữ quen thuộc ở phía trên, là một nhãn hiệu quần áo nổi tiếng nào đó, anh đặt túi giấy xuống, đi qua đỡ Chung Tần dậy, nhét cái gối dựa sau lưng cô.

Chung Tần nhìn mình, cả người mặc đồ bệnh nhân, à, đã thay đồ, như vậy chắc là mặt cũng rửa rồi. Cả người nhẹ như lông chim, chỉ một trận gió cũng có thể thổi bay.

Hoa Bội nhìn góc áo bị kéo căng của Thường Hạo, mày chau chặt.

“Ừ.” Thường Hạo khẽ nói.

“Có phải hai người đấu tôi chuyện gì không?” Ánh đèn trong phòng rất nhu hòa, rèm cửa sổ màu kem che khuất những tia sáng ở bên ngoài. Ồ, hết mưa rồi, mặt trời cũng xuất hiện.

Thường Hạo ngồi xuống, chà xát hai tay, cứ như đang chuẩn bị làm gì đó. Một lát sau, anh nhìn cô, đặt hai tay lên vai cô, bình tĩnh nói: “Chung Tẫn, tôi nghĩ cô nhất định muốn đưa tiễn Lăng Hãn, cho nên, cô đừng nằm trên giường nữa, đứng lên thay quần áo đi, chúng ta đi thôi!”

Hoa Bội che miệng, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má.

Chung Tẫn mờ mịt nhìn hai người, à một tiếng: “Quần áo ở trong này sao?” Cô chỉ vào chiếc túi giấy.

Thường Hạo lấy ra một chiếc váy đen.

“Chắc là đắt lắm!” Chung Tẫn sờ nhẹ bề mặt vải.

“Vậy phải xem ai mặc mới được?” Thường Hạo nháy mắt.

“Anh vẫn luôn tích cực như vậy nhỉ.” Chung Tẫn nhếch miệng: “Đi ra ngoài đi, tôi phải thay quần áo.”

Thường Hạo nhìn Hoa Bội, Hoa Bội gật đầu.

Anh sang phòng bên cạnh, lúc lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra thì nghe được tiếng than của Chung Tẫn: “Váy hơi to.”

Hoa Bội rít lên, đẩy Chung Tẫn, vừa véo vừa đánh: “Cậu đừng như vậy, cậu khóc đi, khóc lớn lên đi.”

“Không có gì phải khóc cả.” Giọng Chung Tấn bình tĩnh như hồ nước.

Hoa Bội lại khóc tiếp, khóc đến nỗi không thể nổi giận được nữa.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Chung Tấn yếu ớt hỏi.

Hoa Bội vừa khóc vừa trả lời: “Ly nước chanh cậu uống bị bỏ nhiều thuốc lắm, vượt quá khả năng chịu đựng của cậu, cậu hôn mê khoảng ba ngày.”

Lại là ba ngày, Chung Tấn cười.

Cửa mở, Hoa Bội kéo Chung Tấn đi ra, Chung Tấn ngẩng đầu, nhìn bầu trời sáng tỏ: “Thời tiết thật tốt, rất thích hợp đi xa.”

Hoa Bội xoay mặt sang chỗ khác.

“Chúc anh ấy thuận buồm xuôi gió!” Thường Hạo nói.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 76: Người Đi Trà Cũng Nguội (2)

Biên tập: Rosa

Vụ tai nạn giao thông rất nhanh được phát hiện.

Bên ngoài mưa to gió lớn, địa điểm lại ở một ngọn núi cách xa thành phố, ít người qua lại.

Cảnh sát giao thông phụ trách xử lý vụ tai nạn tại hiện trường nói là nhận được điện thoại cầu cứu của người trong xe, mới nhanh chóng chạy đến. Người gọi điện đến hít thở khó khăn, anh ta nói rằng bút ghi âm ở trong túi quần anh ta, hãy đưa cho Trưởng khoa Mục Đào của Viện kiểm soát tỉnh, nói xong hai câu này, anh ta đã không còn phát ra âm thanh gì nữa, cảnh sát giao thông hỏi anh ta đang ở đâu, anh ta cố gắng nói Mai Sơn... nghĩa địa công cộng, còn nói hoa cải vàng...

Cảnh sát giao thông lập tức thông báo cho Mục Đào.

Nơi xảy ra tai nạn không quá dốc, đường rất bằng phẳng, là vì trời mưa khiến bánh xe trơn trượt, hay là chạy xe với tốc độ quá nhanh nên gây ra tai nạn, bây giờ còn chưa thể kết luận. Sau đó, danh tính của hai người trong xe rất nhanh được xác định, ngoại trừ nguyên nhân xe đâm vào sườn núi tạo thành vết thương trí mạng thì không có dấu vết gì khác, cho nên giả thiết ẩu đả hoặc mưu sát bị gạt bỏ. Lái xe Thang Thần Phi, mặt không bị thương, vẻ mặt rất bình tĩnh, đồng tử cũng không vì sợ hãi mà giãn ra, anh ta bị tay lái đâm

vào ngực, đây là nguyên nhân chính gây tử vong, Lăng Hãn – người ngồi ở ghế phụ bị văng ra khỏi xe, va vào một khối đá lớn, cả người đầy máu, vẻ mặt cũng bình tĩnh và điềm nhiên. Nhóm cảnh sát giao thông bắt chấp mưa to, đến khi sẩm tối mới vận chuyển được chiếc Land Rover về nội thành.

Mục Đào tìm được bút ghi âm trong túi quần của Lăng Hãn, nghe xong, anh lặng lẽ đứng bên cạnh Lăng Hãn một hồi, sau đó về thẳng đơn vị, gõ cửa văn phòng Viện trưởng.

Tối cùng ngày, cảnh sát đã tiến hành bắt giam Giải Bân, niêm phong sổ sách của Phi Hồng, lúc Giải Bân biết tin Thang Thần Phi đã không còn ở nhân thế, cả người mềm nhũn như một đồng bùn. Hãn khai hết mọi chuyện bằng tiếng Đài Loan, từ những chuyện mà chi nhánh của Phi Hồng làm trong mấy năm qua, đến chuyện giáo huấn Thường Hạo trong khách sạn, chuyện ảnh chụp ở tiệm lẩu, cả chuyện bỏ thuốc ở quán bar đường số 6. Tiếp đó, một số lãnh đạo nào đó có liên quan đã tạm dừng nhiệm vụ để tiếp nhận điều tra, ‘án giết vợ’ của Thích Bác Viễn được lập chuyên án để điều tra lần nữa.

Đêm khuya, Viện trưởng gọi điện cho Thang Chí Vi.

Nghe ông ta nói xong, Thang Chí Vi khẽ trầm ngâm, hồi lâu sau, chỉ nói một câu “Dựa theo quy định mà làm đi.” rồi cúp máy.

Thật ra, có dựa theo quy định hay không cũng chẳng quan trọng nữa. Thang Thần Phi phạm phải tội lớn tày trời thì đã sao? Anh ta cũng đã chết, có thể làm được gì? Thang Chí Vi đã sớm rút khỏi vị trí lãnh đạo, lo gần mất xa, nhiều nhất là không biết cách dạy con, chẳng lẽ ông ta còn sợ chuyện thăng chức bị ảnh hưởng?

Cảnh Thiên Nhất nói với Mục Đào: “Thang Thần Phi rất thông minh, đây là lựa chọn tốt nhất của hắn.”

Mục Đào gật đầu: “Đúng thế, đầu xuôi đuôi lọt, không cần đối mặt với bất cứ thứ gì. Nhưng, trung gian có gì sai đâu?” Từ ‘án giết vợ’ của Thích Bác Viễn dẫn ra một vụ án cũ, hai mạng người, Chung Tẫn mất đi tình yêu đẹp nhất cuộc đời.

“Mẹ nó, ông trời bị mù rồi!” Cảnh Thiên Nhất ném tàn thuốc trong tay xuống, ra sức dùng chân dẫm tắt.

Sau cùng, cảnh sát đã đưa ra kết luận là trong lúc chạy tội, Thang Thần Phi đã tử vong vì tai nạn giao thông, còn Lăng Hãn, hi sinh khi làm nhiệm vụ, được truy tặng là liệt sĩ.

Không ai nhắc tới căn bệnh của Lăng Hãn, mọi người chỉ bàn tán về quá khứ anh dũng, hiện tại xuất chúng và thỗn thức vì sự ra đi quá sớm của anh.

Rõ ràng đã hết sốt nhưng Chung Tẫn vẫn cảm thấy gió lạnh ở bốn phương tám hướng rót vào trong quần áo của mình, toàn bộ hơi nóng trên người dường như đang tan hết, máu trong mạch máu không hề chảy, giống như đông lại.

Lạnh, sao có thể khiến người ta khó có thể chịu đựng đến vậy?

Thang Thần Phi và Lăng Hãn hoá táng chung một ngày, người đến viếng Lăng Hãn rất nhiều, vòng hoa chất đầy phòng, chỗ Thang Thần Phi thì vô cùng im ắng, bạn thân, bạn gái cũ... một người cũng không thấy bóng dáng.

Chung Tấn bảo Thường Hạo cùng cô đến viếng Thang Thần Phi trước, Hoa Bội không đi. Cô ấy nói, tôi không muốn nhìn thấy gương mặt xấu xí của anh ta, lúc nói, ánh mắt Hoa Bội đại ra.

Bây giờ, trong mắt người khác, Thang Thần Phi giống hệt một kẻ xấu không chuyện ác nào không làm, nếu anh ta còn sống, có lẽ sẽ không thèm để ý mà nhún vai, vừa cười tà mị vừa nói: con người phải sống vì mình, người khác nói thế nào thì liên quan gì đến tôi? Chung Tấn nghĩ, nếu lúc trước, cô nghiêm túc tìm hiểu tâm trạng của Thang Thần Phi, liệu có thể tránh được thảm kịch này không? Đáng tiếc, cô luôn xem anh ta là một đại thiếu gia, về sau lại đối xử với anh ta như một tên tội phạm.

Nhân chi sơ tính bản thiện, thật ra, anh ta chỉ là một đứa trẻ cô đơn, khát vọng được yêu, khát vọng được coi trọng.

Cô hiểu, nếu nói đây là lựa chọn tốt nhất của Thang Thần Phi, chi bằng nói đây là lựa chọn tốt nhất của Lăng Hãn!

Hạnh phúc nhất là khi bản thân có thể kiểm soát được thời gian kết thúc sinh mạng của mình.

Cuộc đời của anh đã không còn gì để tiếc nuối nữa!

Có lẽ vì không thể nào chống lại sự sắp đặt của vận mệnh, nên anh muốn soạn một bài hát cuộc đời mới cho chính mình.

Lúc Lăng Hãn đến trại giam gặp cô, ôm cô và nói yêu cô, cô đã có linh cảm. Mỗi lần ly biệt, anh đều nói với cô ba chữ này.

Anh để ý đến căn bệnh của mình, anh sợ sẽ có ngày quên mất cô, anh sợ không thể ở cạnh cô mãi mãi, anh không thể kéo cô vào số kiếp bất lực của mình.

Anh chọn cách rời đi như vậy.

Thang Thần Phi đã thành toàn tâm nguyện của anh.

Cô yêu Lăng Hãn, ngăn cản không được, chỉ có thể tôn trọng.

Thường Hạo từng nói, lưỡng tình nhược thị cứu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ. Tuy đó là một lời an ủi rất tốt rất nhẹ nhàng, nhưng cô hiểu rõ, Lăng Hãn đã đi rồi, lúc này đây, chiếc gương đã bị vỡ thành nhiều mảnh, không thể ghép lại như xưa được nữa.

Thang Chí Vi tóc hoa râm, lẻ loi ngồi trong góc, Phó Yến không ở đây.

Chung Tẫn cúi người vái ba vái trước di thể của Thang Thần Phi rời rời đi, cô không nhìn anh ta, cũng không chào hỏi Thang Chí Vi.

Vài vị lãnh đạo của quân khu Bắc Kinh đến đây, một vị thiếu tướng làm chủ trì cho lễ truy điệu của Lăng Hãn, Chung Tẫn tháo đóa hoa màu trắng ghim trước ngực xuống, một cánh hoa bị kéo rơi. Cô không thích cách đưa tiễn như vậy, rất khó chịu, ly biệt, hẳn là nên im lặng.

Xung quanh có tiếng ong ong rất nhỏ, tất cả lời nói trong tai dần trở nên mơ hồ.

Kết thúc lễ truy điệu, đám người lục tục rời đi.

“Tôi vào trong nhìn anh ấy, một mình.” Chung Tẫn nói.

Vẻ mặt Thường Hạo từ đầu đến cuối rất bình tĩnh, nhưng anh vẫn chạy đi tìm nhân viên công tác, lát sau, một người mặc đồng

phục đi tới dẫn Chung Tấn vào.

Lúc vào cửa, Chung Tấn nhìn thấy Phó Yến cuộn mình sau một vòng hoa, khàn giọng gào khóc: “Hãn Hãn, Hãn Hãn...”

Đến giờ phút này, bà ta cũng chỉ có thể lấy thân phận là cô họ của Lăng Hãn để tham dự lễ tang, đây là bi ai hay là châm chọc?

Chung Tấn chậm rãi lướt qua bà.

Máy móc lách cách vang, lửa trong lò thiêu kêu bùm bùm, rít lên vù vù, Lăng Hãn nằm trên tấm thép được máy tự động đẩy vào, sau đó, cửa lò đóng lại.

Chung Tấn sợ run, cô cũng có thể cảm giác được nhiệt độ của ngọn lửa.

“Lăng Hãn, đau không anh?” Cô lẩm bẩm hỏi.

Nếu như ngày đó cô nghe lời Phó Yến, chia tay với Lăng Hãn, vậy thì bây giờ, Lăng Hãn có phải đang ở đây, hít thở cùng một bầu không khí, đứng dưới cùng một bầu trời với cô hay không? Dù rằng cô đơn, dù rằng tịch mịch.

Lăng Hãn sẽ nói, nếu có thể liếc mắt một cái nhìn thấu trò chơi của số mệnh thì lúc trước, anh sẽ không đi Giang Châu, sẽ không gặp cô và yêu cô. Nếu vậy, cô chính là một người xa lạ, ánh mắt của Thang Thần Phi sẽ không dừng trên người cô, cô và Hoa Bội sẽ không bị chia rẽ, A Viện sẽ không từ Quảng Châu xa xôi đến đây.

Không!

Cho dù yêu nhau ngấn ngủi, cho dù biệt ly đau như dao cắt. Lăng Hãn... cô nghĩ nỗi lòng của bọn họ tương thông, nếu được làm lại từ đầu, vẫn sẽ dùng toàn lực để yêu.

Hít thở khó khăn!

Nhân viên công tác đứng bên cạnh nhin không được mà nói: “Hay là cô ra ngoài chờ đi!”

Cô lắc đầu, cô muốn tiễn anh đi hết đoạn đường cuối cùng.

Tấm thép được kéo ra từ trong lò thiêu, Chung Tẫn muốn đưa tay vuốt ve Lăng Hãn, nhưng anh đã thành một đồng tro tàn hữu hình, cánh tay khựng lại giữa không trung, hốc mắt nóng đến phát đau, nhưng lại không nặn ra nửa giọt nước mắt.

Một Lăng Hãn cao lớn tuấn vĩ đến vậy, nháy mắt biến thành một đồng tro tàn, được bọc trong một miếng vải lụa đỏ, va chạm trong hũ tro cốt. Một sĩ quan mặc quân trang bước tới mang anh đi.

Phó Yến khóc đến tê tâm liệt phế.

Chung Tẫn đứng trên hành lang, mặt trắng bệch, trong đầu trống rỗng, cái trán đỏ mồ hôi lạnh từng đợt.

Hoa Bội kéo cô lên xe.

Bọn họ đưa cô về nhà, là nhà Phương Nghi, không phải ‘phòng nhỏ’, Hoa Bội kể lại cho Phương Nghi mọi chuyện, kể tận hai lần, các cơ quan chức năng chưa công khai chuyện gì đã xảy ra, cái gì tiền sử bệnh tâm thần, cái gì bị hãm hại, cái gì vụ án, chuyện tình thời trẻ, cái chết của Lăng Hãn có liên quan đến Thang Thần Phi.

Rốt cuộc, bà cũng là một người phụ nữ đang trong thời kỳ mãn kinh, nghe xong thì cắn nhần liên tục: “Ông trời ơi, đây đều là tạo cái gì nghiệt!”

Bà không biết phải đối xử với Chung Tấn thế nào, giáo sư Lôi đề nghị đi du lịch, Chung Tấn không thích. Thường Hạo bảo Chung Tấn về Bắc Kinh cùng anh, Chung Tấn cũng từ chối khéo. Viện trưởng Tiền đích thân gọi điện cho Chung Tấn, bảo cô quay về khoa điều tra và giám sát làm kiểm sát trưởng, nhưng Chung Tấn chỉ nói: Viện trưởng, tôi thích làm việc ở phòng tư liệu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ đi làm lại.

Cô cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thật tốt.

...

Hai ngày sau, Chung Thu Giai mặt dày đến gõ cửa nhà, ông ta là ba trên pháp luật của Chung Tấn, ông ta có lý do để yêu thương Chung Tấn. Phương Nghi nể mặt mở cửa giúp ông ta.

Chung Tấn ngồi trên sofa, thản nhiên mỉm cười như mọi khi. Phương Nghi vào phòng ngủ, bà không muốn thấy mặt Chung Thu Giai.

Trước, Chung Thu Giai ân cần hỏi han Chung Tấn một phen, sau thì than thở nói với Chung Tấn rằng A Viện đã mất tích, ông ta tìm thế nào cũng không thấy. Nói xong thì khóc lên: “Chỉ còn hai tháng là sinh rồi, đứa bé không có ba sẽ rất đáng thương!”

Chung Tấn vô lực an ủi ông ta: “Ba à, nó có ba mà!”

Mặt Chung Thu Giai lộ ra nghi hoặc.

Chung Tấn cười nhạt: “Ước mơ rất tốt, nhưng hiện thực rất tệ. Ba, ba không cần hiểu, nếu ba có hiểu, ba cũng không dám tiến về phía trước.”

“Ba muốn đi tìm cô ấy.” Chung Thư Giai nói.

Chung Tấn chỉ biết thờ dài.

Lúc Chung Thư Giai định về, Phương Nghi đi ra khỏi phòng, đưa cho ông một tờ giấy rồi cười lạnh: “Cho ông, mang theo cái này mà tìm cô ta!” Sau đó, đóng sầm cửa lại.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến tiếng Chung Thư Giai gào khóc.

** Editor: Tặng mọi người một bài thơ buồn:(((

“Vĩnh biệt tình yêu”

Giấc mơ hồng giờ tan vỡ còn đâu

Anh với em chia hai đầu nỗi nhớ

Trời se duyên còn quên ban chữ nợ

Nên đôi ta đành dang dở cuộc tình

Lạc mắt nhau đâu phải lỗi do mình

Ngày biệt ly mình lặng thinh không nói

Bởi tiếc thương ngày vui tan quá vội

Nên con tim cứ mang nỗi u sầu

Chúc em tìm được hạnh phúc mai sau
Chóng quên mau chuyện tình buồn một thuở
Đường tương lai ngập tràn hoa đua nở
Kỷ niệm nào em cứ ngỡ chiêm bao
Lỡ kiếp này xin hẹn lại kiếp sau
Mong chúng mình chẳng đau thêm lần nữa
Cũng từ đây con tim này đóng cửa
Bởi đường tình anh chọn lựa là em.

(Nguồn: Internet)

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 77: Người Đi Trà Cũng Nguội (3)

Biên tập: Rosa

Phương Nghi đan hai tay vào nhau, thở ra một hơi thật dài. Hôm nay, rốt cuộc mỹ nhân cũng báo được thù rửa được hận. Dù đã vui vẻ trở lại, nhưng bà vẫn không thể tha thứ chuyện ông ta từng vứt bỏ mình.

Thường Hạo phải về Bắc Kinh, Chung Tấn tiễn anh ra sân bay.

“Nếu không đi Bắc Kinh cho khuây khỏa nhé?” Anh thật sự không yên tâm về cô.

Chung Tấn cười yếu ớt, nụ cười như có như không, cô dời mắt ra ngoài cửa sổ, một chiếc máy bay trông như con đại bàng khổng lồ đang từ từ đáp xuống, một tiếng nữa, Thường Hạo cũng sẽ theo con đại bàng khổng lồ kia rời đi.

Thường Hạo không hề nhiều lời, lúc đứng trước cửa an ninh, anh dùng sức ôm lấy cô, thời gian có chút lâu.

“Tạm biệt!” Chung Tấn xoay người.

“Chung Tấn, em đợi chút!” Mặt Thường Hạo đỏ bừng, hơi thở dồn dập.

Chung Tấn dừng bước, chờ anh nói tiếp.

Anh chưa từng hy vọng mình sẽ có được cô, trước đây không có, hiện tại cũng không. Có thể ở bên cạnh cô lúc cô cần, cho cô cái ôm để cô dựa vào, anh đã mãn nguyện.

Nhưng, khi trông thấy bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của cô, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một loại xúc động kỳ lạ, chần ngang ở cổ họng, nếu không nói ra anh nhất định sẽ chết vì khó thở, dù bây giờ không phải là thời cơ thích hợp để nói.

“Anh thích em! Sau này, anh đến... làm bạn với em, chăm sóc em!” Cả hai tai anh đều đỏ lên nhưng ánh mắt lại thẳng tắp như điện.

Chung Tấn sửng sốt, trong mắt ẩm ướt, cô khẽ gật đầu: “Trái tim của tôi quá nhỏ...”

Thế giới của tôi hơi nhỏ nhưng rất vừa phải!

Vừa vặn, chỉ đủ cho một người.

Không thể thêm bất kỳ ai nữa!

“Anh hiểu rồi!” Thường Hạo buồn bã gật đầu, trái tim trống rỗng như bị khoét mất một mảng, thậm chí anh đã quên nói câu tạm biệt, cứ thế biến mất trong tầm mắt của Chung Tấn.

Chung Tấn chờ đợi bước ra khỏi nhà ga [1], tia nắng chiếu thẳng xuống mặt đường, làm bốc hơi một làn sương trắng, mọi thứ đều trở nên hỗn độn. Chung Tấn nhắm mắt, nghe được tiếng gầm rú thật lớn, kia hẳn là máy bay mà Thường Hạo đang ngồi.

[1] tên gốc “航站楼”: chỉ khu vực để hành khách chuyển từ đường bộ sang đường hàng không hoặc ngược lại. Đây cũng là nơi hành

khách làm các thủ tục đăng ký, ký gửi và kiểm tra hành lý sau khi mua vé.

Một tuần nữa trôi qua, Chung Tấn đến ‘phòng nhỏ’. Phương Nghi muốn đi cùng nhưng cô từ chối, cô không lái xe, mấy ngày nay, tinh thần vẫn chưa thể tập trung được.

Cô đạp xe đạp như lúc còn đi học, xe đạp rất nhiều năm không dùng, dây sinh, tay cầm, bàn đạp đều đã rỉ sét, lúc bánh xe chuyển động, vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Vào hẻm Ngô Đồng, cô chậm rãi dắt xe đi. Trong một giây nào đó, thời gian giống như đang quay ngược, trước mắt, tất cả những cảnh tượng của mấy tháng trước lại quay về.

Dây thường xuân càng xanh biếc hơn, leo đầy tường viện, Chung Tấn mở cổng ra, lá rụng khắp sân.

“Lăng Hãn!” Vẫn như trước đây, cô vô thức gọi một tiếng. Lăng Hãn có khi ở phòng làm việc, có khi ở phòng bếp, anh sẽ cao giọng đáp lại, sẽ thay quần áo trước, sau đó ép một ly nước trái cây.

Trong phòng trống rỗng.

Đóng cửa cũng lâu, trên những vật dụng trong nhà đều phủ một tầng bụi, nhưng mỗi một nơi đều có dấu vết của Lăng Hãn.

Cô không hề biết phòng nhỏ lớn như vậy, dọn dẹp rất mệt. Trước đây, Lăng Hãn chưa từng để cô đụng tay vào, anh rất cứng chiều cô.

Nếu không cứng chiều như vậy, có phải nỗi đau sẽ nhẹ đi một chút không? Nhưng, cứng chiều tới cùng thì đã sao, nói mà không làm thì còn gì là quân tử?

Quá nhiều cảm xúc tuôn ra, rất muốn khóc một trận cho đã.

Ánh mắt phát đau.

Quét dọn xong, Chung Tấn vọt vào phòng tắm tắm rửa, thay váy ngủ.

Trong tủ lạnh có sữa, có dưa Ha-mi [2]. Cô yên lặng đóng tủ lạnh lại, đi vào phòng ngủ, treo màn lên, ôm lấy chiếc gối của Lăng Hãn rồi thiếp đi. Một giấc ngủ thật yên ổn và an tĩnh, lúc tỉnh dậy đã là sáng sớm hôm sau, dù nghe được tiếng di động vang nhưng lại chẳng nhớ nổi đã để di động ở đâu.

[2] một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương.

Trên tủ đầu giường không có, trong ngăn kéo...có đặt một cái hộp gấm màu tím, tay cô khẽ run lên.

Lăng Hãn nói, quà sinh nhật của cô để trong ngăn kéo.

Cô run rẩy mở ra, trong hộp gấm chỉ có một chiếc chìa khóa, rất mới.

Từ cửa đến ngăn tủ, chỉ cần có ổ khóa, cô đều thử hết, nhưng rõ ràng, cái chìa khóa này không phải ở đây. Chung Tấn lục khắp trong trí nhớ cũng không nghĩ ra chiếc chìa khóa này mở cái gì.

Tiếng đập cửa vang lên.

Phương Nghi đứng bên ngoài, bà sợ hãi hỏi: “Tại sao tôi qua không về nhà? Tại sao không nghe máy?”

Chung Tấn vâng vâng dạ dạ: “Con đang ngủ, mẹ à!”

Phương Nghi há miệng thở: “Con đừng như vậy nữa, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì mẹ biết phải làm sao? Con... hãy về An Trấn ở mấy ngày đi! Mai Hà Kính sẽ tới đón con.”

Lời này giống như kim châm, đâm vào tận đáy lòng Chung Tấn, thế nhưng, cô đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

“Dạ!”

Mùa hè sắp hết, hoa cỏ trong sân cũng sắp héo tàn, một người ở lại ‘phòng nhỏ’, ôm những hồi tưởng, sao lại có cảm giác như đang trong mùa thu lạnh lẽo vậy?

Chung Tấn khóa cổng lại, mang theo chiếc chìa khóa kia và áo khoác của Lăng Hãn.

Buổi chiều, Hà Kính tự mình lái xe đến.

Vì mới lên chức ba nên trông Hà Kính hơi lôi thôi, nhìn anh già nua và hốc hác hơn lần trước, anh ôm Chung Tấn vào lòng, nhẹ giọng nói: “Em gái, chúng ta về nhà thôi.”

Phương Nghi không nói lời nào, chỉ không ngừng đi đi lại lại trong phòng ngủ và phòng khách.

Hồng Diệp gọi điện tới, hỏi Hà Kính đến nơi chưa, trong di động truyền ra tiếng trẻ con khóc, vẻ mặt mệt mỏi của Hà Kính nhanh chóng biến đổi, cả gương mặt đều sáng lên.

Chung Tấn ngây ngốc nhìn.

Hà Kính lái xe liên tục mấy tiếng đồng hồ, nhưng vì an toàn, thời gian về nhà được định vào ngày kia.

Thứ hai tuần trước, Chung Tấn có đi trại an dưỡng chào hỏi Thích Bác Viễn.

Trời hôm đó lại mưa, những hạt mưa lẻ tẻ xen lẫn chút bùn bay loạn trong gió. Lúc đi ngang cầu Giang Đại, Chung Tấn vô thức dờn mắt.

Ngày đó, Lăng Hãn đã nói, căn nhà tốt như vậy, sao có thể không vui, giống như giấc mơ vậy.

Đúng vậy, chính là giấc mơ.

Thích Bác Viễn rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại, nhà của ông có một phòng sách và một phòng khách thật to, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Trong phòng khách có bày một mô hình đường ray xe lửa chạy bằng điện, ông ta ấn vào điều khiển từ xa, xe lửa chậm rãi đi ngang qua núi non trùng điệp.

“Tôi vẫn luôn nghĩ cách để khiến nó tăng tốc nhưng vẫn có thể kiểm soát nó trong lòng bàn tay.” Thích Bác Viễn nói.

Chung Tấn nâng cằm, ngồi trên mặt đất với ông.

“Người bạn trai kia của cô đâu?” Xe lửa chạy đến trạm, Thích Bác Viễn ấn tắt điều khiển từ xa, trong phòng khách rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

“Anh ấy đi xa rồi.”

Ông ta gạt đầu, ngồi trở lại sofa. Trên bàn trà có cái giỏ hoa quả, trong cái rổ bên cạnh đặt một con dao nhỏ. Ông ta lấy ra một trái lê, thành thạo gọt vỏ. Cách gọt cực kỳ chính xác, từ đầu tới đuôi, vỏ lê không hề rách, lại còn vừa nhỏ vừa có độ dày bằng nhau.

Chung Tấn nhìn con dao kia, trái tim chết nửa nhịp.

“Cho cô!” Thích Bác Viễn đưa lê cho cô.

“Ăn đi! Trại an dưỡng có trồng một cây lê lớn, rất an toàn.” Thích Bác Viễn ôn hòa nói.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, ít nhất còn có một người sống thành thoi.

Chung Tấn nhận lấy, miếng lê còn dính chút nước, có vài giọt nhỏ trên mặt đất, nhanh chóng đọng lại.

“Kỹ sư Thích, mình ông ở nơi này có phải cảm thấy rất lạnh lẽo không?”

“Sao có thể, chỗ của tôi chật rồi.” Thích Bác Viễn vỗ ngực.

“Nhưng, nếu cả đời này không thể ở cạnh người đó, sẽ cực kỳ khó chịu.”

“Khó chịu là tự tìm phiền não, do cô muốn nghĩ như vậy thôi, có thể gặp được người mình yêu cả đời, là chuyện hạnh phúc và may mắn biết mấy.”

Những lời này khiến Chung Tấn dao động rất lớn nhưng lại không thể đồng ý với ông, có lẽ cô không có ngộ tính như vậy.

Đọc theo bóng cây chạy về nhà, trên đường xe cộ đông đúc, âm ỉ không chịu nổi. Ở một ngõ cụt, Chung Tấn dừng xe lại, mấy miếng lê ở trong bụng như sóng biển cuộn cuộn, cô ngồi xồm ở ven đường, nôn ra hết, toàn thân cũng rã rời.

Có một đôi tình nhân che ô đi trong cơn mưa lãng mạn, thấy cô thì vội vàng bịt mũi, cố gắng tránh xa cô. Chung Tấn lau đi nước bọt trên khoe miệng, bình tĩnh ngồi lên xe.

An Trấn là một thị trấn nhỏ yên tĩnh, danh xưng với thực.

Chung Tấn giống như một giọt nước tan vào trong bến sông, không có bất kì biểu cảm ngạc nhiên gì. Hồng Diệp nhìn cô như một vị cứu tinh, vội vàng đưa đứa bé cho cô. Hồng Diệp nói, cô ấy phải hưởng thụ ‘thế giới của hai người’ với Hà Kính thật tốt.

Bé con rất quấn người, vì thế, Chung Tấn biến thành đại ân nhân của Hồng Diệp. Mỗi sáng mở mắt ra, đã phải đấu trí so dững với nó, mãi đến đêm khuya, khi bé con ăn uống no đủ, cô mới có thể chợp mắt.

Bé con bị làm hư, mỗi khi mặt trời ngả về tây, lúc ánh nắng không gắt lắm, sẽ đòi ra ngoài đi dạo.

Gần sang thu, buổi chiều ở An Trấn rất mát mẻ. Mấy thửa ruộng ở phía xa được dát lên một lớp vàng óng ánh, mép thân và lá cuộn tròn lại, có người đang chèo con thuyền nhỏ, bên trong đựng đầy củ ấu. Bên bờ sông, đàn vịt về trễ vừa bơi vừa kêu cạp cạp.

Bé con cong cong khoe miệng, rất hưởng thụ khoảng thời gian hoàng hôn.

Hôm nay mới ra khỏi nhà, lúc đi ngang qua một ngôi chùa, trên trời bay tới một đám mây đen, Chung Tấn không muốn bị mắc mưa, lúng ta lúng túng ôm bé con chạy đến mái hiên của một gia đình để trú mưa.

Mưa càng rơi càng dày, không có chiều hướng ngừng lại.

Bé con đột nhiên khóc lên, có lẽ vì không biết tại sao Chung Tấn lại đứng ở bên ngoài.

Chung Tấn nhỏ giọng dỗ dành: “Đây không phải nhà chúng ta đâu.”

Bé con khóc càng dữ, Chung Tấn gõ vào cánh cổng đóng chặt ở phía sau nhưng bé con không chịu dừng lại, Chung Tấn không có cách nào khác, vì muốn làm cho bé con tin tưởng mà lấy chiếc chìa khoá từ trong túi ra, lắc lắc: “Con xem, cô không mở khoá được này.”

Cô tra chiếc chìa khoá vào ổ khoá... Cụp một tiếng, cửa mở.

Chung Tấn như hóa đá, hơi thở tắc nghẽn.

Cô ngẩng đầu, nhận ra đây là nơi mà chú Lưu Tam ở trên trần trên trông nom cho người ta, Hà Kính nói chủ hộ họ Chung.

Tim bắt đầu đập không theo thứ tự.

Cô run rẩy đẩy cổng ra, con đường lát đá xanh, từng chậu hoa được xếp cách nhau, hai cái vại lớn trồng đủ loại hoa sen...

Đúng vậy, bố cục giống nhà Phương Tình như đúc, nhưng, cách sắp xếp bên trong lại khác... chiếc màn làm bằng vải đay, dưới

giường là đôi dép lê vàng nhạt, những chiếc váy ngủ in hoa trong tủ quần áo...

Trái tim Chung Tấn co rút thành một trái bóng lông mềm mại, chạy thẳng đến cổ họng.

Ngăn kéo ở tủ đầu giường bị khóa, cô dùng chiếc chìa khóa nhỏ nhất để mở.

Bên trong có một tờ giấy, mặt trên viết một ít chữ, là nét chữ của Lăng Hãn.

Chung Tấn, khi em nhìn thấy tờ giấy này, anh nghĩ em đã về đến nhà. Nơi này đối diện với cánh đồng hoa cải vàng, mỗi mùa xuân đến, em có thể ra ngoài ngắm hoa nở. Nơi này, vĩnh viễn không biến mất. Dù em mệt mỏi đến thế nào, dù em có đi thật xa, chỉ cần em quay đầu lại, nó liền mở rộng cửa cho em. Chung Tấn, năng lực là có hạn, tha thứ cho anh vì chỉ có thể làm cho em những điều này. Nếu kiếp sau chúng ta còn gặp nhau, em ngàn vạn lần đừng để ý đến anh. Như vậy, em sẽ có thể gặp được một người cùng em đi lâu hơn, xa hơn.

Dù không có anh bên cạnh, em cũng phải kiên cường vượt qua nhé! Thật muốn nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của em lần nữa.

Anh yêu em, Chung Tấn!

—Lăng Hãn!

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 78: Người Đi Trà Cũng Nguội (4)

Biên tập: Rosa

Bàn tay cầm tờ giấy của Chung Tấn run lên. Căn nhà này... Đúng vậy, Lăng Hãn biết cô ao ước có được căn nhà của riêng mình như thế nào.

Năm tuổi, khi Chung Thư Giai dắt cô rời khỏi An Trấn, cô quay đầu lại, nhà của cô bị đám hoa cải vàng vàng rực che khuất. Về sau, cho dù có trở về bao nhiêu lần, nhưng cô biết, đó là nhà của Hà Kính, không còn là nhà của cô nữa.

Tuy cô được lớn lên, học tập và sinh hoạt ở nhà của Phương Nghi và Chung Thư Giai, nhưng nơi này vẫn giống một cái khách sạn mà thôi, đó là lý do mà Phương Nghi hay nói với cô, nếu cô có chuyện gì xảy ra, rõ ràng không xứng với công ơn của bà.

Nhưng, nhà, không phải nên có ông chủ và bà chủ sao? Khói bếp lượn lờ, mùi cơm thơm nức mũi. Mà trong căn nhà này chỉ có mình cô...

Anh cho cô một mái nhà, nhưng lại rời xa cô mãi mãi.

Chung Tấn ném chiếc chìa khóa xuống đất, căn nhà này, cô không cần.

Cô vĩnh viễn không tha thứ chuyện anh đã nuốt lời, cũng không chấp nhận chuyện anh ra đi mà không lời từ biệt.

Bé con bị tiếng chìa khóa làm cho giật mình, khóc đến đất rung núi chuyển.

Chú Lưu Tam đội mưa chạy tới, thấy hai người thì hoảng sợ: “Anh ta từng gọi cho chú rồi nói, ai có chìa khóa mở cửa, người đó chính là chủ nhà, hóa ra là cháu, Tiểu Tẫn!”

Chung Tẫn ôm bé con bước ra khỏi nhà.

Chuyện gì cũng có bắt đầu, phát triển và kết thúc, chung quy sẽ có một ngày phải kết thúc.

Ngày như con sông, chảy xuôi về phía trước.

Chung Tẫn xin nghỉ một tháng rồi đi làm lại, phòng tư liệu lại trở thành cảnh tượng chính trong cuộc sống.

Trong lúc tiến hành sửa sang lại hồ sơ, thoáng cái đã hết một tuần.

Những đồng nghiệp đến nói chuyện với cô đều hết sức cẩn thận, thái độ lấy lòng rất rõ. Mọi người đồng tình cho kẻ yếu, vì kẻ yếu có thể làm nổi bật hạnh phúc của người khác.

Quá trình điều tra vụ án của Thang Thần Phi đã kết thúc, người ở khoa điều tra và giám sát nói cho Chung Tẫn biết, vì liên quan đến nhiều người và nhiều chuyện khác, hồ sơ có sáu bản lớn, không biết

phải viết đơn khởi tố dài đến đâu, lần này Mục Đào tự mình đảm nhận vai trò công tố viên.

Chung Tấn mỉm cười lắng nghe.

Sau đó, yếu ớt thở dài một hơi, thật ra công thần thật sự của vụ án này là người khác.

Nhưng, không cần điều tra nữa, nói gì cũng không hợp, chỉ bằng im lặng.

Mùa thu đến trong sự im lặng đó, dường như nhiệt độ thấp xuống mấy độ C. Lúc Chung Tấn đi làm, dù có mặc thêm một chiếc áo khoác cũng không cảm thấy ấm áp bao nhiêu.

Hoa Bội đến kéo cô đi xem phim, là một bộ phim hài. Xem xong, Hoa Bội hưng phấn thảo luận nội dung của bộ phim với Chung Tấn, chỗ nào buồn cười nhất. Chung Tấn nhăn mặt, bọn họ xem chung một bộ phim sao? Sự thật là, vừa ra khỏi rạp chiếu phim, cô đã không nhớ rõ tên của bộ phim là gì.

Gần đây, trí nhớ xảy ra vấn đề, cô rất dễ quên, nhưng có vài chuyện lại như dao khắc vào trong đầu, mờ mắt hay nhắm mắt đều là nó.

Cô vẫn đi làm rất đúng giờ, lễ tết được nghỉ như thường. Buổi tối, cô mặc áo khoác của Lăng Hãn đánh đàn hạc, đánh đến khi đầu ngón tay chết lặng mới lên giường ngủ.

Đôi khi sẽ bừng tỉnh giữa đêm, nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực thật lâu.

Cuối thu, Hoa Bội kết hôn với Úc Minh. Không biết ai khuyên Hoa Bội, cô ấy vậy mà bỏ qua áo cưới, mặc một bộ sườn xám đỏ thẫm xuất giá. Ba mẹ của Úc Minh rất truyền thống, cho rằng màu trắng là điềm xấu, chỉ có màu đỏ mới đại biểu cho hạnh phúc.

“Không sao, chỉ cần gả cho anh ấy, mặc cái gì cũng giống nhau.” Hoa Bội cười, nụ cười xinh đẹp như hoa.

Chung Tấn chân thành chúc phúc cho cô ấy. Cô gái tài hoa như Trương Ái Linh cũng vì Hồ Lan Thành mà gieo mình vào bụi, huống chi một người bình thường giữa hồng trần? Thế giới này không có nguyên tắc nào tuyệt đối, đối mặt với tình yêu, mọi thứ đều có thể sửa đổi.

Hoa Bội còn nhớ tới Thang Thần Phi sao? Không, không, cô ấy sớm đã quên cái tên Thang Thần Phi này, quý trọng người trước mặt mới là quan trọng nhất.

Mùa đông này rất ấm áp, giống như mùa thu ngưng lại vậy.

Chủ nhà gọi điện đến hỏi Chung Tấn, có muốn thuê ‘pòng nhỏ’ tiếp không? Nếu không, bà ấy muốn dẫn những người khác đến xem. Chung Tấn nói không được, hai ngày này, tôi sẽ ở đây sửa sang lại mọi thứ thật tốt.

Thuê nhà, dù tốt đến đâu, cũng không thể lưu luyến.

Một lần nữa đẩy cổng ra, cảnh sắc trong sân nhỏ khiến lòng người run rẩy. Chẳng có thứ gì để dọn dẹp, áo quần và sách của Lăng Hãn đã sớm sửa sang xong, bên trong chỉ còn hai chiếc vali lớn. Từng bộ quần áo của cô đều treo trong tủ quần áo, cô chẳng còn sức để thu dọn, ngồi một hồi lâu mới trở về nhà.

Giáo sư Lôi đến Hokkaido mở triển lãm tranh, mời Phương Nghi đồng hành, cùng nhau tắm nước suối nóng. Phương Nghi hưng phấn đến nỗi cả đêm không ngủ, bà nói với Chung Tấn: “Đồ trang điểm bên kia rất tốt, khi nào về mẹ sẽ mua cho con một bộ, xem gương mặt nhỏ của con đi, khô hết cả rồi.”

Chung Tấn nói: “Đi chơi vui vẻ nhé!”

Dọn dẹp xong quần áo của mình, cô hẹn gặp Phó Yến.

Phó Yến do dự, nói: “Tôi không đi được, lão Thang nằm viện rồi. Nếu cô có thời gian, phiền cô đến đây một chuyến, chúng ta gặp nhau trong bệnh viện.”

Chung Tấn lịch sự mua một bó hoa.

Phó Yến đứng ở vườn hoa dưới tòa nhà lớn chờ cô, Chung Tấn phát hiện Phó Yến có rất nhiều tóc trắng.

Phó Yến cười tự giễu, đưa tay xoa nhẹ mái tóc dài: “Hồi trước là nhuộm, đây là bệnh di truyền của gia đình tôi, gần ba mươi tuổi sẽ có tóc bạc.”

Hai người tìm một cái ghế dài ngồi xuống, Chung Tấn hỏi: “Giám đốc Thang bị bệnh gì vậy?”

“Huyết áp vẫn không giảm, lo âu dẫn tới trúng gió, phải nằm viện quan sát, ông ấy... Vẫn không thể chấp nhận chuyện của Thần Phi.”

Ai có thể thần nhiên chấp nhận? Ai lại là đầu sỏ? Thật sự không thể nói đâu là đúng đâu là sai, vậy thì dứt khoát để gió cuốn hết đi!

“Tôi đang thu dọn quần áo của Lăng Hãn, dì muốn giữ lại cái gì không?”

Đau đớn hiện lên khuôn mặt của Phó Yến, bà cúi đầu, bình tĩnh nhìn chăm chăm ngón tay mình: “Thật ra... Lúc trước không sinh nó ra thì tốt rồi.”

“Nếu dì không gặp Thích Bác Viễn có phải sẽ tốt hơn không?”

“Là số kiếp đã định rồi.” Phó Yến thì thào.

Phó Yến không muốn cái gì, có lẽ là sợ nhìn vật nhớ người, bà nói: “Tất cả nhà trọ ở Bắc Kinh, đều giao cho cô hết!”

Lúc chia tay, hai người chỉ khẽ gật đầu rồi tự xoay người.

Hai người không phải người thân, cũng không phải bạn bè, chỉ là người qua đường gặp thoáng qua mà thôi.

Tết âm lịch, Chung Tấn đến Bắc Kinh. Muốn liên lạc với Thường Hạo, nhưng lúc cầm di động lại không biết nên nói gì, cô đến bệnh viện gặp Vệ Lam.

Vệ Lam sinh con trai, nặng 9 cân. Vệ Lam cười nói, thằng bé tên Cự Anh. Cô ấy cười mở hơn trước nhiều, cũng dịu dàng hơn, lúc đối mặt với Chung Tấn còn hơi áy náy.

“Lúc đó, thái độ rất tệ, cô nói cái gì cũng nghe không lọt tai.”

“Tôi có thể hiểu.”

Vệ Lam chủ động nhắc tới Lăng Hãn: “Thế giới thật sự rất nhỏ, Lăng Hãn vậy mà lại là con của Thích Bác Viễn.”

“Không nhỏ sẽ không có chuyện xưa, thế giới cũng không hoàn mỹ như vậy.”

“Cô... đi thăm Lăng Hãn chưa?”

Chung Tẫn liếc Vệ Lam, một hồi lâu cũng không thốt ra lời. Sau đó, cô hít sâu một hơi, nói: “Tôi không biết anh ấy ở đâu.”

Ngày nào đó, sau khi một sĩ quan mang anh đi, cô không truy hỏi bọn họ đi đâu. Cô nghĩ, chắc anh được chôn trong cái nghĩa trang liệt sĩ nào đó.

Cô không muốn tưởng nhớ anh ở một nơi trang nghiêm và tĩnh mịch như vậy.

Chỗ Lăng Hãn ngủ say, có chút xa lạ.

“Anh ấy được an táng ở một nơi gọi là An Trấn, cô từng qua nghe chưa? Đó là nguyện vọng của anh ấy, không biết là vì nơi đó phong cảnh đẹp hay vì gì khác. À, hình như Lăng Hãn là người Nghi Tân, Tứ Xuyên.”

Chung Tẫn giống một kẻ ngu ngốc, nâng đôi mắt mê mang lên, nhìn chằm chằm Vệ Lam.

Chung Tẫn không biết mình đã về nhà trọ của Lăng Hãn như thế nào, bật đèn lên, dường như có rất nhiều hạt bụi nhỏ không có trọng lượng vờn bay trong không khí. Thế giới yên tĩnh khiến tim người ta đập nhanh. Cô điên cuồng tìm kiếm một chút tiếng động. Cuối cùng, chỉ tìm được một cái máy ghi âm.

Bên trong có băng từ.

Chậm rãi ấn xuống!

Một âm thanh rất nhẹ, rất dịu dàng vang lên, giống như đèn đường sáng tỏ trong đêm, chiếu xuống vàng sáng nhu hòa.

Chào buổi tối các bạn thính giả, đây là chương trình radio 《 Bầu trời của Diệp Tử 》 ở thời tiết đầu xuân ấm áp và lạnh lẽo này, Diệp Tử lại được gặp lại các bạn. Mùa xuân ở Bắc Kinh ngắn ngủi, hơi lơ đãng, cây trên đường xanh lại rồi, hoa cũng nở. Lúc lái xe, mở cửa kính ra, gió thổi rõ ràng ấm áp, không khỏi hít sâu. Hôm nay, đáp ứng yêu cầu của một người bạn, trước khi nghe máy, tôi muốn kể một câu chuyện nhỏ. Bạn tôi nói anh ta không phải người theo chủ nghĩa duy tâm, nhưng anh ta thích câu chuyện này. Một ngày nọ, có một người cùng bạn hấn uống rượu, tới khuya mới say khướt về nhà, đi qua một mảnh đất trống, hấn nhìn thấy một vị nam tử tuấn mỹ đi cùng một bà lão tóc bạc trắng. Bà lão và nam tử kia nói chuyện rất thân thiết, hành động ái muội, nét mặt sung sướng. Hấn định mắng bà lão kia không biết liêm sỉ, tiếc rằng lúc ấy còn lại dang lên, làm hấn ngã vào một cái cây. Hôm sau tỉnh lại, hấn phát hiện chỗ này là một cái mộ, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hấn chạy vào thôn, nói chuyện tối hôm qua tận mắt thấy cho thôn dân nghe. Có thôn dân nói, tối hôm qua trong thôn có một bà lão tám mươi tuổi vừa mới hạ táng, vị nam tử kia hấn là lão công đã chết sáu mươi năm của bà, ly biệt sáu mươi năm, đêm qua, bọn họ rốt cuộc cũng gặp lại, sao có thể không vui chứ?

Diệp Tử vẫn đang tiến hành phân tích câu chuyện này, nhưng Chung Tấn đã không nghe nổi nữa.

Cô đè ngực, cảm giác trái tim ở trong lồng ngực không ngừng quặn thắt. Giống như một trái cây mọc trên đỉnh, rơi xuống mặt đất, sao có thể không nát thành từng mảnh?

Mùa xuân năm trước, cô đang ở đâu? Chuẩn bị từ Giang Châu về Ninh thành.

Quyết định của Lăng Hãn có phải ở giây phút đó hình thành không? Nhưng, anh lại do dự, anh không bỏ cô được, vì thế anh đến Ninh Thành. Những chuyện kế tiếp, là nhạc đệm là lưu luyến, cũng sẽ không thay đổi được kết quả... cô thật sự là kết cục cuối cùng của anh.

Anh biết bệnh của mình không thể khỏi hẳn, anh chỉ có thể cho cô thời gian có hạn của mình.

Anh nói, rời đi không có nghĩa là chia lìa, mà là để tình yêu trở nên vĩnh hằng.

Anh xây cho cô một căn nhà, thay cô ở đó đợi đến khi mùa xuân tới, đợi đến khi hoa nở. Khi ấy, cô sẽ trở về.

Cho nên, anh nói anh chờ cô, mãi mãi! Anh sẽ không bao giờ nữa rời đi nữa! Đây là lời thề!

Cho tới bây giờ, anh chưa từng rời bỏ cô.

Sáu mươi năm sau, không biết bọn họ có thể gặp lại nhau như đôi vợ chồng trong câu chuyện kia không? Không biết có thể gặp nhau trong một kiếp luân hồi khác không? Cuối cùng, cô cũng hiểu rõ: tình yêu của anh xa như thế, sâu như thế, dày như thế.

Hốc mắt đã khô cạn từ lâu của Chung Tấn nổi lên một tầng nước, đột nhiên, nước mắt cứ thế rơi như mưa

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 79: Kết Cục

Biên tập: Rosa

Tháng ba. Cây liễu trong công viên bắt đầu nảy mầm, những khóm hoa xuân cạnh quảng trường cũng hoan hoan hỉ hỉ nở rộ, dòng người như làn sóng nối nhau đến núi Tử Kim [1].

[1] còn gọi là Núi Tím (hay Chung Sơn) một ngọn núi ở quận Huyền Khu, Nam Kinh, một trong bốn ngọn núi lớn ở phía Nam, cũng là di sản văn hóa Thế Giới.

Nhiều người nói, mùa xuân ở Ninh thành giống như một tiểu thư khuê các dịu dàng, vô cùng bắt mắt. Cảnh xuân vừa cô động vừa không quá rực rỡ, tia nắng mỏng manh lưu lại quang ảnh nhàn nhạt trên đường. Có đứa bé đi chơi xuân dùng giọng nói giòn tan đọc lên: “Nếu không phải tiếng sấm rền vang đánh thức lũ côn trùng tỉnh dậy, tôi gần như đã quên, mình có hẹn với mùa xuân, thời niên thiếu xa xôi kia từng định ra một giao ước, phải chăng vì mùa mưa quá dài hay vì con người quá bận rộn mà mùa xuân dễ bị lãng quên như vậy?”

Chung Tấn thu dọn hành lý vào một ngày cuối cùng của tháng Ba. Hà Kính bảo cô ở lại chơi vài ngày, sau tiết Thanh Minh, hoa cải vàng đều sẽ nở rộ một lần nữa, cô nói mình chờ không kịp, ngắm nụ hoa cũng được.

Hoa Bội viết một bản tin trên báo chiều, nói tàu thông qua [2] lại tăng giá, hiện tại, dù đi đâu, chọn tàu nào, cũng khó tìm được một vé.

[2] một thuật ngữ giao trong thông đường sắt chỉ xe lửa hoặc xe đưa đón hành khách đến và đi từ hai điểm đến rất xa và không có trạm dừng hoặc trạm trung chuyển.

Đến An Trấn vẫn là chuyến tàu màu xanh bưu chính có chữ 'K' ở đầu tàu, vẫn xuất phát vào lúc hoàng hôn.

Vừa mới qua Lễ hội mùa xuân, trong phòng chờ vẫn đông đúc, chật chội đến mức con kiến cũng chui không lọt.

Còn một tiếng nữa tàu mới đến trạm, Chung Tấn đổ nước ấm vào đầy cốc, mua một cuốn tạp chí.

“Chung Tấn?”

Cô run lên, ngẩng đầu, thấy vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng của Thường Hạo.

Thật ăn ý, sau lần từ biệt ngày đó, bọn họ không hề chủ động liên lạc với nhau.

Mái tóc xoăn tít của Thường Hạo, vẫn nổi bật như cũ.

“Anh cứ tưởng mình nhìn nhầm.” Thường Hạo không nhin được mà nuốt nước miếng, trên trán đầy mồ hôi, vừa nói vừa chuyển túi đựng máy tính sang tay kia.

“Anh đến Ninh Thành công tác sao?”

Có thể nhìn thấy Thường Hạo một lần nữa, Chung Tấn rất vui.

Thường Hạo gật đầu: “Đúng vậy, anh chuẩn bị ngồi xe lửa về Bắc Kinh. Em thì sao?”

“Tôi về nhà.”

Thường Hạo nhìn chằm chằm Chung Tấn, đôi con ngươi trong veo và sáng rực, vẻ mặt hồng hào: “Em vẫn khỏe chứ?”

Chung Tấn cười ra tiếng: “Đúng vậy! Anh thì sao?”

“Anh vẫn như trước, không có gì thay đổi.”

Radio thông báo xe lửa của Thường Hạo đã vào trạm, Chung Tấn vừa cười vừa chào tạm biệt anh: “Lần sau đến Ninh Thành phải liên lạc với tôi đấy, tôi mời anh ăn cơm.”

“Chung Tấn...” Thường Hạo muốn nói lại thôi.

Nửa tiếng sau, tàu của Chung Tấn cũng vào trạm. Đám người như thủy triều đứng đầy sân ga, Chung Tấn bị chen đến nỗi ngã trái ngã phải.

Một bàn tay rộng lớn ở phía sau nhẹ nhàng đỡ eo cô, một tay giữ chặt cánh tay phải của cô, tay khác thì đặt ở sau lưng cô, để cô không thấy xấu hổ khi đứng quá sát người lạ, cũng không vì gặp rủi ro mà rơi vào bất kỳ cái ôm nào.

Nhưng...

Chung Tấn không dám nhúc nhích, trong đầu nổ ầm một tiếng.

Cất hành lý xong, cô ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Vừa rồi là cô nhìn nhầm sao? Nhưng cô rõ ràng cảm giác được độ ấm quen thuộc, cảm giác được săn sóc che chở.

Chỗ của cô gần cửa sổ, ngồi cạnh cô là một người đàn ông béo mập. Chung Tấn cũng tạm, cô gái ngồi ngoài cùng mới đáng thương, chỉ có thể ngồi ở mép ghế.

Tàu bắt đầu chuyển động, trong ánh hoàng hôn mỏng manh, từng cột điện bên ngoài cửa sổ bị lớp khói màu xám cắt qua một cách nhịp nhàng, phút chốc xẹt qua trong tầm mắt rồi lùi về sau theo tiếng bánh xe va vào đường ray.

Một cái túi đựng máy tính bị nhét vào, dựa vào chân cô: “Thật xin lỗi, anh có thể đổi chỗ với tôi không, của tôi là vé giường nằm.”

“Tất nhiên là được!” Người đàn ông béo mập giống như nhặt được châu báu, vội vàng nhận lấy vé rồi bỏ đi.

Chung Tấn ngậy người, có chút mát hờn. Thường Hạo?

Thường Hạo giật nhẹ caravat, cười áy náy với cô gái bên cạnh rồi ngồi xuống.

“Anh... Không phải về Bắc Kinh sao?” Chung Tấn vất vả lắm mới tìm được giọng nói của mình trong nỗi khiếp sợ.

Thường Hạo kéo rèm lại, ngăn cách bóng đêm ngày càng dày ở ngoài, có ánh sáng li ti rơi xuống, làm nụ cười của anh đặc biệt trong vắt.

“Anh không muốn cứ như vậy mà bỏ cuộc, anh... con người anh rất thích lĩnh vực có tính khiêu chiến không tầm thường. Trái tim của

em nhỏ, không thể thêm anh vào cũng không sao, trái tim của anh lớn, có thể chứa được mọi thứ của em.”

Anh phải suy nghĩ thật lâu mới hiểu thấu đạo lý này, sau đó cũng hiểu vì sao trước đây lương tâm không chịu sự kiểm soát của mình.

Lăng Hãn liếc mắt một cái liền thấy rõ tình cảm của anh. Lăng Hãn yêu Chung Tẫn, trong tình yêu, ai cũng là kẻ ích kỷ. Cho dù anh ấy chỉ có thể cho Chung Tẫn thời gian có hạn, trong cái gọi là có hạn đó, Lăng Hãn không muốn chia sẻ tình yêu của bọn họ với bất kỳ ai, nhưng, đến một ngày thời gian có hạn kết thúc, Lăng Hãn lại mong có người thay anh ấy yêu thương Chung Tẫn, chăm sóc Chung Tẫn.

Anh chỉ muốn quý trọng bản thân thật tốt, có quý trọng bản thân, mới có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể đi cùng Chung Tẫn xa hơn, lâu hơn. Đó là lời cầu xin ngọt ngào của Lăng Hãn, cũng là lời chúc phúc.

Nghĩ thông suốt, Thường Hạo không rối rắm nữa. Một vụ án, thay đổi vận mệnh của bốn người, chỉ mình anh được vận mệnh ưu ái.

“Tôi thật sự rất hạnh phúc.” Chung Tẫn sốt ruột giải thích: “Anh không cần phải như vậy.”

“Suyt!” Anh giơ ngón tay lên, đè lại môi của cô: “Không ai muốn nghe em hứa hẹn đâu, ngủ đi, tiết kiệm chút sức, ngày mai dẫn anh đi ngắm hoa cải vàng! Đã lâu không nghỉ phép, có chút hưng phấn!”

Chung Tẫn khẽ thở dài.

Dáng người cao lớn của anh giúp Chung Tẫn che khuất một chút ánh sáng, cô vậy mà lại ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, cô bước đi

trong cánh đồng ở An Trấn, hoa cải vàng đều đã nở, trời xanh, đất vàng, gió ấm.

Có ai đó đang hát:

Nếu có một ngày anh lặng lẽ rời đi

Hãy chôn anh trong mùa xuân này

Dừng lại trong mùa xuân rục rờ này

Vẫn là dáng vẻ rục rờ như cũ.

Cảm giác với em cũng bi thương như vậy

Trong nắng xuân tươi sáng

Nước mắt của anh vẫn chảy xuôi

Trong nắng sớm, trong đêm tối, trong gió thổi...

Cô ra sức chạy băng băng trong cánh đồng hoa cải vàng, chạy qua bờ ruộng, rìa sông, hồ nước rồi dừng lại trên một cây cầu nhỏ, cô dang rộng hai tay, nhìn về phía xa và hô lớn: “Lăng Hãn, em về rồi!”

Phía xa truyền đến tiếng vọng, về rồi, về rồi...

Thường Hạo cúi đầu lau đi giọt lệ trên khóe mắt Chung Tấn, để cô ngủ ngon hơn, anh lặng lẽ chuyển đầu cô lên vai mình.

Cái gì ngày mai, cái gì mãi mãi, đều không cần vội vàng miêu tả, quý trọng từng ngày thật tốt là đủ rồi.

Trong đêm tối tĩnh lặng, bánh xe an ổn tiến về phía trước.

Ngoài cửa sổ, cảnh xuân vô tận đang lẳng lặng cùng đợi bình minh.

- Hết chương 79-

——Hoàn chính văn——

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 80: Phiên Ngoại (1)

Biên tập: Rosa

Xuân hạ nói tiếp, khoa Luật của trường đại học Chính Pháp lại chào đón một mùa tốt nghiệp mới, nhận lời mời của trường, Thường Hạo đã có bài diễn thuyết trước các sinh viên sắp bước chân ra ngoài xã hội.

Thường Hạo không liệt kê một đồng vụ án đặc thù như thường lệ mà chỉ hướng dẫn nhóm luật sư tương lai về cách ứng phó trong công việc, anh đã có một buổi thảo luận rất chân thành và giản dị về nghề luật sư này.

“Luật sư không phải sứ giả của chính nghĩa, trừng trị cái ác tôn vinh cái thiện, việc của họ là phải đặt lợi ích của thân chủ lên hàng đầu, cam đoan rằng sẽ ra sức đảm bảo lợi ích lớn nhất cho thân chủ của mình trong mọi tình huống. Thân chủ vi phạm điều lệ gì, luật gì, đó đều là chuyện của thẩm phán. Tuy nhiên, chuyện gì cũng có ngọn nguồn, không thể đi ngược lại với lương tri. Nói trắng ra, luật sư cũng là người làm ăn, muốn kiếm tiền, nhưng không thể kiếm tiền bất chính. Nghề luật sư đa phần rất giàu tính khiêu chiến, thật ra có một số việc chính là một mớ hỗn độn, chỉ có người luật sư vừa nhiệt tình vừa có năng lực mới khiến bọn nó nghe theo. Cho nên, luật sư là một công việc có tính phiêu lưu và tính khiêu chiến cao. Chẳng hạn như trong tố tụng, nó rất giàu tính khiêu chiến, vừa phải ứng phó đối thủ vừa phải khơi thông thẩm phán, đương nhiên, phải

am hiểu về pháp luật, thu thập chứng cứ, tiến hành phân tích cơ sở pháp lý, còn phải...”

Kết thúc buổi diễn thuyết, Thường Hạo nhíu mày, liếc đại sảnh một vòng. Không ai vỗ tay, cũng không ai nhúc nhích, anh biết, hôm nay xé đi chiếc áo hoa lệ của nghề luật sư đã khiến bọn họ bị sốc. Đây là hiệu ứng mà anh muốn, dù sao cũng tốt hơn là gạt bọn họ, sau đó nhìn bọn họ liều lĩnh đến mức đầu rơi máu chảy.

Anh bình tĩnh bước xuống sân khấu.

Không biết ai đó ho lên, tiếp đó, tiếng vỗ như thủy triều đánh úp lại, giống như muốn hát bay nóc nhà vậy.

Dù sao cũng học pháp luật, bọn họ có năng lực phân biệt đúng sai.

Nhóm sinh viên xông tới, có người bắt tay với Thường Hạo, có người trêu ghẹo Thường Hạo.

“Thường đại luật sư, hiện giờ tiền lương một năm của anh là bao nhiêu vậy, đủ mua nhà ở Bắc Kinh không?”

“Thường đại luật sư, nghe nói bây giờ anh vẫn còn độc thân, là vì công việc bận rộn hay vì áp lực quá lớn?”

“Thường đại luật sư, anh thích mẫu bạn gái như thế nào? Hay, anh thích mẫu bạn trai như thế nào?”

Trợ lý đứng ở gần đó vội vàng chen vào: “Thường đại luật sư rất bận, thực xin lỗi, chúng tôi đang vội!” Thường Hạo đã 32 tuổi nhưng đến nay vẫn không có ai bên cạnh, tấm ảnh hay mang theo đã sớm mất đi tính thuyết phục.

Thường Hạo trái lại không hề tức giận: “Làm luật sư, quan trọng nhất là chứng cứ, bát quái như vậy không tốt lắm.”

Nhóm sinh viên đang ồn ào đều bật cười.

Vất vả lắm mới ra khỏi phòng diễn thuyết, Thường Hạo từ chối lời mời ở lại của trường, anh đã hẹn ăn cơm với giám đốc của một ngân hàng có vốn đầu tư từ nước ngoài, bàn bạc chuyện tổ tụng giúp bọn họ.

Hai người lên xe, Thường Hạo ngồi ở ghế sau.

“Thường đại luật sư, tôi thấy anh bây giờ rất khác.” Trợ lý méo miệng.

Thường Hạo lấy bảng lịch trình của tháng này từ trong cặp ra, thờ ơ hỏi: “Khác chỗ nào?”

“Hiền hoà, có kiên nhẫn, còn khá hài hước nữa.”

Thường Hạo liếc trợ lý một cái.

Trợ lý cười: “Quá trình khai sáng của Chung kiểm rất có hiệu quả, chỉ là, Thường đại luật sư, anh cứ giậm chân tại chỗ như vậy cũng không ổn.”

“Chẳng lẽ tôi phải nhảy sào sao?”

Trợ lý rung đùi đắc ý: “Hoa nở thì phải bẻ ngay, đừng chờ hoa rụng bẻ phải cành không.”

Thường Hạo cười khẽ, không nói gì.

“Tôi nói thật đấy, tôi thấy anh và Chung kiếm giống kiểu nước ấm nấu ếch [1] lắm, vội muốn chết, ba năm mài một thanh kiếm, thanh kiếm của anh cũng đủ sắc bén, vậy mà không ra tay, kiếm sẽ gỉ sét mất. Nếu cả đời Chung kiếm không quên được bạn trai cô ấy thì phải làm sao? Cả đời không dài, nháy mắt một cái liền trôi qua.”

[1]Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay. (nguồn Internet)

“Tôi chẳng thấy có gì không ổn cả.” Hiện tại, công việc có một phần phải làm ở Ninh Thành, như vậy anh sẽ ở đây gần nửa năm. Anh và Chung Tấn ăn cơm, tản bộ với nhau, thỉnh thoảng sẽ tham gia tour tự lái, cuộc sống thú vị hơn trước nhiều.

“Chẳng lẽ thích một người, nhất định phải trói vào chung một cái mái hiên sao?”

Trợ lý ngậm miệng, không dám không hài lòng nửa câu, tuy Thường đại luật sư họ Thường, nhưng từ trước đến nay, tư duy của anh vẫn không hề giống người bình thường.

Yêu một người, lại không muốn lấy về nhà, chẳng lẽ để làm giàu thêm suy nghĩ?

Thường Hạo tự lẩm bẩm tiếp: “Tôi vẫn cho rằng chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới chính là nhân hòa, nhưng cúi đầu nhìn xuống, chẳng biết có còn xứng với ba chữ ‘tốt đẹp nhất’ hay không?”

Trái tim bé bỏng của trợ lý rung lên, quen Thường đại luật sư lâu như vậy, anh ta chỉ biết Thường đại luật sư là người vô cùng vô cùng quả quyết, không ngờ anh còn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ nữa!

Theo lịch trình, đầu tháng sau, Thường Hạo phải đến Ninh thành bàn bạc chuyện sáp nhập cho một công ty, anh sẽ ở lại Ninh Thành hai tuần.

Thường Hạo khẽ cười.

Trước đây anh từng nói chỉ cần ba tháng là đủ thu phục tình yêu và hôn nhân, giờ nhớ lại thật là ngu ngốc hết sức.

Tình yêu, khả ngộ nhi bất khả cầu![2]

[2] khả ngộ nhi bất khả cầu:Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

Bên ngoài xe, ánh nắng tháng sáu nóng bỏng như lửa.

Trung tâm thẩm mỹ và chăm sóc sắc đẹp Hoa Hồng.

Chung Tấn bước ra khỏi chiếc bồn tắm lớn rải đầy cánh hoa hồng, sau đó khoác thêm một chiếc áo tắm. Ngâm mình cũng lâu, bước chân có hơi phù phiếm. Ngoài phòng chờ, giáo viên làm đẹp mỉm cười dẫn cô đi vào một đại sảnh lịch sự và tao nhã, còn bung

lên một ấm trà xanh đã pha xong. Ấm trà làm bằng thủy tinh, được đặt trên chiếc bếp cồn xinh xắn, trong ấm, lá trà màu xanh lục từ từ nở ra, nhảy lên nhảy xuống.

“Sao rồi, sao rồi?” Hoa Bội chạy vào như một trận gió.

Chung Tấn nhấp một ngụm trà: “Cậu muốn nghe đáp án gì?”

Hoa Bội véo hai má cô: “Cậu còn không hiểu tôi sao, chỉ có thể là chuyện tốt, thật tốt, vô cùng tốt, cái khác tôi đều không muốn nghe.”

Chung Tấn không hé răng.

Trung tâm thẩm mỹ này chỉ dành cho phụ nữ, đàn ông miễn vào, áp dụng theo quy định của hội viên. Ở đây có mát xa toàn thân, mát xa mặt, mát xa chân và xông hơi. Bất luận là hoàn cảnh xung quanh hay phục vụ, đều là hạng nhất ở Ninh Thành.

Úc Minh là ông chủ của trung tâm này.

Vì trung tâm này mà Hoa Bội và Úc Minh đã bán hết toàn bộ gia sản, còn vay ngân hàng một khoản lớn. Hoa Bội ồn ào cả ngày, chỉ được thắng không được thua. Nhưng ngay sau đó, cô ấy lại ưỡn ngực, bày ra vẻ mặt kiên định, nói bọn họ nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hoa Bội đã đánh giá Úc Minh như thế này, diện mạo không tồi, tính cách cũng không tệ, chỉ là hơi nghèo, nghèo thì sao? Có gì phải sợ, tự lực cánh sinh mới là đàn ông chân chính, tôi thấy anh ấy vẫn có khả năng tiềm tàng.

Đến nay, bọn họ còn chưa muốn sinh con, Hoa Bội hy vọng trung tâm thẩm mỹ có chuyển biến tốt nên chỉ lo lắng đến việc này, nếu

sinh con gái thì gọi là Hoa Hồng.

Chung Tẫn là hội viên vip đầu tiên của trung tâm.

Phải rồi, có bạn bè để làm gì chứ?

“Không tốt sao?” Hoa Bội căng thẳng hỏi.

Chung Tẫn buông chén trà, chậm chạp trả lời: “Cũng được, rất dễ chịu.”

“Con nhỏ xấu xa, làm tôi sợ hết hồn.” Hoa Bội hung tợn đẩy Chung Tẫn, hai người vừa cười vừa véo nhau.

“Đừng đùa nữa, để tôi nghe điện thoại đã.” Chung Tẫn nghe được tiếng di động đang reo.

Hoa Bội buông cô ra, thấy Chung Tẫn cầm di động đi tới cuối hành lang, cô ấy nhún vai, sau đó yếu ớt thở dài.

Một lát nữa, Chung Tẫn sẽ trở lại.

“Các cậu hẹn ở đâu?” Hoa Bội hỏi

“Cái gì?”

“Đừng nghĩ là tôi không biết, là luật sư Thường chứ gì?”

Chung Tẫn cười: “Thật là một bà chủ khôn khéo.”

Hoa Bội tiện tay lấy một xấp danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho Chung Tẫn: “Bảo luật sư Thường tuyên truyền giúp tôi đi, khách hàng của anh ấy không phú cũng quý, đến chỗ tôi, bọn họ sẽ được hưởng thụ sự phục vụ tốt nhất.”

“Biết tận dụng mọi thứ nhĩ.” Chung Tấn trêu ghẹo, nhưng vẫn cẩn thận bỏ xấp danh thiếp vào trong túi, sau đó lại ngồi xuống uống trà.

“Cậu chưa đi hả?” Hoa Bội trợn tròn mắt.

Chung Tấn nháy mắt mấy cái: “Có bà chủ nào đuổi khách như vậy sao?”

Hoa Bội nói một cách sâu xa: “Tấn, cũng ba năm rồi, đừng nữa bắt nạt luật sư Thường nữa, cho anh ấy liều thuốc an thần đi!”

“Bội, tôi chưa từng hứa hẹn yêu đương gì với anh ấy, cũng không có ám chỉ mập mờ, chúng tôi chỉ là bạn bè thôi.”

Ba năm qua, bọn họ gặp nhau n lần, cùng ăn cơm n lần, cùng đi đến một chỗ nào đó n lần, nhưng chưa từng cố ý hẹn gặp, đều là trùng hợp liên tục. Chủ đề tán gẫu của bọn họ là công việc, là du lịch, là cái gì đó... không ai nhắc đến chuyện tình cảm.

“Cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy, đó là vì luật sư Thường không muốn tạo áp lực cho cậu nên mới nói qua loa thôi.” Hoa Bội thật sự muốn cầm cây gậy ra sức đập cho Chung Tấn tỉnh.

“Tôi thấy cậu mới ngốc đấy!” Tại sao ai cũng thích lạp lang phối [3], đúng là cô không có đàn ông bên cạnh, nhưng cô đã thấy rất đầy đủ.

[3] là một câu nói dân gian chỉ những người cổ hủ, những người có gánh nặng lớn đối với hôn nhân của con cái họ, kết đôi một cặp nam nữ trẻ tuổi không có nền tảng tình cảm.

Yêu một người, do người do trời, không phải do mình.

Cô không thấy cô đơn tịch mịch hay bị bất kỳ điều gì quấy nhiễu, thật ra, cuộc đời không đáng sợ như vậy, cô cũng không cảm thấy ba năm này khó khăn hơn ba năm đó ở Giang Châu.

Trải qua nhiều chuyện, cuối cùng đã không gì cản trở tình yêu của cô và Lăng Hãn nữa.

Cô quý trọng giờ phút này.

Bây giờ, cô rất bình tĩnh.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Địch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 81: Phiên Ngoại (2)

Biên tập: Rosa

Hoàng hôn đúng hẹn tới, cây cối bị nướng cháy cả ngày nghênh đón một trận gió đêm mát lạnh, trên đường rợp bóng cây, lá khô bị gió cuốn bay, rụng đầy đất.

So với Bắc Kinh, mùa thu ở Ninh thành tới trễ hơn, tuy không nồng đậm nhưng lại rất dài, gần cuối tháng 11, đầu đường cuối ngõ mới có dấu vết của mùa đông.

Chung Tấn mang theo chiếc áo khoác rồi mới ra ngoài.

Nếu yêu một người, bạn sẽ kiên trì ăn sáng mỗi ngày, lúc sang đường sẽ cẩn thận tránh dòng xe cộ, khi trời đông giá rét đến sẽ mặc thêm áo từ sớm, đi công tác bên ngoài sẽ nói hành tung của mình cho người ấy đầu tiên... Đúng vậy, bạn phải quý trọng chính mình hơn ngày trước gấp trăm lần, bởi nếu bạn có chuyện gì xảy ra, người đó sẽ khó chịu hơn bạn nhiều.

Lăng Hãn... Chung Tấn nhẹ nhàng mặc niệm cái tên này ở trong lòng: em hiện giờ rất tốt, rất tốt!

Cô không vì sự ra đi của anh mà đánh mất lý trí, không lấy nước mắt rửa mặt, cũng không than trời oán đất.

Cô坦然 tiếp nhận sự sắp đặt của vận mệnh.

Lăng Hãn thích nhìn thấy cô cười.

Nụ cười của cô, là ánh mặt trời trong cuộc đời u ám của Lăng Hãn.

“Hi!” Chung Tấn vừa cười vừa vẫy tay về phía con đường đối diện, cô trông thấy Thường Hạo.

Thường Hạo nâng tay, ý bảo cô cứ đứng ở tại chỗ, đừng nhúc nhích. Anh chờ đèn xanh sáng lên, rồi đi theo dòng người qua đây.

Trông Thường Hạo hơi mệt mỏi, vành mắt phía dưới thâm đen, trong mắt che kín tơ máu, mái tóc xoắn tít kia giống như thật lâu không quan tâm đến, rũ lộn xộn trên đỉnh đầu.

“Vụ kiện trong tay rất khó giải quyết sao?” Chung Tấn lo lắng hỏi

Thường Hạo mặt nhăn mày nhíu: “Vụ kiện không tồi, chính là khách hàng buồn vui bất thường, lúc đầu thì muốn thương lượng, thương lượng thì thương lượng, không có gì ghê gớm cả, vậy mà bây giờ hắn lại muốn kiện, toàn bộ tài liệu phải làm lại một lần nữa.”

Chung Tấn nhẹ nhàng gật đầu.

Khách hàng sờ dĩ muốn tìm luật sư, là muốn bọn họ thay mình giải quyết vấn đề, thay mình xông pha chiến đấu, thay mình bày mưu tính kế, năng lực tiếp nhận tâm lý cũng phải mạnh mẽ hơn.

“Công việc của anh như vậy, có thời gian phải nghỉ ngơi nhiều, sao còn chạy đến đây làm gì?” Chung Tấn không phát hiện, trong giọng nói của cô tràn đầy thương tiếc.

“Anh cũng đâu phải máy móc, dù sao cũng phải ăn cơm chứ! Hôm nay muốn ăn cái gì?”

“Có một nhà hàng Tây Tạng mới mở ở Ninh Thành, chúng ta đến thử đi.”

Tên nhà hàng rất ngắn gọn, gọi là “Đóa hoa của cao nguyên”, tọa lạc gần nhà ga, đối diện một hồ nước. Phía xa, người dạo chơi trong hồ cũng không ít, những chiếc thuyền to to nhỏ nhỏ trông như những ngôi sao, tô điểm cho mặt hồ.

Thường Hạo nhìn chăm chăm mặt hồ, trong mắt lộ ra một chút thích thú.

“Anh...không phải muốn ngồi thuyền chứ?” Chung Tấn cho rằng mình nhìn lầm.

“Loại cảm giác này rất thoải mái!” Thường Hạo chỉ vào một con thuyền hình vịt con, trên thuyền có một đôi đang ngồi. Mái tóc dài của cô gái kia bị gió đêm thổi bay, giống như đang quảng cáo cho nhãn hiệu dầu gội nào đó vậy.

Chung Tấn nuốt nước miếng, do dự nói: “Nếu không chúng ta đi dạo hồ trước đi, ăn tối sau.”

Hai mắt Thường Hạo sáng lên.

Thật ra cô muốn giúp anh giải stress. Hai người lớn chen chúc trong một chiếc thuyền hình vịt con, nhìn qua có hơi ngớ ngẩn.

Gió đêm trên mặt hồ hết sức mát mẻ, lại mang chút mùi tanh nhàn nhạt của đám cỏ nước, trong hồ có một cái đảo nhân tạo, bên trên trồng cỏ lau. Cỏ lau ó vàng, bông lau trắng tuyết, mùa thu chậm

rãi đẹp như tranh, chiếc thuyền vòng qua hòn đảo nhỏ, trên mặt hồ chỉ có thuyền của bọn họ, hoàng hôn khẽ buông xuống.

Trong khoảnh khắc, thế giới này cứ như chỉ thuộc về hai người họ.

Không ai nói gì.

Một con hải âu vừa hót vừa lướt qua mặt nước, làm nổi lên một vòng gợn sóng.

Thuyền chạy vòng quanh tại chỗ.

“Chắc lâu rồi anh chưa đi ngủ trước 10h nhỉ?”

Chung Tấn hắng giọng, phá vỡ sự im lặng.

“Có một lần.”

“Anh... phải sửa lại tóc tai thôi.” Nói xong, Chung Tấn có chút lúng túng, cảm thấy hình như mình nói hơi quá.

May mắn là, Thường Hạo là người rất sơ sài, cũng không nghĩ nhiều, chỉ phàn nàn: “Sửa sao cũng như cũ, sau này tôi dứt khoát cạo trọc là được.”

“Vì không còn cách nào nên những người bị hói mới cạo trọc. Anh đừng nói bậy, đầu trọc rất khó coi.”

“Vậy phải làm sao?” Về mặt Thường Hạo có chút buồn rầu, tình cảm giấu kín thật sâu trong đáy mắt.

Chung Tấn hít một hơi: “Mẹ tôi có quen một nhà tạo mẫu tóc, tay nghề cực kỳ tốt, ngày mai tôi tìm anh ta, bảo anh ta giúp anh thử

xem.”

“Anh...” Thường Hạo muốn nói cái gì đó, nhưng lại nói không nên lời.

Lúc rời thuyền, anh bảo cô đến nhà ăn chờ, còn anh đi tính tiền, khi ánh hoàng hôn che khuất bóng dáng cô, anh nhìn không được mà siết chặt nắm đấm.

Sau hơn một ngàn ngày, rốt cuộc cô cũng phân tâm để chú ý đến anh. Lo lắng cho sức khỏe của anh, quan tâm đến hình tượng của anh, những chuyện này sao có thể không khiến anh kích động chứ?

Một đường này, anh đã đi dè dặt biết bao, không thúc giục, không nôn nóng, kiên nhẫn vô cùng.

Một chút bất ngờ, cũng là niềm hạnh phúc to lớn của anh.

“Chung Tẫn!” Trước cửa thang máy, Mục Đào gọi Chung Tẫn lại.

Chung Tẫn xoay người: “Chào trưởng khoa Mục.”

“Cùng đến nhà ăn đi!”

Chung Tẫn mỉm cười gật đầu.

Sang thu, nắng giữa trưa rất mạnh, lúc đón ánh nắng, sẽ vô thức mà nheo mắt. Mục Đào ghé mắt quan sát Chung Tẫn, sự yên tĩnh của cô luôn làm anh bất an.

“Sau khi khoa trình sát và điều tra sửa sang xong, toàn bộ văn phòng đều thay đổi, vị trí cũng được điều chỉnh lại, chỗ của cô gần

cửa sổ đó, hy vọng cô sớm quay lại.”

Chung Tấn ngượng ngùng cau mày: “Trưởng khoa Mục...”

Mục Đào khoát tay: “Đừng tìm cớ, nếu cô thật sự thích sửa sang lại tài liệu, toàn bộ tài liệu của khoa sẽ giao cho cô, cô cũng biết bọn họ lười như thế nào mà, viết một cái đơn khởi tố còn khó hơn sinh con. Quan trọng là, Chung Tấn, tôi thật sự muốn thấy cô ngồi ở chỗ của công tố trên tòa án lần nữa.”

Hai người đều đứng lại, ánh mặt trời kéo dài chiếc bóng của hai người.

“Trưởng khoa Mục, tôi...cuối năm nay chuẩn bị từ chức.”

Mục Đào giật mình.

“Tôi muốn đến văn phòng luật sư làm luật sư thực tập. Sở dĩ nghĩ như vậy, không phải vì làm luật sư có thể kiếm nhiều tiền, mà là tôi cảm thấy làm luật sư rồi, phương diện tiếp xúc sẽ rộng hơn, mấy vụ án cũng sẽ hết sức phong phú. Ở phương diện hình sự và dân sự, tôi có thể học được rất nhiều thứ, có thể giúp tôi nâng cao việc nhận thức vấn đề và năng lực giải quyết vấn đề, vả lại, làm luật sư có tính lựa chọn, có thể chi phối thời gian của mình một cách hợp lí, tôi muốn... được đi đó đi đây nhiều hơn.”

Mục Đào xòe hai tay ra: “Có vẻ như tôi không thể nói được gì nữa, dù làm gì, làm ở đâu đều không quan trọng, chỉ cần cô vui vẻ là được.”

“Ồ, lần đầu tiên nghe trưởng khoa Mục nói một cách cảm tính như vậy đấy.”

“Tôi còn muốn nói một câu cảm tính nữa.”

“Hề?” Chung Tấn nâng mặt lên, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Nên tìm bạn trai rồi, luật sư Chung.”

Đáy mắt Chung Tấn lóe lên những gợn sóng rất nhỏ, khuôn mặt lập tức ngậy ra.

...

Phương Nghi lại ra nước ngoài, bà và giáo sư Lôi nghiêm nhiên trở thành một đôi thần tiên quyến lữ. Giáo sư Lôi cố ý di dân sang Canada, nghe nói bầu trời ở đó rất cao, mây rất đẹp, không khí vô cùng trong lành, rất thích hợp ở lại dưỡng lão.

Ông ấy cầu hôn Phương Nghi.

Ngày nào đó, Phương Nghi khóc như một cô gái nhỏ.

Chung Tấn nói: “Mẹ, đừng nghĩ nhiều, làm theo cảm giác đi.”

Phương Nghi hỏi: “Còn con thì sao?”

Chung Tấn cười: “Con có anh hai, chị dâu, dì nhỏ dượng nhỏ, mẹ lo lắng cái gì chứ?”

Có câu cô không nói, cô còn muốn làm bạn với Chung Thư Giai.

Cuộc đời chính là một vở diễn.

Phương Nghi sau nước mắt thấy cầu vồng, còn Chung Thư Giai sau khi cười nghênh đón bão táp.

Ông ta thật sự tìm được A Viện, trong một bệnh viện ở Quảng Đông, A Viện còn ở trong phòng sinh, y tá đưa đứa bé cho Chung Thư Giai nhìn.

Thật sự là sấm sét giữa trời quang.

Tuy đứa bé mới sinh nhìn không ra mặt mũi, nhưng một đứa bé tóc vàng, mắt xanh, sao có thể không khiến Chung Thư Giai sợ hãi đây? Trở lại Ninh thành, Chung Thư Giai liền ngày người cả ngày. Cứ như thím Tường Lâm [1] vậy, mỗi ngày gọi điện cho Chung Tấn, vừa khóc vừa kể lễ cảnh ngộ của ông ta.

[1] Đây là nhân vật hư cấu trong truyện ngắn 《Chúc Phúc》 của Lỗ Tấn. “Tường Lâm” 祥林 được dùng làm tên người, mang ý nghĩa “cát tường như lâm” 吉祥如意, vận mệnh rất tốt. Cho nên, trong xã hội Trung Quốc cũ, không ít người dùng nó. Nhưng, với thím Tường Lâm, từ ý nghĩa mặt chữ, tác giả đã dùng với ý nghĩa ngược lại. Những gì mà thím Tường Lâm gặp phải trong cuộc đời hoàn toàn là những nạn tai, bất tường, chẳng phải “cát tường như lâm”, “vận khí đặc hảo” gì cả. Vì thế, tên gọi “Tường Lâm tẩu” càng phản ánh một cách sâu sắc tính bi kịch của nhân vật và câu chuyện. (nguồn Internet)

Ông ta quỳ gối trước mặt Phương Nghi, tha thiết tái hợp, đáng tiếc Phương Nghi đã đi xa.

Chung Tấn khuyên ông ta viết thư pháp tiếp, học Thái Cực quyền, cố gắng làm cho mình bận rộn.

Chung Thư Giai bắt đắ dĩ chấp nhận sự thật.

Một ngày nọ, Chung Tấn cùng ông ta ra công viên đi dạo, ở đây, cô gặp vợ chồng Phó Yến.

Họ cũng đang tản bộ.

Thang Chí Vi thật sự bị trúng gió. Vì trúng gió, nên liệt nửa người, hoàn toàn không nói được. Có lẽ, ông ấy cũng chẳng còn gì muốn nói với thế giới này nữa.

Gió nhẹ thổi tới, thân mình của ông ấy dường như nhẹ tựa lông chim.

Thường Hạo gọi điện tới, nói rằng mở miệng gần nửa ngày, hút gần một gói thuốc lá, đầu hơi choáng váng, rất muốn trở về nghỉ ngơi, nhưng buổi tối còn phải ăn cơm với thăm phán.

“Vì sao phải ăn cơm?”

“Lưu lại cho anh ta một ấn tượng tốt, để khi tổ tụng sẽ không làm khó anh.”

Chung Tấn bật cười: “Ai dám làm khó Thường đại luật sư chứ!”

“Aizzz, vị thăm phán này không thích uống rượu, chỉ thích hát karaoke, đêm nay không biết phải âm ỉ tới khi nào mới có thể về nhà. Cô gái hát đệm giúp anh cũng khiến người ta phiền chán.”

Bị giọng điệu của anh cuốn hút, Chung Tấn chau mày: “Hay là tìm một lý do để về sớm đi?”

“Dạ dày của anh còn hơi đau.”

Nghe vậy, trái tim Chung Tấn cũng xoắn lại: “Vậy đừng đi nữa, anh chỉ cần có chứng cứ chính xác, thăm phán có thể làm khó anh ở

đâu?”

Thường Hạo thở dài: “Không nói nữa! Hy vọng Quốc khánh có thể nghỉ ngơi thật tốt.”

Chung Tấn cảm di động đứng trên phố, trong lòng chợt thấy buồn bã và mất mát.

EM CHỜ ANH GIỮA MÙA XUÂN

Lâm Dịch Nhi
dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại (3)

Biên tập: Rosa

Việc kinh doanh của Trung tâm thẩm mỹ Hoa Hồng bắt đầu phát đạt, nỗi lo vẫn luôn đeo bám Úc Minh rốt cuộc cũng chậm chạp rơi xuống, anh ấy và Hoa Bội chuẩn bị đi Châu Âu bù đắp lại tuần trăng mật.

Hoa Bội bảo Chung Tấn đi chung.

“Chỗ đó du khách nhiều lắm, tôi xem cậu như một du khách trong đoàn là được.” Hoa Bội nói.

“Tôi mới không hiếm lạ, tôi có nơi để đi rồi.”

Chung Tấn mỉm cười nhìn về phía đầu đường.

Trước kỳ nghỉ dài hạn, bước chân của mỗi người đều chậm đi, vẻ mặt rất thành thoi.

Quốc khánh, thời tiết ôn hoà, rất thích hợp để đi xa.

“Lại về An Trấn?”

Chung Tấn đang muốn trả lời, vừa ngẩng đầu thì thấy Hoa Bội đang tròn mắt, cô nhìn theo, một người đàn ông đẹp trai và nghiêm chỉnh đang đi vào trung tâm thẩm mỹ.

“Này, coi chừng Úc Minh ghen.” Chung Tấn đá cô ấy.

Hoa Bội nhanh chóng liếc vào trong, cười hì hì nói: “Chỉ nhìn thôi mà, cũng đâu có làm gì, nhưng mà, thật sự rất đẹp trai.”

“Cái đồ sắc nữ kia, tặc xấu không đời nào, đẹp trai thì sao?”

Hoa Bội im lặng một lát, đột nhiên từ từ thở hắt ra: “Nói đến đẹp trai, Thang Thần Phi mới thật sự là đẹp trai.”

Đây là lần đầu tiên sau ba năm, Hoa Bội nhắc tới Thang Thần Phi, nói xong, cô ấy lại vui vẻ tán gẫu đề tài khác.

Những gì Thang Thần Phi lưu lại cho cô ấy chỉ là bề ngoài đẹp đẽ mà thôi, những thứ khác đã sớm không còn vết tích. Tiết tấu nhanh như vậy, ai dám lưu luyến chuyện cũ lần nữa?

Chung Tấn cũng rất ít nhớ tới Thang Thần Phi, cô không biết nên hận hay nên đồng tình với hắn.

Hắn là kẻ đầu sỏ, kẻ hủy diệt mọi chuyện, cũng là kẻ chịu tổn thất.

Aizzzz, không cần phân tích quá sâu, đều là sự sắp đặt của vận mệnh.

Duyên sâu duyên mỏng, tất cả đã được định trước.

Chung Tấn mua một đồng đồ chơi về An Trấn.

Một con đường cao tốc đã được xây gần An Trấn, hiện tại về An Trấn, cô đều lái xe. Toàn bộ hành trình chỉ mất 4 tiếng, rất nhanh.

Sắc thu mê người, phong cảnh như tranh! Tâm trạng của Chung Tấn cũng vui sướng đến nỗi muốn hát lên.

Cháu gái nhỏ đã biết chạy, hai cái chân vừa ngắn vừa béo chạy một mạch ra đầu trấn, đứng chờ cô, vừa thấy cô sẽ đòi ôm.

Chung Tấn ôm con bé lên xe, Hồng Diệp lái xe thay cô.

“Mẹ giúp em quét dọn nhà rồi, chần cũng đổi thành loại dày.”
Hồng Diệp nói.

“Anh hai đâu ạ?”

“Có một nhóm người Chiết Giang định mua bồn cảnh, anh ấy đưa họ đi thăm vườn ươm rồi.”

Chung Tấn vừa chơi đùa với con bé vừa liếc nhìn cảnh vật ven đường, muốn nói lại thôi.

Hồng Diệp nhìn vào gương chiếu hậu, miệng cười không ngừng: “Luật sư Thường đã đến đây từ sớm, chạy xe cả đêm qua, bây giờ còn chưa dậy, giống như bị hầm cho mấy đêm vậy, hình tượng lần này có hơi khác, kiểu tóc không buồn cười như trước nữa. Cục cưng nhìn anh ấy nửa ngày, mới cho ôm.”

Chung Tấn nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Cô không hề nói cho Thường Hạo ngày cô đến An Trấn, nhưng ngày đầu tiên cô trở về, anh đã đến trước cô nửa ngày.

Dường như, bọn họ là không hẹn mà gặp.

Ngay từ đầu, anh vốn ở trong một khách sạn nông gia, không quá rầy người nhà của cô. Anh ở trong khách sạn đọc sách, ngủ

ngủ. Cô đến đó gặp anh, hai người cùng ăn cơm, tản bộ.

An Trấn chính là một cái trấn nhỏ bị con sông và ruộng đồng vây xung quanh, đi dạo từ đầu trấn đến cuối trấn, chỉ mất 10 phút. Không tệ, lúc cô trở về, không phải mùa xuân thì cũng là mùa thu, phong cảnh ruộng nương rất đẹp, có thể dẫn anh đi dạo trong đó.

Anh nói cảm thấy rất thanh thoi, cũng thích sự an tĩnh của nơi này. Ở đây, anh ngủ rất ngon.

Vì nhiều lần đến, không chỉ Hà Kính biết anh mà mấy ông chủ bà chủ của những cửa hàng ở trấn trên cũng biết anh. Có một lần, ba Hà nói: “Nếu là bạn của Chung Tấn thì không cần lãng phí tiền, nhà của chú lớn, tới đây ở đi!”

Thường Hạo khéo léo từ chối.

Mãi đến khi Chung Tấn lên tiếng: “Đến nhà tôi đi, ăn uống cũng tiện hơn bên ngoài.” Anh mới vào ở. Hà Kính rất nhanh trở thành bạn bè với anh, xưng anh gọi em, bé con ngọt ngào gọi anh, chú Thường.

Anh vụng về ôm lấy con bé, tùy ý để nó chơi đùa với mái tóc xoăn tít của mình.

Chung Tấn không hỏi tại sao anh lại đến đây, từ khi anh theo cô trở về, cô rất sợ nghe được đáp án.

...

Chung Tấn ở tại nhà mình, không, là nhà của cô và Lăng Hãn. Năm trước, Phương Tình giúp cô trồng một cây hồng trong sân,

không ngờ năm nay đã kết quả. Quả đã chín đỏ, trong đám lá cây, nhìn như những chiếc lồng đèn nhỏ.

Trên tủ đầu giường đặt một bức ảnh của cô và Lăng Hãn.

“Hi, Lăng Hãn!” Chung Tấn ngồi xuống giường.

Trong lòng vẫn còn những buồn bã nhàn nhạt, cô nhắm mắt lại, nhớ đến nụ cười của Lăng Hãn, nhớ cánh tay hữu lực của anh, nhớ lồng ngực rắn chắc mà dịu dàng...

“Em có thể cầu xin cho mình già đi được không, như vậy, chúng ta có thể gặp lại nhau sớm một chút, nhưng mà, thời gian trôi qua quá chậm!” Cô nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt rồi đứng dậy đi rửa mặt.

Chung Tấn khóa cổng lại, nhìn về phía vườn ươm, sau đó xoay người đi đến nhà Phương Tình.

Mùi vịt Bát bảo bay ra từ trong phòng bếp, món này là sở trường của Phương Tình, chỉ có điều là rất tốn thời gian.

“Dì nhỏ!” Chung Tấn nhìn thoáng qua phòng khách, rộng rãi nhưng trống rỗng.

Phương Tình đưa cho cô trái lê vừa rửa sạch: “Mới hái xuống đấy, mềm lắm!”

“Dượng nhỏ và anh hai đã đến vườn ươm rồi ạ?”

“Ừ!”

“Thường Hạo đâu ạ?”

“Tìm Lăng Hãn uống rượu rồi.”

Cái tên Lăng Hãn này ở nhà họ Hà không phải từ gì cấm kị, anh nghiêm nhiên cũng là một phần của nhà họ Hà. Giống như, anh chưa từng mất đi, anh vẫn còn sống, chỉ là không có một hình ảnh cụ thể.

Thản nhiên như thế, bi thương tự nhiên sẽ phai nhạt.

Trước mộ Lăng Hãn, có cây có cỏ, cây ăn quả, có cây cảnh suốt bốn mùa, ở đâu cũng không thấy u ám, chỉ thấy thoải mái. Nhà họ Hà thường xuyên đi vào đó cắt tỉa. Mỗi khi gậy giống mới, Hồng Diệp luôn trồng một gốc cây ở nơi này.

Bây giờ, Lăng Hãn nhất định rất rất hạnh phúc.

Chung Tẫn đi về phía vườn ươm, sắc trời chưa tối hẳn, hơi lạnh có chút tăng thêm, cô đưa tay ôm hai vai.

Cạnh vườn ươm có một con đường nhỏ, cuối đường, chính là mộ của Lăng Hãn.

Mỗi lần Thường Hạo đến, đều sẽ tìm Lăng Hãn uống rượu.

Bọn họ cũng chưa chính thức gặp mặt, nhưng lại giống như chưa nói xong, Thường Hạo mới hớp một ngụm thì đã qua một tiếng.

Chung Tẫn không quấy rầy Thường Hạo, anh đã đứng dậy, gió thổi tới mùi rượu.

Trong ánh hoàng hôn nhạt, ánh mắt anh sâu thẳm, khiến người ta không nhìn ra cảm xúc gì, vừa như đang lo lắng, vừa như đang che giấu gì đó.

Chung Tấn đột nhiên nhìn thấy nỗi cô đơn và bất đắc dĩ vô biên vô hạn của anh.

Cô hoảng hốt trốn sau một thân cây.

Đến khi Thường Hạo đi xa, cô mới đến trước mộ Lăng Hãn, ngón tay khẽ chạm vào ‘năm chấm thủy’ kia.

“Lăng Hãn, nói cho em biết, anh ấy đã nói chuyện gì với anh vậy?”

Gió nhẹ khẽ lay động, thổi bay góc áo của cô.

Bóng đêm dần buông.

Yên tĩnh như vậy, tối đen như vậy, đột nhiên, cô không thấy rõ tình cảm chôn sâu trong trái tim của mình nữa.

...

Trên bàn cơm, không khí hòa hợp, Hà Kính liên tục bày trò. Tuy Thường Hạo không có khiếu hài hước, nhưng trông anh rất vui vẻ, dường như, mát mát và chua sót vừa nãy, chỉ là áo giáp nhất thời của Chung Tấn.

Không ai thấy hứng thú với mối quan hệ của cô và anh, ai cũng nói bọn họ là bạn bè.

Mọi người đều đang cẩn thận che chở cho trái tim của cô.

Có phải anh cảm thấy rất vất vả không? Chung Tấn len lén nhìn anh.

Ăn xong cơm chiều, anh đưa cô về nhà. Đứng trước cổng, anh nói tạm biệt với cô.

Cô hoảng hốt đứng ở trong sân, trong lòng dường như có cái gì đó, rớt cuộc không chịu nổi nữa, cô chậm rãi ngồi xuống, chôn mặt trong khuỷu tay.

Thật ra không cần hỏi, không cần nói, anh đã sớm để thời gian phơi bày tình cảm kia của mình, cô nhìn thấy rất rõ.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện, cô đã không có cách nào xem nhẹ được nữa.

Thường Hạo!

Mưa rơi trong đêm, gió thu rơi trong mưa.

Hồng rơi đầy sân, lá cũng rụng!

Trong phòng khách, di động để trên bàn trà kê to, Chung Tấn bỏ cái chổi xuống, chạy tới.

“Chung kiểm, cô có thể liên lạc với Thường đại luật sư giúp tôi được không?” Là trợ lý của Thường Hạo, giọng điệu rất lo lắng: “Anh ấy tắt điện thoại rồi!”

Chung Tấn vội vàng trả lời: “Được, có chuyện gì vậy?”

“Ba mẹ anh ấy đến Bắc Kinh rồi, định cho anh ấy một sự ngạc nhiên và cùng đón Trung thu với anh ấy, kết quả, anh ấy lợi dụng kỳ nghỉ rồi chơi trò mất tích. Chung kiểm, đây thật sự không phải thói quen tốt. Một luật sư lớn, có bao nhiêu người tìm, bao nhiêu việc lớn việc nhỏ, thế mà lại tắt máy. Nếu gặp anh ấy, cô hãy bảo anh ấy

nhanh chóng gọi lại. Ba anh ấy là giáo viên xuất sắc cấp quốc gia, mẹ là bác sĩ khoa nhi nổi tiếng, tôi đây không dám đắc tội.”

Chung Tấn há miệng, nhưng lại không phát ra tiếng.

Giọng điệu hùng hồn của trợ lý chợt thay đổi, có chút buồn bã: “Chung kiểm, tôi... Không phải biện hộ thay cho luật sư Thường đâu, anh ấy có thể lên tòa án, nhưng trong chuyện tình cảm thật sự rất ngốc. Cũng ba năm rồi, diễn xuất không một chút tiến bộ, lại còn cố tình siêng năng, tóc của tôi vì lo lắng thay anh ấy mà đã bạc trắng, cô nói xem, mấy năm nữa, anh ấy cũng gần 40, cô gái nhà ai còn dám lấy đây? Người thì nóng nảy, tính cách không tốt, miệng lưỡi lợi hại, haizzzz! Chung kiểm, thật ra, trong lòng chúng ta đều có những người không thể quên được, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ không thể yêu thêm ai khác, đó... Vẫn là người đàn ông tốt đâu!”

Một tràng lời nói không logic khiến Chung Tấn vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Lúc đang ăn cơm, người nhà họ Hà vừa nghe nói ba mẹ Thường Hạo đang ở Bắc Kinh thì vội vàng giục Thường Hạo nhanh quay về.

Chung Tấn lái xe đưa Thường Hạo đến thị trấn ngồi xe lửa.

Ngày thứ 3 của kỳ nghỉ dài hạn, nhà ga cũng không quá đông. Mua vé rất thuận lợi.

Thường Hạo ngơ ngác nhìn đường ray thật dài, vẻ mặt trông như mỗi mét, lại trông như buồn bã. Nếu muốn đến An Trấn nghỉ phép lần nữa, phải chờ tới mùa xuân năm sau.

Mỗi tết âm lịch, Chung Tấn đều ở lại Ninh Thành đón năm mới với Chung Thu Giai, cô rất xứng với cái danh ‘con gái’ này.

Anh lặng lẽ cân nhắc ở trong lòng, 5 tháng quá dài, gần đây, anh càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, đây không phải chuyện tốt, có lẽ sẽ dọa đến Chung Tấn.

Tàu kéo còi chạy vào trạm. Nhóm lũ khách thừa thớt xếp hàng lên xe, Thường Hạo đứng ở cuối cùng.

“Thường Hạo...”

Anh kiềm chế nổi lưu luyến sắp tràn ra, nở nụ cười: “Trở về lái chậm một chút, chú ý an toàn. Sau khi tới An Trấn, nhớ gọi điện cho anh.”

Đáy mắt Chung Tấn dâng lên một tầng nước.

Cô nhớ tới lần bọn họ mới gặp nhau, anh vừa thẳng thắn vừa kiêu căng không ai bì nổi, mà anh hiện tại, dịu dàng, cẩn thận và chu đáo.

Mỗi lần cô gặp rắc rối hay bất lực, anh sẽ luôn là người xuất hiện đầu tiên. Sự ỷ lại của cô vào anh là điều rất tự nhiên.

Cô cầm tay anh.

Anh đang run rẩy.

“Có đi không?” Nhân viên tàu hỏi.

“Tôi không mua vé, sau khi lên xe có thể mua lại không?” Chung Tấn hỏi.

Thường Hạo nhìn cô chăm chú.

Chung Tẫn rũ mắt, trên gò má hiện lên một chút ửng đỏ: “Bắc Kinh... Mùa thu rất đẹp, em bỗng nhiên muốn đi xem.” Cô sao chép nguyên xi lời anh nói hỏi cùng cô về An Trấn lần đầu tiên.

Thường Hạo mở to hai mắt, giây tiếp theo, anh dang hai tay ra, ôm cô nhảy lên tàu lửa.

Tàu chuyển động, bọn họ vẫn đứng trên hành lang, Thường Hạo không dám thở, sợ phá vỡ cảnh tượng như mơ này.

Chung Tẫn cười yếu ớt: “Em vẫn là Chung Tẫn của trước đây, sẽ không thay đổi nhiều lắm, nhưng mà...”

Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Không có tuy rằng, không có nhưng mà, anh nói rồi trái tim của anh rất lớn, có thể tiếp nhận mọi thứ của em, tất cả những người em yêu. Đúng vậy, mùa thu ở Bắc Kinh rất đẹp, em muốn đi đâu, anh sẽ đi với em, không, anh sẽ nắm tay em, thật chặt.”

Anh mở to mắt, nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực.

Tâm, mừng rỡ như điên.

Chung Tẫn khẽ chớp mi, trong mắt mơ hồ có nước mắt: “Được!”

Cô ngẩng đầu lên, vừa vặn đón lấy nụ hôn của anh.

Đừng vì biết đâu sẽ thay đổi.

Mà không nói ra lời thề đẹp đẽ kia.

Đừng vì biết đâu sẽ chia lìa

Mà không dám xin một lần yêu nhau.

Hoa sẽ lại nở vì một mùa đặc biệt.

Không còn sợ hãi hay lo lắng, chỉ còn một mảnh dịu dàng và yên tĩnh, như thể có một dòng suối ngọt chảy từ môi nhau đến nơi nóng bỏng nhất của đáy lòng.

Ba năm trước, khi cô xoay người, xách theo hai túi xúc xích nóng và đồ uống nóng đi trong cơn phẫn nộ của anh, cô cho rằng bọn họ giống như hai người xa lạ đi trên đường không cần thận dẫm phải chân của đối phương, sau này sẽ không gặp lại.

Đó, là khởi đầu của câu chuyện.

Còn đây, là kết cục của câu chuyện.

- Hết chương 82-

——Toàn văn hoàn——